

Colecția

document

Document – colecție inițiată de Andrei Pippidi

GABRIEL ANDREESCU este conferențiar la Facultatea de Științe Politice a Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative. A militat pentru respectarea drepturilor omului încă din perioada comunistă, fiind unul dintre disidenții care s-au opus deschis lui Ceaușescu și regimului său autoritar. Din 1990 a inițiat înființarea unor organizații nonguvernamentale, printre care Comitetul Helsinki Român, Centrul de Studii Internaționale, Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință. Este director al *Noii Reviste de Drepturile Omului*. De același autor, la Editura Polirom au mai apărut: *Solidaritatea alergătorilor de cursă lungă* (1997); *Locurile unde se construiește Europa. Adrian Severin în dialog cu Gabriel Andreescu* (2000); *Ruleta. Români și maghiari, 1990-2000* (2001); *Națiuni și minorități* (2004); *Reprimarea mișcării yoga în anii '80* (2008); *L-am urât pe Ceaușescu. Ani, oameni, disidență* (2009); *Cărturari, opozanți și documente. Manipularea Arhivei Securității* (2013). A editat *Naționaliști, antinaționaliști. O polemică în publicistica românească* (1996), *Problema transilvană* (în colaborare cu Gusztáv Molnár, 1999), *Ultimul deceniu comunist. Scrisori către Radio Europa Liberă. Vol. I: 1979-1985* (împreună cu Mihnea Berindei, 2010). De asemenea, alături de Miklós Bakk, Lucian Bojiu și Valentin Constantin, este coautor la volumul *Comentarii la Constituția României* (2010).

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Nadezda Vasilyeva/Depositphotos.com

[www.polirom.ro](http://www.polirom.ro)

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506  
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,  
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ANDREESCU, GABRIEL

*MISA: radiografia unei represiuni* / Gabriel Andreescu. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3441-5

ISBN ePUB: 978-973-46-3674-7

ISBN PDF: 978-973-46-3675-4

281(498) MISA:294.527

Printed in ROMANIA

**Gabriel Andreescu**

**MISA**

**RADIOGRAFIA  
UNEI REPRESIUNI**

POLIROM  
2013



# Cuprins

<i>Cuvânt către cititor</i> . . . . .	9
---------------------------------------	---

## Partea I Antecedentele represiunii

1. Represiunea din anii '80 . . . . .	13
Începutul practicilor yoga în comunism . . . . .	13
Anii '80 : de la supraveghere la represiune . . . . .	14
Victimele . . . . .	16
Hăituirea și rezistența . . . . .	22
2. Dosarul lui Gregorian Bivolaru . . . . .	25
Punerea sub urmărire . . . . .	25
Anii '70 . . . . .	27
Criza de la începutul anilor '80 . . . . .	29
Detaliile . . . . .	31
Arestarea din 1984 . . . . .	32
Arestarea din 20 iulie 1989. Internarea la Poiana Mare . . . . .	35
Brutalități, rele tratamente, tortură . . . . .	39

## Partea a II-a Stigmatizarea și hărțuirea adepților MISA. Negarea de drepturi

3. Înființarea MISA . . . . .	43
4. Supravegherea, discreditarea și stigmatizarea . . . . .	47
Episodul Gelu Voican Voiculescu . . . . .	47
Începutul atacurilor în presă . . . . .	50
Transformarea atacurilor din presă într-o campanie de stigmatizare . . . . .	53
Mobilizarea părinților . . . . .	61
Obiectiv asumat : trimiterea yoghinilor la închisoare . . . . .	65
Presiunea asupra autorităților : scenarii civice și politice . . . . .	67
5. De la hărțuire la asaltul brutal din iunie 1996 ; consecințe . . . . .	73
În mâinile cui se află ordinea și morala din societatea românească ? . . . . .	77

## Partea a III-a Conspirația autorităților statului în încercarea de anihilare a Școlii MISA

6. Serviciul Român de Informații : autoritatea incitatoare . . . . .	83
O înfruntare personală ? . . . . .	87
Strategia SRI privind reglementarea manifestărilor de conștiință . . . . .	88
Coordonarea dintre SRI și Parchet în strategia reprimării MISA . . . . .	92
7. Legătura dintre serviciile de informații, justiție și politică . . . . .	95

Partea a IV-a  
Evenimentele dintre 18 martie și 1 aprilie 2004

8. Asaltul din 18 martie	103
9. Mărturiile victimelor	105
Liliana Amarandei	105
R.A.A.	106
Mirela Avădăni	108
Cristian Boerescu	110
Luminița Bostan (Marin)	112
Dan Bozaru	113
Cristina Bretean	114
E.B.	115
Emilia Cherteș	117
Marian Cobuz	118
Angela Coca	119
Pierre Crie	119
V.E.	122
Ilie Marian	123
Amalia Lucachi	124
Marius Monete	125
Eugen Rusu	126
Cornelia Sava	127
Daniel Stanciu	127
C.T.	128
Iulia Tapalagă	128
Laura Zaharia	129
10. Asaltul din 18 martie în mărturiile jandarmilor	131
11. Asaltul din 18 martie din perspectiva presei	135
Prezentarea evenimentelor de către posturile de televiziune	135
Prezentarea evenimentelor în presa scrisă	142
12. Continuarea brutalităților: asaltul de la Institutul Național de Medicină Legală din 1 aprilie 2004	145
Mariana Dindea	145
Cristian Bandur	147
R.D.	148
Daniel Budeș	149
S.M.D.	150
Bogdan Penescu	151
Daniel Manole	152
Mihai Triculete	156
Prezentarea evenimentelor din 1 aprilie în presă	157
Suspendarea statului de drept	158

Partea a V-a  
Fabricarea dosarelor. Eșecurile

13. Primele înscenări, primele eșecuri: traficul de droguri și persoane	163
Traficul și consumul de droguri	163
Traficul de ființe umane	164
Cazul „Extaz”	165
14. Montarea acuzațiilor împotriva lui Gregorian Bivolaru	167
Instrumentarea dosarului lui Gregorian Bivolaru: relații sexuale cu minora Mădălina Dumitru	167

Regizarea evadării . . . . .	169
Refugierea în Suedia . . . . .	171
Telenovela confuziei cu Gabriel Bivolaru . . . . .	173
Instrumentarea unei noi faze a urii împotriva lui Gregorian Bivolaru . . . . .	175
Stigmatul pedofiliei . . . . .	176
15. Ultimele piste ale acuzații : relații sexuale cu minori, trafic de persoane . . . . .	179
Importanța protecției minorilor . . . . .	179
Hărțuirea minorilor pentru obținerea de acuzații . . . . .	181
Acuzația de relații sexuale cu minore se menține pentru Gregorian Bivolaru . . . . .	186
Explicațiile lui Gregorian Bivolaru . . . . .	187
Fabricarea dosarului de trafic de persoane . . . . .	191
Răspunsul practicanților de yoga la acuzația de trafic de persoane . . . . .	194
Presiuni asupra învinuiților pentru a deveni acuzaatori . . . . .	199
Tinerii care s-au plâns că au fost traficați . . . . .	201
Cazul Ionela Cristina Dumitru . . . . .	203
Absurditatea acuzației de trafic de persoane . . . . .	205
Un alt argument : sentința Tribunalului Administrativ din Berlin . . . . .	208
Un context de interpretare „european” . . . . .	210
Voluntariatul și karma yoga : un fenomen mondial . . . . .	211

## Partea a VI-a

### Rechizitoriul și expertiza ca stigmatizare penală

16. Viciile rechizitoriului . . . . .	215
Lansarea rechizitoriului DIICOT . . . . .	215
Punerea rechizitoriului DIICOT pe Internet . . . . .	216
Forțarea încadrării juridice . . . . .	218
Calificările nonjuridice, injurios-bășcălioase și manipulative . . . . .	218
Invocarea incorectă, parțială și tendențioasă a documentelor internaționale . . . . .	221
Plasarea MISA în categoria sectelor . . . . .	225
Acuzația de propagandă antisemită . . . . .	228
Aplicarea abuzivă a prevederilor OUG nr. 31/2002 în cazul scrierilor semnate de adepți MISA . . . . .	231
Observații generale . . . . .	233
17. Expertizele : psihologi, sociologi, teologi, ONG-iști . . . . .	237
„Constatarea tehnico-științifică” făcută de psihologul criminalist Tudorel Butoi . . . . .	237
Opinia Asociației Psihologilor din România . . . . .	242
MISA și ingineria socială . . . . .	250
Expertizarea expertizelor . . . . .	251
Viciul lipsei de neutralitate . . . . .	252
Mario Sorin Vasilescu despre MISA . . . . .	253
Biserica Ortodoxă Română despre paralela dintre mănăstiri și ashramuri . . . . .	256

## Partea a VII-a

### De la discriminare la tratamente degradante și inumane

18. Formele represiunii . . . . .	263
19. Mărturiile discriminărilor . . . . .	265
Carmen-Elena Andrei . . . . .	265
Anamaria Bădilă . . . . .	266
Daniel Manole . . . . .	268
Oana Mirela Munteanu . . . . .	270
Elena-Eugenia Petrea . . . . .	271

Carmen Popescu . . . . .	274
Cătălin Rusu . . . . .	282
Soare Teodorescu . . . . .	284
Ionuț Eugen Pohariu . . . . .	286
20. Alungarea din serviciu . . . . .	295
Lucian Grădinariu . . . . .	296
Pavel Ivanov . . . . .	300
Simona Florina Lungu . . . . .	303
21. Supunerea la tratamente degradante . . . . .	307
22. Tratamente inumane. Cazurile Mădălina Dumitru și Dana Crăescu . . . . .	311
Mădălina Dumitru : brutalizată, terorizată, supusă batjocurii publice (Interviu cu Mădălina Dumitru) . . . . .	312
Dana Crăescu : sechestrată, internată în spitale psihiatrice, supusă la tratamente inumane (Interviu cu Dana Crăescu) . . . . .	317

### Partea a VIII-a Dreptate și justiție în cazul MISA

23. Apărarea MISA . . . . .	337
24. Apelul adresat Consiliului Superior al Magistraturii de delegația MISA . . . . .	339
25. Luarea de poziție a Consiliului Superior al Magistraturii . . . . .	341
Conținutul și semnificația Notei CSM din 7 februarie 2005 . . . . .	344
26. Purtarea magistraților . . . . .	347
Exemple . . . . .	348
Episodul Dan Voinea . . . . .	351
27. Biserica Ortodoxă Română implicată în campania împotriva Mișcării Yoga . . . . .	355
28. Parlamentul . . . . .	361

### Partea a IX-a Cât de bună și cât de rea poate fi o democrație? Rezumat-concluzii

29. Procesele : Sibiu, Alba Iulia și București . . . . .	369
Procesul de la Sibiu . . . . .	369
Procesul de la Alba Iulia . . . . .	372
Confruntarea de la București . . . . .	374
Cum se desfășoară unul dintre cele mai importante procese postdecembriste . . . . .	375
30. Rezumat-concluzii : cine și ce a făcut posibilă represiunea ? . . . . .	379
Un rezumat al faptelor : represiunea MISA ca manipulare . . . . .	379
Continuitatea : cum sunt legate Securitatea și SRI în evenimente . . . . .	380
Rolul unic al presei . . . . .	382
Alte puteri-simbol ale democrației . . . . .	384
Triplul exercițiu al puterii, falsității și vulgarității . . . . .	386
De la brutalități cotidiene la brutalități care duc cu gândul la pogromuri . . . . .	387
Furia și agresivitatea iscate de sexualitate . . . . .	388
Ipocrizia „grijii față de minore” . . . . .	390
Exercițiul privat al cruzimii . . . . .	392
Disprețul și stigmatizarea . . . . .	393

<i>Index de nume</i> . . . . .	397
--------------------------------	-----



## Cuvânt către cititor

Acest volum este rezultatul unor cercetări începute acum 17 ani. În luna august 1996 am făcut prima investigație în localitatea Costinești, pentru a verifica alegațiile puse în responsabilitatea Mișcării pentru Integrare Spirituală în Absolut (MISA). Cercetarea fusese determinată de sesizarea prin care MISA informa Comitetul Helsinki Român că este subiectul unei campanii denigratoare. În anii următori, Comitetul Helsinki a păstrat deschisă tema încălcării drepturilor și libertăților adeptilor MISA. Mai multe rapoarte ale Comitetului au făcut referiri la acest caz, tema regăsindu-se, în consecință, în rapoarte ale Federației Internaționale Helsinki.

La sfârșitul anului 2003 am cerut, pe baza prevederilor Legii nr. 187/1999, un prim dosar de Securitate, aflat în Arhiva CNSAS, aparținând unui membru MISA : dosarul de urmărire informativă a liderului spiritual al Mișcării, Gregorian Bivolaru. Investigația a oferit o fascinantă deschidere asupra istoriei reprimării adeptilor yoga în ultimul deceniu comunist sintetizate în volumul *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, apărut la Editura Polirom în 2008. Persecutarea yoghinilor și rezistența acestora erau un fenomen complet necunoscut nu doar opiniei publice, ci și specialiștilor. Investigația a devenit punctul de sprijin, indispensabil, al înțelegerii istoriei obscure, parcă imposibil de explicat, a represiunii împotriva membrilor și simpatizanților Școlii de yoga MISA.

Paginile care urmează nu au în vedere MISA ca fenomen social, nici relevanța antropologică a cazului, nici încadrarea ei în ansamblul mișcărilor yoga, nici ideile sociale care apar și se dezvoltă în rândurile Mișcării. Ele se ocupă exclusiv de acțiunile întreprinse pentru reprimarea Mișcării, de cauzalitatea și semnificația lor. Astăzi, ca urmare a investigațiilor și a sintetizării unui considerabil număr de date, este posibilă, după opinia noastră, înțelegerea întregului fenomen al represiunii declanșate împotriva MISA.

Deși întâmplarea, neprevăzutul, spontaneitatea au avut rolul lor în desfășurarea evenimentelor, represiunea împotriva adeptilor MISA constituie un exercițiu de manipulare uriaș. Acesta a fost posibil și întrucât fenomenul a marcat istoria societății în care trăim. Comunismul a mizat pe manipulare ; zorii României postdecembriste au apărut din manipulări. Evenimentele de la Târgu Mureș din martie 1990 reprezintă, desigur, locul unde scenariul, regia, actorii au lucrat împreună la unul dintre momentele-cheie din istoria țării. Au urmat mineriadele. Diferența în cazul manipulării împotriva MISA în raport cu celelalte este dată de lipsa de miză. În cazul incitării antimaghiare și al mineriadelor erau în joc puterea politică, influențele puterilor internaționale, așezarea României pe continentul european. Aparte este și lunga perioadă în care s-a desfășurat și se desfășoară manipularea împotriva MISA, faptul că ea continuă și în prezent, după ce România a trecut, în principiu, de abc-ul democrației, devenind parte a Uniunii Europene.

\*

Acest volum de analiză a represiunii împotriva MISA din 1990 până în 2013 se adresează mai multor categorii de cititori. Fiind o analiză detaliată a fenomenului represiunii, el este util magistraților și altor agenți ai autorităților publice implicați în investigarea Mișcării de Integrare Spirituală în Absolut, ba chiar necesar pentru a ne forma o imagine de ansamblu asupra cazului. Pentru oamenii politici poate fi un material de reflecție, datorită privirii de ansamblu asupra societății căreia doresc să-i marcheze destinul. Persoanelor motivate de ethosul civic, care activează sau nu în organizații, volumul le oferă un amplu studiu de caz. Orice intelectual poate găsi un subiect de

reflecție în radiografia pe care o facem societății românești. Zecile de mii de bărbați și femei care au fost implicați în activități ale Școlii de yoga MISA vor avea în privința comunității lor o perspectivă care nu poate fi obținută din experiența detaliilor. În sensul celor de mai sus, cartea trebuie citită, citată și folosită.

Întrucât a fost conceput cu această adresare multifuncțională, volumul *MISA. Radiografia unei represiuni* are o complexitate care poate îngreuna lectura. Unele capitole sunt descriptive, altele se concentrează asupra demistificării, focalizându-se pe detalii. Unele propun analize, numeroase alte pagini consemnează declarații, mărturii, interviuri care fac din carte atât un document, cât și o istorie a unor vieți trăite dramatic. Varietatea de conținut, care atrage firească o varietate de stil, ne face să presupunem că, deși citirea integrală a volumului este cea mai utilă, selectarea unor fragmente rămâne o posibilă soluție pentru mulți cititori.

\*

Cartea pusă la dispoziția cititorului astăzi, *MISA. Radiografia unei represiuni*, a presupus analiza unui număr foarte mare de informații și, de fiecare dată, verificarea lor<sup>1</sup>. Or, fără efortul și asistența directă oferite de un mare număr de persoane, prelucrarea ansamblului datelor ar fi fost imposibilă. Pentru considerabilul lor efort, le mulțumesc celor care m-au ajutat.

---

1. Au fost utile, de asemenea, răspunsurile domnului Gregorian Bivolaru (iulie 2009) sosite din Suedia, țară unde a obținut statutul de refugiat politic.

## Partea I

# Antecedentele represiunii



# 1. Represiunea din anii '80

## Începutul practicilor yoga în comunism

O istorie scrisă a mișcării yoga în România nu există încă, așa cum s-a reușit în alte domenii în ultimii 10 ani<sup>1</sup>. Știm că, interacționând intens cu lumea și interesată de experiențe existențiale ori intelectuale, societatea românească interbelică a făcut loc și interesului pentru yoga. Gradul de notorietate pe care l-au căpătat yoga și tărâmul de baștină, India, în România anilor '20 și '30 datorează cel mai mult proiectului științific și literar în care s-a angajat Mircea Eliade. Romanul *Maitreyi*, volumele *India* și *Caietele maharajahului* publicate în 1934, *Alchimia asiatică*, apărută în 1935, *Yoga: Essai sur les origines de la mystique indienne*, carte publicată simultan în franceză și română în 1936, au introdus tema yoga în cultura română.

Când avea să apară volumul său de referință, *Yoga. Nemurire și libertate*, varianta în engleză, în 1954, România plonjase în deplin totalitarism. Catalogată ca mistică și idealistă, yoga nu mai putea fi subiect public. Schimbările comunismului românesc din anii '60 au deschis însă o porțiță și celor care se intersectaseră, întâmplător sau nu, cu yoga. Despre această disciplină și filozofie au început să circule informații și să se aducă în țară reviste și cărți.

În anii '70 au fost publicate primele volume despre yoga, începând cu traducerea lucrării lui Asen Milanov și Ivanka Borisova, *Yoga*<sup>2</sup>. Au urmat, în 1973, *Yoga*, elaborată de Lazăr Baroga și Marta Baroga<sup>3</sup>, apărută tot la Editura Stadion, în 1973, cartea lui Ion Vulcănescu, *Breviar practic hatha-yoga* din același an<sup>4</sup>, Carmen Galin și Filaret Ropceanu, *Yoga pe înțelesul fiecăruia*<sup>5</sup>, Nicolae Tufoi, *Yoga, izvor de sănătate*<sup>6</sup>. Volumele respective au fost obligate să evite dimensiunile filozofice și mistice ale yoga<sup>7</sup>.

Volumelor li s-au adăugat, în anii '70, articolele apărute în revistele *Știință și Tehnică*, *România pitorească*, *Flacăra*. În țară au venit câțiva specialiști străini, iar în câțiva ani

1. Vezi, de exemplu, Maria Bucur, *Eugenie și modernizare în România interbelică*, Polirom, Iași, 2005; Ștefania Mihăilescu, *Din istoria feminismului românesc. Studii și antologie de texte (1929-1948)*, Polirom, Iași, 2006; Dan Berindei, *Românii și francmasoneria*, Teșu, București, 2009 etc.
2. Asen Milanov, Ivanka Borisova, *Yoga*, Stadion, București, 1972.
3. Lazăr Baroga, Marta Baroga, *Yoga*, Stadion, București, 1973.
4. Ion Vulcănescu, *Breviar practic hatha-yoga*, CERES, București, 1975.
5. Carmen Galin, Filaret Ropceanu, *Yoga pe înțelesul fiecăruia*, Stadion, București, 1973.
6. Nicolae Tufoi, *Yoga, izvor de sănătate*, Junimea, Iași, 1979.
7. Vezi prefața doctorului Ilie Th. Riga la volumul semnat de Lazăr Baroga și Marta Baroga: „...întâmpin cu entuziasm orice nouă preocupare în domeniul dezvoltării multilaterale, fizice și intelectuale a făpturii umane, și mai ales această carte ai cărei autori abordează o disciplină controversată și nu de puține ori rău înțeleasă, dar de o mare valoare utilitară – yoga [...] Yoga, epurată de toate imixtiunile filozofico-mistice și teologico-mistice”.

s-au format un număr de instructori de yoga români, care au început să predea diferite tehnici, în primul rând, hatha yoga, în sălile unor case studențești, centre de cultură și case sindicale. Conform unui document al Securității, printre ei se aflau : Nineta Crainici, Sorin Mario Vasilescu, Gregorian Bivolaru, Virgil Aldulescu, Irina Holdevici, Dania Vasilescu, Virgil Maglaviceanu, Ioan Vulcănescu<sup>1</sup>.

Interes pentru unele tehnici yoga au arătat și membrii nomenclaturii ori ai Securității<sup>2</sup>. Irina Holdevici, menționată în lista instructorilor de yoga întocmită de Securitate, a fost angajată la Casa de Cultură a Ministerului de Interne, unde preda ofițerilor gimnastică yoga, respirație și relaxare<sup>3</sup>.

## Anii '80: de la supraveghere la represiune

Efervescența care părea să se producă în jurul domeniului yoga, ca și în jurul unor teme conexe, precum acupunctura, parapsihologia, bioritmurile, alimentația rațională și medicina alternativă, a fost brusc întreruptă de scandalul Meditației Transcendentale (MT)<sup>4</sup>.

Totul a început în anul 1977, când Nicolae Stoian, în acel moment cetățean francez, a propus Ambasadei RS România de la Paris să răspândească „Știința Inteligenței Creatoare” – numele eufemizat al Meditației Transcendentale –, benefică regimului, argumenta el, întrucât : optimizeza utilizarea creierului uman ; ridică nivelul de conștiință al individului ; elimină cauzele directe sau indirecte ale majorității bolilor ; întărește capacitatea de apărare a statului<sup>5</sup>. Ministerul Afacerilor Externe și-a dat acordul după ce primise avizul Ministerului Sănătății, respectiv al Academiei de Științe Medicale.

Primele ședințe de Meditație Transcendentală au avut loc la București în luna decembrie 1977, sub coordonarea lui Nicolae Stoian și a soției sale, Murielle Stoian. S-au desfășurat inițial într-o sală a Institutului și Spitalului „Gheorghe Marinescu”, apoi și la Institutul de Arhitectură „Ion Mincu”, la Policlinica „Dr. Ioan Cantacuzino” și Institutul de Cercetări Psihologice și Pedagogice. La începutul anului 1982, Virgiliu Radulian, directorul Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogice, a fost denunțat pentru „organizarea unor ritualuri religioase și sectante în interiorul institutului”<sup>6</sup>. Semnalul atacului a fost dat de revista Ministerului de Interne, *Pentru Patrie*, care, în luna februarie 1982, a publicat primul dintre cele trei episoade acuzaatoare ale serialului „Pavajul cu bune intenții”.

Departamentul Securității Statului (DSS) a adoptat un program de măsuri de maximă severitate aprobat de ministrul secretar de stat al Ministerului de Interne, Tudor Postelnicu. Scopul programului era, conform titlaturii, „prevenirea și contracararea activității ostile desfășurate împotriva țării noastre sub acoperirea sectei «Meditația Transcendentală»”<sup>7</sup>.

Documentul avea un stil recognoscibil, acuzând isteric amenințări la adresa regimului. Drumul lui Nicolae Stoian era pur și simplu expresia „intensificării și diversificării activității

1. Lista se găsește în Arhiva CNSAS, dosar Meditația Transcendentală, vol. 7, f. 42.

2. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 27449/1, ff. 68-69.

3. Doina Jela, Cătălin Strat și Mihai Albu, *Afacerea Meditației Transcendentale*, Humanitas, București, 2004, pp. 69-80.

4. Mișcare fondată de către Maharishi Mahesh Yogi. În principal, practica Meditației Transcendentale constă în meditații bazate pe repetarea mantrelor.

5. Doina Jela, Cătălin Strat și Mihai Albu, *op. cit.*, p. 156.

6. *Ibidem*, p. 377.

7. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 559, vol. 3, ff. 83-90.

dușmănoase îndreptate împotriva RS România, de serviciile de spionaj și organizațiile reacționare din străinătate [acționând] în țara noastră sub acoperirea sectei «Meditația Transcendentală» ale cărui ritual și practică oferă condiții optime pentru desfășurarea unor acțiuni de spionaj-trădare. În acest scop, agenți de spionaj, emisari ai sectei, veniți în țară ca turiști și vizitatori la rude, au propagat preceptele «Meditației Transcendentale» sub masca unei metode moderne de refacere fizică și intelectuală și au racolat la activitatea sectantă, pe bază de angajament scris, cetățeni români din diverse domenii de activitate, cu precădere intelectuali, studenți și elevi”<sup>1</sup>.

Ca măsuri generale, programul DSS prevedea: intensificarea activităților informativ-operative pentru identificarea persoanelor care încearcă să propage preceptele Meditației Transcendentale; informarea organelor de partid și conducătorilor organizațiilor socialiste cu privire la activitatea sectantă a persoanelor identificate; supravegherea informativă a persoanelor care au aderat la „sectă” și verificarea acestora cu referire la respectarea prevederilor ce vizează relațiile cu străinii și apărarea secretului de stat; luarea măsurilor necesare pentru a le determina să renunțe definitiv la activitatea lor „sectantă” și destrămarea anturajelor formate. Se cerea unităților centrale și teritoriale de Securitate stabilirea „cu certitudine” și „în profunzime” a substratului subversiv al acțiunilor întreprinse sub acoperirea Meditației Transcendentale.

Rețeaua informativă din mediile vizate de Meditația Transcendentală, în special din sectoarele de învățământ, artă, cultură, medicină, institute de proiectare și cercetări, în cercurile yoga și în rândul persoanelor cu preocupări parapsihologice, francmasonice ori cu tendințe mistice orientale, urma să fie completată și dirijată pentru urmărirea sectanților și emisarilor MT. Măsuri asemănătoare erau transmise surselor externe. Din document rezultă că în acel moment existau patru operațiuni, cu numele de cod „ALFA”, „ATLAS”, „RUTIERUL”, „OCEANUL”, destinate obținerii de informații privitoare la centrele Meditației Transcendentale din străinătate.

După depistarea emisarilor sectei și a persoanelor care au aderat la Meditația Transcendentală, aceștia urmau să fie neutralizați. Programul decidea extinderea supravegherii și urmăririi informative la membrii familiilor celor ce fuseseră implicați în MT. În instituțiile unde existau persoane demascate ori sancționate pentru aderare la Meditația Transcendentală se cerea evaluarea permanentă a reacției lor la măsurile luate și verificări care să ateste sau nu dacă acestea renunțaseră definitiv la fostele preocupări. Tot unitățile centrale și teritoriale de Securitate urmau să asigure publicarea în presa centrală și locală a unor materiale menite să demaște activitatea sectei și a persoanelor care au sprijinit ori promovat activ proliferarea percepțelor „sectante”.

Programul de măsuri stabilea intensificarea supravegherii și urmăririi informative ale diplomaților, ziariștilor, doctoranzilor, reprezentanților de firme comerciale și turistice, ale altor străini suspecti de a fi cadre și agenți de spionaj și ale legăturilor acestora din rândul cetățenilor români. O atenție specială trebuia acordată spațiului american, celor englez, elvețian, vest-german, canadian, francez, indian, spaniol și grec unde Meditația Transcendentală avea centre puternice.

În aprilie 1982, interdicția privitoare la tehnicile MT a fost extinsă de către Departamentul Securității Statului la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”. După câteva luni, în august 1982, Biroul Comitetului Executiv al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport (CNEFS) a adoptat Hotărârea nr. 1253 ce viza organizarea ori funcționarea yoga și altor discipline cu caracter mai mult sau mai puțin exotic. Documentul,

1. *Ibidem*.

care a mai fost citat<sup>1</sup>, are o relevanță aparte în măsura în care arată, chiar dacă implicit, faptul că nu a existat vreo lege care să fi desființat practicarea yoga. A funcționat în schimb o politică a organismelor comuniste precum CNEFS. Hotărârea nu putea legitima, nici măcar dintr-o perspectivă pur formalistă, hăituiră practicanților, pusă în practică de instituțiile cu competențe în aplicarea legii. Sutele de ofițeri de Securitate și tovarășii lor din Miliție implicați în reprimarea mișcării yoga în anii '80 sunt responsabili, chiar de-ar fi fost doar istoria amintită, de a fi făcut poliție politică. Aceștia nu aveau cum să fie angajați nici în Serviciul Român de Informații, de vreme ce conform art. 27 al Legii de organizare și funcționare a SRI: „Nu pot activa în Serviciul Român de Informații aceia care, făcând parte din structurile represive ale statului totalitar, au comis abuzuri, informatorii și colaboratorii Securității, precum și foștii activiști ai partidului comunist, vinovați de fapte îndreptate împotriva drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”.

Să revenim la documentul eliberat de Biroul Comitetului Executiv al CNEFS :

Hotărârea nr. 1253 din 27 august 1982, a Biroului Comitetului Executiv al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport :

Văzând concluziile colectivului de specialiști din CNEFS și organizațiile cu atribuții privind conținutul activității lor din țara noastră ;

Analizând măsurile propuse pentru prevenirea unor practici dăunătoare activității sportive ;  
Biroul Comitetului Executiv al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport

Hotărăște :

- Se interzice organizarea și funcționarea oricăror forme de yoga și karate, pe lângă sau în cadrul cluburilor și asociațiilor sportive sau al altor unități, indiferent de apartenență ;
- Secțiile Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, Consiliile teritoriale ale mișcării sportive, cluburile asociațiilor sportive, organizațiile cu atribuții în mișcarea sportivă răspund de aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri [...]

Cap. IX – Amenajarea și întreținerea bazelor sportive școlare – ultimul aliniat :

Se interzice cu desăvârșire punerea la dispoziție a sălilor de educație fizică pentru alte grupări sportive, care desfășoară activități interzise, de genul : BUDO, KARATE, YOGA<sup>2</sup>.

## Victimele

La 5 aprilie 1982, ca urmare a implicării lor în MT, directorii Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogice, Virgiliu Radulian și Iulian Nica, au fost destituiți. Institutul a fost desființat. Au fost desfăcute contractele de muncă ale aproape tuturor celor atrași în ședințele Meditației Transcendentale, inclusiv ale unor personalități culturale, precum scriitorul Marin Sorescu, sculptorul Ovidiu Maitec și filozoful Mihai Șora. Sancțiunile au atins și cadrele de partid și de guvern care au dat aprobări pentru activitățile lui Mihai Stoian sau care aveau competența să le interzică. La 21 mai 1982, Comitetul Central al PCR a hotărât destituirea din funcție a lui Ianoș Fazekaș, Corneliiei Filipaș, Ion Ioniță, Nicolae Iosif, Marin Rădoi, Anetei Spornic și Ilie Verdeț.

Excluderea din partid a membrilor PCR, trimiterea la munci de calificare inferioară, scoaterea din domenii de activitate precum învățământul, refuzarea pașapoartelor pentru

1. Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008, pp. 19-20.  
2. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 10949, dedicat „Meditației Transcedentale”, vol. 8, f. 48.



plecări în străinătate în cazul unora sau interzicerea dreptului de a publica, în cazul altora, atmosfera ostilă care s-a creat în jurul lor – toate aceste măsuri au însemnat adevărate lovituri în viața oamenilor care au avut contact, mai mult sau mai puțin întâmplător, cu Mihai Stoian și Meditația Transcendentală. Numele sonore ale personalităților culturale afectate de măsurile stabilite de către conducerea PCR, cu implicarea directă a lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu, ori ale sancționaților din nomenclatură au pus oarecum în umbră soarta anonimilor. Or, aceștia au fost loviți cel mai aspru, unii dintre ei pentru aproape nimic. Mihai Vasilescu, matematician cercetător, a fost demis din Institut și nu a mai putut lucra în cercetare întrucât îl condusesse pe Mihai Stoian, la rugămintea soției, cu mașina personală de la gara din Craiova la sala unde acesta a ținut o ședință de MT. Nu a mai putut reveni în cercetare până în 1990. Cezar Birzea, cercetător la Institutul de Cercetări Psihologice și Pedagogice, a fost demis și angajat ca măturător într-o fabrică doar pentru că, în ședința ținută la Institut, a contestat acuzațiile aduse directorului său, Virgiliu Radulian.

Ce s-a întâmplat cu victimele și cum au evoluat lucrurile în următorii șapte ani a rămas necunoscut până de curând. Marea majoritate a victimelor rezultate din ceea ce s-a numit „Afacerea Meditației Transcendentale”<sup>1</sup> nu a transformat ceea ce se întâmplase într-o ripostă acuzatoare la adresa regimului. Arhivele arată că, din contră, cei pedepsiți au încercat să recâștige prin apelul la clemență ocupațiile pierdute sau dreptul de a publica; unii chiar au cerut să fie reprimiți și să întărească astfel partidul care-și demonstrase încă o dată, prin ce le făcuse, natura lui criminală. În a doua parte a anilor '80, mai mulți „transcendentali” și-au recâștigat și pașaportul, și posibilitatea de a-și vedea cărțile în librării.

Dezvăluirile recente<sup>2</sup> nu confirmă doar modul obedient în care câteva sute de participanți la Meditația Transcendentală au suportat din 1982 până în 1989 pedepsirea lor arbitrară, ci și apariția unui al doilea front, necunoscut opiniei publice și nerelevat nici cercetătorilor care au revenit asupra subiectului MT<sup>3</sup>. Dosarele Securității dezvăluie continuarea practicii yoga de câteva zeci de persoane, puse de Securitate sub eticheta „grupărilor anarhice Meditația Transcendentală” împotriva cărora au fost dirijate organele represive. Următorul document al Direcției I a Departamentului Securității Statului, semnat chiar de către șeful Direcției, colonelul Gheorghe Rațiu, în luna aprilie 1989, sintetizează bine acest fenomen:

Ministerul de Interne  
Departamentul Securității Statului  
Direcția I  
141/DG/0051036 din \_ aprilie 1989

Notă de analiză  
– pe linia grupărilor anarhice „Meditația Transcendentală” –

Analiza modului [în care] sunt supravegheate persoanele care au aderat la „Meditația Transcendentală” atestă că, din totalul de 366 elemente, se află în preocuparea diferitelor unități de Securitate, pentru a fi lucrate pe principiul muncii, în obiective și probleme, după cum urmează:

- 191 la Securitatea Municipiului București;
- 11 la Direcția I;

1. Doina Jela, Cătălin Strat și Mihai Albu, *op. cit.*

2. Vezi Gabriel Andreescu, *op. cit.*

3. Vezi Doina Jela, Cătălin Strat și Mihai Albu, *op. cit.*, dar și Comisia Prezidențială pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, *Raport final*, Humanitas, București, 2007.

- 30 la Direcția a II-a ;
- 26 la Direcția a III-a ;
- 24 la Direcția a IV-a ;
- 31 în atenția unor securități județene ;
- 49 plecate în străinătate, au decedat sau nu au fost luate în preocupări.

Informațiile obținute în ultima perioadă despre persoanele care au făcut parte din „Meditația Transcendentală” atestă că majoritatea au renunțat la asemenea preocupări, adoptă o atitudine rezervată, caută să se reabiliteze, exprimându-și regretul pentru activitatea desfășurată.

Unele elemente de vârf și cu influență, în mod deosebit Bivolaru Gregorian, Chiaburu Constantin și Brodeală Natalia din București, Mârtz Eugen din Bacău și Catrina Nicolae din Pitești, și-au reluat activitatea și constituit grupări care acționează independent, racolând noi adepți.

Dintre acestea, cea mai activă este gruparea condusă de Bivolaru Gregorian, care cuprinde 32 de persoane și acționează pe principiul unei depline conspirativități, având ramificații în Bacău și Pitești, precum și un sistem de legătură cu străinătatea în curs de clarificare.

Bivolaru Gregorian, lucrat prin dosar de urmărire informativă de Securitatea municipiului București, este în vârstă de 37 de ani, neîncadrat politic, absolvent de liceu, fără nici-o calificare, funcționează formal ca paznic de noapte la depozitul de materiale al Antreprizei Construcții-montaj nr. 3 din Capitală, necăsătorit, condamnat de mai multe ori pentru fapte de drept comun (răspândire de materiale obscene, practicarea fără drept a unei profesii și difuzarea unor publicații fără autorizație), ultima la 1 an și 6 luni închisoare corecțională pentru infracțiunea de evadare, fiind pus în libertate la 17.X.1985.

După eliberarea din detenție, a continuat să desfășoare activitatea în mod clandestin pe linia „Meditației Transcendentale”, cu accent pe latura erotică – „Tantra Yoga”, de natură să anihileze influența educativă a culturii și științei, motiv pentru care – în luna iulie 1986 – a fost avertizat cu sprijinul Direcției de Cercetări Penale și destrămat anturajul creat.

Continuându-se urmărirea informativă, a rezultat că și în prezent este preocupat de atragerea de noi elemente, în mod deosebit tineri cărora, după o verificare prealabilă, le inoculează principii hinduse și le recomandă practicarea unor exerciții yoga, după care realizează „yoga sexuală” în grupuri de 4-5 persoane, la domiciliile unor membri atrași și „consacrați” la astfel de activități.

Pentru atragerea de noi adepți, Bivolaru Gregorian – printre alte proceduri – se folosește de surorile Ambăruș Gabriela și Mihaela, Crețu Angela – studente la Facultatea de medicină [...].

De asemenea, la locurile de întrunire, vizionează la video filme pornografice, folosesc reviste și literatură cu conținut asemănător, provenite din străinătate și realizează fotografii în grup și cupluri, cu caracter obscen, în scop de comercializare, precum și pentru scoaterea lor în exterior.

Recent, Bivolaru Gregorian a confiat unei surse că a realizat o lucrare în 2 volume de „Tantra Yoga”, la care mai are de adăugat materiale foto și desene explicative, urmând ca – după definitivare – s-o scoată în străinătate.

S-a mai stabilit că gruparea organizată de Bivolaru Gregorian dispune de sume apreciabile de bani, realizate din taxe de înscriere, cotizații, donații ale membrilor grupării, vânzări de materiale xeroxate, conținând tehnici de „Tantra Yoga”, reviste și fotografii pornografice etc.

Se dețin date că Bivolaru Gregorian folosește imobilele din str. Alexandru Sihleanu nr. 10 și str. Viorele nr. 32 din Capitală, pentru depozitarea de materiale mistico-ostile și de natură tantrică. De asemenea, menține legături frecvente cu numiții Bornea Constantin și Voiculescu Gelu<sup>1</sup>, de la care cumpără materiale cu conținut nociv și apoi le multiplică la xerox sau dactilografiază. Din date în curs de verificare, rezultă că sus-numitul are sisteme de legătură cu foști membri ai „Meditației Transcendentale”, plecați din țară după anul 1982 și stabiliți în diferite țări occidentale, de la care primește literatură și alte materiale cu caracter nociv, pe căi ilegale.

1. Este vorba despre Gelu Voican Voiculescu, politicianul care a jucat un rol de prim rang în revoluție.

Din exploatarea mijloacelor speciale, precum și prin dirijarea unor surse care se află în anturajul său apropiat, s-a stabilit că Bivolaru Gregorian provoacă unele legături ale sale la discuții cu un profund caracter dușmănos la adresa orândurii sociale din țara noastră.

Ca urmare a măsurilor de cunoaștere în problemă, s-a stabilit că în municipiile Bacău și Pitești acționează două grupări conduse de Mărtz Eugen și, respectiv, Catrina Nicolae – ambii ingineri care, până în vara anului 1986, au fost studenți la Institutul Politehnic București, perioadă în care au fost racolați de Bivolaru Gregorian.

După absolvirea facultății și repartizarea ca inginer electronist la Întreprinderea de panouri electro-pneumatice din Bacău, Mărtz Eugen a trecut la organizarea unei grupări clandestine cu caracter de „Yoga” și „Tantra Yoga”, fapt pentru care – în luna septembrie 1987 – a fost condamnat la 1 an și 2 luni închisoare pentru infracțiuni de exercitarea fără drept a unei profesii, multiplicarea și difuzarea de materiale interzise.

Catrina Nicolae, inginer la Institutul de reactori nucleari-energetici Pitești, deține la domiciliul său materiale cu conținut necorespunzător pe linia „Meditației Transcendentale”, a racolat noi adepți și are preocupări, în continuare, de atragere a noi membri.

S-a stabilit că cele două grupări create de Mărtz Eugen și Catrina Nicolae își desfășoară activitatea sub îndrumarea lui Bivolaru Gregorian, motiv pentru care vin periodic în București, împreună cu o parte din persoanele racolate participând la unele activități clandestine și pentru confirmarea lor de către acesta. [...]

Analiza a scos în evidență și unele neajunsuri constând, în principal, din lipsa de informații de la rețea, datele de interes operativ cu privire la activitatea grupărilor sus-menționate fiind obținute prin mijloace speciale și filaj.

În prezent, deși există circa 25 de surse în mediul „Meditația Transcendentală”, unele cu reale posibilități de informare, în ultimii doi ani nu s-a primit nici-o informație de interes operativ de la rețeaua aflată în legătura altor unități.

De asemenea, majoritatea elementelor luate în atenție pe linia grupărilor „Meditația Transcendentală” sunt lucrate pe principiul obiectivului, iar din practica muncii a rezultat că astfel de activități le desfășoară în afara locului de muncă, unde controlul acestora nu se realizează în mod corespunzător.

\*

În scopul prevenirii proliferării concepțiilor și practicilor nocive de către grupările anarhice „Meditația Transcendentală”, îndeosebi a laturei „Tantra Yoga”, precum și stoparea ca sub această acoperire să se treacă la inițierea unor acțiuni cu caracter antisocial și ostil, Securitatea municipiului București și Securitățile județene Bacău și Argeș vor acționa pentru :

- documentarea activității și cercetarea celor în cauză, sub acoperirea organelor de miliție, cu implicarea Direcției de Cercetări Penale și Procuraturii ;
- informarea organelor de partid și angrenarea factorilor de conducere, educaționali și obștești din întreprinderile și instituțiile unde cei în cauză își desfășoară activitatea, pentru realizarea măsurilor specifice de compromitere și destrămare a anturajelor create ;
- în cazul numiților Bivolaru Gregorian, Mărtz Eugen și Catrina Nicolae, împreună cu organele de miliție și procuratura, se va acționa pentru documentarea unor activități și fapte de drept comun, în vederea trimiterii acestora în justiție.

Direcția I, împreună cu Direcția a VI-a, vor coordona executarea acestor măsuri, urmând să raportăm de urmare rezultatele obținute,

Șeful Direcției,  
Colonel Rațiu Gheorghe<sup>1</sup>

1. Documentul se află în dosarul nr. 10949 dedicat „Meditației Transcendentale”, Arhiva CNSAS.

Documentul Direcției I este confirmat de toate celelalte materiale care au ajuns în gestiunea CNSAS. Acesta conține mai multe informații indiscutabile – însăși existența documentului reprezintă în sine o informație-cheie –, dar, ca mai întotdeauna în cazul documentelor de Securitate, și interpretări menite să impună viziunea instituției de opresiune. Astfel, ideea că Gregorian Bivolaru își „provoca” prietenii la discuții dușmănoase la adresa orânduirii indică excesul de zel. Conform mărturiilor, instructorul yoga nu a avut niciodată preocupări propriu-zis politice, iar Securitatea, care introdusese la început, în documentele elaborate, mai multe susțineri de acest tip a renunțat până la urmă la ele. Desigur, yoghiniile făceau și ei ceea ce făceau în țara asta „tot românul” : se plâneau de regim când se simțeau în intimitate. Așa ceva nu se traduce prin „intenții” provocatoare.

Apoi, formularea „realizează «yoga sexuală» în grupuri de 4-5 persoane” este ambiguă. Dacă înseamnă predarea tantra yoga, colonelul are argumente. Dacă este vorba despre relații sexuale în grup, una dintre obsesiile ofițerilor de Securitate, faptul nu e confirmat de materialele aflate în dosarele de urmărire informativă.

Documentul nu face diferență între scrierile numite „mistico-ostile și de natură tantrică”, lucrările cu tehnici de tantra yoga, revistele sau fotografiile pornografice. Sintagma „mistico-ostile” reprezintă ea însăși o construcție la care e greu de adăugat ceva cu sens. Lucrările tantrice au cu totul altă natură decât pornografia. Acest din urmă cuvânt este utilizat de către ofițerii de Securitate într-o uzanță proprie, care trebuie notată : aproape toate imaginile de persoane sau cupluri dezbrăcate erau considerată pornografie. Adepții yoga dețineau reviste precum *Playboy* și făceau fotografii nud. Ca și imaginile din mai clasică *Kama Sutra*, erau tratate într-un cu totul alt context ideatic și atitudinal. Unul dintre instructorii yoga, Claudiu Trandafir, a exprimat sensul saltului interpretativ făcut de ofițerii Securității :

Acolo [în arest] au început câteva zile foarte triste. Pe drum remarcasem cât de grosolani erau. Ei ne acuzau sau, mă rog, în mintea lor era că practicăm Tantra și facem orgii. Dar când au remarcat pe stradă o fată frumoasă au început să râdă : „Uite, bă, asta ar fi bună de Tantra, nu-i așa ?”. După aceea au început comentariile triviale și cuvintele obscene, sugerând cumva cât de bine cunosc ei ceea ce facem noi și cât de mult vor ei să ne scoată din cap asemenea prostii. Când de fapt ei aveau viziunea vulgară asupra erotismului și a sexualității<sup>1</sup>.

Nota de analiză a colonelului Rațiu dă numele câtorva adepți yoga ce reprezentau, din punctul de vedere al Securității, principalul obiectiv al acțiunilor represive. Numărul lor se ridică, conform aceleiași note, la cei 32 de membri ai grupului lui Gregorian Bivolaru, la care se adăugau ceilalți adepți aflați sub instrucția lui Nicolae Catrina ori Eugen Mărtz – alte documente dau cifra de 64 de practicanți yoga care urmau constant disciplina în comunitatea care îl avea ca lider spiritual pe Gregorian Bivolaru<sup>2</sup>. De sancțiunea Securității nu au scăpat nici cei care doar sprijineau grupul prin asigurarea unor locuri de întrunire, prin xerocopiarea cărților și revistelor, depozitarea volumelor etc. Nota Ministerului de Interne, Departamentul Securității Statului, Securitatea Municipiului București cu nr. D/0339870 din 27 noiembrie 1989 oferă o listă parțială a practicanților de yoga și a celor care i-au asistat și au avut de înfruntat hărțuirea autorităților<sup>3</sup>. Conform acesteia, în vederea destrămării grupului, „au fost luate măsuri de prevenire” care includeau avertizări, atenționări și aducerea participanților în fața conducerii unităților unde lucrau.

1. Gabriel Andreescu, *op. cit.*, p. 150.

2. Gregorian Bivolaru se referă și el la peste o sută.

3. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1688, ff. 1-3.

Au fost avertizați Gabriela Ambăruș și Mihaela Ambăruș, surori gemene, de 22 de ani, studente în anul VI la Facultatea de Medicină Generală din cadrul Institutului de Medicină și Farmacie București; Gheorghe Luca, de 38 de ani, tipăritor la Centrul de Organizare și Cibernetică în Construcții București, întrucât multiplicase, contra cost, la xeroxul de la locul de muncă, însemnate cantități de materiale „cu conținut mistico-obscurantist”; Angela Crețu, de 25 ani, medic stomatolog stagiar în Pitești, participantă la activitățile „anarhice obscurantist-obscene ale grupului”. Securitatea a anunțat în acest caz și Direcția Sanitară a județului Argeș. În lista avertizațiilor mai apar Gabriela Bălașa, de 27 de ani, ingineră la Centrala Industrială de Mecanică și Articole Casnice București, nu doar practicantă, ci și implicată în multiplicarea de materiale, și Florin Dobrescu, de 24 de ani, student în anul VI la Facultatea de Medicină Generală din cadrul Institutului de Medicină și Farmacie București; Ștefan Micsik, de 35 de ani, inginer electronist la Institutul de Cercetări Modernizări Energetice, care „a condus o grupare de tineri cu concepții retrograde și a transportat cu autoturismul proprietate personală unele materiale mistico-obscurantiste la adresele de depozitare”; Alexandrina Crudu, de 37 de ani, tehnician proiectant la Institutul de Cercetări Modernizări Energetice, „neîncadrată politic”, racolată de Gregorian Bivolaru din 1985, participantă la ședințele de tantra yoga din Capitală și de pe litoralul Mării Negre; Marin Voicescu, de 63 de ani, traducător, pensionar, care păstrase la domiciliul său „cărți cu conținut mistico-religios și reviste pornografice” pe care le-a xerocopiat prin intermediul Mihaelei Pădureanu, de 36 de ani, traducătoare; Ion Mihai, de 32 de ani, paznic de noapte la Creșa din șoseaua Giurgiului, „neîncadrat politic”, participant la activitățile „anarhice și nocive” ale grupului; Călin Gîrlea, de 29 de ani, student în anul VI la Facultatea de Medicină Generală din cadrul Institutului de Medicină și Farmacie București, cu preocupări de procurare a unor materiale „mistico-obscurantiste” destinate îndoctrinării elementelor din anturaj; Brândușa Palade, de 19 ani, studentă la Facultatea de Planificare și Cibernetică din cadrul Academiei de Studii Economice București, practicantă de yoga; Dan Dimain, de 25 de ani, student în anul VI la Facultatea de Medicină Generală din cadrul Institutului de Medicină și Farmacie București, care l-a ajutat pe Gregorian Bivolaru să transporte materiale cu conținut „mistico-obscen” cu autoturismul proprietate personală; Ștefan Simion, de 55 de ani, informatician la Centrul de Calcul al Sistemului Financiar București, care fusese avertizat și de Direcția a II-a<sup>1</sup>.

Despre Petre Groza, de 33 de ani, tehnician electromecanic, se spune că a fost dat în grija familiei. Despre faptele Gabrielei și Mihaelei Ambăruș, Dan Dimian, Florin Dobrescu, Călin Gîrlea, ale Brândușei Palade și Monicăi Antonescu sau ale lui Călin Vîrtosu, de 33 de ani, asistent la Institutul Politehnic București, membru PCR, au fost informați factorii educaționali și de conducere din Centrul Universitar și Institutul de

1. Iată și lista „atenționaților”: Alexandru Grancea, de 28 de ani, inginer la Institutul de Fizică și Tehnologia Aparatelor cu Radiații, vinovat de a fi procurat materiale cu conținut mistico-obscurantist de la Nicolae Catrina; Vasilica Răduț, dactilografă la Institutul de Cercetări și Proiectări Electrotehnice București, întrucât multiplicase prin dactilografiere, la locul său de muncă, unele materiale cu conținut mistico-obscurantist la rugămintea colegei sale de serviciu, Mihaela Mureșanu; Dan Constantin, de 37 de ani, barman la baza de agrement Băneasa, deoarece ce pusese la dispoziția membrilor grupului apartamentul său în vederea desfășurării unor „ședințe de factură obscurantist-obscene”; Gabriela Moldoveanu, traducător la Întreprinderea de Aparate și Utilaje pentru Cercetare București, participantă la activitățile grupului; Mihaela Pădureanu, de 36 de ani, traducător la Întreprinderea de Mașini Grele București, deoarece multiplicase la xeroxul de la locul de muncă o serie de materiale cu conținut mistic-obscurantist. Am redat cazurile păstrând limbajul documentelor.

Medicină și Farmacie București. În scopul prevenirii proliferării „practicilor nocive”, organele de partid din unitățile unde lucrau au fost informate despre : Mihaela Mureșanu, de 38 de ani, ingineră la Institutul de Cercetări și Proiectări Electrotehnice București, exclusă din PCR ; Ion Gheorghe Radulian, de 45 de ani, economist la Centrul de Organizare și Calcul al Industriei Alimentare București, membru PCR ; Gabriela Bălașa, de 27 de ani, ingineră la Centrala Industrială Mecanică și de Articole Casnice, Gheorghe Luca, de 38 de ani, tipăritor la Centrul de Organizare și Cibernetică în Construcții București ; Ștefan Micsik, de 35 de ani, electronist la ICEMENERG ; Ștefan Simion, de 55 de ani, informatician la Centrul de Calcul al Sistemului Financiar București ; Alexandrina Cruclu, de 37 de ani, tehnician proiectant la ICEMENERG București.

În raportul său, șeful Securității, colonelul Gheorghe Goran afirmă în final că „În procesul anchetelor informative și cu prilejul luării măsurilor de prevenire, elementele în cauză și-au recunoscut faptele săvârșite și s-au angajat ca, pe viitor, să nu mai desfășoare astfel de activități și să aibă o comportare corectă, corespunzătoare normelor legale în vigoare”<sup>1</sup>.

## Hăituirea și rezistența

Nu este nevoie de o cunoaștere specială a arhivelor pentru a înțelege că Securitatea folosea un limbaj eufemistic ori cel puțin, semicodificat. Atunci când colonelul Rațiu Gheorghe ordona, în cazul numiților Bivolaru Gregorian, Mărtz Eugen și Catrina Nicolae, să se acționeze (împreună cu organele de Miliție și Procuratura), în scopul documentării unor activități și fapte de drept comun, în vederea trimiterii acestora în justiție, el cerea fabricarea unor dosare care să ducă la condamnarea celor trei practicanți de yoga. Obiectivul, mijloacele și verdictul justiției era stabilit de Securitate dinainte. Cum s-a dovedit, îndeplinirea ordinelor Securității se făcea cu o forță inexorabilă.

Dosarele ajunse în Arhiva CNSAS dau multe detalii privind supravegherea, reținerea și anchetarea adeptilor yoga, dar ele nu conțin, desigur, informații privind brutalitățile. Astfel de informații oferă victimele, care au istorisit confruntarea lor cu Securitatea din acei ani, prin mărturii absolut independente a căror coerență, unele cu altele și cu ceea ce se află în dosare constituie o confirmare impresionantă. Iată cum sunt prezentate violențele în amintirile adeptilor yoga :

Gabriela Ambăruș :

Mi-au arătat poze făcute probabil din mașină în timp ce noi eram cu Grieg pe stradă. M-au palmuit, m-au tras de păr, îmi vorbeau urât. La un moment dat, nu cu mult înainte de momentul în care ne-au dat drumul să plecăm acasă, anchetatorul care era atunci a insistat să semnez o hârtie : că mă angajez să nu mai iau legătura cu nimeni de la yoga și că anunț orice se mai petrece. Am semnat, dar apoi am sărit, i-am luat anchetatorului hârtia din mână și am rupt-o. Atunci m-a plesnit așa de tare, că mi-a fracturat nasul.

Cred că s-au îngrijorat și ei un pic atunci. Mai târziu am aflat că acea hârtie nu avea nici o importanță de fapt, nu acuza pe nimeni, nu dădea nici o informație. Eram, după acele zile și nopți, nedormită și extenuată<sup>2</sup>.

1. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1688, f. 3.

2. Gabriel Andreescu, *op. cit.*, p. 105.

### O amintire a lui Petre Groza despre Mihai Triculete :

De fapt, tot ce aveam erau niște vechituri de reviste franțuzești cu nuduri, mai cumpăram din talcioc, le luam cu Triculete, era sculptor și avea nevoie de ele. N-au găsit decât revistele astea, au fost foarte dezamăgiți. La atelier era și Mihai Triculete. Făcuse o Venus din marmură, a muncit mult la statuia aceea. Securității i-au luat-o și făceau comentarii în bațjocură. Mihai a sărit și i-a smuls statuia din mână lui Păunescu. I-au luat-o iar. „Ce tupeu are ăsta !” Atunci doar l-au înghesuit puțin, dar, când l-au luat la anchetă la Miliția Capitalei, l-au bătut de l-au rupt<sup>1</sup>.

### Eugen Mârtz :

Până la urmă m-au împins într-o sală de restaurant goală, șeful de sală i-a lăsat să-și facă treaba și la improvizatie m-au băgat în WC, doi tipi s-au ocupat de mine, au început să mă bată. Erau securiști get-beget, în civil, unul era chiar îmbrăcat mai sportiv și avea pumnul greu, antrenat. La sfârșit, mi-au dat o batistă să mă șterg de sânge. Acesta, mai brutal, își pierduse controlul, a dat unde a apucat cu picioarele, m-a lovit în față cu pumnul, m-a lipit de zid<sup>2</sup>.

### Să-i dăm cuvântul lui Petru Roșu :

Până atunci, toți cei care mă luaseră la întrebări erau spilcuiți, la costum, foarte buni psihologi, știau cât și cum să te amenințe. Acum intrase o gorilă. Îmbrăcat într-un trening ponosit, duhnea a băutură și a țigări. Mâna lui era cât două ale mele... cu asta se ocupa acolo, cu bătaia. S-a așezat cu fundul pe birou. „Ce e asta ?” S-a uitat la hârtie. „Dacă nu scrii ce vor șefii mei, te nenorocesc !” M-a izbit de perete, m-a zgâlțâit. Mi-a tras un pumn în față de-am rămas fără respirație. Avea niște ochi injectați, de brută. Așa m-a ținut vreo zece minute. Înainte să iasă, mi-a spus : „Eu plec, dar dacă mă mai cheamă băieții, te-am spart”<sup>3</sup>.

Amintirile adepților yoga nu vorbesc numai despre brutalități, ci și, implicit, despre ripostă. Atitudinea de rezistență la presiunile exercitate asupra lor s-a manifestat la aproape toate persoanele care au practicat yoga. Până la un punct, atitudinea transpare din documente. Yoghinii au reclamat inclusiv încălcarea legalității în privința lor. Astfel, o adresă a Unității Speciale „S” din 8 decembrie 1973 către Direcția a II-a a Securității anunța că Gregorian Bivolaru a reclamat la Direcția de Poștă a Municipiului București pierderea unor scrisori și a cerut despăgubiri. Unitatea care le deschisese și le oprise în cadrul acțiunii „Antidot” le-a și prezentat Direcției : 4 scrisori, apoi 12 ; apoi alte 4, deci 20 de scrisori oprite<sup>4</sup>. Alte note și rapoarte relatează despre preocuparea față de reclamarea la procuratură a violențelor sau prezintă agitația produsă de trimiterea de scrisori la ambasadele străine. În legătură cu avertizarea Adrianei Malinici, care făcea parte din cercul lui Eugen Mârtz, în nota sa de mână ofițerul a scris : „Malinici Adriana pe tot parcursul discuțiilor a adoptat o atitudine recalcitrantă, adresându-se cu ironii ofițerului de cercetare penală, nu și-a recunoscut faptele săvârșite refuzând în final să semneze avertismentul”<sup>5</sup>. Procesul verbal bătut la mașină care sintetizează cazul se referă strict

1. *Ibidem*, p. 179.

2. *Ibidem*, p. 143.

3. *Ibidem*, p. 171.

4. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1687, vol. 1, f. 30.

5. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 141248, vol. 1, f. 67.

la măsurile luate, nu menționează această atitudine, ceea ce reprezintă o indicație despre câte astfel de fapte au fost pierdute „pe drum”<sup>1</sup>.

Adăugată la încăpățănarea cu care adepții yoga și-au continuat activitățile în ciuda actelor de represiune, înfruntarea directă a ofițerilor de Securitate explică furia lor. În decembrie 1989 trăiau încă frustrarea unei bătălii nefinalizate și deci necâștigate. Securitatea a avut de lucru cu grupul lui Gregorian Bivolaru timp de șapte ani, acesta devenind astfel singurul exemplu de rezistență colectivă îndelungată sub regimul lui Nicolae Ceaușescu<sup>2</sup>.

---

1. *Ibidem*, f. 68.

2. Vezi Gabriel Andreescu, *op. cit.*



## 2. Dosarul lui Gregorian Bivolaru

### Punerea sub urmărire

Rețeaua adepților yoga, care devenise obiectul unei ample acțiuni de supraveghere, hărțuire și reprimare implicând Securitatea, Procuratura și Miliția, se crease în jurul unuia din instructorii yoga : Gregorian Bivolaru. Știm din dosarele Securității că acesta începuse să predea cursuri de yoga la începutul anilor '70, la Ecran Club, o casă de cultură aflată în apropierea campusului Politehnicii<sup>1</sup>. Dintr-o întâmplare, interesele neobișnuite ale lui Gregorian Bivolaru fuseseră înregistrate de Securitate de pe vremea când acesta era elev de liceu.

Gregorian Bivolaru începuse să fie lucrat prin dosar de cercetare pentru legături suspecte cu cetățeni străini încă din 1970. În Arhiva CNSAS nu apare vreun dosar de urmărire informativă pentru acea perioadă, dar cercetarea din 1970 face referire la un document ulterior, din 1979. Prima indicație despre Bivolaru existentă în dosarele ajunse la CNSAS apare într-o notă informativă din 25 mai 1971, primită de locotenent-colonelul Grigore Radoslav<sup>2</sup>. În acel moment, Securitatea făcea investigații (sub numele de cod „Bradul”) asupra unor crime comise la Poiana Brașov și care sugeraseră anchetatorilor legături cu activități oculte. Ca urmare, căuta informații despre persoane care citeau sau se arătau interesate de literatură mistică. Sursa locotenent-colonelului Radoslav dăduse peste un student la Arhitectură, M.M., care avea cunoștință de existența în RS România a unui tratat de științe oculte, în două exemplare, unul aflat la Biblioteca Academiei RSR, iar al doilea în posesia fiului unui ambasador român aflat în străinătate. Fiul ambasadorului s-ar fi aflat „în legătură cu un elev pe numele mic de «Grig» – în clasa a XI-a la un liceu de prestigiu din București. Acest «Grig» ar fi tipul unui om slăbuț, poartă ochelari, foarte studios, dotat intelectual excepțional”. Elevul „manifestă preocupare intensă în studierea limbilor vechi, ca : latină, greacă, fiind cunoscut de profesorii liceului ca unul dintre cele mai dotate elemente din liceul respectiv. Relațiile dintre elevul «Grig» și fiul ambasadorului au pornit de acolo, că elevul ar fi manifestat un interes deosebit față de acest

---

1. La începutul anului 2004 am solicitat Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității accesul la dosarul lui Gregorian Bivolaru. În aprilie 2004, CNSAS a comunicat existența în arhiva sa a unui dosar de urmărire informativă pe numele Bivolaru. Am obținut acreditarea și am depus înregistrarea la Autoritatea de Supraveghere (atunci, Avocatul Poporului) în toamna anului 2005. A urmat o agitație instituțională în urma căreia Colegiul CNSAS a susținut necesitatea de a obține o a doua hotărâre de acces la dosarul amintit. Aprobarea a venit după mai multe luni de așteptare și numai după ce am făcut public comportamentul Colegiului (Gabriel Andreescu, „Când CNSAS conspiră Securitatea”, *Ziua*, 19 ianuarie 2006).

2. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1687, vol. 1, ff. 6-7. Citatele cu informații din anii '70 sunt preluate din același volum.

tratat al lui Honinberger și probabil aflând că un exemplar îl are și fiul ambasadorului, ar fi apelat la acesta pentru a i-l da și lui să-l studieze”<sup>1</sup>.

Pe nota informativă, un ofițer superior adăugase, la 3 iunie 1971, ordinul de a se trimite un ofițer la liceul unde învăța elevul suspect, pentru audierea lui.

În același dosar „Bradul” mai apare un document, semnat de colonelul Z. Biriș și locotenentul Dan Pisai la 23 decembrie 1971, în care se afirmă că informațiile deținute despre Gregorian Bivolaru, născut în 1952, în comuna Tărtășești, fost elev la Liceul „Gh. Șincai”, ar dovedi că acesta este pasionat de yoga, spiritism, hipnotism, și că încearcă să-și facă adepți în rândul tineretului<sup>2</sup>. Cei doi hotărâsc „să fie lucrat” în acțiunea aflată în desfășurare.

Iar Gregorian Bivolaru „este lucrat”. Planul de măsuri al locotenentului Dan Pisai din 22 ianuarie 1972 arată că, în ceea ce îl privea, nu se confirmă suspiciunile în acțiunea „Bradul”, dar „cu ocazia percheziției domiciliare efectuate s-au ridicat o serie de materiale din care rezultă că Bivolaru Gregorian are manifestări necorespunzătoare, corespundează cu foarte multe persoane din străinătate, dovedește un deosebit interes pentru științele oculte”. Ca urmare, locotenentul cere lucrarea în continuare a lui Bivolaru.

După câteva zile, la 8 februarie 1972, un alt raport se referă la Gregorian Bivolaru, de data aceasta în legătură cu întâlnirea „suspectă” dintre o persoană necunoscută și deținătorul unei căsuțe poștale de la Oficiul Poștal nr. 1. Posesorul căsuței poștale s-a dovedit a fi Bivolaru. Cu această ocazie s-a stabilit că cel în cauză practica intens yoga și, în acest context, se ocupa cu studierea științelor oculte, parapsihologiei, filozofiei. În activitatea pe care o desfășura, era preocupat de stabilirea de legături cu persoane interesate de aceleași teme, din țară și din străinătate. Gregorian Bivolaru s-a adresat unor publicații de specialitate din exterior (în special din Suedia), solicitându-le scrieri despre yoga. S-ar fi arătat interesat și de reviste și fotografii pe teme sexuale.

Nota-raport consemnează și alte teme semnificative pentru preocupările Securității. Gregorian Bivolaru și-ar fi exprimat nemulțumirea față de modul de viață al tinerilor din România, iar întreaga sa activitate este mistică, ideologia lui fiind apropiată de cea a curentului „hippies”. Tendința ar fi mascată sub forma activității depuse pe linie de yoga, desfășurată într-un cadru organizat la Clubul Sindicatelor Sanitare. Bivolaru și-a făcut un cerc de cunoștințe, în special tineri, cărora le explica, atât teoretic, cât și practic, noțiunile de bază ale sistemului yoga.

Concluzia ofițerului merită invocată în legătură cu evoluția următoare a evenimentelor: „Din cele expuse mai sus rezultă că, deși nu se conturează o activitate infracțională concretă, activitatea desfășurată de Bivolaru Gregorian îmbracă un caracter necorespunzător”. În consecință, locotenentul Dan Pisai a cerut anchetarea lui Bivolaru<sup>3</sup>, avertizarea celui

1. Acest interes timpuriu, susține Gregorian Bivolaru, era urmarea unor stări parapsihologice, multe în timpul somnului, pe care le-a trăit într-un moment în care nu avea nici o explicație pentru ele. Întâmplarea a făcut ca în localitatea de naștere, Tărtășești, să locuiască un personaj pitoresc, pe nume Radu, care participase la ședințele de spiritism ale lui Scarlat Demetrescu. Acesta i-a oferit mai multe volume cu procese-verbale de la ședințele de spiritism ale lui Demetrescu. (Cartea lui Scarlat Demetrescu a citit-o cinci ani mai târziu.) A citit mai întâi în magazinul comunal cărțile aflate la vânzare, apoi la biblioteca sătească, de unde împrumuta o mulțime de cărți, până a ajuns la București și a intrat în marile biblioteci ale Capitalei. A început să practice yoga „de unul singur”, volumele care l-au îndreptat în această direcție și l-au format fiind *India secretă și Înțelepciunea Eu-lui suprem*, a lui Paul Brunton, aflate la Biblioteca Centrală de Stat în limba franceză (răspunsuri la întrebări, iulie 2009).
2. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1687, vol. 1, ff. 6-7.
3. Ancheta a avut loc în str. Eforie pe parcursul a șapte interogatorii. În afară de „vina” corespondenței cu Mircea Eliade, i s-a reproșat atitudinea dușmănoasă împotriva orânduirii socialiste.

în cauză în prezența mamei și semnalarea la locul de muncă pentru a fi atenționat pe linie de serviciu. Propunerile au fost duse la îndeplinire<sup>1</sup>.

Odată cu nota din 10 februarie 1972, Gregorian Bivolaru va fi asociat de către Securitate cu interesul său pentru sexualitate și misticism. Este de notat că Gregorian Bivolaru leagă totuși avertizarea ce a reprezentat prima confruntare importantă cu ofițerii de Securitate de schimbul de scrisori pe care l-a avut cu Mircea Eliade în anii '70. După terminarea liceului o cunoscuse pe Sonia Comișel, spune Gregorian Bivolaru, care frecventa cursul de yoga ținut de el la Clubul Sindicatelor Sanitare. Doamna Comișel i-a pus la dispoziție adresa lui Mircea Eliade, el i-a scris, Eliade a răspuns și l-a invitat să vină la Paris pentru aprofundarea domeniului. Prima percheziție la domiciliul părinților a fost motivată de confiscarea corespondenței cu Mircea Eliade. I s-a cerut să nu mai trimită scrisori celui pe care Securitatea îl califică, în acea perioadă, un mare dușman al poporului român<sup>2</sup>.

## Anii '70

De la sfârșitul anului 1971, Gregorian Bivolaru va fi subiectul unei serii continue de note informative, filaje, percheziții. Cât de amplă este investigarea lui o dovedește planul propus la 17 decembrie 1971 de către același locotenent Dan Pisai și aprobat de superiorii săi. Planul prevedea: dirijarea sursei „Judex” pentru contactarea obiectivului; investigarea la domiciliu; interceptarea corespondenței interne și externe; punerea sub filaj pe o perioadă de trei zile; instalarea la domiciliu a mijloacelor de Tehnică Operativă pentru 20 de zile; infiltrarea colaboratorului „Puștiul” al locotenentului Sorin Nicoară în intimitatea lui Bivolaru; investigarea la Liceul „Gh. Șincai”; discutarea cu foștii colegi de grupă și cu profesorii săi; consultarea catalogului; percheziții secrete sau acoperite; stabilirea grupeii sanguine.

Nu toate rezultatele acestor investigații au ajuns în dosarul aflat la CNSAS. Ce se află este însă suficient pentru a sugera amploarea „vânătorii” declanșate împotriva lui Gregorian Bivolaru. Unul dintre informatori, cu numele de cod „Judex”, a lăsat un text memorabil pentru psihologia colaboraționiștilor:

La îndemnul unui organ de securitate și din dorința sinceră de a ușura munca acestui for pentru aflarea adevărului, mi-am continuat cercetările obținând nume, adrese, fapte, care vor fi relatate mai jos.

Vineri, 3-XII-1971, la ora 18:30 l-am întâlnit pe Bivolaru Gregorian în fața cinematografului Central... [urmează povestea] ...Accept în continuare cu plăcere rolul care mi s-a dat și vă stau la dispoziție și în alte probleme putând fi siguri de discreția și abilitatea mea. Judex<sup>3</sup>.

Mai multe note stabilesc derularea supravegherii până în 1981. La 18 septembrie 1973, o sursă anunță că Bivolaru s-a adresat mai multor persoane sau cluburi din Suedia „pentru materiale pornografice”. Pentru a intra în posesia lor, a apelat la o soprană din România aflată în turneu în străinătate. Același sursă va adăuga peste câțva timp referiri la

1. La puțin timp, Gregorian Bivolaru a fost dat afară de la oficiul poștal unde lucra. Ulterior, a avut mari dificultăți în a obține un loc de muncă.
2. În dosarul lui de urmărire informativă nu apar însă referiri la o corespondență cu Mircea Eliade și nici la preocuparea organelor pentru această temă.
3. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1786, vol. 1, f. 222.

trimiterea, de către cel în cauză a unor mesaje care deplâng interzicerea în țară a științelor oculte, yoga, telepatiei, religiei etc. Pentru că se ocupa de astfel de teme, organele de stat au luat măsuri de intimidare a lui prin diferite metode.

Pe marginea informațiilor, nota-raport din 18 decembrie 1973, semnată de locotenent-colonelul Cornel Dohotariu, menționează anchetarea celui în cauză și avertizarea acestuia cu privire la faptul că în ultima perioadă și-a intensificat preocupările de a obține materiale pornografice solicitând sprijinul unor persoane care se deplasează în străinătate făcând totodată comentarii dușmănoase cu privire la asigurarea secretului corespondenței în țara noastră.

Bivolaru continuă corespondența, iar Securitatea repetă perchezițiile, confiscarea materialelor și amenințările. La 12 ianuarie 1974, locotenent-colonelul Cornel Dohotariu se duce la locul de muncă a urmăritului unde Bivolaru este avertizat pentru atitudine și comportare în prezența secretarului de bază PCR și a directorului adjunct al întreprinderii unde luca.

În prima perioadă a anilor '70, Gregorian Bivolaru se afla în investigația Direcției a II-a, întrucât luase legături cu străinii. Ulterior, el trece în urmărirea Inspectoratului Municipiului București (IMB) – Securitate. Adresându-se Inspectoratului, „State” scrie, la 24 aprilie 1979, că Bivolaru „continuă să aprecieze în mod negativ diferite măsuri luate pe linie de partid și de stat în țara noastră, mai des în domeniul activității de acordare a vizelor și pașapoartelor pentru cetățeni. [...] Continuă să trateze prin Yoga diferite persoane, tineri cu diferite afecțiuni”<sup>1</sup>. Dintr-o notă-raport, aflăm totuși că „cel în cauză este caracterizat ca un om retras, necomunicativ, care toată ziua citește și traduce diferite cărți”<sup>2</sup>.

Acest portret este repetat și deci confirmat de mai multe surse. O informare olografă privindu-l pe Gregorian Bivolaru, a IMB – Securitate, din 4 august 1981, trimisă către Direcția a III-a vorbește despre Bivolaru în acești termeni :

La domiciliu nu este cunoscut cu activitate politică și evită să discute cu vecinii probleme de această natură. Este caracterizat ca un element retras puțin comunicativ, ce face ca în imobil și cartier să nu aibă nici un fel de relații și duce o viață foarte rezervată<sup>3</sup>.

La 22 mai 1981, ofițerii semnaleză că în urma interceptării secrete a convorbirilor telefonice s-a stabilit intenția lui Gregorian Bivolaru de a rămâne ilegal în străinătate. La 20 iulie 1981, un nou raport cu propuneri de urmărire informativă semnaleză, din nou, manifestările ostile la adresa regimului :

S-a stabilit că acesta face în diferite împrejurări unele comentarii ostile la adresa regimului socialist în prezența unor colegi de serviciu și poartă corespondență cu persoane din străinătate de la care obține materiale pornografice. S-a propus conducerea atenționarea celui în cauză la sediul organului de Securitate, în cursul atenționării acesta a recunoscut integral faptele angajându-se să nu mai comită nimic<sup>4</sup>.

1. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1687, vol. 1, f. 262.

2. *Ibidem*, f. 269.

3. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1688, f. 100.

4. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1786, vol. 1, f. 405.

## Criza de la începutul anilor '80

În ciuda supravegherii, amenințărilor și chiar a unor condamnări neexecutate, Gregorian Bivolaru și-a continuat cursurile de yoga, în case particulare ori în cadru instituțional, până în 1982, când s-a declanșat afacerea Meditației Transcendentale. Practica yoga era liberă, iar diferite tehnici de hatha yoga erau folosite chiar și de angajații Ministerului de Interne. Iar Bivolaru, în ciuda hărțuirii permanente, nu părea intimidat.

Or, odată cu Meditația Transcendentală, tot acest context, polițienesc și totuși permisiv cu activitățile yoga, legale, în care Bivolaru reușise să reziste și să își continue chemarea s-a prăbușit. Mai mult, instructorul de yoga participă la unele dintre ședințele lui Nicolae Stoian. Am amintit deja că pe lungă listă a participanților la MT, în dreptul numelui său, Securitatea notase „manifestările sale ostile” și faptul că era urmărit prin Dosar de Urmărire Informativă (DUI) de Securitatea Municipiului București.

Urmează cea mai cumplită perioadă a represiunii. Întrucât mulțimea detaliilor ar putea să eclipseze însăși povestea și sensul ei, vom sintetiza mai întâi perioada reproducând un document al Securității, care și ea avea nevoie de o viziune de perspectivă asupra vieții urmăritului. Apoi, vom urmări îndeaproape evenimentele importante ale acestei istorii. Materialul din arhiva CNSAS, datat 23.VIII.1989, este nesemnat și bătut la mașină cu caractere mari, tipice pentru cazurile în care Securitatea făcea sinteze pentru prezentarea situației unor demnitari din fruntea Ministerului de Interne, partidului și statului.

### NOTĂ

cu privire la principalele aspecte rezultate din cazul „GRIG” –

Bivolaru Gregorian este în vârstă de 37 de ani [...]

În perioada 1970-1971 a fost lucrat de către Direcția a III-a pentru relații suspecte cu cetățeni străini și deținere de materiale pornografice, fapt pentru care a fost atenționat ;

În 1972 a fost condamnat 1 an și 8 luni închisoare corecțională pentru tentativă de expediere în exterior pe căi neoficiale a unui album fotografic cu conținut obscen, pedeapsă neexecută, beneficiind de grațiere ;

Pentru încercări repetate de a comite asemenea fapte, la 4 noiembrie 1973 a fost avertizat de către Securitatea Municipiului București ;

Din anul 1975 până în 1987 a aderat la unele cercuri de yoga, ulterior fiind condamnat la un an închisoare corecțională cu excutarea la locul de muncă, pentru răspândire de materiale obscene, după care a fost instructor yoga la unele case de cultură din Capitală ;

La 03.01.1978 a fost racolat și recrutat pe bază de angajament de către Stoian Nicolae, emisar al sectei ilegale „Meditația Transcendentală”, motiv pentru care în anul 1982 a fost din nou avertizat de către Securitatea Municipiului București ;

În ianuarie 1983, fiind desființate cursurile de yoga, Bivolaru Gregorian a fost preocupat să găsească noi modalități de continuare a activității yoghine, preconizând deschiderea la Clubul Sportiv „Progresul” a unui centru de gimnastică psiho-somatică cu participarea a peste 120 de foști aderenți, activitate prevenită prin avertizare pentru a treia oară a inițiatorului ;

Întrucât a organizat în mod clandestin 7 grupe de pregătire yoga formate din foștii „cursanți”, la 18.04.1984 s-a trecut la documentarea activității acestuia și destrămarea anturajului prin avertizarea a 54 de persoane, atenționarea a altor 8 și în trei cazuri informarea organelor de partid. Întrucât în procesul cercetărilor pe durata cărora era reținut la Direcția de Cercetări Penale a evadat, a fost condamnat la un an și șase luni ;

Informațiile deținute după punerea sa în libertate au stabilit noi modalități de continuare a activității clandestine, fapt pentru care în luna iulie 1986 a fost avertizat din nou de către Direcția Cercetări Penale ;

Ulterior s-a stabilit că Bivolaru Gregorian a selectat în mod riguros foști aderenți care în procesul cercetărilor anterioare nu au demascat în totalitate activitatea sa clandestină, încredințându-le sarcini pe linia racolării de noi persoane în grup, procurare de materiale de propagandă, organizarea ședințelor de grup ;

Concomitent a fost semnalat cu noi preocupări de racolare a unor persoane și realizarea de fotografii sexi și obscene, folosindu-se de 3 legături apropiate (Harabagiu Rodica și surorile Ambăruș), iar în urma cercetărilor efectuate de organele de miliție cei în cauză au fost avertizați ;

La data de 19.05.1987, surorile Ambăruș Mihaela și Gabriela, studente la Facultatea de Medicină, au fost semnalate factorilor educaționali și de conducere din Centrul Universitar București și din Institutul de Medicină și Farmacie pentru a se acționa în vederea supravegherii și influențării lor pozitive ;

În toamna aceluiași an a fost semnalat din nou că și-a reluat activitățile anterioare, stabilind totodată legături prin corespondență cu foști aderenți plecați în străinătate de la care a primit pe căi neoficiale propagandă mistico-hindusă.

Concomitent și-a extins activitatea și influența asupra grupărilor cu preocupări similare constituite în orașele Bacău și Pitești prin organizarea unor întâlniri comune.

În septembrie 1987, Mârtz Eugen din orașul Bacău a fost condamnat la un an și 2 luni închisoare pentru practicarea de profesie fără autorizație ;

La 30.09 și 13.10.1988 Bivolaru Gregorian a organizat împreună cu alte 3 tinere, la domiciliul său, ședințe de tantra-yoga ;

În ziua de 21.10.1988, Ambăruș Gabriela însoțită de Catrina Nicolae au fost depistați la Pasajul Universității pe când încercau să acosteze tinere pentru a le propune ca în schimbul unor foloase materiale să facă fotografii cu caracter obscen.

Ambăruș Gabriela a fost cercetată informativ și din nou atenționată. În luna ianuarie 1988 de la Andronescu Monica, studentă anul III – Facultatea de Farmacie – s-au obținut declarații de recunoaștere a participării sale la ședințele de tantra-yoga în grup de 3 persoane organizate pe litoral ;

La 13.12.1988, a fost depistată căsuța poștală folosită în București de Bivolaru Gregorian, înregistrată pe numele lui Tarcău Narcis din Bacău.

Din folosirea măsurilor necesare a rezultat că la data de 26.02.1989 Bivolaru Gregorian a organizat o întâlnire la filmul „Z” de la casa de cultură „Grigore Preoteasa” cu 30 de persoane, printre care și legăturile din Bacău și Pitești, după care s-au despărțit în grupuri mici mergând la diferite adrese ;

La 20.02.1989, împreună cu un grup de 18 persoane s-au întâlnit la Circul de Stat pentru vizionarea spectacolului. Au participat, printre alții, Catrina Nicolae, Trandafir Claudiu, surorile Ambăruș și Vârtosu Călin. La ieșire, timp de 45 de minute, Bivolaru Gregorian i-a instruit din nou, iar la plecare i-a propus sursei „Anca” să participe la o ședință tantrică unde urmau să fie prezenți 6 bărbați și 3 femei ;

De asemenea, tot prin folosirea mijloacelor speciale, la data de 19.03.1989 s-a efectuat procesul-verbal de constatare a unor acte premergătoare, depistându-se o locuință suspectă în București, str. Poet Alexandru Sihleanu nr. 10 ;

La 14.05.1989 a fost controlată o nouă întâlnire a lui Bivolaru Gregorian cu 34 de persoane din grup la Circul de Stat. După vizionare, în jurul orei 23, surorile Ambăruș împreună cu alte două persoane dintre care un bărbat s-au deplasat la domiciliul acestora ;

În ziua de 31.05.1989, orele 12 : 00, Bivolaru Gregorian a ieșit de la Centrul de Organizare și Calcul București unde își desfășoară activitatea profesională Radulian Virgiliu, cu o cantitate însemnată de materiale, iar la orele 14 : 05, împreună cu Crețu Angela, Mârtz Eugen și Roșu Camelia din Bacău au intrat la domiciliul lui Trandafir Claudiu din Calea Giulești nr. 109 ;

La 02.08.1989 a fost controlată întâlnirea a peste 30 de persoane din grup, care au vizitat un film la Cinematograful „Lumina” ;

La 19.07.1989 prin folosirea mijloacelor speciale a fost depistată locuința din București a lui Catrina Nicolae, fotograf al grupului ;

Cu ocazia tuturor întâlnirilor organizate de Bivolaru Gregorian se realizau schimburi de materiale între participanți.

Nr.0/I/00340770  
Din 23.VIII.1989<sup>1</sup>.

## Detaliile

Persoanele anchetate de Securitate din cauza participării lor la ședințele de Meditație Transcendentală sub coordonarea lui Nicolae Stoian au fost chemate la interogatorii, au dat declarații, au fost avertizate și au suportat în principal consecințe de ordin profesional. Gregorian Bivolaru a fost ținut mai multe zile în arest<sup>2</sup>, așa cum rezultă chiar din Arhiva CNSAS. Nici un document nu precizează motivul pentru care a avut parte de acest tratament special. Conform amintirilor yoghinului, după mai multe întâlniri cu Nicolae Stoian, acesta, începând cu anul 1978, apreciind pregătirea lui în practicarea yoga, i-a propus să devină, în perspectivă, reprezentantul grupării Meditația Transcendentală la București și să ofere inițieri în metodă. Au pregătit în acest sens detaliile pentru ca Gregorian Bivolaru să urmeze un curs special de instructor sau profesor la centrul special din Elveția. Interesant e și faptul că Stoian părea optimist în privința realizării pașilor necesari îndeplinirii acestui proiect, inclusiv în ceea ce privește viza.

În Arhiva CNSAS nu apar informații cu privire la interogatoriile la care G. Bivolaru a fost supus în acea perioadă<sup>3</sup>. De altfel, dosarul său de urmărire e deficitar în această chestiune-cheie – asocierea lui și a grupărilor pe care le-a condus cu Meditația Transcendentală, de unde și numele temei în care au fost încadrați.

Conform documentelor din arhivă, în 1983, Securitatea își îndreaptă atenția asupra corespondenței lui, unele piese sugerând, spun urmăritorii, dorința lui Bivolaru de a părăsi țara. Un document din 23 decembrie 1983 face referiri la faptul că „Bivolaru Gregorian din București, str. Telița nr. 6, bl. 67-A, ap. 45 adept al «Meditației Transcendentale», interesat în practica Yoga și Tantra, continuă să aibă aceleași preocupări și intenționează să plece din țară”<sup>4</sup>.

Referindu-se la relațiile sale cu Gregorian Bivolaru, M.L. din RFG îi relatează și lui L.R. din București următoarele :

[...] Persoana care trebuia să ducă pachetul a fost respinsă la graniță de trei ori. În România m-a ajutat mult un profesor de yoga. Îl cheamă Bivolaru Gregorian din str. Telița nr. 6. Ca să ajung mai ușor la el, întreb-o pe C.R. [...]. Vreau să-l aduc în Germania, îi plătim studiile și transportul în valută. Aici nu poate intra decât ca viitor soț al unei germane, cu actele depuse

1. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1688, ff. 114-115.

2. Gregorian Bivolaru indică 3 zile de arest.

3. Gregorian Bivolaru amintește de avertizarea făcută de sinistrul șef al Direcției a VI-a, colonelul Gheorghe Vasile.

4. Documentul MI-DSS. CTOT-U.Sp. „S” nr. 00443149 din 23.12.1983 (Arhiva CNSAS, dosar nr. 10949, dedicat Meditației Transcendentale, vol. 7).

la pașapoarte în România, în vederea căsătoriei. Odată intrat, nu-l mai dă nimeni afară, dacă nu ne căsătorim. Poate cere azil politic, timp în care va sta la noi. Dacă nu, eu m-aș întoarce definitiv în România. Te rog, cere-i un răspuns direct [...]¹

La data de 30 iulie 1983, Gregorian Bivolaru îi comunică legăturii sale din RFG :

[...] Pe baza fotografiei pe care mi-ai trimis-o, voi focaliza mult mai exact energia binefăcătoare asupra ta. Posibilitățile pe care le am simț că sunt, practic, nelimitate. Caută să mă simți telepativ. Încearcă să elimini energia dezechilibrantă și s-o proiectezi în globul solar vizualizat direct, resimțind faptul că te încarci cu energie luminoasă de culoare verde, la nivelul plexului solar. M-aș bucura să-mi spui că resimți unele ameliorări².

Gregorian Bivolaru are legături și cu André van Lysebeth, care confirma în 1982 primirea unui prospect cu tematică tantra, din partea persoanei din București. Belgianul era unul dintre cei mai cunoscuți promotori ai practicilor yoga în Occident, autorul unor cărți de referință, al unei reviste de specialitate și fondatorul unor centre unde ținea cursuri.

Notorietatea lui ajunsese la cei interesați din România. O notă a Direcției I a DSS aflată în dosarul lui Gregorian Bivolaru înregistrează prezența unei legături a lui André van Lysebeth, „Popescu Victoria-Isabela din București [...], care îi solicita în mai 1983 revista «Yoga», pentru ea, aceasta semnificând «viață, sănătate și fericire», fiindu-i necesară ca «aerul, apa și hrana»”³.

La percheziția făcută în 1984 a fost descoperită la Gregorian Bivolaru copia unui articol despre tantra yoga pe care îl publicase în revista franceză *Atlantis*. Redacția îi trimisese un număr al revistei ; Bivolaru a făcut copii, iar una a ajuns în mâinile Securității care a invocat o lege ce impunea obținerea aprobării pentru orice operă apărută în străinătate⁴.

## Arestarea din 1984

Privind retrospectiv, e posibil ca Securitatea să fi preferat emigrarea instructorului. Bivolaru nu a depus niciodată o cerere în acest sens, ci a continuat promovarea yoga acasă. Ideea folosirii unei titulaturi de acoperire, sub forma unui centru de gimnastică psihosomatică deschis la Clubul Sportiv „Progresul” a fost dejucată în ianuarie 1983. A recurs atunci la metode clandestine. Astfel a reușit, notează Securitatea, să organizeze și să conducă, din momentul interzicerii yoga până în 1984, un număr de șapte grupe cuprinzând peste 80 de persoane⁵. În primăvara aceluși an, câțiva au fost prinși în flagrant (în timpul unei ședințe de yoga) la familia Tocineanu : participanții au fost anchetați,

1. Arhiva CNSAS, dosar nr. 10949, dedicat Meditației Transcendentale, vol. 7.

2. *Ibidem*.

3. Arhiva CNSAS, dosar nr. 10949, dedicat Meditației Transcendentale, vol. 8, f. 64.

4. Gregorian Bivolaru mai publicase unul, neidentificat însă, în revista italiană *Il Giornale dei Misteri*, care este prezentată ca : „Dal 1971 la prima rivista di parapsicologia, scienza e natura, simbolismo, esoterismo, ufologia, cultura insolita e attualità”. Revista există și astăzi și are un site : <http://www.ilgiornaledemisteri.it>.

5. Instructorul yoga indică alte cifre ar fi fost nouă grupe incluzând peste 150 de persoane. După arestarea din 1984, grupele respective s-au risipit, iar organele de Securitate nu au fost capabile să identifice toate persoanele. Cei 150 proveneau în cea mai mare parte de la cursurile pe care le făcuse



avertizați, bătuți. Cu excepția lui Gregorian Bivolaru, reținut pentru a i se pregăti un proces, celorlalți li s-a dat drumul.

În aprilie 1984, instructorul de yoga se afla în închisoarea Securității din strada Rahova nr. 39. La 13 iulie 1984, Gregorian Bivolaru a evadat.

Explicația pentru un fapt atât de greu de crezut nu este ușor de obținut. Gregorian Bivolaru propune o variantă parapsihologică<sup>1</sup>. El a ținut să scape neapărat din închisoare, deoarece ar fi urmat să i se înceneze o tentativă de „asasinare telepatică” a președintelui Nicolae Ceaușescu. Anchetatorii făcuseră eforturi uriașe – l-au torturat zile în șir – să obțină de la el o declarație fantasmagorică, cum că urma să alcătuiască un grup care să îl omoare de la distanță pe Ceaușescu<sup>2</sup>. În acest fel, ofițerii ar fi pozat în salvatorii lui Ceaușescu<sup>3</sup>.

Unii adepți care au suportat alături de el represiunea din acei ani iau drept probă a celor afirmate de maestru furia pe care le-o trezea ofițerilor amintirea acelei evadări<sup>4</sup>. O sugerează și Nicolae Catrina :

Când am fost arestat în '89, după ce m-au ținut cât m-au ținut la Miliția Capitalei, vreo 10 zile parcă, ne-au dus pe toți trei, Grieg, Claudiu și pe mine, la arestul Securității din Rahova. Chiar când ne-au dat jos din dubă și am intrat pe poartă, a ieșit comandantul, presupun, nu-l cunoșteam și, evident, nu s-a legitimat, nici nu a spus cum îl cheamă, care, cum ne-a văzut, a strigat : „Ah, Bivolarule, ce mă bucur că ai venit, chiar acum te rog să evadezi ! ”. A scos pistolul din toc, l-a îndreptat către Grieg și a spus : „Uite, îl vezi? De-abia aștept să te prind evadând, că de-abia aștept să-ți trag un glonț în cap. Ai înțeles, Bivolarule?” . Am văzut cu ochii mei scena. Au fost extrem de furioși, deranjați de acea evadare și probabil că multe avansări au fost amânate sau chiar anulate din cauza aceluia eveniment<sup>5</sup>.

În timpul cercetărilor pentru volumul *Reprimarea mișcării yoga în anii '80* am găsit o explicație firească pentru acest eveniment ieșit din comun, expusă de un instructor de yoga aflat într-o veche și cunoscută polemică cu Gregorian Bivolaru : Mario Sorin Vasilescu. În acei ani, povestea Mario Vasilescu, vecin de bloc cu procurorul militar Radu Piciu<sup>6</sup>. Într-o zi, acesta l-a oprit pe coridor ca să-i spună : „Domnule Marius, aveți grijă, dacă faceți yoga, faceți-o în gura mare”, sfătuindu-l să nu dea organelor impresia că ascunde ceva. A argumentat vorbindu-i despre arestarea lui Bivolaru și vrafurile de reviste găsite la domiciliul lui ; despre furia prezintă securiștilor, susținea procurorul, de aceste preocupări ; despre dorința lor de a-l înfunda. Numai că decretul de grațiere ce urma să fie anunțat pe 23 august le strica planurile. Așa au inventat episodul cu evadarea, deoarece decretul de grațiere nu-i privea pe acuzații fugiți în timpul anchetei. Colegii lui Radu Piciu i-au pregătit fuga, iar Bivolaru, de o naivitate comună, de altfel, cu a multora dintre apropiații

---

la Ecran Club, la Clubul Sindicatelor Sanitare și la Casa de Cultură „Mihai Eminescu”, frecventate de peste 500 de persoane.

1. I-ar fi determinat pe gardieni să aducă o scară în holul curții de plimbare în aer liber, să îl conducă un singur securist, și nu trei, iar pe unicul său însoțitor l-ar fi hipnotizat.
2. Gogorița, spune Gregorian Bivolaru, s-ar fi bazat pe faptul că el, într-un grup de yoghini, a susținut că Templierii se concentrău câte 300 odată și provocau moartea celor pe care doreau să îi elimine.
3. Ofițerii ar fi încercat să obțină și două declarații ale unor persoane care îl cunoșteau – soții Tocineanu, pe care îi terorizau chemându-i zilnic în anchetă.
4. Dacă evadarea a fost „aranjată” de Securitate, atunci, evident, ofițerii aveau toate motivele să joace rolul de păcăliți furioși.
5. Gabriel Andreescu, *op. cit.*, p. 117.
6. Interviu cu Mario Sorin Vasilescu din luna noiembrie 2007.

săi, a profitat de scara apărută din senin, de ușile deschise și de absența subită a gardienilor, pentru a fugi în direcția celor 14 luni de detenție hotărâte de securiști și procurori.

Într-adevăr, oricine a intrat într-un arest al Securității știe prea bine că în celule nu poate exista nici măcar un șiret, nicidecum o scară. Procedura de verificare a ușilor e severă, iar supravegherea culorilor e permanentă. E greu de imaginat că un deținut va găsi nepăzite căile spre ieșire. Înscenarea evadării pare evidentă, iar explicația lui Radu Piciu cel puțin verosimilă.

Aceeași interpretare privitoare la evadare se regăsește într-unul din articolele ziarului *Ziua*, purtător al stindardului lui campaniei anti-MISA și, de bănuț, cu redactori apropiați unor cercuri din fosta Securitate și actualul SRI. Sub semnătura lui Dumitru Matei și Cosmin Barbu Stamatov, se afirmă: „Surse bine informate din cercul fostelor organe de anchetă ne-au povestit totul. Din cauza gradului înalt de pericolozitate pe care îl prezenta Bivolaru pentru mediul social, «profesorul» trebuia păstrat cu orice preț după gratii. Ceaușescu obișnuia să emită decrete de amnistie cu ocazia «marii sărbători naționale». În categoria celor eliberați cu acest prilej ar fi intrat și Bivolaru. Anchetatorii au găsit lesne soluția. S-a organizat o înscenare în cadrul căreia «profesorul» a fost lăsat să fugă<sup>1</sup>. Miliția l-a ridicat din nou, după foarte puțin timp, de la casa prietenei sale”<sup>2</sup>.

Ceea ce frapază în această povestire sunt detaliile pe care nu aveau cum să le cunoască ziariștii care semnavă cu nume real sau de împrumut. Dosarul lui Gregorian Bivolaru nu fusese cercetat de nici un ziarist înainte de 2004, când noi am intrat în posesia lui<sup>3</sup>. Aceștia nu aveau cum să afle detaliile arestării lui, în locuința unei prietene, prin investigații proprii. Nu aveau nici cum să facă asocierea dintre un plan de amnistiere – cunoscut la nivelul conducerii Ministerului de Interne, implicată în elaborarea detaliilor ce priveau amnistieri ori grațieri – și derularea în timp a procesului lui Bivolaru. În concluzie, „sursele bine informate” ale celor doi ziariști trebuie să fi fost „vânătorii” de altădată ai yoghinului. Ceea ce nu par să perceapă autorii textului din *Ziua* este faptul că ei dezvăluie un (alt) act de înscenare („evadarea”), evident ilegal, evident condamnat aspru chiar de legile de atunci, pe care ocupanții unor poziții de decizie din sistemul de reprimare comunist l-au elaborat și pus în practică împotriva unui om aflat în mâinile lor.

Imediat după fuga din închisoare au fost alertați prietenii evadatului. Unii dintre ei ajunseseră deja la Miliție, chemați să dea declarații. Prietenii i-au căutat un loc de refugiu, hrană și bani și se gândiseră chiar la obținerea unui document de identitate.

Gregorian Bivolaru a fost prins după trei zile, în locuința unei adepte yoga. Unul dintre apropiați a jucat rolul de ghid pentru urmăritori<sup>4</sup>. În ședința publică din 28 septembrie 1984, instanța (președinta Georgeta Teodorescu și procurorul Virgil Ivan) l-a condamnat la 1 an și 6 luni de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de evadare.

1. Ultimul care a insistat asupra acestei explicații este Gelu Voican Voiculescu („Securitatea a aranjat evadarea lui guru Bivolaru?”, *www.ziare.com*, duminică, 27 iunie 2010).
2. Dumitru Matei și Cosmin Barbu Stamatov, „După ce a evadat cu ajutorul Miliției, Bivolaru se vrea victima lui Ceaușescu”, *Ziua*, 18 februarie 1995.
3. Cei care studiază un dosar trebuie să semneze într-un opis atașat dosarului.
4. Gregorian Bivolaru îl indică pe Florin Andreescu, ceea ce corespunde cu anumite detalii din dosare. Acesta, anchetat, a fost bătut și a cedat divulgând adresa unde se afla evadatul. A admis să devină informator de teama de a nu fi acuzat de favorizarea infractorului. Conform lui Bivolaru, odată ajuns în apartamentul unde se refugiase, Florin Andreescu a recunoscut că a cedat și i-a spus că ar fi bine să nu o expună pe femeia care-l găzduise, sugerându-i să coboare de bunăvoie și să se lase prins. A văzut la etaj, în timp ce cobora, filatorii Securității. La ieșirea din bloc, doi securiști l-au trântit la pământ și i-au pus cătușele. Florin Andreescu a fost profund zdruncinat de ce s-a întâmplat și nu a mai luat niciodată legătura cu foștii lui colegi.

A făcut închisoare în regim special. A fost ținut în lanțuri grele, de 7-8 kg, care se aplicau cu nituri. Nu a fost eliberat la jumătatea pedepsei, conform procedurii penale în cazul în care condamnatul nu crea probleme. La un moment dat, a fost repartizat cu condamnații la moarte. A fost ținut până în ultima zi de detenție, chiar până la ora 22 : 00.

Din acea perioadă – la 8 mai 1984 –, în arhiva CNSAS apare o declarație sugestivă pentru genul de dialog care se stabilise între yoghin și anchetatori :

În ceea ce privește difuzarea materialelor yoga declar că nu am știut niciodată până la data arestării [...] că este interzisă, fiind considerată faptă penală împrumutarea spre lectură a unor lucrări originale sau xerocopiate, scrise de mână sau bătute la mașină (dactilografiate) referitoare la subiectul yoga. Niciodată până la data arestării nu am știut de la organele de stat și nici nu am avut cunoștință despre vreo lege sau decret emanând public de la forurile legislative că atât materialele cu conținut yoga, cât și practica gimnasticii psihosomatice yoga sunt interzise la noi în țară. Personal știu că atunci când o anumită practică sau deținerea anumitor materiale este interzisă prin lege, această lege sau decret trebuie să fie cunoscută de toți cetățenii, fiind făcută publică pentru ca orice cetățean să o cunoască și să nu o încalce<sup>1</sup>.

Măsurile luate de autorități în materie de yoga/Meditația Transcendentală erau de ordin intern. Gregorian Bivolaru le aducea aminte anchetatorilor că nu există nici o lege care să interzică practica yoga.

## Arestarea din 20 iulie 1989. Internarea la Poiana Mare

În ciuda regimului brutal la care a fost supus în închisoare, o dată eliberat Gregorian Bivolaru și-a reîntâlnit prietenii și a reînceput cu ei ședințele de yoga. Din documentele din arhivă se poate deduce că era filat permanent ; totuși, filajele lipsesc din dosarul de urmărire informativă. În iulie 1986 este din nou avertizat. Au venit acasă trei securiști, își amintește Bivolaru. Au sunat insistent la ușă și au amenințat că vor sparge ușa. Atunci Bivolaru a deschis, ofițerii au intrat, au percheziționat locuința și au luat două vrafuri de cărți. L-au condus la Secția de Cercetări Penale din Rahova unde colonelul Gheorghe Vasile, șeful Direcției de Cercetări Penale pe la care au trecut toți disidenții politici ai perioadei, i-a cerut să devină informator. A refuzat ; i s-a cerut din nou să înceteze orice activitate de yoga și tantra ; atunci a acceptat să semneze un angajament prin care renunța la promovarea yoga și tantra yoga.

Însă activitățile au continuat ; de asemenea, a continuat și urmărirea lui. Întâlnirile cu yoghinii care practicau yoga în clandestinitate aveau loc în scara blocului, în stațiile de tramvai. Mergeau la film împreună. De câteva ori, ofițerii de Securitate au blocat ieșirea de la cinematograful și au înregistrat buletinele de identitate ale celor recunoscuți că se întâlneau cu Bivolaru în clandestinitate<sup>2</sup>.

Probabil că factorul principal care explică furia particulară pe care o trezea Gregorian Bivolaru ofițerilor de Securitate era continuarea ședințelor în ciuda amenințărilor, avertizărilor, condamnărilor și relexelor tratamente la care fusese supus. Iar această tenacitate părea să se transmită tinerilor și tinerelor cu care lucra. În plus, continua să aibă, în

1. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1688, f. 72.

2. Imediat după 1990, unul dintre ofițerii de Securitate i-a oferit 30 de fotografii făcute în timpul filajelor la care a fost supus.

ciuda atenționărilor, contacte externe, unele chiar pe căi clandestine. Astfel, o notă-raport din 1987 semnala că din filajul efectuat asupra lui Gregorian Bivolaru rezulta folosirea unui procedeu clandestin în privința mijloacelor de transport internațional. Un turist din RP Ungară a adus o scrisoare pentru el, pe care a depus-o la un oficiu în orașul Brașov, făcându-i intrarea în circuitul poștal. Colonelul Dumitru din Direcția a II-a investiga un de tren semnalat cu acțiuni de scoatere și introducere clandestină de mesaje din RPU: „Acest element a făcut parte din «Meditația Transcendentală» și s-ar părea că are legături cu grupul lui Bivolaru Gregorian”<sup>1</sup>.

Pentru ziua de 20 iulie 1989 a fost comandată o intervenție împotriva yoghinilor din toată țara. Informații despre acțiune se regăsesc în dosarele mai multor participanți. O bună imagine, și cuprinzătoare, a mobilizării Securității este oferită de un document aflat în dosarul de urmărire informativă a lui Eugen Mărtz. În planul de activitate stabilit la 9 iunie 1989, colonelul Constantin Șerban și locotenent-colonelul Vasile Onciu stabileau că, la ordinul venit de la Direcția I,

se va proceda la documentarea d.u.i.-lui Vraciu și Teofil [numele de cod ale lui Eugen Mărtz, respectiv Narcis Tarcău] prin percheziții și cercetări informative a unui număr de 12 elemente, concomitent cu astfel de măsuri ce se vor întreprinde în București asupra lui Grig și a legăturilor sale, precum și în Pitești cu elementele din gruparea acestuia.

Declanșarea acțiunii se va face în momentul când Grig, aflat în filaj, va fi prins în flagrant, pe când participă la una din adunările grupului, la domiciliul său ori la adresele folosite în acest sens.

La telefonul primit de la Direcția I, se va proceda imediat la identificarea locului unde se găsește fiecare element în momentul respectiv și împreună cu aceștia echipele operative constituite din ofițeri de Miliție și Securitate vor trece la declanșarea perchezițiilor la locurile de muncă și domiciliile celor în cauză, unde se vor căuta și ridica obiecte, materiale și probe menționate în nota Anexă nr. 2.

La dispoziția fiecărei grupe de cercetare informativă se pune o notă cu datele ce se cunosc despre activitatea și faptele elementelor și planul de anchetă al acestora.

Acțiunea va fi coordonată de șeful serviciului II, șeful serviciului I și lt.-col. Constantinescu de la Cercetări Penale – Miliția Județului Bacău.

În caz vor fi reactivate mijloacele T.O., „S” și „F” pentru a recunoaște reacția elementelor cercetate.

Despre aceste măsuri va fi informat tovarășul prim-secretar al Comitetului Județean Bacău al PCR<sup>2</sup>.

În cazul lui Gregorian Bivolaru închisoarea nu se dovedise un mijloc de influență suficient de puternic. A fost readus în arestul din str. Rahova nr. 39, a fost bătut și torturat din nou, de mai multe ori. Nu au reușit să-l facă să accepte acuzațiile<sup>3</sup>. Era ținut singur în celulă. A continuat să practice yoga, chiar dacă gardienii erau foarte deranjați. Când îl vedeau prin vizor, loveau cu pumnul în ușa metalică.

Colonelul Gheorghe Vasile l-a anunțat că va fi declarat bolnav psihic și va fi trimis la Poiana Mare. Dacă va fugi și de acolo, va da ordin să fie împușcat imediat.

O comisie din cadrul Institutului de Medicină Legală, compusă din medicul legist Paul Mironescu și medicii psihiatri Al. Vintilă și C. Tudoran, a hotărât la data de 15 august 1989 că Gregorian Bivolaru are „dezvoltare paranoică a personalității, cu elemente obsesivo-fobice pe fond psihopat schizoid, neavând discernământul faptelor sale”. Printre

1. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 1688, f. 91.

2. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 141248, vol. 1, f. 72.

3. Răspunsurile lui Gregorian Bivolaru la întrebări (iulie 2009).

așa-zisele argumente apar opinii de genul : „limbaj afectat, care încearcă să-și seducă auditoriul, dorește să se arate dur, dar este de fapt slab” și : „masochism moral, înclinarea neautentică către etică, religie, artă, profesii spirituale”. Avocatul a solicitat o contraexpertiza, dar aceasta a fost respinsă.

Prin sentința din 19 august 1989 a Judecătoriei Sectorului 1 condusă de Alina Bunea, s-a stabilit internarea lui Gregorian Bivolaru într-un institut de specialitate invocându-se expertiza Institutului de Medicină Legală (IML)<sup>1</sup>. Recursul a fost judecat la 30 august 1989 de Tribunalul Municipiului București Secția I Penală – Nicolae Lăzărescu (președinte), Anton Pandrea și Vasile Teodorescu – și a fost respins.

Doar 11 zile despart momentul celor două decizii, interval de timp cu totul nespecific proceselor obișnuite. O jumătate de lună a trecut până când Gregorian Bivolaru a fost depus în spitalul unde urma să-i fie distrusă personalitatea și, în sfârșit, rezistența. Actul Procuraturii prin care se dispune scoaterea de sub urmărire penală a lui G. Bivolaru și internarea medicală la Spitalul nr. 9 din București este semnat de procurorul-șef adjunct Vasile Manea Drăguliu. Ordonanța propriu-zisă este lucrată și semnată de procurorul Emil Dinu. Cei doi oficiali implicați în această acțiune tipică de abuz psihiatric au avut o carieră spectaculoasă după revoluție. Primul a ajuns Procuror General între 1993 și 1996<sup>2</sup>; celălalt a fost implicat în represiunea din 13-15 iunie 1990<sup>3</sup>. Despre procurorul Emil Dinu, Marius Oprea a scris în articolul său „Martirii Mineridei din 13-15 iunie 1990” (*Ziua*, 16 iunie 2005) că înainte de 1989 fusese ofițer DIE.

Despre Spitalul de la Poiana Mare au povestit câte ceva apropiații lui Gregorian Bivolaru. Reproducem doar un fragment din amintirile Angelei Mayer :

Când ajungeai aici, intrai într-un miniinfern. Erau pacienți care făcuseră crime, oameni care alergau prin spital, urlau, se strâmbau, coridoare pe care bătea vântul, pentru că nici geamuri la ferestre nu erau destule, totul o paragină. Un miniinfern în care te plasa statul.

Grieg locuia într-o cameră cu opt paturi. Un pacient de lângă el comisese patru-cinci crime, erau și oameni foarte violenți acolo, cu probleme psihice grave. Dar erau și oameni aduși acolo de Securitate, ca să-i desființeze. Pe aceștia îi recunoșteai și tu, ajuns întâmplător acolo, îi recunoșteau și angajații spitalului. Inclusiv medicul știa că Grieg nu este bolnav mintal. A declarat-o după Revoluție<sup>4</sup>.

În zilele ce au urmat alungării lui Nicolae Ceaușescu și preluării puterii de către Consiliul Frontului Salvării Naționale, Gregorian Bivolaru a refuzat să părăsească spitalul,

1. Certificatul de cazier judiciar din 19.12.2002 indică internarea „într-un Institut medical de specialitate, până la însănătoșire, pentru răspândirea de materiale cu caracter obscen și difuzate fără autorizare legală prin sent. pen. nr. 616/19.08.1989 a Jud. Sect. 1, București, definitivă prin Dec. pen. nr. 892/30.08.1989 a Trib. Mun. București”.

2. Vasile Manea Drăguliu a fost implicat și în mușamalizarea asasinării lui Gheorghe Ursu („Cazul Gheorghe Ursu : o rușine pentru justiția română. Interviu cu Andrei Ursu”, 22, mai 2002. Vezi și [http://gh-ursu.org.ro/interviu\\_a\\_u.htm](http://gh-ursu.org.ro/interviu_a_u.htm)).

3. Vezi, de exemplu – doar un exemplu –, dosarul 1359/P/1990. Inculpat era Ilie Floroiu, iar procuror Emil Dinu : la data de 16 iunie 1990, procurorul Emil Dinu emite mandat de arestare preventivă pe 30 de zile, pe numele lui Ilie Floroiu, acuzat de ultraj contra bunelor moravuri, tulburarea liniștii publice și distrugere în dauna avutului obștesc : „S-a reținut ca situație de fapt că în noaptea de 13/14 iunie 1990, inculpatul a avut manifestări care au adus atingere gravă liniștii și ordinii publice și a provocat distrugerii de bunuri aparținând avutului obștesc”. Măsura arestării preventive a fost prelungită cu 30 de zile, fiind revocată la 7 august 1990 cu următorul argument : „Analizând probele existente la dosar la data luării măsurii de arestare preventivă, se constată inexistența oricărei probe...”.

4. Gabriel Andreescu, *op. cit.*, pp. 97-98.

în așteptarea unei rezolvări oficiale a cazului său. Medicii Spitalului Poiana Mare s-au adresat ei însuși instanțelor judecătorești pentru a rezolva situația atât de incomodă în acele condiții, când se puteau aștepta să fie acuzați de participare la abuzuri psihiatrice. Au cerut înlocuirea măsurii de siguranță întrucât „În urma aplicării tratamentului medical s-a constatat că starea sănătății bolnavului s-a ameliorat”. Judecătoria Băilești Județul Olt a judecat în urgență cererea, la 26 decembrie 1989, și a aprobat-o.

Gregorian Bivolaru a fost eliberat. Cererea Spitalului Poiana Mare adresată judecătoriei, ca și hotărârea acesteia nu contestau deciziile anterioare ale doctorilor Paul Mironescu, Al. Vintilă și C. Tudoran cu privire la dizabilitatea mintală, și nici „justețea” sentinței Judecătoriei Sectorului 1 de internare a yoghinului. Formulările alese de agenții statului ca să scape de „cazul Bivolaru” erau, de altfel, singura cale de a respinge eventuala acuzație de a fi participat la acțiunile de poliție politică ale Securității. Abuzul psihiatric la care a fost supus instructorul yoga a fost recunoscut abia în 2011, mult timp după ce mass-media „valorificase” verdictul dizabilității mintale. Pentru comparație, amintim că disidentul Vasile Paraschiv a avut șansa de a se adresa în anii '80, în timpul călătoriei sale în Franța, unei comisii internaționale de psihiatri, care a confirmat sănătatea sa mintală și deci natura scandalosă a verdictelor luate de doctorii-mercenari ai regimului Ceaușescu.

Nerezolvarea la timp a cazului de abuz psihiatric a permis ca, ulterior, ziaristii ostili lui Gregorian Bivolaru să se folosească de acuzele Securității. Le-au asumat chiar și noile autorități publice, urmând astfel logica organelor de represiune care le precedaseră. Astfel, la 31 martie 1997, Inspectoratul General al Poliției/Brigada de Combatere a Crimei Organizate trimitea o adresă către Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” prin care cerea: „Având în vedere solicitările a peste 20 de cetățeni care s-au plâns că fiii, fiicele, nurorile și părinții s-au înstrăinat de familie după ce au aderat la MISA, [...] vă rugăm să supuneți [pe Gregorian Bivolaru] unei expertize medico-legale”.

Faptul că o autoritate a statului se considera competentă în a trimite în fața medicilor psihiatri o persoană doar pentru faptul că o ceruseră mai mulți cetățeni demonstra unitatea de mentalitate și gândire dintre instituțiile de ordine publică de dinainte și de după revoluție.

Gregorian Bivolaru a depus cererea de recunoaștere a caracterului politic al condamnării sale în 2010<sup>1</sup>. La 4 iulie 2011, Tribunalul București a făcut publice constatările sale referitoare la natura măsurilor luate de statul comunist împotriva instructorului de yoga: „Instanța constată caracterul politic al condamnărilor depuse împotriva reclamantului prin sentința penală nr. 68/1977 [și] sentința penală nr. 960/1984. Constată caracterul politic al internării medicale a reclamantului dispuse împotriva reclamantului prin sentința penală nr. 616/1989”.

Repetăm: nerezolvarea acestei nedreptăți a trecutului la momentul potrivit a dat ocazia ca opiniei publice să i se livreze interpretarea hărțuirii securiste ca reacție a autorităților de tristă amintire la fapte de drept comun. Doar că, într-o societate cu instincte democratice, sensul celor întâmplare ar fi fost atât de evident – și probat atât de clar în dosarele Securității –, încât nimeni nu ar fi avut indecența să trateze victimele ca pe niște răufăcători.

1. Conform dosarului nr. 48765/3/2010. Cererea a fost posibilă în urma adoptării Legii nr. 221/2009 privind condamnărilor cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.

## Brutalități, rele tratamente, tortură

În timpul detențiilor, Gregorian Bivolaru a fost supus unui regim interpretabil, din perspectiva jurisdicției internaționale, ca tratament inuman și tortură. Comportamentele deosebit de violente împotriva lui au început în 1984, la închisoarea Mărgineni, când Gregorian Bivolaru a primit vizita unui colonel interesat de întâlnirile lui cu Voican Voiculescu, pe atunci arestat și aflat în anchetă. La început i-a propus să devină colaborator al Securității. G. Bivolaru a refuzat. Apoi, i-a cerut să povestească în detaliu ce a discutat cu G. Voican Voiculescu la el acasă. G. Bivolaru a negat, ceea ce l-a înfuriat pe anchetator, căci discuțiile din garsoniera lui G. Bivolaru fuseseră, probabil, ascultate. Victima își amintește :

A început să mă bată cu sălbăticie, cu toate că aveam lanțuri la picioare, dat fiind faptul că fusesem condamnat pentru evadare din arestul securității statului. [...] Îndârjirea creștea și mă bătea și cu mai mare sălbăticie și sadism. [...] Mă bătea cu un ciomag pe care îl luase, se pare, de la gardienii de acolo. La un moment dat mi-a spus că poate să mă omoare acolo, căci o să spună că am fost omorât de deținuții de la Mărgineni.

La un moment dat m-a lovit cu pumnul în tâmplă. Am căzut și am leșinat. M-am trezit când a aruncat cu apă pe mine. A continuat să mă amenințe cu pistolul, spunând că mă-mpușcă. Văzând că nu scoate nimic de la mine, a plecat. M-a dus în celulă, eram în celula specială, eram plin de vânățai și cu buza zdrobită<sup>1</sup>.

Mărturii despre tratamentele la care era supus maestrul de yoga provin și de la adepții care au trecut prin anchetele Securității și care au avut ocazia să-l vadă pe instructorul lor în astfel de momente. Unul dintre ei, Petre Groza, povestește :

Era 17 aprilie 1984, pe la 7-8 seara. [...]

L-au băgat și pe Grieg în cameră cu noi pe la 10:00-11:00 seara. Asta era problema lor, că preda yoga la oameni și că se adunau [în] grupuri. „Bivolarule, dă cheile de la garsonieră”, i-a zis unul dintre anchetatori. „Peste ora 22 nu se fac descinderi”, a răspuns Grieg. Era la curent cu legile, știa foarte bine ce au voie să facă și ce nu. Securității au sărit pe el și au început să-l dea cu capul de birou. Grieg le zice : „Nu e corect, încălcați legea”. Își spunea pasul și el, ca omul încolțit.

Asta mai rău i-a stârnit. Pumni, picioare, dă-i ! L-au scos afară din cameră și după ușa aia i-au tras o bătaie de l-au rupt. Unul dintre securiști, când era Grieg lac de sânge, prăvălit pe jos, i-a rupt și doi dinți din față cu o lovitură de picior. Bătăușul era un colonel de Securitate. După bătaia asta l-au băgat în beci. Acolo nu puteai să mergi în picioare, trebuia să stai adus tare de spate, tavanul era cam la jumătatea omului și fără pat, fără nimic. Acolo l-au ținut pe Grieg vreo lună de zile, să-l chinuiască<sup>2</sup>.

Mihaela Ambăruș :

Într-o zi, m-au luat din camera unde mă țineau de obicei, m-au dus pe niște scări, pe niște coridoare. Și au deschis ușa unei camere unde era Grieg, cu trei-patru securiști. Grieg era în picioare, lângă un scaun, în spatele mesei. „Uită-te la el, l-am torturat. I-am strâns degetele la ușă cu creioane. Îți place cum arată ? Asta pățești și tu dacă nu spui ce trebuie.” Îl chinuiseră,

1. Interviu cu Gregorian Bivolaru, iulie 2009.  
2. Gabriel Andreescu, *op. cit.*, pp. 175-176.

se vedea clar. Era o confruntare foarte puternică acolo, el și securiștii aceia. Dar m-a surprins expresia lui, avea compasiune, înțelegere pentru oamenii aceia și atâta umilință...<sup>1</sup>.

Începând din 1984, supunerea lui Gregorian Bivolaru la tratamente inumane și la tortură a devenit un fapt obișnuit, continuând în timpul arestărilor ulterioare, până în 1989, înainte de internarea în Spitalul Poiana Mare. Victima sintetizează trăirile sale din acele vremuri în felul următor: „La un moment dat ajunsesem să mă obișnuiesc cu ele [relele tratamente]. Ajunseseră să semene. Anchetatorii mă băteau cu și mai mare sălbăticie deoarece erau convinși că, făcând yoga, rezist la chin, durere și bătaie și întrucât nu mă puteau face docil, ajungeau la o stare vecină cu nebunia”.

Foștii persecutați ai regimului i-au reîntâlnit pe foștii lor călăi, aflați imediat după revoluție sub autoritatea Armatei, fie când au mers să-și recupereze cărțile, fie din pură întâmplare. În acea perioadă de început a democrației, securiștii au fost chiar „mieroși și manifestau o penibilă diplomatie spunând să îi ierte dacă cumva este supărat pe ei întrucât ei nu făceau decât să își facă datoria”<sup>2</sup>.

---

1. *Ibidem*, pp. 106-107.

2. Interviu cu Gregorian Bivolaru, iulie 2009.



Partea a II-a

Stigmatizarea și hărțuirea adeptilor MISA.  
Negarea de drepturi



### 3. Înființarea MISA

Imediat după revoluție, practicanți yoga din jurul lui Gregorian Bivolaru, precum Nicolae Catrina și Eugen Mărtz, au dezbătut căile de continuare a practicii yoga, pe care o urmaseră în ciuda reprimării. În timpul discuțiilor a apărut ideea înființării unei asociații, formulă pentru care optaseră mulți alții înaintea lor. În ianuarie 1990, Judecătoria Sectorului 1 București a hotărât acordarea personalității juridice asociației intitulate Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut (MISA). Toți fondatorii ei erau foști yoghini care lucraseră împreună cu Gregorian Bivolaru, Nicolae Catrina și Eugen Mărtz înainte de 1989. Alături de cei trei se aflau: surorile Gabriela și Mihaela Ambăruș, Gabriela Bălașa, Florica și Dan Bozaru, Diana Brăescu, Cristiana Costache, Dan Dimian, Florin Dobrescu, Cristian Dumitru, Călin Gîrlea, Petre Groza, Rodica Harabagiu, Gaby Ilie, Valeria Iliescu, Iolanda Kosyti, Marcela Mihai, Mihaela Mureșan, Brîndușa Palade, Veronica Paszar, Camelia Roșu, Narcis Tarcău, soții Simona și Claudiu Trandafir. Consiliul de conducere avea nu mai puțin de 12 membri – din cei 27. Gregorian Bivolaru era secretarul Mișcării<sup>1</sup>.

Unul dintre fondatori și membrii activi ai MISA, Petre Groza, își amintește astfel atmosfera începutului :

Ne-am întâlnit pe 31 decembrie într-o garsonieră, în Rahova. Ne-am adunat toți care trecuseră prin anchete. Cu Grieg am hotărât să dăm drumul la cursuri în România, să facă yoga oricine dorește. Narcis Tarcău s-a ocupat mult de partea cu actele, parcă și numele „Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut” a fost ideea lui. Știu că vorbeam toți cu Grieg, căutam ceva care să se potrivească. La vremea aceea, multora dintre neyoghinii care îl auzeau le părea un nume SF, pe unii chiar îi amuza... Pe 23 ianuarie 1990 au ieșit actele oficiale<sup>2</sup>.

Membrii noii asociații fuseseră „obiective” ale Securității și fuseseră anchetați, în diferite momente, de către organele de presiune.

Mai târziu, unii membri ai MISA au inițiat organizații cu scopuri ce se intersectau cu obiectivele Mișcării și au colaborat într-o anumită măsură cu ea. Pe 23 aprilie 1993 a fost constituită Fundația de Terapii Naturiste și Yoga „Tara”. În statutul ei se găsesc preocupări similare cu cele din programul MISA, „promovarea în rândul tineretului a sistemului de practică și filozofie yoga, în scopul ridicării nivelului de integrare socială și autoperfecționare de ordin spiritual al acestuia”. Fundația era inițiată și condusă de Claudiu Trandafir (președinte), Petre Groza și Marius Necula (vicepreședinți), dar includea și alți practicanți de yoga ce fuseseră urmăriți (Gabriela Ambăruș, Mihai Triculete).

1. Din 1995, Gregorian Bivolaru nu a mai avut nici o funcție în cadrul MISA. În fruntea organizației au fost aleși Nicolae Catrina, președinte, și trei vicepreședinți : Claudiu Trandafir, Gabriela Ambăruș, Dan Bozaru.
2. Interviu cu Petre Groza, 14 ianuarie 2006.

Fundația „Tara” deține cel mai mare așezământ de tip ashram. În cartierul Pipera sunt cazați permanent 220-240 de oameni ; acolo se află și cea mai mare sală de desfășurare a cursurilor de yoga – pot participa până la 700 de practicanți. Construcția a fost posibilă datorită sprijinului financiar al unor adepți MISA, dar o parte din munca necesară pentru transformarea unui bloc de nefamiliști distrus într-un spațiu de viață a fost asigurată voluntar de către yoghini, unii dintre ei viitorii locatari. Așezământul din Pipera este un bun teren de investigație pentru cercetătorul care are întrebări cu privire la gospodăria vieții într-un ashram.

La 8 septembrie 1997 a fost acordată personalitate juridică Fundației „Perenitatea Național-Română”, inițiată de Petru Roșu, președinte al Fundației. Scopul indicat în statut era „desfășurarea unor activități cu caracter direct umanitar în vederea promovării valorilor culturale naționale, valori autentice românești din toată aria domeniilor culturii : artă vizuală și auditivă (literatura, teatrul, muzica, sculptura, pictura, arhitectura, baletul), folclorul, etnografie, istorie etc.”. Fundația răspundea, după cum se vede, interesului arătat de Petru Roșu și de unii colegi ai săi temelor naționaliste, în conexiune cu ceea ce va deveni, în timp, atracția pentru diferite teze conspiraționiste, fapt ce va oferi autorităților române o nouă cale de „vânătoare” penală. Din acest motiv, o scurtă impresie asupra ethosului care a dus la această transgresare a disciplinei yoga este utilă. O oferă același Petre Groza, un yoghin cu talent de povestitor :

Am realizat că yoghinii trebuie să se implice și civic. Au fost tot felul de inițiative, tot felul de acțiuni la care au venit sute de cursanți. Când au ieșit primarii de la Convenție, am făcut curat prin parcuri, am făcut curat în Piața Obor. Noi am venit de drag, credeam că facem un lucru bun, voiam să sprijinim Convenția [Convenția Democrată din România – CDR]. CDR-ul a lansat atunci un fel de apel la cetățeni, să facem orașul mai curat, mai civilizată. I-am luat în serios, ne-am dus să spălăm în Piața Obor, am muncit acolo o jumătate de zi, doar noi, de la MISA. Au venit televiziuni, au filmat și la TV a apărut primarul Bucureștiului. Trecuse și el pe-acolo cinci minute, n-au zis nimic de noi, cine suntem, de unde suntem<sup>1</sup>.

Petru Roșu a înființat Fundația „Perenitatea Național-Română”. „Hai să ne implicăm și noi”, ne-am spus, „de ziua națională româniei dorm în ghete”. Iată continuarea relației :

Am ieșit cu yoghinii și am sărbătorit în public. Am pus flori la statuia lui Mihai Viteazul de 1 Decembrie, la statuia lui Eminescu, de ziua lui. Am făcut manifestație împotriva Tratatului cu Ucraina, împotriva războiului din Iugoslavia. Am ieșit și împotriva războiului din Irak. Toată planeta ieșea pentru pace, în România nu se făcea nimic. Au fost o mie de persoane de la cursurile de yoga. O sectă nu face miting pentru pace. Trăim într-o lume și trebuie să existăm și ca cetățeni. Facem yoga, dar nu ne pasă dacă le cad bombe în cap iugoslavilor sau irakienilor? Ne pasă. Am ieșit pentru solidaritate cu cei de la Chișinău, cu basarabienii, pentru apelul lui Iurie Roșca. Voiam să formăm în jurul nostru un nucleu. Românii să mai ia și atitudine, să nu se lase călcați în picioare. Am dat mii de fluturași pe stradă. Mulți nu sunt interesați, merg cu capul între umeri, îi vezi, îi simți. „Mă duc la mine acasă, ce mă interesează pe mine ce e în afara pereților casei mele?” Suntem bolnavi de indiferență, nu ne pasă, pur și simplu nu ne pasă<sup>2</sup>.

1. *Ibidem*.

2. Interviu cu Petru Roșu, 2006.

Nu am descoperit resortul care a dus la implicarea adepților unei discipline universaliste în teme de natură naționalistă și în chestiuni de relații internaționale, pentru care nu aveau cultura necesară. Subiectul are relevanța lui, dar nu a fost inclus în cercetarea actuală, centrată pe analiza represiunii.

În ultimii ani, unii adepți ai MISA au înființat în străinătate școli de yoga asemănătoare celei din țară. Cea mai puternică este organizația din Danemarca, cu numele „Natha Yoga”<sup>1</sup>.

---

1. Inițiatorul este Mihai Stoian. Acțiunile autorităților române împotriva inițiativelor Școlii de yoga MISA în străinătate sunt numeroase și spectaculoase. Ne aflăm în faza incipientă a documentării lor.



## 4. Supravegherea, discreditarea și stigmatizarea

### Episodul Gelu Voican Voiculescu

Chiar din ianuarie 1990 a urmat o perioadă de clară expansiune a MISA. Explozia opțiunilor și solidarizărilor ce răscoliseră întreaga societate părea să fi asigurat o nișă de manifestare și acestui grup de oameni și proiectului lor de trecere de la practica liberă la înființarea unei școli specifice de yoga (tantra yoga). O coincidență avea să aibă implicații determinante pentru tot ce s-a întâmplat ulterior.

Odată cu crearea primului guvern provizoriu, la 28 decembrie 1989, un rol important în controlul serviciilor secrete îi revenise lui Gelu Voican Voiculescu, viceprim-ministru în acest guvern. Prin decretul președintelui CFSN, Ion Iliescu, din 26 decembrie 1989, Direcția Securității Statului fusese trecută în componența Ministerului Apărării Naționale. În data de 31 decembrie 1989, Gelu Voican Voiculescu a devenit comandantul structurilor fostului Departament al Securității Statului. Împreună cu generalul Nicolae Militaru a coordonat preluarea de către MAPN a Securității și proiectul viitoarelor structuri informative ale României<sup>1</sup>. În această perioadă a lucrat cu ofițerii Securității Municipiului București, cu ajutorul cărora a înființat primul serviciu de informații de după revoluție, UM 0215 – „Doi și-un sfert”, cum mai era numit –, în subordinea Ministerului de Interne<sup>2</sup>.

Este doar o întâmplare faptul că Gelu Voican Voiculescu practicase yoga înainte de 1989 și i se intentase un proces de drept comun în legătură cu aceasta. În 1985, pe când lucra ca inginer geolog într-un atelier de geotehnică din București, fusese acuzat de înșelăciune în dauna avutului obștesc, deoarece falsificase niște deconturi și își însuși bani pentru niște deplasări. Condamnarea penală, susține Voican Voiculescu, confirmată de unele documente<sup>3</sup>, a fost determinată de interesul lui pentru yoga și disciplinele ezoterice. În momentul arestării i-ar fi fost confiscate zeci de cărți pe teme legate de ezoterism și aspecte inițiatice ale societăților secrete.

Or, Gelu Voican Voiculescu și Gregorian Bivolaru se cunoșteau. Nota de analiză privitoare la grupările anarhice de tipul „Meditației Transcendentale”, elaborată de șeful Direcției I, colonelul Gheorghe Rațiu, în luna aprilie 1989, menționa, așa cum am

---

1. Marius Oprea, *Moștenitorii Securității*, Humanitas, București, 2004.

2. În interviul său din 27 martie 2005, din *Jurnalul Național*, Gelu Voican Voiculescu afirma că UM 0215 avea 236 de ofițeri de la Securitatea Municipiului București și circa 450 de ofițeri de contrainformații militare (V. Surcel, A. Mogoș, „Arhivele Securității, ascunse la Bran”, *Jurnalul Național*, 27 martie 2005).

3. Documente din dosarul de urmărire informativă pe numele lui Gelu Voican Voiculescu pe care am avut posibilitatea să le citesc: Securitatea stabilizea în planurile de măsură cooperarea cu organele de Miliție pentru documentarea unui proces penal.

arătat în primul capitol, existența unor legături frecvente între Gregorian Bivolaru, Constantin Bornea<sup>1</sup> și Voican Voiculescu, de la care cumpăra „materiale cu conținut nociv”.

Gregorian Bivolaru a explicat în detaliu aceste relații<sup>2</sup>. Îl cunoscuse pe Gelu Voican Voiculescu prin 1976, deoarece aveau curiozități comune: spiritualitate, magie, ezoterism, fracmasonerie. Îi apropiase interesul pentru René Guénon. Voiculescu avea, își amintește el, aproape toate cărțile gânditorului printre cele circa 700 de volume ale bibliotecii sale<sup>3</sup>. Mai târziu, Voican Voiculescu a început să facă aluzii la existența unui grup de oameni cu care se afla în legătură, sugerând că acesta acționează pentru a-l răsturna pe Ceaușescu<sup>4</sup>. La un moment dat, l-a și anunțat pe instructorul de yoga că a intrat în vizorul Securității și că așteaptă să fie arestat.

Am relatat mai sus brutalitățile la care fusese supus Gregorian Bivolaru, în 1984, de colonelul de Securitate venit la închisoarea Mărgineni să îi ceară informații despre întâlnirile lui cu Voican Voiculescu. După ieșirea din închisoare, în 1985, Bivolaru îi povestise lui Voiculescu cum, în ciuda torturii, refuzase să dezvăluie anchetatorului planurile lui. Geologul îi mulțumise<sup>5</sup>. În decembrie 1989, când Bivolaru mai era încă internat la Poiana Mare, Nicolae Catrina și Claudiu Trandafir, care știau de relația cu Voiculescu, au mers la proaspătul lider revoluționar și i-au cerut să-l ajute pe Bivolaru, sperând că relațiile dintre cei doi vor conta. Gelu Voican Voiculescu, susține Bivolaru, ar fi refuzat<sup>6</sup>.

Inițiatorii MISA își amintesc că în presă apăruseră la un moment dat articole senzaționaliste care afirmau că Voican Voiculescu a fost elevul lui Gregorian Bivolaru în perioada clandestinității și că acesta îi fusese mentor<sup>7</sup>. Este prima pagină a ceea ce va deveni, în timp, cazul Bivolaru-MISA. Nu putem aprecia în ce măsură aceste afirmații erau sau nu legate de lupta pentru putere care se ducea la vârful Frontului Salvării Naționale. Se poate specula, desigur, asupra faptului că, în volumul *De la regimul comunist*

1. Constantin Bornea era un personaj pitoresc pe care Gregorian Bivolaru își amintește că l-a cunoscut prin 1980. Făcea rost de cărți rare, inclusiv de yoga, se ocupa și de comerțul cu obiecte vechi de artă. Mergea la diferite persoane, căuta cărți deosebite, îl suna acasă și apoi i le vindea la prețuri modice. În 1987, prin intermediul lui l-a cunoscut pe generalul Nicolae Militaru, deoarece și acesta părea interesat de cărți de spiritualitate. Discutau în mașina generalului, timp în care șoferul era trimis la plimbare. După ce între ei s-a stabilit o relație de încredere, Nicolae Militaru a început să spună și bancuri la adresa lui Nicolae Ceaușescu. În amintirile domnului Bivolaru, generalul „era un om franc, dintr-o bucată, jovial și prietenos”. Arestat de Securitate în 1989, yoghinul a fost întrebat de Nicolae Militaru și a negat că l-ar fi cunoscut (interviul cu Gregorian Bivolaru, iulie 2009).
2. Răspunsuri la întrebări (iulie 2009). Am verificat întotdeauna informațiile provenite de la o sursă cu date complementare. Unele dintre afirmațiile lui Gregorian Bivolaru au putut fi puse față în față cu varianta lui Voican Voiculescu din interviul luat acestuia la 2 iulie 2010. O altă prezentare a relațiilor dintre cei doi se găsește în „Dreptul la replică” publicat de Gregorian Bivolaru în *Europa*, iunie 1991.
3. Evaluarea lui Gregorian Bivolaru. Un document al Consiliului Culturii Socialiste elaborat la cererea Securității se referă la circa 2.000 de volume aflate în biblioteca lui Gelu Voican Voiculescu. Două procese-verbale de percheziție indică, unul, circa 640, celălalt, 70 de volume ce urmau să fie confiscate.
4. Confirmând interesul pentru răsturnarea lui Ceaușescu, Gelu Voican Voiculescu și-a manifestat scepticismul în a fi împărțit lui Bivolaru aceste idei, pe atunci periculoase (interviul cu Gelu Voican Voiculescu, 2 iulie 2010).
5. Declarațiile lui Gregorian Bivolaru. Gelu Voican Voiculescu confirmă că acesta a evitat să transcrie informații care puteau să aibă consecințe grave asupra sa.
6. Acesta susține că, din contră, pe data de 28 decembrie 1989 l-a chemat pe ministrul de Interne, generalul Chițac și i-a cerut eliberarea lui Gregorian Bivolaru, acesta promițând că o va face (interviul cu Gelu Voican Voiculescu, 2 iulie 2010).
7. Fapt susținut și de afirmațiile lui Gregorian Bivolaru.



la regimul Iliescu. Virgil Măgureanu în dialog cu Alex Mihai Stoenescu<sup>1</sup>, primul director al Serviciului Român de Informații îl plasează pe generalul Nicolae Militaru în categoria agenților sovietici, dat jos în urma acțiunii Comitetului de Acțiune pentru Democratizarea Armatei, Gelu Voican Voiculescu fiind implicat în aducerea în prim-planul vizibilității publice a ofițerilor din Comitet. Iată de ce este foarte posibil ca Bivolaru și adepții lui să fi fost inițial simpli pionieri folosiți în lupta pentru putere între grupări rivale din conducerea FSN și a serviciilor secrete.

Gelu Voican Voiculescu a părut teribil de deranjat de articolele care-l prezentau ca emul al lui Bivolaru<sup>2</sup>. A venit să discute cu el. Peste ani, Gregorian Bivolaru avea să-și amintească că G. Voican Voiculescu i-a părut „un om pe care puterea îl făcuse să fie de nerecunoscut”<sup>3</sup>. I-a cerut să semneze un articol în care să dezmințe ce se scrisese în presă privind „subordonarea” lui față de instructorul de yoga. Dacă nu va coopera, l-a amenințat Voican Voiculescu, va avea de suferit. Gregorian Bivolaru a semnat respectivul articol, care a părut imediat.

Gelu Voican Voiculescu a avut ocazia să participe la o emisiune televizată unde s-a exprimat ca unul dintre cei mai îndârjiți acuzatori ai lui Bivolaru și ai Școlii acestuia. Avea să-l atace de mai multe ori în presă, atunci dar și mai târziu, mai ales în anul 2004, când a susținut public intervenția trupelor speciale.

\*

Relația Gregorian Bivolaru – Gelu Voican Voiculescu a revenit în atenția opiniei publice în iunie 2010. În urma solicitării făcute de Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor, Colegiul CNSAS a investigat dosarele de Securitate pe numele fostului geolog aflate în Arhiva sa. La data de 23 februarie 2010, Colegiul i-a acordat lui Voican Voiculescu o adeverință potrivit căreia acesta nu a colaborat cu Securitatea și nu a făcut poliție politică.

Nu substanța acestei adeverințe este de interes în context, ci una dintre ciudăteniile ei : Colegiul CNSAS a prezentat în special opiniile despre Gregorian Bivolaru pe care Voican Voiculescu le exprimase în declarațiile date la Securitate, în cea mai mare parte, deși nu în totalitate, negative<sup>4</sup>. Or, ceea ce surprinde în adeverința Colegiului CNSAS este excesul de referințe la yoghin, procedeu neconform nici cu metodologia, nici cu practica sa. Dintre declarațiile conținute de documentul CNSAS, una o privește pe G., căreia îi sunt dedicate cinci rânduri ; o alta despre un cetățean bolivian se bucură de circa zece rânduri ; tot atâtea, în cazul profesorului M.R. ; impresiile mamei cu privire la călătoria în Occident sunt reproduse în circa 15 rânduri ; referirile la A.T. se întind pe o pagină. În schimb, mai mult de patru pagini sunt declarații privitoare la Gregorian Bivolaru, cele mai negative, necomentate, reproduse fidel. Așa cum era de bănuț, opiniile necruțătoare au fost reluate imediat de presă și transformate din nou într-un atac la adresa liderului spiritual al Școlii MISA<sup>5</sup>. Consiliul Național pentru Studierea

1. Alex Mihai Stoenescu, Virgil Măgureanu, *De la regimul comunist la regimul Iliescu. Virgil Măgureanu în dialog cu Alex Mihai Stoenescu*, Rao, București, 2009.

2. Este părerea enunțată de Gregorian Bivolaru.

3. Răspunsuri la întrebări (iulie 2009).

4. Gabriel Andreescu, „Ciudăteniile adeverinței pe care CNSAS a dat-o dlui Gelu Voican Voiculescu”, *Cotidianul*, 17 iunie 2010.

5. Astfel, ziarul *Puterea* reproduce mai multe pasaje din adeverința CNSAS, subliniindu-l pe următorul : „A căpătat [Gregorian Bivolaru] chiar un fel de complex de «lider». Din acest moment, caracterul

Arhivei Securității a devenit peste noapte o instituție instrumentalizată împotriva yoghinilor.

## Începutul atacurilor în presă

A fost să fie ca începutul referirilor ostile apărute în presă la Gregorian Bivolaru și la MISA să fie solidare cu răfuieli ce-l vizau pe Gelu Voican Voiculescu. În revista *Europa* din luna mai 1991<sup>1</sup>, directorul Ilie Neacșu folosea spațiul său editorial și un titlu semnificativ pentru profilul publicației, „Antiromânism”, pentru a-l ataca pe Voiculescu. Acesta acuzase *Europa* și *România Mare* de antisemitism, iar ca „pedeapsă”, Voican Voiculescu a fost prezentat în următorii termeni: „Și propune acest degenerat discipol al gurului cu patru clase primare Bivolaru Gregorian, nici mai mult, nici mai puțin, interzicerea Revistei *Europa* și chemarea în instanță a conducerii publicației”. Tot atunci, Ilie Neacșu a introdus câteva clișee ce vor deveni clasice: „Și totuși acest fracmason care practică TANTRAIOGA la școala unui alt psihopat, Bivolaru Gregorian, unde învățătura de căpătâi este aceea de a deveni mai viril și mai longeviv în viața sexuală și unde fiecare «ședință» se încheie cu o aplicație «practică» în grup se află, printre cei o sută de senatori care hotărăsc soarta țării, Gelu Voican Voiculescu”<sup>2</sup>.

În luna iunie 1991, Gregorian Bivolaru a publicat un drept la replică<sup>3</sup>, trecând în revistă relațiile sale cu Voiculescu și luând distanță față de senator: „Acest om ascuns este angajat în cu totul alte activități decât mine, ținând mai mult de sfera politicului și a anarhiei. Dacă doriți, vă rog să vă continuați certurile cu el, fără a mai alătura numele meu și mișcarea noastră pur spirituală”<sup>4</sup>.

Atacurile la adresa MISA și a liderului său informal au fost continuate tot de o revistă cu rădăcini în fosta securitate ceaușistă: *România Mare*. Redacția acesteia a publicat în 1993 mai multe materiale cu referiri la MISA și la liderului său spiritual (11 iunie, 16 iulie, 30 iulie, 13 august, 20 august, 12 noiembrie). Interesant pentru analiză este articolul din 11 iunie 1993, care pare să fi contribuit la definirea stereotipurilor despre Gregorian Bivolaru și MISA. Materialul intitulat „Un rasputin român: Gregorian Bivolaru” folosea toate ingredientele tipice campaniilor de manipulare ale săptămânalului. Invoca un semnatar anonim, care „avea curajul” să-și dea numai inițialele, G.C.M., și se prezenta ca o sursă de primă mână, chiar fost cursant al instructorului de yoga care se adresa omului de încredere Corneliu Vadim Tudor. Formula de adresare, „Mă număr printre

---

său a început să se modifice, alterându-se sub acțiunea pervertitoare a poftei de succes, de dominație a celorlalți. A început să guste adulația celor din jur, devenind ambițios și orgolios fără măsură” („Gelu Voican Voiculescu le spunea securiștilor că Gregorian Bivolaru are priză la oameni labili, exaltați ori cu dereglări mintale”, *Puterea*, 12 iunie 2010).

1. Revista *Europa* a apărut la 3 martie 1990 la inițiativa unor ofițeri de Securitate. Despre această publicație, în serialul „Armageddonul 7 (Foști securiști, cadre SRI)” se afirmă că proiectul revistei *Europa* s-a realizat în locuința lui „Gheorghe Huidu, fost ofițer de Securitate, care a avut în supraveghere Radiodifuziunea română, care după decembrie 1989 a fost recuperat de SRI sub gradul de colonel. În locuința sa s-a realizat proiectul revistei extremiste *Europa*, condusă de Ilie Neacșu, actual deputat PRM, trecut cu arme și bagaje la PSD” (<http://www.stareapresei.ro/wp-content/uploads/2010/05/07.-Armageddon-7.-SRI.doc>).
2. Ilie Neacșu, „Antiromânism”, *Europa*, mai 1991.
3. Un alt drept la replică a fost publicat în aceeași revistă, în august 1991, de către Claudiu Trandafir.
4. Gregorian Bivolaru, „Dreptul la replică”, *Europa*, iunie 1991.

admiratorii dvs. [ai lui Vadim Tudor], apreciindu-vă ca pe un patriot adevărat...”, are marca mai tuturor scrisorilor prelucrate în laboratorul săptămânalului. Specific este și amestecul unor date reale cu fantezii aiuritoare pentru a construi o istorie abracadabrantă, cu detalii de genul: „Câți știu că era [G.B.] un element de bază al Meditației Transcendentale, lucru pentru care a fost urmărit de vechiul regim, fiind la un moment dat un intim al d-lor Pleșu și O. Paler?”.

Bivolaru a participat la Meditația Transcendentală, Paler niciodată și, oricum, nu a existat niciodată între el și ceilalți doi vreo conexiune. Și Andrei Pleșu, și Octavian Paler erau atacați constant în *România Mare*, afirmațiile având rolul de a-i compromite pe scriitorii. Susținerile nu aveau ce să caute în epistola unui cursant al Școlii MISA. G.C.M. se referă și la internarea lui Bivolaru într-un spital psihiatric, ca imediat să introducă o poveste josnică și aiuritoare despre o epidemie de trichomonas printre cadrele medicale feminine care-i stăteau prin preajmă. Stilistica scrisorii urmează perfect stilistica „literaturii” create în redacția *României Mari*.

La campania incipientă împotriva MISA a urmat ralierea săptămânalului *Cuvântul* și a popularului *watchdog* al democrației, *Academia Cațavencu*.

Unul dintre ziaristii săptămânalului *Academia Cațavencu*, Patrick André de Hillerin, se referise deja, în toamna anului 1992, la Gregorian Bivolaru, în limbajul atât de specific publicației: „[...] dacă spiritul universal nu te pătrunde când stai pe spate, nu-i nimic. Gurul e mult mai aproape”. Un articol din săptămânalul *Cuvântul* (cu titlul „Gregorian Bivolaru poartă o cobră în pantaloni”), semnat de Andrei Zlătescu, apărut în ediția din 23-31 decembrie 1992, era sever, dar intra în categoria legitimă a opiniilor ofensive, a pamfletelor. În ciuda violenței de atitudine, „...îi urăm maestrului Gregorian Bivolaru un călduros și strămoșesc *penis captivus*”, nu sunt elemente care să sugereze un proiect ascuns, o implicare directă, asumată în manipularea opiniei publice împotriva Școlii MISA.

De altfel, pentru *Academia Cațavencu*, cu un spirit macho cuprinzător, cazul MISA reprezenta un subiect care se potrivea bine profilului său. Atitudinea „săptămânalului de moravuri grele” s-a schimbat în esență în toamna anului 1993, după ce *România Mare* declanșase campania. Publicația deschidea un front împotriva lui Gregorian Bivolaru și MISA, de data aceasta cu un caracter incitator, adresându-se acelei comunități de cititori care deplorau săptămânalul Partidului România Mare, fiind atașați presei de opoziție, pentru care *Academia Cațavencu* reprezenta un adevărat stindard. Ziaristii publicației au avut acces la fotografiile intime, care nu puteau ajunge în mâna lor fără asistența posesorilor. Acestea erau fotografiile anterioare anului 1989, după cum notează chiar ei: „Fotografiile porno au fost executate într-o cameră închiriată de Dinu Roman la un hotel din Costinești și au fost fotografiate și dezvoltate de acesta”. Sursele aveau contacte cu rețeaua Securității, dacă nu cumva chiar făceau parte din ea.

Tot în toamna anului 1993, în *Academia Cațavencu* a apărut un articol „informat”, ca reacție, conform textului, la faptul că liderul spiritual al MISA considerase calomnioase articolele anterioare și se adresase justiției. Sub titlul „Yoghinul Bivolaru face minuni cu sexul”, textul înseria referiri la condamnările lui Gregorian Bivolaru din 1977 și 1984 și pasaje dintr-o declarație a acestuia dată la 17 iulie 1984 în condiții de reclusiune. Apar trimiteri la Nota DSS – Securitatea Municipiului București prin care a fost hotărâtă internarea lui Bivolaru la Poiana Mare „într-o unitate de specialitate, până la însănătoșire”, așa cum se precizează în pasajul citat de săptămânalul cu cititori „mai inteligenți decât ai altora”.

Articolul din *Academia Cațavencu* era semnat de Patrick André de Hillerin și un ziarist care va deveni principalul autor al textelor anti-MISA: Cornel Ivanciuc. Or, după cum s-a dovedit în februarie 2007, când Colegiul CNSAS a luat o hotărâre în acest sens, că geologul Cornel Ivanciuc fusese agent al poliției politice comuniste. Această legătură explică, eventual, atât utilizarea de către Cornel Ivanciuc, ca ziarist, a unor informații care nu puteau proveni decât din dosarele Securității sau de la SRI, cât și introducerea de materiale care foloseau serviciilor. Poate fi vorba despre o simbioză în care e greu să definești cine profită de cine.

Cornel Ivanciuc a știut să-și asigure, de-a lungul anilor, profilul unui acerb critic al securiștilor și al urmașilor lor de după '90. Totuși, în momente esențiale, ziaristul a făcut declarații neașteptate și de neînțeles până la dezvoltările din 2007. Astfel, după victoria, în urma alegerilor din toamna anului 2004, a coaliției portocalii, Cornel Ivanciuc a susținut pe postul național de televiziune ideea că serviciile de informații și-au păstrat neutralitatea față de formațiunile politice aflate la putere. Susținerea se afla într-o astfel de contradicție cu realitatea, încât nu poate fi explicată prin necunoaștere.

În ce-l privește pe Patrick André de Hillerin, nu există nici un motiv să se invoce argumente din vreo zonă obscură pentru implicarea sa în campanie<sup>1</sup>. Totuși, dincolo de datele mai noi privind colaboraționismul lui Cornel Ivanciuc, dovada faptului că avem un material susținut de foștii ofițeri de Securitate, foarte probabil aflați în acel moment în Serviciul Român de Informații, este articolul din toamna anului 1993. E de bănuț că materialele proveneau din arhiva SRI sau se aflau printre documentele sustrate de foștii ofițeri. Consultarea arhivei nu a fost făcută într-o formă oficială. În dosarele lui Gregorian Bivolaru din Arhiva CNSAS, pe pagina unde sunt notate numele persoanelor care au folosit dosarul (cu semnătură și dată) nu apare numele vreunui ziarist<sup>2</sup>.

Toate detaliile anterioare sprijină ipoteza că foștii ofițeri de Securitate se aflau în spatele informațiilor ajunse în presă prin intermediul publicațiilor *România Mare* și *Academia Cațavencu*. Surprinzător este faptul că ziariștii de la *Academia Cațavencu* și-au însușit verdictul instituțiilor represive din acei ani, solidarizându-se implicit cu acțiunile punitive ale fostei Securități, inclusiv cu folosirea psihiatriei în scopuri polițienești. Dacă la publiciștii săptămânalului pus de Vadim Tudor să-i servească pe foștii securiști această mentalitate era de așteptat, ea nu concorda nicidecum cu filozofia politică a săptămânalului satiric. Din 1993, chiar ziariștii care lucrau în presa considerată onorabilă renunțaseră să trateze cazul Gregorian Bivolaru, MISA respectând standardele deontologice.

1. O definire a opțiunii sale jurnalistice, care mai putea fi consultată pe site-ul <http://frontnews.ro> în 2010, arăta laconic și demn: „Scriu din 1990, de când Bucureștii erau destinația turistică favorită a sindicaliștilor din Valea Jiului, iar manifestații «profanau obscenități» în Piața Universității. Cred că jurnaliștii au dreptul și, pe alocuri, obligația de a prezenta și puncte de vedere mai puțin populare și nu prea cred în jurnalismul cetățenesc, care, lipsit de discernământ, tinde să devină o formă de turnătorie generalizată. Scriu pentru că violența fizică îmi provoacă oroare și cred că, de cele mai multe ori, niște cuvinte bine plasate sunt mult mai eficiente decât ciomegele”.
2. Putem să confirmăm afirmația, întrucât am consultat în primul deceniu al acestui secol dosarele lui Gregorian Bivolaru aflate astăzi în Arhiva CNSAS.

## Transformarea atacurilor din presă într-o campanie de stigmatizare

În urma acestor manipulări venite „din ambele părți ale presei” se crease în rândul ziaristilor, încă din anul 1993, o sensibilitate la „cazul MISA – Gregorian Bivolaru”. Reporterii și editorialiștii găsiseră un subiect „care se vindea bine”. În plus, câțiva ziariști fuseseră dați în judecată pentru că îl calomniaseră pe liderul spiritual al MISA. Faptul generase, pe de o parte, o frustrare de înțeles, iar pe de alta, determina, probabil, o solidaritate de breaslă. Acestea au avut partea lor de contribuție la transformarea celor câteva calomnii sau atitudini aruncate pe piața media de Gelu Voican Voiculescu și a imprecategoriilor *României Mari* într-o campanie generalizată care nu a făcut economie de mijloace.

A vorbi doar de calomnii este totuși prea puțin. În modul de a asocia sistematic membrii MISA cu o imagine stereotipă se poate recunoaște o strategie de stigmatizare și diabolizare a unei comunități. Sunt cunoscute exemplele standard: evreii sunt asociați cu omorârea lui Isus și acapararea puterii mondiale (vezi în acest sens și diversiunea *Protocoloalele înțelepților Sionului*<sup>1</sup>); burghezii sunt căpușele care sug sângele poporului etc. Pe acest model, presa a depus un efort considerabil de stabilizare a unor stereotipii capabile să distrugă onorabilitatea adeptilor MISA.

O temă obsesivă este cea a *orgiilor în grup*. „În arhiva *Baricadei*”, susține ziaristul Tudor Artenie, „există mai multe declarații ale lui G.B. în care recunoaște că sub oblăduirea sa și cu directa sa participare, «yoghinii» s-au jucat de-a orgia sexuală” („Gregorian Bivolaru – părintele «gruppen-sex»-ului românesc, *Baricada*, 26 octombrie 1993). Autorul pune între ghilimele pe frontispiciul paginii „Am practicat tantra-yoga în grup” și explică dedesubt: „Dintr-o declarație dată unor ofițeri anchetatori în anul 1989”. Or, dosarul de urmărire informativă a lui Gregorian Bivolaru arată că, în ciuda presiunii ofițerilor de Securitate, nu s-a reușit obținerea unor astfel de declarații. În arhiva pe care Securitatea a deschis-o adeptilor lui Gregorian Bivolaru, în acea parte pe care noi am consultat-o – mai multe zeci de dosare în care se fac trimiteri la zeci de practicanți yoga – nu există decât două susțineri de acest tip. Într-un caz, o tânără care, după toate datele, cedând mijloacelor de „convingere” practicate de ofițeri<sup>2</sup>, ar fi acceptat „recunoașterea” unei relații intime în trei practicând tantra yoga; o a doua, devenită probă a acuzării înainte de revoluție, care descrie o scenă de grup. Este semnificativ și faptul că, în ciuda „vânătorii” declanșate de foștii securiști și de presă prin arhivele pre- și postdecembriste după imagini cu tentă sexuală, obținute cu mijloace secrete (cu cât mai incitante, cu atât mai bine<sup>3</sup>), în presă nu a apărut nici o fotografie care să ateste practicarea sexului în grup. Dacă ar fi existat, ar fi fost sigur valorificată.

Nu este locul pentru a deschide tema „Și dacă ar fi existat?” sau „Ce lege interzice un astfel de mod de a trăi viața privată?”. Ne ocupăm de dimensiunea faptică a susținerilor, insistența calomnioasă în privința unor acuze ce nu pot fi probate nicicum. Școala MISA practică tantra yoga, ceea ce implică practici specifice legate de erotism: continentă,

1. *Protocoloalele înțelepților Sionului* este o broșură lansată la începutul secolului XX, cu așa-zise planuri de dominație mondială pregătite de evrei, un fals pus în circulație de șeful Ohranei – poliția secretă a Rusiei țariste.
2. Vezi, în acest sens, Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008.
3. În pagina din *Baricada* apare o imagine care înfățișează o scenă de sex oral.

concentrare pe comuniunea cu partenerul, iubire, stări de ordin mai subtil în timpul actului sexual. Din motive culturale, dogmatice sau educaționale, unii oameni, printre care și unii ziariști, adoptă o anumită austeritate în raport cu viața erotică. Sunt la fel de legitim să-și susțină public atitudinea. Însă nu austeritatea sexuală explică un subtitlu scris cu majuscule: „120 de oameni serioși căutau, în pielea goală, absolutul, la miezul nopții, în sala de sport a complexului studentesc «Leul»”. Nu severitatea atitudinii îl fac pe un ziarist să insiste în articolul pe care-l semnează că inițiatii „se integrau în absolut goi-puşcă”, în timp ce toate probele, inclusiv cele adunate de trupele de intervenție în acel moment, confirmau singurul lucru de așteptat: yoghinii făceau exercițiile yoga așa cum se face oriunde în lume, în echipament sportiv<sup>1</sup>. De altfel, referitor la același eveniment, *România liberă* se oprește la enunțul: „Adeptii lui Bivolaru, surprinși de Poliție aproape goi [subl.n.]”<sup>2</sup>.

Una dintre etichetele stigmatizatoare repetate în acea vreme a fost *îmbolnăvirea mintală a cursanților*. În *Jurnalul Național* din 5 octombrie 1993, articolul „Yoghini internați la Spitalul nr. 9” (Dragoș Dănaș), susține că „La Spitalul de boli nervoase nr. 9 sunt internați numeroși nefericiți practicanți ai metodei sexuale TANTRA YOGA”. Se dă și numele unui practicant, C. Mironescu. Acesta ar fi observat noaptea niște umbre în jurul patului dar, zice ziaristul, ar fi scăpat de ele „după o lungă serie de rugăciuni”, ceea ce a dus la evitarea internării sale într-un spital de boli nervoase.

Anca David comenta în *Libertatea* din 16 februarie 1995: „Nu puține sunt cazurile în care aspirațiile de «integrare spirituală în absolut» ale discipolilor lui Bivolaru se sfârșesc trist, într-un spital de boli nervoase” („Discipol la Spitalul nr. 9”). Este invocat cazul lui Cristi A., student al unei facultăți tehnice ieșene, tânăr talentat și plin de viață care ar fi aderat în 1993 la „mișcarea condusă de Bivolaru”. La scurt timp ar fi devenit din ce în ce mai apatic, iar la începutul anului 1994 a avut o primă criză; lucrurile s-au agravat și a trebuit să fie internat cu un diagnostic de sindrom maniaco-depresiv. Fraza ultimă a autoarei intră în conflict cu toată demonstrația anterioară: „Nu știm în ce măsură învățămintele Mișcării de Integrare Spirituală în Absolut au contribuit la îmbolnăvirea psihică a tânărului”.

Sunt și afirmații că îmbolnăvirile ar fi luat proporții colective. „Supușii lui Bivolaru, în pragul nebuniei”, este titlul unui articol semnat de Sorina Vlaicu în *România liberă* din 20 mai 1996. În anul următor s-au vehiculat cifre ceva mai precise: „Regulile impuse adeptilor, ca și practicarea unor exerciții și deprinderi aberante au determinat apariția a numeroase sindromuri schizofrenoide și paranoide, depersonalizări, stări de agitație psihotică, delir, stări halucinatorii și dependență totală de «guru». Cel mai recent exemplu îl constituie Spitalul studentesc București, unde în ultimul timp au fost înregistrate peste 25 de cazuri de această natură”<sup>3</sup>.

Ziariștii nu au putut vreodată să indice o singură expertiză care să fi confirmat susținerile lor.

Ani de zile o pistă stigmatizatoare a fost *MISA și drogurile*. Răzvan Dobre de la *Telegraf* anunța aproape cu entuziasm titlul „A decedat yoghinul Ivan Octavian Septimiu, «Mâna dreaptă» a gurului Gregorian Bivolaru” (1 septembrie 1994). Cel în cauză, în

1. Valentin Zaschievici, „Poliția a stricat petrecerea yoghinilor patronați de gurul Gregorian Bivolaru”, *Libertatea*, 19 iunie 1996.

2. Radu Anastasiu, *România liberă*, 19 iunie 1996.

3. Mariana Petcu, Favius Popa, „Șlehta «gurului» Grig Bivolaru ar trebui ascunsă după gratii”, *România liberă*, 7 februarie 1997.

vârsta de 62 de ani, suferea de hipertensiune arterială și angină pectorală. Iată cum își construiește ziaristul explicația: „Cauza decesului se pare că ar fi un «banal» infarct miocardic. O persoană din anturajul celor doi mari yoghini ne-a mărturisit că drogurile nu erau deloc neobișnuite în timpul ședințelor de yoga. Să fie vorba cumva despre o supradoză?”.

Cum timpul trecea fără să se identifice dovezi privind consumul de droguri, s-a încercat o extindere ceva mai sofisticată a subiectului: „O expertiză criminalistă recentă relevă existența unor substanțe cu efect halucinogen în «medicamentele» administrate de Bivolaru discipolilor. Nu este vorba despre droguri clasice, ci despre extracte de plante cu acțiune puternică asupra sistemului nervos” (Valentin Zashchievici, „Iluminat sau șarlatan, gurul Bivolaru a întemeiat un imperiu al desfrâului”, *Libertatea*, 16 mai 1997). Sau: „Adepii lui Bivolaru lansează o nouă modă – Bețișoare «parfumate» cu opium și canabis”<sup>1</sup>.

La începutul anilor '90, o etichetă așezată pe imaginea adeptilor MISA și a liderului său spiritual a fost aceea de *a fi răspândit boli venerice*. O făcuse *România Mare* în articolul din iunie 1993, deja citat; a revenit la ea în 18 martie 1994 într-o scrisoare „a unei cititoare” care mai publicase în revistă: „Cred că dacă li s-ar face un control tuturor participanților yoga din București, adepți ai lui Bivolaru Gregorian, s-ar descoperi că bolile venerice sunt în floare. Și ne mai întrebăm de unde apare SIDA, când lucrurile stau așa cum stau”.

În 1995 a fost citat un tânăr american, David K. Osborn, care declarase că venise la MISA ca „profesor de fitoterapie și medicină orientală”, deoarece dorea să întâlnească și să ia în căsătorie o tânără yoghină. A descoperit însă promiscuitatea de acolo, lucru care l-a făcut să renunțe la Școală. După ce și-a exprimat stupefarea față de lipsa de fidelitate a practicanților de la Școala MISA, a declarat: „Când m-am întors [la București] am aflat că sunt bolnav de sifilis. [...] Îngrijorat, m-am decis să anunț poliția și autoritățile sanitare, convins că am contractat boala de la yoghine”<sup>2</sup>. Cel în cauză se situează pe poziția unui om cu o judecată severă în ce privește relațiile sexuale, dar susține în final că boala venerică ar fi luat-o „de la yoghine”, ceea ce intră în contradicție cu aprecierea pe care o arată fidelității. Formula „profesor de fitoterapie și medicină orientală” nu există în nomenclatorul din Statele Unite.

A doua zi, *Libertatea* a reluat tema, adăugând câteva accente: „în cadrul MISA, practicile sexuale prezintă un grad înalt al bolilor venerice, datorită sexului în grup, care este nu numai încurajat, ci, câteodată, chiar se încearcă constrângerea verbală”<sup>3</sup>.

Există un american David K. Osborn și o plângere a acestuia împotriva MISA. În urma acțiunii, practicantele yoga din Școala MISA, sfătuite de avocat, au făcut analize medicale. Toate rezultatele au fost negative, cel în cauză contractând, probabil, boala în timp ce se afla în Turcia<sup>4</sup>.

Genul acesta de afirmații și de situații a făcut ca, la un moment dat, MISA să ceară celor care veneau la taberele organizației să își facă analize medicale. Când a apărut anunțul, a fost preluat de presă ca dovada pregătirii unor orgii.

1. *Ziarul Național*, mai 2002.

2. Măriuca Dinu, Anca David, „Guru Bivolaru patronează un imperiu al desfrâului”, *Libertatea*, 16 februarie 1997.

3. Valentin Zashchievici, „Am luat sifilis în Grupul lui Bivolaru”, *Libertatea*, 16 martie 1995.

4. Arhiva MISA (arhivă constituită de avocații victimelor adepți ai Școlii MISA, aflată la sediul organizației).

Deschiderea taberei de vară a MISA la Costinești a fost o altă sursă de calomnii: yoghinei, *autori de scandaluri publice*. În ziarul *Telegraf* din 27-28 august 1994, Răzvan Dobre susținea că „angajații elegantei Vox Maris au fost întâmpinați cu înjurături și chiar cu argumente de natură [...] punitivă, la un moment dat iscându-se «un caft pe cinste», căruia i-a pus capăt Poliția”.

După cum o arată ancheta, angajații elegantei Vox Maris i-au atacat pe yoghini, după care au depus plângere la poliția locală. Gregorian Bivolaru a fost bătut cu brutalitate și s-a adresat Poliției. Paradoxal, adevărul se poate citi chiar în rândurile care îl denaturează, în încântarea nedisimulată a ziaristului care se referă la evitarea unui adevărat masacru. În mod evident, cei bătuți în confruntarea dintre bodyguardzii unui local cu o istorie controversată și yoghinei educați în spiritul nonviolentei nu puteau fi decât ultimii. Legătura patronului de la Vox Maris, numit de cotidianul *Ziua* „Mafiotul de la Vox Maris”, cu Virgil Măgureanu, directorul SRI de atunci, explică și mai bine natura evenimentelor de la Costinești<sup>1</sup>.

Continuând acest efort de a asocia MISA cu stigmul violenței, pe linia etichetei de „sectă”, reporterii cotidianului *Ziua* au lansat acuza unei încercări de linșare a lor (Dumitru Matei, Flavius Popa, „Secta lui Bivolaru a vrut să linșeze doi reporteri ai cotidianului *Ziua*”, *Ziua*, 23 februarie 1995). Același cotidian revine la 16 martie 1995 sub semnătura Manuelei Dumitrescu, pentru a anunța că „Un sectant fanatic a agresat un corespondent *Ziua*”.

Reporterița Roxana Dima-Vișoiu susține și ea, la 27 august 1996, în *România liberă*: „Una dintre «turistele» acceptate ca și mine a dorit să fotografieze aspecte din viața și mediile yoghinilor”. A scăpat din mâinile bodyguardzilor după multe intervenții ale trecătorilor, „fără păr, haine și cu aparatul spart” („Guru din Golful Francezului”).

Ziariștii au repetat cu insistență și că părinții care au făcut declarații în presă despre copiii lor atrași de MISA „au primit telefoane de amenințare cu moartea”<sup>2</sup>.

La 29 august 1995, proporțiile acuzațiilor se amplifică: „Secta de «yoghini» a recidivistului Grig Bivolaru a luat prizonieri și a tâlhărit trei ziariști (I)”<sup>3</sup>.

Ce frapează la această propagandă publică este dezinteresul total pentru credibilitate. Nu doar că se neagă un lucru bine cunoscut, existența unei culturi a nonviolentei în grupări de tipul MISA, dar ideea că o persoană acceptă să-i fie smulse părul și hainele de oamenii pe care-i am ca subiect fără să facă plângere la autoritățile publice și fără să fi aranjat cu colegii filmarea probatorie este rizibilă. Adepții MISA dau explicații mult mai bine probate de context: ziariștii au provocat practicanții yoga prin invadarea brutală a spațiului lor de practică, dar nu au reușit să-i facă să devină violenți. Le-a rămas „răzbunarea” unor articole cu afirmații infamante. Fără să o dorească, articolele pe care le-au scris ziariștii dezvăluie cu o limpezime deprimantă scenariul la care s-au pretat.

1. Vezi Răzvan Savaliuc, „Mafiotul de la Vox Maris”, *Ziua*, 7 august 2001: „Deși Nicușor Năstase are datorii de peste șapte milioane de dolari la AVAB, funcționari corupți ai statului român au refuzat până în prezent să-i pună sechestru pe imobilele ipotecate la bancă • Prieten cu fostul director al SRI, Virgil Măgureanu, patronul Vox a păcălit BANCOREX, prin falita Banca Columna, să-i dea un credit de șase milioane de dolari, pe care nu l-a mai returnat • Năstase și-a înșelat partenerii de afaceri, punând mâna pe tronsoanele 5 și 6 ale blocului D1 din Piața Victoriei • Tot el a jefuit BTT-ul, cot la cot cu fostele conduceri, prejudiciile fiind de zeci de miliarde de lei • Magistraților care au încercat să-l trimită după gratii li s-au luat dosarele”.
2. Adriana Oprea, „Gregorian Bivolaru se poate integra în absolutul pușcăriilor”, *Telegraf*, 4 martie 1997.
3. Răzvan Savaliuc și Flavius Popa în *Ziua*, 29 august 1965.



Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki a făcut, începând cu luna august 1996, o investigație la Costinești, în tabăra de la „Golful Francezului”, unde au fost cercetate alegațiile privitoare la tulburarea ordinii publice de către MISA și existența unor manifestări care încălcau bunele moravuri. Raportul elaborat în acel moment arăta că nimic din activitatea membrilor și cursanților MISA aflați la Costinești nu intra în conflict cu legea și nu motiva campania de presă împotriva lor.

MISA a fost *asociată și cu decesele*. Am amintit articolul din 1 septembrie 1994, al lui Răzvan Dobre, în *Telegraf*, care anunța „A decedat yoghinul Ivan Octavian Septimiu, «mâna dreaptă» a gurusului Gregorian Bivolaru”. *Ziua* din 12 septembrie 1994 reia tema sub semnătura lui Șerban Udrea: „Moartea unui yoghin din grupul Bivolaru; Poliția refuză să dea amănunte”. Ziaristul se plânge că „turiștii s-au trezit că nu mai au loc datorită sutelor de «Yoghini» care au ocupat în valuri succesive plaja”, loc unde ar practica prozelitismul. Acolo ar fi avut loc un eveniment tragic, moartea unui tânăr care intrase în apă după ce făcuse timp de câteva ore asane<sup>1</sup>.

Trimisul special (*sic!*) la Bacău al ziarului *Ziua* vorbește la 15 februarie 1995 de o fată care s-ar fi sinucis după doi ani de yoga cu Bivolaru. Impactul emoțional e construit cu atenție: „În anul 1992 s-a sinucis la Bacău, după doi ani de practică yoga, o tânără de 30 de ani, Ana Baciuc. Mai înainte a ținut post negru de 40 de zile. A fost găsită spânzurată, în locuința ei din Aleea Parcului, un biet ghem de oase agățate de o grindă a casei. Cu câteva zile înainte de sinucidere ea a povestit unei prietene că nu vrea să mai meargă la cursuri, că e vizitată în fiecare seară de un duh necurat...”. De altfel, conform ziaristului Septimiu Săcărea, în 1995, „Yoghinii se sinucid pe capete”<sup>2</sup>.

Adina Stan anunță în *Jurnalul Național* din 6 mai 1997: „Cadavrul unui adept al lui Bivolaru a fost găsit la Mehădia”. Tonul articolului probează că ziaristii nu par sensibilizați nici de cele mai adânci drame, care exclud speculațiile și impun decența interpretărilor. Ei se folosesc de cadavre – fără să pară a realiza indecența unui asemenea comportament – ca să alimenteze scenariile denigratoare. În 1998, două eleve de la Liceul „Dinu Lipatti” s-au sinucis, una, elevă în clasa a VII-a, aruncându-se de la etajul al șaselea, cealaltă, de 13 ani, spânzurându-se lângă pianul la care exersa. Ziarista Anca David introduce ca explicație astfel de considerente: „De vreo doi ani, Corina practica yoga, susține Iuliana. [...] Am aflat asta într-o seară, când ea a rămas să doarmă la mine. [...] S-a așezat pe jos, cu picioarele încrucișate, [...], apoi a stat câteva minute, privind fix la un punct la perete. [...] De două ori m-a întrebat dacă nu vreau să merg la cursurile de yoga ale unui domn, pe nume Bivolaru. Mi-a spus că are un număr de telefon de la cineva care a contactat-o la școală și că, dacă vreau, mergem la el”<sup>3</sup>.

Stigmatizarea MISA a apelat și la *folosirea sistematică a titlaturii de sectă*. Titluri: „Gregorian Bivolaru păstorește «Secta destrăbălării sexuale»” (D. Matei, C.B. Stamatov, *Ziua*, 24 februarie 1995); „Secta lui Bivolaru a fost dată afară din Clubul «Faur»” (Flavius Popa, C.B. Stamatov, *Ziua*, 27 februarie 1995); „Secta lui Bivolaru se duce de râpă” (Flavius Popa, C.B. Stamatov, *Ziua*, 28 aprilie 1995); „Secta lui Bivolaru a fost evacuată din Universitate” (Matei Flavius Stamatov, *Ziua*, 4 mai 1995).

Dacă urmărim numele ziaristilor care au semnat articolele enumerate mai sus, descoperim că „Matei Flavius Stamatov” este o combinație a altor nume folosite anterior: D. Matei, Flavius Popa și C.B. Stamatov.

1. Asanele sunt poziții ale corpului specifice practicii yoga, menite să asigure sănătate și vitalitate corpului și să permită starea de meditație pe o perioadă lungă de timp.
2. *Ziua*, 23 martie 1995.
3. Anca David, „Sinucideri misterioase printre viitorii muzicieni”, *Libertatea*, 7 martie 1988.

Alte titluri care subliniază cuvântul „sectă” : „Funcționarea sectei lui Bivolaru nu este autorizată de Ministerul Sănătății” (Flavius Popa, Cosmin Barbu Stamatov, *Ziua*, 9 mai 1995); „De la nevoile pensionarilor, la secta lui Bivolaru” (Neli Luchian, *Cronica Română*, 19 septembrie 1995); „Ieri, în zori de zi, luați pe neașteptate. Adepți ai sectei lui Bivolaru au fost treziți de sirenele Poliției” (Adina Stan, *Jurnalul Național*, 19 iulie 1996); „Demența sectei lui Gregorian Bivolaru” (Sorin Voinea, *Oglinda*, 19 septembrie 1995).

În câteva rânduri, MISA a fost asociată cu gruparea Aum, autoarea atentatului cu bombă în metrourul din Tokyo – vezi „Asahara [liderul grupării Aum] pentru noi este Bivolaru doi” (*Ziua*, 7 octombrie 1995). Ziarul *România liberă* din 27 august 1996 se întrebă în stilul clasic al unei calomnii indirecte: „Un «mariaj» Bivolaru-Aum?”. Speculațiile pe acest subiect au atins un nivel atât de aberant, încât publicația *Meridian* (din 13 noiembrie 1996) a ajuns să susțină că foști adepți ai lui Bivolaru au devenit sata-niști, descoperiți că sacrificau în Cimitirul Bellu „o serie de animale mici, al căror sânge a fost băut cu votcă”.

Uneori, eticheta „sectă” a fost construită mai elaborat. *România liberă* din 13 iulie 1996 a publicat articolul „Grupări omeneste coagulate în jurul unor erori, minciuni și monstruoșități”, semnat de Aida Dănăilă care susținea că: „dintre organizațiile existente în România, aflate pe grila de pericolozitate a [...] Comitetului antisectă al Parlamentului European, sunt încadrate următoarele opt: Mișcarea pentru Integrarea Spirituală în Absolut; Societatea de Yoga și Parapsihologie; Sahaja-Yoga; Ananda Marga; Hare Krishna; Noua Acropolă; Martorii lui Iehova; Biserica Scientologică”.

APADOR-CH s-a adresat, în 1996, Comisiei Delegației Uniunii Europene la București pentru a afla dacă există un Comitet antisectă al Parlamentului European și, dacă un astfel de Comitet există, ce entități sunt trecute – dintre cele opt organizații indicate de *România liberă* – în grila lui de pericolozitate.

David Blackman, de la Directoratul general și de cercetare al Parlamentului European, a răspuns: „Nu există nici un astfel de Comitet antisectă al Parlamentului European și nici nu a existat vreodată. Domeniul sectelor și cultelor este abordat de către subcomitetul de drepturile omului al Parlamentului. Considerăm că ziarista în cauză nu a avut o clară înțelegere a termenilor pe care i-a folosit în articol”<sup>1</sup>.

Pas cu pas, Gregorian Bivolaru și MISA sunt asociați cu pedofilia. „Din cauza faimei de corupător de minori a gurului, oamenii se tem să vorbească” este un subtitlu din *Ziua*, 7 februarie 1995. Textul insistă: „Deși puternic păgubiți, majoritatea vecinilor se tem. Mulți au copii...”<sup>2</sup>. La 17 februarie 1995, Dumitru Matei și Cosmin Barbu Stamatov susțin că au primit următoarea mărturie: „Îmi amintesc că în timpul unui cantonament pe litoral, am întâlnit o puștoaică de clasa a VII-a, care se lăuda că s-a culcat cu instructorul ei, lucru pe care îl dorea de mult”. Trei jurnaliști, Cristiana Terenche, Mariana Petcu și Flavius Popa, asumă în *România liberă* din 6 decembrie 1996 următorul titlu: „Bivolaru își violează discipolele minore”.

Alteori, presa a publicat relatări extravagante, de genul: „Am aflat” – ar spune o mamă citată sub titlul „Profesoara făcea sex cu fiul meu” – „că în lipsa mea, această profesoară a venit acasă la mine, stând în cameră la fiul meu în cămașă de noapte, făcând

1. APADOR-CH a trimis datele către *România liberă*, care nu a procedat la rectificări.

2. Dumitru Matei, „Explozia casei yoghinului Grig Bivolaru a umplut cu poze porno cartierul Ferentari”, *Ziua*, 7 februarie 1995.

baie, unde fiul meu Adrian îi aducea prosop și ce avea nevoie, fără jenă. De aici mi-am dat seama că avea relații sexuale cu ea, iar soțul său, care este profesor, venea să întrebe ce mai face soția lui”<sup>1</sup>.

În 1997, când era făcută publică această istorioară, ziariștii și instituțiile se aflau în plină campanie, anunțată public, de strângere de dovezi împotriva „ilegalităților” MISA. Or, dacă istoria ar fi fost reală, ea ar fi oferit exact ceea ce se căuta, întrucât relația dintre un cadru didactic și elevul/eleva său/sa sunt pedepsite de lege.

Repetată obsesiv a fost și referirea la băutul urinei. Urinoterapia face parte dintre tehnicile descrise (posibil, promovate) în cadrul Școlii de yoga MISA. Este de fapt o terapie străveche, foarte răspândită – spre exemplu, în India<sup>2</sup>. Se practică astăzi în centre medicale și este subiectul unor conferințe de specialitate<sup>3</sup>. Publiciștii elimină dimensiunea terapeutică pentru a păstra elementul care provoacă, în general, dezgust: băutul urinei. Formula apare limpede în articolul unde, sub titlul îngroșat „Grig Bivolaru le impune sectanților săi să-și bea urina ca să progreseze spiritual (II)” (*Ziua*, 30 august 1995), află de fapt că Gregorian Bivolaru este autorul unui tratat de urinoterapie. Despre yoghinii care făceau exerciții yoga în sala complexului studentesc „Leul” unde a descins Poliția, *Libertatea* nota în subtitlu: „Ei veniseră din toată țara să se împărtășească dintr-un pahar de urină” (numărul din 19 iunie 1996).

De departe, cel care plătește cel mai greu tribut în această campanie de demonizare este liderul MISA. Despre el s-a scris orice îl putea coborî în ochii oamenilor, orice îl ridiculiza, orice putea creea repulsie: „un individ obscur, semianalfabet, deținut de drept comun” este opinia unor oameni care nu aveau cum să verifice nici alfabetismul celui în cauză, nici ce ascund dosarele fabricate de Securitate<sup>4</sup>. „Era vai de capul lui, reușea cu greu să treacă clasa și nu îl prea ducea mintea...”, ar afirma, susțin ziariștii, foștii săi colegi de clasă<sup>5</sup>. Am amintit anterior, singura caracterizare înregistrată în arhive cu privire la elevul Bivolaru – calificativele sunt contrare: „foarte studios, dotat intelectual” etc.

Anca Moraru afirmă că „Bivolaru își instigă adeptii să-și violeze mamele” și „O adeptă a yoghinului Grig Bivolaru se «rezolvă» singură și își bea și urina”<sup>6</sup>. Alți jurnaliști sunt autorii unor elucubrații de tipul: „Sub îndrumarea lui Gregorian Bivolaru, Ofițeri ai Armatei Române participă la orgii sexuale”, iar limbajul folosit de Dumitru Matei și Flavius Popa pentru a-i construi instructorului yoga un portret respingător atinge limitele imaginației: „Bivolaru și-a făcut apariția în redacția noastră, solicitând o întrevvedere cu directorul cotidianului. Însoțit de o foarte tânără adeptă, slinos, emanând un miros pestilențial, de sudoare amestecată cu o soluție camforată...” etc. („Secta lui Bivolaru a vrut să linșeze doi reporteri ai cotidianului *Ziua*”, 23 februarie 1995).

1. Măriuca Dinu, Anca David, „Guru Bivolaru patronează un imperiu al desfrâului”, *Libertatea*, 16 februarie 1997.
2. Deși tradiția indiană este invocată cel mai des (însuși fostul prim-ministr al Indiei, Morarji Desai, a ținut în 1978 o conferință privind valoarea terapeutică a urinoterapiei, pe care o practica), referiri la rolul acesteia apar și în textele islamice sau ca practică în sudul Chinei.
3. Există numeroase site-uri dedicate urinoterapiei, au loc conferințe mondiale și se elaborează studii (vezi și Alan Broughton, „Clinical value of 24-hour urine hormone evaluations”, *Townsend Letter for Doctors and Patients*, ianuarie 2004).
4. Mariana Petcu, Flavius Popa, „Sleahța «gurului» Grig Bivolaru ar trebui ascunsă după gratii”, *România liberă*, 7 februarie 1997.
5. *Ibidem*.
6. *Ziua*, 20 februarie 1997.

În 1997, Ioan Iancu și Elena Tomulescu îl considera nici mai mult, nici mai puțin decât autorul moral al unui triplu asasinat (o dramă obscură din strada Ozana) și se întreabă dacă Gregorian Bivolaru va fi anchetat pentru cele întâmplate<sup>1</sup>.

Alte alegații se adaugă elucubrațiilor: „Casa Poporului și Circurile Foamei ar fi de fapt creațiile concentrării lui. El pretinde că totul s-a născut din dorința și mărinimia sa. Casa Poporului nu este altceva decât ultimul și cel mai puternic templu al lui Dalai Lama. Discipolii lui cred că fiecare coloană, fiecare fereastră și fiecare metru de beton a fost de fapt comandat paranormal de către acest Grig” („Bivolaru se laudă că a înălțat prin concentrare mentală Casa Poporului”, *Ziua*, 1 martie 1995).

Astfel de afirmații nu se regăsesc în nici una dintre declarațiile lui Gregorian Bivolaru. Instructorul yoga a făcut, desigur, alte afirmații pe care un ziarist le poate trata cu ironie, precum deplasarea, prin meditație colectivă, a traiectoriei unor asteroizi. În locul unei eventuale tratări critice a opiniilor yoghinului, s-a preferat speculația rău intenționată. Chiar erau astfel de idei o temă pentru opinia publică? Dacă și-au asumat promovarea raționalismului, de ce ziaristii nu au reacționat la felul în care toți șefii de stat ai României, de la Regele Mihai până la Traian Băsescu, ca și candidații, de la Nicolae Manolescu la Mircea Geoană, s-au rugat în adunări colective la o divinitate omnipotentă și omniscientă, capabilă de absolut orice, deci inclusiv de mutarea asteroizilor din drumul lor? De ce explicația lansată în 2009 de unul din „greii” PSD, Viorel Hrebenciuc, privind rolul Flăcării Violet în înfrângerea candidatului la președinție Mircea Geoană nu a fost ridiculizată, ba chiar s-a transformat într-o adevărată obsesie mediatică<sup>2</sup>?

În ochii ziaristilor, nimic din ce este neomenesc nu părea să-i fie străin liderului spiritual al MISA. Ar fi fost implicat și în infrațiuni economice. S-a vorbit despre evaziune fiscală, despre solicitarea, de la adepți, de bani și aur. Gregorian Bivolaru este bănuțit „că s-a amestecat în afaceri ilegale cu țigări”, susține Mihai Belu în *Cotidianul* din 12 octombrie 2001. Totuși, alegațiile de infrațiune economică sunt mai rare datorită dificultății de a insista pe această temă, căci Gregorian Bivolaru avea un apartament modest, nu poseda mașină, umbla îmbrăcat sărăcăcios și ducea o viață austeră.

Când, în 1995, în apartamentul lui Gregorian Bivolaru a fost provocată o explozie, presa jubila făcând referire la acest eveniment. „Spre deliciul copiilor din vecini, explozia casei yoghinului Grig Bivolaru a umplut cu poze porno cartierul Ferentari”, titra cu litere mari cotidianul *Ziua* din 7 februarie 1995. Într-un articol cu puține informații și multe speculații, publicația folosea un subtitlu semnificativ pentru propriile așteptări: „Zeci de cititori au telefonat la redacție exprimându-și regretul că «maestrul» a lipsit de acasă” (Dumitru Matei, *Ziua*, 15 februarie 1995).

Ziaristii au salutat intervenția trupelor antitero din 1996 în cadrul unei ședințe de practică yoga – deși ea încălca flagrant drepturile acelor oameni – prin comentarii zeflemitoare de genul: „Poliția a stricat petrecerea yoghinilor patronați de gurul Bivolaru” (*Libertatea*, 19 iulie 1996) sau „Poliția a stricat somnul oamenilor lui Grig” (*Ziua*, 19 iulie 1996).

Ar fi de adăugat că în toată această perioadă, câteva publicații au găzduit și articole care denunțau campania împotriva MISA (22, *Vremea* ș.a.). Sunt puține, referirile apar cu totul conjunctural și, chiar dacă în spațiul media excepțiile contează tocmai pentru că sunt discordante față de restul, ele nu aveau cum să înfrunte tonul dominant al presei.

1. *România liberă*, 21 iulie 1997.

2. „Viorel Hrebenciuc: Băsescu este puternic joia, când e ziua Flăcării Violete”, [www.ziuaonline.ro](http://www.ziuaonline.ro), 16 decembrie 2009.

## Mobilizarea părinților

Referiri la disperarea părinților care descopereau că copiii lor erau adepți ai MISA se făcuseră de la începuturile campaniei împotriva organizației inițiate în 1990. În anii 1995 și 1996, ele devin din ce în ce mai numeroase. Apar articole prezentând „mărturisiri” sau fragmente de „interviuri”, precum următorul : „În 1990, fiul meu a început să practice yoga cu un tip inițiat de acest Bivolaru, Viorel Roșu. În câteva săptămâni și-a lăsat familia, soția și copilul și a fugit cu soția prietenului său cel mai bun, și ea practicantă. Și-a vândut mobila din casă, a rămas cu o pătură și o saltea. Când am încercat, disperată, să-l aduc pe drumul cel bun, creștinesc, a zis că mă omoară”<sup>1</sup>.

Este interesant că „femeia în vârstă” care povestește recurge la exprimări de genul „un tip”, negăsind nici o contradicție între faptul că fiul a fugit de acasă, unde se aflau soția și copilul, și că, în același timp, și-a vândut mobila din locuință.

Altă mostră : „Fiul meu a început cursurile astea blestemate prin '91. [...] Și-a părăsit familia și a dispărut. Mi-au spus unii că ar fi în București, la o adresă pe strada Telița, unde zeci de yoghini ca el trăiesc ca în Sodoma și Gomora. Nu am nici o speranță. Vreau să-l văd mort. Nu și-a văzut copilul de doi ani”<sup>2</sup>. Este „mărturia” unei muncitoare de 62 de ani. Este puțin probabil ca limbajul unei lucrătoare care avea 57 de ani în momentul revoluției să facă apel la lexicul biblic.

Așa-zisa mărturie a unui anonim<sup>3</sup> : „Fie-mea și-a adus tabloul lui Bivolaru în casă. Și l-a pus în cameră. Îi luasem un televizor Sony. L-am găsit la ușa mea a doua zi. Apoi am găsit, tot la ușă, toată mobila de la ea în cameră, inclusiv perdelele și covoarele, tot. În afară de o pătură veche. Bivolaru și gașca lui sunt în stare de orice. Au minute de meditație la aceleași ore în anumite zile, în care îi elimină pe cei ce le sunt dușmani. Când am auzit că vrea să fie dezvirginată de el, în mod ritualic, am crezut că înnebunesc. Am vrut să merg și eu, să văd cu ochii mei cam despre ce-i vorba”<sup>4</sup>.

Toate expunerile anterioare sunt incongruente și sugerează fabulația – de unde precauția folosirii ghilimelelor. Din ultima istorisire rezultă că tatăl locuiește cu fiica în același apartament, unde ea trăiește într-o cameră. Este de neînțeles cum poți muta toată mobila dintr-o cameră în fața ușii altei camere. Lipsită de autenticitate este și referirea la „mărturisirea” pe care fata i-o face tatălui cu care se afla în conflict, anume că vrea să fie dezvirginată ritualic.

Avându-se în vedere miza reclamațiilor, pare nefiresc ca părinții să nu-și fi dat numele. Ziariștii au totuși o explicație. Ei păstrează secretul, deoarece „părinții sunt înconjurați de teamă. Unii dintre ei bat la porțile bisericilor să-și caute alinarea. [...] Cei șapte părinți care ne-au abordat sunt terorizați de spaimă. Am reușit să vorbim cu ei pe rând, dar nu în case, ci pe străzi, plimbându-ne”<sup>5</sup>.

Investigațiile privind comunitatea MISA arată că asemenea alegații sunt cu totul absurde<sup>6</sup>. Cea mai probabilă este scenarizarea de către ziariștii implicați în montaje

1. „De la trimisul nostru special la Bacău, Dumitru Matei : «Copiii căzuți sub influența yoghinului Bivolaru își reneagă părinții», *Ziua*, 15 februarie 1995.

2. *Ibidem*.

3. Autorii celorlalte „mărturii” sunt trecuți cu inițialele. Altfel spus, din perspectiva ziaristului, aceasta nu este o formă de anonim.

4. „De la trimisul nostru special la Bacău, Dumitru Matei : «Copiii căzuți sub influența yoghinului Bivolaru își reneagă părinții», *Ziua*, 15 februarie 1995.

5. *Ibidem*.

6. Vezi investigațiile APADOR-CH din 1996, 1997 și 2004.

anti-MISA a unor scrisori puse pe seama unor părinți revoltați. Faptul nu exclude plângerile reale ale unor părinți afectați de asocierea copiilor lor cu Școala condusă de Gregorian Bivolaru și care vorbesc despre aceasta. Când o fac, își declină numele. În 1995, doi pensionari în vârstă se adresau comandantului Inspectoratului General al Poliției, pentru a-i cere ajutorul, deoarece fiul lor, un inginer în vârstă de 28 de ani, „s-a dus în prăpastie”. Din cauza liderului spiritual, acesta ar mânca „numai cereale și legume crude”. Ca urmare, concluzionează ei, „trebuie să se stârpească și să se interzică aceste nelegiuiri”.

Plângerile sunt păstrate în dosarele procurorilor care se ocupă de cazul adeptilor MISA. Epistola amintită sintetizează, în același timp, problemele cu care se confruntă această categorie de intervenții: părinții nu pot invoca, din experiență directă, decât comportamente care în societățile decente sunt chiar aplaudate (trecerea la vegetarianism, renunțarea la băutura), dar care se îndepărtează de unele tradiții locale; resping alegerile unor adulți (copiii în cauză sunt tineri majori ori oameni în toată puterea); cer autorităților punerea sub control a unor oameni liberi.

În timp, scrisorile prin care părinții se plâneau instituțiilor de coerciție s-au înmulțit, ceea ce ne permite identificarea unei adevărate tipologii. O categorie, exemplificată anterior, este cea a taților și mamelor în vârstă care nu mai înțeleg ce se întâmplă cu copiii lor și cer sprijinul autorităților pentru restabilirea vieții în familie. Alții pleacă de la cazul personal, ca apoi să-și asume statutul de purtători de cuvânt ai părinților în general. Vasile Rusu din București vorbește despre „prejudiciile aduse nouă, ca și multor familii, de către această sectă”, care ar fi atât de ordin „medical, cât și moral și material” (scrisoarea din 12 mai 1995 adresată IGP). Filimon Văduva din Târgu-Jiu este nemulțumit de efectele practicii yoga asupra fiicei, reclamă lucrurile în nume personal, apoi repetă apelurile vorbind „în numele a sute de familii disperate din această țară ai căror membri au fost racolați de către Bivolaru Gregorian din București” (scrisoarea din 20 iunie 1996).

Inspectoratul General al Poliției primește memorii semnate de părinți revoltați, dar conținutul sugerează atitudini provocate exclusiv de acuzațiile apărute în presă. Un memoriu, cu 20 de nume și adrese, susține că „Cel mai mare pericol național din România care duce la distrugerea tineretului și a familiilor acestora este sistemul practicat de Bivolaru Gregorian din București în colaborare cu câțiva dintre adepții săi”. Conform semnatarilor, „la 2-3 luni după racolare, datorită practicilor oculte folosite de Bivolaru, substanțe, hipnoză și, probabil, droguri, tinerii ajung să fie depersonalizați, să fugă de familie, să se claustreze, să folosească urinoterapia, să nu urmărească mijloacele mass-media, să uite ce au învățat în școală și familie, să se bucure de îmbolnăvirea părinților și chiar de moartea lor”<sup>1</sup>.

În sfârșit, abundă scrisorile cu pure intenții punitive. Cea semnată de Penelopa Georgescu din Piatra Neamț, care se adresează ministrului Sănătății la 20 decembrie 1995, după ce a vizionat o emisiune a postului TVR1 de unde ar fi aflat mai multe lucruri despre Gregorian Bivolaru, este interesantă prin apelul la reintroducerea abuzului psihiatric în România. „Vă rog”, scrie ea, „să dispuneți aplicarea Decretului 313 din 1980, respectiv izolarea lui și folosirea metodelor numai de psihiatri știute să-și revină cei care tot prin psihoză îl văd ca pe Mesia”<sup>2</sup>.

1. Interesant pentru identitatea autorului este faptul că acordă corect gramatical „mass-media”, la plural, demonstrând un nivel intelectual ce intră în contradicție cu absurditățile privitoare la dorința copiilor de a-și vedea părinții morți.

2. Arhiva MISA.

Prinde contur și un alt fenomen. Sunt anunțate mai multe acțiuni comune de natură civică, de tipul : „Mișcarea Părinților pentru Recuperarea Copiilor”. O alta are titulatura „Comitetul pentru salvarea tinerelor victime ale lui Gregorian Bivolaru”. Conform anunțului din *România liberă* (18 decembrie 1996), „este dorită organizarea cât mai urgentă a unei întâlniri a părinților din întreaga țară ai căror copii au fost racolați de sus-numitul. Cu această ocazie se vor hotărî măsurile ce trebuie luate pentru aducerea în fața justiției a lui Bivolaru”.

Este sigur totuși că fenomenul „mobilizării părinților” a fost inițial o invenție, un montaj al jurnaliștilor. Falsurile din „interviuri” sunt ușor de identificat. O mamă afirma în anul 1996 : „Yoghinii lui Bivolaru spun că «sinuciderea este un act de curaj». Există cazuri de tineri yoghini care s-au sinucis. De aceea, mulți părinți nu au curajul să vorbească, din teamă : copiii lor și-ar putea lua viața”<sup>1</sup>.

Or, conform investigațiilor, niciodată la cursurile MISA nu s-a afirmat că sinuciderea ar fi un act de curaj. Teza este profund contrară atitudinii promovate într-o astfel de Școală – de altminteri, în orice școală de yoga. Trimiterea la „tinerii yoghini care s-au sinucis” nu face decât să reia firul campaniei de presă. Jurnaliștii își sabotează constant credibilitatea. Acuzele lor ajung atât de excesive, încât își pierd substanța.

Sunt cazuri în care se poate face și proba falsului. În cotidianul local *Ziarul Clujeanului* din 25 martie 2004 a apărut articolul „Drumul pierzaniei”, semnat de Tudor Știrbu, care face referire la profesoara Corina Chintoan, acuzând-o de coruperea elevilor și ilustrând cu fotografiile unei femei ce doar semăna bine cu profesoara. În aceeași zi, la ora 14 : 30 au intrat în clasa unde dna Chintoan își ținea orele două echipe de televiziune : de la TV Național și Realitatea TV. Acestea i-au pus întrebări precise legate de acuzațiile apărute în presă. Cum nu știa nimic despre ce anume era vorba, discuția a durat numai 10-15 minute, timpul în care cele două domnișoare cu microfoane s-au lămurit asupra situației reale : poza nu era a profesoarei, iar articolul respectiv mințise.

Totuși, seara și în următoarele două zile, pe cele două posturi și pe postul Prima TV au apărut imagini ale dnei Chintoan la care se adăugau alegații ce contraziceau toată discuția anterioară. Peste alte câteva zile, tot în *Ziarul Clujeanului* se revine cu articolul calomios în care tatăl anonim spune : „Era în clasa a VIII-a când am observat o schimbare foarte puternică la ea [fiica lui, elevă]. A început să ne vorbească cu patimă despre profesoara Corina, pe care o considera adevărata sa mamă. Nu mai comunica deloc cu noi. Dormea de multe ori la Corina. Ulterior am aflat că profesoara le ducea acasă la ea, le spunea că ele sunt «alesele» și le făcea poze nud”.

Cum persoanele acuzate erau cunoscute, probarea falsului de către membrii MISA nu a ridicat obstacole. Yoghinii s-au adresat cotidianului, care însă nu a procedat la rectificări. Mai greu de evaluat este proporția mobilizării pentru „salvarea copiilor” regizate de presă : cât reprezintă inițiativa personală a părinților și cât efectul campaniei de presă interiorizate de aceștia ; cât revine scenariului, cât sunt reacții firești ale unor oameni preocupați de copiii lor.

Ziariștii sau cei aflați în spatele lor se pretaseră anterior la înscenări menite să ducă la incriminarea adepților yoga – la Costinești, la București. Ei se transformaseră într-un grup de presiune și asumaseră explicit acest fapt. O spune și următorul anunț : „Jurnaliștii de la publicațiile și posturile de televiziune TV Neptun Constanța, TVR1 și TVR2, Antena 1, *Ziua*, *România liberă*, *Jurnalul Național*, *Tinerama* care de peste cinci ani au informat opinia publică asupra activităților obscene și antisociale, ce contravin moralei

1. „Cine atinge biroul lui Bivolaru e amendat cu 5.000 de lei”, *Jurnalul Național*, 14 octombrie 1996.

creștin-ortodoxe a poporului român, proliferate de Gregorian Bivolaru și Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut (MISA) protestează împotriva modului în care autoritățile României tratează existența și perpetuarea unor asemenea orgii și abjecțiuni”<sup>1</sup>.

Majoritatea mărturiilor sugerează că procesul cel mai comun prin care s-a propagat „cruciada părinților” a fost un feedback pozitiv în care primul pas, ori „pasul esențial”, a fost făcut de presă, ca apoi părinții să reacționeze și să ofere materie primă presei. Procesul a fost descris, printre alții, de Florentina Avram (practicantă yoga, agent de vânzări, 29 de ani) :

Având în vedere avalanșa de minciuni referitoare la activitatea MISA lansate în presă și televiziune, părinții mei au început să se teamă pentru mine și să fie îngrijorați pentru soarta mea, mai ales pentru că nu mai locuim cu ei. Așa că au început să facă tot felul de presiuni asupra mea pentru a mă determina să mă întorc și să locuiesc împreună cu ei în orașul natal, să mă acuze de lucrurile despre care au citit în ziare că le fac cei care practică yoga în cadrul cursurilor MISA. Mai mult de atât, mama a dat un interviu în ziarul *România liberă*, în care a afirmat despre mine că am fost atrasă în „secta MISA” și că acolo am fost învățată să mă izolez de familie și de aceea am plecat de acasă, că mi s-a spălat creierul, că mi s-au inoculat de către instructorii yoga idei ciudate din cauza căroră, printre altele, nu mai consum carne și eu nu mai sunt un om normal.

Ulterior, am făcut demersuri în care am urmărit să iau legătura cu autorul articolului respectiv din *România liberă* și să public o dezmințire referitoare la afirmațiile false și profund jignitoare care s-au făcut la adresa mea. Deși l-am căutat pe ziaristul respectiv, am lăsat la redacția unde lucra numărul meu de telefon pentru a mă contacta și am făcut și o sesizare scrisă către ziarul sus-numit, nu am primit nici un răspuns. În privința părinților mei și pentru a le dovedi că sunt în continuare un om normal și cu o sănătate mintală perfectă, la rugămintea mamei, am consultat un psiholog care mi-a făcut o serie de teste a căror concluzie a fost că sunt în deplinătatea facultăților mentale și nu prezint nici un fel de deviere de comportament. Chiar și așa, pentru mama mea acest lucru nu a fost suficient, deoarece în presă se continua o campanie furibundă împotriva MISA și se aduceau aceleași acuzații celor care practică yoga în cadrul MISA.

La circa 3 luni după publicarea articolului din *România liberă* am fost contactată telefonic de cineva care s-a recomandat a fi un ziarist care dorește să scrie un articol în care eu să-mi pot afirma punctul de vedere referitor la lucrurile spuse de mama mea în *România liberă*. Mi-a cerut să ne întâlnim, lucru pe care l-am și făcut, am discutat atunci cu el, mi-a mărturisit că de fapt nu era ziarist, ci reporter la TVR1, Redacția de Emisiuni spirituale, și că se numește Rafael Udriște. Mi-a spus că intenționează într-adevăr să publice adevărul despre mine, să-mi ia un interviu televizat în acest sens, să discute și cu cei din conducerea MISA și să-i solicite pentru realizarea unei emisiuni în care ei să-și poată afirma punctul de vedere referitor la activitatea MISA. După această discuție însă reporterul respectiv nu a mai luat legătura cu mine, deși mă putea găsi foarte ușor la același număr de telefon la care mă contactase și prima dată. În schimb, nu mică mi-a fost surpriza să văd după o vreme o emisiune realizată de Rafael Udriște în care se afirma din nou despre mine că am dispărut, luată fiind de cei de la MISA, și că ultima dată am fost văzută în Piața Unirii în București ; iar aici erau difuzate imagini cu mine plimbându-mă cu reporterul Rafael Udriște în cadrul întâlnirii și discuției pe care am avut-o cu el și despre care am relatat mai sus.

Bineînțeles că atunci când m-am întâlnit cu reporterul nu am fost anunțată că sunt filmată și că se vor difuza imagini cu mine. Tot pentru aceeași emisiune a fost filmată și mama mea în timp ce vorbea la telefon cu o prietenă de-a mea, prietenă care locuia în același apartament cu mine și pe care mama o învinuia în cursul convorbirii filmate de faptul că „m-a corupt” și „m-a

1. Mariana Petcu, Flavius Popa, „Șleahța «gurului» Grig Bivolaru trebuie ascunsă după gratii”, *România liberă*, 7 februarie 1997.



băgat” în „secta MISA”. Menționez aici că prietena respectivă nu are nici cea mai mică legătură cu faptul că am început să frecventez cursurile de yoga, pe ea am cunoscut-o la 2 ani după ce am început să practic yoga. Dar în viziunea mamei mele, viziune alimentată permanent în perioada respectivă de ceea ce se afirma în presă, lucrurile erau cu totul altfel<sup>1</sup>.

## Obiectiv asumat: trimiterea yoghinilor la închisoare

La mijlocul anilor '90, ziariștii își manifestau deschis intenția de a-i trimite în spatele gratiilor, cu orice preț, pe adepții MISA, în special pe Gregorian Bivolaru. Ziariștii au cerut public, unul după altul, pedepse penale pentru cei pe care îi acuzaseră de tot felul de rele, dacă nu absurde, cel puțin de ordin moral. Folosirea drogurilor, pedofilia, violențele împotriva unor străini de Mișcare nu putuseră fi probate. În ultimă instanță, s-a încercat crearea unui caz în jurul unui aviz expediat către MISA de Ministerul Sănătății. A fost acuzat psihiatrul Alexandru Mircea Rădulescu, care l-ar fi autorizat pe Gregorian Bivolaru „ca instructor yoga, autentificând că poate să susțină atât teoretic, cât și practic cursuri în domeniul yoga”<sup>2</sup>. Ministerul Sănătății ar avea o răspundere întrucât, „ca orice minister de resort al asociației MISA (înregistrată sub nr. 34/24 ianuarie 1990, la Judecătoria Sectorului 1), avea obligația să intervină și să ceară desființarea acesteia”<sup>3</sup>.

Ziariștii trădau deontologia profesională când decideau asupra faptelor, pe ecrane sau hârtie, și dădeau concluzii cu caracter penal încă din titlu: „Șleahta «gurului» Grig Bivolaru ar trebui ascunsă sub gratii” (*România liberă*, vineri, 7 februarie 1997). Conform jurnaliștilor Mariana Petcu și Flavius Popa, conducerea MISA s-ar face vinovată de încălcarea art. 240 Cod penal: uzurparea de calități oficiale; a art. 288 Cod penal: falsul material în înscrisuri; a art. 291 Cod penal: uzul de fals.

În fapt, nu există o facultate de yoga – nu are sens –, iar acreditările pe care le dau unii maestri sau asociații în astfel de domenii au o valabilitate simbolică. În ce privește avizul ministerului cerut de Legea asociațiilor și fundațiilor nr. 21/1924, acesta nu implica decât o verificare de ordin procedural. El are un statut pur consultativ. Un minister nu se poate opune creării unei asociații, căci astfel ar încălca dreptul fundamental la asociere. O asociație nu poate fi desființată decât prin hotărâre judecătorească, în urma probării faptului că organizația este implicată în încălcarea ordinii de drept. Eventualele restricții impuse asociațiilor trebuie menționate explicit prin lege, să aibă un scop legitim și să fie necesare într-o societate democratică.

Pentru ziariști, aceste principii generale privind protecția drepturilor omului – inclusiv ale lor – păreau că nu contează. Deplângeau pur și simplu renunțarea la tratarea violentă a celor pe care-i vânau. Cu ton ironic, ușor dezamăgit, ei afirmau că descinderea de la Complexul „Leul” din luna iunie 1996 nu a fost „o descindere în forță cu bastoane și câini, ci una sfioasă și blândă, polițiștii având mare teamă să nu lezeze

1. Declarația Florentinei Avram, Arhiva MISA.

2. Adriana Oprea, „Gregorian Bivolaru se poate integra spiritual în absolutul pușcăriilor”, *Telegraf*, 4 martie 1997.

3. Adriana Popa, „Ministerul Sănătății ar trebui să-i retragă autorizația lui Gregorian Bivolaru”, *Telegraf*, 21 februarie 1997. Jurnalista face referire la faptul că în conformitate cu Legea nr. 21/2004, valabilă în acel moment, pentru a obține recunoașterea juridică asociațiile trebuiau să ceară un aviz de la ministerul afiin cu activitatea lor.

drepturile civile ale cuiva...”<sup>1</sup>. Jurnaliștii stabileau infracțiuni și chiar doreau introducerea unor noi legi, care să aibă un caracter represiv. Iată unul dintre apeluri :

Ne vom adresa mai departe distinșilor noștri parlamentari care cu siguranță știu că este mult mai ușor ca societatea noastră să prevină astfel de fenomene decât să lupte pentru eradicarea lor, pe care-i atenționăm că, în ordinea importanței și a impactului pe care îl au, Legea Cultelor ar fi fost și rămâne mult mai necesară decât „legea capacelor de canalizare cu cracă de semnalizare”. Iar dacă părintele Galeriu, și părintele Arsenie Papacioc, și diaconul catedrei de sectologie, David Petre, de la Facultatea de Teologie din București, și părintele consilier Andreica de la Mitropolia Moldovei, și câți mulți alții, spun că „MISA și Gregorian Bivolaru sunt un pericol pentru creștinătatea din România”, înseamnă că dvs. trebuie să faceți ceea ce vă stă în putere ca noi, românii, să nu fim măcinați de aceste tumori spirituale<sup>2</sup>.

Cu alte cuvinte, ziariștii apelau la parlamentari pentru a introduce o legislație represivă, în stare să oprească activitatea „sectelor”, adică a grupărilor religioase care, conform autoarei de mai sus, nu au girul Bisericii Ortodoxe Române (BOR). Aceasta nu ar fi fost altfel decât o asigurare în plus, căci presa considera că posedă ce este necesar pentru a-i trimite pe yoghini în spatele gratiilor. „Presa unită a prezentat probe incendiare despre ilegalitățile sectei MISA. Ziariștii au oferit probe împotriva lui Gregorian Bivolaru”, susțin Răzvan Savaliuc și Cosmin Barbu Stamatov în *Ziua* din 22 februarie 1997. Probele oferite cu această ocazie sunt... propriile declarații privind proliferarea unor manifestări ce contravin bunelor moravuri, generatoare de scandaluri publice, practicarea sexului în grup și a homosexualității, impunerea unor metode de contact sexual aberante, instigare la incest, aplicarea unor așa-zise tratamente neconvenționale, instigarea la abandonarea căminului, agresarea unor persoane, agresarea religiei creștin-ortodoxe. Înșurirea vorbește ea însăși despre responsabilitatea cuvintelor. O altă dovadă ar fi fost antecedentele psihice grave ce ar fi motivat trimiterea instructorului de yoga la Poiana Mare. MISA oferise deja o explicație privind abuzul psihiatric, dar aceasta părea că nu interesează.

Pe pagina care invoca probe incendiare a apărut și anunțul Serviciului de Combatere a Crimei Organizate din IGP „care roagă toate persoanele care dețin dovezi despre ilegalitățile sectei MISA și ale lui Grig Bivolaru și complicilor săi să contacteze ofițerii biroului, la telefoanele 323.59.65 și 614.77.18”. Sub fotografia locotenent-colonelului Chioveanu de la IGP stătea scris : „Așteaptă noi sesizări de la victimele lui Bivolaru”.

Anunțul reprezenta el însuși un fapt penal. Instituția menită să apere ordinea de drept vorbește despre „ilegalități”, despre „secta MISA”, despre „complicii” lui Gregorian Bivolaru, nesocotind în mod flagrant prezumția de nevinovăție. Dacă aceste cuvinte reprezintă, sub semnătura unor ziariști, calomnii, ele devin, asumate de funcționari publici, abuz în serviciu contra intereselor publice și ale persoanelor.

Abia în 1998, după atâția ani de acuzații, ziariștii vin cu un element factic. *Ziua* anunță „senzaționala mărturie a primului adept al sectei MISA care rupe tăcerea și demască murdarele practici din această grupare”<sup>3</sup>. Este vorba despre o fostă cursantă

1. Valentin Zaschievici, „Poliția a stricat petrecerea yoghinilor patronați de gurul Gregorian Bivolaru”, *Libertatea*, 19 iunie 1996. Certificatul medical al Cameliei Roșu arată că autoritățile au recurs la forță. *România liberă* din 19 iunie 1996 amintește chiar declarația Poliției, potrivit căreia „la ieșirea din clădire s-a creat o busculadă în care mai multe persoane au fost rănite ușor” (declarație emisă pentru a explica urmările violențelor).
2. *Ibidem*.
3. Răzvan Savaliuc, „Lista «ashramurilor» din Capitală ale lui Gregorian Bivolaru”, *Ziua*, 28 iulie 1998.

MISA care a locuit o perioadă într-un ashram al Mișcării și care declară că unul dintre instructorii yoga, Eugen Mărtz, i-a spălat creierul făcând-o să practice prostituția în Turcia pentru a-i aduce valută și aur. Știrea este imediat răspândită în alte ziare. Singura probă ar fi un bilet în care Gregorian Bivolaru cere punerea la dispoziția ei, începând cu 24 octombrie 1997, a unei camere în ashramul Pipera<sup>1</sup>.

Nici declarațiile domnișoarei în cauză, care susține a fi făcut prostituție la cererea instructorilor săi, nu au asigurat dovezile necesare pentru trimiterea yoghinilor la închisoare. Ziariștii își exprimă cu energie frustrarea. Bogdan Tiberiu Iacob sintetiza în 2002 nemulțumirea confrăților folosind următorii termeni: „Deși au trecut ani buni de când presa trage semnale de alarmă, Bivolaru și «supușii» săi își continuă nestingheriți practicile scandaloase. Amestec de satanism și pornografie, secta Gurului de mucava face tot mai mulți prozeliti, inclusiv peste hotare. Cu toate că s-a ajuns inclusiv la trafic și consum de stupefiante, Poliția și Parchetul nu dau semne de îngrijorare”<sup>2</sup> etc.

Chiar după anii lungi de experiență ai mobilizării anti-MISA, ziariștii își sabotau materialul prin susțineri ce contraziceau frapant realitatea. Iată ce scria Bogdan Tiberiu Iacob despre „portretul-robot” al tânărului fascinat de predicile lui Bivolaru: „provenind din medii nevoiașe, debusolat, de cele mai multe ori fără slujbă, fără viitor, respins de societate, marginalizat”. Or, toate documentele care circulau între instituții arată că marea masă a practicanților de yoga din Școala MISA sunt intelectuali, cu studii superioare. Această remarcă apăruse, de asemenea, de multe ori în presă, printre altele, și în comentariul: „[Brigada de Asigurare a Ordinii și Liniștii Publice împreună cu Poliția Centrului Universitar care descinseseră în Complexul «Leul» aveau în vedere că au] de-a face cu doctori, ingineri și chiar ofițeri ai MAPN”<sup>3</sup>.

## Presiunea asupra autorităților: scenarii civice și politice

Încă de la sfârșitul anului 1995, opinia publică era deja intoxicată cu imaginea unei comunități asociale conduse de un psihopat, implicate în activități ilegale, de-a dreptul periculoase – arme, droguri –, dar mai ales loc al pierzaniei tinerilor, sediul unor obiceiuri respingătoare, precum urinoterapia și, peste toate, loc în care se desfășurau adevărate orgii. Presa română suferise un proces de transformare unic în logica unei democrații: din *watchdog* (câine de pază) al democrației, devenise un *hunting dog* (câine de vânătoare) al represiunii. Campaniile ziariștilor din anii '90 – ca și de după 2000 – nu erau nicicum mai agresive, mai falsificatoare, mai ultragiante și nedrepte decât erau campaniile ziariștilor comuniști care în anii '40 au deschis calea întemnițării zecilor de mii de oameni nevinovați. Consecințele acțiunii ziariștilor au fost altele decât cele dorite – acum și atunci –, deoarece momentul istoriei era altul.

Mobilizarea presei în scopuri punitive a dus la o altă mobilizare similară: plângerile adresate organelor de ordine. Am amintit scrisorile părinților și rudelor unor oameni care urmau cursurile MISA, ca și ale unor persoane care nu îi cunoșteau pe practicanți, dar

1. Ashramul Fundației „Țara”, unde pot locui circa 220-240 de oameni.

2. Bogdan Tiberiu Iacob, „Cine îl oprește pe «Guru» Bivolaru”, *Național*, 31 mai 2002.

3. Valentin Zachevici, „Poliția a stricat petrecerea yoghinilor patronați de gurul Gregorian Bivolaru”, *Libertatea*, 19 iunie 1996.

care se considerau datorare să vegheze asupra moralei publice și să intervină, deoarece aceasta ar fi fost încălcată de grupul lui Gregorian Bivolaru.

Incitarea autorităților de a trece la represiune dovedește uneori o strategie mai elaborată și sugerează o rețea de presiune cu adânci rădăcini în regimul dispărut în decembrie 1990. La această categorie face trimitere textul dactilografiat semnat de dr. Eugen Celan, președintele Asociației Române de Cercetări Psihotronice, adresat ministrului Apărării Naționale<sup>1</sup>. Interesul pentru relațiile dintre serviciile secrete și metodele neconvenționale de natură parapsihologică și psihotronică indică o propensiune veche a autorului pentru aceste instituții. În 1992, Celan a publicat volumul *Războiul parapsihologic*<sup>2</sup>. Aspectul cel mai semnificativ este însă altul. Interesul pentru „servicii” se corelează cu intrarea acestuia în bătaia naționaliste care nu au legătură cu subiectul lui de interes (să zicem, competență).

În scrisoarea trimisă ministrului Apărării, Eugen Celan susține că în armată ar fi apărut un val de sinucideri și invocă „în particular cazul lt. Costică Huidu de la Centrul Militar Iași”. Fenomenul s-ar explica prin „situația complet nouă și inedită cu care se confruntă unele cadre militare. Este vorba despre apariția [...] sinuciderilor apărute într-un număr crescut în cadrul practicanților tantrismului yoghin, situație în care se găsește și acest ofițer. Aceste practici sunt elaborate, conduse și aplicate în diverse centre din lume de către un staff constituit și organizat într-o structură cvasisecretă de tipul sectelor pseudoreligioase de sorginte asiatică. Membrii acestei secte, după estimările prof. C. Cuciuc (*Religii vechi și noi în România*, Editura Gnosis, București, 1996, pp. 109-110) se cifrează la cca 20 de mii în întreaga țară”.

Autorul îl identifică apoi pe „guru”, conducătorul recunoscut al sectei, Gregorian Bivolaru, de profesie muncitor necalificat, „ce se pretinde a fi profesor yoga, cu trei condamnări penale în trecut, din care ultima internare la spitalul de psihiatrie Poiana Mare”. Aceste informații fuseseră deja subiectul unor articole de presă, printre care cel din *Academia Cațavencu*; din această cauză, nu e clar dacă Eugen Celan a avut acces la date de arhivă. Adaugă acuzațiile clasice: afaceri însumând zeci de milioane de lei, scopul creării de indivizi depersonalizați, aservirea acestora „conducătorului lor spiritual”.

Or, continuă Celan,

aceste idei și practici constituie un deosebit pericol atunci când sunt primite și însușite de cadre militare, în special cu funcții de comandă. Menționez că în ultima vreme se constată racolarea unui număr de ofițeri de la sala de sport a Politehnicii București.

Intensivitatea fenomenului poate fi probată și prin aceea că, de exemplu, la garnizoana Tecuci se cunosc doi ofițeri practicanți „bivolari”. Unul dintre aceștia, cpt. ICUM 01589, tatăl unui copil de trei ani, a ajuns în preajma dovotului datorită concepțiilor sale „tantrice” pe care soția sa nu le acceptă. Colegul său de unitate cpt. T.I., neavând familie, are probabil asimilate alte precepte valabile pentru celibatari<sup>3</sup>.

Probleme familiale de aceeași natură are și comandantul unității din com. [...] Tecuci, a cărui soție, practicantă a sectei de tip Bivolaru, vrea să divorțeze pentru a-și pune în practică principiile asimilate.

1. Arhiva MISA.

2. Eugen Celan, *Războiul parapsihologic*, Teora, București, 1992.

3. Eugen Celan indică numele integral. Am folosit inițiale deoarece, spre deosebire de un caz de suicid în armată, precum cel al locotenentului Costică Huidu, de interes public, detaliile relatate au caracter privat.

În acest context, consider că armata – într-o măsură ce ar urma să fie apreciată de factorii responsabili – este supusă unor agresiuni parapsihologice indirecte, în cadrul unui adevărat război parapsihologic, creat după un scenariu în care nu se exclude existența unor structuri alogene<sup>1</sup>.

Invocarea pericolului structurilor alogene într-un context atât de străin de temă poate fi ori o obsesie de autor, ori o tehnică de presiune care să-l oblige pe ministrul în cauză să ia măsuri menite să-l protejeze, oricare ar fi situația reală. Cităm mai departe :

În orice caz, eficacitatea în planul societății civile a acestei secte și a practicilor sale este dovedită prin mulțimea sesizărilor și reclamațiilor celor afectați direct, prin cele 9 procese cu presa și 3 cu TVR și Antena 1 pe care secta le-a deschis. Există indicații că întreaga activitate a sectei este monitorizată din străinătate, fapt ce conduce la ideea unei coordonări a acestui tip particular de „război parapsihologic”. Acțiunile sectei au fost discutate și într-o ședință a Senatului.

Menționez că un dosar cuprinzând documente ce atestă cele de mai sus l-am depus la Comisia senatorială pentru apărare și ordine publică. Informații suplimentare asupra problematicei ridicate vă pot oferi în ideea că cele relatate vor suscita interesul Dv.

București, 18 iulie 1996<sup>2</sup>

Ce arată o astfel de scrisoare? Ne aflăm oare în fața unui agent de contrainformații care și-a completat dosarul – cu referiri la soția comandantului dintr-o unitate din Tecuci – adunând și câte ceva de prin ziare? A unui adept al lui Vadim Tudor, obsedat de scenariu conspiraționist? Oricum, sugestiile incluse în text, în special pericolul alogen pentru siguranța armatei, erau în măsură să determine un ministru ce evita complicațiile să declanșeze acțiuni împotriva oamenilor denunțați. Într-adevăr, în armata română a început o vânătoare de vrăjitoare împotriva practicantilor de yoga<sup>3</sup>.

În ce-l privește pe autor, el a continuat campania în anii următori. În volumul *Serviciile secrete și parapsihologia*, Eugen Celan avea să facă conexiunea dintre gruparea Aum – pe care o leagă, la rândul ei, de... KGB – și „bivolarii” de la Durău<sup>4</sup>.

\*

Scrisorilor pe adresa unor instituții precum MAPN li se adăugau cele expediate comisiilor Parlamentului (de una amintise și Eugen Celan) și pe care acestea le transmit organelor de execuție. Ca exemplu ar fi de amintit cererea făcută Inspectoratului General al Poliției (IGP), la 16 iunie 1996, de către Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor, Corupției și pentru Petiții, semnată de președintele Comisiei, Victor Babiuc, pentru ca acesta să „comunique cele constatate și măsurile pe care le-ați luat” în legătură cu un articol din *România liberă*, intitulat „Adolescență debusolată. Sute de tineri împinși în promiscuitate. Bivolaru, un guru al mizeriei morale”. Articolul fusese trimis la Comisie pentru ca aceasta să intervină în chestiune.

1. Arhiva MISA.

2. *Ibidem*.

3. Vezi cazul Pavel Ivanov.

4. Eugen Celan, *Serviciile secrete și parapsihologia*, vol. II, Obiectiv, Craiova, 2004, p. 191.

Pe marginea documentului primit de IGP fusese adăugată această notă olografă :

Dl. lt.-col. Păduraru, Rog luați toate materialele de la cpt. Tătar. Studiați în întregime în 10 (zece) zile să analizăm în complexul că toată cariera acestui ..... (ilizibil), 22.07.96<sup>1</sup>.

Nota ne permite să aflăm că la sfârșitul lunii iulie 1996, IGP pregătise un dosar amplu cu privire la adepții MISA.

Oricum, trebuie observat că adresa Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor, Corupției și pentru Petiții cerea IGP să cerceteze care este situația și să comunice apoi cele constatate. Ea nu făcea nici o asumție asupra realității. Nu toate adresele dovedesc acest scrupul. Astfel, Comisia pentru Învățământ, Știință, Tineret și Sport se adresa, la 9 aprilie 1996, generalului Costică Voicu, șeful IGP, afirmând :

Suntem sesizați pe mai multe canale informaționale că „fenomenul Bivolaru” începe să aibă o extindere la nivelul Capitalei și mai multor județe. [...] Din informațiile primite de la părinții tinerilor rezultă că Poliția Capitalei deține suficiente reclamații referitoare la acest lucru<sup>2</sup>.

Președintele, profesor universitar doctor Romulus Dabu, și lectorul Nicolae Mischie care semnau adresa o încheiau în felul următor : „Vă rugăm să întreprindeți măsurile specifice de stăvilire a acestui fenomen care are un impact distructiv asupra tineretului...”.

Logica acestui mod de abordare nu are nevoie de explicații, dar trebuie subliniată. Conducerea Comisiei ia act de existența unor reclamații și hotărăște pe baza lor, fără nici o verificare, că fenomenul invocat trebuie stăvilat. Ca urmare, cere unei instituții de ordine să treacă la reprimarea practicilor, fără să se preocupe dacă acțiunea respectă sau nu drepturile celor incriminați. Cine sunt semnatarii unui astfel de document care trădează câteva reguli elementare ale democrației? Romulus Dabu este profesor universitar ; lectorul Nicolae Mischie va deveni, la rândul lui, profesor universitar în condiții dubioase, iar apoi deținut de drept comun.

Sesizările instituționale nu au însă o singură direcție. Conform declarațiilor generalului Costică Voicu, acesta trimisese, încă din luna mai 1996, pe adresa Comisiei pentru Învățământ, Știință, Tineret și Sport a Camerei Deputaților o informare despre „fenomenul Bivolaru”, care descria „cazul” în termenii următori<sup>3</sup> :

Investigațiile efectuate au permis să se cunoască faptul că, sub masca practicării exercițiilor yoga, Bivolaru Gregorian a atras simpatizanți de diverse vârste, niveluri de pregătire și profesii din toată țara, care sunt îndemnați să-și părăsească familia, să renunțe la bunurile materiale, la obligațiile sociale, la prieteni și monogamie, să adere la trăirea în grup – unde se practică „urinoterapia”, izolarea în locuri insalubre, autoflagelarea, relații și perversiuni sexuale multiple<sup>4</sup>.

Este de notat ce anume considera un șef al Poliției române subiect de preocupare pentru instituția pe care o conducea : renunțarea la bunuri materiale, monogamia, părăsirea familiei, urinoterapia, relațiile sexuale multiple. Nu contează dacă aceste

1. Arhiva MISA.

2. *Ibidem*.

3. Declarație de presă făcută în 2004, când era rector al Academiei de Poliție. În 1996, generalul era șeful Inspectoratului General al Poliției.

4. *Ibidem*.

aspecte făceau sau nu parte din viața adeptilor MISA, ci faptul că Poliția română își asuma statutul de Minister al Moravurilor sub conducerea unor lideri precum generalul Costică Voicu, el însuși acuzat de corupție și trafic de influență<sup>1</sup>. Dacă acestea erau motivele oficiale care au dus la intervenția IGP, atunci doar documentele subsecvente ar putea constitui o probă hotărâtoare pentru a arăta că intervenția IGP a fost un abuz manifest.

Operația ordonată de IGP în 1996 a fost prima manifestare însoțită de violență fățișă a unui organ de ordine împotriva practicantilor de yoga. A constituit premisa pentru acțiunile brutale din 2004, întrucât, în ciuda încălcării flagrante a legilor, în ciuda faptului că intervenția a provocat victime, responsabilii nu au trebuit să dea vreodată socoteală pentru ce au făcut.

Peste ani, fostul șef la IGP va susține că, în 1996, Poliția a fost interesată și de rezolvarea cazurilor concrete. Și adăuga: „[...] cercetările și investigațiile de la vremea respectivă nu au avut caracter penal. Știu că s-au aplicat contravenții pentru încălcarea normelor de ordine și liniște publică și au fost sancționați pentru evaziune fiscală. Cel mai important fapt la vremea respectivă este că situațiile care ne-au fost reclamate au fost rezolvate, persoanele respective au fost reintegrate în mediul familial și au revenit la un comportament și la o viață normale”<sup>2</sup>. Ar mai fi fost rezolvate, susține domnul Voicu, chestiunile legate de dispariția de la domiciliu a unor, la vremea respectivă, minori și menținerea lor în anturajul grupării lui Bivolaru.

În timp, neînțelegerile dintre copiii care urmau Școala yoga a MISA și părinți au fost exploatare din ce în ce mai sistematic de autorități. Conduita instituțiilor publice nu putea avea decât un efect nefast asupra relațiilor familiale.

Ar fi de amintit că actul abominabil de a-i incita pe părinți împotriva copiilor și invers avea o adevărată tradiție în practica autorităților comuniste. Multe dosare de urmărire informativă aflate în Arhiva CNSAS oferă exemple pentru un astfel de comportament. Amintim doar nota-raport din 28 iunie 1980 din dosarul de urmărire informativă deschis pe numele opozantei Carmen Popescu, care înregistra :

La data de 27 iunie 1980 au fost chemate la sediul organelor de miliție numiții Văduva Liviu, Văduva Viorica și Vlad Alexandru care fac parte din anturajul numitei Popescu Carmen, în scopul destrămării acestui anturaj și pentru izolarea obiectivei<sup>3</sup>. Li s-a spus că „părinții lui Văduva Liviu au făcut un memoriu prin care cer organelor MI să nu-i aprobe acestuia plecarea definitivă din țară, întrucât este unicul lor fiu, iar aceste concepții i-au fost inoculate de anturajul care-l are”<sup>4</sup>.

Continuitatea instituțională dintre regimul comunist și puterea de după 1990, prin transferul elitelor instituționale în structurile de ordine publică, explică perpetuarea obiceiurilor și mentalităților tipic polițienești.

---

1. Conform unui raport al Direcției Generale Anticorupție din 2005, Costică Voicu făcea parte din „camarila generalilor corupți” din Ministerul Internelor și Reformei Administrative (MIRA), suspect de fapte de corupție alături de generalii Costică Sillion, Pavel Abraham, Anghel Andreescu, Mihai Berechet, Constantin Manoliu și Dan Fătuloiu (Andrei Luca Popescu, Camelia Popa, „Bătălia pentru Capitala României: Vasile Blaga vs Sorin Oprescu”, *România liberă*, 13 iunie 2008). Asupra acestor aspecte vom reveni.

2. *Ibidem*.

3. Arhiva CNSAS, dosar I nr. 2227/1, f. 174.

4. *Ibidem*.





## 5. De la hărțuire la asaltul brutal din iunie 1996; consecințe

O perioadă, conducerea MISA a reacționat încercând să-și probeze bunele intenții, ethosul pozitiv care ar caracteriza activitatea Școlii. În acest scop, au fost culese și depuse la diferite instituții sau redacții recomandări de genul : „Se adeverește de noi prin prezenta că membri ai MISA [...] din cadrul cercului de yoga din Tg. Jiu au realizat gratuit, prin tehnici yoga, acțiuni de tratare și îngrijire a bolnavilor secției noastre” (Direcția Sanitară Gorj, Secția Pediatrie-Distrofici, Târgu-Jiu”, 28 decembrie 1992) ; „În anul 1992, Asociația nonprofit MISA [...] a colaborat la Radio – Programul „Blue-jeans”, realizat miercuri pe programul România Tineret” (Radio România, Departamentul Tineret-Copii) ; „Se adeverește prin prezenta că Asociația nonprofit MISA, prin intermediul dr. Gabriela Ambăruș, susține gratuit – din anul 1991 – cursuri de yoga cu studenți din Universitatea București” (Universitatea București, Catedra de Educație Fizică și Sport) ; „Vă mulțumim pentru faptul că ați acordat Leagănelui pentru copii un spectacol gratuit în data de 10.11.1993” (Leagănel de copii nr. 5, Sector 4, către Teatrul Sophrozin<sup>1</sup>) ; „Ținând cont de modul amabil în care ați răspuns solicitării Primăriei Sectorului 5, privitor la «Acțiunea Fulger» de ridicare a gunoiului, vă exprimăm pe această cale mulțumirile noastre în numele cetățenilor” (Consiliul local Sector 5, 8 august 1996) ; „Adeverim prin prezenta că asociația MISA București a participat alături de Administrația Domeniului Public Sector 2 la acțiunea de igienizare de pe raza sectorului în luna octombrie 1996” (Primăria Sectorului 2, 9 decembrie 1996) ș.a.m.d.<sup>2</sup>. Simultan, au fost depuse cereri pentru drept la replică la numeroasele organe de presă care intraseră în campania menită să distrugă MISA. În sfârșit, procurorului general îi erau adresate declarații din partea unor adepți și adepți MISA ale căror nume apăruseră în presă și care contestau cele scrise.

Demersurile nu au impresionat pe nimeni, nu au avut efecte. În paralel, campaniile de presă produceau consecințe. Un rezultat concret pe care l-am avut „vânarea” adepților MISA a fost convingerea unor instituții să pună organizația pe o listă de interdicții. Ministerul Educației a notificat inspectoratelor școlare, în 1996, să vegheze asupra eventualei apariții a adepților MISA :

- 
1. Teatrul Sophrozin este una dintre „creațiile” adepților Școlii de yoga MISA. S-a înființat în 1992 la inițiativa unui grup de tineri actori dornici să promoveze arta obiectivă și spiritualitatea. Ideea de fond este reîntoarcerea artei dramatice la izvoarele sacre, arhetipale. Unele spectacole îmbină elementele tradiționale românești cu simboluri universale. Sunt folosite euritmia, efectele speciale de muzică și lumină, incantațiile.
  2. Arhiva MISA.

Ministerul Învățământului  
Secretar de Stat

Ministerul Învățământului a fost sesizat pe mai multe canale informaționale că „fenomenul Bivolaru” începe să aibă extindere și în instituții de învățământ preuniversitar. Precizăm că profesorul yoga Bivolaru Gregorian a înființat „Mișcarea de Integrare în Absolut” înregistrată la Judecătoria Sectorului 6 [...]

Investigațiile efectuate au permis să se cunoască faptul că sub masca practicării exercițiilor yoga, membrii marcanți ai asociației „Mișcarea de Integrare în Absolut” s-au deplasat pentru a-i racola [pe elevi]. Având în vedere urmările nocive asupra celor atrași de această asociație, vă rugăm să atenționați conducerile unităților de învățământ să nu permită accesul acestei asociații în școli.

Secretar de Stat Romulus Gh. Pop

Adresa ministerului făcea o afirmație nefondată: membrii MISA nu se deplasau în școli să racoleze elevi. Iar faptul că Școala MISA nu are voie să-și facă publicitate în instituțiile de învățământ – cum nici nu o făcea – ține de o regulă cu caracter general. Această regulă administrativă evidentă s-a transformat însă în refuzul închirierii sălilor de sport școlare pentru ședințe de yoga, restricție ce nu apare privitor la nici o altă organizație.

Rectorul Universității din București, Emil Constantinescu, a semnat un ordin care stipula interzicerea prezenței MISA în Universitate. Or, spațiul învățământului superior are alt statut decât cel al învățământului preuniversitar. Exact în acea perioadă, ASCOR, asociație fundamentalistă, ocupase practic tot spațiul de trecere al clădirii de la Rectorat și a continuat să-l ocupe până la protestul unor studenți de la Facultatea de Filozofie.

Primăriile au hotărât la rândul lor excluderea MISA dintre organizațiile private care puteau închiria săli aflate sub autoritatea sa directă sau indirectă. Mai multe teatre au reziliat înțelegeri anterioare. Inclusiv unele întreprinderi private au răspuns acestui apel polițienesc. În acea perioadă, o altă organizație împotriva activităților căreia se mobilizaseră instituțiile publice era Martorii lui Iehova. Faptul este relevant cel puțin pentru rolul jucat de BOR în mobilizarea instituțiilor statului împotriva unor mișcări indezirabile pentru această biserică (vezi, în acest sens, partea a VIII-a, capitolul 6)<sup>1</sup>.

Mobilizarea instituțională cea mai amplă, care a schimbat natura cazului, a avut loc în vara anului 1996: un desant al poliției și jandarmeriei împotriva participanților la ședința yoga din 17 iunie 1996. Prin stil, prin nivelul violenței, amintea de asaltul forțelor de Securitate la casa familiei Tocineanu din Cotroceni, din 1984, pe care una dintre victime, Petre Groza, o descria în felul următor:

Era 17 aprilie 1984, pe la 7-8 seara. Tocineanu avea o casă gen vagon, cu multe camere. Deodată, am auzit bătăi în toate ferestrele: „Deschideți!”. Primul a intrat căpitanul Spirea. Eram securiști. Noi stăteam pe scaune, scriam. „Bivolarule, Bivolarule, ți-am spus să nu mai predai yoga, în pușcărie te bag, o să putrezești în pușcărie!”

Erau mai mulți, și în civil –ăștia cred că erau securiști –, și în uniformă – milițieni de la Secția 17. Spirea acesta avea să ajungă mai târziu maior, apoi colonel. Grieg a încercat să spună ceva: „Tovarășe căpitan, am venit în vizită la Tocineanu, că e bolnav”. Eram avertizați s-o ținem așa, să avem întotdeauna un motiv plauzibil dacă ne surprind. Știam că era ilegal să fii grup organizat și să faci yoga. Ne-au luat și ne-au băgat într-un singur Aro, ne-au îndesat, ne împingeau cu picioarele. Eram așa de înghesuiți, că abia mai respiram când am ajuns la Secția 17<sup>2</sup>.

1. Vezi Raportul APADOR-CH pentru anul 1996 (<http://www.apador.org/ro1996h.php>).
2. Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008, pp. 175-176.

Iată acum evenimentele derulate la mai bine de 12 ani de la precedenta acțiune, a Securității (!), în descrierea lui Ion Chiricuță, participant la cursul de yoga :

În noaptea de 17 iunie 1996, în timp ce mă aflam la cursul de yoga din sala „Leu” a complexului Politehnic, curs ce se desfășura săptămânal în acea locație de peste 3 ani, am asistat la un adevărat asalt al sălii de sport, efectuat de un număr impresionant de polițiști, trupe antitero în salopete negre și cameramani fără ecusoane de identificare (în total aproape o sută de luptători înarmați și 4 cameramani). Aceștia au dovedit un comportament brutal, complet nejustificat, întrucât nici unul dintre colegii de la cursul de yoga nu a opus rezistență. Un cursant, Adrian Arghir, precum și 3 fete (Camelia Chișcă, Roșu Camelia – pe care am auzit-o țipând după ajutor și încă o colegă) au fost vătămați corporal, ulterior obținând și certificate medico-legale.

Personal am fost obligat să mă legitimez și să îmi declar ocupația (deși legea nu prevede aceasta), fiind amenințat că altfel nu voi putea părăsi acel loc. În urma plângerii penale pe care am făcut-o în urma acestei acțiuni [...], am fost invitat la Parchet pentru a da o declarație. Discuția a avut o tentă șicanatoare, fiind mereu îndemnat să îmi retrag plângerea. La întrebarea mea legitimă legată de prezența atâtor trupe speciale la o sală de sport legal închiriată mi s-a răspuns cu ironie : „Poate că făceam manevre în curtea sălii”. Evident că, deși peste 60 de colegi au făcut la rândul lor plângeri, autoritățile au mușamalizat acțiunea, care, culmea, se petrecuse la doar câteva sute de metri de Palatul Cotroceni<sup>1</sup>.

Imagina asupra evenimentelor este confirmată de toate celelalte declarații. Conținutul mărturiei lui Petru Roșu motivată de același eveniment este relevant și pentru detalii, și pentru comentarii :

...în ziua de 17 iunie 1996 în timpul unui curs de yoga ce se desfășura la una din sălile de sport ale Complexului Studențesc „Leu” de lângă Facultatea de Electronică, a avut loc o descindere în mare forță a polițiștilor secondai de dube ale brigăzii antitero și zeci de jandarmi, o desfășurare imensă de forțe care avea drept așa-zis scop *verificarea legitimațiilor de identitate ale celor prezenți la acest curs* !!! Nu ni s-a prezentat nici o autorizație în baza căreia se efectua această acțiune, nu știam cine a autorizat o asemenea desfășurare de forțe și mai ales din ce motiv real.

Era în mod evident o acțiune abuzivă de intimidare și amenințare care se pare că era „utilă” și pentru a se obține o listă a datelor personale a celor prezenți în sală la respectivul curs – listă care permitea cu ușurință serviciilor secrete identificarea și monitorizarea cursanților yoga din cadrul MISA<sup>2</sup>. În mod intenționat, cei care dirijau această acțiune au generat o stare de dezordine, haos, amenințare și frică – pe cei care nu aveau buletinele de identitate la ei i-au reținut ilegal și i-au urcat în dube blindate ale trupelor antitero, aceștia fiind duși la secțiile de poliție. Întrucât au realizat ilegalitățile și gravul abuz în serviciu care se săvârșea împotriva noastră, cursanții au început să filmeze, cu o cameră video folosită pentru prezentarea cursurilor teoretice, întreaga descindere în forță. Spre sfârșit, ofițerii de poliție au realizat faptul că au fost filmați, moment din care au devenit foarte preocupați de a intra în posesia videocasetei noastre, fapt ce dovedește cert frica de a fi evidențiat abuzul lor.

La un moment dat videocasetă respectivă a ajuns în posesia mea. Întrucât am realizat că nu pot ieși din sala de sport cu această casetă, am înmănat-o unui alt coleg care era aproape ieșit din sală. În final a ajuns la soția mea Camelia.

1. Declarația lui Ion Chiricuță, Arhiva MISA.

2. Petru Roșu cunoscuse și raziile cu același scop pe care Securitatea le făcea la ieșirea din cinematografele unde Gregorian Bivolaru și adepții săi se adunau ca să discute, să facă schimb de materiale și, în plus, să vizioneze filmele.

Aceasta a fost luată în vizor și, în mod strategic, izolată gradat de către jandarmi. A fost complet înconjurată de către aceștia. În tot acest răstimp, Subsemnatul am fost îmbrâncit și lovit cu bocancii de jandarmi. Mulți alți colegi trăiau aceleași experiențe.

Astfel s-a ajuns afară din sală și din clădire. Întrucât Camelia Roșu avea caseta cu înregistrările care îi puteau incrimina pe polițiști și pe jandarmi, aceasta fost înconjurată de jandarmi: a fost lovită cu violență, îmbrâncită, a primit câțiva pumni<sup>1</sup>. Am sesizat că era la un pas să își piardă cunoștința. Eram îngrozit, mai ales că nu mă puteam apropia de ea să o salvez, eu însumi fiind imobilizat și lovit de forțele antitero. La un moment dat, când lucrurile au scăpat astfel de sub control, ofițerii de poliție au încheiat brusc acțiunea și s-au retras. Imediat după aceasta am dus-o pe Camelia la spital și la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici” unde i s-a eliberat Certificatul medico-legal nr. A2/5304 din 18.06.1996. Mie nu mi s-a putut elibera certificat medico-legal deoarece modul cum mă bătuseră jandarmii nu lăsase urme.

Zilele următoare, Subsemnatul am fost împreună cu Camelia Roșu, Claudiu Trandafir și alți colegi yoghini în audiență la șeful Poliției Capitalei – gen. Nițu – pentru a reclama abuzurile și violențele săvârșite de către polițiști și forțele speciale împotriva yoghinilor la sala de sport de la „Leu”. Acesta a recunoscut că a fost o acțiune în forță abuzivă, care nu a fost autorizată, și că va lua măsuri împotriva celor care au coordonat descinderea. Ulterior, am aflat că respectivii ofițeri au fost promovați în funcție! !<sup>2</sup>

Cum poate fi înțeleasă brutalitatea intervenției Poliției și Jandarmeriei din luna iunie 1996? Contextul instituțional reprezintă o posibilă explicație pentru cele întâmplate. Articolele din presă și plângerile care soseau la diferite instituții – părinți și „oameni de bine” intoxicați de această campanie – au creat o presiune asupra IGP. Așa cum s-a văzut, apeluri la măsuri în forță veneau și din partea unor parlamentari. Apoi, anul 1996 era și an electoral. Deși nu există nici o probă concretă în acest sens, se poate bănui că s-a dorit valorificarea electorală a unei dovezi de fermitate într-o cauză în care atitudinea opiniei publice părea cvasiunanimă.

Din acel moment, hărțuirea instituțională a practicanților yoga s-a permanentizat – adăugată celei declanșate de presă și de diferiții oameni de bine –, desfășurându-se în forme mai mult sau mai puțin agresive, de la șicanări – de genul amendării pentru lipsa mutației în cartea de identitate – până la anchete și împiedicarea organizării de întruniri. Refuzul închirierii sălilor pentru organizarea ședințelor de yoga ori neonorarea sau denunțarea unor înțelegeri în acest sens au continuat, devenind practici curente. Reprezentantul APADOR-CH, asociație dedicată protecției drepturilor omului care începuse investigarea sesizărilor MISA, a avut ocazia să participe direct, la 9 martie 1997, ora 20:00, la un asemenea eveniment<sup>3</sup>. Când grupa de cursanți a sosit la Întreprinderea de Mașini Electrice București pentru ședința de yoga, portarul a anunțat că aceasta nu mai poate fi ținută întrucât primise un ordin în acest sens.

Primăria Capitalei s-a implicat în astfel de acțiuni, printre altele, trimițând teatrelor – conform unor mărturii – o circulară care interzicea actorii la practicanți de yoga să urce pe scenele teatrelor finanțate de Primărie.

În 1997, mai mulți cursanți yoga au fost implicați într-o nouă anchetă la Secția de Cercetări Penale a IGP, cerându-li-se explicații referitoare la activitatea yoga, date cu privire la Gregorian Bivolaru și documente care să ateste caracterul legal al acestor activități<sup>4</sup>.

1. Caseta s-a pierdut în vâltoarea evenimentelor.

2. Declarația lui Petre Roșu, Arhiva MISA.

3. Raportul APADOR-CH pentru anul 1997 ([www.apador.org](http://www.apador.org)).

4. Legalitatea era ușor de demonstrat prin acte și documentație, cercetarea a avut caracter de intimidare, neputând fi adusă nici o acuzație penală.

Liderul informal al MISA, Gregorian Bivolaru, a fost chemat periodic la Poliție pentru a da declarații cu privire la activitatea sa.

Dintre acțiunile de amploare din același an ar fi de notat și descinderea în forță a polițiștilor de la Secția 18, la un sediu al MISA, pe 10 martie 1997, ora 7:00, la care a participat și o grupă antitero. S-au folosit cătușe pentru imobilizarea persoanelor aflate în sediu. Adepți ai MISA au fost ridicăți de pe stradă în anii următori.

La acțiunile represive care vizau MISA, adepții ei și grupuri de yoghini s-au adăugat discriminările, hărțuirile, situațiile umilitoare la care au fost supuși sute de practicanți de yoga. Mărturiile practicanților batjocoriți de colegii lor, dați afară din instituții, târâți în procese nedrepte, cărora li se refuza adopția copiilor, au fost incluse într-un capitol distinct al acestui volum.

În ciuda extraordinarei presiuni, practicanții de yoga au rămas solidari, și-au continuat activitatea, iar numărul celor care urmau Școala MISA rămânea important chiar la sfârșitul anilor '90. Acuzațiile la adresa practicanților de yoga abundau în presă, ca și în dosarele organelor de anchetă, dar nu s-a putut dovedi absolut nimic ilegal. În ciuda eforturilor considerabile, nici un yoghin nu a putut fi dus „în spatele gratiilor”, cum promiteau de atâția ani cei ce scriau prin presă jignind statutul de jurnalist. Ce evoluție puteau să aibă, în asemenea condiții, lucrurile? Ce avea să facă, având în vedere lipsa de rezultate, statul român? Cum va reacționa în continuare societatea românească? Cine va face ordine în situația creată?

## În mâinile cui se află ordinea și morala din societatea românească?

Viața instituțiilor menite să asigure ordinea și securitatea socială depinde, în afară de un număr de reguli formale, de cei desemnați (oamenii) care, prin înalta lor funcție publică, interpretează ordinea și moravurile în țară. În perioada dintre începutul scenariilor împotriva MISA, imediat după 1990, și momentul în care au fost lansate acțiunile în forță împotriva adepților yoga (1995-1996), România a cunoscut o explozie a consumului și traficului de droguri, a traficului de persoane, a corupției și a crimei organizate. Desigur, aceste tipuri de infracțiuni nu sunt specifice României, dar evoluția lor la noi trebuie raportată la faptul că, până în 1989, caracterul ermetic al regimului comunist permisesse limitarea acestor practici la acțiuni strict secrete, inițiate și în beneficiul fostului sistem. Ca urmare, în ianuarie 1990, pe teritoriul României drogurile și traficul de persoane erau fenomene absolut marginale. După această dată, ele au urmat o evoluție abruptă care nu ar fi fost posibilă fără iresponsabilitatea sau chiar implicarea în aceste activități tocmai a celor care aveau datoria să le prevină.

Presa a scris mult despre implicarea Poliției și Armatei în trafic, în corupție și în diferite „capitole” ale crimei organizate. Deși tot presa este principala sursă de informații, de această dată vom acorda datelor ei credibilitate, pentru că avem ca argument nu doar probarea acestora prin elemente vizibile, ci și faptul că fabulațiile fără conținut ar fi avut în cazul ziariștilor calomnioși consecințe neiertătoare. Au existat situații când polițiștii au câștigat în justiție procese împotriva unor ziariști, chiar și atunci când aceștia veniseră în fața instanței cu probe<sup>1</sup>.

1. Este cazul lui Ingrid Șuşu, ziaristă la cotidianul *România liberă* și la postul de radio „Europa Liberă”.

Este practic imposibil – și nici nu își are rostul aici – să facem un inventar al responsabilităților instituționale pentru degradarea ordinii sociale. Imaginea Poliției Române a fost definită de pasaje de genul: „Agenți de ordine acuzați de orgii cu prostituate sau găsiți prin baruri, în timpul programului, student al Academiei de Poliție prins cu droguri și drogat, pe litoral, un agent de frontieră, la volanul unei mașini furate sunt doar câteva exemple menite să formeze imaginea polițistului în slujba comunității”<sup>1</sup>.

Acuzând comportamentul unor studenți de la Academia de Poliție, ministrul Internelor și Reformelor Administrative a atras atenția rectorului acesteia, generalul Costică Voicu, că nu se poate accepta ca instituția pe care o conduce să devină „pepinieră pentru infractori”. Or, generalul devenit rector fusese până la 3 martie 1997 în fruntea Inspectoratului General al Poliției<sup>2</sup>. El combătuse, conform unui citat anterior, a combătut, în numele statului, atitudinile unor oameni ce se gândesc să renunțe la bunurile materiale, obligațiile sociale, prieteni și monogamie și participă, se pare, la relații și perversiuni sexuale multiple.

Iată și alte date relevante pentru ținuta etică și deontologică a înaltului funcționar autoînsărcinat cu moralitatea persoanelor, care legitima intervenția Poliției motivând comportamentele ale yoghinilor ce țin de viața lor privată. A avut în vremea regimului comunist funcția de loțiitor în Inspectoratul General al Miliției (IGM), responsabil de Compartimentele aur-valută și turism, poziție care implica relații speciale cu Securitatea și Partidul<sup>3</sup>. Figurează pe lista participanților la acțiunea de incinerare a cadavrelor de la Timișoara. Conform dezvăluirilor din presă, cadavrele sustrate din morga spitalului județean au fost preluate de patru ofițeri din București: colonelul Petre Moraru, loțiitor al comandantului IGM, colonelul Ion Baci, șef al Direcției economice din IGM, maiorul (atunci) Costică Voicu, loțiitor al șefului Direcției economice, locotenent-colonelul Dumitru Sorescu, șef de serviciu în cadrul aceleiași Direcții. La 8 ianuarie 1990 au fost arestați majoritatea celor care au participat la acțiune, cu excepția lui Costică Voicu și Dumitru Sorescu, care s-au bucurat de o carieră spectaculoasă după această dată<sup>4</sup>.

Ca rector al Academiei de Poliție, generalul a avut „meritul” de a-l invita pe fostul șef al Securității, Iulian Vlad, la ceremoniile Academiei de Poliție. În acest fel, generalul a pus pe instituția pe care o conducea eticheta de continuatoare a școlii de profil comuniste de la Băneasa.

Cercetările pentru „Raportul de monitorizare asupra progreselor înregistrate de România în vederea aderării” al Comisiei Europene, din anul 2005, arată că generalul deținea terenuri intravilane de 500 m<sup>2</sup> la Corbeanca, 975 m<sup>2</sup> la Snagov, 960 m<sup>2</sup> la Berevoiești. În declarația de avere și-a declarat un apartament de 80 m<sup>2</sup> în București și o casă de vacanță de 110 m<sup>2</sup> la Corbeanca. Avea în acel an un salariu cumulată de 1,29 miliarde lei<sup>5</sup>.

Datele trebuie evaluate din perspectiva fenomenului denunțat de presă: generalii, chestorii și comisarii din MAI, obligați să-și declare averile, și-au trecut cea mai mare parte din bunurile lor pe numele copiilor, cumnaților, mătușilor și soacrelor<sup>6</sup>. În cazul generalului Costică Voicu, presa a scris despre implicarea familiei în afaceri controversate. Daiana Voicu, nepoata generalului, apare ca personaj-cheie în afacerea Cathedral Plaza<sup>7</sup>.

1. „Droguri, sex și violență în Poliția Română”, *Gardianul*, 27 august 2007.

2. Costică Voicu devenise general în luna noiembrie 2006.

3. Nicoleta Nap, „«Furnicile» cu epoleți”, *Bună ziua, Ardeal*, 31 octombrie 2005.

4. Horia Tabacu, „Costică Crematoriu”, *Ziua*, 15 noiembrie 2000.

5. Nicoleta Nap, *art. cit.*

6. *Ibidem.*

7. Dan Badea, Ion Alexandru, Eduard Pascu, „Relații neortodoxe lângă catedrala catolică Sfântul Iosif”, *Gardianul*, marți, 13 iunie 2006.

Mai curând o sete a posesiei decât spiritul academic, poate explica faptul că rectorul Academiei de Poliție avea trecute în CV, în 2007, mai mult de 37 de lucrări publicate: manuale de specialitate și cursuri universitare pentru învățământul superior, monografii și tratate de specialitate<sup>1</sup>. Orice universitar care face cercetări și publică știe că este imposibil să elaborezi și să dai la tipar un număr atât de mare de volume în câțiva ani, având responsabilitățile pe care le avea generalul.

Numele generalului Dumitru Sorescu, șef al Poliției Române, invocat în acțiunea de incinerare a cadavrelor de la Timișoara, apare, printre altele, în depoziția lui Lucian Grădinaru. Acestui polițist practicant de yoga, generalul i-a cerut să-și dea demisia întrucât nu ar fi compatibil cu instituția al cărei standard de demnitate era reprezentată de el<sup>2</sup>. În 2006, generalul Sorescu a fost pus sub acuzare de către DNA pentru a-l fi sprijinit pe protejatul lui Ristea Priboi (celebru pentru activitatea sa în eșalonul de conducere al Centralei de Informații Externe), Genică Boerică, să organizeze rețele de spălare de bani<sup>3</sup>. Generalul ar fi oprit, susține presa, cursul dosarelor în care erau cercetați Genică Boerică și Omar Hayssam. Despre fiul generalului, Sergiu Sorescu, au apărut dezvăluiri referitoare la afacerile cu fratele sirianului Omar Hayssam, ca asociat al Muchles Omar (firma General Grup SRL) și al firmei Ogharit Trading implicată în fraudarea IPRS Băneasa.

Generalul Eugen Bădălan, comandant al Statului-Major al Forțelor Terestre, a dispus trecerea în rezervă a militarului Pavel Ivanov pentru asocierea acestuia la MISA, considerată contrară onoarei militare, așa cum o făcuse Dumitru Sorescu cu subalternul Lucian Grădinaru. În decembrie 1989, maiorul Eugen Bădălan era șef de Stat-Major la Divizia 11 Mecanizată de la Oradea din cadrul Armatei a IV-a Transilvania. A trimis la Timișoara un batalion de infanterie. Conform presei, s-a ocupat de coordonarea acțiunilor regimentului dislocat la Timișoara în a cărui rază de acțiune au murit împușcați 20 de oameni, iar 47 au fost răniți.

În 2004 era acuzat, printr-o plângere penală, de „violarea secretului corespondenței” și de încălcarea regulamentelor militare<sup>4</sup>. În 2007, generalul a fost trimis în judecată de Direcția Națională Anticorupție pentru prejudicii de peste 1,2 milioane de euro și acuzat pentru abuz în serviciu contra intereselor publice, în formă calificată și continuată<sup>5</sup>. În 2009, procesul în care generalul Bădălan și doi colegi ai săi erau întrebați cum putuseră să dea un tanc pe o jumătate de cauciuc nu înaintase prea mult<sup>6</sup>. S-a finalizat la 7 decembrie 2011, când Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în dosarul „Tofan”. A fost condamnat alături de alți cinci inculpați la patru ani de închisoare cu suspendare sub supraveghere, pentru abuz în serviciu și prejudicii aduse Ministerului Apărării Naționale. Iată „dreptatea” justiției române: generalul care folosise înalta sa poziție pentru prejudicii imense aduse MAPN nu a făcut nici o zi pușcărie.

1. „Șefii Internelor se întrec cu Sadoveanu în cărți”, *Cotidianul*, 19 iunie 2007, <http://stiri.acasa.ro/articole/politic/sefii-internelor-se-intrec-cu-sadoveanu-in-carti>.
2. Vezi mărturia lui Lucian Grădinaru.
3. Ramona Lica, „Dumitru Sorescu, fostul șef al Poliției Române, dă cu subsemnatul la DNA despre afacerile sale cu Genică Boerică”, 17 mai 2006, <http://www.gandul.info/actual/dumitru-sorescu-fostul-sef-politiei-romane-da-subsemnatul-dna-af.html?3927%3B259444>.
4. Doru Dragomir, „Generalul Bădălan este acuzat că încurajează poliția politică. Maiorul Mircea Gologan, ofițerul cu cele mai multe medalii primite de la americani, susține că șeful SMG a încălcat regulamentele militare”, 18 decembrie 2004, [http://www.portalulrevolutiei.ro/arhiva/2004\\_132.html](http://www.portalulrevolutiei.ro/arhiva/2004_132.html).
5. „Mihail Popescu și Eugen Bădălan, trimiși în judecată”, miercuri, 19 decembrie 2007, [http://www.ziare.com/UPDATE\\_Mihail\\_Popescu\\_si\\_Eugen\\_Badalan\\_trimisi\\_in\\_judecata-198631.html](http://www.ziare.com/UPDATE_Mihail_Popescu_si_Eugen_Badalan_trimisi_in_judecata-198631.html).
6. Ramona Feraru, „Cazul «Tancuri pentru cauciucuri» se reîntoarce pe masa judecătorilor”, *Promo Media Press*, 5 martie 2009.

\*

Toți acești oameni care au condus, alături de alții, campania instituțiilor de ordine contra adeptilor MISA au fost implicați în grave scandaluri de corupție și au fost investigați pentru abuz în serviciu împotriva intereselor persoanelor și publice. Unele acuzații apărute mai întâi în presă au fost confirmate de instanțele de judecată, altele nu au fost finalizate până astăzi sau nu au dus la condamnări, deoarece generozitatea instanțelor românești față de cadrele militare a șocat de multe ori. Desigur, prezumția de nevinovăție este la fel de valabilă și în cazul importanților funcționari publici. Sunt însă sigure, căci sunt absolut verificabile, chiar evidente, cariera acestor ofițeri în aparatul de reprimare comunist, bogăția sfidătoare, a lor și a familiilor lor, asocierea cu cele mai dubioase figuri ale tranziției, de la Ristea Priboi la Omar Hayssam. Aceștia sunt oamenii care au condus campania instituțională împotriva MISA. Cu ei s-a coalizat presa pentru a lupta împotriva unor ființe care fuseseră victime ale fostului regim, care duc o viață austeră, care nu au avut nimic de-a face cu personalitățile publice responsabile pentru daunele incomensurabile aduse României postdecembriste.



Partea a III-a

Conspirația autorităților statului în încercarea  
de anihilare a Școlii MISA



## 6. Serviciul Român de Informații: autoritatea incitatoare

Revenim la investigațiile anterioare pentru o scurtă trecere în revistă. În toată perioada 1990-1995, MISA, ca organizație, și adepții ei fuseseră subiectul unei ample acțiuni de stigmatizare prin intermediul presei. Acuzații au apărut încă din 1990 în prelungirea speculațiilor între „clitoris și metafizică” lansate de Gelu Voican Voiculescu. În timp, articolele privitoare la Gregorian Bivolaru și MISA au vehiculat informații la care e foarte puțin probabil ca ziaristii să fi putut ajunge în urma propriilor investigații. Mai ales primele materiale din *Europa, România Mare* și apoi *Academia Cațavencu*, din anii 1992-1993, purtau amprenta foștilor torționari ai yoghinilor din vremea regimului defunct, cel mai probabil aflați în solda celui nou. Alte date nu proveneau din arhivele Securității, ci din sertarele SRI. Gregorian Bivolaru și unii practicanți susțin că percepeau urmărirea lor de către structurile de informații încă din 1990. Totuși, anterior anului 1995, toate probele de acțiuni la nivel instituțional îndreptate împotriva yoghinilor sunt indirecte<sup>1</sup>. Reprimarea severă a adepților yoga înainte de 1989, prezența masivă a foștilor securiști în noile structuri informative, tensiunea apărută între Gelu Voican Voiculescu, omul care preluase conducerea structurilor fostului Departament al Securității Statului, și Gregorian Bivolaru, moștenirea instituțională a SRI-ului condus de directorul Virgil Măgureanu începând cu luna martie 1990 explică modul în care s-a ajuns ca ofițerii SRI să se intereseze de adepții MISA.

Am arătat deja că Unitatea Militară 0215, clădită din resursele de personal și know-how ale Securității Municipiului București încă din februarie 1990, trebuie să fi fost la început cel mai direct conectată la scenariile anti-MISA. Între SRI și UM 0215, până la desființarea celei din urmă de către ministrul de Interne Gavril Dejeu, în 1997, relațiile au fost complicate – și de colaborare, și de competiție. Nu este rolul nostru aici și nici nu stă în putința noastră să urmărim felul în care serviciile s-au susținut sau și-au călcat pe urme. În cazul MISA, toate indiciile arată colaborarea lor. Într-un astfel de context, referindu-ne la SRI, avem deseori în vedere și alte structuri informative, cel puțin și UM 0215, dacă nu cumva ar fi de adăugat și serviciul de informații al Ministerului de Justiție etc.

În lunile ce au urmat evenimentelor din decembrie 1989, foștii yoghini care fuseseră vânați de Securitate până în ultimele zile ale regimului produceau un interes marginal. Alte mize erau mult mai mari. Rămâne întâmplarea, amintită în acest volum, că Gelu Voican Voiculescu era preocupat de disciplina yoga înainte de 1989 și, în acest context, îl cunoscuse pe viitorul lider al MISA. Probabil că această conexiune cu Gelu Voican

---

1. „Impresia că sunt din nou urmărit de autorități a apărut suficient de repede. Prin luna iunie-iulie 1990 au apărut semne certe. Am observat cu uimire cum foștii anchetatori veneau spre mine cu zâmbetul pe buze în aparență și începeau să insinueze fie că mă vor aresta în curând, fie că MISA va fi scoasă în curând în afara legii etc. Era clar că deranjăm” (răspunsuri la întrebări, iulie 2009).

Voiculescu l-a readus pe Gregorian Bivolaru în atenția ofițerilor de Securitate. Detaliile privitoare la relația dintre cei doi, care apar în partea a II-a a lucrării, au fost comunicate de Gregorian Bivolaru ca răspuns la o listă de întrebări și apoi puse față în față cu aminiștirile lui Gelu Voican Voiculescu, exprimate cu ocazia unui interviu din 2010.

Un material care confirmă, fără dubii, legătura dintre SRI și ziarele aflate în campanie anti-MISA a fost publicat în cotidianul *Ziua* din 18 martie 1995. Este fotografia unui fragment din declarația pe care Gregorian Bivolaru a dat-o în timpul investigării sale de către Securitate după evadarea din penitenciarul Rahova (semnată la 17 iulie 1984). Alături de citate apare chiar imaginea textului olograf, parte din dosarul ajuns, după 2000, în arhiva CNSAS<sup>1</sup>. Ceea ce înseamnă că în 1995 declarația fusese fotocopiată în arhiva SRI, în singura variantă posibilă: alimentarea ziaristilor de către ofițerii Serviciului de Informații. Or, nu exista absolut nici un motiv legal pentru ca SRI să fi predat jurnaliștilor, din arhiva sa, fragmente cu date private ale instructorului de yoga. Acest abuz de serviciu constituie, conform datelor analizate până acum, dovada directă cea mai veche și indiscutabilă a implicării SRI în campania împotriva MISA, împotriva lui Gregorian Bivolaru.

Asumarea oficială, chiar de către Serviciul Român de Informații și de șeful UM 0215, a monitorizării lui Gregorian Bivolaru și a MISA în a doua perioadă a anilor '90 are loc mult mai târziu, după anul 2000. O piesă prețioasă în acest sens este Ordonanța din 12 februarie 2004 semnată de George Bălan, procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București<sup>2</sup>.

Procurorul amintește că la 1 februarie 1999, Serviciul Român de Informații a sesizat organele de urmărire penală „cu privire la faptul că numiții Roșu Camelia și Roșu Petru, coordonați nemijlocit de Bivolaru Gregorian, au desfășurat în perioada 1997-1998 activități care, prin implicații și consecințe, sunt de natură a leza siguranța națională a României [subl.n.]”. Din acest document rezultă că investigarea de către SRI a adepților MISA începuse cel puțin din 1997.

Sesizarea SRI nu putea invoca, evident, decât acțiuni care intrau în competențele instituționale privitoare la siguranța națională<sup>3</sup>. Cum puteau Camelia Roșu, Petru Roșu și Gregorian Bivolaru să amenințe siguranța României? O spune tot ordonanța, referindu-se la rezoluția din 2000 care a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva celor trei persoane<sup>4</sup>. Iată argumentele Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București: „S-a reținut că exprimarea în public a unor teze anti-integraționiste în structurile europene și euro-atlantice nu poate constitui un element infracțional, reprezentând doar exercitarea drepturilor constituționale [...]”.

Cu alte cuvinte, Serviciul Român de Informații invocase, pentru a obține incriminarea și deci și dreptul de interceptare a tuturor convorbirilor membrilor MISA, exprimarea în public a unor teze anti-integraționiste. Era însă imposibil ca la nivelul de decizie al Serviciului Român de Informații să nu se știe că opiniile anti-UE sau anti-NATO sunt legitime și apărate de dreptul la libera exprimare.

Dacă totuși, prin absurd și contrar obligațiilor instituționale, nu ar fi existat o astfel de înțelegere, atunci SRI ar fi trebuit să sesizeze Parchetul cu privire la o mulțime

1. Am studiat-o când am primit dosarul acestuia spre cercetare.

2. Ordonanța din 12 februarie 2004, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București.

3. „Serviciul Român de Informații este serviciul organizat de stat, specializat în domeniul informațiilor privitoare la siguranța națională a României” (art. 1, Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, publicată în *Monitorul Oficial* nr. 33 din 3 martie 1992).

4. Rezoluția nr. 500/P/1999 din 30.10.2000 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

incomensurabilă de critici lansate în România la adresa instituțiilor europene și euroatlantice. În primul rând, cu privire la liderii PUNR (există în acea perioadă) și PRM, campioni ai sabotării integrării României în lumea europeană. Manifestări fervente în acest sens, de-a dreptul incitatoare au avut membrii Asociației Studenților Creștini Ortodocși din România<sup>1</sup>. Sau iată cât de relevantă este și această declarație, a unei persoane cu putere reală de a influența populația, precum arhiepiscopul Bartolomeu Anania. Într-o conferință de presă desfășurată la Alba Iulia în primăvara anului 1998, acesta susținuse: „Este un nonsens să intrăm în Europa, deoarece România a fost întotdeauna în Europa din punct de vedere istoric, geografic, cultural și spiritual. Ba chiar prin prisma culturii și civilizației am fost cu mult înaintea Europei [...] Europa în care ni se propune să intrăm – o Europă construită exclusiv pe economic și politic, în care nu se găsește nici o urmă de spiritualitate, de cultură, iar de religie nici nu poate fi vorba. O Europă sărăcită, decapitată de spirit, ceea ce este mai mult decât îngrozitor”<sup>2</sup>.

Nu există, după informațiile noastre, nici o sesizare făcută de SRI în cazurile amintite mai sus. Învinovățirea unor persoane pentru un comportament ce are răspândire generală nu poate fi decât dovada unei intenții represive. Poziția SRI este cu atât mai contrariantă cu cât la începutul anilor '90 această instituție a fost implicată în acțiuni șovin-naționaliste, demonstrate chiar de propriile rapoarte<sup>3</sup>. Apoi, ofițerii SRI au fost implicați în încălcarea embargoului față de Iugoslavia. Conexiunea dintre serviciile de informații și *Adevărul*, un ziar-cheie al campaniilor anti-NATO<sup>4</sup> chiar la sfârșitul anilor '90<sup>5</sup>, a devenit notorie după informațiile publicate în urma morții directorului Dumitru Tinu<sup>6</sup> și dezvăluirea afacerilor pe care Bogdan Chirieac le avea cu serviciile. În particular, Serviciul de Telecomunicații Speciale a încredințat prin contracte preferențiale<sup>7</sup> comenzi de mai multe milioane de euro firmei Centrul pentru Servicii de Radiocomunicații, proprietatea jurnalistului.

Ziarul *Adevărul* și principalii săi jurnaliști au luptat sistematic împotriva atitudinii oficiale a României din 1999 în chestiunea Kosovo, esențială pentru reușita ulterioară a

1. Vezi, printre altele, scrisoarea de protest față de proiectul legislativ menit să permită investitorilor străini să cumpere pământ pe teritoriul românesc, în *România liberă*, 2 aprilie 1997.

2. *Ibidem*.

3. În primele sale rapoarte, SRI trata drept una dintre principalele surse de destabilizare internă a statului român și deci subiect al supravegherii sale comunitățile maghiarilor și romilor. Ca semn al atitudinii neorevizioniste, antiromânești a unor etnici maghiari era considerată „campania de strângere a semnăturilor vizând susținerea unui proiect de lege privind învățământul pentru minoritățile naționale” (referendumul legislativ fiind un drept fundamental al oricărei democrații și confirmat de către Constituția României). SRI susținuse că „[...] unele elemente din rândul romilor [...] au incitat, denaturând prin denigrări și acuzații realitățile din țara noastră, la acțiuni de natură a afecta imaginea României în exterior, instigând, în același timp, la acte destabilizatoare, anticonstituționale” (o analiză detaliată a primelor două rapoarte ale SRI, în Gabriel Andreescu, „Raportul Serviciului Român de Informații”, *Revista Română de Drepturile Omului*, nr. 6-7, 1994, pp. 17-25, și Gabriel Andreescu, „Raportul SRI, perioada 1994-1995: subminarea garanțiilor constituționale”, *Revista Română de Drepturile Omului*, nr. 11, 1995, pp. 21-30).

4. Printre altele, ziarul discredita Alianța titrând mare: „Militari NATO [...] implicați în traficul de carne vie din România”. Or, în aceeași perioadă, forțele NATO participau la eliberarea prostituatelor din Bosnia și Kosovo.

5. Ziarul a fost întotdeauna legat de forțele rezulate din regruparea elitei politice ale fostului regim. În iunie 1990, *Adevărul* exalta sălbăcia minerilor veniți la București.

6. Trecutul lui Dumitru Tinu motiva numeroasele speculații care s-au făcut cu privire la o legătură a sa cu KGB.

7. Adică prin negociere fără anunț de participare.

țării, de a fi invitată să depună cererea de aderare la Organizația Tratatului Nord-Atlantic. Campania anti-NATO a ziarului cu cel mai mare tiraj din țară a devenit obsesiv-disperată în 2001, când se negocia extinderea Alianței Nord-Atlantice din 2003. Atunci, Bogdan Chirieac a ajuns să ceară, într-un editorial din 8 mai, ca România să nu mai concureze la integrare. În 26 mai același an, editorialul său ne anunța că NATO este deja un club închis. La 28 mai 2001 declara: „Se pune problema oportunității candidaturii României [la NATO]. Mai merită atunci sacrificiul restructurării Armatei – și mai mulți ofițeri șomeri, mai puțini bani pentru educație – și mai mulți delincvenți pe stăzi, mai puțini bani pentru sănătate – și mai mulți morți înainte de termen în cimitire?”<sup>1</sup>. Ziaristul *Adevărului* se adresa prin mijlocul de presă cel mai influent din țară nivelului subliminal al cititorilor pentru a-l convinge că „o țară ca România nu poate candida din nou la NATO”.

Cum poate argumenta Serviciul Român de Informații cererea adresată Procuraturii, de a pedepsi pentru „teze anti-integraționiste în structurile euro-atlantice” persoane care se exprimau pe această temă întâmplător, fără interese și, mai ales, fără nici un fel de impact? Cum se poate legitima altfel decât mistificând realitatea faptul că SRI nu a depus plângeri împotriva ziariștilor de la *Adevărul*, dar a făcut-o împotriva liderilor unei organizații fără nici o șansă de a mobiliza românii în jurul mesajelor lor? O ipoteză ar fi că un asemenea comportament avea ca scop să abată atenția de la strategii periculoși ai proiectelor antiintegraționiste; conducerea instituției se legitima veghind asupra unor grupuri nimerite întâmplător în tabăra antioccidentală.

Sesizarea SRI mai conținea un enunț tot atât de semnificativ pentru mentalitatea și practicile instituției la acel moment. Îl descoperim tot în răspunsul Parchetului, care comenta: „Afirmările privind activitatea unor persoane ce dețin funcții în stat nu conțin elemente de instigare rasială, de propagandă pentru luarea unor măsuri represive tipice statelor totalitare și nu pot fi considerate apte să pună în pericol interesele naționale și internaționale ale României”.

Pasajul citat arată că Serviciul Român de Informații pusese în spatele instructorilor MISA și „delictul” criticării unor persoane având responsabilități de stat. Numai într-un sistem dictatorial criticarea demnitarilor este considerată amenințare la adresa intereselor statului. Reapare chestiunea din discursurile împotriva structurilor euro-atlantice: oare să nu fi cunoscut conducerea SRI principiile cu care replică Parchetul? Iar dacă nu le cunoaștea, de ce nu le aplica ziariștilor care la sfârșitul anilor '90 scriau lucruri îngrozitoare despre înalții demnitari de stat ai perioadei, cu impact real asupra oamenilor? Nu erau numai critici, ci diversuni și calomnii grave care subrezeau încrederea în conducerea țării. La 24 aprilie 1998, în cadrul unei emisiuni de televiziune, consilierul prezidențial Dorin Marian a fost acuzat de către Corneliu Vadim Tudor că ar fi „omul la care duc toate firele mafiei”; ar fi primit 100.000 de dolari din contrabanda cu țigări de pe Aeroportul Militar Otopeni. Tot în 1999, directorul săptămânalului *România Mare* și fostul ofițer de Securitate Andrei Zeno susțineau că fostul președinte Emil Constantinescu ar fi avut contacte secrete cu un atașat militar străin. Oare aiuritoarele istoriei ale relației dintre șeful statului de atunci și Rona Hartner, inventate de președintele PRM și revărsate în mass-media, nu afectau statutul unei persoane cu funcții în stat?

Pentru faptul de a nu fi înaintat sesizări Parchetului în astfel de cazuri serioase<sup>2</sup>, în timp ce SRI a făcut-o împotriva Cameliei Roșu, lui Petru Roșu și Gregorian Bivolaru, există două explicații posibile. Prima: Serviciul Român de Informații distrăgea atenția

1. Gabriel Andreescu, „Adevărul despre NATO”, *Opinia* (Buzău), 5 martie 2002.

2. Dacă sesizările ar fi existat, acestea ar fi alimentat un alt scandal colosal.

de la adversarii președintelui Emil Constantinescu și CDR care, în primăvara anului 1999, au inițiat o lovitură de stat, ceea ce implică faptul că SRI era instrumentul conspiratorilor. A doua: invocarea criticilor la adresa unor demnitari era un simplu pretext pentru a-i trimite în spatele gratiilor pe yoghini și exprima pura voință a ofițerilor care decideau în instituție.

Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale (NUP) a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București din anul 2000 a fost infirmată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, care a dispus în iunie 2002 continuarea cercetărilor<sup>1</sup>. Hotărârea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție avea calitatea de a aduce argumente – cu privire la necesitatea reluării investigațiilor – care demonstau caracterul fraudulos al acuzațiilor. Cităm:

S-a apreciat că materialul probator avut în vedere la pronunțarea soluției este incomplet, neclarificând toate aspectele cauzei. S-a avut în vedere și împrejurarea că motivarea soluției este, de asemenea, incompletă, nefăcând referire la acțiuni de natură a crea în rândul populației curente de opinii anti-NATO și antieuropene, de natură a aduce prejudicii relațiilor internaționale ale României [...]”<sup>2</sup>.

## O înfruntare personală?

Serviciul Român de Informații revenise și se adresase Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu o nouă sesizare în mai 2002. De această dată, îi acuza pe Camelia Roșu și Petru Roșu că au continuat în mod organizat, sub conducerea lui Gregorian Bivolaru, „acțiunile de natura celor de mai sus și în perioada anilor 1999-2002, acestea fiind însoțite și de manifestări care lezează libertatea sexuală, liniștea publică și incită la trafic și consum de droguri”. Serviciul Român de Informații avusese grijă să seseze și organele de poliție pentru presupuse infracțiuni de tipul actelor de perversiune sexuală, actele cu caracter obscen săvârșite asupra unui minor sau în prezența unui minor, ultrajul bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice și trafic de stupefiante, care au ajuns la diferite unități de Parchet inferioare<sup>3</sup>.

La sfârșitul anilor '90 și în perioada imediat următoare anului 2000, SRI devenise insistent în mobilizarea parchetelor pentru incriminarea celor trei membri fondatori ai MISA. Singura rigoare a denunțurilor ținea de grija de a plasa de fiecare dată referiri și la fapte care intrau în competența Serviciului: traficul de droguri (stupefiante). Dar acestea sunt invenții așternute cu ușurătate pe acte oficiale. Toate eforturile desfășurate de-a lungul anilor au demonstrat că membrii MISA nu aveau nimic în comun cu drogurile. Cum să fie atrași de stupefiante yoghini care exclud carnea și evită orice produs ce creează dependență (cafea, țigări, alcool)? Serviciul Român de Informații susținea totuși acuza, deși pentru oricine aceasta părea pur și simplu aberantă.

Sau ce conținut are acuzația „lezează libertatea sexuală”? Dacă SRI nu avea probe pe care să le înainteze Parchetului după ani de supraveghere, atunci sau denunțurile erau

1. Rezoluția nr. 2038/P/2002 din 14.06.2002 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.
2. Vezi Ordonanța din 12 februarie 2004, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București.
3. Art. 201, 202, 321 și 312 Cod penal.

frauduloase, sau dovedeau o atât de serioasă lipsă de eficacitate ce indica o problemă de construcție instituțională.

Natura acuzațiilor aduse cu insistență, timp de mai mulți ani, de către Serviciul Român de Informații la adresa unor membri MISA, lipsa lor de conținut și felul în care s-au succedat acestea reprezintă o clară dovadă a voinței SRI de a distruge organizația și de a iniția acte de represiune împotriva membrilor ei. Decizia de punere a MISA sub supravegherea unei instituții responsabile pentru siguranța națională a României era lipsită de orice legitimitate.

Poate și mai surprinzător decât ilegalitățile comise față de MISA este faptul că Serviciul Român de Informații pare să fi intrat într-o confruntare instituțională cu această grupare. Multe imagini cu caracter privat ajung în presă cu „asistența” probabilă a SRI. În această confruntare, Serviciul folosește intermediari. Apar însă și polemici „pe față”. Este cazul comunicatului SRI privitor la mitingul din 11 noiembrie 2004 al MISA, apărut în *Gardianul*<sup>1</sup>. Ziarul are faima de a fi publicat, pe parcursul „scandalului MISA”, documente inedite, cum ar fi meniul unor ashramuri sau fotografii personale ale practicantilor de yoga. Ar fi de bănuț decă o relație privilegiată între instituție și ziar. În comunicatul amintit, SRI își exprimă regretul pentru faptul că Primăria Generală a Municipiului București a aprobat derularea acțiunii de protest a Mișcării pentru Integritate Spirituală în Absolut în proximitatea sediului central al SRI. Relevant este și stilul :

...în cazul particular al MISA, opinia publică a avut posibilitatea de a se convinge nu doar cu privire la ideile pe care Mișcarea le promovează, ci și la conduita cetățenească a membrilor acesteia. În orice circumstanțe, credem că este datoria autorităților publice locale să pună corect în balanță modul concret de exprimare a drepturilor unor grupuri cu interesele generale ale societății, care așteaptă de la instituțiile statului responsabilitate și eficiență. Din această perspectivă și având în vedere modul în care statutul serviciilor de informații este tratat în lumea civilizată, decizia Primăriei Generale a Municipiului București apare cel puțin la fel de exotică precum organizația căreia i s-a acordat aprobarea.

Sunt conținutul și stilul comunicatului pe măsura unui serviciu de informații dintr-o societate democratică? Să fie ideile și conduita adepților MISA un motiv legitim de restricționare a mitingului vizat? Cazul rămâne doar un simptom pentru mai generala lipsă de argumente, pentru imposibilitatea legitimării acțiunilor SRI împotriva MISA, pentru pecetea subiectivă a termenilor folosiți. Montajul acestei instituții pare să rezulte din obsesia personală a unor membri ai ei.

## Strategia SRI privind reglementarea manifestărilor de conștiință

Bătăliile în care au intrat serviciile de informații românești în perioada postdecembristă, începând cu manipularea conflictelor naționaliste al căror simbol sunt evenimentele de la Târgu-Mureș (19-21 martie 1990), trecând prin mineriade, înfruntând tendințele pro-europene și atlantiste din societatea românească până la momentul în care au întors armele

1. În *Gardianul*, 12 noiembrie 2004.



și le-au asumat<sup>1</sup>, au avut mereu o dimensiune personală și de grup, dar le vom privi și din perspectiva statutului lor, deci a puterii lor instituționale.

Este mai mult decât relevantă implicarea SRI, tocmai în perioada în care pregătea lovitura ce ar fi trebuit să fie mortală pentru MISA, în definirea comportamentelor și mișcărilor spirituale și religioase pe teritoriul României. La începutul deceniului trecut, pe site-ul instituției a fost postat un documentar ce reprezenta viziunea instituției – iar prin aceasta, a statului! – asupra grupărilor religioase minoritare pe care le numea, nediferențiat și acuzator, „secte”. Ele ar fi reprezentat, pur și simplu, riscuri la adresa securității naționale, alături de teroriști, crima organizată și fundamentalismul islamic. Documentarul cuprindea și două materiale incitatoare: „Nocivitatea unor secte insinuate în ultimii ani pe spațiul românesc” și „Antecedentele extremiste ale organizației Ananda Marga”<sup>2</sup>.

Pentru a legitima introducerea pe agenda proprie a temei, documentarul a început prin invocarea tragediilor bine-cunoscute<sup>3</sup>. Plecând de la cazurile a căror gravitate nu mai are nevoie de argumentare, documentarul și-a propus să definească o doctrină proprie asupra vieții spirituale. Este incontestabil „că democrațiile trebuie să lupte împotriva activităților anumitor secte care, recurgând la tehnici de îndoctrinare și manipulare mentală, aduc atingere drepturilor omului”<sup>4</sup>, cum sugera și site-ul oficial al SRI. Dar enunțul trebuie interpretat ca privind *combaterea activităților ce afectează drepturi și libertăți, nu a valorilor și ideilor*. Or, asumând să definească un „concept de cult” care ar exprima „aria de spiritualitate europeană”, identificată prin respectul față de pivotul doctrinar biblic, SRI și-a arogat o funcție axiologică. Aria de spiritualitate europeană prin excelență ar fi, conform SRI, „produsul creștinismului, mediu generator al valorilor pe care se întemeiază însăși ideea de drepturi ale omului și de democrație modernă. În respectul acestor valori civice și umane, pivotul cultelor europene este Biblia. Adăugirile doctrinare făcute de fiecare cult la Biblie se mărginesc la explicații sau comentarii necontradictorii cu litera și spiritul textului”.

Documentarul „legitimează” și câteva religii împotriva cărora SRI nu-și permite să lupte:

În cazul cultelor necreștine, atitudinea lor față de creștini și creștinismul majoritar în Europa este determinantă pentru încadrarea lor: cultul islamic sunnit recunoaște în Isus *un profet* și respectă religia creștină, ai cărei practicanți sunt considerați *oameni ai cărții*, iar nu păgâni. Invers, sectele fundamentalist-islamice asimilează creștinismul cu *păgânismul*, justificând astfel, în opinia lor, acțiunile teroriste împotriva creștinilor ca *Jihad* (război sfânt, care în tradiția coranică nu poate fi purtat decât împotriva păgânilor).

1. Un exemplu absolut impresionant este modificarea radicală a campaniilor ziarului *Adevărul*, această adevărată portavoce a serviciilor, în anul 2002. Jurnaliștii care vorbeau cu puțin timp înainte despre bolnavii și morții adăugați prin integrarea în NATO au început să scrie că, prin aderare, i se va garanta României siguranță și prosperitate.
2. O analiză detaliată a cazului se poate găsi în Gabriel Andreescu, „Evoluția culturii drepturilor omului versus evoluția culturii de securitate”, *Revista Română de Drepturile Omului*, nr. 28, pp. 49-60.
3. Între ele, „Templul Poporului”, ai cărui discipoli s-au sinucis în masă (circa 1.000 dintre adepți) la 29 noiembrie 1978; sinuciderile în care au fost implicate gruparea „Davidienilor” din Statele Unite (1993), „Templul Solar” (1997), secta Aum și comunitatea californiană „Heaven’s Gates”. În 2000, „Biserica Restaurării celor Zece Porunci” din Uganda a fost autoarea unui masacru soldat cu peste 3.000 de victime.
4. Elias Kastanas, *Unité et diversité: notions autonomes et marge d’appréciation des Etats dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme*, Bruylant, Bruxelles, 1996, p. 282.

După ce a stabilit în sensul de mai sus „credința normală”, SRI a denunțat-o pe cea „anormală”, a grupărilor religioase cu caracter sectar ce contravin unui număr de trei criterii :

- a) sectele au o doctrină cu cel puțin două nivele : unul exoteric, destinat racolării, și unul sau mai multe nivele secrete, destinate „inițiaților” sau unui grup restrâns de lideri. Adesea, aceste nivele doctrinare secrete au sistematic un caracter ilegal, anti-statal, îndemnând la ură religioasă și confruntare ;
- b) cea de-a doua caracteristică a unor grupări sectare este constituirea unui corpus doctrinar mai mult sau mai puțin străin de Biblie, pretext pentru promovarea de valori, ierarhii și comportamente care, prin sorgința lor, vin în contradicție cu axiologia spațiului spiritual european, afectând drepturile și libertățile cetățenești și, în unele cazuri, siguranța națională ;
- c) cel de-al treilea criteriu, constant prezent în activitatea multor grupări sectare care desfășoară activități ilegale sau antistatale, este vehicularea de doctrine antisociale bazate pe răstălmăciri aberante, milenarist-agresive ale doctrinei biblice (sau a doctrinei altor culte majore), scoase din contextul social, cultural și valoric.

Concluziile SRI sunt ambigue :

Deși ilegală, antisocială și uneori imorală, activitatea unor secte nu este întotdeauna relevantă în planul siguranței naționale. În general, grupările sectare se clasifică în patru mari categorii : grupări creștine de inspirație biblică ; secte pretins creștine, heterodoxe ; secte necreștine și curente anomice<sup>1</sup>.

Prin documentarul său și concluziile ce dădeau verdicte de moralitate, asumate ca reper de SRI, instituția introducea o concepție normativistă despre spiritualitate, aflată în totală contradicție cu abc-ul libertății religioase. Pentru a răspunde unei asemenea obiecții, SRI a încercat să se legitimeze prin rezoluții ale Consiliului Europei supuse, conform unei verificări elementare, unui proces de manipulare. Astfel, SRI invoca includerea „conceptului de «sectă periculoasă» în Recomandarea APCE nr. 8373 din 1999”.

Nu există o Recomandare APCE nr. 8373 din 1999. Documentul cu acest număr este un raport care aparținea Comitetului Legislativ și pentru Drepturile Omului. El făcea referire nu la „secte periculoase”, ci la „grupări periculoase”. Raportorul, membru al Delegației României la Adunarea Parlamentară, Adrian Năstase, respinsese el însuși împărțirea între secte bune și secte rele, dar păstrase ideea unor grupări cu caracter periculos<sup>2</sup>. După ce membrii Adunării Parlamentare au criticat mai multe idei ale raportului parlamentarului român, care puteau afecta libertatea religioasă, sintagma „grupări periculoase” a dispărut din Recomandarea nr. 1412/1999 dedicată temei sectelor.

Mai mult, Recomandarea nr. 1412/1999 privitoare la secte insista asupra importanței pluralismului religios și reafirma devotamentul pentru libertatea religioasă. Următorul pasaj intră în conflict direct cu intențiile documentarului SRI : „Pluralismul este o consecință naturală a libertății de religie. Ea include neutralitatea statului și egala protecție

1. Pasaj din materialul „Nocivitatea unor secte insinuate în ultimii ani pe spațiul românesc”, citat mai sus.  
 2. Domnul Năstase remarca : „...problema nu este să se determine dacă grupurile sunt religioase, ezoterice sau spirituale. Libertatea de gândire, de conștiință sau religie sunt drepturi garantate fiecărei ființe umane și acestea nu pot fi restricționate decât din rațiuni definite în articolul 9 [al Convenției Europene a Drepturilor Omului]”, <http://www.rickcross.com/reference/general/general70.html>.

în fața legii ca garanții fundamentale împotriva oricăror forme de discriminare și pentru evitarea unor măsuri care se bazează pe judecăți de valoare”<sup>1</sup>.

Abordarea SRI și cea a Consiliului Europei sunt opuse chiar în esență. Consiliul intervine în domeniul protecției copiilor din grupurile religioase, ezoterice ori spirituale în cazul în care apar „rele tratamente, viol, neglijență, îndoctrinare prin spălarea creierelor și neîncadrarea la școală”. Nu „natura cultică” a grupurilor este pusă în discuție, ci situația grupurilor vulnerabile: „Adunarea dă o mare importanță protejării celor mai vulnerabile grupuri și, în particular, copiilor membrilor grupurilor religioase, ezoterice sau spirituale”<sup>2</sup>.

În documentarul său, SRI răsturna perspectiva Consiliului Europei asupra temei sec-telor în fraze sentențioase :

În măsura în care libertatea cultică nu se confundă cu așa-zisa «libertate» de a se asocia în grupări care își propun încălcarea flagrantă a drepturilor cetățenești și a legilor țării, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei nu a considerat necesar să aducă alte precizări ; totuși, sub aspectul siguranței naționale este importantă distincția dintre fenomenul cultic protejat de Constituția țării noastre și de reglementările internaționale la care România este parte și fenomenul sectar care, în conformitate cu documentele europene și cu legile românești, prezintă premise de afectare a ordinii și moralei publice și chiar a siguranței naționale.

În fapt, Adunarea Parlamentară făcuse precizări privind necesitatea separării măsurilor legitime de cele ilegite pe care un stat le poate lua în raport cu grupările religioase, ezoterice sau spirituale aflate sub jurisdicția sa.

Documentarul SRI a fost în deceniul trecut sursa mai multor articole de presă, unele apărute în ziare apropiate de această instituție, precum *Gardianul*. Postarea documentarului pe site-ul instituției, până în momentul în care a generat proteste<sup>3</sup>, putea exprima dorința ofițerilor Serviciului de a-și legitima acțiunile împotriva unor grupări precum MISA, dând opiniilor lor un caracter oficial. Dar putea fi și o strategie de alimentare a agenților din mass-media care invocau documentarul. Ca și în alte cazuri, fereastra deschisă de instituție în propria ogradă lăsa să se vadă, împotriva intențiilor celor ce o deschiseseră, atitudini și concepții contrare celor mai elementare principii ale democrației. Pretenția Serviciului Român de Informații de a face în deceniul trecut o distincție oficială între organizațiile spirituale „normale” și cele „anormale” are o conexiune transparentă cu mentalitatea Securității care purtase altădată bătălia împotriva cultelor, „sectelor” și misticismului. Serviciul Român de Informații nu a prezentat niciodată situația aceluia departament cu angajați numeroși din Direcția I implicați până în 1989 în „vânarea” persoanelor și comunităților cu interese spirituale și religioase, inclusiv a grupurilor „anarhice de tip Meditația Transcendentală”. Firesc, de vreme ce se hrănise din resursele umane și de cultură instituțională ale instituției de presiune.

Caracterul indiscutabil polițienesc al activității acestui departament nu ar fi permis păstrarea foștilor ofițeri de Securitate în cadrul SRI. Legea de organizare și funcționare ale Serviciului, din 1992, stabilise : „Nu pot activa în Serviciul Român de Informații aceia care, făcând parte din structurile represive ale statului totalitar, au comis abuzuri, informatorii și colaboratorii Securității, precum și foștii activiști ai partidului comunist, vinovați de fapte îndreptate împotriva drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”

1. Vezi <http://assembly.coe.int/Main.asp?link=assembly.coe.int%2FDocuments%FAadoptedText>.

2. Recomandarea APCE nr. 1412/1999, art. 9.

3. Un astfel de protest a venit din partea organizației religioase Copiii Domnului și a fost susținut de APADOR-CH.

(art. 27). Or, fostele victime ale „vânătorii” pornite de Securitate împotriva „grupurilor anarhice de tip Meditația Transcendentală” și-au descoperit foștii ofițeri în timpul campaniilor de hărțuire. Dintre numeroasele mărturii în acest sens, am ales-o pe cea a Mihaelei Ambăruș :

Era un securist care spunea că îl cheamă Păunescu. El a venit la noi acasă toată luna cât am fost anchetate la Rahova. Ne lua, ne aducea cu mașina. Era foarte energic, părea implicat în anchetă, nu știu ce funcție avea, dar trecea și prin birouri. Avea un aer de profitor, oportunist de meserie. Era foarte dur, se purta ca un ofițer SS. Venea cu mașina, dar nu de grijă, venea ca să fie sigur că mergem la sediul Rahova. Era un băgător de seamă pe acolo. El s-a întâlnit cu Angela Mayer la Revoluție, pe 22 sau 23 decembrie, și, de frică să nu-l denunțe, să nu spună în mulțime că e securist și ne-a chinuit, a luat-o brusc în brațe : „Ce bine că ai scăpat”. Urări din acestea !

La scurt timp după ce a picat regimul, prin ianuarie-februarie '90, Păunescu a venit la Grieg să-l ajute să-și găsească un post, spunea că l-au dat afară din Securitate<sup>1</sup>. Dar după 6 luni se pare că a fost din nou angajat pe poziții mult mai bune (sau nu a fost dat afară niciodată). La ora actuală, am auzit că este pe o poziție foarte bună în SRI și chiar ar fi declarat că ar fi expert MISA<sup>2</sup>.

## Coordonarea dintre SRI și Parchet în strategia reprimării MISA

Până în 2003, Parchetul refuzase să susțină acuzațiile incitatoare ale Serviciului Român de Informații. Rezoluția din aprilie 2003 a fost din nou negativă. În 2004 se produce declicul.

Invocând „cercetările” efectuate până atunci, George Bălan, procuror General la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, a emis o ordonanță care asuma existența unor indicii privind infracțiuni de tipul gestiune frauduloasă, ultrajul bunelor moravuri și tulburare a liniștii publice, răspândire de materiale obscene, prostituție, contaminare venerică și sustragerea de la tratament medical săvârșite de Gregorian Bivolaru, Claudiu Petre Trandafir, Carmen Enache, Lăcrămioara Vistirneanu și alți adepți MISA<sup>3</sup>. Pe baza ordonanței s-a dispus formarea unui alt dosar înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București. Procurorul George Bălan a explicat necesitatea aprofundării acuzațiilor, hotărând noi audieri, conform următorului raționament :

Conform statutului MISA, obiectivele specifice ale acestei persoane juridice sunt ridicarea nivelului spiritual, realizarea armoniei interioare și a stării de sănătate prin promovarea utilizării medicinei tradiționale și paralele (incluzând și elemente de alimentație și sexualitate), precum și încurajarea experimentelor, cercetărilor și demonstrațiilor în domenii : parapsihologia, psihotronica și științele de frontieră, ca argument în favoarea spiritualității.

1. Apelul ofițerilor de Securitate la fostele lor victime, pentru a le cere asistența în găsirea unui serviciu, a constituit o strategie sistematică după revoluție. Despre asemenea situații au povestit și o parte dintre disidenți. Scenariul avea rolul, pe de o parte, să înlănească eventualele sentimente revanșarde ale acestora (conform reacțiilor, nu au existat) și, pe de alta, de a răspândi ideea că „Securitatea a fost desființată”.
2. Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008, pp. 107-108.
3. Art. 214, 321, 325, 328, 309 Cod penal și art. 12 din Legea nr. 87/1994.

Conform acestui statut, căile de acțiune descrise în realizarea acestor obiective specifice privesc redeschiderea cursurilor yoga, promovarea unui mod de alimentație și a unei sexualități spirituale, militarea pentru folosirea medicinei tradiționale sau neconvenționale. În acest scop, MISA își va populariza ideile mai sus menționate prin fond de documentare accesibil în biblioteci publice, înființarea de instituții de învățământ superior, producerea de filme artistice și alte materiale mass-media.

Cu toate acestea, organizarea în mod constant și frecvent a unor conferințe de către soții Roșu, sub coordonarea lui Gregorian Bivolaru, nu a avut ca obiect promovarea practicilor yoga sau a altor metode de promovare a spiritualității, așa cum prevede statutul MISA.

Toate aceste manifestări și conferințe, desfășurate într-un cadru organizat, cu atragerea mass-media și altor persoane care nu sunt membre sau adepți MISA au avut ca obiect propagarea constantă și progresivă a unor curente de opinie anti-europene sau anti-NATO, punând în discuție și mergând până la a contesta persoanele ce dețin funcții importante în stat.

În acest context, nu se poate vorbi de o simplă exprimare a libertății instituite de art. 29 și art. 30 din Constituția României, în condițiile în care, în esență, toate aceste manifestări au vizat crearea unui curent de opinie la nivelul unei părți însemnate din populația României în sensul limitării relațiilor internaționale ale României, ordinea constituțională a acesteia și, în final, caracterul de stat democratic al acesteia.

Cercetările efectuate în cauză s-au rezumat la o audiere succintă a persoanelor implicate în cauză, fără a se insista asupra scopului urmărit de acestea în activitatea constantă și repetată de organizare a unor conferințe având drept obiect altă tematică decât cea menționată în statutul mișcării. Se impune astfel audierea acestora, în detaliu, cu privire la cele de mai sus arătate, în vederea lămuririi tuturor aspectelor cauzei.

Acest pasaj e prețios pentru că aruncă o lumină asupra ideilor procurorului George Bălan și, în consecință, ale instituției în numele căreia hotăra. Magistratul nega nu doar drepturile și libertățile așa cum sunt înțelese acestea de un specialist, ci chiar firescul vieții de zi cu zi. George Bălan considera delict faptul că mai multe conferințe ale soților Roșu și Gregorian Bivolaru nu promovau ideile MISA. În ce ar fi consta aici delictul? Petre Roșu nici nu era membru al asociației Mișcarea pentru Integrarea Spirituală în Absolut, iar Gregorian Bivolaru nu făcea parte din conducerea organizației. Roșu era, în plus, din 1997, președintele Fundației „Perenitatea Național Română”. Scopul indicat în statut, „desfășurarea unor activități cu caracter direct umanitar în vederea promovării valorilor culturale naționale”, se intersecta cu temele conferințelor incriminate. Și chiar dacă nu s-ar fi intersectat cu acestea, legea prevede că, dacă o organizație neguvernamentală se află în imposibilitatea realizării scopului pentru care a fost constituită sau a constituirii organelor de conducere, se dizolvă<sup>1</sup>. Dar nu susține, și nu ar putea-o face, ca din cadrul asociației să fie excluse orice alte activități. „Temerea” procurorului iese din regulile de joc ale democrației.

Magistratul George Bălan a răsturnat și raționamentul care a stat până atunci la baza refuzului Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București de a începe acțiunea penală împotriva membrilor MISA pe motive tangente securității naționale: afectarea relațiilor internaționale ale României, atingerea adusă ordinii constituționale, primejduirea statului democratic și contestarea persoanelor cu funcții de răspundere. Însușindu-și poziția SRI, Parchetul și-a asumat și voința de pedepsire a acuzaților în absența unor fapte infracționale. La 10 ani de la ratificarea de către România a Convenției europene a drepturilor și libertăților fundamentale, un important angajat al Parchetului lua decizii ce îi negau flagrant conținutul și jurisprudența.

1. Conform art. 55, alineatele b) și c) ale Ordonanței nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.

În data de 12 martie 2004 s-a hotărât continuarea cercetărilor invocându-se delictе care nu se aflaseră până atunci pe agenda SRI: trafic de persoane, evaziune fiscală, spălare de bani. Plângerea penală era *in rem*, adică împotriva unor persoane neidentificate. Or, Serviciul Român de Informații interceptase 10 ani convorbirile telefonice ale adeptilor MISA. Ani de zile filase, fotografiase și filmase sute de persoane pentru care ceruse – sau trebuia să fi cerut – autorizații legale de interceptare. Dacă timp de 10 ani nici unul dintre adeptii MISA puși sub urmărire nu oferise probe pentru a fi trimis în judecată pentru evaziune, spălare de bani etc., care putea fi argumentul continuării acestei operații?

Actele semnate de procurorul George Bălan au pregătit declanșarea operațiunilor de forță din 18 martie 2004. Ca punct de plecare, a fost folosit dosarul deschis pe numele Luminiței-Gabriela Boloaje, deținătoare a unei locuințe care găzduia activități de chat erotic (activitate, de altfel, legală) fără legătură cu MISA. Făcând referire la acest dosar, procurorul general al Parchetului Curții de Apel București, George Bălan, s-a adresat la 17 martie 2004 șefului Jandarmeriei Române, generalul corp armată Tudor Cearapin, solicitând efectivele necesare pentru realizarea a 16 percheziții domiciliare. Acestea, planificate pentru perioada 17-25 martie 2004, aveau ca scop identificarea unor „activități specifice de combatere a traficului de droguri și a prostituției”<sup>1</sup>. Jandarmeria a răspuns cererii și a pregătit peste 90 de oameni și tehnica de luptă necesară înfruntării unui dușman redutabil. Luptătorilor din trupele speciale li s-a spus că la sediile vizate s-ar afla, printre obiectele obișnuite, substanțe stupefiante.

Trecerea represiunii împotriva adeptilor MISA de la nivelul hărțuirii mai mult sau mai puțin serioase la o brutalitate incompatibilă cu o democrație s-a făcut prin forțarea instrumentelor avute la dispoziție. La 16 martie 2004, judecătoarea Lia Savonea, președinta Tribunalului București, a autorizat, la solicitarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, percheziționarea imobilelor unde locuiau yoghini, notând explicit efectuarea ei „cu respectarea legii”<sup>2</sup>. În aceeași zi a fost dispusă autorizația de ridicare *numai a bunurilor* ce „conțin date informatice, date referitoare la traficul informațional sau date referitoare la utilizatori”<sup>3</sup>.

Efectivele mobilizate urmau să desfășoare activități de combatere a traficului de droguri și a prostituției. Avându-se în vedere natura infracțiunilor, au fost puși la dispoziție jandarmi și membri ai trupelor speciale antrenati pentru astfel de misiuni.

---

1. Adresa nr. 720/P/2003 din 17 martie 2004 expediată generalului de corp de armată Tudor Cearapin.  
2. Dosarul de urmărire penală nr. 720/P/2003.  
3. Arhiva MISA.

## 7. Legătura dintre serviciile de informații, justiție și politică

A vedea în Serviciul Român de Informații actorul care a inițiat și condus acțiunile represive împotriva Școlii MISA este valabil până la un punct. Am arătat anterior cum documentele fostei Securități, implicând direct sau indirect oamenii ei, s-au regăsit în campaniile împotriva lui Gregorian Bivolaru și adepților MISA, ca și în actele oficiale ce au dus la intervenția Parchetului. Totuși, SRI rămâne o instituție printre altele, cenzurată, într-o situație normală, de celelalte puteri. În condițiile unei justiții profesionale și independente și ale unei clase politice responsabile, un serviciu de informații nu poate deveni vânătorul cetățenilor, chiar dacă unii membrii ai săi ar avea tendința să o facă.

Or, specificul sistemului instituțional românesc rămâne și astăzi solida mezalianță dintre instituțiile care domină ordinea publică. Interconectarea organelor de stat dincolo de lege poate fi considerată partea de continuitate a regimului comunist în trecerea de la totalitarism la democrație; arată ce a rămas după demantelarea regimului pentru care unitatea de voință și de acțiune dintre liderii politici, Securitate și justiție reprezenta însăși esența sa. E adevărat că la nivel formal această logică a fost spartă. Prin continuitate nu înțelegem un des invocat, dar absurd „criptocomunism”, ci perpetuarea formidabilei rețele de interese între slujitorii vechiului regim deveniți actori importanți ai celui nou. Păstrarea acestor oameni în conducerea structurilor de ordine publică a asigurat inerția culturii instituționale. În ciuda schimbărilor de generații, în ciuda alimentării serviciilor de informații, parchetelor, judecătoriilor, administrației și parlamentului cu tineri care au crescut într-o lume cu sensuri profund schimbate, aceste instituțiile sunt dominate de o mentalitate ce servește în continuare rețelele construite de fostul eșalon doi al regimului comunist.

Într-un astfel de context, prezența în sistemul instituțional de după 1990 a unor persoane implicate în reprimarea mișcării yoga din anii '80 a generat o presiune asupra situației față de fostele victime. Vasile Manea Drăgulin, implicat în acțiunea de abuz psihiatric împotriva lui Gregorian Bivolaru, ca și în mușmalizarea uciderii lui Gheorghe Ursu, a fost procuror general timp de 3 ani. Am amintit și de celălalt procuror implicat în abuzul psihiatric împotriva lui Bivolaru, Emil Dinu, ofițer DIE înainte de 1989, conform lui Marius Oprea, folosit în represiunea din 13-15 iunie 1990, care i-a amenințat pe adepții MISA.

Sugestii privind culisele acestor relații au venit chiar din interiorul SRI. În 2006, generalul Ovidiu Soare, acuzat de și cercetat pentru corupție<sup>1</sup>, a făcut declarații privitoare la implicarea SRI în cazul MISA și intervenția în acest caz a unor politicieni<sup>2</sup>. Cel puțin

- 
1. Direcția Națională Anticorupție finalizase ancheta în cazul foștilor ofițeri SRI Ovidiu Soare, Gheorghe Dumitrache și al amiralului Cico Dumitrescu.
  2. Generalul a explicat trimiterea în judecată prin dorința de răzbunare a procurorului militar Vasile Doană, demascată de SRI (Andi Topală, Cristian Vasilcoiu, „Generalul [r] SRI Soare : Sunt victima răzbunării procurorului Doană”, *Gardianul*, 14 mai 2007).

unele dintre referirile sale sunt fanteziste și interesate, dar conexiunile care apar explicit sau implicit rămân relevante<sup>1</sup>. Fost șef al Inspectoratului pentru Apărarea Constituției din cadrul SRI, fost ofițer de Securitate<sup>2</sup>, Ovidiu Soare a monitorizat, printre altele, organizațiile și cultele religioase. Fusese avansat la gradul de general în 2004, în ultima perioadă a guvernării PSD.

Rapoartele direcției conduse de generalul Soare conțineau atât acuzațiile care au alimentat rechizitoriul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT), cât și referiri la presupuse activități ilegale ale adepților MISA – video-chaturi erotice, comercializare de filme erotice, spălare de bani și evaziune fiscală. Materialele informative ar fi fost predate Partidului Social Democrat, care ar fi mizat pe susținerile direcției SRI.

Un rol-cheie în reprimarea Mișcării Transcendentale căreia îi căzuse victimă și Gregorian Bivolaru l-a avut ofițerul de Securitate Ristea Priboi<sup>3</sup>. Acesta a deținut poziții importante atât în secția internă a Securității, cât și în cea externă. Devenit colonel, a lucrat în UM 0199, subdiviziunea serviciului de spionaj care se ocupa de spațiul european. Din 1988, a fost numit șeful UM 0225, unitate angajată în infiltrarea emigrației române din Europa și în combaterea posturilor de radio străine care emiteau spre România<sup>4</sup>.

După revoluție, a devenit un membru proeminent în partidul care a luat puterea la revoluție – FSN, apoi PSDR, apoi PSD –, având o autoritate vizibilă asupra ministrului și, mai târziu, a premierului Adrian Năstase. Din decembrie 2000, Ristea Priboi a ocupat, printre altele, un loc în Consiliul de Administrație al SIF Oltenia, ceea ce i-a deschis accesul la importante resurse economice.

În 2002, ziaristul Christian Levant lansa o afirmație în termeni dubitativi: „Foștii ofițeri de Securitate afirmă că înainte de '89 l-au pregătit pe Adrian Năstase, actualul prim-ministru al României, pentru a-l plasa sub acoperire în Occident. Operațiunea urma să se desfășoare în 1990, însă Revoluția din decembrie 1989 a condus la anularea proiectului”<sup>5</sup>.

Deși Christian Levant este un jurnalist credibil, el nu poate garanta opinii introduse prin „foștii ofițeri afirmă...”. Cu adevărat probant e faptul că Adrian Năstase a activat în străinătate înainte de 1989, apărând prestația regimului Ceaușescu în domeniul drepturilor omului, pe vremea când Ristea Priboi era un ofițer de conducere în Centrala de Informații Externe. Funcțiile fac o clară legătură între cei doi. Până la fuga lui din țară pentru a scăpa de justiție<sup>6</sup>, Priboi a fost parlamentar, consilier al prim-ministrului și a deținut poziții în agenții economice. În atitudinea față de MISA și Gregorian Bivolaru, cei doi aveau toate motivele să colaboreze.

În timpul prim-ministeriatul lui Adrian Năstase, portofoliul Justiției a ajuns la Rodica Stănoiu, o apropiată a acestuia. Statutul doamnei Rodica Stănoiu, (cel puțin) informatoare a Securității, a devenit un subiect notoriu în 2009<sup>7</sup>. În timpul mandatului său a pus

1. Cum ar fi existența unei întâlniri între Gregorian Bivolaru și Adrian Năstase la Hotel Marriott – negată, cu date, de liderul MISA.
2. Ar fi fost însărcinat la un moment dat cu paza lui Nicu Ceaușescu (Mihai Munteanu, „Serviciul Român de Mafioți”, 22 septembrie 2006, <http://stiri.rol.ro/content/view/10444/2>).
3. Vezi și Marius Oprea, *Banalitatea râului. O istorie a Securității în documente 1949-1989*, Polirom, Iași, 2002.
4. Christian Levant, „Ristea Priboi, vânător de yoghini”, *Evenimentul Zilei*, 27 iunie 2002.
5. *Ibidem*.
6. Ristea Priboi a fost acuzat de trafic de influență, luare de mită și primire de foloase necuvenite. A fugit în străinătate, s-a întors, iar în final a fost achitat.
7. Răzvan Mihai Vintilescu, „Rodica Stănoiu, zisă și Sanda, are caligrafie schimbătoare”, *Cotidianul*, 24 martie 2009.



Serviciul Independent de Protecție și Combaterea Corupției (din Ministerul Justiției) sub conducerea lui Marian Ureche, fost adjunct al Direcției I din Securitate, „implicat în combaterea posturilor occidentale și a intelectualilor disidenți”<sup>1</sup>. „Scandalul Ureche”, care a generat o amplă dezbateră de presă la momentul respectiv, reprezenta totuși doar vârful aisbergului. Predispoziția doamnei Stănoiu și a premierului pentru strategia secretului și a controlului instituțional, posibil reflex al experienței celor doi în activități sub acoperire, a dus la cea mai sistematică politică de conspirare a sistemului de justiție din România, de după 1990, de ochii opiniei publice. Rodica Stănoiu a secretizat<sup>2</sup>, ca ministru al Justiției, mii de documente<sup>3</sup>.

Informațiile anterioare, care acoperă o componentă minoră în raport cu ansamblul conivențelor, arată legătura directă dintre „vânătorii” practicanților de yoga de dinainte de 1989 și instituțiile de putere de după revoluție. Incomparabil mai ample sunt legăturile indirecte, rezultând din apartenența la osatura fostului regim comunist. Au fost menționați câțiva dintre oamenii trecutului ajunși conducători, în anii '90, ai unor organe responsabile de presiunea împotriva adepților MISA: generalul Costică Voicu, fost locțiitor în Inspectoratul General al Miliției, responsabil de compartimentele aur-valută și turism, generalul Dumitru Sorescu, șef al Poliției Române, ale căror funcții anterioare explică convocarea lor într-o acțiune de „grad zero”, precum incinerarea cadavrelor revoluționarilor împușcați la Timișoara.

Arborele gigantic ce leagă, prin trecut, lumea politică, justiția și serviciile de informații de astăzi intră în osmoză cu rețeaua foștilor ofițeri de Securitate care au putere în spațiul media. Cazul cel mai reprezentativ este cel al fostului director al Direcției I care a condus reprimarea mișcării yoga în anii '80, colonelul Gheorghe Rațiu, devenit consilier al imperiului mediatic al lui Sorin Ovidiu Vintu. Proprietarul celui alt amplu trust mass-media, Dan Voiculescu, a fost conducătorul firmei de operațiuni speciale Crescent. Dacă în spațiul mediatic cei doi magnați au și interese opuse, în apărarea și valorificarea resurselor umane ce provin din fosta Securitate fidelitățile lor nu pot fi decât comune.

Această imagine de coșmar, a ascensiunii oamenilor de bază ai presiunii din perioada regimului comunist în conducerea instituțiilor de putere din România, rezultă din solidarizarea lor în evenimentele ce au urmat revoluției, iar ea implică solidaritatea instituțiilor pe care le conduc. Așa se explică formidabila capacitate de a manipula opinia publică, dovedită cu prilejul evenimentelor de la Târgu-Mureș din 19-21 martie 1990, al mineriadelor, al semnării tratatelor de pace cu vecinii etc. Atunci când, din motive întâmplătoare

1. Sabina Fati, „In(O)portunitatea Comunității de Informații”, 22, 5 iulie 2005.

2. Ordinul nr. 3382/2003.

3. Ele priveau avizarea cercetării penale, reținerea, arestarea și percheziționarea magistraților puși sub acuzare, bugetele instanțelor judecătorești, bugetul Ministerului Justiției, al Institutului Național al Magistraturii, al Institutului Național de Criminalistică, al Centrului de Pregătire și Perfecționare al Grefierilor. Strict secrete au devenit situațiile financiare trimestriale și anuale, statele de plată ale tuturor angajaților instituției, personal care intră în categoria funcționarilor publici, contractele încheiate de Ministerul Justiției cu furnizorii de servicii sau produse, documentațiile tehnico-economice ale obiectivelor de investiții și reparații capitale, ofertele depuse pentru participarea la licitații. În regim clasificat au fost incluse și notele întocmite în legătură cu cererea de avizare a cercetării penale, reținerii, arestării sau percheziționării magistraților, notarilor publici și executorilor judecătorești, ca și tot ce făcea referire la vreun magistrat: acțiunile disciplinare exercitate împotriva magistraților, dosarul de cercetare prealabilă, mapele profesionale ale judecătorilor, contabililor-șefi, directorilor economici, precum și ale celui alt personal numit de ministrul Justiției sau rapoartele de evaluare psihologică a magistraților ori a celor care solicită admiterea în magistratură și documentele completate de aceștia care se atașază la dosarul psihologic.

ori cu o cauzalitate evidentă, instituțiile sunt implicate într-un caz în care nu apar conflicte de interese între persoanele care le conduc, și acesta este cazul represiunii împotriva a sute și mii de adepți ai unei școli de yoga, forța lor de înfruntare a principiilor statului de drept este pe măsura mizei.

Unul dintre aspectele cele mai grave ale solidarității amintite constă în păstrarea colaboraționiștilor în cadrul puterii judecătorești. Solidaritatea se poate documenta în diferite cazuri: unele centrale, precum problemele de dosare ale judecătorilor CSM; altele țin de detaliu, cum ar fi hotărârile judecătorilor de la Curțile de Apel în cazurile de definire a colaborării cu Securitatea<sup>1</sup>. Este de remarcat că sistemul juridic din România a rămas fără apărare în fața acestor posibile influențe. Nu există nici până astăzi o lege care să stabilească incompatibilitatea dintre statutul de magistrat și colaborarea cu fostele servicii de securitate comuniste. Colaboraționiștilor li se interzice ocuparea posturilor de conducere, ceea ce nu e suficient. Activitatea judecătorilor în structurile de represiune ale regimului comunist ridică obiecții cu privire la credibilitatea celei de-a treia puteri în stat. Cum putea fi imparțial judecătorul Stere Learciu, judecător la Curtea de Apel, informator al Securității cu numele de cod „Aurel”, care a judecat timp de un an dosarul de colaboratoare al fostului ministru al Justiției, Rodica Stănoiu<sup>2</sup>? Deconspirarea legăturii magistraților cu Securitatea ca poliție politică, în principiu posibilă, este prea lentă, când nu e sabotată cu succes<sup>3</sup>. Ioan Ionescu, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, ofițer de Securitate în cadrul Direcției a III-a în perioada 1964-1967, după care a lucrat la Securitatea Municipiului București, a parcurs liniștit treptele magistraturii, până și-a dat demisia<sup>4</sup>. În fiecare an apar noi cazuri de magistrați care au făcut pe vremuri servicii Securității.

Chiar și recenta Lege a lustrăției (oricum între timp declarată neconstituțională), nu împiedica un fost ofițer de Securitate să fie judecător<sup>5</sup>. Or, este evident că problemele de incompatibilitate cu funcția socială sunt mult mai serioase în cazul magistraților decât în cel al zecilor de mii de consilieri locali. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a susținut „firescul” împiedicării foștilor agenți ai poliției politice, prin măsuri de lustrăție, să ocupe poziții în Poliție sau magistratură<sup>6</sup>.

1. Gabriel Andreescu, „Necesitatea judecătorilor specializați în cazurile de colaborare cu Securitatea ca poliție politică”, în *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 1, 2009, pp. 13-27.
2. Vezi „29 de magistrați colaboratori ai Securității”, 22, 4 martie 2009.
3. În cazul judecătorilor și magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională, procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv cei din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, judecătorilor, procurorilor și prim-grefierilor de la instanțele și parchetele civile și militare, avocaților și notarilor publici (art. 3.1 al Ordonanței de Urgență nr. 24/2008)
4. Costel Oprea, „Judecătorii turnători se apără între ei”, *România liberă*, 5 martie 2009.
5. Conform Legii lustrăției, o persoană care a făcut parte din structurile organelor de Securitate și a colaborat cu Securitatea ca poliție politică nu poate fi numit membră a Consiliului Superior al Magistraturii, președinte sau vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, procuror general, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror general adjunct, procuror-șef și procuror-șef adjunct al Direcției Naționale Anticorupție, prim-procuror. Ca urmare, simplii magistrați nu erau vizați de lege și oricum, în cazurile acoperite, constatarea colaborării cu Securitatea trebuie făcută de organele în drept, potrivit procedurilor cunoscute care au ridicat întotdeauna mari dificultăți practice.
6. „Curtea consideră că restrângerile recunoscute în jurisprudență pentru activitatea politică a polițiștilor, funcționarilor, magistraților și altor persoane în serviciul statului și participând la exercitarea puterii publice vizau persoane ținând de puterea executivă sau judiciară, fiind important să se aprobe neutralitatea lor politică [...]” (vezi, pe larg, Corneliu-Liviu Popescu, „Jurisprudența Curții Europene

Corpul magistraților nu este apărat doar din afara lui, de către politicieni care, asemenea domnului Adrian Năstase sau doamnei Rodica Stănoiu, își promovau interesele, ci și dinăuntru, chiar prin sentințe judecătorești :

Trecutul profesional al procurorilor și judecătorilor români nu va mai putea fi făcut public. [...] După blocarea procesului de deconspirare a foștilor securiști, sistemul judiciar ticăloșit mai obține o victorie în războiul împotriva instalării normalității și statului de drept. Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) nu mai poate publica mapele profesionale ale magistraților. Curtea de Apel București a stabilit, la finele anului trecut, că informațiile de acest gen nu sunt de interes public (*sic!*). Motivarea instanței este penibilă și revoltătoare : „Distrugearea prestigiului individual al unui magistrat, chiar dacă legea îi dă acestuia dreptul să rămână în sistem în ciuda greșelilor comise, este o tratare lipsită de profesionalism a rolului magistratului în societate”. Cu alte cuvinte : publicarea erorilor comise de magistrați duce la distrugearea încrederii în justiția din România<sup>1</sup>.

Există apoi o imensă și în aceeași măsură explicabilă dificultate de a pătrunde în inima procesului de influențare sau penetrare a organelor judecătorești de serviciile actuale de informații, fie că procesul folosește trecutul colaboraționist, șantajul sau interesele oneroase. Această amenințare mortală pentru democrație explică emoția cu care, din când în când, un devotat al democrației își exprima temerile față de fenomen :

Știu din surse de la fața locului că justiția românească este și acum prizoniera serviciilor secrete. O să mă întrebați cine o ține în captivitate ? Am un răspuns pe care mi l-a dat un judecător : SRI ! Este inadmisibil, josnic și umilitor ca un judecător să fie încă amenințat de spectrul noilor dosare de informator sau, mai abitir, de ofițer acoperit. Nu pot accepta ideea ca magistrații să fie cozile de topor ale serviciilor secrete și astăzi. Dacă ieri erau, pentru că așa cerea regimul comunist, astăzi menținerea lor în șerbă nimicoasă a unor vinovații există doar pentru a perpetua răul public al controlului ascuns al magistraturii românești și, implicit, al dreptății. [...] Repet ceea ce am aflat din interiorul magistraturii, și anume faptul că se condiționează avansarea în sistem de apartenența la SRI. [...] Sunt indignat și mărturisesc că nu am posibilitatea de a dovedi această gravă posibilă încălcare a independenței justiției, nu am nimic decât acea mărturie înfricoșată care se teme pentru scaun. [...] De fapt, mi se pare logic ca fostele structuri de Securitate, care au jefuit țara în anii '90, să caute prin toate mijloacele să țină sub control justiția. [...] Astăzi putem spune că, dacă a fost cândva o revoluție, aceea s-a întâmplat cu tot cu morții ei tineri pentru ca asasinii lor să poată jefui în libertate. Cei de atunci au murit pentru ca scursurile regimului pe care l-au învins să poată jefui beneficiind de jertfa lor. Nu știu să mai existe pe undeva prin Europa o istorie mai tristă și mai nedreaptă<sup>2</sup>.

a Drepturilor Omului în materia de comunizării statelor din Europa Centrală și de Est”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 3-4, 2005, pp. 51-71).

1. Silviu Sergiu, „Fără mape, ne rămân doar sape”, *Evenimentul Zilei*, 18 februarie 2009.
2. Daniel Vighi, „O nedreptate tristă”, *Cotidianul*, 19 iulie 2009.



Partea a IV-a

Evenimentele dintre 18 martie și 1 aprilie 2004



## 8. Asaltul din 18 martie

La data de 18 martie 2004, trupe de jandarmi înarmați pentru intervenții în forță au luat cu asalt, în prezența procurorilor, ofițerilor SRI și unor cameramani aduși să filmeze, 16 ashramuri aparținând unor membri ai MISA ; aici locuiau sau se aflau doar în trecere persoane care practicau yoga. În acea zi, pe toate canalele de televiziune (și a doua zi, în presa scrisă) evenimentele au fost întâmpinate cu declarații de genul : „Astăzi la orele 7 s-a declanșat cea mai mare operațiune împotriva traficului de droguri și a traficului de ființe umane din România postdecembristă”. Reporterii aveau voci dramatice, menite și capabile să trezească în populație uimirea și revolta.

Următoarele mărturii exprimă experiența victimelor cu privire la cele întâmplate. A fost selectată o mică parte din istorisirile femeilor și bărbaților brutalizați în 18 martie, întrucât erau prea multe pentru a fi fost reținute, iar unele, bineînțeles, repetau detaliile. În acea zi, asalturilor în trombă asupra ashramurilor li s-au adăugat atacurile asupra unor sedii sau unor yoghini aflați în mașini personale.

Nu trebuie uitat că mărturiile nu pot recupera, în scris, impresiile lăsate opiniei publice de canalele de televiziune. Forța acelor imagini ce calchiau filmele polițiste, punând față în față, pe de o parte, bărbați acoperiți cu cagule, înarmați până în dinți, cu pistoale-mitralieră tip LP, pistoale Makarov și puști lise, lovind cu berbecele în porți, pe de alta, femei și bărbați treziți din somn, pe jumătate goi, ținuți întinși pe podea sub amenințarea armelor, a fost recuperată în câteva filme documentare care au descris evenimentele<sup>1</sup>.

---

1. Arhiva MISA.





## 9. Mărturiile victimelor

### Liliana Amarandei

Mă numesc Liliana Amarandei, am 43 de ani, sunt inginer chimist, cu domiciliul în Iași. În luna martie 2004 am venit în București pentru un tratament medical. Am apelat la niște colege de-ale mele, prietene de la cursul de yoga MISA, să mă ajute cu cazarea. Așa am ajuns să locuiesc în imobilul din strada Turturică [...]¹.

În dimineața zilei de 18 martie, în jurul orei 9 : 00, am auzit niște zgomote îngrozitoare la poartă. Am vrut să mă îmbrac, nu am apucat să-mi iau decât pantalonii, eram cu bustul gol când doi jandarmi mascați și înarmați au spart ușa la camera în care eram, deși ușa era descuiată, și au început să strige la mine să mă așez cu fața la podea. Nu m-au lăsat să mă îmbrac, m-au îmbrâncit și m-au împins la podea, mi-au pus arma la ceafă. De-abia după aceea m-au lăsat, ca și pe ceilalți care mai erau în imobil, să mă îmbrac. Apoi ne-au scos afară, în fața imobilului. Între timp, au început percheziția în camere... Nu ne-au spus atunci ce căutau, dar din discuții am înțeles că era vorba despre droguri. Aduseseră o sticlă cu ceva, era probabil sare... „Lasă că vedem noi ce-i aicea”, au spus. Întrebau mereu: „Dumneavoastră?”, „Dumneavoastră?”, ...ne-au filmat tot timpul.

Proprietarul casei era acolo, a cerut să vadă mandatul de percheziție, a cerut și dreptul să vadă un avocat. I-a fluturat mandatul de percheziție așa, de la distanță, și i-a răspuns: „Ce avocat? Unde te trezești?”. Ne-a spus că „Nu aveți decât să-l chemați prin metode paranormale”. Ne confiscaseră telefoanele.

Au început percheziția. În jurul prânzului ne-au luat cu dubele și ne-au dus la Parchet. Polițiștii și jandarmii erau foarte violenți și disprețuitori. Ne-au umilit, ne-au violentat. Cunosc cazuri de persoane care erau din străinătate și s-au speriat foarte tare, pentru că ei nici nu înțelegeau ce se petrece, nu înțelegeau ce vorbesc cei de acolo. Nici noi nu înțelegeam ce se petrece.

Când am ajuns la Parchet, erau mai mulți colegi de-ai noștri acolo, erau holurile pline. Mi-amintesc de o colegă, Anca Todea parcă se numea, care avea o vânătaie recentă la un ochi și se plângea de dureri. Am fost ținută acolo, pe holurile Parchetului, sub paza jandarmilor înarmați. Nu puteam merge nici la toaletă fără să fim însoțiți. Fără hrană, fără să ni se spună în continuare de ce am fost atacați și aduși la Parchet.

Am început să fiu audiată după ce am stat mai multe ore în picioare, pe holuri. Am fost dusă într-o cameră, iar un domn, care nu s-a recomandat, a început să-mi pună tot felul de întrebări. Mi-a spus că trebuie să răspund la întrebările respective. Eu eram deja

---

1. În strada Sergent Turturică există două clădiri unde s-au înființat ashramuri, la care se adaugă locuința uneia dintre apropiații MISA. Am evitat să indicăm numerele imobilelor.

foarte tracasată din cauza tuturor evenimentelor de peste zi, a violențelor și nu voiam să dau nici o declarație. Dar a insistat foarte tare. Nu mi-a spus de ce, în ce sens, de ce sunt adusă... Îmi dicta practic ce trebuie să scriu. Căuta să dirijeze în așa fel discuția, încât să mă facă să scriu lucruri care nu erau reale: dacă am avut relații personale cu domnul Gregorian Bivolaru, dacă am dat bani la Școala de yoga MISA. Eu m-am opus. Nu am dat bani la Școala de yoga, nu am avut relații intime cu Gregorian Bivolaru. Niciodată nu avusesem discuții personale cu dumnealui, îl cunoșteam doar din taberele de yoga și de la conferințe.

Am refuzat să scriu ce îmi dicta procurorul. El s-a enervat foarte tare, discuția era foarte aprinsă. La un moment dat a intervenit o doamnă, probabil tot procuror, care era la un birou alăturat în aceeași încăpere. Ca să mă facă să nu mai îmi fie frică, că n-ar fi în legătură cu mine, mi-a spus că toate aceste declarații se iau pentru domnul Gregorian Bivolaru. Dar eu am refuzat în continuare să dau declarațiile pe care le-au vrut ei. Până la urmă am dat totuși o declarație. Mi s-a dat de înțeles că, dacă nu voi scrie ceea ce-mi dictează domnul procuror, o să am probleme.

Am plecat de la Parchet când se-ntuneca deja. M-am întâlnit după aceea cu ceilalți colegi care au mai fost acolo. Am auzit că unii dintre ei au avut parte de tratamente mai dure decât am avut eu: au fost violențați, li s-a vorbit mai urât. Unele colege au ieșit de acolo foarte tracasate. Nici eu nu m-am simțit bine pentru că am avut altercații cu procurorul respectiv.

## R.A.A.

[...] Am 27 de ani, sunt arheolog de profesie și lucrez ca agent comercial la o firmă. Practic yoga de la vârsta de 15 ani. Pe 18 martie 2004 mă aflu în strada Peleaga [...]. În camera în care mă aflu, mai mulți jandarmi au năvălit pe fereastră, în timp ce eu dormeam. Au năvălit așa, pur și simplu, nu am știut ce s-a petrecut, ce se petrecea... Erau mascați, înarmați, nu s-au legitimat, nu au spus că sunt de la Poliție, nu înțelegeam nimic, eram total în stare de șoc. Au urlat: „Nu mișcă nimeni! Culcat!”.

I-am văzut cu arma îndreptată spre mine. Eu eram în pat, eram dezbrăcată complet, nu mi s-a permis să mă mișc, nu mi s-a permis nici să pun ceva pe mine. Mi s-a luat telefonul din primul moment. Nimeni nu mi-a spus ce se petrece. Eu tot întrebam ce se întâmplă. Nu înțelegeam de ce nu sunt lăsată să mă îmbrac, de vreme ce era evident că nu am nici o armă, că nu prezint nici un pericol. Am fost ținută așa, goală, în pat, timp de vreo 30 de minute, în care s-au mai perindat mascați și de la alte trupe. Erau unii în uniformă, alții în civil. Tot intrau pe geam, mă lăseau unul în supravegherea celuilalt. A intrat și cameramanul care însoțea acea echipă de jandarmi și m-a filmat în aceeași ipostază. Am cerut de mai multe ori să fiu lăsată să mă îmbrac, l-am întrebat pe cameraman de ce filmează, ce vor, ce caută. Dar nu-mi dădeau voie să vorbesc, jandarmul care era în momentul acela de pază a urlat iar la mine, zicând să tac din gură, să nu mai zic nimic.

Apoi, am fost scoasă din cameră. Am cerut să văd un mandat de percheziție. Nu mi s-a arătat nimic, nu mi s-a spus nimic cu privire la ce se întâmpla.

Nu eram lăsată să mă îmbrac, dar până la urmă am tras ceva pe mine, când lângă mine era un civil și nu părea totuși atât de amenințător. Dar și el a strigat să nu mă mișc. Mă îngrozea însă perspectiva de-a fi dusă în altă parte a casei, sub ochii lor, așa, dezbrăcată.

Am fost dusă în altă cameră în care erau strânse toate persoanele găsite în casă. Acolo au urmat peste 10 ore de... pot să zic, sechestru, de reținere. Am fost ținute sub amenințarea armei, să nu părăsim casa. Eram ținute acolo cu forța, fără să ni se spună ce se petrece. Am întrebat dacă suntem acuzate de ceva, pentru că noi știam că nu comiseseșem niciodată nici o infracțiune. Ni se răspundea doar foarte violent și strigându-se: „Vedeți voi, las' că știm noi ce-ați făcut”. Dar noi nu știam ce-am făcut. Eram toți terorizați, eram șocați.

Am fost bruscată, înghiontită fizic de către un jandarm, în momentul în care mi s-a solicitat să aduc un act și a trebuit să părăsesc camera în care ne aflam toate. Apoi, am rămas într-o cameră singură cu un alt jandarm. Tot timpul cineva ne supraveghea și ne păzea. Vrând să-mi iau actele, am observat în cameră pisica, stătea în casa aceea, era într-un colț, mieuna speriată. Am vrut s-o iau în brațe, s-o liniștesc... atunci jandarmul și-a ieșit din fire, a urlat la mine și m-a îmbrâncit... a urlat să ascult de el. Nici nu mai țin minte ce a urlat, mi-a strigat că dacă vrea, îmi taie pisica sub ochii mei. În momentul acela, mi-am dat seama că nu se mai stăpânește deloc. Orice-aș face, orice-aș spune, e în stare să mă lovească. În momentul acela am paralizat. Nu-mi mai mișcam nici ochii din cap, ca să nu-i dau nici un motiv, nici un pretext să se atingă de mine. Deja mă îmbrâncise.

După 10 ore am fost duși la Parchet. Am văzut mai mulți colegi loviți, am văzut-o pe Anca Todea cu ochii învinețiți. Și tâmpla îi era învinețită, întrucât a fost bruscată de un jandarm și aruncată la podea. George Sălăgean a fost lovit de i-a dat sângele, tot așa, la tâmplă.

La Parchet am fost duși cu forța, fără să ni se spună unde suntem mutați. Am fost băgați în dube și am luat-o spre o destinație pe care n-am știut-o inițial. Am aflat ulterior că suntem în Parchetul de pe strada Scaune. Nu ni s-a explicat ce căutăm acolo. Am insistat să ni se spună cu ce suntem vinovați, de ce suntem acuzați. Până la urmă, au spus că suntem doar martori. Dar martori la ce, nu ni se spunea.

A urmat interogatoriul. Am fost introdusă într-un birou și interogată de un civil care nici nu s-a prezentat la început. Ulterior, a spus că este comisarul Ion Niță. M-a interogată foarte violent, adică a continuat cu același ton cu care au început mascații. Am solicitat un avocat, nu mi s-a permis. Nu mi s-a luat nici jurământul ca martor, cu toate că spunea că eram în acea calitate de martor. Mi-a pus întrebări legate de viața mea intimă, unele se axau pe practica yoga. Insista să mă întrebe dacă se face prostituție la yoga, dacă se face sex în grup... tot felul de întrebări pe tema asta. M-au întrebat de multe ori, mă simțeam umilită și jignită. Am înțeles că scopul lor era să incrimineze pe teme sexuale toată practica yoga.

M-a pus să dau declarația cum mi-o dicta el, scriam totul la presiunea anchetatorului. Dacă eu spuneam că aceasta nu este adevărat, începea din nou să strige. De la început, de când intrasem în birou, din prima clipă, primele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost să urle la mine: „Am auzit că nu ești deloc receptivă, mai vrei să pleci de-aici?”. Eram sub stare de șoc.

Eu voiam mereu să plec. Ziua fusese un coșmar întreg. Eram sub presiunea aceasta de aproape 24 de ore. Nu eram însă lăsată să plec până nu dădeam acea declarație. Vedeam că asta se petrece și cu colega cu care eram în același birou. Împreună cu mine era anchetată și Maria Magdalena Minac. Și ea dorea să aibă un avocat ca să poată da acea declarație. Îi era foarte rău. Nu mai era sigură de ceea ce spune și voia să aibă o siguranță, că e cineva care i-ar putea apăra drepturile.

Procurorul care o interoga și voia să-i smulgă acea declarație, văzând că nu reușește să o convingă, a cerut ajutorul comisarului care mă ancheta pe mine. Acesta a răspuns

prompt și a urlat și el către ea : „Mai vrei să pleci de-aicea? Dă declarația aia, că nu pleci de-aici până nu scrii”.

Am terminat declarația după lungi chinuri, după care am fost ținută pe hol, tot sub pază, până ce și ceilalți și-au dat declarațiile. Nu am fost lăsați să plecăm până nu am terminat toți. Când am reușit să plecăm, era aproape miezul nopții. Nu aveam bani, mijloacele de transport nu mai circulau. Am fost lăsați de capul nostru să ne descurcăm cum putem după ziua aceea de coșmar.

Ultima surpriză neplăcută, la ieșirea din Parchet, au fost cameramanii diverselor televiziuni, chemați de procurori. Au sărit pe noi, ne-au pus tot felul de întrebări, nu știam cum să ne facem mai repede nevăzute. Acele imagini au fost date pe post. M-am recunoscut și eu în unele, am ascultat comentariile ce ne acuzau de prostituție, de droguri și alte lucruri care nu aveau nici o legătură cu realitatea.

Au urmat drumuri interminabile, pentru că îmi fuseseră reținute bunuri personale, pașaportul și am cerut să mi se înapoieze. Am obținut numai o parte din ele, și numai după ani de zile.

## Mirela Avădanii

Mă numesc Avădanii Mirela, am absolvit Facultatea de Sociologie-Psihologie, am 35 de ani și practic yoga de 16 ani. În 18 martie 2004, zi memorabilă – aș putea spune eu, și nu doar pentru mine –, eram în vizită la un imobil în str. Sergent Turturică [...]. La ora aceea, în locuință s-a desfășurat o percheziție într-o manieră brutală și foarte violentă, desfășurată de procurorul Ionescu Alexandru împreună cu jandarmi mascați, înarmați.

Era cam pe la ora 9 dimineța, chiar în momentul când urma să plec din cameră. Dormisem acolo, rămăsesem peste noapte. Eram semidezbrăcată, mă îmbrăcam. Scosesem de pe mine hainele de casă și mi le puneam pe cele de oraș, când a năvălit brusc în cameră un mascat înarmat. A țipat : „Mâinile sus, nu mișcă nimeni că vă-mpușc !”.

Efectiv m-a șocat foarte tare, ca să nu mai zic de starea de jenă pe care am simțit-o pentru că eram acolo dezbrăcată. Am îndrăznit totuși să schițez un gest ca să-mi acopăr sânii și am profitat de câteva secunde ulterior pentru că jandarmul a ieșit din cameră ca să dea de perete încă o altă ușă. Am aruncat câteva haine pe mine.

Parcă se confruntau cu niște trupe teroriste ! Am vrut să sun un avocat imediat. Am pus mâna pe telefon, dar n-am mai apucat să fac apelul că imediat acel jandarm mascat s-a întors înapuntru. Mi-a smuls telefonul din mână, l-a închis și mi-a interzis să sun. Ne-a împins afară din cameră, cu arma în spate. Am tot întrebat : „Dar ce se petrece? Ce se petrece?”. N-am primit nici un răspuns.

Și eu, și colega mea de cameră eram foarte șocate. Ea abia se trezise din somn. Am fost împinsă într-o cameră unde mai erau alte persoane, tremurau din toate încheieturile, plângeau. Unele dintre ele aveau numai un cearșaf peste corp.

Nu ni s-a prezentat nici un mandat, nu s-a prezentat nimeni. Nici până în ziua de astăzi eu nu am văzut vreo hârtie. Nici procurorii respectivi nu s-au legitimat, nici oame-nii în civil care au intrat în acel imobil nu s-au prezentat. Am solicitat din nou să chemăm un avocat. Procurorul a răspuns așa, ironic : „E... o să... dacă trece vreunul pe aici, unul din întâmplare, bine, dacă nu asta este !”.

La ceva timp, cam la o oră, a trecut pe acolo chiar o avocată, Mihaela Mîțu. Era avocata unuia dintre proprietarii imobilului respectiv. Probabil că aflase, nu știu cum

reușise, că se petrece ceva acolo. A vrut să intre. Procurorul, nici măcar atunci, deși înainte declarase, ironic, ce-i drept, că dacă trece un avocat pe acolo îi permite să ne asiste, nu i-a dat voie. La insistențele mele a motivat că, chipurile, nu are delegație semnată. Cine să aibă delegație semnată, cine să se fi gândit să-și facă delegație semnată, să-și angajeze avocat înainte ?

Eram strânse într-o cameră, unde ne-au ținut ceva timp. Nu ne-au permis să ne uităm în curte. Se auzeau zgomote foarte puternice, parcă se spărgeau uși. Eram într-o stare de tensiune foarte mare.

Apoi ne-au coborât pe scară, unde așteptau cu camerele de filmat. Am spus că nu doresc să fiu filmată, că nu-mi dau acordul pentru acest lucru. Bineînțeles că nu le-a păsat.

Am ajuns în curte, în frig. Acolo eram, practic, toate persoanele care fuseseră în casă atunci. Ne-au ținut și acolo câteva ore, în frig, fără mâncare. Unele dintre fete erau sumar îmbrăcate. Unele doar cu cearșaful. Așa au fost ținute, tremurau de frig. Jandarmii ne tratau parcă eram niște delincvenți, niște infractori foarte periculoși, deși era foarte vizibil că eram niște oameni pașnici, care nu opuseseră nici cea mai mică rezistență. Dar ne tratau cu foarte mult dispreț, nu le păsa.

Cât timp am stat în curte, au început să percheziționeze camerele. Și mie mi-au luat câteva lucruri personale, care chiar nu știu ce mare subiect de anchetă ar fi constituit. Nu mi-au dat o dovadă, chiar le-am cerut să mi le restituie, nu am primit nici un răspuns. Nici până astăzi nu am intrat în posesia bunurilor.

Nu știu să fi existat martori asistenți care să participe la percheziționări. Doar unul dintre proprietari era prezent acolo. Era foarte vehement, a solicitat și el să-și cheme avocatul. Nici lui nu i-au dat voie. Îmi aduc aminte foarte clar lucrurile acestea.

Nu au găsit nimic din tot ceea ce au explodat știrile în ziua aceea : trafic de arme, droguri. M-am dus a doua zi la Institutul de Medicină Legală, unde am făcut analizele, să dovedim faptul că nu am consumat droguri. Era chiar aberant. Nu consumam carne, alcool și... să consumăm droguri.

Cei care stăteam acolo, așteptând mâncare, mergând la toaletă numai însoțiți de jandarmi ne simțeam de parcă eram deja arestați. Eu am mai văzut prin filme, căci anterior datei de 18 martie nu fusesem niciodată la Poliție, la Parchet. Eram foarte speriată, în primul rând pentru faptul că nu mi s-a permis să iau legătura cu nimeni, cu absolut nimeni. Eu chiar trebuia să mă întâlnesc cu cineva. Eram foarte îngrijorată. Nu știam ce mi se va petrece de acum înainte. Vă dați seama, vine cineva brusc, îți pune o armă în spate, te coboară în curte și nimeni nu-ți explică nimic. La ce puteam să mă aștept în continuare ?

După șase ore, cât a durat percheziția, același procuror a dat ordin să fim urcați într-o dubă. Fără să ni se spună unde urmează să fim duși. Și atunci am trăit un moment de spaimă cumplită. Parcă îmi aduceam aminte de vremurile de și mai tristă amintire, de pe vremea lui Ceaușescu, în care auzeam, așa, că mai dispăre cineva. Că a venit mașina la cineva, l-a luat și, gata, nu l-a mai văzut nimeni cu anii. Efectiv nu știam dacă mă va mai vedea cineva. Dacă o să-mi mai revăd rudele, prietenii.

Mașina în care ne duceau avea geamurile opace, nu știam unde merge. Era un sentiment de nesiguranță cumplit. Am aflat abia când am ajuns la destinație că am fost duși la Parchet.

Când am ajuns acolo, eram deja epuizată fizic, psihic. Acolo iarăși am stat în picioare, pe holuri. Izolați unii de ceilalți. Nu puteam vorbi. Eram în continuare păziți de jandarmi. Stăteam lipiți de pereți, căci nici nu aveam scaune pe care să stăm, să ne așezăm, să ne odihnim. Am stat așa cam patru ore. Nu ni s-a dat de mâncare. La fel, la toaletă am fost însoțiți de jandarmi.

După cele patru ore am fost luată cu forța în continuare și am fost dusă într-o cameră de către un domn care nu s-a prezentat. Nu și-a declinat nici identitatea, nici funcția. Am intrat într-o încăpere în care era deja altă persoană care dădea declarație. Încă un procuror. Domnul acela țipa la fată să scrie sub dictare, iar fata aceea refuza. Când am intrat eu în cameră, erau țipete și urlete. Vă dați seama că și mai mult m-am speriat. Procurorul striga: „Scrie! Scrie!”. Să scrie sub dictare ce-i spunea dumnealui. Fata aceea nu era de acord. Lucrurile acelea nu erau adevărate.

Primul lucru pe care l-am spus a fost: „În ce calitate mă aflu aici? De ce am fost adusă cu forța aici?”. Mi-a răspuns cu un dispreț care chiar m-a șocat. Mi-a spus: „Tu ai venit aici”. Ce ironie crasă! Fusesem reținută cu forța șase ore în imobil, fusesem urcată cu forța în dubă și dusă acolo, ținută pe hol, introdusă înăuntru și... eu am venit aici. Am rămas perplexă. Nici nu mai știam ce să spun. Imediat mi-au zis: să scriu acolo, să-mi scriu datele personale. Eram atât de speriată încât îmi tremura mâna să scriu.

Am cerut un avocat. Mi-au spus că nu este nevoie. Abia atunci mi-au spus că nu am nevoie de avocat pentru că sunt acolo în calitate de martor. În ce dosar? În ce problemă? Nu mi s-a răspuns.

În acel moment, procurorul mi-a zis: „Dacă nu dai declarație acum, eu am să te arestez”. A repetat: „Dacă nu dai această declarație, am să propun, am să dispun arestarea ta”. M-am speriat. Nu cunosc legile, nu-mi cunoșteam drepturile. Nu mi-am pus niciodată problema... Doamne, chiar m-am speriat. Am zis că, probabil, legea chiar permite să fiu arestată dacă eu refuz să dau declarație. În această situație nu am avut încotro. Constrânsă de această situație, am dat declarație. Îi interesau cursurile de yoga, să scriu despre instructori, în special despre domnul Bivolaru. Mi-au pus foarte multe întrebări despre viața mea personală, despre relațiile mele intime, despre convingerile mele religioase. Tot timpul, parcă eram eu acuzată de ceva foarte grav.

În final, am dat declarația. Au fost multe situații în care mă forța și-mi dicta să scriu anumite lucruri. Unul dintre ele este faptul cum că domnul Bivolaru decide tot ceea ce se petrece în locuințele yoghinilor și dacă cineva nu respectă regulile este pedepsit. Am zis: „Eu nu scriu așa ceva pentru că nu este adevărat. Vreau să plec”. Mi-a zis: „Nu pleci de aici decât atunci când consider eu că este suficient!”. Alteori zicea: „Păi, dacă nu dai, oricum, noi te mai aducem aici de foarte multe ori, o să tot vii să dai declarații”.

Trebuia să fiu foarte atentă, erau școliți în anchetă. Mă suceau, mă învârteau, reveneau cu întrebările. Vorbeau urât, părerea lor despre yoghini era că suntem niște alienați, niște ciudați. Se purtau foarte violent, foarte disprețuitor.

Am trecut înapoi pe hol. Am așteptat să se încheie cu toate persoanele care au fost aduse acolo. Toți ceilalți. De la trezire până când am plecat acasă au trecut cam 12 ore. Fără să pot mânca ceva. Nu am mai fost chemată niciodată la Parchet.

Am făcut mai multe plângeri, am adus la cunoștință ce s-a petrecut atunci, acolo. La toate aceste plângeri răspunsul oficial a fost de neurmărire penală.

## Cristian Boerescu

Sunt doctorul Cristian Boerescu, am 39 de ani, sunt medic, am un cabinet privat. Ziua de 18 martie este ziua mea. De mai mulți ani aveam o relație personală cu profesorul Gregorian Bivolaru. Dânsul avea o bibliotecă vastă [...] îl cunoșteam de când eram student,

am avut acces la biblioteca dânsului printr-un intermediar. Lucrările pe care mi le-a dat pe atunci mi-au folosit pentru lucrarea de diplomă. Am deșus-o în anul 1995.

Cum l-am cunoscut pe această linie a cărților, am fost de nenumărate ori cu el în oraș să cumpărăm cărți. Chiar și la Paris, în anul acela, în 2004, fusesem cu o lună înainte. Avea relații la foarte multe anticariate, am profitat și eu, mi-am cumpărat pentru mine. Avem un schimb intens de cărți pe linia medicinei naturiste, a psihiatriei – eu sunt medic psihiatru – și apifitoterapie<sup>1</sup>.

Deci, în ultimul timp, eu mergeam la dânsul. Situația a făcut să am chiar un cabinet medical în același cartier. Eram destul de apropiați din cauza asta. Ziua de 18 martie, dacă îmi amintesc bine, era o zi de vineri – sfârșit de săptămână, început de weekend. Nu îmi organizasem nimic pentru ziua mea de naștere, mi-am zis, hai să merg pe la domnul Bivolaru. Am luat niște prăjituri, m-am dus la dânsul la apartament, dau să sun la ușa..., ușa era ușor întredeschisă.

Dânsul, de obicei, când mai mergeam să facem schimb de cărți, putea să aibă ușa ușor întredeschisă, că poate urma să iasă. Am crezut că urmează să apară și am așteptat să răspundă. Când deschid ușa, niște cetățeni care erau în civil călcau totul în picioare pe acolo. M-am speriat, am crezut că sunt niște hoți, asta a fost prima reacție. Am întrebat: „Cine sunteți dumneavoastră?”. Ei mi-au răspuns: „Dar cine sunteți dumneavoastră?”.

Am spus că sunt medic din cartier, de aici. Erau foarte agresivi, au vrut să mă înșface și să mă introducă în apartament, lucru care în absența proprietarului mie mi se părea aberant. Chiar mă gândeam că sunt niște infractori, nu am vrut să intru și m-am opus, m-am tras îndărăt. Într-un târziu au venit din spate, din stradă, niște cetățeni mai înalți, iar în spatele lor era un jandarm. Ei s-au prezentat ca fiind procurori și au încercat să mă împingă înăuntru. Erau foarte agresivi, asta m-a uimit, ca primă imagine, de pe holul casei, de unde se vedea până în sufragerie: maldărele de cărți pe care eu le știam aranjate în bibliotecă. Totul era călcat în picioare, făcut harcea-parcea.

Aveam prăjiturile acelea în mână, îmi era și greu să lupt, m-am opus totuși cu ultimele puteri. Mi-au cerut să le arăt actele de identitate. Am zis că le arăt, dar afară. Îmi era frică să intru înăuntru, puteau nici să nu fie procurori după cum se comportau. Nu mă pricep așa bine la legi, mă pricep la medicină, dar mi se părea totuși ciudat.

În sfârșit, au acceptat totuși, am zis că am mașina afară și că am actele în mașină, acesta a fost argumentul. M-am dus la mașină tremurând tot, nu mai știam de frică, la un moment dat am văzut și un pistol... aoleu, mă împușcă ăștia înăuntru, m-am gândit. La mașină le-am arătat documentele. Le-am explicat ce-i cu ele stând în mașina mea. Mă gândeam, mașina, fiind proprietatea mea, mă apără.

Au venit vreo 4-5 procurori, adică persoane care se prezentau ca procurori, numai unul mi-a înaintat o legitimație, foarte rapid, am văzut ceva cu Ministerul de Interne, dar nu mi-era foarte clar. Văzând că aveam cărți de vizită la mine, cu adresa din cartier, au luat una și au păstrat-o zicând: „Lasă, că mai vorbim noi, vedem noi...”. Mi-au dat drumul să plec. Însă, pentru că eram șocat, am mai rămas la colțul străzii, să văd ce se întâmplă. Chiar m-am mai întors și după două ore. Am fost șocat, ce percheziție este aceea când pur și simplu iei totul din casa unui om, la grămadă; le puneau pe pătură, chiar și mocheta, cred că și mobila din casă au luat-o de acolo. Mi s-a părut foarte șocant, dânsul avea acasă cărți rare, pe care nu prea le dădea. Chiar mie, când îmi împrumuta, le nota într-un caiet, să nu le piardă, mă ruga să am grijă de ele. Mi se părea acum o

1. Terapie cu extrase din plante și produse apicole.

impietate să calci pe acele cărți, care erau și foarte scumpe. Am văzut cu ochii mei la Paris cu câte eforturi se negocia cu anticarii vechi... poate aveau o tradiție de 200 de ani... pentru diverse cărți. Voiam să văd ce se întâmplă cu cărțile acelea, ce le fac. Pur și simplu, le cărau cu mocheta, cu tot cu mobilă. Era un camion de armată în care băgau acolo la grămadă.

## Luminița Bostan (Marin)

Mă numesc Marin Luminița, am 39 de ani și sunt liber-profesionistă și practicantă de yoga. Pe 18 martie mă aflu în București, unde venisem să fac niște cursuri pentru masaj. Mă aflu pe strada Veseliei în imobilul cu numărul [...] Ajunsesem cu o zi înainte. Era dimineața, începeam liniștită ziua, când, brusc, niște mascați au invadat casa pur și simplu. S-au auzit zgomote la etaj, n-am reușit să fac doi pași până la ușă că cineva a forțat, a trântit ușa, mi-au apărut în față și au început să urle, să zbiere la mine: „Stai, nu mișca! Măinile la spate!”.

Nu știam în momentul acela ce să fac mai întâi... m-au luat, m-au trântit la podea, apoi m-au scos afară pe ușă și m-au trântit din nou pe hol. M-au pus cu fața-n jos și cu mâinile la ceafă... atunci am observat că în acea casă foarte multe persoane erau tot în situația mea, pe jos, cu mâinile la spate. În jur, jandarmi înarmați și cu cagule pe față spărgeau uși, geamuri, loveau persoane...

După ce pur și simplu m-au izbit de pământ, au început să controleze. Percheziționau camerele. Treceau peste noi mereu sau pur și simplu călcau pe noi. Am stat multe ore jos, nu știu exact, nu-mi aduc aminte. După toate astea, ne-au urcat la etaj, într-o cameră fete, într-o cameră bărbați. Unele dintre fete se simțeau foarte rău. La un moment dat am auzit: „Filmați seringă!” Era o seringă care se afla lângă noi, pe o masă. Și au spus: „Cu asta se droghează!”. De fapt acea seringă era a unei fete care era bolnavă.

După câteva ore, ne-au luat pe fiecare, pe rând, cu buletinul, ne-au filmat, ne-au pus întrebări. Pe mine cel puțin m-a întrebat de unde sunt și ce lucrez. I-am spus că nu lucrez și-atunci mi-a zis: „A, tu nu lucrezi, tu ghicești în spermă!”. A fost cumplit. Ca și cum eram ultimul om de pe drum. M-au filmat în poziția-n care eram, cu buletinul în dreptul capului... umilită...

La un moment dat, comisarul Delcea... sau ce era el, a fost întrebat: „De ce-ați venit aici? De ce ne faceți în halul ăsta? De ce vă comportați așa cu noi?”. El a spus ceva într-un limbaj foarte urât, apoi a zis: „Voi credeți că eu știu de ce?”.

După toate acestea, ne-au condus forțat la duba Jandarmeriei, cu care am ajuns la Parchet. Aici iar am așteptat câteva ore pe hol. După câteva ore de așteptare am intrat într-o cameră unde era o doamnă la un birou. Nu s-a prezentat, nu mi-a zis de ce sunt acolo, doar a-nceput cu întrebările. Mi-a zis să-i răspund clar și precis la întrebările pe care mi le pune. M-a întrebat de unde sunt, dacă practic yoga, i-am răspuns că practic. Din felul în care mă întreba, deriva că, de fapt, voia să scoată ceva de la mine, să-nviniuesc o persoană anume... pe domnul Gregorian Bivolaru. M-a întrebat dacă am avut relații mai intime cu el sau dacă am văzut persoane prostituându-se la acest grup de yoga sau dacă am văzut ceva suspect. I-am spus că nu și ea m-a întrebat: „Tu de ce-ai venit la cursul ăsta?”. I-am zis: „Păi, să mă relaxez. Am venit pentru că-mi place foarte mult meditația de aici și mă ajută să mă relaxez”.



Chiar am avut o discuție mai specială cu ea, ca și cum ar fi fost o soră de-a mea, și i-am zis: „Dacă și dumneavoastră ați face o meditație de o jumătate de oră, ați fi mult mai odihnită. Pe mine m-ajută foarte mult”. „Și cine te-a adus la yoga?” Am zis că nu m-a adus nimeni. „Te-a racolat cineva?” „Nu m-a racolat.” „Atunci cum ai ajuns?” „Păi”, zic, „am citit cărțile lui Eliade... și m-au impresionat foarte mult. După aceea am văzut un afiș în oraș, am căutat sala anunțată și am mers la curs”.

La un moment dat, în încăperea în care eram cu doamna a intrat un bărbat, eu am presupus că era șeful ei, pentru că a intrat foarte nervos, a trântit ceva pe masă și a spus: „Hai, ce-ai făcut? A scris în declarație ce trebuia să scrie?”. Și ea a zis: „Păi, mă chinui de două ore să o fac și nu reușesc”.

Ea îmi cerea să scriu dacă am auzit de persoane care se prostituează sau dacă am văzut altceva decât ceea ce este la cursul de yoga. La un moment dat, doamna spune: „Tu știi ce este la cursul de yoga?”. „Păi”, zic, „știu, doamnă, pentru că acolo merg de atâția ani”. Aveam 13 ani de când urmam cursul. Zice: „Nu, tu nu știi pentru că la cursul ăsta de yoga este altceva decât ceea ce vezi tu. Este ceva ascuns ce tu nu vezi”. Eu, înăștia 13 ani de yoga, n-am văzut persoane făcând ceea ce se spune la televiziune, sex în grup sau altele. Și-atunci am zis: „Păi, bine, atuncea spuneți-mi dumneavoastră ce este”. „Nu pot să-ți spun.”

În final, am dat declarația, am semnat-o și am așteptat pe hol până au terminat toți ceilalți. Ne-au urcat în dubă și ne-au dus înapoi de unde ne-au luat. Ne-au lăsat acolo, afară, pentru că înăuntru nu mai aveam voie să intrăm. Era deja un camion foarte mare la ușa imobilului încărcat cu tot felul de lucruri. Au pus sigiliul pe ușa în spatele căreia se aflau toate lucrurile noastre. Nu mai aveam nimic decât hainele care erau pe noi. Imobilul a stat sigilat cam 10-12 zile.

Nu am mai fost chemată la Parchet. Eram pur și simplu traumatizată. Câteva luni după evenimente, orice zgomot, cât de mic, mă făcea să mi se pară că voi fi lovită.

## Dan Bozaru

Mă numesc Dan Bozaru, am 46 de ani și sunt de profesie inginer în domeniul aeronautic. Practic yoga.

Fusesem invitat în casa bunului meu prieten Claudiu Trandafir. Aveam un schimb de experiențe pe teme yoghine și studiam anumite lucrări importante. Pe 18 martie 2004, eram acolo când, dimineața, pe la 8:30, ne-am trezit cu intervenția foarte violentă a jandarmilor și a procurorului Alexandru [...] În acea dimineață s-a intrat cu forța în locuința și în partea casei unde mă aflam eu împreună cu prietenul meu Claudiu Trandafir și alți invitați de-ai lui.

Ușa a fost spartă efectiv cu berbecul de către jandarmi, geamul de asemenea, s-a intrat într-un mod incalificabil. Și fără nici un motiv real, deoarece specificasem că eram în drum cu cheia să deschid ușa. Și totuși ea a fost spartă.

Am fost scoși din casa în care ne aflam toți cei care eram acolo și multe fete și am fost lăsați cu picioarele goale direct pe ciment. Era destul de frig, fără să avem haine adecvate pe noi. Multe fete erau doar în furou sau așa cum au fost luate din pat. Au existat situații extrem de penibile, cum ar fi aceea că vajnicii și curajoșii jandarmi conduceau fetele cu pistolul în spate. Le amenințau, deși acestea erau în mod evident foarte

speriate. Erau foarte tinere, aveau între 20 și 25 de ani. Toate acestea s-au prelungit timp de câteva ore.

Foarte multe persoane fuseseră scoase direct afară din pat, fiind trezite foarte brutal. Ni s-a interzis foarte violent să chemăm avocații. Ni s-a spus chiar așa de către procurorul Alexandru: „Nici un avocat, nu e nevoie de nici un avocat”.

Proprietarul casei era chiar domnul Claudiu Trandafir. Am fost bruscați și violentați, am fost scoși împreună cu ceilalți în curte, am fost lăsați să așteptăm în curte câteva ore. Nu ni s-a dat dreptul să telefonăm. Toate telefoanele mobile au fost confiscate, fără explicație. Jandarmii și procurorii instituieră o stare de teroare. Apoi, au început să percheziționeze.

Au ridicat foarte multe obiecte și bunuri, dar n-au spus în mod clar ce căutau. Pur și simplu căutau, percheziționau casa. Au ridicat CD-uri, DVD-uri, foarte multe casete audio sau video. De asemenea, tot ceea ce ținea de informatică: calculatorul, imprimanta.

În final, am fost luați cu toții cu o dubă a Jandarmeriei și duși la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București. Am fost ținuți pe hol cam trei ore. Intram pe rând fiecare dintre noi și dădeam declarații. Nu ni s-a specificat în nici un moment motivul pentru care ne aflam acolo, în ce calitate fuseserăm aduși, de ce trebuie să dăm declarații. Ba chiar ni s-a inoculat ideea că nu aveam scăpare. Nu puteam să plecăm, chiar dacă am fi dorit asta.

## Cristina Bretean

Mă numesc Bretean Cristina, am 30 de ani și am absolvit Facultatea de Litere aici la Universitatea din București, Secția Română-Engleză, și sunt translator. Practic yoga de 12 ani.

În dimineața zilei de 18 martie 2004 mă aflam în imobilul din strada Sergent Turturică [...]. La ora 9:00, am auzit o izbitură foarte puternică în ușă. În următoarea secundă am fost trezită foarte brusc de un jandarm, mascat și înarmat, cu arma îndreptată către patul în care dormeam. Am fost apucată de braț și scoasă cu brutalitate din pat, împinsă afară din cameră, împreună cu prietenul meu care se afla în aceeași cameră. În timp ce traversam a doua cameră, am observat un bărbat în civil care avea o cameră de luat vederi cu care filma. Am fost scoși pe hol, eu împreună cu toți cei care ne aflam acolo în acel imobil, eram opt persoane. În tot acest timp, jandarmii continuau să urle și să alerge, să strige la noi cu violență: „Toată lumea culcat, pe jos, nu mișcă nimeni, nu vorbiți între voi”.

Nu puteam să mă mișc în poziția în care mă aflam, m-am conformat imediat, mă aflam lângă Dragoș Vasian, coleg cu mine la cursul de yoga. Am observat cu teroare că în momentul în care acesta a încercat să se conformeze, să se întindă pe hol, a fost lovit cu brutalitate în zona șalelor, în spate, de către un jandarm. Acesta a fost momentul în care m-am speriat cel mai tare, pentru că am crezut că toți vom primi același tratament ca și el. Jandarmii continuau să urle și să spună în continuare să nu mișcăm, să nu vorbim.

Nu înțelegeam absolut nimic. Câțiva colegi de-ai mei au avut îndrăzneala să ceară mandat de percheziție, să întrebe care este scopul acestei descinderi. Nu ni se răspundea. Eu am spus: „Avem dreptul la un telefon”, moment în care mi s-a răspuns: „Asta este valabil doar în America. Aici legile le facem noi!”.

Erau jandarmi peste tot, în camerele din care plecasem erau persoane care percheziționau, care rămăseseră acolo în absența noastră. Am crezut că sunt în stare să însceneze orice, am crezut că vor pune droguri și apoi o să le filmeze și o să spună că existau deja acolo. Îmi treceau tot felul de idei prin cap. Nu înțelegeam absolut nimic. Eram absolut îngrozită.

Ne-au strâns toate telefoanele mobile, le-au pus pe o masă în fața noastră. Ne spuneau mereu să așteptăm pentru că va sosi un domn procuror și vom vedea atunci despre ce este vorba. La un moment dat, ne era foarte frig pentru că ușa rămăsese deschisă. Am cerut să ni se dea voie să luăm ceva pe noi din camere. Am fost însoțită, mi-am putut lua un pulovăr, m-am întors pe hol, tot sub supraveghere. La un moment dat, unei colege care se afla într-o perioadă mai delicată i s-a făcut rău, a cerut să fie lăsată la toaletă. Nu i s-a permis, a trebuit să așteptăm să vină o jandarmeriță care a însoțit-o la toaletă. La fel și eu am simțit nevoia, din cauza stării de panică, să merg la toaletă.

Unii colegi de-ai mei cereau să ni se explice ce se petrece, să ni se prezinte un mandat. Erau Cati Buzescu, Marian Cobuz... Nu ni s-a dat absolut nici un fel de explicație. Eram supravegheați tot timpul. A durat așa aproximativ o oră, timp în care n-am avut voie să părăsim imobilul.

La un moment dat a apărut un domn în civil cu o agendă, care a spus să venim cu buletinele ca să fim identificați. Noi am refuzat foarte ferm acest lucru și i-am cerut să se legitimizeze. Să arate și dumnealui un mandat de percheziție și să ne explice din ce cauză suntem tratați în acest fel. Nu făcusem nimic, nu existau la noi în casă droguri, nu existau arme, nu exista nici un fel de motiv care să le fi dat dreptul să se comporte la modul acesta foarte brutal. Starea de teroare ne-a marcat absolut pe toți. Eram și îngroziți.

După ce a plecat domnul în civil, care pur și simplu nu a mai avut ce să spună în momentul în care noi am refuzat foarte ferm să ne legitimăm, am mai rămas aproximativ 20 de minute tot sub supravegherea armelor. În final, a apărut încă un domn care părea a fi superiorul jandarmilor. El ne-a spus că de fapt ei au venit aici doar ca să verifice căile de acces și că de fapt acțiunea, percheziția se petrece la casa vecină. Era vorba despre o doamnă de 60 de ani, contabilă la MISA; avea posibilitatea să fugă pentru că la noi exista un perete comun cu casa dumneaei. După care ne-a spus: „Ne cerem scuze”. Partea cea mai amuzantă, între ghilimele, a fost ce a spus înainte de a pleca: „Și de ce v-ați speriat așa?”. După care s-au retras fără să ne dea nici un fel de explicație.

Noi am rămas cu starea aceea de panică. În zilele următoare, la orice sunet de alarmă de mașină, de sirenă, pur și simplu tresăream. Nu mai puteam să-mi controlez starea.

## E.B.

[...] Am 35 de ani, necăsătorită. Am terminat Facultatea de Informatică de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, deci sunt informatician. Pe 18 martie 2004 locuiam în clădirea din strada Sergent Turturică [...], eram în pat. Dormeam și, la un moment dat, s-au auzit bubuituri puternice, n-am știut ce e la început... Părea că e un cutremur, am crezut că trece un tir foarte mare pe stradă și se zguduie ferestrele și chiar casa – e o casă veche, bătrânească.

De fapt, am auzit strigăte și mi-am dat seama că sunt niște persoane care se pregătesc să intre în casă. În câteva clipe au intrat în camera în care eram eu și alte câteva persoane.

Trei, patru jandarmi în uniformă, cu cagulă pe față, nu știam cine sunt în acel moment. Strigau, urlau, aveau arme puse la piept în poziție de tragere. Ne amenințau cu ele efectiv. Au început să strige la noi: „Ieșiți afară, mâinile sus, nu mișcați!”. Ne-am speriat foarte tare toate persoanele care eram de față.

Doi dintre jandarmi s-au îndreptat către doi, trei prieteni de-ai mei și i-au luat să-i ducă în hol. Eu am avut timp să mă ridic din pat și să pun o haină pe mine. Am ieșit îmbrăncită de ei. Când am ajuns în hol, am observat că toți prietenii mei din casă, opt persoane, erau întinși la sol, foarte speriați din cauza celor trei, patru jandarmi care strigau la noi.

Când s-au întors cu spatele, am văzut că scrie pe uniformă „Jandarmerie”; având însă în vedere situația, eu personal n-am crezut că e vorba de jandarmi. Nu puteam să-mi explic ce se petrece: strigăte, urlete, tropăieli. Ne-au luat și telefoanele mobile. Noi în timpul acesta spuneam: „Ce se petrece? Cine sunteți?”. Și ei de fiecare dată strigau, de fapt urlau: „Gura! O să vedeți voi cine suntem! Nu mișca!”.

Am stat în holul casei înșirați, holul fiind lung, eram cinci într-o parte, trei în cealaltă parte. Cam jumătate din timp am stat culcați la sol amenințați cu arma. Nu ne-au lăsat să ne mișcăm și în tot timpul ăsta strigau și urlau îngrozitor.

Eu personal, fiindu-mi frică, nu am îndrăznit să spun prea multe. Totuși, la un moment dat, au remarcat că ne agităm prea mult și ne-au zis: „Ce e? De ce ești neliniștită? Că nu ți-ai luat doza de droguri?”.

În momentul ăla am încremenit pentru că mi-am dat seama că au un motiv foarte dubios pentru care sunt acolo. M-am speriat, căci m-am gândit că pot să însceneze ceva. După ce intraseră prin camere, singuri, nu știam ce fac. Puteau să pună ceva acolo, mai ales că erau însoțiți de doi civili, înalți, arătau destul de prezentabili, îmbrăcați în haine civile, chiar cu geacă de piele... altfel decât jandarmii. Aveau camere video cu care au și filmat. Nu știu ce au făcut în camere, singuri, vreo cinci minute.

Am cerut mandatul de percheziție eu și încă doi prieteni de-ai mei. Marian Cobuz, în special, de mai multe ori le-a solicitat acest lucru. Nu răspundeau. La un moment dat au vrut să ne legitimizeze. A venit un plutonier, cred, nu prea știu gradele, cu o agendă și a zis: „Veniți pe rând, fiecare cu buletinul”.

Am încremenit. Am zis: „Nu spun nimic dacă nu este un procuror sau un avocat de față”. Ei nu prezentau garanție pentru așa ceva. În momentul acela s-au retras, nu au îndrăznit să zică nimic.

Când i-am văzut, chiar sincer, eu nu am crezut că poliția poate face așa ceva. Pentru noi a fost dubios faptul că nu aveau mandat. Când au venit, erau speriați, foarte agitați, era clar că li s-a spus ceva despre noi, că vor găsi ceva sau nu știu ce se așteptau, pentru că erau extraordinar de speriați. Nu se așteptau să găsească oameni pașnici stând în pat și fără nimic... imobilul este efectiv o casă obișnuită. Deci nu prea are ce să te impresioneze. Se vedea că au fost efectiv inoculați cu ceva, după starea pe care o aveau, care le-a trecut aproximativ după jumătate de oră când s-au mai liniștit puțin. În sensul că nu mai urlau continuu: „Gura!”. Dar tot ne-au păzit, pe grupe, erau trei jandarmi și ne păzeau. Civili au plecat la un moment dat.

Am vrut să merg la toaletă pentru că eram într-o perioadă critică în momentul acela. Nu mi s-a permis să merg la toaletă, lucru care m-a speriat foarte tare la început pentru că nu știam ce o să se petreacă. Ulterior au chemat o jandarmeriță care m-a însoțit la toaletă, a lăsat ușa deschisă... Mă gândeam, de ce e necesar așa ceva, ce pot să fac în baie, nu aveam nimic, e baie și atât. S-a uitat tot timpul la mine cât am fost la toaletă, mi se părea foarte dubios.

Cam în jur de ora 10 a venit un plutonier care a început să vorbească mai coerent și ne-a spus că n-o să vină nici un procuror, că de fapt acțiunea de bază este la casa vecină, ei au venit doar să verifice dacă la noi sunt căi de acces cu casa vecină. Deci noi nu eram implicați în mod direct, doar au venit să verifice acest lucru. A luat toți jandarmii, câți mai rămăseseră, trei sau patru din câți veniseră, și au plecat lăsând poarta deschisă fără nici o explicație.

## Emilia Cherteș

Mă numesc Cherteș Emilia, am 32 de ani și profezez ca pictor scenograf, sunt practicantă de yoga. În data de 18 martie 2004 eram în imobilul de pe Calea Plevnei [...], Sectorul 1. La acea dată, pe la ora 9 dimineața, mă aflam la toaleta aceluia imobil, aflată la demisolul imobilului. Am auzit bătăi violente în ușă, m-am speriat, am întrebat cine e, nu mi s-a răspuns și de aceea am deschis ușa. Inima mi-a stat în loc efectiv, pentru că în cadrul ușii am văzut un mascat înarmat care a îndreptat atunci arma spre mine, spunându-mi să țin mâinile la vedere. Un alt domn îmbrăcat în civil i-a ordonat acestuia să mă percheziționeze. Am văzut că mai erau mai mulți jandarmi mascați și înarmați în clădire care țipau, se agitau [...]

M-am speriat foarte tare, am crezut că a izbucnit o nouă revoluție sau că s-a declanșat un război. După acea sperietură groaznică, am încercat să îmi revin. Un domn în civil a ordonat jandarmilor să adune pe toți colegii mei care se mai aflau în clădire – eram vreo patru persoane – să ne adunăm la bucătărie. El s-a prezentat ca fiind domnul comisar Ilie Dumitraș, de la brigada antidrog și de combatere a crimei organizate. Că misiunea lui este să facă o percheziție în acel imobil. Dar mie nu mi s-a prezentat nici un mandat de percheziție.

Eu cred că ei căutau probe, nu conta ce, doar ceva care să ne facă vinovați cu ceva. Când a început percheziția efectivă, eram în bucătărie. Un coleg de-al meu îi spunea domnului comisar: „De ce-ați intrat așa brutal, de ce a trebuit să spargeți ușa?”.

Nu înțelegeam nimic, tot timpul ceream să chem un avocat. Domnul comisar nu ne-a permis să chemăm un avocat, a spus că mai întâi să se desfășoare percheziția mai repede și după aceea este treaba noastră, putem să chemăm pe cine vrem.

Când am vrut să urc într-o cameră de la etaj pentru a-mi lua cele necesare sănătății mele, stării mele fiziologice, o jandarmeriță a îndreptat pistolul spre mine somându-mă să mă opresc, să spun ce fac, unde merg. Mi-a zis că trebuie neapărat să mă însoțească. M-a însoțit până la baie, mi-a spus că trebuie să las ușa întredeschisă pentru a vedea ce fac. O situație umilitoare pentru mine. După aceea am văzut și ușa de la intrare spartă, erau cioburi pe jos. Practic, a fost devastată casa.

A doua zi am întrebat o vecină care locuia în cealaltă jumătate a imobilului ce a văzut. Ea mi-a spus: „Maică, eu le-am spus jandarmilor: nu spargeți ușa, copiii sunt acasă, sunați doar la sonerie, iar ei nu au ascultat și au spart ușa cu mitralierele”. Văzând acest episod brutal, mi-a povestit vecina, a urinat pe ea de frică.

Percheziția s-a încheiat în jurul orei unu noaptea, după foarte multe ore. Am stat sechestrați pur și simplu. Nu am avut voie să ieșim din clădire. La terminarea percheziției, domnul comisar a zis că este necesar să mergem la Parchet. Noi am răspuns: „Imposibil, suntem foarte obosiți”.

Între timp, au mai venit niște prieteni în vizită. Au fost și ei, la rândul lor, sechestrați câteva ore. Dându-și seama că nu putem să luăm legătura cu un avocat, au angajat ei un avocat, care a sosit destul de târziu, în jurul orei 12 noaptea, domnul Mihai Rapcea. De-abia atunci ne-am simțit și noi un pic mai în siguranță.

Mie îmi venise menstruația, datorită șocului hemoragia a devenit foarte abundentă, am avut o cădere de calciu, mâinile și picioarele mi-au amorțit. Am fost nevoită să stau câteva ore întinsă pe canapea. Un jandarm mascat stătea cu pușca la capul meu. La un moment dat, mi s-a făcut foarte foarte rău, am solicitat să vină o salvare, comisarul mi-a zis că nu mai este nevoie, că percheziția se termină în câteva minute.

Din cauza stării mele de sănătate, nici eu și nici prietenii mei nu au mai ajuns la Parchet. Dar am trăit un șoc psihic, multe zile aveam un vis obsesiv, că sunt îngropată de vie, că aud sunete, zgomote ciudate. Relațiile mele cu familia s-au distrus, părinții nu mi-au mai dat voie să îi contactez. Au telefonat a doua zi, au zis că au văzut la televizor ce se întâmplă, ei nu pot să accepte așa ceva. Au zis nici să nu le mai dau telefon și nici pragul casei să nu îl mai calc.

## Marian Cobuz

Mă numesc Cobuz Marian, am 32 de ani și sunt diriginte de poștă, practicant de yoga de 13 ani.

Pe 18 martie mă aflu într-un imobil din strada Sergent Turturică [...], la 9 dimineața și mă odihneam.

Am fost trezit de niște lovituri puternice, niște bubuituri în poartă. În felul ăsta nu am mai fost trezit niciodată. Se auzeau niște urlete. Am ieșit în holul imobilului și acolo am putut să observ un jandarm care a escaladat gardul și a sărit în curte. La vreo secundă, două, un alt jandarm a sărit în curtea imobilului. În acel moment m-am întors în cameră și mi-am luat hanoracul. Au pătruns în casă, unul dintre ei m-a prins, mi-a sucit mâna la spate, m-a trântit jos și m-a târât efectiv din cameră până în holul imobilului. În tot timpul acesta urlau: „Gura și pe burtă, pe burtă! Jandarmeria! Jandarmeria!”.

Am văzut cum dintr-o încăpere alăturată camerei în care mă aflu eu a fost scos doctorul Vasian Dragoș, care și el avea mâna sucită la spate. A fost trântit jos și în cădere i s-a aplicat o lovitură în coaste, cu bocancul, de către un jandarm. Lovitura i-a produs o suferință groaznică, a început să se vaiete. Jandarmul a zis: „Lasă, bă, că e mai bine decât să te f... în gură Bivolaru!”.

În casă mai erau șase femei, care dormeau. Au fost scoase toate în hol, așa cum se aflau când dormeau, în chiloți și maieu. Toate ușile erau deschise, era 18 martie, la 9 dimineața, era totuși foarte frig. Atât din cauza frigului, cât și din cauza situației în care ne aflam, tremuram foarte tare, eram tare speriați.

La un moment dat, am sesizat că au intrat în imobil două persoane în civil, doi bărbați, unul era îmbrăcat în blugi și unul avea o geacă de piele. Cel în blugi filma. L-am întrebat: „Ce se petrece?! Ce se petrece?!”. Jandarmul care era lângă mine și mă amenința cu arma mi-a pus piciorul pe umăr, pe gât, nici nu mai știu, și mi-a îndreptat arma spre cap și a zis: „Gura și pe burtă!”.

## Angela Coca

Mă numesc Coca Angela, în vârstă de 29 de ani. Am absolvit colegiul sanitar și sunt practicantă de yoga.

În dimineața zilei de 18 martie 2004, mă aflam în imobilul de pe strada Sergent Turturică [...]. În jurul orei 9 dimineața am auzit niște lovituri foarte puternice în poartă. În prima fază am crezut că s-a lovit o mașină în poartă. Am ieșit afară repede să văd ce se petrece și am constatat îngrozită cum niște jandarmi pătrundeau prin gardul vecin pe care l-au distrus și apoi au pătruns în casă. În câteva secunde m-am trezit cu un jandarm mascat în fața mea care, cu arma îndreptată spre mine, a urlat cât îl ținea gura: „Afară, pe burtă, culcat! Nu mișcă nimeni!”. Am ieșit în hol, m-a apucat de păr, m-a trântit la podea, apoi fiind întinsă la podea am putut să simt cum arma îmi atingea ceafa. A fost îngrozitor, am trăit o stare îngrozitoare, am crezut că dacă voi face o mișcare greșită s-ar putea ca arma să se descarce în capul meu.

În fața mea era un coleg, Dragoș Vasian; era supus unui tratament crud, era lovit de către un jandarm cu bocancii, era călcat în picioare, loveau în el ca într-un sac. Am crezut că acel tratament ni se va aplica și nouă și nu puteam să trăiesc decât un coșmar cu ochii deschiși.

Unul dintre prieteni, Cobuz Marian, a cerut mandatul în baza căruia se făcea percheziția. I s-a răspuns: „Ce, vă credeți în America? Aici noi facem legile! Nu vă interesează!”.

În final, a venit o persoană, cred că era plutonier, care a vrut să ne legitimizeze. Am refuzat acest lucru: „Mai întâi ne prezentați mandatul”. A făcut stânga-mprejur, neavând mandat. Cam după o oră, a apărut șeful jandarmilor, care coordona acea activitate. Ne-a spus că, de fapt, acțiunea se desfășura la casa vecină, ei verificau doar căile de acces: „Ce v-ați speriat așa...?”. După aproximativ o oră ne-au spus că suntem liberi, că putem pleca.

În urma acelor evenimente, starea mea de sănătate a fost afectată grav. Am făcut ulcer cu nișă, destul de dur, dischinezie biliară, care tot pe fond de stres a fost făcută, ajungeam până să vomez sânge.

## Pierre Crie

Sunt Pierre Crie, fotograf, 49 de ani, cetățean francez. Am început să practic yoga în Franța și apoi în India cu un instructor român. În dimineața zilei de 18 martie mă aflam invitat de Claudiu Trandafir în imobilul de pe strada Sergent Turturică [...]. Am văzut cum poliția a dat buzna peste noi, alături de forțe antitero, mascați, oameni cu arme, care de fapt au venit ca să sperie puțin pe toți cei care practicăm yoga în cadrul acestei școli de yoga. Cunoșcând opresiunea la care au fost supuși yoghinii în România chiar și înainte de revoluție, când am văzut această mare mobilizare de forțe am înțeles că este o nouă operațiune îndreptată împotriva yoghinilor, cu scopul de a dezmembra această mișcare de yoga.

Când au sosit forțele antitero însoțite de oameni în civil și au intrat cu forța în curtea clădirii, am văzut de pe fereastra camerei mele cum au început să spargă ușile și geamurile.

În curtea casei noastre era o tânără care se numește Maria. Când i-a văzut pe atacatori, a încercat să le ceară un act, să-i întrebe de ce sunt acolo, să-i prezinte un act de percheziție. A fost îmbrâncită, lovită.

În 30 de secunde, jandarmii și cei care erau în civil au ajuns deja la etaj. Au spart ușa camerei mele, iar un bărbat a îndreptat o armă către mine. M-au luat și forțat să cobor scările în curte, unde deja erau strânse celelalte persoane din casă.

Poliția și jandarmii ne-au obligat să ne așezăm cu fața la perete și mâinile deasupra capului. Eram dezbrăcat, până să ajungă poliția sus am avut timp doar să-mi iau pantalonii. Eram desculț și fără cămașă, am cerut să contactez ambasada, să chem un avocat, era evident că ce se întâmplă era ilegal și că nu voiau să se afle despre asta.

Am rămas fără să mi se permită să mă îmbrac timp de câteva ore. O tânără mi-a aruncat la un moment dat o cămașă, de sus. Era foarte subțire, era totuși luna martie, afară aerul era foarte rece.

Pentru mine era evident că se opera la ordin, căci modul în care se comportau jandarmii era nefiresc. După jumătate de oră ar fi putut să-și dea seama că nu aveau ce să găsească acolo și că puteau să-și scoată cagulele. Dar au continuat să se comporte cu noi ca și cum am fi fost niște teroriști foarte periculoși. Doreau să înceneze ceva și să susțină ce doreau prin atitudinea pe care ei o aveau. Să spună că yoghunii sunt foarte periculoși, au arme, au droguri, sunt un mare pericol.

Atât timp cât m-am aflat acolo, eu împreună cu alți cetățeni, danezi, italieni – eram cetățeni din mai multe țări –, am cerut în mod insistent și repetat să ni se dea permisiunea să contactăm ambasadele noastre. Și, bineînțeles, să contactăm un avocat. Am fost refuzați foarte vehement. Dacă aș fi sunat la consulul Franței, ar fi trimis imediat pe cineva să vadă ce se întâmplă. Ei nu ar mai fi putut să continue acțiunile în acest mod brutal.

Șansa a făcut ca una dintre fetele care locuiau la etajul al treilea al casei, atunci când a văzut echipele de ordine, să aibă timp să o sune cu telefonul mobil pe avocata Mihaela Mîțu. Avocata a venit imediat acolo. În fața casei erau parcate foarte multe mașini ale echipelor de intervenție; ea însăși a avut foarte mult de furcă până a reușit să intre înăuntru. A durat destul de mult timp, amândouă părțile erau insistente.

Între timp, toți cei care eram în curte am fost înghesuiți într-o cameră pentru ca forțele de „dezordine” să poată să cotrobăie toată casa și să distrugă tot. Au întors fiecare cearșaf, fiecare cuvertură pentru a căuta ceva ce nu au găsit. Erau în fond niște infractori, pentru că vandalizau și distrugeau totul în cale.

Între timp s-a făcut o listă cu numele noastre, apoi unul dintre procurori a încercat să mă facă să semnez o hârtie. Am refuzat, nu înțelegeam ce scrie acolo. Nici unul dintre cei prezenți din echipa de intervenție nu știa să articuleze un cuvânt sau două, nici în franceză, nici în engleză. Mă întreb care este nivelul de educație al forțelor de intervenție române.

Am întrebat încă o dată ce se întâmplă, care este motivul pentru care a avut loc această acțiune. Nu mi s-a răspuns nimic. Am cerut din nou să contactez Ambasada Franței, să primesc un interpret. Nimic.

În jurul orei 3, toți cei care ne aflam în clădire am fost îmbrânciți către dubele Poliției și duși undeva către centrul orașului, pentru interogatorii. În clădirea Parchetului, o clădire înaltă de câteva etaje, am rămas aproximativ până în jurul orei 9 seara.

Atunci a devenit pentru mine evident că am fost vandalizați chiar de autorități. Întrucât ne aflam în clădirea oficială a Parchetului, înseamnă că nu erau bandiți mascați în oameni ai legii, ci chiar autoritățile române. Nici măcar în filmele cu cowboy nu se întâmplă așa. Chiar și acolo, când un polițist oprește pe cineva, îi prezintă un act. Se pare că în



România această regulă nu funcționează. Era evident că această acțiune a avut rolul de a induce o stare de teroare în cadrul acestei mișcări MISA.

La Parchet, pe coridor, erau în jur de 60-70-80 de persoane care așteptau. Nu știam dacă așteptăm să fim interogați sau torturați. Eram păziți de un om cu o mitralieră care avea o atitudine foarte serioasă. În tot acest timp, nu am avut dreptul să mâncăm, să bem apă. Am putut să mergem la toaletă doar însoțiți.

În imobilul din strada Sergent Turturică [...] se mai aflau încă 17 persoane de naționalitate străină. Am fost duși cu un etaj mai jos. Nu am fost interogați pentru că nu exista interpret, nici avocat. Autoritățile române au fost surprinse să găsească atâți cetățeni străini acolo. Noi ne așteptam să-și ceară scuze sau să explice cumva situația. Singurul lucru pe care l-au făcut a fost să ne verifice actele. Dar nici după această verificare nu am fost lăsați să plecăm. Am mai așteptat încă câteva ore până când, în jurul orei 9, am fost duși de aceiași jandarmi către dube.

La ieșirea din Parchet ne așteptau o serie de televiziuni și cameramani. Ne filmau cum eram, însoțiți de jandarmi, ca și cum am fi fost niște infractori periculoși. Asta mi-a arătat clar că este vorba despre o acțiune în care mass-media și Poliția sunt mână în mână.

Când am ajuns acasă, în camera mea erau o serie de persoane în civil. Nu s-au legitimat. Mi-au confiscat toate lucrurile, începând de la telefon, agendă, calculator, tot ceea ce aveam. Cel mai grav este faptul că mă pregăteam să public o carte în Franța, despre Tibet, și să am o expoziție în New York despre o mișcare indiana numită Sufiti. Aveam la mine toată munca mea, toate diapozitivele, toate printurile pregătite pentru expoziție. Atunci mi s-a confiscat tot, au pus tot ceea ce aveam, diapozitive, fotografiile, în jur de 10.000 de fotografii și diapozitive, filmele, tot, toată munca mea a fost pusă într-o cutie de un metru cub, în jur de 50 kg, și confiscată pur și simplu.

În acel moment, când ele au fost confiscate, a fost de față avocata Mihaela Mițu. A notat, a fost făcut un proces-verbal [...]: 50 de diapozitive, 60 de filme, [...], problema este că acest lucru nu a fost făcut regulamentar, așa cum se cerea. Fiecare lucru trebuia să aibă o descriere proprie. Mi s-a returnat doar o parte din ce mi s-a luat și acum nu-mi dau seama exact ce lipsește. Mi-a fost înapoiată toată arhiva de filme, dar nu și arhiva electronică.

Mi-este clar, nu iese la număr, nu s-a înapoiat tot ce s-a luat. Lucrez și în fotografia analogică, am lucrat și în fotografia digitală. Fotografiile digitale erau pe 229 de CD-uri. Nu le-am primit nici până astăzi. Nu mai am acces la munca mea din ultimii ani, la viața mea, de fapt. Am pierdut oportunitatea de a realiza expoziția la New York cu pozele din Tibet și a publicării cărții în Franța. Am pierdut toată munca și, din România, reportajele la mănăstirile românești. Timp de doi ani, eu nu am avut o sursă de venit, pentru că din aceste fotografii îmi câștigam existența.

În Franța, când ai un contract cu o revistă sau cu o publicație căreia îi dai un diapozitiv în original sau un film în original, dacă din cauza neglijenței acesta este zgâriat sau deteriorat, există o clauză în contract care spune că pentru fiecare astfel de diapozitiv sau fotografie se primește o daună de 1.000 de euro. Aș spune că parchetul îmi datorează câte 1.000 de euro pentru fiecare diapozitiv sau poză de pe film pe care a deteriorat-o.

\*

Am venit prima dată în România în cadrul taberei de vară de la Costinești, pe malul Mării Negre. Aici m-a fascinat armonia care exista între acești oameni. Am cerut permisiunea să fac fotografii pe acest subiect, mi-a plăcut, mi s-a spus : „Bineînțeles că ești liber să faci câte fotografii dorești”. Între timp, în anii care au urmat, am călătorit în India, în Tibet, în America de Sud. Apoi mi-am dat seama că aș dori să aprofundez acest subiect, să vin aici ca să fac în continuare fotografii. Să arăt mai departe lumii că disciplina yoga nu este o religie, ci ceva universal. Asta este munca pe care o fac, acesta este mesajul pe care vreau să-l transmit prin pozele pe care le fac aici.

## V.E.

Am 29 de ani, am terminat Facultatea de Pedagogie și Psihologie a Universității de Stat. Pe 18 martie, când jandarmii au început asaltul asupra ashramurilor, mă aflam în vizită la imobilul din strada Sergent Turturică [...].

După toate cele întâmplate, am fost duși la Parchet. Ne-au împins într-un hol îngust, ne-au pus lângă perete, jandarmii erau lângă noi cu armele în mână. Nu ne permiteau absolut deloc să vorbim unul cu celălalt. Eu deja aveam o stare de leșin pentru că nu mâncasem nimic, nu băusem apă, nu era aer pe acel hol. Într-un final, stând câteva ore bune pe acel hol în starea respectivă, a venit un procuror și mi-a zis să merg cu el într-un birou. L-am întrebat dacă pot să dau un telefon soțului meu, sunt căsătorită de patru ani, să îi zic unde sunt măcar că își face, normal, griji din cauza mea, că dispărusem așa, fără urmă. A zis că nu pot să dau nici un telefon și nu se știe cât timp voi fi reținută acolo.

Procurorul mi-a pus în față o foaie și un pix și mi-a ordonat să scriu. Să scriu ce voia domnul procuror. Mi-a pus întrebări personale, legate de soțul meu, a fost o întrebare care suna în felul următor : „În ce acțiuni sunt eu implicată în cadrul MISA cu tentă erotică?”. Atunci am scris pe acea declarație că eu, în afară de a practica cursul de yoga în cadrul MISA, nu mai urmez nici o activitate în această organizație. Și cu aceasta s-a încheiat, adică am scris ceea ce am vrut eu.

După aceea, iarăși am fost dusă pe acel hol și am fost reținută câteva ore. Am cerut [să merg] la toaletă, unde am fost însoțită de un jandarm bărbat care a zis să las ușa deschisă la toaletă. Era foarte jenant, credeți-mă, ești pus într-o postură... foarte, foarte jenantă... să stai cu un bărbat lângă tine la WC.

Era o stare de dispreț față de noi, dispreț la modul că ne zicea că suntem „marfă”, ceea ce înțelegeți prin acest cuvânt, adică prostituate.

Am putut să plec acasă într-un târziu, era deja întuneric, practic am lipsit de acasă cam paisprezece ore. Nici măcar soțul meu nu a primit un semn unde mă aflu și dacă sunt în viață. A trecut și el printr-un șoc emoțional. Eu n-am mai putut o lună de zile să mai dorm noaptea. M-am îmbolnăvit, am avut și anemie, și ulcer duodenal acut de un centimetru.

## Ilie Marian

Mă numesc Ilie Marian, am 42 de ani, căsătorit, eram conducător auto în momentul producerii evenimentului de pe 18 martie. Practicant de yoga de 14 ani.

În acea dimineață mă aflam la sediul firmei unde sunt angajat cu carte de muncă. Eram împreună cu colega mea Nati. În jurul orei 9 s-au auzit niște bubuituri foarte puternice în ușă, din ce în ce mai puternice, încât credeam că este cutremur. Pe ușă au năvălit echipe de mascați. M-au trântit pe mine, m-au imobilizat și cu arma la cap mi-au spus să nu mișc, să nu vorbesc. Mi-au pus bocancul pe spinare, pe cap. Strigau cât puteau de tare: „Unde sunt drogurile? Unde sunt armele? Mama voastră de borfași!”. Eram singur.

Colega mea era în clipa aceea la toaletă. Cu colțul ochiului am observat când doi mascați au luat-o pe sus, unul o ținea de o mână, unul de altă mână și, efectiv, au luat-o de pe WC, fără să-și ridice chiloții, au trântit-o pe jos. În clipa aceasta o filmau, ea strigând și implorând să-i dea voie să-și ridice lenjeria intimă. Ei nici nu au catadicsit, vorbeau foarte jignitor, pentru noi, înjositor.

Urlau: „Nu mișcă nimeni! Toată lumea tace din gură! Tu să taci! Nu ai voie să vorbești!”. „Dar, vă rog frumos, lăsați-mă să-mi ridic...” „Taci!” O amenințau cu arma. Nu i-au dat voie nici să se miște.

Ne mai spuneau: „Recunoașteți unde sunt drogurile pentru că noi oricum le vom găsi și va fi rău de voi!”.

A mai durat cam o oră, timp în care am fost ținuți la sol. După aceea s-au mai liniștit, au văzut că nu găsesc arme, droguri... Ne-au lăsat să ne așezăm pe un scaun, dar între timp colega mea, pentru că suferise o stare de șoc foarte mare, avea nevoie la toaletă, a cerut apă, nu i s-a dat. I s-a interzis vădit intenționat. Întrebam: „Dar de ce toate acestea?”. „Lasă că știți voi! Știți voi, mama voastră de borfași, ce ați făcut și ce faceți aici!”. „Dar ce facem noi aici? Noi suntem niște simpli angajați!”. „Lasă că știm noi, faceți sex în grup, faceți...” Efectiv ne-au ridicat bluzele. Ne-au ridicat bluzele și ne-au verificat dacă suntem drogați...

Chiar credeam că ne va înscena ceva, de aceea fata a fost ținută dezbrăcată, că noi făceam sex, că noi consumăm droguri... era foarte ușor să arunci o armă într-un colț și să spună că, de fapt, și arme deținem. Procurorul vorbea cu ceilalți procurori și apoi ne spuneau: „Până aici v-a fost, mama voastră de yoghini! S-a dus cu Bivolaru vostru cu tot!”. Efectiv urmăreau ca să ne aducă într-o stare de nimicnicie, ca și cum am fi nimeni în fața lor. Ne tot repetau: „Băi, da' voi de ce faceți lucrurile astea? Vouă nu vă este rușine?”.

La ora 22 a început a doua parte, pentru că sub escortă și cu cătușe la mâini, amenințați cu arma prin fața tuturor oamenilor care se strânseseră ca la circ la bloc, am fost urcați în dubă, cu totul violent, inuman este cuvântul... și duși la sediul Parchetului. Acolo, la ora 12 și ceva, am fost dat pe mână altui procuror care, cu o mască calmă, a zis: „Uite, scrie aici și chiar vei scăpa...”. Bine intenționat, am luat pixul și să scriu. Dar, culmea, în loc să fie relatarea mea, domnul procuror îmi dicta ce să scriu. Mi-a dictat să recunosc că domnul Gregorian Bivolaru trimite fete la „produs” în străinătate. Am refuzat. Celălalt procuror care era în încăperea a văzut că nu vreau să mă conformez, a venit pur și simplu și m-a amenințat. A spus: „Vezi că te arestez și nu mai pleci de aici cinci zile!”.

Am spus : „Nu pot să scriu așa, am nevoie de avocat”, știind că este în clădire.

Toată mascarada s-a terminat în jurul orei 2 noaptea. La 2 noaptea, după ce ni s-au luat așa-zisele declarații, am fost lăsați să plecăm.

\*

După trei zile, fără să mi se trimită nici un fel înștiințare, am fost ridicat cu poliția de acasă, în fața familiei, a copiilor și vecinilor. M-au luat pe sus, sub escortă, m-au dus la Parchet ca să fiu de față când s-au desfăcut pachetele. Cele întâmplare au lăsat urme asupra mea și asupra familiei.

## Amalia Lucachi

Mă numesc Amalia Lucachi, am 38 de ani, sunt de profesie asistent farmaceutic, practic yoga de șapte ani [...]

Pe 18 martie 2004 mă aflu în imobilul din strada Veseliei. În dimineața zilei respective dormeam, era în jur de ora 8 : 30, am fost trezită brusc din somn, de niște zgomote foarte puternice, deci inițial am crezut că e cutremur sau că au intrat hoții. În cameră cu mine mai dormea încă o fată, pe nume Irina Zenovei, m-am speriat și eu, și ea. N-am apucat să ne dăm bine seama ce se petrece, ușa a fost trântită de perete cu violență. Am văzut în cadrul ușii un bărbat îmbrăcat în combinezon negru, cu mască, cu cagulă pe față și cu o armă – pentru prima dată am văzut și eu o armă îndreptată către mine. A răcnit cu putere : „Culcat ! Măinile sus ! ”. Probabil iritat de faptul că nu am nici o reacție – eram în pat, îmbrăcată lejer – acel bărbat m-a luat de mână și m-a izbit de perete, efectiv am zburat prin aer, camera nefiind foarte mare, m-a izbit de perete, m-am lovit pe toată partea stângă, cap, umăr, picior, am făcut entorsă, am căzut pe mâna stângă. Am auzit : „Mișcă pe hol ! ”.

M-am ridicat, în momentul în care m-am ridicat m-a îmbrâncit, am ajuns pe hol, încă o dată m-a îmbrâncit cu violență, am căzut jos, atunci am observat că mai erau alte fete scoase din camere, întinse pe burtă. În cădere, am observat la capătul holului o fată, Popa Gabriela, care, desculță, călca pe cioburi de sticlă. Un alt individ mascat, cu arma la spatele ei, o obliga efectiv să meargă desculță pe acele cioburi de sticlă. Am început să spun „Tatăl nostru”, eram convinsă că mă-mpușcă, că suntem la discreția lor și că ne-mpușcă.

Un alt individ cu o pușcă foarte mare, o armă foarte lungă, efectiv stătea și-o punea ostentativ în dreptul fetelor, ca să ne sperie. Fata din fața mea, Vasile Domnița, s-a mișcat puțin, probabil o durea ceva, el imediat i-a pus pușca la ceafă și i-a spus : „Nu mișca că te-mpușc ! ”. În momentul acela mi-am ținut respirația, ferm convinsă c-o împușcă.

Am auzit apoi o voce, nu am văzut cine, nu ne-a dat voie să ridicăm capul de la pământ : „Sunt procurorul Delcea Marian, de la Omoruri, și am venit să facem o percheziție în această casă”, și imediat a spus jandarmilor : „Care mișcă, o împușcați ! ”.

La un moment dat, a fost adus un bărbat pe hol, din cameră, a fost îmbrâncit, a căzut pe jos, avea părul ceva mai lung, un alt jandarm mascat a venit și a început să îl târâie de păr. M-am temut foarte tare pentru el.

Am fost apoi duse la etajul unu. La un moment dat ne-au cerut să ne legitimăm. Eram duse într-o cameră separată, unde se afla acest procuror Delcea, alături de el era un cameraman care ne filma.

Una dintre fete l-a întrebat pe procurorul Delcea de ce se poartă așa cu noi. El s-a enervat foarte tare și a ordonat jandarmilor să-i pună cătușele. Am văzut-o cu cătușele puse și l-am auzit pe procurorul Delcea spunând : „Legăți-o de lustră ! ”. Un jandarm a spus : „Dar în această cameră nu este lustră ! ”. „Atunci legați-o de calorifer ! ”

Am revăzut-o ulterior în mașina jandarmeriei în care am fost dusă la Parchet. Era într-o stare de șoc. Nu reușea să vorbească, era plânsă toată, avea ochii roșii.

## Marius Monete

Mă numesc Monete Marius, sunt de profesie inginer, am 39 de ani, sunt consultant de marketing la o firmă româno-japoneză. Practic yoga de 14 ani.

În dimineața zilei de 18 martie, mergând spre serviciu cu mașina personală pe strada Veseliei, am văzut foarte multe mașini ale Jandarmeriei, dubițe, camioane, foarte mulți jandarmi mascați, gen filme polițiste.

Am vrut să ne întoarcem pe următoarea stradă, să asistăm la evenimentul respectiv. Acolo, surpriză, un camion cu însemnele Jandarmeriei, iar în spatele camionului un tip blond cu părul cârlionțat vorbea la o stație.

Am trecut pe lângă camion cu mașina, ne-am oprit la 20 de metri în spatele camionului. Am văzut oameni mascați cu armele la brâu. După vreo cinci minute, tipul acela blond cu părul cârlionțat s-a îndreptat către noi cu un mascat și mi-au cerut actele. I-am cerut un act, la care tipul respectiv mi-a zis că am văzut cam multe filme americane cu prezentări de acte. Până să scoatem noi actele din borsetă, deja tipul respectiv a-nceput să dea cu pumnii în geam. Am apucat să-mi închid centralizat toate ușile, nu cumva să încerce să tragă de uși. A încercat să dea cu pumnii în geamuri, cu picioarele... Am reușit până la urmă să deschid foarte puțin geamul, să-i dau actele și l-am întrebat pentru ce mă fac vinovat. A zis : „Lasă că știm noi, ești de-al lui Bivolaru, am văzut însemnele mașinii, de la MISA ”.

Văzând că nu vrem să ieșim din mașină, au chemat un echipaj al poliției rutiere. A mai durat cam zece minute până a venit un echipaj. Tipul de la Poliția Rutieră a venit la ușă și ne-a solicitat să ieșim ca să poată să verifice actele la mașină. Văzând că între timp se adunaseră și foarte mulți oameni, mai veniseră încă doi jandarmi mascați cu armele, am ieșit afară. Ne-au luat repede, ne-au pus cu mâinile pe portbagaj și au început să ne percheziționeze.

Spuneau : „Lasă că vă dăm mandat de arestare și vă ducem la Jilava acum”. Vă dați seama, eu participasem la revoluție, fusesem în perioada mineriadelor, am avut un coleg de facultate, de grupă cu mine, care a stat o săptămână la Jilava, a venit bătut măr, fără să fi făcut absolut nimic. Știam că pot să-ți însceneze orice, că pot să-ți facă orice. În țara asta...

Au intrat în mașină, au căutat, la un moment dat au dat de o punguță medicinală în care aveam ceaiuri : mentă, busuioc. Au ridicat-o într-un mod ostentativ, o fluturau și ziceau : „A, am găsit droguri la tine”. Am zis : „Acelea sunt niște ceaiuri medicinale, le găsiți în Plafar și în orice supermarket, nu este ce vreți să insinuați”. „Lasă că te aranjăm, nu e o problemă pentru noi.”

Tipul cu părul blond cârlionțat vorbea prin stație, am dedus că primea ordine de la Parchet. Nu știam ce-i ăla Parchet. Pe vremea Securității se auzea de Procuratură.

Ne-au dus la Parchet. Am fost duși într-o cameră. Era o hartă foarte mare în camera respectivă, pe care scria „Operațiunea Crist”, cu foarte multe pătrate roșii cu locații sau locuri care erau hașurate. Am descoperit că două dintre ele erau chiar la niște prieteni foarte buni de-ai mei de la cursul de yoga. M-am gândit că este o acțiune de amploare împotriva școlii noastre de yoga. Că vor să distrugă școala. Mă gândeam să plec din țară când am să scap, pentru că mă temeam pentru viața mea. Îmi dădeam seama că este imposibil să mai fac yoga în țara asta, cu asemenea represii.

\*

După câteva luni a trebuit să-mi dau demisia de la firmă. Patronul mi-a spus : „Ești foarte bun, dar nu pot să te mai țin, pentru că mi-au spus că o să vină Garda Financiară, Poliția Economică... și o să-mi creeze probleme. Nu pot să te mai țin. Trebuie să-ți dai demisia”.

## Eugen Rusu

Mă numesc Rusu Eugen, 37 de ani, am terminat Facultatea de Filozofie, sunt traducător în prezent. Practicant de yoga.

Eram pe strada Veseliei [...], era cam 8 : 30 dimineța, abia mă trezisem, când la un moment dat am auzit zgomote foarte puternice de geamuri sparte, am auzit țipetele colegilor, ale fetelor, strigătele unor bărbați : „Culcat, fața la pământ, telefoane!” . La câteva clipe după aceea, ușa camerei în care mă aflam a fost spartă violent cu piciorul și a intrat un jandarm cu cagulă, cu pistolul-mitralieră în mână. M-a luat de păr, m-a tras cu forță pe coridor câțiva metri, m-a aruncat în locul unde mai erau câțiva colegi de-ai noștri. Ne-au ținut acolo pe coridor, cu fața la pământ, în jur de o oră. Erau sticle sparte pe jos, geamurile sparte, era frig, fiecare era în ținuta în care a fost găsit. Nu ni s-a spus pentru ce e respectiva acțiune, s-au purtat cu noi parcă am fi fost niște infractori.

Au continuat să spargă ușile, era o ușă de fier la una dintre încăperile unde se țineau cărți. S-au chinuit să o spargă o jumătate de oră, au spart-o cu un berbec până la urmă, deși unul dintre colegi, Mihai Țuțu, le-a spus : „Avem cheile, putem deschide ușile”. Nu au ținut cont, au spart tot ce au găsit în continuare.

Cât ne găseam în camera de la etaj, la un moment dat au fost aduși din stradă cu forța în casă Dănuț Dunăre, un băiat pe nume Tase și Marius Danielevici. Lui Marius am înțeles că i s-au pus cătușe ; i-au luat cu forța de pe stradă. Pe unul dintre colegi l-am văzut cât stăteam în cameră sus, era chircit, era palid, gemea, l-am întrebat ce a pățit. Ne-a povestit că dimineța când au intrat jandarmii în casă l-au lovit cu bocancii, l-au trântit la pământ, l-au lovit cu patul armei, acuza dureri puternice la rinichi.

Din casă s-au umplut 116 cutii mari de carton, cu tot felul de obiecte, două camioane.

## Cornelia Sava

Mă numesc Sava Cornelia, am 38 de ani, sunt informatician, practic yoga de 17 ani.

În dimineața zilei de 18 martie mă aflam acasă, în apartamentul de pe strada Cernișoara, când mai mulți prieteni și colegi m-au sunat să-mi spună că în locuințele yoghinilor au intrat jandarmii și Poliția. M-am deplasat la sediul bibliotecii MISA de pe strada Sălaj, unde se aflau câțiva prieteni de-ai mei. Am intrat înăuntru. În fața ușii erau doi jandarmi înarmați, pe trotuarul din fața ușii bibliotecii, de asemenea se afla un jandarm, la colțul clădirii era iarăși un jandarm. În momentul în care am intrat înăuntru mi s-a spus că nu mai pot să ies de acolo. Am fost derutată, am întrebat de ce, exista un mandat, un act oficial... Nu mi s-a dat nici o explicație.

Am stat în sediul bibliotecii MISA aproape 12 ore. După 12 ore, jandarmii pur și simplu au plecat din fața ușii, fără să ne spună absolut nimic. În momentul acela ne-am făcut curaj și am ieșit. În aceste 12 ore în care am fost sechestrați în sediul bibliotecii MISA am fost tracasați și de presă. Au venit la ușă, au sunat, au vrut să între, să ne ia interviu. Nu puteau, pentru că jandarmii nu-i lăsau.

Au sunat la telefon de zeci de ori, întrebau dacă știm unde este Gregorian Bivolaru, dacă l-am ascuns în sediul bibliotecii ori dacă a fugit, dacă se ascunde, tot felul de lucruri de genul ăsta. Nu ne-au întrebat nici măcar o singură dată, măi, oameni buni, aveți vreo problemă, a intrat Poliția, este ceva cu voi, vă este bine? Nu-i interesa decât domnul Bivolaru.

În ziua respectivă aveam chiar programare la spital, pentru că-mi făceam niște analize, fiind suspectă de diabet. Aveam un copil minor acasă, cu care am reușit să vorbesc la telefon și căruia îi spuneam să aștepte că o să vin. A auzit că s-au făcut descinderi în locuințele yoghinilor, că yoghini sunt arestați. S-a speriat foarte tare. Am fost nevoită, la cererea lui, să-l mut din București la părinții din Alba Iulia, unde se află și astăzi.

## Daniel Stanciu

Mă numesc Daniel Stanciu, am 35 de ani și administrez rețele de calculatoare. Practic yoga din 1991. În 18 martie mă aflam într-un imobil din strada Veseliei, deoarece asiguram service-ul la calculatoare. Chiar reparam un calculator când, pe la 8 : 30 dimineața, s-au auzit zgomote puternice, uși sparte, geamuri sparte și au intrat în forță mai mulți jandarmi, erau cu cagule pe față. Unul dintre ei a venit și m-a trântit la pământ. M-a lovit și cu arma, s-a suit cu picioarele pe mine. M-a amenințat în mod repetat că mă împușcă.

În momentele acelea chiar am crezut că voi fi împușcat. Am trăit clipe de groază. Jandarmul se suise deja pe mine și era cu pușca înfiptă în spatele meu. Cum i se părea că mă mișc, mă amenința că mă-mpușcă. Am fost ținut aproape o oră așa. Nu am avut voie să merg la baie. Eu aveam o problemă de sănătate atunci, la rinichi. Am făcut o criză de rinichi, a trebuit să stau întins pe pat nemișcat mult timp.

## C.T.

Am 39 de ani, practic yoga de 17 ani. De profesie sunt mecanic, iar acum sunt student la psihologie.

În luna martie, în 18, eram cu iubita mea în mașină. Mergeam pe strada Veseliei, Sectorul 5. Lângă o casă particulară, am sesizat mai multe mașini ale Jandarmeriei, oameni mascați cu arma în poziție de tragere. Am fost curios, am încetinit mașina și în momentul ăla un jandarm mascat mi-a ieșit în față. A strigat: „Stai că trag!”. Am înghețat.

Am oprit, a venit la mine acel mascat. M-a legitimat. I-am dat buletinul, l-a arătat la un coleg care a intrat într-un imobil. S-a întors după vreo două, trei minute cu ordinul să fim băgați în casă. Ne-au luat din mașină pe mine, pe prietena mea cu mâinile la ceafă, ca pe infractori, cu arma la spate.

Am intrat în casă. Toată casa era distrusă. Totul era aruncat jos, pe podea: sticle sparte, cărți aruncate, monitoare răsturnate, sertarele scoase și toate hârtiile pe jos. N-am văzut așa decât în filme, au distrus toată casa aia, au spart uși, au spart geamuri. Eu știam imobilul, îl cunoșteam.

În centrul camerei se afla un domn, am aflat că era procurorul Delcea Marian care coordona toată activitatea din casă. Mai erau persoane în civil și mascați. Am întrebat de ce sunt eu dus acolo. Și nu mi-au răspuns. Am zis că vreau un avocat. A zis: „Ce avocat, băi? Aici eu fac legea”.

Ne-au dus la etaj, ne-au percheziționat cu fața la perete, ca pe niște infractori, exact ca în filme, ne-au luat tot ce aveam la noi. Dar ei ne-au luat lucrurile, cu arma, tâlhărie curată. După trei ani și jumătate încă nu am intrat în posesia bunurilor mele.

Dar era clar că jandarmii erau coordonați. Am aflat că au fost manipulați, induși în eroare. Li s-a spus că acolo sunt cuiburi de drogați, de nenorociți, prostituate, proxeneți. Se așteptau să fie întâmpinați cu foc armat... că o să întâmpine rezistență. Am putut să vorbim cu jandarmii abia la Procuratură, după ce ne-au anchetat.

Am stat în casă timp de zece ore. În acest timp, n-a venit nimeni să mă întrebe dacă vreau să mănânc, dacă vreau să beau, dacă vreau să merg la WC. Ne păzeau cu arma exact ca pe niște câini. Ne era foarte sete. Apă nu era deloc. După zece ore ne-au băgat într-o dubă a jandarmeriei și am plecat în trombă, au pus girofarul, alarma și... direcția Procuratură.

## Iulia Tapalagă

Am 28 de ani, sunt studentă, cursantă yoga.

În acea zi mă aflam în imobilul din strada Veseliei [...]. M-am trezit, cred că era ora 9, în țipetele și urletele colegelor de pe palier. M-am ridicat din pat șocată, speriată, m-am îndreptat spre fereastră, crezând că sunt niște hoți în casă. Nu era nimeni în dreptul ferestrei. Atunci m-am îndreptat spre ușă. Ușa era închisă, dar nu încuiată. În acel moment, a fost trântită brusc de perete, foarte brusc. Cred că a ieșit din balamale. Și-n acel moment m-am trezit cu un pistol în dreptul frunții, în dreptul privirii ca să spun așa.

Am crezut că voi muri. Asta am simțit în momentul ăla. Eu în viața mea nu am văzut un pistol. Doar în filme. Și... când l-am... simțit pe piele, am crezut că voi muri. Am simțit cum încep să-mi tremure picioarele, tremuram toată.



Eu credeam că sunt niște hoți. Dar nu puteam să fac legătura în acel moment... că un hoț poate să-mi pună pistolul la cap. În acel moment, a început să țipe la mine, mi-a spus: „Lasă-te jos!”, mi-a spus: „Întoarce-te și stai culcată!”, dar urla, eram terifiată. În momentul în care am început să mă las în jos, m-am întors în poziție ghemuit... și așteptam să fiu împușcată. Mă simțeam ca-ntr-un lagăr, cred, așa pot să asociez aceea stare. Deci pur și simplu am crezut că voi fi executată.

Am rămas culcată mai multe ore. Am stat doar cu fața în jos, nu puteam să-mi întorc capul. Stătea în dreptul ușii și spunea: „Nu mișca, că te împușc!”. La un moment dat am simțit cum a fost trântită lângă mine una dintre colegele din aceea casă. O auzeam plângând, tremura. Am simțit-o că se lipise de mine și am încercat, cumva, să-mi îndrept capul din acea poziție.

## Laura Zaharia

Am 30 de ani, sunt absolventă a Liceului Economic, practicantă de yoga.

În 18 martie 2004 mă aflam împreună cu prietenul meu într-o mașină și aveam un punct de întâlnire cu alți doi prieteni pe strada Sălaj, aproape de benzinăria Petrom. Am coborât din mașină să-i salutăm. În momentul acela am fost înconjurați de jandarmi. Două dube ne-au blocat mașinile din față și din spate. Au ieșit cinci jandarmi. În câteva secunde și-au îndreptat mitralierele către capetele noastre. Am crezut că leșin de frică. Nu înțelegeam ce se petrece.

Mai era și o Dacie break în care se aflau doi civili. Unul a ieșit și dădea ordine căpitanului jandarmilor, vorbea în permanență la telefon. Căpitanul imediat ne-a confiscat telefoanele. „Domnule, ce aveți cu noi, de ce ne țineți aici în văzul tuturor?” Ne era și rușine, să stai cu o mitralieră la capul tău.

Prietenul meu are o semipareză, nu poate să stea mult în picioare. După multe insistențe, la mai mult de o oră, ne-au lăsat să ne așezăm în mașină. Au spus că ei nu pot să ne lase să plecăm pentru că trebuie să vină o doamnă procuror.

Treceau autobuze, încetineau și ne priveau ca la film... și era un film de groază pentru noi. La un moment dat, a trecut pe acolo doamna avocat Adina Solomon, care ne-a spus că nu este legal să fim opriiți pe stradă. În momentul acela, prietenul meu a băgat cheile în contact să pornească mașina, dar în momentul în care a vrut să schimbe viteza, căpitanul a sărit, a smuls cheia din contact și a zis: „Voi nu plecați de aici până nu vine doamna procuror”.

A venit doamna procuror, ne-a pus să scoatem ce avem în mașină, bunuri personale. Mie mi-au luat tot din poșetă, inclusiv amintiri de suflet, scrisori și fotografii personale. Printre obiecte aveam și două punguțe cu plante medicinale din care îmi făceam ceaiuri. Ei le-au confiscat fără să le sigileze. Au spus: „Prafuri aurii...”, ca și cum ar fi vrut să spună că ar fi droguri.

După aproximativ 20 de minute, doamna procuror m-a chemat la dansa în birou. Începuse deja să întocmească procesul-verbal – eram de față când s-a mai adăugat ceva la procesul-verbal – și m-a pus să semnez. Eu am zis: „Nu semnez până nu îl citească”. A zis: „Nu îl semnați, nu mai plecați acasă”. Până la urmă l-am semnat fără să-l verific.



## 10. Asaltul din 18 martie în mărturiile jandarmilor

Declarațiile ofițerilor din trupele speciale aduse să „înfrunte” fetele și băieții din ashramuri, pe care au fost obligați să le dea în urma proceselor deschise de victime, confirmă în amănunt mărturiile celor ce s-au trezit asaltați în dimineața zilei de 18 martie 2004.

Desigur, nu era de așteptat ca jandarmii să se incrimineze, să recunoască faptul că au strigat, au urlat, au lovit cu bocancii, au împuns cu armele, că au încercat să-i îngrozească pe tineri și tinere, că i-au împiedicat să meargă la toalete ori, din contră, i-au însoțit ca să-i facă să se jeneze de situația delicată. Detaliile factuale, evoluția amintirilor, afirmațiile cu consecințe implicite precum interzicerea oricăror contacte telefonice, elementele care se evită sau pur și simplu nu apar – spre exemplu, referirea la discuțiile cu locatarii, prezentarea mandatelor, acordarea dreptului la un avocat etc. – sunt însă în acord perfect cu ce au spus practicanții yoga că li s-a întâmplat. Declarațiile jandarmilor și mărturiile victimelor se așază precum două părți ale unui fermoar<sup>1</sup>.

Locotenentul C.D., comandant de grupă, a fost anunțat pe 18 martie 2004, la ora 2 noaptea, că este alarmă de luptă, iar el și-a anunțat la rândul lui grupa. A luat o vestă și o cască antiglonț, cagulă, pistol de 9 mm cu 40 de cartușe. A fost trimis de șeful detașamentului, V.R., la un echipaj mixt care includea, alături de colegi, un procuror și un cameraman – posibil, spune ofițerul, de la SRI sau de la DGIPI. Au plecat spre obiectiv, imobilul din strada Sergent Turturică, la ora 5 : 00. Procurorul i-a anunțat de posibila găsimă a unor calculatoare, înregistrări audio-video și substanțe stupefiante. A sărit gardul de 2,5 m, a forțat niște uși și geamuri, a dat peste fetele care locuiau în casă, îmbrăcate sumar. Acestea au fost filmate, au fost strânse într-o cameră și au fost lăsate la baie, confirmă ofițerul, numai însoțite de o jandarmeriță. Nu li s-a dat voie să vorbească la telefon. Percheziția a durat 15 ore.

Căpitanul C.C. a fost trimis la obiectivul 8 – strada Păunașul Codrilor – cu vestă și cască antiglonț, a luat și un pistol automat de umăr de 9 mm. Știau că la locația respectivă se va afla o persoană de sex feminin de 30 de ani. A mers la locația respectivă cu grupa lui de opt oameni și alte persoane îmbrăcate în civil, prezentate de către comandantul unității ca procurori și polițiști. Când au coborât, la 10 m de imobil se afla un bărbat în civil. Li s-a alăturat, după ce a vorbit cu civilii care îi însoțeau („de unde am dedus că erau colegi, din moment ce i s-a permis și accesul în locație”, a comentat jandarmul). Căpitanul C.C. auzise, cum a scris în mărturie, „că acțiunea s-a desfășurat în colaborare cu SRI”. Au fost ridicate casete video, unitatea centrală, calculatorul și o serie de înscrisuri.

Grupa sergentului D.R. s-a îndreptat spre obiectivul 10 (strada Peleaga). După ce sergentul a luat de la camera de armament muniția și materialele de intervenție, alături

---

1. Arhiva MISA.

de cei aproximativ 80-90 de colegi care participau la misiune, a intrat într-un echipaj format din 8-10 luptători. Aceștia duceau cu ei pistoale-mitralieră tip LP și pistol Makarov, cu muniția aferentă, dar aveau în dotare și o pușcă lisă și „berbecul”. Reduta? „Imobilul în cauză era situat pe o stradă laterală, avea gard și curte mică... Unul dintre colegi a sărit gardul și a deschis din interior poarta ce era asigurată cu un zăvor. Am intrat în curte și ne-am îndreptat către intrarea imobilului, iar unul dintre colegi a deschis ușa care era închisă și a cedat foarte ușor, colegul pur și simplu trăgând de ea.” (Alții au sărit pe fereastră, confirmă ofițerul Stroe Alin Sandu, ceea ce arată, în raport cu prezentarea anterioară, o demonstrație inutilă de forță.)

D.R. a intrat într-o cameră de la etaj unde se afla un tânăr de circa 20 de ani, îmbrăcat, trezit din cauza zgomotelor, pe care l-a somat: „Stai! Jandarmeria!”. Tânărul s-a aruncat pe burtă, la podea, iar el s-a așezat în lateralul său. A venit procurorul, căruia tânărul, indignat de prezența jandarmilor, i-a spus că îl va acționa în instanță.

În imobil au fost găsite zece tinere și tânărul menționat. Fetele găsite de ofițerul D.A.C. în dormitorul în care a intrat erau îmbrăcate în pijamale și dormeau. Toate fetele au fost identificate. Toate fetele găsite în imobil au fost puse să stea într-o cameră, fiind păzite de către subofițerul M.R.A. și un coleg al său. Telefonele acestor persoane au fost strânse toate și puse pe o masă. Fetele au fost filmate cu camera de luat vederi de către un coleg de la Jandarmerie. „Tinerii găsiți în imobil nu erau înarmați, periculoși și nu desfășurau activități suspecte infracționale ori periculoase”, a declarat D.R.

La percheziție au participat două fete ca martori asistenți.

Desantul de la obiectivul 13 – strada Vasile Grozavu – s-a făcut în forță. Poarta a fost deschisă de un jandarm care a sărit gardul și a deschis-o din interior. Ceilalți au intrat apoi pe poartă. În casă s-a ajuns prin spargerea unui geam. Jandarmul care a spart geamul casei a deschis ușa de la intrare și apoi au intrat cu toții. În imobil au fost găsite trei persoane de sex feminin (una la parter, două la etaj), printre care Mădălina Dumitru, care au fost puse să stea într-o cameră fără a avea voie să folosească telefonul sau să se deplaseze neînsoțite (martorul J.B.N.P.).

„Am urcat la etaj unde am găsit într-o cameră alte două persoane de sex feminin. Acestea dormeau, cu lumina stinsă, iar la geamuri erau puse draperii de culoare neagră, motiv pentru care am fost nevoit să aprind lumina. După ce s-a aprins lumina, acestea au fost somate să se culce la pământ, iar eu am tras pătura de pe ele pentru a vedea dacă mai este vreo persoană în pat. Precizez că una dintre fete, care se numea Mădălina, era dezbrăcată complet, iar cealaltă avea pe ea o pereche de bikini. Nu cunosc dacă fetele au fost filmate dezbrăcate sau nu, întrucât de acest lucru s-a ocupat un reprezentant al SRI-ului (martorul V.C.)”.

„Fetele au fost culcate în prima fază, pe jos, pe burtă lângă pat. Când una din fete mergea la WC, mergeam eu să o însoțesc”, mărturisește C.A.C.: „Intram cu ea în WC să facă ce vrea ea, respectiv necesitățile, firește să se spele, să se spele pe dinți, pe față”.

Sergentul S.C. este unul dintre agenții care confirmă cunoașterea de către jandarmi a identității oamenilor vizați în cadrul operațiunii: „De la comandantul de echipaj, maiorul J.N., am aflat că urma să ne deplasăm în zona cartierului Ferentari, lucru pe care de altfel l-am și făcut, ajungând în zonă în jurul orelor 06:00 – 07:00. De la procuror și de la comandantul de detașament, maiorul J.N., am aflat că misiunea noastră consta în aceea de a sprijini activitatea procurorului și polițiștilor care consta în a aduna probe în legătură cu MISA și Gregorian Bivolaru, mai precis, rolul nostru era acela de a supraveghea și a asigura ducerea în bune condiții a sarcinilor dispuse de procuror”.

Subofițerul S.V.D. a mers la obiectivul 11, strada Peleaga. Confirmă că în casa respectivă, unde se afla o singură femeie, jandarmii au forțat ușa prin lovituri cu piciorul.

Sergentul major B.-M.P.M. a intrat în obiectivul 4 – strada Râmnicu Sărat. Pe drum, procurorul le-a spus că urmează să efectueze o percheziție domiciliară la o locație MISA. Apartamentul se afla într-un bloc, așa că s-a intrat după ce s-a sunat la ușă. Erau două fete tinere care au chemat proprietarul.

Un pasaj din declarația subofițerului O.L.F. trimis la obiectivul 14 – strada Turturică :

Eu am intrat cu un coleg la parter, într-o cameră care era de fapt un fel de hol și în care nu se afla nimeni, iar în continuare era altă cameră unde se afla un grup de fete (trei-patru) care erau îmbrăcate și stăteau pe niște saltele pe jos. Ne-am declinat identitatea (nu știu dacă s-au speriat, le-am somat să stea pe burtă cu mâinile la spate și să nu miște nimeni).

A rămas unul din noi să le supravegheze și celălalt a cercetat dacă în aceea cameră mai este cineva. Atunci a fost găsită o fată în șifonier (dulap). Nu rețin dacă aceasta din șifonier era sau nu cu haine sau fără haine pe ea. Menținerea respectivelor fete în poziția indicată a durat circa două minute, apoi le-am indicat să meargă afară din casă, în curte (nu era frig). Eu am rămas să le supraveghez până ce au fost scoase din casă toate persoanele găsite acolo.

U.C.I., același obiectiv : „Despre faptul că acolo în acel imobil este sediu MISA (locație MISA) am aflat din discuțiile purtate cu colegii de la care am preluat paza obiectivului. Fac precizarea că am mai fost și la alte misiuni unde erau mitinguri ale membrilor MISA, cred că tot în anul 2004”.



## 11. Asaltul din 18 martie din perspectiva presei

### Prezentarea evenimentelor de către posturile de televiziune

Mai jos sunt reproduse câteva prezentări făcute de posturile de televiziune intervențiilor în forță din 18 martie 2004 și semnificația dată de ziariști acelor evenimente. Interpretarea oferită opiniei publice de toate posturile de anvergură națională, ca și de cele locale este univocă. Din acest motiv, deși din mulțimea știrilor privitoare la descinderi care au invadat ecranele nu au putut fi reproduse ori rezumate aici decât foarte puține, ele acoperă cam tot ce s-a spus în zilele ce au urmat descinderilor.

Prin citarea televiziunilor putem transmite doar conținutul ideilor. Cum s-a mai spus, se pierde principala forță a acestui mijloc de comunicare, impresia lăsată de imagine. Iar imaginile luate în ziua de 18 martie de cameramanii aduși și pregătiți de procurori, care au ajuns, după câte se vede, la televiziuni, erau absolut șocante. Unele detaliau asaltul trupelor de jandarmi, explozia de violență și siguranța de sine pe care o arătau bocancii ce loveau ușile, berbecul ce dădea jos porțile, geamurile sparte cu zgomot. În paralel, imaginii precum cea a Nataliei Elena Petrache, luată din toaletă cu chiloții pe vine, așezată sub amenințarea armei automate lângă portarul clădirii, pentru a fi prezentată ca probă a promiscuității membrilor MISA. Una dintre seringile filmate la o doctoriță a fost arătată din diferite unghiuri, cu comentariul făcut pe un ton peremptoriu, că ar fi fost folosită pentru droguri. Au fost luate din dulapurile ashramurilor fotografii ale practicanților de yoga care îi înfățișau în costum de baie și prezentate pe posturile TV fără nici o preocupare față de dreptul la propria imagine. S-au amestecat înregistrările luate în timpul asaltului cu unele preluate din alte surse, pentru a obține un impact maxim asupra telespectatorilor. Imaginile au fost repetate, obsesiv, la ore de maximă audiență, până au atins subconștientul telespectatorilor.

*Joi, 18 martie 2004*

*Antena 1, „Observator”, ora 22 :00.*

Letiția Zaharia, George Buhnici : „Zeci de membri ai sectei lui Gregorian Bivolaru sunt audiați în acest moment la Parchet. Autoritățile au declanșat cea mai mare acțiune de depistare a traficului de carne vie din Capitală. Și astfel au ajuns la membrii MISA”.

George Buhnici : „Cea mai puternică și cea mai bine organizată lovitură dată până acum de autorități pornografiei și prostituției”.

Sorin Ovidiu Bălan : „Jandarmii au încercat să intre pe ferestre, geamurile erau blindate, așa că au spart ușile cu berbecii”.

Letiția Zaharia : „Astăzi la orele 7 s-a declanșat cea mai mare operațiune împotriva traficului de droguri și a traficului de ființe umane din România postdecembristă. [...] Acum opt ani un raport al Poliției arătase că mișcarea creează probleme psihice tinerilor”.

Oana Despa : „În comunități închise în care accesul nu este permis decât inițiaților se practică sexul în grup sau urinoterapia. Aceasta este considerată de psihologi o tehnică de manipulare care conduce în final la probleme psihologice : tinerii se îndepărtează de societate și își neagă familia”.

Letiția Zaharia : „În spitale de psihiatrie în ultimii ani au ajuns zeci de tineri, membri ai MISA [...] Cea mai gravă suspiciune care a planat asupra membrilor MISA a fost legată de sinuciderea a două minore în urmă cu șapte ani”.

George Bălan (procuror) : „Din toate informațiile pe care le avem [rezultă] : trafic de droguri, prostituție, crimă organizată, video-chaturi”.

„Sumele care se învârt în aceste afaceri ale traficantilor de carne vie și droguri sunt de domeniul incredibilului. Mafioții câștigă săptămânal milioane de dolari. Procurorii și polițiștii suțin că acțiunea în forță continuă, urmând să fie făcute zeci de arestări”.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 21 : 00.

Titlul materialului : „Acțiuni concertate împotriva lui Gregorian Bivolaru”.

Cristian Zărescu : „Chiar dacă ancheta este la început, polițiștii ne-au informat că activitățile acestei mișcări sunt cât se poate de vaste și majoritatea ilegale. Aici aș numi doar producția de filme porno, pornografia pe Internet, practicarea sexului în grup și practicarea urinoterapiei. De altfel, la locuințele percheziționate astăzi, polițiștii au descoperit cantități impresionante de documente contabile, sume foarte mari de bani în lei și valută, o colecție impresionantă de casete video, aparatură electronică și bijuterii”.

Prezentatoarea de știri : „În timpul perchezițiilor, procurorii și forțele de ordine au găsit zeci de fete care practicau prostituția pe Internet, sute de casete pornografice, bijuterii și importante surse de bani”.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 23 : 00.

Prezentatoarea de știri : „În timpul perchezițiilor procurorii și forțele de ordine au găsit zeci de fete care practicau prostituția pe Internet, sute de casete pornografice, bijuterii și importante surse de bani. Pentru transportul materialelor confiscate care vor proba activitatea mișcării lui Bivolaru a fost nevoie de cinci camioane. [...] La acțiunea de zilele trecute au colaborat pe linie informativă atât SRI, cât și Direcția de Informații a Ministerului de Interne. SRI monitorizează de câțiva ani activitatea mișcării conduse de Gregorian Bivolaru”.

*Pro TV*, „Știrile Pro TV”, ora 19 : 00.

Ovidiu Oanță : „Coordonată de Parchetul Curții de Apel București, investigația vizează în primul rând desființarea unor rețele de traficantii de droguri și de prostituție suspectate că ar avea legături cu mișcarea condusă de Bivolaru. Deocamdată, spun surse oficiale, nu s-au făcut rețineri, chiar dacă au fost audiate mai multe persoane, printre care și Bivolaru. Cert este că în urma acestor descinderi s-au identificat câteva studiouri ilegale, unde se făceau filme pornografice și care găzduiau video-chaturi pentru adulți...”.



Andreea Esca : „...Cea mai amplă acțiune de acest gen din România. Perchezițiile de până acum au dus la descoperirea unor studiouri în care se realizau filme pentru adulți”.

*Pro TV*, „Știrile Pro TV”, ora 23 : 15.

Ovidiu Oanță : „Inițiată de Parchetul Curții de Apel București, ancheta vizează în primul rând desființarea unor rețele de traficanți de droguri și de carne vie suspectate că ar avea legături cu mișcarea condusă de Bivolaru. Deocamdată nu s-au făcut rețineri, chiar dacă s-au audiat mai multe persoane, printre care și Gabriel Bivolaru<sup>1</sup>. Cert este că în urma acestor percheziții s-au descoperit câteva studiouri în care se turnau filme pornografice și care găzduiau video-chaturi pentru adulți”.

Cristi Tabără : „Investigațiile sunt legate de posibilele legături ale grupării oculte cu rețelele de prostituție și trafic de stupefiante. Perchezițiile de până acum au dus la descoperirea unor studiouri în care se turnau filme pornografice. Poliția a găsit studiouri video pentru producții pornografice. Nu trebuie însă să ne mirăm, pentru că exercițiile sexuale erau obișnuite în cadrul mișcării”.

*TVR 1*, „Jurnal de noapte”, ora 22 : 00.

Prezentator : „...au percheziționat mai multe imobile în care aveau loc activități pornografice și erotice neautorizate”.

### *Vineri, 19 martie 2004*

*Antena 1*, „Observator”, ora 7 : 00.

Titlul materialului : „Lovitură grea”.

Sanda Nicola : „Autoritățile au declanșat cea mai mare acțiune de depistare a traficului de persoane din Capitală și așa au ajuns la membrii Mișcării pentru Integrare Spirituală în Absolut, condusă de Gregorian Bivolaru... Peste 300 de procurori și polițiști au descins în mai multe imobile din Capitală, reușind să rețină zeci de persoane și să confişte cel puțin trei camioane de casete cu conținut pornografic, reviste erotice, droguri și calculatoare folosite pentru video-chaturi erotice. Surse judiciare susțin că organizația este implicată și în traficul de droguri și de arme”.

*Antena 1*, „Observator” (imagini de la descinderi, Mădălina Dumitru și Mirona Maria Farcași protestând pentru faptul că erau filmate), ora 19 : 00.

Alessandra Stoicescu, Lucian Mîndruță : „300 de polițiști, jandarmi și procurori au descins azi-noapte în Ferentari pentru a sparge cuiburile de prostituție, pornografie și trafic de carne vie. Au fost vizate clar case în care anchetatorii știau că-și desfășoară activitatea membri ai mișcării lui Gregorian Bivolaru. Aici au fost găsite tone de materiale pornografice, casete și reviste porno, dar și calculatoare folosite pentru video-chaturi erotice. Zeci de persoane au fost luate pe sus și audiate la Parchet. [...] Polițiștii nu exclud ca în întreaga afacere să fie vorba și de consum de stupefiante”.

1. O primă confuzie între Gregorian Bivolaru și Gabriel Bivolaru, care va deveni unul dintre fenomenele cele mai interesante în săptămânile care au urmat.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 6 : 00.

Prezentatoarea știrilor repetă comunicatul de seară al postului.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 12 : 00.

Prezentatoarea de știri : „Anchetatorii au pe masa de lucru mai multe plângeri ale părinților membrilor MISA, din care rezultă că băieții și fetele lor sunt drogați pentru a sta departe de familie. Cei implicați în organizație pot fi acuzați de sechestrare de persoane. Membrii familiilor au sesizat poliția în repetate rânduri, susținând că nu reușesc să ia legătura cu rudele care au aderat la această mișcare. Procurorii anchetează și acuzațiile de prostituție, existând bănuiala că sunt oameni care plătesc pentru a participa la orgiile sexuale organizate de guru. De asemenea, se fac verificări pentru a se stabili dacă au fost săvârșite infracțiuni de natură economică, existând documente care arată că în anumite activități au fost eludate taxele către stat”.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 21 : 00.

Prezentatoarea de știri : „...vor fi acuzați de difuzare de materiale pornografice și de consum de droguri. Anchetatorii bănuiesc că din aceste activități organizația lui Bivolaru câștiga sume imense”.

*Pro TV*, „Știrile PRO TV”, ora 19 : 00.

Andreea Esca : „Descinderi în forță ale jandarmilor, o lume ascunsă în spatele unor fanatici și multă pornografie sunt primele rezultate ale anchetei declanșate de procurorii bucureșteni care vizează MISA condusă de Gregorian Bivolaru”.

Ovidiu Oanță : „Aceste descinderi au dus la prinderea în flagrant a câtorva zeci de tinere care turnau producții pornografice sau care se aflau în plină acțiune de video-chat pentru adulți. Procurorii ne-au dezvăluit astăzi că în urma acestor descinderi au fost confiscate nu mai puțin de cinci camioane de materiale pornografice și aparatură folosită pentru video-chat. Și când spun materiale pornografice mă refer la câteva mii de casete video și DVD-uri cu filme pornografice, la câteva mii de reviste de gen, dar și substanțe afrodisiace folosite de actorii care turnau filme pornografice. De asemenea, printre bunurile confiscate de procurori pentru continuarea cercetărilor, se află o cantitate importantă de bijuterii, este vorba despre vreo zece kilograme de aur ; de asemenea este vorba despre armament și, nu în ultimul rând, s-au găsit câteva substanțe suspectate a fi droguri. [...] Procurorii susțin că au de-a face cu una dintre cele mai mari rețele de traficanți de carne vie din România, care are legături cu țările occidentale, cum ar fi Olanda, Belgia și Japonia”.

(Extras din filmul realizat de ofițerii de la Serviciul de Informații al Ministerului de Interne, difuzat în cadrul acestui jurnal : Mirona Farcași : „Dar, eu nu vreau să mă filmați. Deci vă rog să nu filmați !”.)

„Oficial, preocuparea acestei mișcări cunoscute de aproape toată lumea sub numele de MISA este purificarea sufletului prin yoga. În realitate, adepții acestei mișcări, este vorba de câteva mii, nu se preocupă decât de urinoterapie și sex în grup, sex deviant. [...]

Trebuie să vă spun că tehnicile de racolare și îndoctrinare ale adepților MISA se bazează pe medicină naturistă, dar și pe administrarea unor mixturi afrodisiace care au în componență substanțe stupefiante în limitele admise de lege, dar care produc reacții halucinogene și care îl fac pe tânărul sau tânăra care recurge la o astfel de metodă o masă

de manevră pentru mișcarea lui Gregorian Bivolaru. Asemenea imagini sunt frecvente la întâlnirile MISA [...]

Închis în 1977 pentru multiplicare și răspândire de materiale pornografice, devenit mai apoi guru, Gregorian Bivolaru înființează în 1990 MISA. Are acum în jur de 100.000 de adepți, mulți dintre ei bolnavi psihic. [...]

Oameni care erau bolnavi psihici care făceau tratamente care îi ajutau să rămână integrați în societate, odată ce au intrat în Mișcarea pentru Integrare în Absolut, au rămas integrați acolo și au devenit sclavi spirituali. [...]

Adepții lui Bivolaru practică sexul în grup sau își beau urina, sfătuiți de guru.”

Profesor universitar doctor Florin Tudose, medic primar psihiatru : „Toate erau făcute nu cu scopul înălțării spirituale, așa cum spunea Bivolaru, ci cu scopul anihilării voinței”.

*Prima TV*, „Focus”, ora 8 : 00 – 10 : 45.

Informație difuzată pe burtieră : „Proxenetism, trafic de droguri și pornografie pe Internet. Procurorii au audiat peste 40 de persoane și au făcut mai multe percheziții în casele membrilor mișcării conduse de Gregorian Bivolaru”.

Rareș Năstase : „Procurorii însoțiți de jandarmi au descins în fiecare locuință și au găsit sute de materiale pornografice care erau distribuite și pe Internet către utilizatori din străinătate. Ce arată cercetările? Răspunde George Bălan (procuror)”.

George Bălan : „Trafic de droguri, prostituție, crimă organizată, video-chaturi ; în continuare desfășurăm activități”.

(Urmează câteva informații despre condamnările anterioare ale lui Gregorian Bivolaru. „Anchetatorii au stabilit la vremea respectivă că nu are discernământ și a fost internat într-un spital...”.)

*B1 TV*, „Știri”, ora 7 : 30.

Irina Pivniceru : „Forțele de ordine au percheziționat ieri 15 clădiri din cartierul bucureștean Ferentari, unde se făcea «integrare în Absolut». De fapt, la toate aceste adrese se derulau acțiuni cu droguri și se practica prostituția”.

Andreea Bondoc : „B1 TV a atras atenția în repetate rânduri asupra activității sectei conduse de Gregorian Bivolaru. Investigațiile Poliției durează de ani întregi. Direcția de Informație și Protecție Internă a concluzionat în urma multiplelor anchete că mișcarea victimizează tineri intelectuali neconsacrați, femei dornice de voluptate. [...] Poliția nu a reușit să probeze că membrii MISA sunt forțați să participe la astfel de întâlniri”.

## *Sâmbătă, 20 martie 2004*

*Antena 1*, „Observator” (imagini de la descinderi), ora 19 : 00.

Gabriela Vrînceanu Firea, Vasile Marcu : „...traficul de persoane din casele aparținând lui Gregorian Bivolaru. Polițiștii au confiscat trei camioane cu material pornografic, reviste, casete audio și video, calculatoare și camere de filmat”.

Titlul reportajului : „Pornoshow moldovenesc”.

Narator din *off* : „Aseară, polițiștii de la Crima Organizată au oprit la vama Sculeni două persoane care încercau să scoată din țară mai multe casete video cu conținut pornografic<sup>1</sup>. Oamenii legii ne-au confirmat că aceștia au legături cu MISA”.

1. Erau casete ce conțineau cursuri teoretice de yoga pentru cursanții din Republica Moldova.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 0 : 00.

Prezentatoare : „Reportaj «Craiova. MISA promite, MISA destramă»”.

Narator din *off* : „Adevărul este însă tragic : familii destrămate, tineri mutilați sufletește și psihic, adulți pierduți. Iată adevăratul destin al celor ce-l urmează pe Grieg, cum este alintat Gregorian Bivolaru. Echipa Realitatea TV din Craiova a participat în urmă cu un an la o ședință MISA. Imaginile ce vor urma sunt filmate cu o cameră ascunsă și vorbesc mai mult decât suficient despre ceea ce înseamnă MISA”.

Ana Popescu, terapeut : „Am întâlnit zeci de persoane care veneau la mine cu probleme de sănătate, mai ales la nivelul organelor genitale, unde își închideau centrul energetic, al doilea centru energetic. Din câte am înțeles, practicau o anumită continență sexuală, cam așa ceva, și își închideau centrul energetic”.

Narator din *off* : „Și cum s-ar putea întâmpla lucrurile în alt mod, de vreme ce la fiecare întâlnire membrii deja consacrați ai MISA le prezintă noilor recruți filme de propagandă în care le promit fericirea eternă și armonia sexuală. Mai mult, ca să-i atragă mai ușor pe naivi, membrii MISA spun că aceasta nu este deloc în contradicție cu credința creștină. Adevărul este însă șocant”.

Ana Popescu, terapeut : „Una dintre pacientele mele, care avea soțul în această organizație, prin anul al nouălea, am înțeles, făcea sex în grup. Atunci ei nu se mai înțelegeau acasă și bărbatul a făcut de așa natură încât să-și atragă soția în aceste cercuri, ca să poată să vadă ce se întâmplă acolo, crezând că, probabil, o să-și rezolve problemele de căsnicie”.

*TVR 1*, „Jurnalul de noapte”, ora 23 : 00.

Monica Ghiurco : „Zeci de adepți ai mișcării conduse de Gregorian Bivolaru, în marea majoritate femei, au mers astăzi la Institutul de Medicină Legală pentru a li se recolta probe de sânge. Vor să dovedească faptul că nu sunt consumatori de droguri”.

Marius Zamfir : „Cele mai multe dintre tinere, aproape 30, au ajuns la IML în jurul orei 16 : 00. [...] Toată lumea a remarcat că nici una dintre ele nu purta sutien.

Polițiștii și procurorii au inițiat de joi o acțiune fără precedent pentru a elucida activitatea MISA condusă de Gregorian Bivolaru. Acesta este acuzat că atrage tinerii în activități imorale, încalcă legea drepturilor de autor și de evaziune fiscală”.

Monica Ghiurco : „Ancheta s-a extins și la Iași. Doi bărbați care voiau să iasă din țară prin punctul de trecere Sculeni și aveau asupra lor mai multe casete porno au fost prinși de polițiștii de frontieră”.

### *Duminică, 21 martie 2004*

*Antena 1*, „Observator”, ora 19 : 00.

Titlul materialului : „Se strânge lanțul” (imagini cu materiale găsite în boxe).

Gabriela Vrînceanu Firea, Sanda Man : „Au fost descoperite mii de poze cu membri MISA dezbrăcați”.

Titlul reportajului : „Nud pentru MISA”.

Narator din *off* : „Aproape toți cei care apar în poze stăteau în picioare și erau goi-puşcă”.

*Realitatea TV*, „Jurnal TV”, ora 16 : 00.

Reporter : „Într-una dintre boxe au fost descoperite câteva sute de fotografii din tinerețe ale lui Bivolaru, iar anchetatorii presupun că aici stătea însuși liderul MISA.

În urma perchezițiilor se va stabili dacă a fost încălcată legea drepturilor de autor și dacă firmele care au multiplicat materialele pornografice pot fi acuzate de evaziune fiscală”.

*TVR 1*, „Jurnal”, ora 19:00.

Prezentatori: „Trei persoane au fost puse sub învinuire, însă nimeni nu a fost reținut. Șeful Parchetului Curții de Apel București, George Bălan, a precizat însă că ancheta al cărei nume de cod este «Christ» nu vizează organizații, ci persoane. Autoritățile nu exclud varianta ca și liderul spiritual al grupării, Gregorian Bivolaru, să fie audiat”.

Lucian Pîrvoiu: „Este foarte posibil, într-un interval relativ rezonabil de timp, să putem să tragem o concluzie dacă există indicii sub acest aspect [trafic de persoane – n.n.]. Nu este exclusă nici o audiere și nici o măsură”.

Chestorul Gelu Drăjneanu, adjunctul șefului Poliției Române (răspunzând la întrebarea ziarștilor cu privire la momentul declanșării anchetei): „Noi nu facem anchetă pe informații, ci pe probe. Și de-asta s-a declanșat acțiunea la data respectivă, pentru că atunci s-a considerat că sunt suficiente date și elemente care ne pot permite desfășurarea de forțe în teren”.

Declarația lui Gregorian Bivolaru difuzată la BBC.

Prezentator: „Povești cutremurătoare ale unor oameni care au avut sau au legături cu MISA: [...] o familie din Comarnic susține că și-a pierdut fata odată cu intrarea ei în mișcarea lui Gregorian Bivolaru. Tânăra a rupt orice relație cu părinții, a divorțat și refuză să-și mai vadă copilul în vârstă de zece ani”.

Maria Florea (corespondent TVR Iași): „Unii dintre ei [adeptii MISA – n.n.] au avut nevoie de îngrijiri medicale pentru a reveni la o viață normală. Este și cazul a cinci studente din Iași care au fost internate de părinți la Spitalul de psihiatrie „Socola”. Medicii spun că fetele sufereau de tulburări de personalitate și s-au vindecat după mai multe săptămâni de tratament”.

*TVR 1*, „Jurnalul de noapte”, ora 23:00.

Monica Ghiurco: „Acesta [Gregorian Bivolaru] este acuzat că atrage tinerii în activități imorale, încalcă legea drepturilor de autor și de evaziune fiscală”.

## *Vineri, 26 martie 2004*

*TVR Internațional*, „Jurnal”, ora 19:00.

Reporter Lucian Pârvoiu: „Adeptii ai mișcării lui Gregorian Bivolaru au ajuns să urmeze tratament psihiatric într-un spital din Prahova, din Voila. Din momentul în care l-au cunoscut pe Gregorian Bivolaru, toți au intrat în conflict cu familiile. Unii și-au donat casele, alții și-au donat mașinile sectei, în semn de recunoștință față de guru. Din clipa în care au aderat la sectă, viața lor s-a schimbat în rău. În urma tratamentului s-au vindecat, însă acum nici unul nu a acceptat să vorbească despre dramele pe care le-a trăit. Unul dintre ei mărturisește acum că totul a fost un coșmar”.

Doctor Gabriela Degeratu: „Vulnerabilitatea psihică, aceasta era trăsătura comună care-i caracteriza pe cei care au participat la mișcarea lui Gregorian Bivolaru, dar au trecut și pe la spitalul din Voila. Labilitatea lor a fost exploatată imediat de cei ce

recrutau adepți pentru Bivolaru. Doctorii de la Voila apreciază că la ei au ajuns cazuri dramatice. O femeie în vârstă de 30 de ani din București, necăsătorită și licențiată în mecanică, și-a cedat locuința lui Bivolaru după numai câteva luni. O altă femeie în vârstă de 50 de ani a venit cu mare greutate la psihiatru, dar a refuzat în primul moment să dea relații doctorilor despre Bivolaru, temându-se de eventualele represalii la care ar fi putut fi supus fiul ei, și el adept al mișcării”.

Doctor Adrian Tranulis : „Cel mai dramatic [caz] din punctul meu de vedere profesional a fost cel al unui student adus de familie cu agitație psihomotorie, insomnie și, cum am interpretat eu, delir”.

Reporter : „Un absolvent de liceu din județul Prahova a ajuns în sectă după ce a început să practice yoga. Tânărul a fost repede recrutat de yoghinii lui Bivolaru. După un tratament îndelungat, tânărul a fost salvat de psihiatri”.

Doctor Adrian Tranulis : „În general, pacienții erau din categoria bolnavilor cu schizofrenie, simptomele clasice ale schizofreniei. Dar ce frapa la bolnavi era o îndoctrinare, o modificare a comportamentului premorbid, în așa fel încât ar fi fost în stare să comită lucruri pe care în mod normal, un schizofren poate nu le-ar fi făcut”.

Reporter : „Doctorii de la Voila relatează că în prima fază de tratament, cei veniți din sectă au continuat să-și bea urina, dar după două săptămâni ei au renunțat la așa-zisa practică naturistă. Observând comportamentul pacienților, medicii și-au dat seama că mișcarea condusă de Bivolaru are o structură organizatorică de tip paramilitar, care distruge destine”.

## Prezentarea evenimentelor în presa scrisă

Începând cu 19 martie 2004, ziarele au lansat titluri și acuzații fulminante, încercând să concureze, prin energia cuvintelor, televiziunile care aveau atutul imaginii. Se adăuga dezavantajul zilei : evenimentele petrecându-se joia, presa scrisă a pierdut sfârșitul de săptămână.

„Autoritățile statului au acționat în imobile unde se desfășurau activități de video-chaturi pornografice și erotice neautorizate”, titra *Ziua* din 20 martie. „În timpul descinderilor au fost găsite diferite substanțe, despre care nu se poate spune deocamdată dacă sunt stupeficante”, scria *Cotidianul* din 22 martie. „...acțiunea a fost declanșată și ca urmare a sesizărilor formulate de mai mulți cetățeni cu privire la activități de prostituție și trafic de droguri în mai multe cartiere mărginașe ale Bucureștiului” ; „Material porno în casa unui cadru didactic universitar”, cita *Evenimentul Zilei* din 22 martie. „În acest camion au fost descoperite materiale compromițătoare, printre care reviste pornografice și cărți ale cultului MISA”, exprima într-o construcție ceva mai vagă *Adevărul*, tot în 22 martie.

În interiorul articolelor de presă s-au formulat toate acuzațiile posibile : trafic de arme, trafic și consum de droguri, prostituție, evaziune fiscală, orgii sexuale. Nici un articol nu avea tonul unei prezentări informative, toate foloseau un limbaj incitator-calomnios. Toate încercau, prin stil și prin modul de utilizare a datelor, să inducă în opinia publică ideea vinovăției celor perchezionați și reținuți în data de 18 martie 2004.

Lucrul acesta se poate realiza nu atât prin invocarea infracțiunilor, cât prin modul în care erau discutate fapte ce ieșeau de sub autoritatea legii. Presa argumenta intervenția referindu-se la „existența unor delikte în cartier”. Este oare posibil ca ziariștii să nu

înțeală că Poliția nu are dreptul să intre într-o casă privată doar cu o asemenea prezumție? Deținerea materialelor porno nu este ilegală, iar multe dintre ziarele care o notau indignate exhibau nuduri, imagini lascive, publicau istorii sordide despre certurile de cuplu. Eventual, tocmai presa moralizatoare putea deveni subiectul incriminărilor, căci difuzarea unor astfel de imagini în locuri publice aduce atingere principiului protecției minorilor. Nu este și cazul imaginilor provenite de la MISA, de vreme ce erau păstrate în spațiul privat. Nici dialogul erotic prin Internet nu are nevoie de aprobare. Indignarea ipocrită pusă pe seama unor subiecte prezentate ca scandaloase, precum sexul sau urino-terapia, contrastau cu caracterul josnic, vulgar, mustind de agresivitate, al acelorași mijloace de presă.

Punctul maxim al ipocriziei mass-media a fost publicarea jurnalului personal al fetei de 17 ani la acea dată, deci minoră, Mădălina Dumitru<sup>1</sup>. În timp ce presa își exprima îngrijorarea ca nu cumva minora să fi fost afectată de influența nefastă a instructorului Gregorian Bivolaru, ea o supunea unuia dintre cele mai grave abuzuri posibile, care intră în categoria tratamentelor inumane și degradante. Acestea au lăsat traume ce par și astăzi de neșters.

---

1. Autoarea a declarat că acestea reprezintă fanteziile sale erotice.





## 12. Continuarea brutalităților: asaltul de la Institutul Național de Medicină Legală din 1 aprilie 2004

Brutalitățile nu s-au încheiat la 18 martie. Solidarizarea presei, aproape totală, cu autoritățile, și cvasiabsența protestelor civice la adresa evenimentelor or fi fost considerate de către instituțiile care pregătiseră intervenția ca un succes care le elibera de griji<sup>1</sup>. La data de 1 aprilie 2004, folosirea cu totul disproporționată a forței de către organele de ordine se repetă, de această dată scenele de violență au ca locație Institutul Național de Medicină Legală. Ca și în cazul celorlalte evenimente, povestirile victimelor se potrivește, confirmându-se una pe cealaltă. Ele corespund afirmațiilor făcute de observatorii independenți<sup>2</sup>, ca și imaginilor și certificatelor medicale primite de o parte dintre cei care au suferit traume fizice.

### Mariana Dindea

Mă numesc Mariana Dindea, am 34 de ani, sunt studentă la psihologie. Practic yoga de 15 ani. La 1 aprilie 2004, eram în fața Parchetului. Pe la 11:45 a sosit în zonă Mădălina Dumitru – martorul cel mai important în dosarul fabricat împotriva lui Gregorian Bivolaru – împreună cu avocata ei, Adina Solomon. După ce au dat un interviu presei, au fost forțate să intre în incinta Parchetului. Mitingul s-a terminat în jurul orei 12:00. Mădălina Dumitru fiindu-mi prietenă, și îmi mai este prietenă, îngrijorându-mă de starea ei, am decis să rămân până când voi constata că a ieșit cu bine de acolo.

A apărut după 30 de minute, împreună cu avocata, flancate de niște bărbați care le-au forțat să intre într-o mașină Dacia break cu sirene deasupra. Ciudat era că pe acea mașină nu era inscripționat absolut nimic. Niște bărbați în treninguri s-au urcat într-o mașină Dacia 1300. Am sesizat că aveau numere false, ca pe vremea lui Ceaușescu: erau aplicate peste numerele mașinii și erau prinse cu niște sfori. În acel moment, au încadrat mașina în care se afla Mădălina Dumitru împreună cu avocata. Am reușit să aud că o duc la Institutul Medico-Legal fără acordul ei.

1. Singura organizație care a condamnat imediat intervenția din 18 martie 2004 a fost APADOR-CH. Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului, a doua asociație ca mărime și vizibilitate, nu a scos un cuvânt. Situația era sintetizată de către realizatoarea BBC Ana Perescu astfel: „Desfășurarea masivă de forțe ale Poliției și Procuraturii împotriva organizației lui Gregorian Bivolaru a stârnit însă proteste din partea membrilor grupării, precum și din partea organizației APADOR-CH” ([www.oado.ro/index.php?unde=editoriale&id=47](http://www.oado.ro/index.php?unde=editoriale&id=47)).
2. Un membru al APADOR-CH a fost prezent la INML, fiind anunțat despre evenimente. A urmărit cea mai mare parte a desfășurărilor de forțe.

În acel moment m-am panicat. Împreună cu niște colegi de-ai noștri (Costache Gabriel, Aurel Militaru și Mihai Enuță) am plecat spre IML. Acolo era un domn cu coadă – părul era prins într-o coadă –, șoferul mașinii Dacia negre, pe care l-am întrebat: „Unde este Mădălina și ce se petrece cu ea?”. Nu mi-a răspuns absolut nimic, s-a urcat în mașină și a tras mașina în fața intrării Institutului.

Atunci am mers să îmi chem colegii, că nu știam ce se petrece. Mi-am dat seama că este o înscenare, că urmăresc ceva cu ea. Când m-am întors înapoi, Mădălina Dumitru împreună cu avocata ei erau îmbrâncite și forțate. Mădălina era disperată, avea pe față lacrimi, deci se vedea cum era împinsă să intre în acea mașină. Striga: „Ajutor! Ce vreți să faceți cu mine?”.

Bineînțeles că am intervenit și am zis: „Ce aveți cu ea?”. În acel moment a venit un domn îmbrăcat în trening și a început să mă împingă. După care, văzând că nu poate, nu reușesc să o bage pe Mădălina în mașină, s-au deplasat înapoi în Institut. Au închis poarta de acces în acea clădire, care este o instituție publică. Erau pacienți care veneau și voiau să intre în incintă: nu erau lăsați. Între timp au venit acești oameni în treninguri, în număr de opt. S-au postat în fața intrării. Îi vedeam fața Mădălinei care îmi căuta privirea și cu lacrimi în ochi striga: „Ajutor! Ajutor!”. Eram înfiorată de ce vedeam, eu o cunosc de mai mulți ani. Niciodată nu am văzut-o în această stare de disperare și de traumă care se vedea clar pe chipul ei. Procurorul care era cu ea o trăgea de mână. Era violentată, îmi căuta privirea, căuta un ajutor, ceva de care să se lege.

Între timp au venit două dube DIAS de mascați, înarmați, aveau metale aplicate pe ele. S-au postat în fața intrării. În acel moment, eram cam opt de la MISA. Au închis incinta și în spate. Și în față, și în spate, au blocat orice acces în clădire. Au apărut și alți jandarmi, cu alte dube. Între timp, se adunaseră cam 50 de colegi de-ai noștri.

Eram toți cu mâinile sus, pentru că ei aveau armele îndreptate înspre noi. Strigam „Nonviolență!” și „Libertate!”; ne manifestam foarte pașnic. Ne-au înconjurat, eram ca într-un asediu. Au început să ne lovească cu pumnii, cu picioarele. Nu au dat nici un avertisment, nu ne-au spus absolut nimic... și au început.

Ordinele veneau din interior. Era o persoană care venea din interior, le dădea celor de afară anumite ordine. Au început să ne lovească. Pe mine m-a luat un jandarm, m-a arucat pe jos. Toată mulțimea care era împinsă de ei m-a călcat în picioare. Am rămas cu vânătăi, cu leziuni.

Am fost de față când Mihai Enuță a fost lovit de acel șofer al Daciei negre cu podul palmei în zona gâtului și a căzut imediat.

Veniseră și televiziuni. Era uimitor că ei filmau foarte ciudat. De jos anunțau – chiar am fost lângă ei în momentul în care anunțau – că noi îi batem pe ei, că îi lovim, că noi suntem violenți. Noi eram cu mâinile sus și nu ripostam în nici un fel. Se filma foarte ciudat, în favoarea jandarmilor.

Totul a durat cam două ore. După ce am plecat de acolo – la un moment dat am reușit –, a venit un jandarm și a pus mâna pe mine, să mă aresteze. În momentul ăla i-am spus foarte ferm să ia mâna de pe mine, că sunt un cetățean liber. Cred că și-a dat seama de ilegalitatea pe care o face, a avut un moment de luciditate acel jandarm, a luat mâna de pe mine, dar a pus-o pe colegul meu, care era Lucian Ceșa. Am înțeles că l-a dus la secția de Poliție.

## Cristian Bandur

Mă numesc Bandur Cristian, am 33 de ani, sunt economist de profesie, practic yoga de 14 ani în cadrul Școlii MISA. În dimineața de 1 aprilie 2004 participam la un miting de protest împotriva abuzurilor comise pe 18 martie 2004. Ziua aceea părea că va aduce anumite clarificări, deoarece Mădălina Dumitru, un martor-cheie în dosarul pe care procurorii i-l intentaseră lui Gregorian Bivolaru, a dezmințit declarațiile anterioare, mărturisind că ele au fost luate forțat de procurori. O cunoșteam personal pe Mădălina Dumitru și pe iubitul ei, Remus Lomoș.

După miting, l-am sunat pe Remus să-l anunț că am fost și eu acolo, am auzit declarația ei, mă bucuram că lucrurile intră pe un făgaș normal, că totul începe să se clarifice, că acel dosar era unul fabricat și era fals. El mi-a spus, în schimb, că, din contră, lucrurile au luat o întorsătură mai gravă. Mădălina a fost răpită, dusă forțat la IML pentru a face niște teste. Nu se știa despre ce este vorba, nu avea acces la ea, ea nu avea acces la avocat.

Părea destul de disperat, așa că am hotărât să merg la IML, să văd ce se petrece acolo. Odată ce am ajuns, am văzut niște colegi de-ai mei, de la cursurile de yoga, 40-50 de persoane curioase să vadă ce se petrece. Speram ca prin simpla noastră prezență acolo să nu se mai comită încă un abuz.

Au început să apară din ce în ce mai multe trupe de ordine, cu toate că noi eram într-un spațiu public. Nici măcar nu urcasem pe treptele din fața IML-ului, unde, la un moment dat, au apărut Mădălina, Remus și avocata Mădălinei Dumitru, Adina Solomon, căreia nu i se permitea accesul la clienta ei. Apăreau din ce în ce mai mulți jandarmi, cu toate că oamenii erau pașnici, situația era foarte destinsă. Singura problemă era că Mădălina Dumitru arăta a fi foarte tensionată, foarte stresată de procurorii care doreau, împotriva voinței ei, să-i realizeze anumite teste despre care nu știam mai nimic. La un moment dat, unii dintre noi au luat atitudine și au început să scandeze: „Dreptate!”, „Libertate!”, „România – stat de drept!”.

Totul se desfășura pașnic. Cu toate acestea, au început diverse manevre, apăreau din ce în ce mai multe trupe speciale, cordoane de jandarmi. Începeau să se interpună între noi și IML, cu toate că nu exista nici măcar o intenție ca noi să intrăm în IML. La un moment dat, au început să-i agreseze pe colegii care se aflau în primele rânduri, fără să existe nici un fel de somație. Au început să împingă, să îmbrâncească, colegii din primele rânduri au început să cadă. Erau loviți cu picioarele, cu bastoanele... Cameramani care se mai adunaseră, de la diverse televiziuni, nu erau lăsați să filmeze în acele prime momente. Colegi de-ai noștri care aveau camere de filmat, de asemenea, nu erau lăsați să filmeze.

Spre exemplu, apăreau din spatele jandarmilor cei din trupele speciale și îi loveau cu brutalitate pe unii dintre colegi. Așa l-am văzut pe Daniel Manole, un coleg de-al meu, care se afla la un moment dat între niște jandarmi. A venit cineva din spate, l-a lovit în față, el și-a pierdut cunoștința, a căzut. L-au târât undeva, pe iarbă și l-au abandonat acolo.

La un moment dat, și-au dat și ei seama că nici nu aveam cum să plecăm. Eram, majoritatea dintre noi, căzuți la pământ, loviți, chiar fetele. O văzusem pe Cristina Șeuleanu, o prietenă de-a mea, cum fusese îmbrâncită atunci când încercase să-i ia apărarea unui alt coleg de-al nostru, Bogdan Penescu. La fel, Octavia Căpâlneanu, a fost jos când a strigat: „Fără violență!”.

Îmi amintesc că îl auzeam pe reporterul de la Antena 1, Adelin Petrișor, care comenta acele știri, că trupele de ordine se manifestă violent, yoghinii nu opun rezistență, fac o manifestare absolut pașnică. Cu toate acestea, seara, când m-am uitat la știri, cu toate că el transmitea în direct și prezenta și niște imagini din care reieșea că yoghinii nu erau violenți, titlurile emisiunii erau că yoghinii lui Bivolaru au devenit violenți, că yoghinii lui Bivolaru asediază IML-ul și tot așa.

Am fost și eu îmbrâncit, trântit la pământ, am încercat să-mi protejiez capul și fața, am primit doar niște picioare în abdomen și în spate. Am reușit la un moment dat să mă ridic, mi-am ajutat și o colegă, pe Octavia Căpălneanu, care era căzută. Ne-am ridicat și, la un moment dat, am trecut printr-un șir de jandarmi, spre poartă. Acolo alți colegi erau prinși, imobilizați, ținuți cu mâinile puse la spate, târați de păr, de cap, împinși în dube.

Am fost lăsat să trec, m-au ajuns până în stația de tramvai și chiar și acolo mai erau echipaje de poliție. Dacă li se părea că sunt doi, trei tineri care merg împreună, erau luați, chestionați dacă nu cumva fuseseră și ei la IML, dacă nu cumva sunt yoghini.

## R.D.

Am 32 de ani și sunt antrenoare de patinaj artistic. Practic yoga de zece ani. În 2004, pe 1 aprilie, am ajuns la Institutul Medico-Legal datorită unui telefon de la un prieten. Acesta mi-a relatat că Mădălina este ținută ostatică acolo. Fiind colega noastră, fiind femeie, am vrut să mă duc să văd dacă acest lucru chiar este cu puțință. Ajunsă acolo, am văzut că mai erau colegi de-ai mei, cam 20-30. Mi s-a confirmat faptul că Mădălina era ținută ostatică și că nu i se permitea să vorbească cu nici un prieten, nici chiar cu logodnicul ei.

Am căutat să văd ce se petrece. Am fost uimită că printre noi s-au infiltrat bărbați care aveau statură athletică și care începuseră să instige la violență. Vorbeau urât cu jandarmii. Noi nu aveam arme, eram liniștiți, pașnici. În acel moment, am luat atitudine, am mers la jandarmi și i-am rugat ca să-i legitimizeze pe acei oameni. Noi eram cam 30 de yoghini, acei oameni care vorbeau violent erau cam patru, cinci, șase. Jandarmii nu numai că au refuzat să-i legitimizeze, dar chiar i-au protejat, i-au însoțit până la o Dacie neagră care era puțin mai încolo – o Dacie extrem de suspectă, pentru că avea număr de pe timpul lui Ceaușescu.

În momentul acela, am realizat că oamenii, acei indivizi, de fapt, erau de la Securitate, că, de fapt, erau mână în mână cu jandarmii, care ar fi trebuit, practic, să ne protejeze. Am realizat că, de fapt, era ceva mult mai amplu decât mi-aș fi putut imagina eu când am venit în curtea IML-ului. Atunci au început primele lovituri. Acei indivizi au vrut să plece, jandarmii să-i protejeze, noi să-i filmăm, ca să avem dovezi și jandarmii au început să dea și-n dreapta, și-n stânga.

Trupele au venit mai târziu. După acest eveniment, Mădălina a fost scoasă din IML. A văzut toată lumea că este ținută cu forța, că ea era în stare de șoc. Cere ajutorul, cerea să fie lăsată să plece acasă. Abia a ajuns logodnicul ei la ea. O luase în brațe, să o protejeze. Ea era ținută cu violență de un procuror care vorbea tot timpul la telefon, care primea comenzi și, la rândul lui, dădea comenzi jandarmilor din jurul lui.

Până la urmă, Mădălina a fost băgată înapoi în IML, tot cu forța. Avocata ei a vrut să ajungă la ea să vorbească, să o apere. A fost îmbrâncită, nu a fost lăsată. Atunci au

început să vină trupe, mașină după mașină, mașină după mașină. Am fost foarte îngrozită. Am simțit că parcă sunt în mijlocul unui război. Jandarmii veneau înarmați, mascați, cu bastoane, toți pregătiți să se lupte cu noi, care nu eram violenți. Pur și simplu asistam la ce se întâmplă și ceream ca Mădălina să fie pusă în libertate. Era dreptul ei, era un drept uman.

Jandarmii ne-au încercuit și, practic, nici nu mai aveai cum să ieși din acel loc. Eu mă aflam chiar în fața scărilor. Am avut noroc că erau niște bărbați în jurul meu, care au luat ei bastoane și bocanci și așa mai departe. Cumva, am fost protejată. Dar eram foarte speriată, efectiv tremuram toată și mă rugam la Dumnezeu să pot să ies de acolo, pentru că aveam senzația că n-o să mai ajung acasă. Erau luați colegi de-ai mei și băgați în dube, am văzut oameni căzuți pe jos, a fost... șocant. Am reușit să merg către poartă, dar, fiind îmbulzeală – toată lumea era speriată, toată lumea voia să plece de acolo –, bineînțeles că am căzut pe jos. Un jandarm a venit, m-a lovit... Până la urmă, am reușit să ajung acasă, dar acel episod a rămas șocant pentru mine.

## Daniel Budeș

Mă numesc Budeș Daniel, am 36 de ani, am 12 clase plus bacalaureat. Sunt mecanic. Am aflat de la un prieten că Mădălina Dumitru fusese dusă împotriva voinței la Institutul de Medicină Legală, să facă o expertiză, o analiză. M-am dus să văd ce se petrece cu colega mea Mădălina. Am ajuns acolo la IML, [...] am văzut-o pe Mădălina pe treptele intrării înconjurată de jandarmi care voiau să o introducă înăuntru în Institut cu forța. Se vedea clar că nu este voința ei, arăta traumatizată, spunea „Lăsați-mă să plec!”, „Lăsați-mă în pace!”. M-am așezat la intrare, în fața treptelor și am așteptat să văd ce se petrece. În scurt timp a apărut un pluton... să zic, forțe de ordine. Erau din mai multe categorii : DIAS, SPIR [Serviciul de Poliție pentru Intervenții Rapide], mascați, cu arme de foc, pistoale-mitralieră și altfel de arme pe care le-am văzut prin filmele americane, care se armează de la uluc.

Ne strânseserăm cam 50 de yoghini. Eram înconjurați, nu ne puteam retrage. Am început să fiu... să fim împinși, bruscați. În această situație am ridicat mâinile. Am stat cu mâinile ridicate și am strigat : „Fără violență !”.

La început am fost lovit discret în tibie, cu bocancii. După ce au intrat, ca să zic așa, în noi, am început să fiu lovit ca un sac de box. Probabil pentru că aveam o constituție mai robustă pe vremea aia – încă mai făceam sport, aveam și câteva kilograme în plus față de acum. Am luat prima dată pumni în abdomen. Am luat serii – pot să spun serii. Am vrut să mă retrag, dar n-aveam cum, căci eram toți înghesușiți. Erau mai multe rânduri de colegi în aceeași situație, în spatele meu. Trebuia să trec de acei colegi ca să mă pot retrage.

Văzând că rezist la lovituri, au început loviturile cu tonfa. Știți ce este o tonfă ? O armă teribilă. Tonfa poate sta chiar și în fața sabiei. Am luat lovituri cu mânerul tonfei care vine în față. Trei lovituri am luat și pot să spun că e un record că am rămas în picioare. Am simțit loviturile până în creier. Le-am simțit în toată ființa mea, totuși am rămas în picioare. Până la urmă, am reușit să mă dau înapoi din primul rând, m-am împiedicat de cineva și am căzut.

Am mai luat între timp câteva picioare. Luasem între timp și pumni în față. Am găsit până la urmă o cale spre retragere. Am ieșit din IML cu jandarmii pe urmele noastre. Erau formațiuni de 2-3 grupuri, poate chiar mai mulți, care ne spuneau : „Mergi ! Mergi !

Mergi!”, se țineau după noi, era un grup de vreo zece. După ce făceam câțiva metri, acești jandarmi luau din grup câte un om, făceau un culoar și îl puneau la pământ. Îl loveau și pe urmă îl dădeau din mână în mână, dacă mai putea să meargă, dacă nu, veneau doi sau trei sau patru și îl cărau prin culoarul ăla până la cea mai apropiată dubă.

Am avut norocul să scap de tratamentul ăsta. A fost așa, un fel de-a v-ați ascunselea. Le-am trecut printre degete de mai multe ori. Am văzut o stație de autobuz. M-am gândit că asta este salvarea mea, să pot scăpa de tratamentul pe care îl aveau colegii mei. Spre norocul meu, erau și mulți oameni în stație. Așteptau autobuzul. Am reușit să mă strecur printre ei. Autobuzul a venit repede, în două minute. Când s-au deschis ușile, jandarmii s-au pus în față. Nu au mai dat voie să intre nimeni. Admir inițiativa oamenilor care au protestat la această acțiune pentru ca să-i lase să urce. Printre oameni am reușit să intru în autobuz. Autobuzul a luat-o din loc, din sens opus veneau mașini de SPIR, de Poliție, de jandarmi. Erau 20-30, multe. Era convoi, pot să spun. Cu sirenele puse. Cum a fost în 1989.

În autobuz am început să simt durerea. Până atunci nu o simțisem, doar vedeam așa, ca într-un film, cum iau lovături, cum îi vedeam și pe alții în aceeași situație. Am simțit că nu mai pot să îndoi genunchiul. Am simțit ceva lipicios pe față. Când am pus mâna, am văzut că aveam sânge. M-am șters. Când respiram, simțeam durere între coaste.

Am ajuns la locul unde practicam noi yoga, la o locație, și am rămas acolo ca să îmi revin. A doua zi m-am dat foarte greu jos din pat. Nu am mai mâncat. Doar mă duceam la toaletă. Două zile am fost așa.

Nu mi-am scos certificat medico-legal. Nu aveam nici un fel de încredere. Să mă duc la cei care m-au bătut să-mi dea certificat medical? Era ceva tragicomic.

## S.M.D.

[...] Sunt absolvent al Facultății de Mecanică, Cluj, și sunt cursant yoga în București. Am 41 de ani. Am fost încă de dimineață la mitingul de protest împotriva abuzurilor făcute de către autorități pe data de 18 martie 2004. După finalizarea mitingului am plecat în oraș, m-am întâlnit cu un coleg care mi-a spus că Mădălina și avocata ei au fost luate, sechestrate și duse spre a face niște analize medico-legale pe care să le folosească împotriva lui Gregorian Bivolaru.

Am plecat împreună cu colegul meu la IML unde am văzut că erau trupe de jandarmi și polițiști SPIR. Erau și vreo 50 de colegi de-ai noștri. În fața clădirii IML se aflau Mădălina Dumitru, împreună cu avocata ei, Adina Solomon, și Remus Lomoș, iubitul ei. Erau flancați de către niște tineri îmbrăcați civil și un domn despre care se zicea că este procuror, care o forța pe Mădălina să intre în incinta instituției. Noi strigam ca Mădălina să fie lăsată în pace și ceream să fie pusă în libertate. Mădălina era într-o stare de panică, de disperare și nu voia să facă aceste [...]

La un moment dat, procurorul respectiv a încercat să o introducă pe Mădălina în incinta instituției. Atunci, eu am spus că ceea ce face acel domn este o răpire. La care unul dintre polițiștii SPIR m-a lovit cu bocancul în abdomen, cauzându-mi un șoc violent. Câteva zeci de secunde am avut oprită respirația.

Între timp, au apărut noi trupe de jandarmi și un ofițer cu gradul de maior. Maiorul respectiv a primit prin stație ceva ordine și, la un moment dat, a spus: „Începeți!”. Jandarmii care ne încercuiseră au început să ne împingă din toate părțile, să ne lovească cu bocancii în tibie, cu bastoanele peste cap, peste spate. Eram în primul rând. Unul

dintre jandarmi mi-a pus mâna în gât și a continuat să strângă. În acel moment am avut chiar sentimentul că, dacă mai continua, s-ar putea să leșin și am mai apucat să spun : „Omoară-mă dacă pentru asta ești plătit ! ”. La care a slăbit din strânsoare, dar a continuat să mă lovească cu bocancii în tibie. Colegii din spate erau, majoritatea, căzuți pe jos. Cei din față oarecum trebuiau să stea în picioare ca să nu cadă peste ceilalți.

Au apărut și alte trupe speciale DIAS [Detașament de Intervenții și Acțiuni Speciale], care erau cu bastoane și cu scuturi. Ei au început să ne lovească mult mai agresiv decât ceilalți. În cele din urmă, am reușit să părăsesc curtea IML-ului. Deși am ajuns pe stradă, am văzut o mulțime de oameni care erau luați chiar de pe stradă, de către jandarmi. Unul dintre prietenii mei, Costel Tița, era înconjurat de cinci jandarmi care voiau să-l ducă la o dubă. Am spus : „Ceea ce faceți este un abuz”, la care trei dintre jandarmi au venit spre mine, unul dintre ei mi-a prins haina și a rupt haina de pe mine, iar ceilalți doi, când au ajuns, au început să mă lovească cu picioarele în abdomen. M-au tras până la un copac și au continuat încă câteva minute să mă bată.

A apărut o dubă și unul dintre jandarmi a zis : „Încetați”. M-au îmbarcat în dubă, ducându-mă la Secția de Poliție numărul 15, în București. Acolo am fost amendat. Am contestat procesul-verbal, dar contestația a fost judecată în absența mea, la Cluj, și părinții mei au plătit amenda.

## Bogdan Penescu

Mă numesc Penescu Bogdan, sunt de profesie inginer, am 39 de ani și practic yoga de 17 ani în cadrul MISA.

La 1 aprilie 2004 am trăit un coșmar, am trecut prin evenimente dramatice care m-au marcat mult timp după aceea. Mă aflam chiar la Romstal, în spatele IML, la cumpărături, când m-a sunat un prieten și mi-a spus că Mădălina Dumitru – așa-zisa victimă din cazul Gregorian Bivolaru –, este într-o situație critică la Institutul de Medicină Legală. Fiind aproape, m-am deplasat rapid. În curtea IML, prima imagine care m-a șocat a fost faptul că Mădălina Dumitru era împreună cu avocata ei, încercuită de mai mulți jandarmi. Când avocata l-a întrebat pe procurorul prezent acolo : „Pentru ce motiv nu o lăsați să plece acasă?”, acesta a îmbrâncit-o pe avocată. Să îmbrâncești, ca procuror, o femeie, un avocat, mi s-a părut șocant. Veniseră mai mulți cursanți yoga acolo, să vadă care este situația, s-o susțină cumva, moral, pe Mădălina, în acea situație foarte delicată.

Într-o jumătate de oră, au venit foarte mulți jandarmi, trupe DIAS, SPIR... Fără nici un fel de somație, fără nici un fel de avertisment, au început să îmbrâncească, să lovească cursanții MISA, să-i ducă către dube, forțat. În prima fază a venit un jandarm și mi-a zis să merg cu el la dubă. L-am întrebat pentru ce motiv. Fiind mai tânăr, s-a fâstâcit, însă lângă el era chiar șeful jandarmilor, maiorul Lepădatu. Acesta a venit foarte bătaios lângă mine și mi-a zis să merg la dubă. L-am întrebat și pe el, fiindcă știam că nu făcusem nici o ilegalitate, pentru ce motiv, a schimbat tactica, mi-a cerut buletinul, i l-am dat... Atunci a început să urle la jandarmii de lângă el, și-a pierdut cumva controlul de nervi, a început să urle și să mă îmbrâncească către dubă imediat. Eu m-am dezechilibrat. Când am căzut, au început să mă lovească. Norocul meu a fost că în apropiere erau câteva fete care au sărit să mă ajute. Le-au îmbrâncit, le-au lovit fără nici o milă, cu cruzime, cu bestialitate și pe ele.

Eu m-am ridicat atunci. Au venit doi jandarmi și m-au târât către dubă. Până la dubă au rupt hainele de pe mine. Tricoul, pantalonii erau sfâșiiați. Se purtau efectiv ca niște bestii, nu ca niște oameni. Cu atât mai puțin ca niște oameni de ordine.

Când am ajuns la dubă, m-au pocnit cu capul de dubă și apoi m-au suit înăuntru. Erau câțiva colegi care veniseră cu mașinile acolo, erau parcate. Am văzut în acel moment că le-au spart farurile și geamurile la mașini. Pe drum, spre secția de jandarmi, aveam telefonul la mine, am încercat să îl contactez pe tatăl meu să vină cu un avocat. Când m-a auzit vorbind la telefon, unul dintre jandarmi a urlat la mine. M-a înjurat, a zis că dacă mai vorbesc la telefon îmi sfarmă telefonul.

M-au oprit la secția de jandarmi. După vreo oră, două, am prins un moment în care nu am fost supravegheat și am reușit să iau legătura cu tatăl meu. După vreo oră a venit cu un avocat. Când a apărut avocatul, erau numai miere : nici o problemă, o mică amendă, o mică problemă, imediat îi dăm drumul.

M-au mai ținut încă câteva ore. A venit tatăl meu și, fiind, mă rog, așa, cu o anumită prestanță, le-a spus : „Cum e posibil să îl țineți ore în șir aici fără nici un motiv ? ”. Au zis foarte senin că nu au buletinul meu și nu au cum să îmi dea drumul. Buletinul rămăsese la maiorul Lepădatu, care plecase la o altă secție. După alte două ore a sosit buletinul, [...] au întocmit procesul contravențional. Când le-am spus că sunt numai minciuni acolo, spuneau că nu am respectat somația de a părăsi locul și când le-am spus că nu e adevărat, contest această opinie a lor, mi-au răs în nas și au zis că lor, oricum, li s-a ordonat să ne fugărească, să ne amendeze. Dacă nu ne potolim, sunt dispuși încă o dată să repete același scenariu.

Am contestat, am câștigat în instanță cum era și firesc, dar aș vrea să mai semnalez încă un fapt, care mie mi s-a părut cutremurător. Un coleg a fost bătut, lăsat inconștient. L-au târât așa din curtea IML, l-au lăsat în șanț. Dacă facem așa, o mică analogie, un accident rutier, fuga de la locul accidentului e considerată o faptă foarte gravă. Ei nu numai că au comis faptele, l-au bătut, l-au lăsat lat, dar l-au și târât afară să pară că nu s-a petrecut nimic în curtea IML și apoi au fugit de la locul accidentului. Mie mi se pare o acțiune criminală.

În momentul în care jandarmii au început să mă îmbrâncească, să mă lovească, chiar lângă mine era un cameraman. Am țipat la el și am zis : „Uitați, filmați democrația din România”. În acel moment, el a întors camera în altă parte. Mă gândeam, așa, că pe vremea comunismului mai aveau o anumită jenă. Dacă aveau un anumit conflict cu o anumită persoană, autoritățile o luau la secție și o băteau acolo. Acum au ajuns să te bată ziua în amiaza mare, cu acte în regulă și apoi să te și amendeze. S-a dat la televizor că noi i-am bruscat pe jandarmi.

## Daniel Manole

Mă numesc Daniel Manole, am 35 de ani, sunt inginer electronist, specialist în sisteme de securitate electronice, ofițer în rezervă al armatei române, manager al propriei afaceri. Fac și afaceri internaționale. Sunt practicant yoga de 20 de ani.

La 1 aprilie 2004, am mers la prietenul meu Laurențiu Corsei să-mi repar ceva la partea electrică a mașinii. După câteva minute, Laurențiu a primit un telefon de la prietenul său, Remus Lomoș. La Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” se petreceau lucruri absolut îngrijorătoare. Mădălina era sechestrată. În acel moment, Laurențiu mi-a



spus : „Eu merg acolo să văd despre ce e vorba”. Erau colegii mei de curs, prieteni cu care îmi desfășor activitățile, am zis să susțin această cauză, să merg și eu. Am plecat după Laurențiu, dar fiecare am ajuns la IML independenți. În momentul în care am ajuns eu, cred că erau în jur de 50 de persoane, adunate în grupulețe mici. M-a șocat că erau, în schimb, foarte mulți civili și polițiști de la SPIR, cu cagule. Unii dintre civili se dădeau drept colonei de poliție, procurori. Pentru a răpi o minoră, căreia trebuiau să-i ofere protecție, trebuiau atâtea trupe ?

Ne-am interesat de starea Mădălinei. După puțin timp au apărut câțiva civili îmbrăcați în trening, tunși foarte scurt, lucru care, să spunem, ne-a îngrijorat oarecum. Ne-am dat seama că ceva nu este în regulă. O parte au creat o diversiune, infiltrându-se printre noi, iar o parte au început de pe scările Institutului de Medicină Legală să împingă, să lovească, ca și cum noi, yoghinii, am lovi diverse forțe de ordine. Ne-am dat seama că diversiunea și spectacolul nu ne aparțin. Suntem colegi de 20 de ani, ne cunoaștem dintr-o singură privire. Am cerut forțelor de ordine să identifice aceste persoane, să le legitimizeze fiindcă am fost agresați în diverse moduri.

După insistențele noastre, aceste persoane s-au retras în două Dacii, una albă și una neagră, de pe timpul lui Ceaușescu, cu numere de înmatriculare vechi. Am solicitat tuturor ofițerilor de poliție, inclusiv în civil, inclusiv plutonier, maior, tot ce erau pe-acolo și care și păzeau Institutul de Medicină Legală, să îi legitimizeze pe acești oameni, că vrem să facem o plângere împotriva lor. În urma insistențelor noastre, civilii îmbrăcați în trening au demarat în trombă, au dat cu spatele, au lovit câteva persoane, lucru care ne-a făcut să insistăm la legitimarea acestora. Lucru care nu s-a produs. Au apărut jandarmii sau, mai bine zis, trupele de ordine cu cagule și au început să ne lovească.

Prietenul meu Laurențiu Corsei, zis Lulu, a primit un pumn de a sărit dincolo de capota mașinii. În acel moment ne-am dat seama, zic : „Fraților, deci suntem într-o diversiune. Acești oameni sunt siguri mână în mână”. Era evident, când forțele de ordine au venit să-i apere și răpirea Mădălinei era următorul pas. Ne-am imaginat imediat o răpire pe alte căi decât acea intrare în Institutul de Medicină Legală. Am mers în fața Institutului, la intrare, să strigăm : „Eliberați-o !”, „România – stat de drept !”, „Libertate !”.

Mădălina Dumitru, o minoră, ieșea și intra de mai multe ori, însoțită de Remus Lomoș, logodnicul ei, și de procuror, unul o ținea de o mână, celălalt de cealaltă mână, era îngrozită, plângea tot timpul. Eu am ieșit în față și le-am spus tuturor : „Dacă Mădălina Dumitru este liberă în acest moment și nu mai aveți nici un fel de act să o rețineți, înseamnă că este liberă, iar eu vreau să ofer tuturor prietenilor mei un suc și să mergem și să plecăm din acel loc”.

Lucrul i-a deranjat foarte tare, că nu, că acest lucru va fi rezolvat, că au trimis să aducă hârtiile. Vă dați seama, ei nici nu aveau hârtii, nu aveau nimic să o rețină. În rest, foarte puțini jandarmi, vreo zece, circa 50 de manifestanți. Persoanele îmbrăcate în trening se retrăseseră fiindcă le deconspirasem intențiile.

Imediat au început să apară jandarmii. Maiorul, cel care conducea operațiunea, transmitea prin stație și primea ordine de la procurori, de la superiorii dumnealui ce are de făcut în Institutul de Medicină Legală. Între timp, se strânseseră și mai mulți colegi de-ai mei, cred că ajunsesem în jur de 100. Au apărut și dube, din serviciul poliției de intervenție rapidă, cei cu cagule, cu arme, forțele DIAS îmbrăcate cu căști albe de protecție, bastoane și așa mai departe.

Cred că am stat mai mult de o jumătate de oră, timp în care strigam : „Eliberați-o ! Este liberă !”. Ascultam aproape tot ce se discuta prin stație, eram în primele rânduri,

vorbeau codificat. Au primit prin stație următoarea comandă : „Începeți operațiunea. Zig-Zag. Stânga Dreapta”.

În acel moment am crezut că totul se termină. Am simțit că viața mea este într-un mare pericol. Că voi fi cu siguranță bătut. O simțeam din prima. Au început să ne împingă în toate direcțiile. Am primit picioare, pumni cădeau în toate direcțiile. La un moment dat, am căzut peste mai mulți colegi de-ai mei aflați pe jos. M-am ridicat. Toată lumea avea mâinile ridicate în sus. Strigau : „Fără violență !”, „Libertate !”.

M-am pomenit față în față cu forțele de ordine mascate. Lucrau la unison, cei fără căști erau de la DIAS, împreună cu cei de la SPIR, lucrau în echipă. Am observat în spatele liniilor de jandarmi și de DIAS un cameraman de la Prima. Nu știu cum a ajuns, căci ei au obstrucționat și televiziunile. Televiziunile povesteau de undeva, din stradă, nu intraseră în mijlocul evenimentelor.

Observasem pe camera de luat vederi că scria Prima TV, am ridicat mâinile sus, de fapt, țineam mâinile sus cu toții pe cap, și am strigat : „Te rog, vino să filmezi acest masacru, [...] care se petrece...”. Eram oripilați de evenimentele care se desfășurau. În acel moment, băiatul, care era practic de o seamă cu mine, a pus camera pe mine, m-a filmat, [...] la două secunde mascații au spus : „Vrei filmare? Lasă că îți dăm noi ție filmat!”. Am primit doi pumni în față, am zburat pe spate. Am văzut negru în fața ochilor.

Mi-am revenit nu știu după cât timp, printre bocanci de jandarmi și colegi căzuți peste mine. M-am târât printre mașini, să pot ieși din acel loc. Toată lumea striga de durere, erau și gâfâiturile jandarmilor, ca niște animale asmuțite asupra noastră.

Am reușit să mă ridic. Mă durea foarte tare fața, capul, alte zone ale corpului. M-am urcat pe mașina mea și am strigat în continuare : „Eliberați-o ! Libertate ! Fără violență !”.

Am fost luat de pe propria mașină. În timp ce ieșeam, televiziunile transmiteau : „Yoghinii se bat cu autoritățile... ! ...Droguri ! ...Arme !”. Deci lucruri cu totul incredibile. Televiziunile transmiteau la unison cu autoritățile această diversiune. O minciună gogonată prin care eram loviți moral. Cea mai mare lovitură pe care noi am primit-o este lovitura morală.

Ieșind din curtea IML-ului, am observat cum pe stradă circulația era oprită : mașini multe de poliție, dube de la jandarmerie. Colegii mei mergeau pe trotuar, erau împiedicați, jandarmii veneau în spatele lor, le puneau piedică, le dădeau câte un pumn ca să riposteze, [...] imaginați-vă, într-un stat de drept, jandarmii care trebuie să asigure ordinea publică, să vină în ajutorul tău să-ți asigure protecție, puneau piedici, dădeau câte un cot sau pumn ca să ripostezi, să întrebi ceva.

Era suficient doar să te întorci – doar cei care nu s-au întors, probabil, nu au fost băgați în dube – li se lua mâna, li se întorcea mâna la spate, erau dați cu capul de mașină, de capotă și îi băga în dubă. Fiind ofițer în rezervă, am observat imediat despre ce este vorba. Am trecut pe partea cealaltă. Adina Solomon, inclusiv dumneaei, care a spus : „Vreau să merg la clienta mea”, a fost îmbrâncită și bruscată de nenumărate ori de jandarmi.

Am trecut pe celălalt trotuar și am observat cum se desfășura acțiunea. Primeau prin stație diverse informații despre noi, [...] pe cine trebuie să vâneze. Ei urmăreau acum vânătoarea noastră. Am început să mergem către metrou, către mijloacele de transport, să mergem acasă. Mașina mea era blocată înăuntru, nu mi-au dat voie să îmi iau mașina. Mi-am zis : „O iau peste câteva zile”. Am mers, cred, 500-600 de metri, foarte atent să observ desfășurarea trupelor. Când am ajuns pe șoseaua Olteniței, am întâlnit câțiva colegi care tocmai coborau dintr-un autobuz. Le-am explicat prietenilor : „Nu mai mergeți acolo,

că noi deja am luat bătaie. Mădălina Dumitru a fost scoasă prin spate de trupe, lucrurile sunt complet în ceață”. [...] Povestirea a durat zece minute, am observat că, la vreo 10-15 m, se apropiau de mine niște jandarmi. Apoi, am văzut jandarmii alergând către mine, mi-am dat seama că de fapt mă dăduseră prin stație și mă urmăreau. Aveam hainele rupte pe mine, aveam frunze pe mine, eram murdar de pământ. Când le-am întâlnit privirile, i-am auzit: „Ți-am spus că o să te prindem! Să vezi ce o să pățești!”.

Am înghețat de spaimă. Am luat-o la fugă, am alergat pe strada Olteniței în jur de 50 de metri. Când am simțit răsuflarea în spatele meu, am sărit în fața mașinilor, [...] erau mașinile în trafic, am sărit, am pus mâinile pe capotă, am sărit pe deasupra lor, peste câteva rânduri de mașini. Circulația era destul de intensă, o mașină nu m-a observat și a trebuit să încetinesc ritmul acela nebensc în care alergam.

Mă amenințaseră că mă vor termina când mă vor prinde. În acel moment, m-au prins de cămașă, am scăpat cumva, în partea cealaltă a străzii. Dar mă așteptau alții. Toată zona era îmbăcsită de ei. După ce m-au lovit și am căzut la sol, mi-au spus: „Lasă, că te prefaci, știm noi că te prefaci. Hai că mergem la dubă să îți arătăm noi ție”.

M-au luat doi jandarmi – ceilalți se repliaseră –, unul de subțioara mâinii stângi și de mâna dreaptă și au început să treacă strada. Au făcut semn la mașini să oprească, ca să mă treacă strada și să mă ducă la duba care era destul de departe. Era la vreo 500 de metri. Să mă ducă până acolo nu m-am așteptat. Mi-am zis: „M-au prins, asta e, merg cu ei”.

În momentul în care au ajuns în capătul străzii, fiind în imposibilitatea de a mă apăra, am primit niște pumni foarte puternici în zona abdomenului. Cu ce m-or mai fi lovit, am făcut stop respirator și am leșinat. Mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit stropit cu apă de colegii care urmăriseră evenimentele și care alergaseră după mine să observe tot ce se petrece. Jandarmii mă abandonaseră la rădăcina unui copac. Când mi-am revenit, tremuram din tot corpul. Eram în stare de șoc. Colegii au început să strige după jandarmi. Mă târâseră ca pe un sac de cartofi, mi-au rupt hainele de pe mine, mi-au zdrelit genunchii. Atunci au început să alerge după cei care filmau, colegii mei care aveau aparate de fotografiat, eventual televiziunile care erau erau în zonă și filmaseră lucrurile. I-au alergat să le ia aparatele și să mascheze această acțiune diabolică.

Prietenii au dat telefon la Salvare. Salvarea nu a vrut să vină. Mihaela Miclăuș era lângă mine, ea suna, și a spus: „Nu vrea să vină! Nu vrea să vină!”. Auzeam, dar nu puteam să mă mișc. Aveam dureri în tot corpul, mă durea îngrozitor capul, simțeam înțepături în stomac, în picioare. Eram rece, foarte rece, simțeam broboane reci pe tot corpul. Au oprit o mașină de poliție care era prin zonă și i-au rugat să mă ducă la spital. Eram la 800 de metri de „Sfântul Ioan”.

Poliția a spus că nu poate să facă treaba asta, fiindcă nu sunt ei cei care m-au bătut și m-au adus în halul asta, ci jandarmii, să-și rezolve problemele, e problema lor. Într-un sfârșit, colegii de la MISA au oprit o mașină pe stradă și m-au dus la „Sfântul Ioan”. Acolo am fost ținut câteva ore sub perfuzie. Mi-au făcut investigațiile să vadă dacă am leziuni interne grave. Am continuat peste noapte investigațiile la Spitalul „Baltazar” cu encefalogramme, cu tot ce înseamnă rupturi de oase etc. Am petrecut o mare parte a nopții sub investigații.

Mă durea tot corpul și mergeam foarte greu. A doua zi m-am prezentat la Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” în care fusesem bătut cu o zi înainte, pentru a-mi scoate certificatul medico-legal și a face plângeri împotriva acestei congregații: statul român, toate forțele de ordine, procurori, jandarmi, SPIR, DIAS, toți care au fost acolo.

Efectele acestor lovituri le simt și astăzi. Și acum am dureri de cap, mă dor și anumite zone din corp. Câteva luni de zile am avut o fobie. Când vedeam vreun jandarm sau

vreau polițist, intram în panică. Nu mai știam, mă vor duce, mă vor prinde din nou, mă vor bate? Era o stare groaznică.

Această groază a continuat la domiciliul unde trăiesc. De la vecinii care urmăriseră evenimentele, în loc să fie solidari cu cauza noastră pentru democrație, pentru libertate, am primit amenințări. I-am auzit pe vecini strigând: „Omorâți-i pe yoginii de la MISA!”. Dimineața mi-am găsit mașina inscripționată cu „Bivolaru, [...] urinooo...”. Aproape cred că obținerea unui azil politic în grup ar fi meritată de toți acești cursanți care au suferit lucruri groaznice aici.

În ce privește plângerile, le-am depus câteva zile mai târziu. Soluția a fost de neîncredere a urmăririi penale.

\*

Încheiem această serie de mărturii copleșitoare cu plângerea penală a lui Mihai Triculete adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare. A fost unul dintre vechii adepți yoga, obiectiv al fostei Securități. Fugise din România după maltratarea sa de către instituția de opresiune, dar revenise după 1990 crezând că va face yoga în condiții de deplină libertate<sup>1</sup>.

## Mihai Triculete

În fapt, pe data de 1 aprilie 2004, dimineața, am fost la Parchet, pe strada Scaune, să protestăm împotriva modului în care se desfășurau cercetările în cauza ce ne privea pe noi. La un moment dat, am observat cum Mădălina Dumitru a fost împinsă într-o mașină a Jandarmeriei, însoțită de civili între care a fost strigat și un procuror. Mădălina a strigat: „Mă duc la INML”. Mașina respectivă a plecat însoțită de alte două autoturisme Dacia. Claudiu Trandafir și Nicolae Catrina, colegii noștri, și alți colegi au plecat și ei la INML și am mers și eu acolo. Consideram că era un abuz, întrucât chiar procurorii au spus că Mădălina era liberă să plece.

Astfel m-am regăsit cu colegii mei în curtea INML, unde erau parcate și mașinile amintite mai sus. La intrarea principală în INML erau jandarmi de pază, iar mașina Jandarmeriei în care fusese transportată Mădălina era parcată chiar lângă treptele INML, iar la un metru de aceasta, în paralel, era una dintre mașinile Dacia amintite mai sus. Pe trepte am observat doi tipi îmbrăcați sport, agreați de jandarmi, și un maior de jandarmi. Noi am făcut un lanț uman ca să protestăm împotriva faptului că voiau să o răpească pe Mădălina. La un moment dat, am auzit la stația de radio-emisie a unui jandarm „Hai pe partea cealaltă”, referitor la scoaterea Mădălinei din clădire. Civilul care coordona aceste acțiuni și zicea că este procuror l-am auzit comandând: „Pe ei!”. Atunci jandarmii ne-au

1. Plângerea penală a vizat: echipa de procurori care a coordonat și a participat la acțiunea derulată în data de 1 aprilie 2004 și la cele următoare împotriva lui Mihai Triculete; jandarmii, polițiștii și lucrătorii ai serviciilor secrete care au acționat concertat săvârșind fapte penale împotriva lui M.T. în data de 1 aprilie 2004; cameramani și alt personal auxiliar, pentru săvârșirea de către aceștia în concurs și în formă continuată a următoarelor infracțiuni: *abuzul în serviciu în formă calificată* – prevăzută și sancționată de art. 248 indice 1 Cod penal –, *purtare abuzivă* – prevăzută și sancționată de art. 250 alin. 2, Cod penal –, *asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni* – prevăzută și sancționată de art. 323 Cod penal.

atacat din față, iar pe lateral ne-au atacat cei cu cagule și cu căști, iar noi am ridicat mâinile și am scandat : „Fără violență! ”. Toate aceste scene au fost filmate de reporteri de televiziune.

Am văzut un jandarm cum îl strângea de gât pe Silviu David, până când acesta s-a învîinețit la față și i-am strigat jandarmului respectiv : „Lasă-l că îl omori! ”. Civili în costum sport și jandarmii m-au lovit peste picioare cu bocancii și, în aceste condiții, am căzut pe asfalt și peste mine s-au prăbușit ceilalți colegi. Cu toate că eram căzut, jandarmii au continuat să mă lovească cu bocancii și nu ne lăsau să ne ridicăm. L-am văzut pe Dan Budeș cum era ținut de un jandarm în timp ce un alt jandarm îl lovea, până când l-a doborât pe asfalt. Când am vrut să mă ridic, am fost lovit cu bocancul în piept de către un jandarm, astfel că m-am prăbușit din nou pe asfalt. În dreapta mea, Dan Budeș era și el căzut, plin de sânge și jandarmii continuau să-l lovească. Am reușit să mă ridic și m-am îndreptat spre ieșirea din curtea INML. Pe jos erau colegi cu mâinile ridicate, iar jandarmii loveau inclusiv femei. Chiar am văzut cum un jandarm o trăgea de păr pe o fată, Maria. Jandarmii ne împingeau către ieșirea din curtea INML.

După ce am ajuns în stradă, au început să alerge după noi, să ne prindă și să ne bage în dube. Personal am avut noroc că am reușit să mă urc în autoturismul unui prieten ce se afla în preajmă. Am văzut cum colegi erau prinși pe stradă în timp ce se îndreptau spre mijloacele de transport, loviți și luați cu mâinile răsucite la spate de către jandarmi și duși la dubă. Lângă un pom, l-am văzut leșinat datorită bătăii pe Manole Daniel și trecători care îi huiduiau pe jandarmi. Am salvat-o pe Svetlana Sauciuc care era fugărită de un jandarm și am prins-o de mână și am tras-o în mașină. Apoi am mers spre casă. Auzind că mai mulți colegi care s-au dus la IML pentru a se constata leziunile de violență pe care le prezentau au fost respinși, am renunțat și eu să merg la această instituție.

Solicit pedepsirea celor vinovați de cele petrecute la INML București și mă constituie parte civilă, urmând ca în fața instanței să-mi precizez pretențiile.

În concluzie, față de cele arătate mai sus, vă rog, Domnule Procuror, să binevoiți a constata că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor mai sus amintite și, pe cale de consecință, să dispuneți identificarea și cercetarea penală a făptuitorilor.

Totodată, vă rog să binevoiți a constata că sunt întrunite condițiile cu privire la cazurile de indivizibilitate și conexitate și că, în raport cu calitatea diferiților făptuitori din prezenta Plângere penală, competența de a cerceta și de a judeca toate faptele revine instanței militare.

## Prezentarea evenimentelor din 1 aprilie în presă

*Joi, 1 aprilie 2004*

*Antena 1, „Observator”, prima știre.*

Alessandra Stoicescu, Lucian Mîndruță : „Adeptii MISA și forțele de ordine s-au înfruntat în fața IML București. Miza confruntării : fata de 17 ani a cărei declarație a dus la arestarea lui Bivolaru. Procurorii au dus-o la un examen medical, iar demonstrații au încercat s-o ia din mâinile lor. Până la urmă, demonstrații au fost evacuați de Poliție, iar fata n-a mai fost examinată”.

*Antena 1*, „Brigada mobilă”, ora 17:00.

Adelin Petrișor, Oana Despa (în direct prin telefon): „Incidente în fața Institutului de Medicină Legală din București între forțele de ordine și adepții MISA. Violențe care s-au declanșat în momentul în care procurorii au decis ca tânăra de 17 ani a cărei declarație a dus la arestarea lui Bivolaru, Gregorian Bivolaru, să fie dusă la expertiză”.

*Pro TV*, „Știrile Pro TV”, ora 17:00.

Ovidiu Oanță: „...În momentul în care anchetatorii au ajuns aici [la IML – n.n.], lucrurile au scăpat de sub control. Reprezentanții MISA au venit aici pentru a crea o stare de panică, pentru a instiga la nesupunere [...] Adepții MISA încearcă de obicei să-și impună punctul de vedere cu forța”.

*TVR 1*, „Jurnal”, ora 19:00.

Lucian Pîrvoiu: „...Curtea IML de aici din Capitală a fost scena unor înfruntări corp la corp între jandarmi și cele câteva sute de adepți ai Mișcării de Integrare Spirituală în Absolut, care au venit aici pentru a se opune expertizării medico-legale a tinerei de 17 ani care, în urmă cu trei săptămâni, declara anchetatorilor că a susținut raporturi sexuale cu gurul Gregorian Bivolaru”.

*Realitatea TV*, „Știri”, ora 21:00.

Marius Popescu: „IML. Peste o sută de adepți MISA au protestat violent”.

## Suspendarea statului de drept

Opinia publică și mulți dintre comentatori, multe victime, identifică anul 2004 cu anul reprimării – iar pentru unii, al sancționării binemeritate – adepților MISA. În realitate, intervenția de la 18 martie nu a făcut decât să marcheze apogeul unei hărțuiri care a început în 1990 – iar pentru membrii vechi, chiar 1982 – și care atinsese anterior, în câteva rânduri, cotele violenței – spre exemplu, descinderea de la sala de sport de la „Leu” în 1996. Investigarea în detaliu a evenimentelor povestite anterior și în particular a mărturiilor arată că folosirea brutalității peste orice cote compatibile cu o acțiune legitimă a autorităților publice acoperă un interval de circa 15 zile. *Instituțiile de ordine au eliminat orice formă de autocontrol specifică unui stat de drept între 18 martie 2004 și 1 aprilie 2004*<sup>1</sup>. În această perioadă, nu doar că statul român a suspendat garanțiile la care aveau dreptul acești cetățeni ai săi, dar i-a tratat ca pe niște inamici.

Violențele din 18 martie și 1 aprilie 2004 sunt legate prin scopuri, amploare și intensitate și ambele sunt asemănătoare cu furia distructivă a mineriadelor. Diferențele, atâtea câte există, țin numai de context. Nu a mai fost nevoie să se tragă cu armele, căci fetele și tinerii practicanți de yoga nu au recurs nici un moment la apărare. Detaliile sugerează totuși că trupele nu s-au ferit în nici un moment să lase în urma lor victime. Provocările sistematice de la 1 aprilie, lovirea sălbatică a unor oameni până la lăsarea lor în stare de inconștiență – ca în cazul lui Daniel Manole – arată că eventualele decese fuseseră asumate de către autorități. Unele fapte sugerează chiar premeditarea unor accidente fatale. Bărbații îmbrăcați în trening care provocau forțele de ordine aveau rolul să pună eventualele

1. Gregorian Bivolaru fusese eliberat în seara zilei de 1 aprilie.

pierderi de vieți omenești pe seama yoghinilor. Numai comportamentul reținut al ultimilor și, în același timp, spiritul lor de observație au permis dezvăluirea înscenării. Chiar și așa, televiziunile au tot denunțat violența adepților MISA, în ciuda imaginilor care le contraziceau. Existența unor morți în condițiile în care responsabilitatea pentru ciocniri ar fi căzut în seama yoghinilor devenea un argument juridic puternic pentru desființarea MISA și a activităților Școlii de yoga coordonate de către Gregorian Bivolaru. *Ipoteza împingerii agresivității până la producerea unor decese, ca pe vremea mineriadelor, apare pregnant din logica evenimentelor.* Este una dintre cele mai tulburătoare rezultate ale acestei cercetări.

În 2004, statul nu se mai putea ascunde în spatele unor trupe paramilitare, precum minerii. Între 13 și 15 iunie 1990, autoritățile controlau televiziunea și mare parte din presa scrisă, iar pentru a opri, câteva zile, apariția celor câteva ziare de opoziție a fost ușor să se apeleze la civili înarmați și la cooperarea firmelor din domeniul tipografic. În 2004, presa, atât scrisă, cât mai ales cea electronică, era incomparabil mai diversificată, actorii mass-mediei cu mult mai puternici, sistemul instituțional și legislativ mai dezvoltat calitativ și cantitativ. Ca urmare, singura metodă la dispoziție era manipularea mass-mediei și a opiniei publice. Oare prin ce mecanisme a fost posibil ca aproape întreaga presă scrisă și televiziunile să ignore evidența imaginilor și a faptelor concrete în favoarea unor interpretări gândite să justifice abuzurile? Ține de performanța SRI și a altor servicii de a fi asigurat, împreună cu Parchetul, o asemenea incredibilă unanimitate a presei. Această performanță profesională încălca însă principiile de funcționare ale statului român și, în mod evident, acel simț elementar al rațiunii și omeniei fără de care orice societate poate deveni locul unor crime abominabile.





Partea a V-a

Fabricarea dosarelor. Eșecurile



## 13. Primele înscenări, primele eșecuri: traficul de droguri și persoane

### Traficul și consumul de droguri

Începând cu ziua de 18 martie 2004 și continuând în zilele următoare, televiziunile și presa scrisă au preluat și subliniat repetat mesajele procurorilor și ale purtătorilor de cuvânt ai forțelor de ordine implicate în asaltul asupra adeptilor MISA : desfășurarea de forțe era motivată de declanșarea celei mai mari operațiuni împotriva traficului de droguri și a traficului de ființe umane din România postdecembristă. Chiar în seara asaltului, televiziunile au preluat acuzațiile procurorului George Bălan : „Din toate informațiile pe care le avem : trafic de droguri, prostituție, crimă organizată...”.

Invocarea folosirii armelor și crearea de trupe paramilitare – în mod limpede, cu totul aberante – erau o recuzită auxiliară menită, pe termen scurt, să maximizeze emoția publică. Cum activitățile MISA fuseseră puse sub cercetarea SRI și a altor servicii de informații cel puțin de la mijlocul anilor '90, este clar că autoritățile, în orice caz la nivelul conducerii strategice, știau prea bine că și traficul de droguri, și prostituția erau pure invenții. Totuși, din diferite motive, s-a mizat pe posibilitatea inculpării adeptilor MISA cu astfel de acuze.

Desfășurarea evenimentelor dovedea împingerea lucrurilor în această direcție. Jandarmii și procurorii intrau în clădiri strigând cât puteau de tare : „Unde sunt drogurile?”. Pe teren, foloseau orice ocazie pentru a sugera o posibilă probă. Liliana Amarandei, care locuia în strada Sergent Turturică, amintește că jandarmii le arătaseră o sticlută „cu ceva, era probabil sare” și-i anunțau că o vor cerceta pentru a identifica drogurile.

Tot un jandarm îi spune lui E.M. din strada Sergent Turturică, după ce remarcase „că ne agităm prea mult” : „Ce e? De ce ești neliniștită? Că nu ți-ai luat doza de droguri?”. Gesturile urmează cuvintele rostite : „Efectiv ne-au ridicat bluzele. Ne-au ridicat bluzele și ne-au verificat dacă suntem drogați...” (Ilie Marian).

Oprit pe stradă, Marius Monete se trezește cu aceeași acuzație : „Au intrat în mașină, au căutat, la un moment dat au dat de o punguță medicinală în care aveam ceaiuri : mentă, busuioc. Au ridicat-o într-un mod ostentativ, o fluturau și ziceau : «A, am găsit droguri la tine». Am zis : «Acelea sunt niște ceaiuri medicinale, le găsiți în Plafar și în orice supermarket, nu este ce vreți să insinuați». «Lasă că te aranjăm, nu e o problemă pentru noi...»”

Scena e confirmată de Mariana Zaharia : „Printre obiecte aveam și două punguțe cu plante medicinale din care îmi făceam ceaiuri. Ei le-au confiscat fără să le sigileze. Au spus : «Prarfuri aurii...», ca și cum ar fi vrut să spună că ar fi droguri”.

Un caz pe care au pedalat procurorii (și) în fața presei a fost cel al... seringii. Scoasă cu violență de către jandarmi din camera unde se afla, în ashramul din strada Veseliei,

ținută întinsă la podea, Luminița Marin aude la un moment dat : „Filmați seringă ! ” Era, povestește ea, o seringă care se afla lângă ei, pe o masă, aparținând unei fete bolnave. Au spus : „Cu asta se droghează ! ”. Seringa cu pricina a fost prezentată de televiziuni ca probă ce confirma consumul de droguri de către locuitorii ashramurilor. Seringa, care aparținea de fapt unei doctore, s-a bucurat de o punere în scenă excepțională.

Mai mulți yoghini au vorbit despre sentimentul pe care li l-a lăsat derularea acțiunilor în timpul descinderilor din 18 martie, că o înscenare privind consumul de droguri este iminentă. A spus-o și Cristina Bretean : „Am crezut că sunt în stare să însceneze orice, am crezut că or să pună droguri și apoi o să le filmeze și o să spună că existau deja acolo”.

De fapt, chiar asta se întâmpla : fusese elaborat un scenariu, s-au filmat prafuri și o seringă, susținându-se că sunt folosite pentru consumul de droguri.

Doar că montajul traficului și consumului de droguri a fost cu totul lipsit de realism. Mai întâi, din cauza artificialității lui. Comenta una dintre victime (Mirela Avădaniei) : „Era chiar aberant. Nu consumam carne, alcool și... să consumăm droguri”.

Dar mai ales, întrucât acuzația a putut fi demontată prin reacția rapidă a yoghinilor care au mers a doua zi la Institutul Național de Medicină Legală pentru a li se face teste în acest sens. Nici vorbă de droguri. Contraproba era nefalsificabilă.

## Traficul de ființe umane

A doua principală stigmă vehiculată a fost prostituția și traficul de ființe umane – în limbajul preferat de autorități și presă : traficul de „carne vie”, chiar și „carne ieftină”.

Mărturiile privind insistența jandarmilor asupra practicării prostituției în ashramuri confirmă prejudecata : „Mi-a pus întrebări legate de viața mea intimă, unele se axau pe practica yoga. Insista să mă întrebe dacă se face prostituție la yoga...” (R.A.A.).

Chemați de procurori, cameramanii diverselor televiziuni au oferit telespectatorilor imagini cu fetele găsite în ashramuri, obligate să rămână în ținuta lejeră pe care o aveau când au fost trezite din somn și au comentat că se făcea prostituție.

Aduse la Parchet, victimele sunt puse să scrie despre prostituția din MISA : „Ea [procuroarea] îmi cerea să scriu dacă am auzit de persoane care se prostituează...” (Luminița Marin, strada Veseliei). Eforturile de a le smulge declarațiile arată și presiunea sub care se aflau procurorii, de a obține documente prin care să probeze acuzațiile deja mediatizate pe larg. Procuroarea care o interoga pe Maria Minac și voia să-i smulgă o declarație în acest sens, văzând ca nu reușește să o convingă, cere ajutorul altui comisar, care urlă și el la tânăra : „Mai vrei să pleci de-aicea ? Dă declarația aia, că nu pleci de-aici până nu scrii”.

S-a întâmplat și în acest caz un fenomen la care, se pare, forțele de ordine nu se așteptaseră. Adeptii yoga nu aveau cunoștințe de ordin juridic, nu știau cât se pot opune sau nu cererilor procurorilor, când comportarea acestora este abuzivă ; se aflau la capătul unei zile absolut covârșitoare, fuseseră treziți din somn într-o atmosferă halucinantă, loviți, târați pe holuri, înfometăți, însetați, amenințați că vor fi din clipă în clipă împușcați ; avuseseră dificultăți și să ajungă la toaletă, intraseră în situații înjositoare menite, împreună cu celelalte mijloace violente, să le distrugă personalitatea : totuși, cu excepții neconcludente, yoghini nu au dat declarațiile incriminatoare.

Câteva persoane care urmaseră cursuri în Școala MISA participaseră la chat-uri erotice, altele apăreau în arhive în poze care le înfățișau în costume de baie și uneori nud. Din cauza lipsei dovezilor privind prostituția, accentul s-a deplasat încet-încet de la traficul de ființe umane spre exploatarea acestor detalii. S-a insistat pe ideea depravării. Dar participarea la chat-uri erotice nu reprezintă o infracțiune, iar presa cea mai acuzatoare este implicată până peste cap în vulgarizarea sexualității. Fotografii în ținută sumară sunt imagini private, mediatizarea lor reprezentând ea însăși o infracțiune; apoi, nuditatea și sexul și profesioniștii lor abundă pe aceleași ecrane. Nici una dintre declarațiile, textele, opiniile adepților MISA privind sexualitatea nu are gradul de vulgaritate care se revărsă din această presă „moralizatoare”.

Lucrurile au mers până acolo încât Realitatea TV, pentru a inflama opinia publică, a amestecat imagini cu frații Cămătaru și cu Gregorian Bivolaru, a susținut existența unei legături între unii și alții și a comentat în acest mod foarte precis: după toate datele, „Gregorian Bivolaru era furnizor de carne ieftină și docilă pentru bordelurile Cămătarilor...”<sup>1</sup>.

Pista prostituției și a traficului de „carne vie” avea însă nevoie de o dovadă cât de cât rezonabilă. Cămătaru și Gregorian Bivolaru nu se cunoșteau, aparțineau unor lumi diferite. Proba acestei infracțiuni care părea să devină obsesie națională nu a putut fi oferită opiniei publice, în ciuda eforturilor considerabile de a o produce.

## Cazul „Extaz”

Totuși, tema prostituției rămâne pe lista procurorilor ca o miză posibilă. „Speranța” e legată de firma SC Extaz SRL, pe care Parchetul o investiga încă din 2004. Directoarea, Diana Dochinoiu, și principalul acționar, Vanda Popescu, nu sunt membre ale mișcării, dar au făcut cursuri de yoga cu instructorii MISA. Începând din aprilie 2003, firma dădea anunțuri în ziare pentru eventuale dansatoare care doreau să lucreze în Japonia. Fetele stabileau legătura cu SC Extaz SRL, unde făceau și cursuri de pregătire pentru dans, comportament, vestimentație.

Luni de zile, Parchetul încearcă să dovedească faptul că activitatea firmei Extaz reprezintă „proba” traficului de ființe umane. Presează, cât poate, persoanele care lucrează în firmă sau pe altele care ar putea ajuta instituția din afară. Pe 18 martie 2004, forțele de ordine intră în blocul unde se afla sediul firmei și așteaptă. Pe la ora 13:30, Marian Deciu, prietenul uneia dintre fetele care lucra la firmă și căreia dorește să îi facă o vizită, ajunge la ușa blocului, sună la interfon de mai multe ori; nu-i răspunde nimeni, sașa că e întoarce să plece... în acel moment ușa blocului se deschide, ies doi jandarmi care-l iau pe sus și-l duc cu forța în apartamentul firmei Extaz. Acolo este pus să scrie după dictare... i se cere să declare că firma la care mergea se ocupă cu asigurarea fetelor pentru prostituarea lor în Japonia și că Gregorian Bivolaru este implicat în această activitate. Este anunțat că în două zile liderul Școlii nu va mai fi, iar într-o săptămână se va desființa și Școala de yoga MISA („și... gata cu MISA”), deci ar avea motive să nu mai opună rezistență. Dar Marian Deciu refuză.

Este doar unul dintre eșecurile Parchetului. Nici dosarul SC Extaz SRL nu poate fi susținut. Activitatea firmei era numai de mediere cu parteneri din străinătate și numai pentru Japonia. După ce persoanele care contactau SC Extaz SRL, în urma anunțurilor,

1. Realitatea TV, martie 2004.

terminau cursurile, urma o vizionare cu reprezentanții japonezi, care alegeau din propunerii. Tot ei cereau vizele la Ambasada Japoniei. Viitoarele angajate plăteau firmei numai pentru eliberarea actelor procedurale, căci onorariul firmei venea de la partenerul japonez.

Anual plecau în Japonia cam 20 de persoane, cu contracte de circa șase luni. În total, 280 de persoane au depus la ambasadă cereri de acordare a permisului de muncă în Japonia, în care se menționează că ar fi angajate la SC Extaz SRL. Dintre ele, doar 83 au avut, de fapt, contract cu Extaz. Foaia care se completează la ambasadă nu poate fi folosită ca dovadă pentru existența unei relații contractuale între persoana respectivă și firmă, căci persoanele nu veneau doar la SC Extaz SRL, ci participau la audiție prin mai multe firme.

În Japonia, practicarea prostituției este exclusă cu severitate de către patronii firmelor care angajează dansatoare. În Țara Soarelui Răsare, fetele nu au voie să aibă relații cu clienții, nu au voie nici să coboare de pe scenă. Între fete și companiile japoneze există o clauză contractuală în acest sens. Clauza apare și între SC Extaz SRL și tinerele care apelau la serviciile firmei.

Din punct de vedere juridic, raporturile contractuale nu prezintă vreo ambiguitate. Există trei tipuri de contracte : între tinere și SC Extaz SRL (contract de mediere) ; între tinere și firma japoneză (contract de muncă) ; între Extaz și firma japoneză (contract de parteneriat). O tânără pleacă spre Japonia prin firma SC Extaz SRL după ce au fost semnate toate contractele enumerate.

Or, infracțiunea de trafic de ființe umane nu se susține datorită clauzei contractuale prin care tânăra nu are voie să aibă relații personale cu clienții. „Traficul” presupunea existența unor beneficii materiale pe care fetele le-ar fi avut în urma relației personale intime cu clienții, obligate de firma SC Extaz SRL să întrețină astfel de activități.

Ca urmare, procurorii încearcă să identifice eventuale nereguli financiare pe care să le transforme în probe ale existenței traficului. În 2007, Diana Dochinoiu va fi trimisă în judecată pentru recrutarea de adepți (sau neadepți MISA, enunță rechizitoriul), supunerea lor la muncă neremunerată ; coordonarea tinerelor care lucrau în Japonia și colectarea de sume și bunuri care ar fi fost predate lui Gregorian Bivolaru. Aceasta în timp ce Gregorian Bivolaru nu are nici o legătură cu firma, nu e acționar, nu lucrează pentru firmă și... nu este trimis în judecată alături de Diana Dochinoiu.

Contradicția evidentă, alături de celelalte incongruențe care apar în derularea evenimentelor represivii împotriva MISA fac deosebit de vizibil faptul că Parchetul, asistat sau îndemnat și de alte instituții, nu era motivat de interesul pentru respectarea legii și împlinirea binelui social, ci de o obsesie îndreptată spre distrugerea grupului creat de Gregorian Bivolaru și apropiații săi.

## 14. Montarea acuzațiilor împotriva lui Gregorian Bivolaru

### Instrumentarea dosarului lui Gregorian Bivolaru: relații sexuale cu minora Mădălina Dumitru

În acțiunea de la 18 martie 2004, forțele de intervenție au reținut-o și pe Mădălina Dumitru, atunci în vârstă de 17 ani. După trezirea ei brutală din somn, după supunerea la amenințări a căror agresivitate o descriu corespunzător istorisirile din partea a IV-a, la capătul a 9 ore de percheziție și 4-5 ore de așteptare pe culoarele Parchetului și dat declarații, acestea i-a fost luată o declarație în care afirma că a avut relații sexuale cu Gregorian Bivolaru. Mădălinei Dumitru i s-a refuzat constant cererea de a fi asistată de un avocat, un drept de care se bucură orice persoană, dar care are o relevanță și o importanță cu atât mai mari în cazul unei minore. În urma declarației Mădălinei, lui Gregorian Bivolaru i s-a deschis un dosar în care apare acuzat „de către aceasta” de relații și perversiuni sexuale incriminate de către Codul penal<sup>1</sup>. Mădălina Dumitru devine parte vătămată împotriva voinței sale.

La 19 martie 2004, Mădălina Dumitru își retrace declarația, pe care o explică prin starea de șoc și presiunea la care a fost supusă, în ziua anterioară, pentru a o semna. Depune în același timp plângere împotriva procurorului care a forțat-o să semneze, i-a dictat și nu i-a permis să fie asistată de avocat. Declarațiile Mădălinei prin care nega că a întreținut relații sexuale cu Gregorian Bivolaru au fost difuzate larg în presă de către reporterii și ziariștii care o hărțuiau.

În nici un moment nu s-a ridicat problema ca Mădălinei Dumitru să nu i se recunoască discernământul și, în consecință, să nu i se ia în considerare declarația. Totuși, în ciuda afirmațiilor ei, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a dispus la 26 martie 2004 începerea urmăririi penale față de Gregorian Bivolaru pentru infracțiunea anunțată deja la 18 martie: act sexual cu un minor<sup>2</sup>.

De fapt, la 17 ani, vârsta Mădălinei, minorii au consimțământ sexual. Chiar dacă ar fi existat relații sexuale între cei doi, prin consimțământ, invocarea minoratului nu era suficientă. Parchetul a întâmpinat acest obstacol invocând aliniatul 2 al art. 198, Cod penal care pedepsește relația sexuală dintre un minor și „tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa

---

1. Art. 198 și 201, Codul penal dinainte de 2008.

2. Conform art. 198 alin. 2 și 3 Cod penal și art. 201 alin. 2 și 3<sup>1</sup> Cod penal.

asupra acesteia”. Întrucât Gregorian Bivolaru era considerat „profesor de yoga”, s-a clamat că ar fi abuzat de acest statut și capacitatea sa de influență.

În textul Codului penal, cuvintele „educator”, și „profesor” trebuie interpretate în sensul lor propriu, principiu specific legii penale, pentru a se evita orice extindere a normei la fapte sau situații ce nu se aflau în intenția legiuitorului<sup>1</sup>. Liderul spiritual al MISA nu era profesor în acest sens. Iar sintagma „abuzul de autoritate ori de influență” este de citit în ansamblul ei și în spiritul legii, adică, repetăm, în logica strictă pe care o cere legea penală. Altfel, orice relație erotică cu o fată de 17 ani ar putea fi interpretată ca ilegală, căci iubirea, atracția, simpatia asigură... autoritate și influențează.

Abuzul apare în situații în care tipul specific de autoritate este „deturnat” pentru a fi folosit de adult în scopul obținerii de raporturi nefirești cu minorul – nu doar sexuale. Ar fi absurd să acuzi un profesor de înot că ar cere elevelor să îmbrace la lecție costumul de baie. Solicitarea intră în natura disciplinei, nu reprezintă tentația perversă a cadrului didactic. Desigur, lucrurile arată altfel dacă cererea va fi făcută de profesorul de limba română. Unui ginecolog i se cere să examineze vaginul pacientei. Un psihiatru nu are de ce să ajungă la acest tip de investigație.

Or, „autoritatea” lui Gregorian Bivolaru rezulta din statutul său de instructor de tantra yoga, disciplină pe care o asuma în mod explicit. Aceasta include tehnici care valorifică energiile sexuale – intrând sau nu în programul cursurilor. Materialele Școlii MISA, site-ul acesteia se referă pe larg la temele și tehnicile de tantra yoga. Nimic nu este ascuns. În momentul în care o tânără s-a atașat grupului de adepți ai MISA, ea a optat liber pentru participarea la practicile Școlii, pe care le putea urma parțial sau în totalitate, în funcție de aspirațiile ei. În ce o privește, tema „abuzului” a apărut eventual în momentul înscrierii la Școală: a fost sau nu aderarea la Mișcare rezultatul presiunii exercitate de un adult (recte Gregorian Bivolaru)? Dacă nu, dacă hotărârea ei a fost cu adevărat liberă – informațiile existente nu spun altceva –, implicarea tinerei în practici tantrice cu instructori din MISA nu are nici o legătură cu sensul aliniatului 2 al art. 198 Cod penal.

Trecând peste aceste nuanțe, Parchetul a agravat și mai mult situația, cerând la 1 aprilie 2004 efectuarea unei expertize medicale ginecologice și anale. Actul era în sine o expunere umiltoare a minorei. O astfel de expertiză ar fi putut spune ceva despre virginitatea tinerei, nu și despre existența vreunei relații cu G.B.

În plus, expertiza este posibilă doar cu acceptul persoanei în cauză. Mădălinei Dumitru i s-a cerut să-și dea consimțământul pentru expertiză, dar ea a refuzat. În acel moment, s-a produs o nouă escaladare a crizei. Contrar celor mai elementare principii, scrise și nescrise, minora a fost ridicată cu forța și dusă de trupele SPIR la Institutul Național de Medicină Legală. La Institut s-au exercitat noi presiuni asupra ei, totuși minora a rezistat. A refuzat să fie supusă investigațiilor: atitudinea este de înțeles în contextul retragerii primelor sale declarații, semnate în condiții de presiune. Reprezentanții ai mai multor instituții de forță au conspirat și s-au coalizat supunând-o pe fata „pe care o apărau de abuzul lui Gregorian Bivolaru” la un tratament inuman și degradant.

Între timp, în fața INML s-au adunat colegii săi, pentru a protesta împotriva abuzului. A urmat intervenția în forță a trupelor de jandarmi și DIAS, ale căror brutalități au fost descrise de victime în plângerile lor.

---

1. *Ibidem*.



## Regizarea evadării

Negarea de către Mădălina Dumitru, în fața autorităților și apoi în fața opiniei publice, a contactului sexual cu Gregorian Bivolaru a creat Parchetului o situație extrem de inconfortabilă. Instituția scăpa printre degete singurul lucru care îl putea trimite pe cel vânat în închisoare. Va fi nevoie de alte câteva luni de eforturi pentru a obține cooperarea unor fete care să declare că ar fi avut raporturi sexuale cu liderul spiritual al MISA la o vârstă încă minoră.

În acest context, lucrurile au evoluat din nou, cu o repeziciune și într-o direcție la fel de uluitoare ca toată această istorie neagră a vânării oamenilor care au trecut prin Școala de yoga MISA.

Cu privire la cererea ca Gregorian Bivolaru să fie trimis în închisoare, media speculase deja asupra dispoziției de a nu fi lăsat să părăsească țara. Pare să fi fost motivul deplasării lui la Vama Nădlac, pe 28 martie 2004, unde lucra un prieten mai vechi. Conform declarațiilor sale, avea planificată o călătorie în Ungaria și dorise să verifice dacă exista, într-adevăr, o astfel de măsură în ce-l privește. Auzise, la câteva posturi de radio, că „Bivolaru este dat în consemn la frontieră”. Fusese dat un consemn, dar pe numele fostului deputat PSD, Gabriel Bivolaru, condamnat în lipsă la 5 ani de închisoare, și care se ascundea.

La Nădlac, Gregorian Bivolaru a cerut asistență lui Ferenc Zsolt Farkas, practicant yoga. Farkas avea o cunoștință funcționar la Vama Nădlac. S-au înțeles să vorbească direct cu vameșul pentru a verifica dacă într-adevăr fusese luată măsura de consemn.

Veniți să controleze existența interdicției, Gregorian Bivolaru și Ferenc Zsolt Farkas au fost ridicați din clădirea poliției de vamă, au fost târați în exterior, fotografiați și apoi închiși în arest, unde au stat câteva ore. Li s-au făcut percheziții corporale și s-au luat imagini sugerând forțarea frontierei, livrate imediat mass-media, care le-a însoțit cu acuzații.

În timpul celor câteva ore în care, la Nădlac, se desfășurau surprinzătoarele evenimente, Parchetul a dispus începerea urmăririi penale pentru încălcarea Legii privind Frontiera de stat a României<sup>1</sup>. Urmează o succesiune de măsuri cât se poate de relevante juridic, dar care, pentru un nespecialist, devin greu de urmărit<sup>2</sup>. Important este faptul că la 30 martie 2004, la două zile după călătoria lui Gregorian Bivolaru și a prietenului său în Vama Nădlac, Tribunalul București a dispus arestarea celor doi inculpați pentru 29 de

1. Infracțiunile prevăzute de art. 70, respectiv 71 din OUG nr. 105/2001.

2. În descrierea avocaților apărării: S-a emis o ordonanță de reținere pentru 24 de ore. În termen de 24 ore, respectiv în data de 29.03.2004, este declinată competența de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Arad în favoarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, este conexas dosarul având ca obiect infracțiunile sus-prezentate cu cel aflat în curs de cercetări la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, se aduce la cunoștința celor doi învinuirea, le sunt luate declarații, se dispune punerea în mișcare a acțiunii penale pentru toate aceste infracțiuni după care se întocmește referatul cu propunerea de arestare a celor doi. Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București trimite dosarul și propunerea de arestare preventivă spre soluționare Tribunalului București, considerând că acesta este instanța competentă având în vedere că dosarul 720/P/2003 are ca obiect și infracțiunile prevăzute de art. 11 lit. b din Legea nr. 87/1994 (Evaziunea fiscală) republicată cu aplicarea art. 13 Cod penal, art. 7 cu aplicarea art. 2 lit. b pct. 14 și 18 din Legea nr. 39/2003 (Prevenirea și combaterea criminalității organizate) și art. 23 lit. c din Legea nr. 656/2002 (Spălarea de bani), toate cu aplicarea art. 41 alin. 2 și art. 33 lit. a Cod penal, infracțiuni date în competența exclusivă a tribunalului.

zile și a emis mandatele de arestare. Gregorian Bivolaru și Ferenc Zsolt Farkas declară recurs. Curtea de Apel București stabilește, la 1 aprilie 2004, că Tribunalul București nu a fost competent să judece propunerea de arestare preventivă și că măsura reținerii pentru 24 de ore a expirat. Drept urmare, hotărăște ceea ce era inerent într-o astfel de situație: punerea în libertate a celor doi<sup>1</sup>.

Parchetul și prietenii din alte instituții și servicii de informații păreau să piardă din nou bătălia. În disperare de cauză, autoritățile asumă un abuz flagrant în raport cu normele de procedură penală. Punerea în libertate dispusă de Curtea de Apel București trebuia executată imediat. Or, Gregorian Bivolaru mai este reținut, împotriva legii, circa 10 ore în arestul Inspectoratului General al Poliției. Inspectoratul se opune pur și simplu ca Bivolaru să fie lăsat liber. O face în așteptarea unei (alte) rapide decizii judecătorești. Și într-adevăr, în timp ce Gregorian Bivolaru este ținut după gratii, dosarul este trimis de la Curtea de Apel București la Judecătoria Sectorului 5, unde, chiar în aceeași zi, se deschide dosarul nr. 3989/2004 și se încearcă judecarea propunerii de arestare preventivă în Camera de Consiliu. Sub ochii avocaților, IGP și Judecătoria Sectorului 5 colaborează pentru a împiedica inculpatul cel atât de vânat să ajungă în libertate. Totul se desfășoară cu o incredibilă rapiditate. În timp ce cazuri grave, de omor, așteaptă luni de zile faza de finalizare a cercetărilor, pentru prezumtiva încercare de forțare a frontierei se fac ore peste program.

Înfruntând pregătirile evidente de obținere a unei hotărâri de menținere în reclusiune, avocații lui Gregorian Bivolaru au recuzat întreaga instanță a Judecătoriei Sectorului 5. Graba manifestată în luarea unei decizii, efectuarea, doar în câteva zile, a unui număr impresionant de acte procedurale ce nu puteau fi examinate în profunzime de apărare demonstraseră existența unor presiuni politice.

Dar și recuzarea trebuie judecată. Dosarul este trimis Tribunalului București (instanța ierarhic superioară). În aceeași zi, la 1 aprilie 2004, *în timp ce Gregorian Bivolaru aștepta în continuare în arest*, instanța a respins cererea de recuzare. Împotriva încheierii stabilite de Tribunalul București se declară un nou recurs.

Se ajunge în fața Curții de Apel București. Ședința se desfășoară după eliberarea lui Bivolaru. Avocații liderului MISA, care câștigaseră un timp prețios, se luptă acum pentru amânarea cât mai mult a judecății. Bătălia juridică este impresionantă, ea pare legată de proceduri greu de urmărit pentru un nespecialist, dar spune multe chiar despre fond, mai ales pentru cei care au văzut cum funcționează instanțele românești.

Avocații încep prin a invoca neconstituționalitatea unor prevederi din Codul de procedură penală care permit examinarea cererii de recuzare în absența părților – cum se întâmplase în cazul lui Gregorian Bivolaru<sup>2</sup>. Or, Constituția garantează dreptul inculpatului de a fi citat și chemat spre a fi ascultat de instanță.

Curtea de Apel București se vede în situația de a suspenda judecarea cauzei și, la 2 aprilie 2004, dispune sesizarea Curții Constituționale. Și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București declară recurs împotriva încheierii, care urmează să fie judecat de Înalta Curte de Casație și Justiție la 27 aprilie 2004. La acest prim termen, avocații lui Gregorian Bivolaru solicită acordarea unui mai îndelungat pentru a putea pregăti apărarea. Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București acordă pasuire doar o zi, când și admite recursul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București. La 10 mai 2004, cauza

1. Propunerea de arestare preventivă este trimisă spre rejudecare la Judecătoria Sectorului 5, instanța legală.

2. Prevederile art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală.

ajunge din nou la Curtea de Apel București. Judecătorii Curții sunt însă recuzați în totalitate, cerându-se judecarea în provincie.

Cauza ajunge din nou la Înalta Curte de Casație și Justiție, ce respinge cererea. Un nou recurs, o nouă respingere, cea din 14 mai 2004. Urmează pronunțarea Curții de Apel București, apoi a Judecătoriei Sectorului 5 care se pronunță asupra propunerii de arestare preventivă a inculpaților. La 31 mai 2004, Judecătorii Sectorului 5 respinge propunerea de arestare preventivă a lui Ferenc Zsolt Farkas, dar admite propunerea de arestare preventivă a lui Gregorian Bivolaru. La 31 mai 2004 se emite un mandat de arestare preventivă pe numele lui pentru infracțiunea de act sexual cu un minor.

Procesul încălcării frontierei de stat este amânat în continuare. Se motivează citarea neregulată a inculpatului și schimbarea adresei, date fiind hărțuirile și amenințările. În plus, se cere protecție pentru inculpat. Instanța de judecată respinge cererile. Se declară atunci recurs împotriva încheierii prin care s-a dispus măsura arestării preventive. La termenul de judecată din data de 3 iunie 2004, în momentul în care este luat dosarul inculpatului Gregorian Bivolaru, apar alți judecători decât cei intrați în complet la deschiderea ședinței. Un motiv suficient de a recuza din nou completul de judecată.

Tribunalul București respinge în aceeași zi cererea de recuzare. Un nou recurs, respins ca nefundat, este dispus tot la 4 iunie 2004. Începerea ședinței de judecată este stabilită la doar jumătate de oră de la sosirea dosarului de la Curtea de Apel București. Se recuză, din nou, întregul Tribunal al Municipiului București. Pe 5 iunie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție judecă atât cererea de recuzare, cât și recursul: rămâne definitivă hotărârea Judecătoriei Sectorului 5, de aplicare a măsurii preventive a arestării<sup>1</sup>.

## Refugierea în Suedia

Doar că inculpatul părăsise deja țara, de unde fugise convins că la București se elaborează în amănunțime scenariul punerii lui în spatele gratiilor pentru mulți ani de zile. A ajuns în Suedia și a cerut azil politic. La data de 11 aprilie 2005, Ministerul Justiției s-a adresat statului suedez cerând extrădarea lui Gregorian Bivolaru pentru a fi judecat sub acuzația de abuz sexual împotriva unui minor. Curtea Supremă a Suediei a consultat în amănunt dosarul, a cerut un raport din partea expertului Karl Erik Nylund, a audiat-o pe Mădălina Dumitru, iar la 21 octombrie 2005 a refuzat cererea de extrădare. Enunțul de bază a fost următorul :

O vedere de ansamblu a investigației la care am făcut referire în această parte trebuie privită ca susținând concluzia că, datorită convingerilor sale religioase, G.B. riscă să suporte persecuții cu caracter grav, în cazul extrădării. Pentru acest motiv, Curtea Supremă găsește că paragraful 7 constituie un impediment în aplicarea Legii extrădării<sup>2</sup>.

Este semnificativ că, pentru luarea deciziei sale, preocupările cele mai serioase pentru Curtea Supremă a Suediei au fost trezite de unele susțineri folosite de autoritățile

1. Înalta Curte de Casație și Justiție a admis ulterior cererea de strămutare formulată de avocați, cauza judecându-se ulterior la Sibiu.
2. Gabriel Andreescu, „Refuzul cererii de extrădare a lui Gregorian Bivolaru”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 3-4, 2005, p. 162.

române drept argument pentru punerea sub urmărire penală și arestarea lui Gregorian Bivolaru. Cităm acest pasaj din pronunțarea Curții :

Tonul din presă are, în conformitate cu Ministerul Afacerilor Externe, inflexiuni pline de agresivitate. Se spune că organizația se află sub supravegherea serviciilor de securitate române de mai bine de 10 ani, iar liderul său chiar din anii '70 ; cele mai multe dintre acuzații nu au putut fi totuși dovedite, și nici sentințe nu au fost date.

În acest caz trebuie să fie făcut foarte clar că intervenția Poliției și investigarea lui M.D. au fost realizate în condiții care provoacă o îngrijorare serioasă. S-a dovedit că televizarea imediată a arestării și campania de presă care a urmat au avut la bază informațiile din investigațiile preliminare, care au fost puse intenționat la dispoziție de către autorități cu scopul de a provoca o opinie adversă lui G.B. Au fost aduse anumite probe referitoare la percheziții aflate în conexiune cu vandalizarea apartamentului lui G.B. În ambele mandate care stau la baza cererii de extrădare este dat ca motiv specific de arestare faptul că G.B. perturbă ordinea publică.

Perturbarea ar fi, conform cu mandatul din 31 mai 2004, bine cunoscuta reacție a populației în fața unor abuzuri care ar fi fost comise asupra anumitor minori, capabilă să determine tensiuni sociale, justificând o măsură preventivă drastică împotriva lui G.B. În caz a fost de asemenea invocat ce s-a spus în Parlamentul român, în care G.B. a fost numit Satan, psihopat, om rău, terorist, șarlatan, continuând cu încurajarea Procurorului general să îl aresteze imediat. A fost subliniat un motiv important pentru arestarea imediată, și anume că părinții copiilor a căror viață G.B. ar fi distrus-o au cerut să se facă dreptate, căci dacă nu, il vor linșa<sup>1</sup>.

Juriștii români sperau să convingă autoritățile suedeze arătând cât de pornită este presa împotriva acuzatului, ce cuvinte spun parlamentarii la adresa lui sau cum așteaptă populația să-l linșeze pe liderul MISA. Deși pare de neînchipuit ca niște magistrați să fi gândit astfel, sugestia e clară : autoritățile îi fac un bine yoghinului trimițându-l în închisoare întrucât astfel îi apără viața.

Pentru orice persoană cu o cultură a Dreptului și a Dreptății, nu neapărat un jurist, aceste argumente nu puteau fi decât incompatibile cu actul de justiție.

Faptul aproape incredibil, niciodată dezbătut în presa română, este că nu piesele din dosarul lui Gregorian Bivolaru au determinat opoziția Curții Supreme Suedeze la extrădare, ci chiar perspectiva Parchetului din România asupra a ceea ce reprezintă actul de justiție. Dacă nu mergem până acolo încât să ne imaginăm că autorii cererii de extrădare au vrut să o saboteze ei înșiși, rezultă că în sistemul de justiție românesc există o extrem de gravă carență profesională, una de fond, o lipsă de percepție asupra a ce este just ori injust. Situația demonstrează că nu doar interesele obscure și umorile sunt implicate în represiunea împotriva adepților MISA și a liderului lor spiritual, ci și autismul față de ce înseamnă Dreptate al chiar organismelor menite să-i dea viață acesteia.

Au existat comentarii, inclusiv de bună-credință, care au pus la îndoială gestul liderului spiritual al MISA de a evita o confruntare cu justiția din România. Bătălia din jurul hotărârii de arestare preventivă a inculpatului descrie perfect ce fel de justiție era pregătită în cazul lui Gregorian Bivolaru. Felul în care IGP ținea de Bivolaru, sechestrându-l pur și simplu, în așteptarea hârtiei eliberate de Judecătoria Sectorului 5 – judecătoria alergând la propriu spre întrunirea ce le permitea să semneze hârtia – reprezintă chintesența a ceea ce era de așteptat.

Am dat mai sus descrierea detaliată a cooperării dintre Parchet, Poliție și judecători pentru trimiterea în închisoare a fondatorului Școlii MISA întrucât ea sintetizează gradul

1. *Ibidem*.

de respectabilitate a actului de justiție. Bivolaru nu este singurul care a fost ținut în arest, în ciuda unei decizii de eliberare. Notoriu este cazul lui Răzvan Temeșan. Curtea de la Strasbourg a condamnat statul român pentru responsabilitatea sa și l-a obligat să plătească petentului daune morale considerabile.

De notat că Răzvan Temeșan era judecat într-unul din cele mai mari – dacă nu chiar cel mai mare – scandaluri financiare din România postdecembristă. Acest ofițer de Securitate (conform dezvăluirilor lui Marius Oprea) a falimentat Bancorex aducând populației o fraudă de câteva miliarde de dolari în beneficiul clientelei sale. Uneori, formele fraudei stăteau la lumina zilei. Clienții primeau credite cu dobânzi preferențiale, luau la un ghișeu banii, după care mergeau la alt ghișeu, unde împrumutau Bancorexul la dobânzi mai mari. Pentru toate acestea, Temeșan a stat în închisoare în jur de 60 de zile. De reținut în același timp că plângerea împotriva lui a fost făcută la 24 septembrie 1996, iar cercetarea penală a fost inițiată la 2 februarie 1998. La 18 aprilie 2002 procurorul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție l-a scos de sub acuzare.

Cazul lui Răzvan Temeșan a fost luat ca simplu exemplu. Sunt mulți alții care nu au ajuns într-o celulă, pentru fapte grave, nici măcar o zi. Îi întrece pe toți fostul președinte Ion Iliescu. Au trecut peste 20 de ani de la aducerea minerilor la București în cea mai grozavă acțiune împotriva statului de drept și a locuitorilor României. Timp de 20 de ani s-au tot adunat probe – deși unele esențiale se aflau la lumina zilei. Douăzeci de ani a fost nevoie pentru a se concluziona că... domnul Iliescu este un om nevinovat. În schimb, în cazul domnului Bivolaru, „dreptatea” trebuia făcută de la o oră la alta. Infraacțiunea care „motiva” o asemenea grabă nu era nici distrugerea unei economii care se chinuia să-și ia zborul, nici terorizarea vreunui oraș – fie acesta Capitala, fie vreo localitate din Valea Jiului unde Miron Cosma făcea legea –, ci o prezumtivă relație sexuală cu o fată care avea 17 ani și care nega că această relație ar fi avut loc. În timp ce părțile vătămate în cazul dlui Iliescu (și al zecilor de persoane responsabile pentru mineriada din iunie 1990), adică familiile celor omorâți, celor torturați, celor sechestrați, stau prin tribunale, fac greva foamei, umblă pe la curțile internaționale pentru a convinge instanțele, partea vătămată în dosarul Bivolaru declară peste tot, la Parchet și în presă, că ea nu are nimic ce să-i reproșeze inculpatului.

Acesta este modul de a face „justiție” în România pe care l-au invocat avocații inculpatului Gregorian Bivolaru când li s-a cerut să explice de ce a fugit din țară clientul lor.

## Telenovela confuziei cu Gabriel Bivolaru

Evenimentele din lunile martie-aprilie 2004 s-au intersectat cu o poveste ieșită parcă din imaginația mirobolantă a unei telenovele. Se dovedește că Gregorian Bivolaru este fratele vitreg al lui Gabriel Bivolaru, deputatul PSD care a înșelat BRD cu circa 50 de milioane de dolari și pe care liderii Partidului Social Democrat au încercat să îl salveze cu orice preț de la închisoare. Pentru aceasta, nu se vor da în lături de la a picheta Parchetul în favoarea colegului lor de partid și de afaceri. Ziaristul Christian Levant afirmă că în perioada în care deputatul Gabriel Bivolaru dispăruse de acasă și era dat în consemn la graniță, consemnul îl viza pe „G. Bivolaru”. Situație neobișnuită, întrucât consemnul face întotdeauna referire la numele întreg. Dar situația permite confuzia cu Gabriel Bivolaru. Gregorian Bivolaru și Gabriel Bivolaru sunt amândoi născuți la Tărtășești, satul natal al... premierului Adrian Năstase.

Că s-a încercat, la un moment dat, crearea unei confuzii între cei doi Bivolaru este foarte probabil. Legătura de rudenie, despre care „frații” nu știau nimic, putuse fi descoperite doar de birocrăția serviciilor și a Ministerului de Interne. Publicarea stenogramei unei ședințe a Delegației Permanente a Partidului Social Democrat, din 27 martie 2004, a aruncat un spot de lumină asupra acestei istorii stranii<sup>1</sup>. Despre „Bivolaru” a deschis discuția ministrul de Interne din acel moment, Ioan Rus. Înaltul demnitar a explicat faptul că a transmis tuturor prietenilor lui Gabriel Bivolaru, care dispăruse, îndemnul ca acesta să se prezinte în fața autorităților. Îl transmitea și celor prezenți la ședință – cu alte cuvinte, prietenilor lui Gabriel B. aflați în sală. Preocuparea domnului Rus era ca nu cumva, datorită neprezentării, parlamentarul PSD să „nu mai poat[ă] beneficia niciodată de grațiere, de drept la pachet, de reducerea pedepsei”.

Ministrul își lua și rolul de intermediar: „Știm de la prietenii lui [Gabriel Bivolaru] că e în România și i-am comunicat toate aceste lucruri, că se pune el singur într-o situație... El așteaptă să fie salvat de către cei de aici, din această sală”.

Ioan Rus face apoi legătura cu Gregorian Bivolaru. Susține că acesta „se îndreaptă spre o condamnare. Sunt deja suficiente dovezi pentru a fi incriminat”. Iată și formularea, cu nuanțele ei: „La această oră, sunt documentele necesare ca să-[I] incriminez. Până acum au fost informații. Informațiile încet au devenit relevante și se pot transforma în probe...”<sup>2</sup>.

Stenograma probează că liderii PSD aveau cunoștință de ambele cazuri, Gabriel Bivolaru – Gregorian Bivolaru, și le tratau împreună. Cât de pregnantă este diferența de atitudine a membrilor celui mai înalt for al țării față de cei doi! Lui Gabriel Bivolaru, condamnat până la sfârșit de Înalta Curte de Casație și Justiție la efectuarea a cinci ani de închisoare, care prejudiciase BRD cu fabuloasa sumă de 50 de milioane de dolari și mai fusese implicat în falsificarea de documente precum pașapoartele<sup>3</sup>, i se adresează apeluri aproape amicale de evitare a consecințelor cu promisiunea (implicită) a unui ajutor<sup>4</sup>.

În cazul lui Gregorian B., pentru presupuse vinovații care, dacă ar fi adevărate, nu se compară cu excochieria fostului deputat, se depozitează de zece ani informații, se caută febril documente capabile să-l incrimineze, se aleargă după probe.

Accentul pus pe această telenovelă de presă și de analiști cultivați ai fenomenului politic<sup>5</sup>, chiar și de purtători de cuvânt ai MISA diluează, după opinia noastră, fondul problemei. Fabricarea dosarelor în scopul trimiterii lui Gregorian Bivolaru în închisoare este mult mai veche decât cazul Gabriel Bivolaru. Deputatul PSD nu avea cum să profite substanțial – cum s-a dovedit de altfel – de intersecția numelor. Episodul are o valoare anecdotică, este doar unul din seria celor ce vorbesc, fără oprire, despre eterna și fascinantă Românie.

1. „Stenogramele secrete ale PSD (II)”, *Evenimentul Zilei*, 24 noiembrie 2004, <http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1607870-stenogramele-secrete-ale-psd.htm>.

2. Premierul Adrian Năstase a întâmpinat referirea la Gregorian Bivolaru în astfel de termeni: „Înțeleg că sexul, în loc de pâine. Unii dau circ, cum este Băseșcu, alții dau sex la popor, alții dau... Aveam noi un coleg la Craiova care avea o fată care dădea la tot cartieru...”.

3. Infraacțiunile, care o implicau și pe fosta sa soție, Mona de Freitas, mai includeau plata a 24 de ordine de plată false, falsificarea a șapte pașapoarte și mai multe facturi hoteliere.

4. Gabriel Bivolaru a făcut doar 1.036 zile de detenție. În Penitenciarul Drobeta-Turnu Severin, fostului deputat i-au cântat maneliști celebri (Cristian Vasilcoiu, „Fosul deputat PSD Gabriel Bivolaru a fost eliberat condiționat”, *Gardianul*, 27 februarie 2007).

5. Vezi, în acest sens, intervențiile lui Cristian Pîrvulescu.

## Instrumentarea unei noi faze a urii împotriva lui Gregorian Bivolaru

Dosarele Securității dezvăluie o nesecată ură manifestată de ofițeri împotriva instructorului de yoga. În documente, ea se recunoaște din limbaj. Se regăsește în acuzele care s-au succedat din 1970 până în anul 1989 și în comportamentul securiștilor când se confruntă față în față. Dosarele au grijă să nu înregistreze actele de sălbăticie ale ofițerilor, ca urmare ne bizuim pe amintirile colegilor care au ajuns, în anumite momente, în aceleași subsoluri ale odioasei instituții. Angela Mayer, despre ce-i declara ofițerul care o chinuse în anul 1989 :

Grigorescu mi-a spus la un moment dat în zilele acelea că el nu se oprește până n-o să-l distrugă pe Grieg : „Omul ăsta e terminat, nu mă las până n-o să fie în pușcărie pentru tot restul vieții ! ”. Vorbea furios, era realmente ceva personal<sup>1</sup>.

Am amintit de istorisirile Gabrielei Ambăruș, ale lui Nicolae Catrina și Petre Groza cu privire la tratamentul aplicat de Securitate lui Gregorian Bivolaru în anii '80, ca și ce a povestit G.B. în interviul luat în 2009. Securitatea a fost ura instituționalizată. Ca să funcționeze astfel, avea nevoie de oameni care să o interiorizeze. Era firesc ca, după 1990, toată această fenomenologie a urii să fi devenit o amintire urâtă. Nu a fost să fie astfel. Oamenii care au fost crescuți în cultura disprețului și a violenței au păstrat poziții de decizie și au acționat, inevitabil, pe baza aceleiași psihologii. În noile condiții, care cereau strategii mai sofisticate decât aveau nevoie în comunism, accentul a căzut nu pe exprimarea urii personale, ci pe instrumentalizarea ei. Manifestările de ostilitate față de Gregorian Bivolaru, după 1990, au fost „coordonate” de oameni a căror poziție în vechiul sistem implica relații cu instituțiile poliției politice ori de propagandă ale vechiului regim.

Un ziarist care a manifestat o agresivitate ieșită din comun a fost Emanuel Isopescu, redactor pe vremuri la Televiziunea Română, unul dintre autorii ditirambilor la adresa regimului Nicolae Ceaușescu, devenit activ calomniator al MISA<sup>2</sup>. În momentul regizării încercării de fugă în Ungaria, pe Realitatea TV, la o oră de maximă audiență, jurnalistul declara : „El, în spăimoșenia lui, n-a știut că nu putea fi dat în consemn la frontieră atâta vreme cât nu era acuzat oficial de ceva, nu era în anchetă, nu avea vreun mandat de arestare. Așa încât a procedat în cel mai copilăros și jalnic mod în care putea să procedeze. Adică, să încerce să treacă, ca să zic așa, pe sub barieră. Toată lumea m-a întrebat astăzi, pe bună dreptate într-un fel : «Domn'le, dar de ce nu a trecut cu pașaportul ? » Este întrebarea care răspunde la prostia lui Bivolaru”.

Cine a urmărit presa occidentală poate remarca faptul că și în cazurile extreme, față de teroriști, spre exemplu, nu se folosește niciodată un asemenea lexic. Ziariștii și oamenii legii judecă ce s-a întâmplat, folosesc uneori un limbaj aspru, își manifestă indignarea, sau mirarea că există oameni cu asemenea obsesii criminale. Dar nu îi vezi să trăiască

1. Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, p. 94.

2. La data de 6 iulie 1989, în plin dezastru economic, domnul Isopescu, redactor al unei emisiuni de televiziune (ora 19:43, emisiunea „Agricultura – programe prioritare. Seceriș '89 – priorități, realizări, perspective. Pe drumul recoltei – din câmp în bazele de recepție”), aducea omagii secretarului general al PCR pentru rolul său în ducerea pe noi culmi a agriculturii socialiste (<http://1989.jurnalul.ro/stire-calendar/calendar-6-iulie-joi-513558.html>).

plăcerea de a înjosi, de a anihila persoana care se face vinovată. Instrumentarea urii și a poftelor de a umili care se manifestă liber în spațiul public românesc este una dintre cele mai cumplite tare pe care le-a lăsat moștenire regimul comunist societății postdecembriste.

Autoritățile publice din România au arătat constant voința de a face din Gregorian Bivolaru ținta oprobiului moral și a hăituirii fizice. Au existat situații, într-o perioadă în care Gregorian Bivolaru nu era inculpat, când posturile de televiziune au anunțat prinderea lui de grupuri de cetățeni și ducerea la poliție. Unii ziariști au incitat, nedismulțat, la uciderea liderului MISA. „Sigur că orice român care se uită la televizor i-ar frânge gâtul”, recidiva în emisiunea „Jurnal TV” din 1 aprilie 2004 același Emanuel Isopescu<sup>1</sup>.

## Stigmatul pedofiliilor

Aruncarea în închisoare ar fi anihilat activitatea liderului spiritual al MISA și, posibil, prin consecință, a întregii Mișcări. Contextul sugerează în plus că deținerea lui Gregorian Bivolaru în închisoare îi putea periclita nu doar activitatea, ci și viața. Propaganda oficială îi desenase un portret care ar fi permis ușor găsirea unor atacatori în închisoarea unde ar fi ajuns. Un aspect cu totul particular este asocierea lui Gregorian Bivolaru cu pedofilia.

Folosirea acestei acuzații împotriva lui era infamantă. Tânăra Mădălina Dumitru a negat acuzațiile că ar fi întreținut relații sexuale cu Gregorian Bivolaru, dar oricum, minora, la vârsta posibilelor legături cu Bivolaru, avea totuși 17 ani. În România, potrivit legii, de la vârsta de 16 ani<sup>2</sup>, există consimțământ sexual. Pedofilia înseamnă relație sexuală cu un copil<sup>3</sup>. Totuși, eticheta de „pedofilie” a ajuns să domine imaginea lui Gregorian Bivolaru în opinia publică din cauza limbajului folosit cu intenție de ziariști. Autoritățile s-au implicat la rândul lor în răspândirea ideii că Gregorian Bivolaru este un pedofil. Cine căuta pe Google combinația „Bivolaru-pedofilie” putea găsi în anul 2004 peste 1.260 de astfel de înregistrări.

Sentimentele populației românești, ca și ale adulților din alte societăți, sunt extrem de agresive în privința inovațiilor de pedofilie, reali sau imaginari. Și, desigur, pedofilia este o infracțiune respingătoare. Numai că aceste reacții omenești de revoltă, legitime, ar trebui echilibrate de o cultură a dreptului, incluzând contextualizarea și proporționalitatea, pe care societatea românească nu a avut cum și când să o interiorizeze. Pe site-uri se pot găsi numeroase comentarii care cer condamnarea la moarte a pedofililor: „Am deschis televizorul și am văzut din nou chestii oribile la știrile de la ora 5. Sunt de părere că pedeapsa cu moartea trebuie introdusă și la noi. [...] Nu mi se pare că acești criminali trebuie să trăiască în închisoare pe banii noștri... mai ales după ceea ce au făcut! Nici nu vreau să aud de Drepturile Omului care sunt împotriva pedepsei capitale”<sup>4</sup>. În anul 2003, sondajul efectuat de Gallup la cererea Institutului de Politici Publice găsea că o proporție de 63,6% din populație cere pedeapsa cu moartea pentru pedofili.

1. Dialog între prezentatoarea știrilor și Emanuel Isopescu, Realitatea TV, „Jurnal TV”, 1 aprilie 2004, ora 21 : 00.

2. De la vârsta de 16 ani, conform amendamentelor din 2013.

3. Codul penal distinge relațiile sexuale cu un minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani.

4. Comentariul utilizatorului Courage, 4 iulie 2002, ora 17 : 17, <http://forum.softpedia.com/lofiversion/index.php/t5778-255.html>.



Acest tip de atitudini au fost încurajate chiar de reprezentanți ai statului. Într-una din declarațiile de presă din 2002, premierul Adrian Năstase stimula în acești termeni atitudinile emoționale ale populației: „În ceea ce mă privește, dacă s-ar accepta reintroducerea pedepsei cu moartea, probabil că, pentru pedofilie, ea ar trebui să fie acceptată”<sup>1</sup>. El a propus reevaluarea pedepselor privind pedofilia arătând cu degetul către străini: „[...] cei care vin în vilegiatură sexuală în România să înțeleagă că vor rămâne până la capătul zilelor lor în închisorile din România...”.

Pericolul pentru integritatea fizică a persoanelor acuzate de pedofilie este mult sporit în închisoare, fapt cunoscut și de opinia publică. Un ziarist de investigație nota într-una din notele sale la ziar: „De altfel, este cunoscut că bărbații care violează copii sau săvârșesc acte de pedofilie nu au o soartă prea bună în detenție. Cel mai adesea, cei care au întreținut relații sexuale cu minori ajung «fetițele» celorlalți deținuți”<sup>2</sup>.

Pericolul care apasă asupra deținuților cunoscuți sau considerați a fi fost pedofili a fost demonstrat de cazul lui Kurt Treptow. Treptow a fost condamnat în anul 2002 la 7 ani închisoare pentru „corupție sexuală și întreținere de relații sexuale cu minori”. Avusese relații, după datele ajunse în presă, cu o fată de 13 ani. Imediat ce a ajuns în închisoare, Kurt Treptow a fost maltrat și amenințat că va fi supus în continuare agresiunilor. Când ieșea din dormitor, pentru diferite motive, Treptow era huiduit și scuipat de locatarii penitenciarului<sup>3</sup>.

Având în vedere întregul context, exista riscul ca eventuala închidere a lui Gregorian Bivolaru într-un penitenciar românesc să ofere ocazia celor care au fabricat cazul Bivolaru să difuzeze insistent, în închisoare, acuzele de pedofilie la adresa lui și să creeze condiții pentru ca deținuții agresivi să îl hărțuiască, să îl tortureze și, probabil, să atenteze la viața lui.

Unul din aspectele cele mai urâte ale subiectului este faptul că stimularea justiției private împotriva pedofililor este mai curând expresia unei ipocrizii colective decât a grijii reale pentru soarta copiilor. În România, situația copiilor străzii sau a celor din orfelinate a reprezentat una din marile rușini naționale. Nici autoritățile, nici populația nu par să fi depus tot atâta grijă de salvare a vieților acestor neajutorați cât au făcut-o ca să se indigneze împotriva abuzului sexual. Oameni care sunt răspunzători pentru existența unui procent de micuți decedați în centrele de copii fără părinți, explicabil doar prin lipsa lor de responsabilitate, au fost susținuți politic și au fost împinși spre poziții de demnitate ca și cum moartea copiilor nu ar fi avut nici o semnificație<sup>4</sup>. Și în anul 2013, în spitalele unde sunt internați, copiii suportă tratamentul inuman al imobilizării lor prin legarea de pat<sup>5</sup>.

Minorii au fost folosiți constant de Securitate pentru a-i controla pe cei care nu trebuiau să scape de sub influența instituției. Un caz devenit și subiect public este cel al liderului PRM, Corneliu Vadim Tudor. Convorbirile telefonice interceptate de ofițerii de Securitate și ajunse în arhiva CNSAS susțin că mai tânărul, atunci, Corneliu Vadim Tudor îi aranja scriitorului Eugen Barbu întâlniri cu minore de 15 ani. Informațiile

1. Vezi *Ziua* din 18 octombrie 2002.

2. Vezi *Jurnalul Național* din 21 noiembrie 2002.

3. *Ibidem*.

4. Vezi cazul directoarei unui orfelinat, propusă de către PSD pe poziția de consilier al municipiului Buzău și susținută de asemenea, repetat, pentru demnitatea de vicepreședinte al Consiliului municipal, în ciuda acuzării ei de neglijență în legătură cu moartea a trei copii în instituția pe care o conducea. (Vezi, în acest sens, acțiunile în justiție ale profesorului Emil Moise.)

5. Emil Moise, „Drepturile copilului (II): La noi și la nemți”, *Opinia Buzăului*, 2-8 februarie 2013.

publicate de *Academia Cațavencu* sub titlul „Vadim i-a livrat fete de 15 ani lui Eugen Barbu” au fost confirmate de CNSAS<sup>1</sup>. Fetele în cauză „lucrau” însă la Athénée Palace, ceea ce nu se putea fără aprobarea, mai corect, fără implicarea Securității, care căuta mijloace de șantajare nu doar a contestatarilor, ci și a colaboratorilor apropiați, precum cei doi de la revista *Săptămâna*<sup>2</sup>.

Este foarte posibil ca și Kurt Treptow să fi căzut într-o capcană a unora dintre grupările de forțe care și-au disputat șefia serviciilor de informații în ultimele decenii. Ca acest istoric să fi lucrat înainte de anul 1989, împreună cu Larry Watts, la Institutul de Istorie Militară, era obligatoriu să fi stabilit relații cu Direcția de Informații Externe. Ar fi fost absurd să fi încetat colaborarea cu serviciile de informații de după anul 1990. Toată cariera lui, inclusiv după 1994, la Fundația „Centrul pentru Studii Românești” din Iași, menită să promoveze istoria României în străinătate, confirmă această ipoteză. Având un asemenea trecut, autoritățile au făcut ce puteau să nu riște un accident mai serios. Chiar după arestarea lui, s-a bucurat de un tratament pe care nu îl au cetățenii și nici străinii aflați pe teritoriul român vinovați de pedofilie (și căroră premierul Adrian Năstase le ura pedeapsa capitală). Kurt Treptow a fost mutat într-o celulă în care a putut evita agresiunea deținuților și, la câțva timp, a fost grațiat parțial de președintele Ion Iliescu.

Privitor la natura relației dintre serviciile de informații, presă și lumea politică, este interesant de notat că grațierea acordată de președinte nu a produs manifestări de indignare care să fi fost înregistrate de opinia publică. Nu doar că nu s-a cerut pentru istoricul american pedeapsa cu moartea, dar eliberarea lui, după ce tema înfierbântase atâția formatori de opinii, a trecut ca un eveniment oarecare.

Analizarea ceva mai detaliată a acestei teme a fost motivată de nevoia de a explica convingerea multora din apropiații lui Gregorian Bivolaru amintită că refugiarea lui în străinătate era absolut necesară. Liderul spiritual al MISA a hotărât să urmeze această cale, alegând Suedia.

---

1. Roxana Andronic, „CNSAS confirmă apucăturile lui Vadim : pedofilie și proxenetism”, *Ziua*, 9 februarie 2005.  
2. Corneliu Vadim Tudor putea fi acuzat de proxenetism.

## 15. Ultimele piste ale acușării: relații sexuale cu minori, trafic de persoane

### Importanța protecției minorilor

Protecția minorilor este una dintre cele mai nobile responsabilități ale unui stat, iar această prerogativă este asumată chiar în raport cu părinții, atunci când aceștia nu sunt în măsură să asigure celor mici condiții firești de dezvoltare. Regimurile totalitare au abuzat de principiul grijii față de copii, înlocuind principiul responsabilității cu dreptul de a îndoctrina copiii conform ideologiei pe care o promovau. Este motivul pentru care sistemul actual al drepturilor omului și protecției copilului s-a dezvoltat atribuind statului, părinților și copiilor un statut bine determinat. Interesul superior al copilului înseamnă, printre altele, că acestuia trebuie să i se asigure condițiile pentru o dezvoltare completă a potențialului său într-o atmosferă de libertate, demnitate și justiție: „În toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala”<sup>1</sup>. Părinții sunt cei care vorbesc în numele interesului copilului și decid în multe dintre opțiunile lui esențiale, printre altele, în cele ce privesc conștiința și credința, dar nu sunt îndrituiți să-l trateze pe acesta ca un obiect. Cum subliniază Convenția cu privire la drepturile copilului, minorul are dreptul la stabilirea și păstrarea identității sale și „dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament”. În sfârșit, statul garantează învățământul, dar respectând dreptul copilului „de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și personalității sale”.

Datorită seriozității cu care trebuie privită tema protecției copilului, orice abuz al principiilor, orice tratare ipocrită, orice exploatare simbolică și orice grandilocvență gratuită devine respingătoare. Jocul de-a protecția copilului pentru a ascunde scopuri străine ei este contraproductiv. El compromite însăși ideea protecției, atacă înălțimea principiului și, prin aceasta, le diluează semnificația. Manipularea reglementărilor menite să îi protejeze pe copii într-un mod care lovește demnitatea și interesele lor reprezintă o vinovăție incalculabilă.

O teză aflată la baza democrațiilor liberale moderne este să nu-ți privești semenul drept mijloc<sup>2</sup>. Această idee profundă are o miză aparte când persoana în cauză este un minor. Or, una dintre consecințele cele mai reprobabile ale eforturilor de a distruge MISA

1. Art. 3, Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989.

2. Este vorba de teza kantiană a moralei.

și pe liderul ei spiritual a fost transformarea minorilor într-un instrument al organelor de represiune.

Este de amintit că, în sens juridic, domeniul protecției fiilor și fiicelor este un capitol aparte al sferei protecției minorilor. Relația dintre copii și părinți se schimbă radical și juridic și, în consecință, uman, în momentul când primii devin majori. Din acel moment, raporturile lor de drept sunt între doi adulți. Am arătat cum a fost „uitat” acest aspect în campaniile părinților împotriva „depersonalizării” copiilor lor de către MISA, atât de părinți, cât și de instituțiile de ordine. Statul nu are de ce să intervină în raporturile complexe de natură filială. În ciuda acestui fapt absolut elementar, în cazul adeptilor MISA, unii magistrați nu doar că au făcut considerații asupra raporturilor informale dintre părinți și copii, dar au și stabilit din acestea consecințe asupra statutului juridic al copiilor ajunși maturi.

Dăm un singur exemplu din mai multe, al unei prim-procuroare<sup>1</sup> a Parchetului de pe lângă Judecătoria Bârlad care s-a pronunțat într-unul din cazurile cele mai dramatice, al lipirii de libertate a practicantei yoga Dana Crăescu, de care se făceau vinovați părinții ei. Pentru dezvăluirea faptelor a luptat prietenul său, Mugurel Calistrat Atudorei. Angajata statului cu statut de magistrată a susținut, nici mai mult, nici mai puțin, că „*ar fi imoral* a considera că părinții au privat-o de libertate pe fiica lor [Dana Crăescu, în vârstă de 21 de ani la acea dată – subl.n.]” atâta timp „cât au văzut condițiile în care trăia aceasta [...] fiind însoțită de fiecare dată de persoane din cadrul «MISA»”<sup>2</sup>. „De altfel”, continuă considerațiile prim-procuroarei Rodica Fântână, „Numitul Atudorei Mugurel Calistrat este mult mai în vârstă decât numita Crăescu Dana (16 ani diferență) și nu a putut dovedi că este logodnicul acesteia. Acesta a spus în prima fază că este prietenul acesteia, după care a vorbit la telefon revenind și susținând că este logodnicul fetei – doar pentru a avea posibilitatea să legitimizeze interesul său față de Crăescu Dana”.

De amintit că logodnicul căruia i se reproșa lipsa documentelor era un cetățean al României care denunța autorităților un delict de o maximă gravitate : lipsirea de libertate a unei persoane aflată sub jurisdicția statului român. Până la urmă, statutul de prieten-logodnic constituia un aspect secundar. Prim-procuroarea insistă însă în acest document, bun a-și afla locul în muzeul celor mai uluitoare opinii exprimate de magistrații din România, să legitimizeze lipsirea de libertate a unui matur prin speculații morale asupra relației părinte-copil :

În contextul în care părinții au văzut la televizor și au aflat din presă ceea ce se întâmpla în sediile MISA cu persoanele de sex feminin și de o vârstă tânără, *a fost firesc* ca pe toate căile să-și aducă fiica acasă și să încerce recuperarea ei fizică și psihică (subl.n.).

\*

Revenim asupra aspectelor generale ale implicării unor copii în practica yoga. Un detaliu relevant este cerința explicită a Școlii MISA făcută minorilor care doresc să frecventeze cursurile de yoga de a primi acceptul scris al părinților. În fapt, de cele mai multe ori, minorii vin chiar cu părinții, înscriși la rândul lor la cursuri. Se ridică și întrebarea dacă acest lucru este suficient pentru a exonera Școala în raport cu orice practică care s-ar desfășura la cursuri.

1. Susținem „feminizarea” numelor de profesii altădată pur bărbătești.

2. Rezoluția din 23 mai 2005 semnată de prim-procuroarea Rodica Fântână de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Bârlad (Arhiva MISA).

Răspunsul este negativ. Anumite comportamente sunt ilegale, chiar dacă au loc cu acceptul familiei. Ele vor fi ilegale și în comunitatea celor care practică yoga, unde participă minori cu acceptul părinților.

Au existat acuzații în sensul unor practici de exhibare erotică în timpul spectacolelor desfășurate sub egida MISA. Practicarea lor în fața minorilor este ilegală dacă aceștia nu au atins vârsta la care au discernământul vieții sexuale, care în România este de 16 ani. Din cercetările noastre, există un singur caz în care preocuparea față de această situație a determinat investigații motivate: participarea unei persoane care avea alura de fetiță la spectacolul din anul 2005, ținut la Sala Palatului, unde fuseseră puse în scenă povești shavaice.

Parchetul a fost prompt în investigarea „probei”, una ce părea autentică. Căutările au arătat că era vorba despre o femeie adultă, pitică, ale cărei dimensiuni explicaseră confuzia. Iată comentariul Procurorului General al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, George Bălan, la aflarea rezultatului :

Identificarea persoanei care a interpretat rolul unei fetițe de 10 ani într-o scenetă artistică cu caracter profund obscen ca fiind Cioltan Anca Cristina, în vârstă de 33 de ani, este evident neîndestulătoare, bazându-se pe simpla declarație a acesteia. Se impune continuarea cercetărilor în sensul identificării prin mijloace științifice a persoanei care a participat la momentul artistic cu caracter profund obscen sus-menționat<sup>1</sup>.

Textul arată clar că interesul Procurorului General al Parchetului nu era de a apăra un copil de eventuala punere a lui într-o situație inacceptabilă, ci de a găsi, în sfârșit, un instrument de pedepsire a adeptilor MISA. În fața rezultatului, funcționarul public nu exprimă ușurarea că faptul prezumat nu a avut loc – chiar dacă suspiciunea profesională este firească –, ci frustrarea. Pasajul citat povestește despre caracterul și natura morală a celor care au fost legitimați să apere binele public și confundă obligațiile lor față de lege cu opinii asupra moralității persoanelor și comunităților aflate sub jurisdicția statului român.

Pasajul vorbește și despre alergarea disperată după dovezile care să stea la baza acuzațiilor făcute deja publice. În ciuda clarificării acestui caz și în absența oricărui alt element concurent, rechizitoriul din anul 2007 se referă mai departe la fapta inculpatului Gregorian Bivolaru, „constând în aceea că la data de 12/13.03.2002, a instigat mai multe persoane, adepte MISA, să evolueze pe scena Sălii Polivalente din București, în fața unui public alcătuit din 1.500 de spectatori, *între care se aflau și minori*, interpretând dansuri cu caracter erotic, în stare de nuditate completă... (subl.n.)”.

## Hărțuirea minorilor pentru obținerea de acuzații

Eforturile de legitimare a considerabilei mobilizări a instituțiilor statului împotriva unor oameni care practicau, printre altele, tantra yoga, găseau un argument cu greutate dacă MISA ar fi fost identificată în fața opiniei publice cu o organizație de corupere a minorilor. Întrucât cazul Mădălina Dumitru era atât de vizibil fabricat, atât de greu de susținut,

1. Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București nr. 500/P/1999, Ordonanța din 12 februarie 2004.

Parchetul a deschis o acțiune de proporții de căutare a altor eventuale „victime” din rândurile celor care au urmat cursurile Școlii de yoga a MISA. Este de notat că nu au existat reclamații în acest sens. Dar mai ales, este de avut în vedere că supravegherea timp de zece ani a activităților Mișcării ar fi dus imediat la descoperirea delictelor. Cine își poate imagina că procurorii care căutau din 1995 cea mai mică dovadă a caracterului infracțional al MISA să fi scăpat ocazia de a pune sub acuzare pe autorul unui act (să zicem) de pedofilie?

Astfel de detalii reprezintă un argument puternic pentru a conchide că nu temerile pentru situația minorilor au motivat investigarea persoanelor care urmaseră cursuri de yoga înainte de împlinirea vârstei de 18 ani.

După marele asalt din 18 martie 2004, numeroase familii au primit invitații de la Parchet pentru a fi audiate în legătură cu participarea copiilor la cursurile Școlii MISA. În unele cazuri, procurorii au încercat să impună o discuție directă cu fetele, în absența părinților și a unui avocat. Tocmai minorii pentru care se invoca protecția au fost supuși unor situații traumatizante. Majoritatea părinților și copiilor care au vorbit despre astfel de situații s-au temut să facă declarații, impresionați de violențele din 18 martie 2004, cu gândul la hărțuirea ulterioară. Natura și atmosfera investigațiilor făcute de Parchet pot fi astăzi prezentate opiniei publice ca urmare a două excepții față de acest tipar al fricii: declarațiile minorei Andreea Orjanu și ale părinților ei, respectiv, cele ale Mihaelei Nicoleta Miclăuș și surorii ei, Cristina Miclăuș.

### *Interviurile date de Andreea Cristina Orjanu și Ilie Orjanu<sup>1</sup>*

Andreea Orjanu: Noi am primit acasă două citații, între care una a fost... am găsit-o în ușa, iar cea de-a doua a fost primită într-un mod mai neobișnuit, să zicem.

Avocat: În ce sens?

A.O.: Adică a sunat un domn la ușa. Eu, fiind învățată de părinții mei, de când eram mică, să mă uit pe vizor înainte să deschid și, dacă nu cunosc, să nu deschid, am văzut că era un om îmbrăcat în civil. Am zis: „OK, poate o avea vreo problemă, vrea să lase un plic, ceva pentru tata”, că de obicei mai veneau. Și am deschis. Și atunci, acel individ mi-a dat în mână o hârtiuță pe care scria: „Citație”. Prima dată am vrut să-l întreb dacă e pentru tata sau ce e cu ea, ce fac cu ea. La care el a zis [...] că trebuie să mă prezint la București la data de..., locul..., ce scrie acolo exact pe citație, împreună cu părinții. La care eu am întreat: „De ce?”. Și dânsul a zis pe un ton foarte agresiv – nu fizic, agresiv ca ton – că recomandat ar fi să mergem că altfel n-o să ne fie... n-o să-mi fie nici mie bine, și nici părinților mei. Când am auzit asta, mi s-a tăiat un pic respirația că era foarte... autoritar.

Ilie Orjanu (tatăl ei): În seara în care am sosit acasă am găsit fetița foarte speriată și, după ce am văzut respectiva citație, am realizat de unde venea hârtiuța, de la Procuratura României.

Avocat: Ați ajuns într-un final, v-ați dus de fapt la data la care ați fost invitat?

I.O.: Da, am fost acolo.

Avocat: Cine a mers, dumneavoastră?

I.O.: Eu, fata și soția. În schimb, la interviul cu domnul procuror – pot să-i spun interviu – am intrat doar eu, fetița și un avocat.

1. Interviul a fost acordat Asociației „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință”.

Avocat : Cărei persoane, fiindcă erați trei persoane, avocatul în mod clar nu vorbea, între d-stră și fiica dumneavoastră cu cine avea discuția procurorul ?

I.O. : Deci procurorul în mod intenționat voia să afle date de la fiica mea.

A.O. : Am intrat în... cabinet, să-i zicem, în camera care era, așa, în birou, împreună cu tatăl meu și avocatul, dar asta după o încercare a celui care mă intervievea de a [mă face să] intru singură. La care, bineînțeles, tatăl meu a intervenit și a zis că nu mă lasă singură, că i-am zis eu că... fiind minoră, era mai bine să-l am pe el lângă mine, mai ales că eram și speriată că nu știam ce se întâmplă și de ce sunt eu chemată acolo și... Am intrat cu toții. A început să-mi pună diverse întrebări.

Avocat : Cum ar fi, aș vrea să-mi dați exemple concrete.

A.O. : M-a întrebat dacă sunt la cursul de yoga, dacă părinții mei știu și sunt de acord cu acest lucru, ce se face acolo. M-a întrebat dacă-l cunosc pe Gregorian Bivolaru și în ce relații sunt cu acesta, dacă-l cunosc.

Avocat : Care a fost atitudinea procurorului ?

A.O. : I-am spus că eu la cursul acesta am fost cu acordul părinților, că nu are nici un efect negativ asupra celorlalte relații, nici sociale, nici de elevi, absolut nici una. Dânsul tot încerca să mă convingă că efectiv e ceva [...] să-mi dau seama că e împotriva voinței mele, că am fost dusă oarecum cu forța de părinți, ceea ce nu era adevărat. I-am spus foarte clar că m-am dus cu acordul părinților și pentru că eu am vrut, și nu se făcea nimic rău acolo, se făcea... Chiar m-a întrebat ce se face la acest curs. I-am spus că se fac niște exerciții fizice, și la care domnul procuror m-a pus să-i arăt. Și i-am arătat : i-am zis că efectiv exerciții fizice la fel ca la ora de sport.

Avocat : Alte întrebări... s-au mai formulat ?

I.O. : Da, adu-ți aminte cum te-a întrebat dacă ai avut relații sexuale cu Gregorian Bivolaru.

A.O. : Da, eu i-am spus, pentru că nu-l cunosc, m-a întrebat dacă știu ceva de el. I-am spus, având în vedere că s-au dat atâtea chestii la televizor și s-au tot mediatizat atâtea, n-am de unde să nu știu, dar eu personal nu l-am cunoscut și la curs nici n-am dat de el, nici n-am auzit de el.

I.O. : Pentru mine surprinzătoare a fost atitudinea procurorului care tot insista să ne convingă pe noi că într-adevăr fata îl cunoaște sau a avut raporturi sexuale cu Gregorian Bivolaru. Asta era uimitor, atitudinea de a-ți impune părerea lui.

Avocat : În momentul în care procurorul formula aceste întrebări, urmărea să vă determine să faceți plângere sau să dați anumite declarații ?

I.O. : Da, deci în momentul interviului, procurorul urmărea să ne convingă să dăm o declarație din care să reiasă că fiica mea a avut raporturi sexuale cu Gregorian Bivolaru.

Avocat : În condițiile în care era minoră.

A.O. : În condițiile în care era minoră, da.

Avocat : Ați dat declarații ?

I.O. : Am dat declarații, am semnat declarații care se află la dosar la Parchet, probabil, undeva. Pe declarație am semnat eu, fiica și avocatul.

Avocat : În declarație, concret, ce ați scris ?

I.O. : Declarația a fost scrisă de procuror, noi doar am semnat-o. Ultima frază a fost scrisă de fiica mea, că „Declar pe proprie răspundere că...”.

Avocat : ...cele consemnate corespund realității.

I.O. : Așa. Declarația a constat în faptul că a fost întrebată de când face yoga, dacă a avut vreun efect asupra ei. Procurorul ne-a arătat niște fotografii cu fiica mea în costum de baie. A fost întrebată : „Ce-i cu acele fotografii?”. Au fost făcute de noi, au fost

făcute de mama ei, cum au ajuns acolo, nu îmi sunt cunoscute căile. A fost întrebată dacă a participat la tabere la Herculane, la Costinești. Nu a participat. S-a insistat foarte mult pe faptul dacă a fost sau nu singură și eu am spus că nu a fost singură și întotdeauna a fost doar cu noi și a fost cu acordul nostru. Asta-i foarte important că a fost cu acordul nostru. La insistențele avocatului și ale noastre de a menționa scopul, de ce ne aflăm acolo, într-un târziu s-a lămurit și a scris că ne aflăm acolo ca urmare a faptului de a constata dacă fiica mea a avut sau nu raporturi sexuale cu Gregorian Bivolaru.

Avocat : Aș vrea să-mi spuneți, această vizită, să o numesc așa, la Parchet, a avut repercusiuni asupra dumneavoastră, asupra familiei dumneavoastră, asupra fiicei dumneavoastră ?

I.O. : V-am spus deja, eu lucrez la o firmă privată multinațională, cu o funcție importantă, dacă doriți pot să v-o și spun. Asupra mea au fost făcute presiuni nu direct de conducerea firmei, ci prin intermediari, de a mă determina... cumva să mă las de curs, prin faptul că s-ar putea să sufăr ca funcție, ca statut al meu în firmă. Atitudinea colegilor asupra mea era extrem de umilitoare. Eu nu mă știam cu nimic vinovat, conștiința mea este... era... este curată și am rezistat cu brio – zic eu – în firmă.

Avocat : Asupra dumneavoastră, ca minoră la acea vârstă, a avut repercusiuni această vizită neașteptată la Parchet ?

A.O. : Fiind o experiență foarte neplăcută și foarte... dificilă, să zic eu, pentru un copil, a avut și repercursiuni și în plan... sentimental, să zic, și în plan social...

Avocat : Ați putea să detaliați ?

A.O. : Da. Pe mine m-a speriat foarte tare și felul în care s-au purtat, și felul în care au vorbit... vă dați seama, viziunea unui copil la vârsta aceea e că toată lumea-i bună, totu-i frumos... Și eu mă trezesc dintr-odată că oamenii vorbesc urât cu dumneavoastră, vor să vă convingă de ceva ce n-ați făcut. Și în planul social, colegii au aflat și prietenii de la bloc, vă dați seama cum au început să se poarte fiind la curent cu știrile și cu tot ce s-a întâmplat. Mă priveau ca pe ultimul om. Prietenei mele celei mai bune i-au zis : cum de-i ea prietena mea, cum de-i singura care a mai rămas lângă mine, nu vede ce fac eu, ce fac părinții, ...în ce hal am ajuns. La care ea, știind foarte bine ce se întâmplă și cum stau lucrurile de fapt și că nimic din tot ce se spune nu este adevărat, a zis foarte clar : „Ea-i prietena mea și voi dacă sunteți proști, credeți ce e la televizor, dacă nu vreți să cercetați înainte să dați un verdict, e problema voastră. Eu știu adevărul”.

### *Interviu cu Mihaela Nicoleta Miclăuș și Cristina Miclăuș<sup>1</sup>*

Avocat : Subiectul discuției aș vrea să se cantoneze asupra anumitor evenimente din anii 2004-2006, evenimente în care au fost implicați participanții de la cursul de yoga MISA și alte persoane. Aș vrea să-mi spuneți dacă dumneavoastră personal ați fost implicată în aceste evenimente.

Mihaela Nicoleta Miclăuș : Da, am fost.

Avocat : Aș vrea să-mi povestiți.

M.N.M. : Am fost chemată la Parchet. Mi s-a telefonat să vin urgent că, dacă nu mă prezint, vin să mă ridice de acasă.

Avocat : Dumneavoastră în ce orăș aveți atunci domiciliul ?

1. Interviu a fost acordat Asociației „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință”.



M.N.M. : Constanța. Am primit citație, cu amenințări... dacă nu mă prezint primesc amendă sau mai grav. Am fost sunată în mod special de două ori și mi s-a zis să mă prezint. Am întrebat de ce și mi s-a zis să fiu acolo... nu mi s-a zis nici un motiv. Prima dată am refuzat, am zis că nu, cum o să mă duc dacă nu știu de ce sunt chemată. Am mai primit citații, încă una, și am zis să vin să văd despre ce este vorba. Am venit în București și a trebuit să merg să dau o declarație.

Avocat : Ați mers singură ?

M.N.M. : Nu, însoțită de sora mea și cu doamna avocat. Am fost chemată, am ajuns la domnul procuror și am întrebat : „De ce m-ați chemat ?”. Practic, nu mi s-a dat nici o explicație concretă, m-a întrebat dacă sunt cursantă MISA și am zis că nu. M-a întrebat dacă îl cunosc pe domnul Bivolaru, am zis că nu am participat la nici o lecție legată de acest curs. În timpul declarației, domnul procuror a încercat să scrie altceva decât declarăm, cum că îl cunosc pe domnul Bivolaru și că sunt cursantă, că am întreținut relații cu dânsul, deși nu-l cunosc în afară de televizor și media. Noroc cu doamna avocată care a sărit în apărarea mea pentru a nu continua domnul procuror declarația scrisă. În prezența doamnei avocate și a surorii mele, domnul procuror totuși insista să scrie altceva decât ce declarăm eu.

Avocat : Ca și cursant yoga, cum ați perceput acea atitudine a procurorului : o încercare de a se formula o plângere sau un denunț împotriva lui G.B. ?

Cristina Miclăuș : Da, am simțit că vor să o facă să se simtă vinovată, deși nu era, și că vor să o facă să declare ceva care nu era adevărat, cum că l-ar cunoaște pe domnul Bivolaru și ar fi întreținut relații sexuale cu el, deși ea n-avea nici o treabă cu domnul Bivolaru și nici cu cursul de yoga.

M.N.M. : Domnul procuror vorbea foarte intimidant, ca și cum aș fi fost acuzată de ceva, deși nu mi-a dat o explicație de ce eram acolo.

Avocat : Practic, dumneavoastră, ca și cursant yoga, aveți experiența de la 18 martie 2004. Credeți că se încerca făurirea unui nou dosar ?

C.M. : Cu siguranță ; nu era nimic adevărat și încercau să te facă să declari ceva fals.

Avocat : În final ați făcut declarația așa cum ați dorit dumneavoastră ?

M.N.M. : Da. Ceea ce a fost adevărat am recitit, am verificat. Ceea ce a fost ciudat a fost că și alții în situația mea au pățit același lucru : au fost chemați forțat, cu amenințări, intimidați.

Avocat : După ce ați dat declarația, ați plecat, ați mai avut vreo problemă din acel moment ?

M.N.M. : Nu am mai fost citată, dar am avut probleme la liceu. S-a aflat că am fost citată și martoră, am avut media scăzută la purtare și eram an terminal, clasa a XII-a, și n-a prins foarte bine.

Avocat : Ați zis că la Parchet mai erau și alte minore în aceeași situație. Îmi puteți detalia un pic ?

M.N.M. : În momentul în care am ajuns acolo erau mai multe minore cu părinții și toată lumea era speriată, că ce ni se întâmplă, de ce suntem chemate aici, de ce ne simțim ca niște acuzate, de ce ni se aduc acuzații că l-am fi cunoscut pe domnul Bivolaru.

Avocat : Ați stat de vorbă cu ele ?

M.N.M. : Am stat de vorbă cu niște fete care erau în aceeași situație cu mine și a fost foarte traumatizant. Nimeni nu spunea nimic, eram la Parchetul General din București, nu eram acasă, am fost chemate, nu știam de ce, cu mandat. A fost traumatizant.

\*

În concluzie, interviurile date de Andreea Orjanu și părinții ei, respectiv, de Mihaela Nicoleta Miclăuș și sora sa, Cristina Miclăuș, „Asociației Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință” sugerează inițierea de către Parchet a unei campanii menite să pună în responsabilitatea lui Gregorian Bivolaru o comportare abuzivă. În acest caz, abuzul ar fi fost îndreptat împotriva minorelor care au participat la cursurile inițiate de MISA. În timpul anchetei: (a) procurorii încercau să obțină o discuție directă cu fetele, în absența părinților și a avocatului; (b) își foloseau autoritatea pentru a impune concluziile dorite; (c) interogatoriile se desfășurau într-un stil ofensator; se exercitau presiuni psihice pentru obținerea confirmărilor; (d) minorele pentru care se invoca protecția au fost supuse unor situații traumatizante – cum le definesc ele însele, la oarecare distanță de acele momente<sup>1</sup>.

## Acuzația de relații sexuale cu minore se menține pentru Gregorian Bivolaru

Datorită reacției victimelor, asocierea MISA cu coruperea minorilor, acuzația de a fi o organizație a abuzului față de copii nu au putut fi orchestrate. Un stigmat de o asemenea forță, atât de avantajos pentru instrumentalizare, a cărui promovare ceruse atâtea eforturi, era aproape imposibil de susținut. Pista a fost continuată numai în cazul lui Gregorian Bivolaru. Parchetul a păstrat dosarul plin de contradicții al Mădălinei Dumitru, dar a obținut și colaborarea a două femei, care s-au declarat părți vătămate împotriva liderului spiritual al MISA și a unor apropiați ai acestora: Arabela<sup>2</sup> Agnes Mureșan (având ca martori pe sora ei, Diana Isabela Mureșan, mama celor două și prietena lor, Irina Chebac) și Ilinca Simionescu (pentru care rolul de martor a fost jucat de soț).

În declarațiile depuse la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, la 10 și apoi 18 mai 2004, Arabela Agnes Mureșan a susținut că a început să facă yoga din anul 1998, mai întâi la Deva, apoi, începând cu anul 2001, la București. În vara anului 1999 l-a cunoscut pe Gregorian Bivolaru, ar fi locuit la el acasă o perioadă, pe urmă a revenit la părinți, în sfârșit, în octombrie același an s-a întors în apartamentul lui Bivolaru. În acest context, la 12 ianuarie 2000, când avea 15 ani și șase luni, a întreținut relații sexuale cu maestrul yoghin, când a și fost dezvirginată<sup>3</sup>. Raporturile sexuale ar fi continuat, sporadic, o vreme. O perioadă a considerat că „acea spiritualitate yoga era singurul mod de a trăi”, apoi, în cursul anului 2003, și-a dat seama că învățătura lui Gregorian Bivolaru era o minciună.

Arabela Agnes Mureșan reclamă că Bivolaru „s-a folosit de mine la o vârstă atât de fragedă pentru a obține satisfacții sexuale folosindu-se de împrejurarea că era profesor de yoga” și susține că a ajuns în Japonia, unde a lucrat câțva timp, cu condiția să îi cedeze liderului MISA ce va câștiga acolo.

1. Susținem conținuturile interviurilor și declarațiilor date de persoanele investigate, și nu afirmațiile în oglindă ale procurorilor, întrucât primele sunt confirmate de celelalte la care am avut acces.
2. În documente apare când „Arabella”, când „Arabela”. Am folosit o singură variantă.
3. Astfel de informații, ca și cele ulterioare, sunt de natură privată și se bucură de protecție. Au fost prezentate aici doar faptele despre care a vorbit la televiziune protagonistul.

O declarație ulterioară a adăugat date menite să întărească acuzația. Astfel, Grieg ar fi știut de vârsta ei, întrucât a aflat de la sora mai mare, Diana Isabela, că ar fi mai mică decât ea cu patru ani. A vorbit despre întreținerea de raporturi sexuale orale cu acuzatul. Crede că Grieg a întreținut raporturi sexuale cu o fată de 12 ani, o blondă cazată la Costinești, în timpul taberei de vară, căci era notorie condiția de a fi cazată în aceeași vilă.

Autoarea declarației a susținut existența unei relații amoroase între Gregorian Bivolaru și Mădălina Dumitru, ca și „traficarea ei prin karma yoga”. La 31 mai 2004, în calitate de parte vătămată, Arabela Agnes Mureșan, în acel moment fără ocupație, căsătorită cu un japonez, a solicitat daune morale în valoare de 50 de miliarde de lei (reduse ulterior la 5 miliarde).

Declarațiile Arabelei au fost susținute de mamă, și ea fostă cursantă în Școala MISA, care apare ca martoră în proces. Bănuielile că fiica ei mică a întreținut raporturi sexuale i-ar fi fost confirmate în 2001, de a doua fiică, apoi chiar de Arabela, după întoarcerea din Japonia, în anul 2003<sup>1</sup>.

O a doua reclamație a fost depusă de Ilinca Simionescu. Tânăra afirma că la vârsta de 16 ani a venit la ashramul în care se afla Gregorian Bivolaru, unde, la cererea lui, a avut raporturi sexuale cu profesorul de yoga, după care a primit suma de 1.200.000 de lei, bunuri (un spray Masumi de la marca Coty, un ruj, un slip, un fard de pleoape marca Rimmel, și un rimel marca Margaret Astor, o casetă cu muzică tehno – o colecție de piese cu diferiți autori)<sup>2</sup>.

Întrucât, în luna decembrie 2003, Bivolaru i-a cerut să întrețină din nou raporturi sexuale cu el și ea l-a refuzat, a fost dată afară din ashram.

Ilinca Simionescu a adăugat ulterior „mărturii” privind „munca neplătită sub formă de karma yoga” și despre relațiile sexuale dintre Bivolaru și Mădălina Dumitru. La capătul acestor date venite în întâmpinarea Parchetului s-a constituit ca parte civilă în procesul penal cu suma de 5 miliarde de lei, reprezentând prejudiciul moral<sup>3</sup>. A solicitat organelor de urmărire penală să dispună luarea măsurilor asiguratorii asupra bunurilor mobile și imobile ale lui Gregorian Bivolaru, în vederea recuperării prejudiciului cauzat.

## Explicațiile lui Gregorian Bivolaru

Toate declarațiile se bucură de prezumția de sinceritate : și ale Arabelei Agnes Mureșan, și ale Ilincăi Simionescu, și ale acuzaților. Când însă acestea se contrazic, lucrurile trebuie tranșate printr-un plus de informare și analiză. În apărarea sa, Gregorian Bivolaru a trimis Parchetului următoarele explicații :

Cu privire la acuzația de act sexual cu minora Arabela Mureșan declar că sunt nevinovat.

În luna aprilie 2004, profitând de ancheta declanșată contra mea la comandă politică în data de 18.03.2004, la puțin timp după eliberarea mea din starea de arest (după înscenarea de la Vama Nădlac), Arabela<sup>4</sup> Mureșan a venit la mine acasă în timp ce discutam cu 3 prieteni (respectiv cu Diana Mihăilescu, Nadia Cojocaru și Alexandru Manea) și mi-a spus că ea vrea să-i cumpăr

1. Declarația din 18 mai 2004.

2. Declarația a fost dată tot la 18 mai 2004.

3. Declarația din 6 august 2004.

4. În declarația sa, numele este scris cu un singur „l”.

o locuință. În acel moment a început să exercite asupra mea un anumit șantaj explicit, chiar în prezența prietenilor mei. Mai întâi mi-a spus că a aflat despre anumite demersuri ale unor procurori, care ar căuta martori dispuși să mă acuze mincinos, pentru a mă trimite la închisoare. A afirmat apoi că ea ar putea fi unul dintre acei martori, dacă nu o să-i cumpăr urgent pe numele ei o locuință.

Fiind convins că este capabilă să-și pună în aplicare amenințările, dată fiind și ancheta comandată politic exercitată asupra mea pe nedrept, am considerat că este necesar să mă apăr de amenințările ei și, la sfatul avocaților, am făcut o plângere penală împotriva ei, la Procuratură, pentru șantaj și amenințare, indicând că au fost martori persoanele care erau la mine acasă atunci când Arabela Mureșan m-a șantajat și m-a amenințat. Nu mi s-a dat nici un răspuns la respectiva plângere penală, ceea ce reprezintă o altă gravă abatere și ilegalitate care este curentă în România, atunci când organele Procuraturii au ordin politic de sus ca să nedreptățească pe cineva. Se pare însă că procurorii, după ce au trimis plângerea mea penală pentru șantaj contra Arabelei Mureșan, au procedat într-un mod mârșav și s-au gândit că ea ar putea fi una dintre persoanele care ar putea fi manipulată cu abilitate de ei pentru a da declarații false contra mea și atunci au chemat-o la Parchet și au reușit să o convingă să mă acuze pe nedrept și să dea declarații mincinoase.

Astfel, pentru că Arabela Mureșan avea deja mai mult de 18 ani, de comun acord cu procurorii, ea a dat o declarație falsă în care m-a acuzat că, de fapt, *în urmă cu 4 ani*, eu aș fi întreținut relații sexuale cu ea, atunci când a venit la mine în vizită, în data de 12.01.2000.

În plus, ea a apelat la două persoane foarte apropiate de ea și le-a convins să dea la rândul lor declarații false la Parchet, cum că ele știau că la respectiva dată Arabela Mureșan a avut relații sexuale cu mine pentru prima dată. Cu toate că inițial acestea au dat declarații ca martore sub acoperire, pentru ca astfel nimeni să nu știe vreodată că au dat declarații false, ulterior, pentru că au dat interviuri în presă, le-a fost deconspirată identitatea. Ele sunt: sora Arabelei Mureșan, Mureșan Diana Isabela, iar cealaltă este o prietenă apropiată a ei, Irina Chebac.

În realitate, la data respectivă, respectiv în 12.01.2000, dată la care susține în mod mincinos că aș fi întreținut raporturi sexuale cu ea, Arabela Mureșan a venit la mine acasă în timp ce acolo se aflau câteva persoane care de altfel au și asistat la discuția mea cu ea de atunci. Aceste persoane sunt: Elisabeta Ionescu, Cristian Neacșu, Tita Costin, Sanda Șuteu, Cristian Boerescu și Mihai Negâci. După ce am discutat în prezența tuturor celor aflați la mine atunci, Arabela Mureșan nerămânând nici o clipă singură cu mine [...] Prin urmare, ea nu a avut niciodată relații sexuale cu mine, iar declarațiile false pe care le-a dat au fost generate de dorința de răzbunare și de dorința de a obține bani de pe urma mea.

De altfel, în declarația Arabelei Mureșan mai apar și alte minciuni flagrante care arată că ea de fapt nu a locuit niciodată la mine, așa cum a declarat în mod fals: de exemplu, a declarat că apartamentul meu are 4 camere, dar în realitate apartamentul meu are numai 3 camere; de asemenea, a declarat ca și-a început atunci viața sexuală cu mine, dar de fapt există o scrisoare a ei pe care i-a trimis-o primului ei iubit, Robert Murariu, în care scrie cu propria ei mână că și-a început în realitate viața sexuală cu el și nu cu altcineva.

Un aspect foarte important care demonstrează că Arabela Mureșan s-a înțeles cu procurorii și a admis să dea declarații false contra mea, mai ales pentru că era foarte interesată să câștige cu orice preț bani sau, altfel spus, pentru că avea interese oneroase, este faptul că ea solicită în plângerea penală despăgubiri pentru daune morale (care în realitate nu au existat) suma imensă de 5 miliarde de lei vechi. Această sumă imensă sugerează că procurorii au păcălit-o și totodată au convins-o că, dacă ea va da respectivele declarații false de care ei aveau nevoie pentru a mă inculpa cu orice preț datorită comenzii politice care mă privea, ei îi vor facilita în proces să câștige această sumă imensă (5 miliarde de lei vechi) pe care în realitate eu nu o am și nu am avut-o niciodată în viața mea, pretențiile ei neputând fi astfel în realitate niciodată satisfăcute, aspect pe care procurorii îl cunoșteau atunci când i-au propus să dea declarații împotriva mea.

Acest aspect al unei colaborări servile cu procurorii în ceea ce privește posibilitatea acestora de a obține de la Arabela Mureșan și alte mărturii false pentru a mă inculpa la comandă este

dovedit de faptul că ulterior ea a dat și alte declarații nereale, afirmând în mod mincinos că ea știe sigur că am avut relații sexuale cu Dumitru Mădălina (cu toate că nu ar fi avut cum să știe aspecte de acest gen din viața intimă a Mădălinei Dumitru, pentru că Arabela Mureșan nu era una dintre prietenele acesteia și nici nu o vizita). Arăt, de asemenea, că declarația ei cum că mi-ar fi dat o sumă foarte mare de bani în valută este complet neadevărată.

Un alt aspect semnificativ care demonstrează că atât Arabela Mureșan, cât și I.S. au fost momite efectiv de procurori să dea declarații mincinoase împotriva mea este faptul că atât Arabela Mureșan, cât și Ilinca Simionescu au cerut drept daune morale exact aceeași sumă de bani, și anume 5 miliarde de lei vechi.

Și în cazul acestei acuzații legate de Arabela Mureșan, una dintre probele care dovedesc că procurorii au avut ordin politic să mă inculpe cu orice preț, chiar dacă în realitate era vorba de mărturii false și chiar de șantaj exercitat asupra mea, este faptul că, deși avocații au cerut în faza de urmărire penală să fie audiați cei 5 martori care au fost de față în data de 12.01.2000, când Arabela Mureșan m-a vizitat, procurorii nu au fost de acord cu aceasta, aspect foarte grav care indică interesul lor de a ascunde adevărul, precum și marile ilegalități și abuzuri, precum și persecuțiile care au existat și există în România împotriva mea datorită fostelor ordine politice ale lui Adrian Năstase.

Faptul că nu am cedat la intimidările și presiunile politice care s-au făcut atunci asupra mea cu scopul de a recunoaște ceea ce nu făptuisem niciodată, totul fiind o înscenare abilă, i-a făcut pe procurori să insinueze în mod fals că am avut o poziție nesinceră și că am negat, în cele două declarații pe care le-am dat la dosar, săvârșirea infracțiunilor pentru care eram cercetat.

\*

Cu privire la acuzația de act sexual cu minora Ilinca Simionescu declar că sunt nevinovat.

Ilinca Simionescu este în realitate soția lui Lupescu Simion, care a fost deconspirat de presă că a dat mărturii false în acest dosar ca martor sub acoperire, sub numele de Marinescu Vasile, pentru a putea, în felul acesta, să le furnizeze procurorilor mărturii acuzatoare mincinoase împotriva mea fără teama că ulterior va răspunde penal pentru aceasta.

În complicitate cu soția lui, Ilinca Simionescu a acceptat să-i ajute pe procurori pentru a mă inculpa pe nedrept, atrasă de mirajul că va câștiga, cu ajutorul acestora, în final, de pe urma mea, o sumă fabuloasă de bani, pe care ea, la sugestia abilă a procurorilor, a cerut-o, întocmai ca și Arabela Mureșan, daunele solicitate de ea fiind de 5 miliarde de lei vechi. Procurorii s-au folosit apoi de Ilinca Simionescu și în dosarul în care sunt acuzat pe nedrept de trafic de persoane în care au mai avut nevoie de alte mărturii false.

Sumele identice pe care atât Ilinca Simionescu (căsătorită cu Lupescu Simion), cât și Arabela Mureșan le-au cerut drept daune morale, cât și faptul că atât ea și soțul ei, cât și Arabela Mureșan au dat după aceea și alte mărturii mincinoase contra mea și în celălalt dosar penal în care sunt acuzat pe nedrept de trafic de persoane indică, în cazul amândurora, o înțelegere criminală tacită cu procurorii.

Lupescu Simion, martorul sub acoperire numit Marinescu Vasile și în același timp soțul Ilinei Simionescu, a urmărit să susțină prin declarațiile sale poziția mincinoasă a propriei sale soții în vederea obținerii unor sume imense de bani.

În respectiva ei declarație, Ilinca Simionescu a declarat următoarele minciuni :

- faptul că în luna aprilie 2003 (deci, cu un an și ceva înainte de a face plângere) ar fi avut relații sexuale cu mine ;
- faptul că a fost cazată, cu alte femei, mai multe zile, în locuința mea ;
- faptul că a primit de la mine unele sume de bani și cadouri.

În realitate, toate aceste afirmații sunt niște invenții aberante care, culmea culmilor, sunt confirmate printr-o altă mărturie mincinoasă, dată ca martor sub acoperire (de așa-zisul Marinescu

Vasile) doar de către soțul ei, Lupescu Simion. Deși soțul ei este singura persoană care susține declarațiile acestei persoane cu scopul de a dobândi o sumă foarte mare de bani.

În realitate, în luna aprilie 2003, am mers la adresa din str. Sergent Turturică [...] unde aveam o bibliotecă de literatură ezoterică, pentru a lua o carte. În acea zi mai aveam stabilită pentru mai târziu o întâlnire cu doi profesori universitari, acasă la mine. Această întâlnire o stabilisem cu mult timp înainte și doream să fiu punctual. În casa unde era biblioteca locuia Dan Bozaru și acolo se mai aflau atunci în vizită și Alina Dumitru, Alina Gogescu, Ilinca și Andra Simionescu. Am început atunci cu toate aceste persoane o discuție pe teme de yoga care însă se prelungea mai mult decât prevăzusem. Pentru a nu întârzia la întâlnirea fixată acasă la mine, le-am spus că eu trebuie să plec. Ele m-au întrebat dacă m-ar deranja să mă însoțească la locuința mea, iar eu am spus că nu. Am părăsit acea adresă cu mașina cu un cunoscut care mă adusese cu mașina și care s-a oferit să ne conducă, respectiv cu dl Pană Ionuț Cătălin.

După ce am ajuns acasă la mine, au venit și cei doi profesori universitari cu care aveam întâlnire; ei sunt Monica Dascălu și Eduard Franti. Precizez faptul că Ilinca Simionescu nu a rămas nici o clipă singură cu mine atunci.

În finalul discuției care s-a purtat la mine acasă împreună cu toți musafirii, cu care am fost mereu împreună în aceeași cameră, atât cei 6 musafiri, cât și eu am plecat toți în același timp de la mine din apartamentul din Strada Turturică [...] Monica Dascălu și Eduard Franti au plecat pe jos în direcție opusă. Eu îl rugasem atunci pe același cunoscut, Pană Ionuț să vină să mă ia cu mașina, un Opel Frontera, deoarece trebuia să mergem împreună într-un anumit loc. Pană Ionuț, împreună cu mine le-am dus întâi pe cele 4 domnișoare înapoi la adresa din Strada Turturică [...] de unde le luasem. Prin urmare, există 5 martori că în cursul respectivei vizite la apartamentul meu, între mine și Ilinca Simionescu nu au existat nici un fel de relații intime și nici nu a rămas la mine acasă după aceea, când am plecat cu toții în același timp de la mine din apartament. Acești martori sunt: Alina Gogescu, Alina Roman, sora Ilincăi Simionescu, Eduard Franti și Monica Dascălu. Există, de asemenea, 2 martori care pot să confirme oricând faptul că Ilinca Simionescu s-a întors în aceeași zi, împreună cu celelalte 3 persoane, în locul de unde a plecat, după numai câteva ore. Acești martori sunt: Dan Bozaru și Pană Ionuț, șoferul mașinii cu care persoanele care au fost în vizită la mine au plecat și apoi s-au întors. Afirmatia Ilincăi Simionescu că ar fi fost încă o dată la mine acasă în decembrie 2003 este o altă minciună, în realitate singura dată când aceasta a fost la mine acasă fiind în luna aprilie 2003.

Și în cazul acestei acuzații legate de Ilinca Simionescu, avocații mei au cerut în faza de urmărire penală să fie audiați martorii pe care i-am menționat anterior, dar cu toate acestea, procurorii nu au aprobat aceste cereri, ceea ce dovedește faptul că acest dosar a fost fabricat la comandă politică cu scopul de a mă trimite la închisoare pe nedrept<sup>1</sup>.

\*

Ce observație relevantă oferă oare succesiunea de acuze și contraacuze, dincolo de opoziția inerentă dintre mărturiile acuzatoarelor și cele ale acuzatului și în absența unor probe fizice? Cum era de așteptat, plângerile părților vătămate arată că au fost asistate de procurori în redactarea plângerilor lor, ceea ce se poate recunoaște în grija de a oferi instanței argumentele care contează – cum ar fi cunoașterea de către profesorul de yoga a faptului că fetele cu care ar fi întreținut relații sexuale erau minore sau în asemănarea dintre istorii, ca și în prezența unor detalii relevante pentru celelalte acuzații aflate pe agenda Parchetului.

1. Arhiva MISA.

Asistarea victimei de către reprezentantul statului face parte chiar dintre obligațiile acestuia, de a participa activ la procesul de urmărire penală, dar nu prin fabricarea acuzațiilor.

Primul aspect, clarificator pentru „adevărul mărturiilor”, este depunerea plângerilor la peste un an de la ruperea oricăror legături dintre petente și comunitatea MISA, în momentul când Parchetul depunea eforturi considerabile de a „descoperi” minori abuzăți și la patru ani (respectiv, unul) de la presupusele evenimente. Există în același timp o corelație vizibilă între situația socială precară a părților vătămate și interesul pentru cele 5 miliarde de lei. În sfârșit, unele persoane confirmă, altele infirmă spusele reclamantelor, dar nu există nici o probă cu privire la o situație atât de greu, din principiu, de probat peste ani, a unor relații sexuale între două persoane, acte care s-ar fi desfășurat în absolută intimitate. Mărturiile susținătorilor sunt indirecte, iar afirmațiile aparțin unor persoane care au interese comune cu acuzatoarele.

Totul pare să devină mai clar în urma montajului flagrant constând în anonimizarea numelui celei de-a doua părți vătămate, Iilca Simionescu. Temerea represaliilor era fără sens, este și motivul pentru care un astfel de regim nu s-a aplicat în cazul Arabelei Mureșan – deși rudele Arabelei au beneficiat de același regim de atribuire de identitate protejată. Montajul rămânea ascuns dacă nu se descoperea numele adevărat al acuzatoarei, faptul că era soția unui alt martor căruia i s-a pus la secret numele. Acesta era vădit motivat să-i susțină afirmațiile, fiind interesat de rezultatul mercantilor al procesului.

Or, Parchetul știa de această legătură : din primul moment, căci martorul e „întrebat dacă este soț sau rudă a vreuneia dintre părți și în ce raporturi se află cu acestea, precum și dacă a suferit vreo pagubă de pe urma infracțiunii” (art. 83, Codul de procedură penală). Informația are relevanță pentru încrederea ce poate fi dată mărturiei. *Faptul că învinuitului și apărătorului le-a fost ascuns acest aspect a afectat egalitatea de arme a părților : Parchetul s-a implicat într-o operație dirijată împotriva dreptului persoanei acuzate de a se bucura de un proces echitabil.*

Detaliile anterioare reprezintă argumente care sprijină substanțial suspiciunea fabricării, împotriva lui Gregorian Bivolaru, a unui dosar de relații sexuale cu minore.

## Fabricarea dosarului de trafic de persoane

În ciuda mării desfășurări de forțe, identificarea MISA cu o organizație în care se practică abuzul minorilor nu a putut avea succes. Singurele „cazuri” ce au putut fi livrate opiniei publice sunt Arabela Agnes Mureșan și Iilca Simionescu, care s-au declarat părți vătămate împotriva lui Gregorian Bivolaru în condiții care motivează substanțial, cum am arătat, suspiciunea. Or, să pui în mișcare forțe speciale și un uriaș aparat de acuzare și propagandă pentru a anunța, la urmă, o infracțiune de relații sexuale a unui lider MISA cu două minore aflate la vârsta consimțământului, minore care depun mărturie la peste patru ani (respectiv, la peste un an) de la prezumtivele fapte, în urma vizitei pe care le-o fac procurorii, sună aproape neserios. MISA, ca organizație, iese și ea din joc. Cum să explici, apoi, alocarea de forțe de către Serviciul Român de Informații? Dacă SRI își dirijează ofițerii către delictе sexuale, cine mai apără România de teroriști? Nu doar că dosarul implicând minorele este greu de susținut, dar și în cazul în care ar fi luat în serios, el nu acoperă promisiunea făcută opiniei publice.

Am insistat asupra faptului că presiunea exercitată asupra procurorilor de a găsi o acuză gravă în cazul MISA trebuie să fi fost enormă. Sublinierea acestui aspect e necesară pentru înțelegerea succesiunii faptelor.

Represiunea împotriva MISA a constat într-o continuă amplificare atât a acuzațiilor, cât și a mijloacelor de represiune. De la pretinse fapte imorale, în 1990-1992, s-a ajuns la alegații despre consum de droguri și afaceri economice, la mijlocul anilor '90; pentru ca în anul 2004 să se vorbească despre constituirea de trupe paramilitare, ascunderea de arme, trafic de „carne vie”.

Toate aceste acuzații cer ceva mai mult decât declarații susținute mediatic: opiniile nu ajung să fondeze un dosar penal. În final, Parchetul, care trebuia să identifice o piesă centrală în jurul căreia să brodeze delictе mărunte, s-a oprit la acuzația de trafic de persoane de care s-ar face vinovați, a susținut DIICOT în anul 2007, Gregorian Bivolaru și alte 42 de persoane.

S-a ales, probabil, această infracțiune întrucât a fost percepută având ca mai multe „merite”. Este suficient de gravă pentru a determina statul să aloce mari sume de bani în stărpirea ei. Stârnește, pe bună dreptate, repulsia. Motivează intervenția tuturor forțelor de ordine, inclusiv a serviciilor de informații. Împinge la precauție pe înalții funcționari ai instituțiilor internaționale când plângerile împotriva abuzurilor reușesc să ajungă la ei.

În ciuda eforturilor, nu au putut fi găsite prostituate care să se prezinte pe sine drept obiect al traficului de „carne vie” condus de adepți MISA. Datele existente arată că procurorii au imaginat o idee inedită, o interpretare a faptelor ce va intra în Cartea albă – sau neagră – a activității parchetelor din România.

Faptele asupra cărora s-au oprit procurorii sunt activitățile desfășurate, în ashramuri, de practicanți yoga care doriseră să locuiască pentru un timp în aceste locuințe aflate în posesia unor membri MISA. S-a adăugat ajutorul dat de firmele unor adepți MISA. Activitățile constaseră în repararea rețelei electrice, văruierea unor locuințe în care urmau să stea ei înșiși sau colegii lor, pregătirea pâinilor, plăcintelor și pizzei în brutăria care servea ashramurile, în peticirea unui acoperiș. Era vorba despre îngrijirea locului de viață, ceea ce implică curățenie, eventual pregătirea mesei dacă alți colegi se ocupau de cumpărarea produselor etc. Pornind de la aceste fapte, unui număr de 43 de persoane care posedau locuințe unde se creaseră ashramuri sau care aveau firme sau care erau implicate în organizarea activității li s-au deschis dosare folosindu-se art. 12 din Legea nr. 678/2001 care are următorul enunț:

Constituie infracțiunea de trafic de persoane recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea ori primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi<sup>1</sup>.

Cum se putea aplica enunțul de mai sus în cazul MISA? În logica Parchetului, persoanele care au dorit să urmeze cursurile Școlii au fost de fapt „recrutate” avându-se în vedere că unele vor dori să fie și cazate și, ca urmare, vor putea fi puse să muncească neretribuit. Altele ar fi fost împinse să-și ofere ajutorul voluntar întrucât activitatea

1. Art. 12 (1), Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane.



benevolă era prezentată în cadrul Școlii MISA drept „karma yoga”<sup>1</sup>. Muncii i se dădea o semnificație spirituală, dar aceasta ar fi fost doar o fațadă, căci în fond era vorba de un mijloc de păcălire a practicantilor.

Nu se puteau proba amenințarea, violența, răpirea sau fraudă, dar se susținea că se practicase înșelăciunea, abuzul de autoritate, oferirea de foloase și chiar „forțarea” adeptilor la îndeplinirea de servicii. Cursanții yoga ar fi fost înșelați întrucât una era teoria despre karma yoga, alta ar fi fost intenția criminală a liderilor MISA. Teoria Parchetului explica existența abuzului de putere prin faptul că instructorii se prezentau drept cunosători, maestri și aveau, în consecință, capacitatea să îi timoreze sau să-i intimideze pe noii veniți în Mișcare, cum o și făceau ca să-și atingă scopurile. În privința foloaselor permise în scopul atragerii celor exploatați, puteau fi invocate participarea și primirea de materiale de lucru fără perceperea vreunei taxe, oferirea unor cadouri. Se mai spera documentarea încălcării unor drepturi și libertăți fundamentale ale omului.

Împotriva unor tratări ale faptelor atât de laxe se ridică principiul interpretării stricte a legii penale. Chiar legea specifică împotriva unei interpretări prea libere a art. 12 (1) din Legea nr. 678/2001: o face prin circumscrierea a ceea ce înseamnă „exploatarea unei persoane”. Anume, spune legea, exploatarea unei persoane înseamnă: „a) executarea unei munci sau îndeplinirea de servicii, în mod forțat, cu încălcarea normelor legale privind condițiile de muncă, salarizare, sănătate și securitate; b) ținerea în stare de sclavie sau alte procedee asemănătoare de lipsire de libertate ori de aservire; c) obligația la practicarea prostituției, la reprezentări pornografice în vederea producerii și difuzării de materiale pornografice sau alte forme de exploatare sexuală; d) prelevarea de organe; e) efectuarea unor alte asemenea activități prin care se încalcă drepturi și libertăți fundamentale ale omului (art. 2)”.

Conform prevederilor de mai sus, caracterul forțat al muncii sau serviciilor, derularea acestora în stare de sclavie sau situații similare sunt condițiile indispensabile pentru a putea vorbi despre un eventual trafic de persoane. Dacă nu ar fi așa, absolut orice ajutor dat unui cunoscut ar putea fi așezat în categoria traficului.

Iată de ce, încă de la început, orientarea spre o acuzație de trafic de persoane vizând activitățile în comun ale yoghinilor era o opțiune hazardată. În plus, ca să se poată iniția punerea sub acuzare a persoanelor implicate în conducerea ashramurilor pornind de la premise atât de vagi, era necesară găsirea unor foști practicanți yoga care să declare ei înșiși că au fost traficați. Deschiderea dosarelor de trafic nu depinde de plângerea victimelor, precum se întâmplă pentru infracțiuni de pericol social mai redus. Parchetul poate și trebuie să se autosesizeze. În cazul dat, totuși, pentru o minimă credibilitate, ca și pentru documentarea supunerii la muncă forțată și încălcarea unor drepturi ale omului, era nevoie de colaborarea unor adepți MISA. A părut o condiție a punerii sub acuzare, de unde și eforturile considerabile depuse în acest sens de procurori. Câțiva foști cursanți au semnat până la urmă plângeri în care susțin a fi fost traficați. Condițiile în care au făcut-o clarifică semnificația actelor lor.

1. Lucrând în firmă unor adepți MISA având ca obiect de activitate editarea volumelor din domeniul ezoteric, producerea de plante medicinale folosite în terapeutica ayurveda ori producerea hranei consumate în ashramuri.

## Răspunsul practicanților de yoga la acuzația de trafic de persoane

O perspectivă asupra acuzațiilor obținute de Parchet de la colegii lor o oferă istorisirile practicanților yoga care au solicitat să stea în ashramuri perioade mai scurte sau mai lungi de timp, și au stat. Lunga serie de declarații pe care le reproducem (parțial) face parte din dosarul apărării :

*Otilia Lucica Pănescu* : Atunci când am intrat în așezământul spiritual, mi-a fost prezentat regulamentul de ordine interioară. L-am citit în întregime și am consimțit să-l respect, întrucât mi s-a părut a conține obligații civice normale și necesare conviețuirii mai multor persoane în aceeași clădire.

Munca realizată în așezământul spiritual mi-a adus și avantaje personale : gratuitate la masă și cazare în taberele spirituale, gratuitate la numite cursuri. Menționez că am depus această muncă și dintr-un sentiment de solidaritate față de colegii mei.

Cred că mulți oameni știu că și în mănăstirile din România și din alte țări se realizează acest gen de muncă. Vizitând o mănăstire din România, am putut constata că erau măicuțe care întrețineau grădina mănăstirii, altele care preparau hrana, altele care realizau muncă manuală gen : țesut covoare, tricotaj, rozarii pentru rugăciune, crucifixuri și alte obiecte religioase și artisanale.

Datorită conviețuirii cu persoane ce au diferite pregătiri profesionale și culturi diferite (persoane din alte țări), am avut posibilitatea să asimilez noi cunoștințe și experiențe privind practica spirituală. Activitățile zilnice nu sunt grele și nu necesită foarte mult timp, ceea ce îmi permite să am propriul meu serviciu<sup>1</sup>.

Subsemnata *Palii Paula Monica* [...] sunt asistent social și practic yoga de 7 ani. În acest an am încheiat studiile pentru o a doua specializare la Facultatea Pro Humanitas din București – Secția Psihologie și Științele Educației.

În anul 2000 m-am hotărât să vin în București, într-un așezământ spiritual yoghin – cel aflat în bulevardul Dimitrie Pompei [...] – imobil în care locuiesc și acum. Aici trăiesc împreună cu mai mulți prieteni. Practica intensă a tehnicilor yoga m-a ajutat la restabilirea stării de sănătate.

În așezământul spiritual în care locuiesc am ajutat din proprie inițiativă la acțiuni în interesul comunității. Am plecat ori de câte ori am dorit și oriunde am dorit și declar că nimeni și niciodată nu m-a oprit să plec din acest așezământ și să acționez cum cred de cuviință.

Declar că și eu realizez „karma yoga”, cu alte cuvinte, urmăresc ca în tot ceea ce fac, în orice gen de acțiuni, de la cele mai banale la cele mai complexe, să păstrez o stare de interiorizare, de raportare la Dumnezeu.

Nici domnul Gregorian Bivolaru și nici alt instructor de yoga nu m-a obligat vreodată să realizez vreo acțiune. Tot ceea ce am realizat a fost din propria voință și am făcut cu mare plăcere.

Declarațiile răuvoitoare făcute de cei 8 foști colegi de curs, actualmente părți vătămate în dosarul penal în care dl Bivolaru și alți instructori de yoga sunt învinuiți pentru că ar

1. Declarația, ca și cele următoare, se află în arhiva MISA.

fi traficat persoane, nu reflectă adevărul. Pe doi dintre acești foști colegi i-am cunoscut și niciodată, pe parcursul anilor, nu i-am auzit să se plângă că sunt exploatați în vreun fel. Simion Lupescu, de exemplu, era chiar foarte încântat de viața pe care o ducea.

Declar din propria experiență că regulile care există aici sunt reguli firești vieții în comun cu mai multe persoane. Aceste reguli le respectăm din dorința de a menține un climat de liniște și ordine în interiorul grupului nostru.

Toate lăcașurile spirituale, chiar și mănăstirile se supun acestor reguli, în sensul că au un regulament de ordine interioară care conține reguli consimțite de comun acord de cei care locuiesc acolo. Astfel, muncile de autogospodărire (gătit, curățenie, reparații etc.) sunt acțiuni realizate firesc de cei ce trăiesc acolo fără a dori să fie retribuiți pentru că și-au spălat farfuria din care au mâncat, de exemplu, sau pentru că și-au măturat propria cameră.

Am locuit anul trecut în 2 mănăstiri creștine din Moldova și m-am supus de bunăvoie regulilor acelor lăcașuri, cu foarte mare ușurință, deoarece acele reguli erau aproape identice cu cele din așezământul nostru.

*Olariu Isabela*, profesia chimist, [...] locuiesc în acest gen de locație cu nume de „ashram” de peste șapte ani. [...] dacă am prestat și pretez unele activități de ordin social, le-am oferit pentru interesul general al comunității de yoghini. De exemplu, am lucrat la bucătărie și am ajutat la prepararea hranei, am realizat această acțiune fiindcă îmi place foarte mult să gătesc. Pentru mine, a găti este o artă. Mai ales că în această incintă sunt colegi de la cursul de yoga din toate părțile țării și chiar din străinătate precum: Israel, Anglia, Canada, Cehoslovacia, Danemarca. Îmi place să le ofer rețete tradiționale moldovenești fiindcă eu sunt din această zonă a țării. Pe lângă această plăcere a mea a existat un motiv: ajutam și bucuram pe acești oameni care sunt colegii mei nu numai de yoga, ci chiar de suflet, având cu toții aceleași aspirații și preocupări. Atunci când acești colegi veneau de la servicii sau școală (facultate) aveau hrana gata preparată, proaspătă și caldă și se bucurau foarte mult. Eu mă simțeam ca o adevărată mamă sau înger păzitor. Mai știu că un bine anulează foarte mult rău. Mai menționez că pentru faptul că locuiesc în ashram și că ofer aceste mici servicii sunt lipsită de alte griji: să-mi plătesc cazarea, întreținerea, cheltuieli pe care ar fi trebuit să le am dacă era să locuiesc cu gazdă (chirie) în oraș. Aceste cheltuieli m-ar fi costat mult timp și energie muncind, fără să-mi mai rămână timp să fac yoga. Aș fi fost integrată cu oameni care mi-ar fi fumat în față, aș fi ascultat diverse înjurături și multe altele. Am lucrat 14 ani și jumătate într-un combinat de chimie de fibre sintetice, unde se lucra 3 ture (zi și noapte): lumină artificială, mediu toxic, program foarte strict. Condițiile m-au determinat să-mi doresc să trăiesc liberă, într-un loc fără reguli, fără oameni serioși care se plâng tot timpul de nu știu ce necesitate pentru a doua zi. Aici sunt liberă să-mi fac programul cum mi-l doresc, fac ce-mi place și dacă spăl o cană pe care eu am folosit-o mi se pare de bun simț să i-o las curată colegului care va dori să folosească și el acea cană. Pentru faptul că fac ce doresc și ceea ce-mi place simt și o armonie sufletească în ființa mea. Îmi place să comunic lucruri legate de suflet, de spiritualitate. În locurile unde am lucrat nu găseam de discutat decât subiecte legate strict de acel loc de muncă, iar celelalte erau banale.

Sincer, dacă n-ar fi existat aceste locuri cu nume de „ashramuri”, aceste locații, m-aș fi îndreptat către una din mănăstirile din nordul Moldovei, fiindcă și aceste mănăstiri de măicuțe au același „regim” de trai. Se duc cu vacile la păscut, le mulg, prepară laptele, își prepară singure hrana, își îngrijesc cămăruțele care sunt pline de flori la geam (adică

se gospodăresc pentru traiul lor bun – ca-n vorba românului, „cum ți-așterni, așa dormi”). Au program zilnic de rugăciune, se trezesc fix la anumite ore pentru a rosti anumite rugă zilnic.

Având în vedere că mie îmi place viața mai „modernă”, fiindcă am crescut și trăit într-o astfel de societate, am ales această cale care mă umple sufletește și mă întinerește sufletește și fizic. Nu mai am bolile cauzate de lipsa de odihnă, proasta alimentație, de ignoranță. Acum înțeleg mai matur lucrurile, anumite conjuncturi sau „întâmplări” care nu sunt tocmai întâmplări.

Subsemnatul *Papp Sigismund*, [...] sunt medic generalist angajat la Spitalul de Urgență „Sfântul Pantelimon” din București. Am venit din proprie inițiativă, periodic, pe parcursul anilor 2004-2005, să locuiesc într-un așezământ spiritual cu scopul de a aprofunda practica spirituală yoghină. Nu am fost constrâns în nici un fel. Regulile de conduită interioară sunt reguli de bun-simț (de exemplu, să-ți speli vasele după ce ai mâncat, să păstrezi curățenia în cameră etc.). Datorită distorsionării de către mass-media a termenului „karma yoga”, doresc să precizez că acest concept reprezintă, pentru mine, o formă de meditație în mișcare. [...]

Subsemnatul *Popenco Ioan*, născut în Republica Moldova, [...] sunt absolvent al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași, Facultatea de Mecanică, Secția M.A. din anul 1997. Pentru prima oară am locuit într-un așezământ spiritual în luna iulie a anului 1997. Această experiență a fost atât de frumoasă și spiritualizată, încât m-a determinat ca în fiecare an să vin și să locuiesc o perioadă cuprinsă între câteva zile și două, trei luni în ashramurile din București.

Datorită bunăvoinței Fundației de Terapii Naturiste și Yoga „Tara” am putut să-mi fac repatrierea, împlinindu-mi-se visul de a mă simți liber în țara mea, România, în anul 2002.

Îmi place foarte mult să locuiesc în aceste așezăminte în care toate ființele au aspirații și idealuri spirituale, în care timpul este folosit pentru a practica yoga, a citi și a învăța lucruri noi și avangardiste. Nu suntem identici, ceea ce face să mai existe mici tensiuni între noi, ca de exemplu : eu acasă trânteam ușile tare, iar pe nimeni din familia mea nu deranja ; aici, într-o locuință yoghină, trântitul unei uși deranjează foarte mult. Acum, când nu mai trântesc uși, și există alții care le trântesc, știu cum este. Alții nu-și strâng patul dimineața, iar alții nu-și șterg masa după ce mănâncă. Pentru a trăi în armonie, toți cei care locuim împreună ne întâlnim periodic și discutăm problemele care apar, se iau hotărâri de comun acord, pentru o mai bună conviețuire.

Treburile gospodărești sunt realizate de către locuitorii așezământului spiritual în funcție de pricepere și de timpul disponibil. Taxele pentru apă, curent, gaze sunt plătite de toți locuitorii așezământului, fiecăruia revenindu-i o cotă-parte în funcție de numărul de locuitori și de valoarea facturilor.

Am venit și am plecat din aceste așezăminte de mai multe ori fără să mă împiedice cineva.

Proprietarul așezământului nu se amestecă în viața locuitorilor și nici un alt yoghin nu a făcut aceasta, deoarece comunitatea în care locuiesc se constituie ca și familie. Orice decizie se ia de comun acord cu toți locuitorii. Există un regulament menit să asigure o activitate cât mai armonioasă, care include reguli de bun-simț pentru cel ce le-a uitat de acasă, de exemplu : să spele aragazul după folosire, să spele vasele din care a mâncat, să nu arunce obiecte care ar înfunda toaleta etc.

Eu personal sunt o ființă dinamică, cunosc mai multe meserii, am ajutat de bună-voie, fără să fiu obligat sau forțat de cineva, la reparația încăperilor și a acoperișului imobilului în care locuiam, repetând exemplul de dăruire a lui Mahatma Gandhi, Eliade, Paramahansa Yogananda, Shri Ramakrishna, Shri Yuktेशwar, Serafim de Sarov, Sfântul Nectarie Tămăduitorul, fiind foarte fericit că pot să ajut și să practic yoga dăruirii.

*Radu Alexandru* : Munca pe care am depus-o în cadrul așezămintelor spirituale avea, aș putea spune, în primul rând un interes personal, dat fiind faptul că mi se oferea cazare, masă, gratuitate la cursurile de yoga, șivaism și gratuitate la taberele internaționale de yoga ținute anual la Herculane și la Costinești, în lunile mai și august. În al doilea rând, munca pe care am depus-o era în interesul nostru, al comunității de yoghini. Nu văd nimic rău în a ne construi săli de curs așa cum comunitățile de români din străinătate își construiesc biserici, la care se oferă chiar ei, românii, voluntari. Ce este rău în faptul că ajut ca voluntar la ridicarea unei clădiri (săli de curs) în care eu voi învăța să practic yoga ?

O altă idee pe care vreau să o susțin se referă la munca pe care o depuneam. Era o muncă ușoară, cu mult mai ușoară decât munca pe care o depuneam ca angajat al unei anumite firme. Cel mai important fapt este acela că făceam munca pe care o doream, fără a mai fi condiționat de bani, căci fără o anumită muncă nu am cum să mă întrețin. Activitățile desfășurate de mine aici mi-au permis să-mi însușesc numeroase cunoștințe, începând de la construcții, electricitate și până la medicină, informatică, limbi străine.

Am mai locuit la mănăstiri din România în timpul unor drumeții și am văzut aceleași lucruri. Și călugării muncesc și se preocupă de îngrijirea mănăstirilor. Nu văd, noi, ca yoghini, de ce să nu muncim în interesul nostru !

Acest tip de activitate aduce în primul rând avantaje spirituale, permițându-ne ca în timpul muncii să avem mintea și sufletul îndreptate spre Dumnezeu. Avantajele spirituale sporesc atunci când într-un grup de oameni, toți sau fiecare dintre ei aspiră spre un lucru comun, așa cum și călugării din mănăstiri cu toții aspiră spre Dumnezeu, spre sfințenie, bunătate și înțelegere.

*Gabriel-Manuel Ștefănescu* : Cu domnul Gregorian Bivolaru am o relație voluntară și total conștientă, care mă ajută să devin tot mai conștient și deci mai puțin manipulabil. Nu există și nu am auzit vreodată noțiunea de inspector yoga. Activitățile pe care le-am depus în așezămintele spirituale au fost realizate în primul rând în interesul comunității noastre, în sensul întraajutorării reciproce a unor oameni care au idealuri comune. Toate reparațiile pe care le-am realizat în mod direct pentru prietenii mei din aceste așezăminte spirituale le-am făcut în mod voluntar. Eu însumi am beneficiat de pe urma activităților celorlalți colegi care mi-au oferit la rândul lor mâncare sau alte facilități.

Regulile de conviețuire care trebuiau respectate în acest așezământ erau prezentate noilor veniți chiar de la începutul venirii lor. Erau obligații firești cum ar fi : a nu fura bunurile celorlalți, a păstra ordinea și curățenia, a nu avea o comportare imorală etc. Activitățile desfășurate de mine, respectiv mici reparații pe partea electrică, erau relativ ușoare, neputând avea drept consecință instalarea unor afecțiuni fizice. Ele au contribuit la instruirea mea profesională. Toate aceste activități realizate în cadrul comunității noastre de yoghini sunt de fapt echivalente cu activitățile realizate în orice fel de mănăstiri – creștine, hinduse, musulmane.

Eu personal am vizitat câteva mănăstiri : la Frăsinei, la Turnu ș.a., am fost invitat de călugări să îi ajut la treburile gospodărești, respectiv, la strânsul fânului, căratul

baloților de paie etc. fără să mi se facă pentru aceasta contract de prestări servicii sau să fiu plătit. Aceste activități în interesul comunității respective se numesc „ascultare” și se realizează în toate mănăstirile creștine. Acest mod de viață în mănăstiri creștine sau yoghine e liber consimțit și cei care îl practică relatează despre efectele spirituale ale acestuia. Același lucru pot să îl afirm și eu. Activitățile realizate în interesul celorlalți m-au transformat interior, dezvoltându-mi calități precum generozitatea, altruismul, bunăvoința ș.a. toate contribuind la evoluția mea spirituală.

Cunosc pe următorii : Simion Lupescu, Ion Lupescu, Costea Cornel, Dumitru Ionela Cristina, Arabela și Isabela Mureșan de câțiva ani și toți au venit în mod voluntar în cadrul comunității de yoghini. Nu au fost obligați la nimic și oricând puteau să părăsească comunitatea.

Mă numesc *Sicra Marian*, am 25 de ani, am absolvit liceul cu specializarea electro-tehnică și sunt de profesie electrician montator întreținere și reparații instalații electrice și industriale și echipamente de automatizare.

În primăvara anului 2001 am aflat de la un bun prieten care era și el la cursul de yoga că se construiește, în sfârșit, o sală mare pentru desfășurarea cursurilor de yoga în București. Pentru a se finaliza lucrarea cât mai repede era nevoie de ajutor, iar cei care doreau puteau să participe la construcție în limita timpului liber al fiecăruia.

Am aflat de asemenea că zilnic se realizează un program special alocat practicii yoga care constă în exerciții de respirație (pranayama), exerciții psihosomatice (hatha yoga) și exerciții de concentrare precum și meditații specifice yoghine. Nu am vrut să ratez o asemenea ocazie specială. Fiind la părinți în Alba Iulia în perioada aceea, am plecat la București pentru trei săptămâni. Mi-am luat concediu pentru că lucram la o revistă de publicitate.

Am avut asigurată cazarea și masa pe toată perioada de timp cât am stabilit să rămân. Dacă voiam să plec din anumite motive personale, eram liber să fac aceasta. Nu a fost cazul să plec însă și pot spune că acea perioadă de trei săptămâni reprezintă pentru mine un punct de reper în ceea ce privește practica spirituală și deci atitudinea interioară pe care am învățat să o am în timpul tuturor activităților pe care le realizăm. Această atitudine interioară yoghinii din India o numesc, tradițional, karma yoga.

După această perioadă am plecat la Simpozionul național de yoga – Herculane 2001, după care m-am întors la părinți în Alba Iulia.

În iunie 2001 m-am hotărât să merg la Costinești știind că o să reîntâlnesc un anturaj asemănător celui de la sala „Pipera” și o să practic yoga la unison cu colegii și prietenii. Am fost cazat de către cei care locuiau deja acolo. Nu mi s-a cerut nimic în schimbul cazării. Am fost înștiințat că există un regulament de ordine interioară adoptat de cei care locuiau în așezământ, regulament cu care și eu am fost de acord de la bun început, pentru că erau reguli de bun-simț referitoare la curățenie, practica spirituală, orele de liniște, comunicarea cu ceilalți colegi. Dacă voiam să plec din imobil pentru o perioadă de timp mai lungă, trebuia să anunț înainte, ca altcineva să mă înlocuiască în diferitele activități zilnice pe care le realizăm. Electrician fiind, m-am oferit să repar și să întrețin unele aparate și instalații electrice. Uneori pregăteam mâncarea pentru ceilalți colegi. Nu am fost forțat și nu mi s-a cerut să fac vreo muncă sub amenințare. Dacă erau încălcate anumite reguli cu care de altfel cu toții am fost de acord, la întâlnirea pe care o aveam săptămânal, acest gen de probleme le rezolvam împreună, de comun acord, prin vot. Dacă existau sancțiuni, acestea erau legate de menținerea curățeniei sau de crearea pentru noi a altor facilități de confort dacă s-a constatat deteriorarea unor bunuri.

La o perioadă de câteva săptămâni puteam pleca acasă la părinți, ceea ce am făcut de mai multe ori, după care mă reîntorceam la Costinești.

De la Costinești m-am mutat la altă locuință construită pentru yoghini în București pe str. Dumitru Russe, unde anturajul este asemănător. Ca și în celelalte așezăminte spirituale amintite anterior există și aici un regulament de ordine interioară stabilit de noi, cei care locuim. Personal, consider că este absurd și aberant să se afirme că cei care locuim în aceste așezăminte suntem sechestrați. Putem ieși oricând în oraș, ne putem întoarce atunci când dorim și avem fiecare chei pentru a putea intra în curte și în camerele în care locuim.

## Presiuni asupra învinuiților pentru a deveni acuzatori

Foștii – sau încă și astăzi – locuitori ai ashramurilor care au pus pe hârtie mărturiile de mai sus nu au avut și nu puteau să aibă un alt regim decât al altora. Se ridică întrebarea cum au apărut, atunci, plângeri ale unor colegi împotriva administratorilor și coordonatorilor ashramurilor MISA, pe care i-au acuzat de a-i fi traficată? Este straniu, desigur, ca persoanele în cauză să aibă în minte ideea că li se întâmpla un lucru atât de respingător și au acceptat totuși să rămână într-o astfel de relație cu cei „care-i traficau”, în condițiile în care absolut nimic nu-i oprea să facă parte, să intre sau să iasă din comunitatea yoghinilor.

Practicanții Școlii MISA au devenit subiectul unei considerabile presiuni să își denunțe colegii. Mulți au fost puși să dea declarații în acest sens, dictate de procurori, atunci când au fost aduși la Parchet, buimăciți, după intervențiile brutale de la 18 martie și 1 aprilie 2004. Încercările de influențare au continuat și după luna martie. Sunt confirmate interogatoriile prin care au trecut ulterior peste o sută de practicanți yoga cărora li s-a cerut să susțină că există colegi implicați în infracțiuni. Există numeroase declarații semnate de cei puși sub învinuire, care se referă la oferta făcută de procurori, de a fi scoși de sub urmărire în schimbul asistării Parchetului prin denunțuri împotriva liderilor MISA. Este semnificativ că, de fiecare dată, solicitările de a pune pe umerii colegilor diferite vinovății aveau în vedere ceea ce reprezenta pista de atac a procurorilor la momentul respectiv. Ar fi doar unul din elementele care confirmă veridicitatea declarațiilor următoare.

Vom reproduce pasajele-cheie din plângerile a trei persoane care descriu „instigarea la denunț calomnios” la care erau împinși de procurorul Marian Delcea.

### *Petru Roșu, plângerea depusă la 15 iunie 2007*

După ce în faza de început a prezentării materialului de urmărire penală a fost tratat de Marian Delcea „ca un infractor periculos”, Roșu Petre vorbește de o bruscă schimbare: „După această perioadă deosebit de traumatizantă, în perioada iunie-iulie 2006, domnul procuror Delcea Marian și-a schimbat complet atitudinea față de Subsemnatul, dându-mi de înțeles că și-a dat seama că sunt nevinovat, dar că nu mă va inculpa decât dacă voi accepta să «colaborez» cu dumnealui. Astfel, acesta m-a instigat să efectuez denunțuri calomnioase împotriva altor învinuiți în dosar. Acesta a exercitat presiuni asupra mea ca

să mă determine să efectuez declarații incriminatoare atât împotriva lui Gregorian Bivolaru, cât și a celorlalți învinuiți din dosar, solicitându-mi astfel să ticluiesc probe care să facă sigură condamnarea penală a acestora.

Mai precis, în legătură cu infracțiunea pentru care sunt învinuit, referitoare la faptul că Subsemnatul aș fi scris în anul 1997 anumite cărți în care fac afirmații despre anumite grupuri oculte de interese care dăunează ordinii de drept, domnul procuror mi-a solicitat o declarație în care să arăt că domnul Bivolaru Gregorian mi-a cerut și m-a determinat să accept să scriu acele cărți sau să propag ideile respective prin intermediul unor conferințe. Mi-a spus că dacă o să fiu inteligent și o să dau acest gen de declarații voi scăpa de inculpare și va fi acuzat numai domnul Bivolaru Gregorian.

În același context mi-a mai sugerat că aș putea beneficia de avantaje nu numai cu privire la situația mea juridică, dar mi-a făcut promisiuni materiale, spunându-mi că voi beneficia de aceleași avantaje de care au beneficiat și așa-zisele părți vătămate sau martori cu identitate atribuită din Dosarul penal 6D/P/2004.

Acesta mi-a spus că nu mă vede bine și că e sigur că voi fi condamnat și mai bine să fiu un bărbat cu capul pe umeri și să accept «oferta» dumnealui așa cum au acceptat și Dănuț Doina și alții, adăugând că: «Acum țiganca își așteaptă liniștită banii din despăgubiri». Procurorul Delcea îmi sugera: «De ce să fiu învinuit, când pot să fac declarații împotriva lui Bivolaru și a celorlalte părți la dosar și să arăt că de fapt sunt o victimă a celorlalți învinuiți».

Când i-am spus foarte ferm că dl Bivolaru Gregorian nu m-a împins să scriu acele cărți și nici să țin conferințe despre masonerie, Bivolaru neavând nici o legătură cu asta, procurorul Delcea a reacționat vehement și, strigând la mine, mi-a spus: «Și ce dacă, mă? Crezi că nu știu că tu nici măcar nu ai cunoscut-o pe cea care se consideră victima ta, adică pe Dănuț Doina, și că ești nevinovat? Da, uite, ea a fost mai șmecheră ca tine și a colaborat, a scris plângeri împotriva ta și acum așteaptă liniștită să-și ia banii după casele lui Bivolaru. Te-ai găsit tu să faci pe martirul. Cine crezi că o să-ți ridice statuie?».

### *Cristina Stroe, plângerea depusă la 28 iunie 2007*

„Cu privire la infracțiunea de denunț calomnios<sup>1</sup>, domnul procuror Delcea Marian, la începutul lunii octombrie 2006, cred că în data de 4, după ce mi-a reproșat că citesc prea lent deși citisem peste 100 de pagini în ziua respectivă timp de peste 4 ore încontinuu, a încercat să mă determine să efectuez denunțuri calomnioase prin anumite declarații incriminatoare împotriva lui Gregorian Bivolaru solicitându-mi astfel să ticluiesc probe (întrebându-mă dacă nu cumva mai cunosc și alte persoane care vor să-l acuze pe Gregorian Bivolaru), care să facă sigură condamnarea penală a acestuia. Concret mi-a cerut să afirm că știu despre acesta că îi determina pe cei de la cursurile de yoga să muncească pentru el în așezămintele yoghine.

Totodată mi-a mai spus că, atât timp cât Subsemnata cât și alți învinuiți din dosar nu vom accepta să efectuăm declarațiile necesare pentru a-l incrimina pe domnul Bivolaru Gregorian, vom rămâne acuzați alături de acesta și nu va dispune scoaterea noastră de sub urmărire penală, dimpotrivă, va dispune inculparea noastră și trimiterea noastră în judecată, iar pentru cei despre care va mai afla că sunt apropiați de Gregorian Bivolaru

1. Denunț calomnios la adresa lui Gregorian Bivolaru.



și care vor refuza și ei să coopereze va face treptat dosare separate pe care le va disjunge din prezentul dosar. Întrucât Subsemnata am refuzat să dau curs propunerilor ilegale ale dumnealui, acesta m-a amenințat, m-a traumatizat și practic m-a terorizat psihic.”

### *Remus Dumitru Lomoș, plângerea depusă la 27 iunie 2007*

„În acel moment, procurorul Delca Marian m-a luat camaraderește după umeri și mi-a zis : «Măi, Remuse, fii și tu băiat deștept ! Nu te-ai săturat să tot vii pe aici ! ?» Mi-a spus personal că știe că sunt nevinovat și că nu aveam cum să trafichez pe nimeni, cu atât mai puțin pe Isabela Mureșan. Mi-a mai spus : «Știu, mă, că nu sunt probe împotriva ta, dar uite, ăștia, cum sunt surorile Mureșan, au știut cum s-o pună și au făcut declarații împotriva ta și a altora». Mi-a mai zis că «Țiganu’ tot țigan rămâne – scoate bani și din piatră seacă...»

În acest context procurorul Delcea Marian mi-a promis că mă va ajuta și mă va scoate din dosar, că nu voi mai fi inculpat și voi beneficia de aceleași avantaje materiale ca și celelalte părți vătămate, dacă voi accepta să efectuez declarațiile de care dumnealui are nevoie. Am fost pur și simplu buimăcit. Nu știam ce să mai cred. Până în acel moment domnul procuror se purtase cu mine cum se purtase, practic, mă terorizase, iar acum venea cu acele oferte. Efectiv nu știam ce se va întâmpla cu mine și cu situația mea juridică.

În acea zi, după această discuție, am plecat fără să mai văd nici un dosar din materialul de urmărire penală.”

## Tinerii care s-au plâns că au fost traficați

Toți tinerii care s-au constituit părți civile au urmat cursuri ale Școlii MISA și, din diferite motive, au cerut să stea o perioadă de timp într-un ashram. Nici unul dintre ei nu s-a plâns vreodată de activitatea pe care o făcea. Niciodată o persoană care nu a vrut să continue colaborarea cu comunitatea adepților MISA nu a fost – și nici nu putea fi – împiedicată să o facă. Constituirea lor ca părți civile a avut loc după ani de zile de la momentul când au participat la activitățile voluntare pe care, pe urmă, le-au invocat în plângeri.

Un astfel de comportament nu are nici o rațiune logică sau psihologică. Dacă ar fi fost determinați de recunoașterea prejudiciului suferit, cu cât mai repede s-ar fi adresat Parchetului, cu atât era mai sigur să probeze ce li se întâmpla – și cu atât mai ușor dacă s-ar fi plâns chiar în perioada „traficării lor”. Dacă ar fi fost mânați de frustrarea pe care o aveau din cauza neplăcerilor îndurate, cu atât mai mult era de așteptat ca nevoia de dreptate să se manifeste imediat, când aceste neplăceri erau vii.

Am arătat că există plângeri privind exercitarea de presiuni pentru a se obține colaborarea cu Parchetul. Amenințării, șantajului li s-a adăugat oferta obținerii peste noapte a unor mari sume de bani. Era inherent ca într-un grup de oameni atât de mare și variat câțiva să cedeze. Este ușor de înțeles și cum se simte un om cu puțină experiență de viață când este anunțat de o posibilă condamnare la 12 ani pușcărie. *Cert este că toți foștii cursanți ai Școlii care s-au constituit în părți vătămate au cerut fiecare sute de mii de*

*euro pentru ce li s-a întâmplat, iar Parchetul a pus sechestru pe imobile și alte bunuri de valoare.* Afirmările privind colaborarea în urma șantajului și a interesului material nu pot fi decât ipoteze. Este necesară investigarea lor îndeaproape.

Care au fost argumentele celor care au susținut că au fost traficați? Cât de consistente sunt ele? Ce probe aduc?

Diana Isabela Mureșan, Ionela Cristina Dumitru și Alina Vălean au depus plângeri penale pentru că ar fi fost traficate în perioada decembrie 2001 – martie 2004, prin munca făcută la punctul de lucru al SC Ganesha Publishing House SRL. Aici ar fi lucrat „fără vreo retribuție de orice natură, sub pretextul practicării karma yoga, în stare de aservire spirituală față de inculpatul Gregorian Bivolaru”. Munca lor era „supravegheată strict și condusă riguros de înv. Lomoș Dumitru-Remus, din ordinul direct al inculpatului Bivolaru Gregorian”.

O probă în acest caz ar fi biletul adresat inculpatului Gregorian Bivolaru de Cristina Tulumb, care face referire la atitudinea „milițienească” a lui Remus Lomoș. Altele ar fi regulamentele de ordine interioară, foarte stricte, afirmă reclamanta, „care conțineau și pedepse pentru cei ce făceau karma yoga: amenzi, sporirea numărului de ore de muncă neplătită, ce urmau a fi plătite de cursanții yoga ce încălcau regulile stabilite de cei doi”.

Diana Isabela Mureșan s-a referit la „condițiile extrem de grele (temperatură ridicată, în principal în timpul nopții, pe o durată de 4-12 ore zilnic”<sup>1</sup>, la unul din punctele unde a lucrat<sup>2</sup>.

O altă „probă” ar fi și aducerea unei stații de emisie-recepție radio, folosite pentru comunicarea rapidă între acest punct de lucru și liderul spiritual al MISA. Abuzul de „autoritate spirituală deplină” s-ar dovedi prin „ordinele precise, menționate de acesta pe bilete de hârtie”. Dacă nu se putea face karma yoga, urma ca persoanele în cauză să plătească sume de bani cuprinse între 1.000.000 de lei și 1.500.000 de lei pe lună.

Știm din statutul ashramurilor că sumele cuprinse între 1.000.000 de lei și 1.500.000 de lei pe lună reprezentau o chirie, simbolică în valoare, o participare la cheltuielile comune, care putea fi evitată prin prestarea unei munci utile comunității. Sumele nu erau „pedeapsă”, ci aportul la consumul comun. Absolvirea de această participare la cheltuieli se făcea prin echivalarea sumelor cu munca în favoarea obștii. Interpretarea dată de petente falsifica pur și simplu sensul vieții din ashram.

Poate fi existența unui regulament proba obligării persoanelor la muncă, de vreme ce ele aveau complet discernământ și acționau ca atare? După acest raționament, întregul Minister al Educației ar trebui să fie trimis în judecată, căci școlile au regulamente de ordine interioară, iar elevii studiază acolo fără să fie plătiți. Și, desigur, toți angajații ministerului beneficiază „de pe urma bieților copii”, puși să studieze o perioadă excesivă anume pentru ca funcționarii să primească salarii; aceasta, după ce elevii „au fost înșelați cu promisiunea că studiul le va oferi ceva bun în viață”.

Să fie o probă a înșelăciunii faptul că adepții yoga au muncit după ce li s-a spus că activitatea lor are sensul karmei? Să fie instructorii MISA vinovați de a le inocula adepților „ideea iluzorie a spiritualizării” prin karma yoga? Dintr-o asemenea perspectivă, primii care ar trebui să cadă sub incidența legii ar fi... parlamentarii. Aceștia au ajuns în forul suprem al țării cerând cetățenilor să meargă la secția de votare, au folosit votul

1. Ceilalți participanți la activități susțin că nu au existat astfel de situații, în care oamenii să muncească 12 ore pe zi în condiții dificile de muncă.

2. Produsele de panificație (pâine, prăjituri, plăcinte, pizza) fiind destinate în general aprovizionării ashramurilor MISA.

alegătorilor pe gratis, în urma unor promisiuni ce se dovedesc deșarte, în timp ce candidații victorioși au obținut avantaje colosale.

Contraexemplele caricaturale au menirea să sublinieze caracterul extrem de artificial al interpretării date de către procurorii DIICOT plângerilor obținute de ei. Este posibil însă ca și aceștia să fi perceput vulnerabilitatea dosarului pe care-l fabricau, de vreme ce au simțit nevoia excesului de prezumții și etichete. Iată câteva enunțuri :

„*Toate* veniturile rezultate din exploatarea [*sic* ! ] adepților MISA în cadrul «brutăriei» erau predate ulterior... inculpatului Bivolaru Gregorian”, a susținut procurorul Marian Delcea. Nu există dovezi în acest sens.

Grupul infracțional ar fi fost „inițiat, organizat și condus de inculpatul Bivolaru Gregorian în interesul Asociației MISA, în vederea exploatării în interesul membrilor grupului a adepților MISA”. Autorul enunțului nu a găsit și nu ar fi putut găsi o probă a intențiilor.

Adepții ar fi fost determinați să „muncească perioade îndelungate de timp, în condiții mizere, fără a fi plătiți, într-o stare de servitute spirituală foarte asemănătoare sclaviei, abuzând fără scrupule de fanatismul quasireligios indus gradual și cu abilitate adepților acestei asociații, care prezintă toate caracteristicile specifice unei secte...”<sup>1</sup>. Pasajul este o înșiruire de insulte, în primul rând la adresa celor pe care îi prezintă drept victime.

Conform unei părți vătămate, recrutarea adepților MISA s-ar fi realizat prin „propovăduire și îndobitocirea acestora”, spunându-se despre Gregorian Bivolaru „că este mare guru spiritual, cel mai dotat bărbat în materie de sex, [...] și ne îndemna la ascultarea fără crâcnire la tot ce spune maestrul spiritual și la obediență și supunere totală”. Declarațiile petenților și actele procurorilor sunt pline de injurii, incompatibile cu un probatoriu, contrare celui mai elementar cod de purtare față de persoane ce se bucură de prezumția de nevinovăție și încălcând cerințele exprese ale legii privind respectarea demnității celor acuzați.

## Cazul Ionela Cristina Dumitru

Prezentarea derulării evenimentelor și interpretarea lor sugerează, și de această dată, încrederea în spusele victimelor și, în consecință, neîncrederea în susținerile acuzatorilor. Atunci când declarațiile asupra aceluiași fapt sunt opuse, doar unele pot fi corecte. Alegerea are nevoie de argumente explicite. Astfel, mizăm pe povestirile practicanților yoga închiși și bătuți în anii '80, și nu pe ce spun ofițerii de Securitate în dosarele și „amintirile” lor. Motivația este simplă : odioasa instituție e recunoscută a fi servit unui regim ilegal și criminal. Dar de ce am înclina să avem încredere în mărturia Cristinei Stroe, și nu în declarațiile Cristinei Ionela Dumitru ? Departajarea a fost făcută la sfârșitul cercetărilor, nu reprezintă o opțiune, ci o evaluare ; este rezultatul unei ample cercetări, inclusiv între membrii MISA.

Testarea versiunilor prezentate de victime și, respectiv, de acuzatori, nu se poate face punctual decât rareori. Doar ansamblul oferă convingerea că dreptatea nu este împărțită în mod egal și arată de partea cui este. Anumite detalii au însă o relevanță aparte și pot clarifica fondul situației de la începutul investigației. Să luăm exemplul Cristinei Ionela

1. Procurorul nu realizează că, prin formularea pe care o consideră utilă cauzei, induce discriminarea unor oameni. El îi acuză și pentru că aparțin unei comunități constituite pe bază de conștiință și religie.

Dumitru, amintită anterior, pe care o regăsim parte vătămată în dosarul de trafic de persoane finalizat în anul 2007.

Ionela Dumitru apare inițial, în anul 2004, martor în proces. Ea este proprietara imobilului din Vasile Grozavu unde au descins, în 18 martie 2004, trupele de jandarmi. A fost trezită din somn, agresată fizic și verbal de către jandarmi, i-au fost ridicate cantități masive de bunuri personale fără a-i fi prezentate acte spre identificare și în absența avocatului pe care-l ceruse și îi fusese refuzat. A fost și umilită, putând utiliza toaleta doar în prezența unui jandarm. În acel moment era gravidă în luna a doua, șocol trăit atunci ducând la apariția unor probleme de sănătate și, în final, la pierderea sarcinii.

La 28 mai 2004, Cristina Ionela Dumitru a depus plângere împotriva actelor procurorului și a cerut restituirea bunurilor. La 8 iunie 2004 a fost luată de o echipă de polițiști din Constanța și adusă la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București pentru a fi audiată ca martor. Avocata ei a fost evacuată cu forța din biroul procurorului<sup>1</sup>. După audiere, Cristina Dumitru și-a anunțat avocata de propunerile procurorului Viorel Cerbu și a inspectorului de poliție Cristian Enache, care o interogaseră: „să devină martor sub acoperire și să beneficieze de mai multe avantaje”<sup>2</sup>. A depus plângere împotriva celor doi.

A urmat o hărțuire care a inclus: aplicarea de amenzi judiciare, în mai puțin de o lună de zile depășindu-se suma de 40.000.000 de lei, deși absențele de la audierile unde era chemată fuseseră motivate și, oricum, Cristina Dumitru depusese de mai multe ori mărturii, iar citarea se făcea de pe o zi pe alta. Pentru termenul din 11 iunie 2004 a fost amendată cu 10.000.000 de lei, deși s-a prezentat la Parchet. I s-a înmănat o citație pentru a fi audiată la aparatul poligraf. Interogatoriul s-a făcut cu filmarea ei de la mică distanță și sub amenințarea că va fi pusă sub acuzarea de mărturie mincinoasă.

La 6 august 2004, fără să fi fost audiată și fără să-i fie aduse la cunoștință învinuirile, a fost pusă sub urmărire penală pentru a fi participat la săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de minori în înțelegere cu inculpatul Gregorian Bivolaru.

La 13 august 2004 are loc lovitura de teatru: Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a dispus disjungerea cauzei, iar la 30 septembrie 2004, instanța a citat-o pe Cristina Ionela Dumitru, a adus-o și a audiat-o ca martoră în procesul de trafic instrumentat împotriva mai multor adepți MISA. Rămânând la cheștiunea pur tehnică, este de notat că, apărând în rechizitoriu ca învinuită, aceasta nu avea cum să intre ca martoră în procesul de trafic.

La 7 octombrie 2004 este adusă din Japonia, unde plecase pe cont propriu, după ce renunțase la cursurile de yoga, și dă o declarație de martoră acuzându-i pe foștii colegi că au traficant-o. În același timp, este scoasă de sub învinuire și i se ridică și interdicția de a vinde imobilul proprietate personală.

Toate cele enumerate se regăsesc în acte emise sau trimise la Parchet și instanțe. Nimic nu rămâne la statutul de bănuială, supoziție, alegație. Producerea prin amenințări și hărțuire a unui martor util – ca și regizarea întregului proces, conform acestui adevărat model – ar trebui să fie extrem de limpede oricărui judecător. Până în 2010, nici unul dintre magistrații implicați în dosarul traficului de persoane nu a luat act de logica acestei serii de documente ce au transformat o tânără vulnerabilă dintr-o acuzată într-o acuzatoare. Cazul Cristinei Ionela Dumitru demonstrează mai bine decât ar face-o orice posibile discuții înregistrate sau orice înscrisuri incriminatoare ale procurorilor acțiunea de fabricare a unui proces represiv. El este la fel de transparent precum odioasele procese comuniste în care autoritățile nu se osteneau să-și ascundă intențiile.

1. Este vorba despre avocata Adina Solomon care a apărut multe dintre victimele MISA.

2. Citat din plângerea avocatei Adina Solomon.

## Absurditatea acuzației de trafic de persoane

Celelalte mărturii (declarații, povestiri), fie ale locatarilor din ashramuri care au respins acțiunea DIICOT, fie ale celor câțiva care s-au constituit părți civile, repetă cam aceleași date și idei ca cele descrise până acum. Discrepanța dintre naturalețea opiniilor enunțate de oamenii ce au stat ori stau în ashramuri și caracterul artificial a ceea ce spun persoanele ce se consideră traficate este flagrantă.

Efortul considerabil de a transforma cele mai banale lucruri ce țin de viața unei comunități într-o expresie a „traficului” este probat de retorica grandilocventă a acuzaării. Titulaturile și interpretările din rechizitorii aparțin parcă unei piese de teatru. Instrumentul menit să acuze este tocmai cel care dezvăluie înscenarea, cum s-a întâmplat în cazul „probelor” împotriva lui Gregorian Bivolaru trimise de statul român Curții Supreme din Suedia. Liderii MISA au devenit, sub pana Parchetului, „palier de comandă”. Adepții MISA ar fi „vulgul”, contactul cu ei fiind realizat de persoanele din „eșalonul imediat inferior”. Practica Școlii MISA ar consta în considerarea exercițiilor de yoga ca unică soluție pentru greutățile cotidiene. Citite ca texte scrise de oameni maturi, formulările acuzaării sunt deconcertante.

Pentru magistrații care au pregătit rechizitoriile, „probele criminale” împotriva inculpaților sunt existența unei „structuri ierarhice bine stabilite” și introducerea unui „sistem funcțional de bilete” (numite și „bilețele purtând rezoluții olografe”) pe care învinuitul „aplica rezoluții cu caracter obligatoriu”. Documentele emise de agenții publici sunt pur și simplu rizibile. Punându-i să joace rolul de acuzatori pe câțiva practicanți yoga care nu au rezistat presiunii, procurorii nu au afectat doar viața celor 43 de yoghini trimiși în judecată pentru trafic, ci și destinul oamenilor care s-au dovedit vulnerabili; de a căror slăbiciune s-a profitat, ceea ce îi va face să poarte o viață întregă stigmatul plângerilor depuse de ei contra colegilor.

Este de remarcat că majoritatea celor care au dat declarații privind experiența lor din ashramuri au făcut analogia cu viața din mănăstiri. De altfel, mulți au trecut prin așezămintele ortodoxe, chiar au stat o perioadă pe acolo, ceea ce arată o chemare pentru viața de comunitate spirituală care nu are legătură specifică cu yoga. Ei nu aprofundează acest aspect, dar analogia este esențială din punct de vedere juridic.

O astfel de comparație este desigur valabilă până la un anumit punct, când devine în favoarea yoghinilor din ashramuri, căci în mănăstiri, călugării/măicuțele trăiesc în condiții de vulnerabilitate cum nu există în așezămintele MISA. Munca este foarte intensă. Cei care au curiozitatea să acceseze site-ul [www.ortodox.net](http://www.ortodox.net) vor descoperi plângeri care vorbesc despre o adevărată sclavie modernă în cadrul mănăstiresc. Supunerea călugărilor și maicilor la ordinele ierarhului mănăstirii este aproape totală. Deseori, aceștia și-au cedat bunurile Bisericii, sau o importantă parte a lor, ceea ce le amplifică dependența. Strictețea regulilor, controlul din aceste instituții religioase ating un nivel de neimaginat în ashramurile întemeiate de MISA. Există mai multe cazuri care sugerează abuzuri sexuale ale ierarhilor asupra acestor oameni care nu știu cum sau nu au puterea să se apere<sup>1</sup>. În sfârșit, drama de la Tanacu, unde tânăra Irina Cornici a fost supusă la un tip

1. Vezi scandalul din luna iulie 2009 de la mănăstirea Căldărușani, unde unul din preoții mănăstirii l-a forțat pe un tânăr retras acolo, care rămăsese fără locuință, să aibă relații homosexuale cu el. Tânărul B.A.E. susține că acest fenomen este răspândit, ceea ce e confirmat și din alte surse.

de tortură ce i-a adus moartea<sup>1</sup>. Să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă ceva asemănător s-ar fi petrecut într-un ashram MISA. Care ar fi fost atitudinea opiniei publice și cum ar fi acționat autoritățile?

Un comentariu special cere tema pedepselor. În ashramuri era vorba despre simple obligații de a repara ceea ce a fost greșit în relațiile umane. În mănăstiri, este vorba despre pedepse adevărate. Unele sunt de-a dreptul crude, precum interdicția de a nu mânca o săptămână întregă. Mai mult, legislatorul român a acceptat să permită cultelor propriile organe de judecată, pe care acestea le-au cerut tocmai pentru că aspiră la un control absolut asupra corpului ecleziastic, contestând chiar și standardele ce privesc respectarea drepturilor omului. În literatura de specialitate s-a opinat că privilegiile oferite de statul român cultelor în domeniul judecătii interne sunt neconstituționale și contrare prevederilor Convenției europene a drepturilor omului<sup>2</sup>.

O altă deosebire relevantă privește obiectul muncii într-un caz și în celălalt. În ashramuri, fie este vorba despre o muncă de autoîntreținere, indispensabilă oricărui om civilizat care trăiește într-o locuință ce impune îngrijirea, fie strict despre o muncă de reparație sau de dezvoltare a așezămintelor necesare practicilor yoga. Valorificarea muncii în scopul activităților comerciale este o excepție – vezi activitatea yoghinilor în editurile asociate MISA. La editură, toți au contracte de muncă, primesc salariu și toate drepturile aferente și, respectiv, își achită obligațiile față de bugetul public.

Cu totul alta este situația în mănăstiri. Dincolo de gospodărirea proprie, în mănăstiri s-a dezvoltat o activitate economică frenetică. Rezultatele ei se regăsesc, într-o anumită măsură, în calitatea vieții din mănăstire. Nu sunt puțin locurile unde termopanele au fost puse în spatele geamurilor de lemn, probabil din jenă față de opulența locului. Dar mai ales partea importantă din averea produsă este folosită de ierarhie. Ea decide asupra beneficiilor materiale. Înălții ierarhi folosesc mașini de lux<sup>3</sup>, fac cheltuieli extravagante care nu sunt decontate din buzunarele personale<sup>4</sup>.

Din perspectiva a patru criterii: intensitatea și perioada în care se face muncă neplătită, severitatea regimului din așezăminte, dependența de liderii spirituali, felul în care se folosesc beneficiile de către cei care au puterea de decizie, ceea ce se întâmplă în ashramuri reprezintă o umbră palidă pe lângă viața din mănăstirile ortodoxe.

Dacă existența muncii în folosul comunității și prezența regulilor interne constituie argumentul procurorilor care cer judecătorilor să accepte că în ashramuri se face trafic

1. Gabriel Andreescu, „Cazul Tanacu: necesitatea amendării legii penale cu privire la tortură, tratamente inumane sau degradante”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 1, 2008, pp. 30-47.
2. Mihail C. Barbu, Dana Barbu, „Posibilitatea clericilor ortodocși de a-și exercita drepturile în calitate de subiecți de drept procesual în virtutea unor acte normative noi”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 2, 2008, pp. 28-48.
3. Sau circulă în avioane la clasa business.
4. Iată un exemplu: „750.000 de euro este prețul plătit de Episcopia Giurgiului pentru vila unui vameș. Afacerea a fost perfectată în urmă cu trei ani, iar prețul imobilului a fost umflat de trei ori. Vila s-a transformat într-o mănăstire de lux unde-și fac veacul patru măicuțe. Ulterior, tot aici și-a stabilit reședința și Preasfințitul Ambrozie. Pentru că nimic nu e prea scump atunci când e vorba de confortul acestuia, în curtea mănăstirii au fost aduse și trei căprioare. Reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române spun că imobilul a fost cumpărat cu acordul adunării eparhiale a Episcopiei Giurgiului într-un mod cât se poate de legal. Bani pentru mănăstirea din vilă sunt fondurile proprii ale Episcopiei, care reprezintă vânzări de lumânări sau donații ale credincioșilor. Pe lângă reședința amintită, Episcopia Giurgiului mai deține un teren intravilan, două autoturisme Skoda Octavia, o mașină de teren Land Rover și, perla coroanei, un Hummer” („Episcopia Giurgiului are mănăstire cu piscină și Hummer”, *Cotidianul*, 14 iulie 2009).

de persoane, cum nu ar fi valabile aceste argumente în cazul mănăstirilor? Instrumentalizarea argumentelor prin analogie cu cazul MISA ar face ca mâine-poimâine episcopiile să fie declarate de profesioniștii Parchetului român „grupuri infracționale organizate”<sup>1</sup>.

Referirile practicanților de yoga, în declarațiile lor, la munca din mănăstiri a obligat Parchetul să își găsească aliați în această interpretare. Aceasta explică de ce, pentru rechizitoriul său, DIICOT a cerut și a obținut „contraargumentul profesional” al preotului profesor Tache Sterea, conducător al catedrei de Îndrumări Misionare și Ecumenism din cadrul Facultății de Teologie „Patriarhul Justinian” a Universității din București. Opiniile sale sunt analizate în capitolul următor. Logica lor se reduce la ideea că în mănăstiri munca și regulile sunt legitime întrucât „așa este în mănăstiri”, pe când în ashramuri acestea sunt ilegale, întrucât „este vorba despre ashramuri”.

Mănăstirile oferă analogia cea mai relevantă, însă activitățile lucrative benevole apar peste tot în societate. Sunt curente în cadrul asociațiilor, cu atât mai mult în cazul comunităților spirituale. Implicarea de persoane voluntare în diferite proiecte reprezintă chiar un indicator de calitate luat în seamă de finanțatori. Dacă urmărim optica pe care Parchetul a arătat-o în cazul MISA, ar rezulta că voluntarii sunt traficați de către inițiatori, căci ultimii primesc un onorariu pentru derularea proiectelor.

Interpretarea dată de procurori activităților neplătite este atât de absurdă, încât odată adoptată în societate, ar fi de așteptat ca nimeni să nu mai dea o mână de ajutor altcuiva. Ce să faci dacă azi vecinul se oferă să te ajute să cari un dulap pe scările blocului? Dacă mâine se va duce la Parchet și va depune plângere pe motiv că l-ai traficat abuzând de autoritatea ta de vecin mai în vârstă, făcându-l să transpire benevol? Oare nu este convenabilă această strategie pentru vecinul săritor, dacă va putea obține uriașe daune morale?

Să fie oare greșit textul legii de vreme ce permite aplicări ale ei atât de absurde? Există femei care au ajuns să facă prostituție în beneficiul proxeneților întrucât au fost înșelate. Unii copii au ajuns să cerșească deoarece nu și-au putut exprima voința, au fost victimele abuzului de autoritate al părinților sau rudelor. Persoanele cu dizabilități fizice au ajuns să fie exploatate întrucât mai întâi au fost atrase cu bani sau alte foloase, iar după această fază, le-a fost imposibil să se mai apere. Referirea, în lege, la înșelăciune, abuz de autoritate, alte forme de constrângere este menită să acopere o paletă largă de fapte, dar numai de natura *traficului de persoane*.

Revenim asupra ideii că interpretarea termenilor legii penale se face în mod restrictiv, conținutul lor se raportează strict la scopul legii. Legalitatea incriminării „exclue analogia, adică extinderea legii penale prin analogie asupra unor fapte neprevăzute de lege, dar asemănătoare cu cele incriminate”<sup>2</sup>. Dintr-o perspectivă complementară, ideea se traduce prin faptul că „principiul legalității impune interpretarea strictă a legii penale, evitându-se orice extindere a legii la fapte sau situații care nu au fost avute în vedere de legiuitor”<sup>3</sup>. Incriminarea traficului de persoane, în România sau oriunde, nu putea avea ca țintă interzicerea activității voluntare sau dreptului grupurilor de a-și clădi o viață comunitară proprie.

1. Doar că încălcarea legii în variate forme de către episcopiile și mitropoliile BOR este reală: vezi printre altele, organizarea de nunți cu interlopi și minori în clădirile preluate de la stat pentru a deveni centre sociale ale bisericii, subiect devenit între timp de notorietate publică, dar fără interes pentru Parchete („Restaurantele bisericii adăpostesc petreceri și nunți cu minori”, „Observator”, 29 ianuarie 2013, [http://observator.a1.ro/social/Restaurantele-bisericii-adapostesc-petreceri-si-nu\\_76893.html](http://observator.a1.ro/social/Restaurantele-bisericii-adapostesc-petreceri-si-nu_76893.html)).
2. Costică Bulai, *Manual de drept penal. Partea generală*, ALL, București, 1997, p. 50.
3. *Ibidem*.

Traficul de persoane a fost calificat ca infracțiune (gravă) pentru a înfrunta cazurile standard ale traficării cu forța sau prin înșelăciune a femeilor, copiilor și persoanelor cu dizabilități, aflate în condiții de mare vulnerabilitate, situațiile de sclavie modernă, și nu activitatea benevolă. Problema neașteptatei acuze de trafic de persoane folosite de Parchet privitor la adepții ai MISA este slaba cultură a drepturilor și libertăților în societatea românească, încât o asemenea etichetă a putut fi luată în serios. Potrivit acestei logici a analogiilor arbitrare, procurorii ar putea să acuze de pedofilie pe părinții care-și mângâie bebelușul; de încălcarea bunelor moravuri pe cadrele didactice care predau educație sexuală; de înșelăciune pe preoții care promit viață de apoi; de ultraj pe oamenii care protestează împotriva abuzurilor unor funcționari<sup>1</sup>, de infracțiuni economice pe contabilii care au făcut o benignă eroare de scriere.

Reversul acestui arbitrar este că reprezentanții autorităților devin plictisiți și neinteresati tocmai acolo unde faptele reprobabile cer intervenția lor. Din acest motiv, supunerea copiilor la violență este atât de răspândită la noi, România este una din marile surse al traficului de ființe umane, umilirea oamenilor are loc la scenă deschisă fără repercusiuni, iar abuzul de autoritate împotriva intereselor publice a devenit o marcă națională.

Unul din marile principii ale jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, prezizibilitatea legilor, este imposibil de atins în România și pentru că este imprevizibilă interpretarea și aplicarea lor. Consecința este extraordinara putere pe care o capătă instituția Parchetului: o instituție care nu doar că poate acuza, dar capătă puterea „să acuze cum dorește”, are veleități totalitare. Prin felul în care a instrumentalizat acuzația traficului de persoane în cazul MISA, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism amenință înseși bazele democrației în România.

## Un alt argument: sentința Tribunalului Administrativ din Berlin

Argumente în plus în ce privește absurditatea acuzației de trafic de persoane nu ar mai fi necesare. Totuși, în tot acest context în care logicii și bunului-simț li se întoarce spatele, vom face referire și la judecata unei instanțe germane într-o situație identică pe fond.

La 23 aprilie 2004, Tribunalul Berlin, Camera 11<sup>2</sup>, a hotărât să anuleze decizia de expulzare și ordinul de deportare din Germania a unei femei de naționalitate română<sup>3</sup>. Aceasta venise în Germania la 12 august 2003. În dimineața zilei de 4 septembrie 2003, a fost reținută și cercetată împreună cu alți cetățeni români de lucrătorii poliției și ai Oficiului pentru Populație după o descindere în apartamentul unde locuiau (aflat în renovare). În clădirea respectivă își avea sediul un Centru de Yoga<sup>4</sup>. Funcționarul Oficiului pentru Populație notează în procesul-verbal că Centrul de Yoga ar fi angajat-o pe româncă pe poziția de bucătăreasă în anul 2003. Aici, ea gătea de două-trei ori pe zi pentru muncitorii care se ocupau de renovarea apartamentului. Primea în schimb cazare și masă gratuite. După o audiere prealabilă, i s-a cerut să părăsească Germania, fiind acuzată de muncă ilegală. I s-a prezentat un ordin de expulzare, bazat pe hotărârea Oficiului pentru Muncă Berlin din 15 septembrie 2003.

1. Vezi amenințarea adepților MISA de către Consiliul Superior al Magistraturii.

2. Prin judecătorul Schaefer al Tribunalului Administrativ Superior, ca judecător unic.

3. Hotărâre de Oficiu pentru populație Berlin la data de 15 septembrie 2003.

4. Deutschen Akademie für traditionelles Yoga.



Femeia a făcut contestație motivând că munca sa nu era remunerată, ea constituind doar activitate de voluntariat în folosul comunității respective. Sediul Centrului de Yoga fusese construit prin munca voluntară a mai multor prieteni yoghini, care primeau în schimb („așa cum se obișnuiește în toate statele europene”, notează judecătorii germani) cazare și masă gratuite.

A urmat bătălia în justiție între ea și Oficiul pentru Muncă Berlin, căreia i-a pus capăt Tribunalul Berlin, Camera 11. Tribunalul a audiat-o pe directoarea Centrului de Yoga, doamna Meike Angelika Hünefeld, în legătură cu Centrul de Yoga. Baza legală pentru cererea de expulzare fusese legea germană care nu permitea munca ilegală. Muncă, în sensul legii germane, este orice activitate autonomă și neautonomă care este direcționată spre obținerea unui venit sau în urma căreia este promisă o remunerație sau pentru care este necesar un permis de muncă.

În momentul reținerii ei de către polițiști, româncă gătea, de două săptămâni, în apartamentul de la etajul întâi al clădirii unde își are sediul Centrul. O făcea regulat, de două-trei ori pe zi, pentru vizitatori și pentru cei care munceau acolo, fără să aibă permis de muncă.

Numai că, observă mai departe instanța, această muncă nu reprezintă o activitate care să necesite un permis de muncă sau viză. „În cazul de față”, afirmă judecătorul, „fiind vorba de o activitate de bucătăreasă în cadrul Centrului de Yoga, întrebarea care se pune este dacă e vorba de o muncă în urma căreia reclamantei îi revine un venit sau dacă avem de-a face cu o muncă depusă ca urmare a unei obligații legale sau dacă, din contră, e vorba de o activitate desfășurată în mod voluntar și în urma căreia nu se așteaptă și nu se primește nici un fel de retribuție”.

Urmează stabilirea criteriilor de delimitare între aceste variante. Trebuie luate în considerare amploarea lucrului, numărul activităților desfășurate și relația dintre acestea.

Prima observație a instanței: nu este vorba de o activitate remunerată. Munca de bucătăreasă nu era o activitate izolată și singulară, aceasta desfășurându-se de-a lungul a aproximativ două săptămâni înainte ca bucătăreasa să fie reținută. Era programată să desfășoare această activitate timp de trei luni, perioada cea mai lungă în care se putea rămâne pe teritoriul Germaniei<sup>1</sup>. Româncă nu gătea numai pentru un prieten sau pentru gazda sa, ci pentru întregul colectiv care muncea la renovarea Centrului de Yoga, ca și pentru toți vizitatorii acestuia.

Prestația de bucătăreasă a reclamantei nu poate fi considerată o activitate făcută în interesul propriu, ci în folosul și ajutorul celorlalți, observă instanța invocând, la rândul ei, asemănarea cu activitățile de voluntariat în comunitățile bisericesti sau în diferite asociații și pentru care nu se primește nici un fel de retribuție. Din explicațiile directoarei Centrului de Yoga, reiese că munca de șantier în clădirea nou-ridicată avea caracter exclusiv voluntar, fiind realizată de membri ai Asociației și diferiți prieteni yoghini, excepție făcând muncile mai specializate (proiectul arhitectural, rețeaua electrică), pentru care erau angajate firme specializate plătite din donații făcute de membrii Asociației.

În momentul arestării reclamantei de către polițiști, în clădire existau trei camere locuibile, în care dormeau pe niște saltele șapte persoane din Danemarca și România. Ca directoare a centrului aflat încă în construcție, doamna H. indica activitățile ce urmau să fie realizate de voluntari. Tot ea atribuisese româncii munca de bucătăreasă. De regulă, celelalte responsabilități conexe, de genul cumpărăturilor, erau asumate pe rând de către toți membrii.

1. Evenimentele se petreceau înainte de aderarea României la Uniunea Europeană.

Pe durata muncii sale în Centru, bucătăreasa primea cazare și masă gratuite, acestea fiind oferite gratuit chiar și celor care nu lucrau pe șantier, ci se aflau acolo doar în vizită. Ea își aducea aportul la construirea sediului Centrului respectiv printr-o muncă auxiliară, în folosul comun al membrilor, fără ca pentru aceasta să primească sau să aștepte vreun serviciu în schimb.

## Un context de interpretare „european”

O ultimă referință la problematica acuzei de implicare a membrilor MISA în traficul de persoane este abordarea Consiliului Europei, organizație cu o sensibilitate aparte la subiectul protecției ființei umane față de violențe și abuz. Prin severitatea cu care instituțiile Consiliului tratează traficul, ele determină un cadru ferm în raport cu care putem evalua ușor caracterul lax ori, din contră, excesiv al politicii unui stat în această materie. Piesa pe care o vom lua în considerare este Recomandarea R (2000) 11 privind traficul de ființe umane în scopul exploatării sexuale, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei. Vom separa problematica mai generală a traficului de aspectul specific căruia i se adresează Recomandarea R (2000) 11, exploatarea sexuală, și vom detașa câteva elemente fundamentale pentru înțelegerea naturii și problematicii traficului de persoane.

O primă observație : conform Comitetului de Miniștri, autoritățile trebuie să acorde o *prioritate absolută asistenței victimelor* traficului de persoane, în special cu privire la grupurile cele mai vulnerabile : femeile, adolescenții și copiii<sup>1</sup>. Or, ceea ce apare indubitabil și impresionant în acțiunile autorităților românești este situarea acestora prin opoziție la principiul enunțat de Comitet. Dacă în cazul adeptilor MISA ne-am fi aflat în fața unor acte reprobabile de trafic, am fi identificat întâi și-ntâi măsuri de asistență, chiar primele, în favoarea persoanelor afectate. Or, nu s-a remarcat nici un interes pentru ființele traficate. Mai mult, așa-zisele victime s-au trezit hărțuite și chinute în numele așa-zisului trafic : minora Mădălina Dumitru a fost supusă tratamentelor degradante, autorii și autoarele plângerilor împotriva MISA și lui Gregorian Bivolaru au suferit mai întâi tracasări epuizante. Vânarea de potențiale victime a contrazis flagrant și punctul V (28) al Recomandării R (2000) 11 care cere „diminuarea numărului de proceduri oficiale și a efectelor lor traumatizante”.

Un al doilea aspect privește noțiunea de trafic ca atare. În condițiile în care Recomandarea R (2000) 11 a ales pentru trafic o definiție cât mai generală (în ciuda opiniei unui număr de experți), pentru a avea în vedere complexitatea situațiilor de exploatare sexuală, totuși anumite aspecte rămân indispensabile pentru a putea vorbi de trafic : statutul *consimțământului* și manifestarea *constrângerii*.

Poziția Comitetului de Miniștri a fost să nu facă din consimțământ o cerință obligatorie pentru statuarea unui caz de trafic. Pe o astfel de premisă au lucrat și procurorii în instrumentarea procesului împotriva adeptilor MISA. Numai că Parchetul din România nu a ținut cont nici de logica specifică exploatării sexuale, nici de raționamentul Comitetului de Miniștri în completitudinea lui. Irelevanța consimțământului are sensul că, „chiar dacă o persoană dorește să emigreze pentru a găsi de lucru și eventual pentru a se prostitua,

1. Anexa la Recomandarea R (2000) 11 adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 19 mai 2000 : Punctul II (2) și (3).

nu înseamnă că aceasta consimte să fie supusă violenței sau abuzurilor de tot felul”. Absența sau prezența consimțământului nu sunt factori determinanți *doar la începutul activității pe care o prestează*. *Per contrario*, existența consimțământului (inclusiv implicit) pentru activitățile reclamate drept „trafic” exclude acuza, căci altfel se compromit înseși noțiunile de „înțelegere” și de „contract”.

În categoria constrângerilor, Comitetul de Miniștri a inclus acțiuni de genul sechestrării, lovirii, violului, amenințării, abuzului unei poziții dominante ce profită de situația de vulnerabilitate a victimelor. Analiza vulnerabilității persoanelor despre a căror traficare se discută reprezintă deci o altă sursă de circumscriere a naturii acțiunilor reclamate. Semnificația dată de Recomandarea R (2000) 11 este următoarea: ansamblu de situații disperate de tip psihic, afectiv, familial, social și economic care pot face un om să accepte exploatarea. Faptul că Parchetul a ajuns să introducă în categoriile constrângerii și ale vulnerabilității elemente precum cererea de a respecta disciplina de viață într-un ashram și de asumare a principiilor Școlii MISA, respectiv, nevoia de ameliorare a stării de sănătate și de un mediu protector echivalează cu trimiterea în derizoriu a marilor teme ce au preocupat autorii Recomandării R (2000) 11.

## Voluntariatul și karma yoga: un fenomen mondial

Parchetul a avut nevoie de o acuzație majoră împotriva adepților MISA pentru legitimarea numeroaselor abuzuri la care aceștia fuseseră supuși timp de mai mulți ani și a ales în acest scop „traficul de persoane”. Infracțiunea are avantajul de a oferi un argument pentru mobilizarea unui spectru larg de instituții, inclusiv a serviciilor de informații. Numai că pilonul acestei infracțiuni, la care au recurs în final procurorii – folosirea muncii voluntare a adepților MISA, în special a celor care trăiau în ashram – nu este doar rizibil, cum s-a spus, ci se lovește și de amploarea fără precedent pe care a căpătat-o astăzi această formă de muncă în beneficiul altor persoane sau cu un anumit scop, fără plata timpului și eforturilor alocate<sup>1</sup>.

Însăși Organizația Națiunilor Unite are un vast program de voluntariat<sup>2</sup>. Din perspectiva ONU, „voluntariatul este benefic și societății, și voluntarilor individuali, căci întărește sentimentele de încredere, solidaritate și reciprocitate între cetățeni”<sup>3</sup>. Programele ONU tratează voluntariatul drept o manifestare „universală și inclusivă” și îi recunoaște valori precum libera voință, abnegația și angajamentul.

Există mii de oferte pentru voluntari, pe toate continentele, în țările bogate sau în cele sărace, din America până în Antarctica. Există sute de organizații de promovare a voluntariatului, acoperind activități extrem de variate, de la sprijinul dat copiilor străzii până la salvarea jaguarilor<sup>4</sup>. Eforturile care se cer voluntarilor sunt și ele foarte diferite: activități ușoare, de câteva ore pe zi, până la solicitări dificile, de durată, cărora nu le poate face față oricine. Voluntarii găsesc la locul de muncă cele necesare traiului. Unele

1. Am ales definiția de pe Wikipedia pentru a pune în evidență popularitatea acestui fenomen (<http://en.wikipedia.org/wiki/Volunteering>).

2. Vezi <http://www.unv.org>.

3. *Ibidem*.

4. Cum anunță, printre multe altele, site-ul Volunteer Projects in Central & South America, <http://www.volunteerlatinamerica.com/projects/index.html>.

condiții sunt confortabile, altele sunt foarte precare pentru un occidental. Deseori, voluntarul nu-și oferă doar munca și timpul, ci și plătește pentru „ocazia” de a lucra benevol. În Ecuador, pentru a te ocupa de copii, ai de plătit 830 de dolari pe lună, 1.400 dolari pentru două luni. În Vietnam, contribuția lunară pentru a da lecții de engleză atinge și ea aproape 1.000 de dolari.

Motivația voluntarilor este esențialmente morală. Uneori, aceștia se bucură să stabilească relații umane, să participe la viața unor comunități în care se simt utili. Între variatele tipuri de voluntariate, un caz de relevanță directă în acest context este cel al muncii în așezăminte cu rol de dezvoltare personală, eventual, de natură spirituală. Multe dintre ele sunt solicitante. Programul „Osho Multiversity” este dedicat meditației și implică o activitate „de șapte zile pe săptămână, cel puțin 8 ore pe zi”<sup>1</sup>. Reziidenții din mănăstirile Zen, călugări sau voluntari, se supun unui regim riguros. La Great Vow Zen Monastery din Statele Unite, programul începe la ora 3 : 50, urmează două ore de meditație și se derulează fără pauză până la cele două ore de meditație de la sfârșitul zilei<sup>2</sup>.

Numărul organizațiilor care peste tot în lume fac din muncă un exercițiu spiritual, fie în sensul carității dezvoltat de bisericile creștine, fie în sensul karma yoga, cu o enormă dezvoltare în India, este impresionant<sup>3</sup>. Principiul conform căruia voluntarii trebuie să respecte întru totul regulile locului, aplicat de orice organizație-gază, este cu atât mai strict în cazul așezămintelor spirituale. Condițiile, solicitările și regulile din ashramurile MISA sunt, prin comparație cu nenumăratele exemple din lume, foarte relaxate. Hotărând să facă din munca voluntară a unor adepți MISA proba traficării lor, Parchetul a ajuns să înfrunte, cel mai probabil fără să știe, logica voluntariatului, un fenomen de dimensiuni mondiale.

---

1. Vezi [http : //www.sakshin.com/Multiversity-E.html](http://www.sakshin.com/Multiversity-E.html).

2. Vezi [http : //en.wikipedia.org/wiki/Great\\_Vow\\_Zen\\_Monastery](http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Vow_Zen_Monastery).

3. Vezi, ca exemplu luat la întâmplare, Sat Yoga Institute, din Costa Rica ([http : //www.satyogainstitute.org/](http://www.satyogainstitute.org/)).

Partea a VI-a

Rechizitoriul și expertiza  
ca stigmatizare penală



## 16. Viciile rechizitoriului

### Lansarea rechizitoriului DIICOT

Dosarele ce fuseseră deschise pe numele unor membri sau adepți MISA nu reprezentau însă „Procesul”, acea acuzare și condamnare care, în fața opiniei publice, să demaște oficial și să pună la zid, *în sfârșit*, în fapte și nu în vorbe, „gruparea de crimă organizată” cea mai mediatizată din România. După atacurile brutale din 18 martie și 1 aprilie 2004, autoritățile alimentaseră presa, periodic, cu materiale picante. Totuși, întrebări suspicioase privind absența probelor ce urmau să fie luate în considerare de către instanțe după intervenția atât de amplă a forțelor de ordine apăruseră ici-colo imediat după evenimente : „Amplierea dată cazului Bivolaru [...] este cu greu justificată de dovezile prezentate, ieri, de reprezentanții instituțiilor implicate în această anchetă : Parchetul, Poliția, Procuratura”, se nota în *Cotidianul* din 25 martie 2004. Iar ziarista Rodica Culcer asuma într-un articol publicat în revista 22 că opinia publică se află în fața unui montaj de extracție totalitară : „Trăim, de fapt, un imens show Big Brother – dar nu acela de la Prima TV, ci acela imaginat de George Orwell în 1984”<sup>1</sup>.

Se ridică întrebarea : „De ce după punerea în mișcare a sute de specialiști și luptători ai forțelor de ordine liderii MISA nu se aflau în închisoare ?”. Începea să se facă simțită și presiunea sutelor de plângeri depuse de victime împotriva jandarmilor, procurorilor, ziaristilor.

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București a reușit să depună rechizitoriul abia în luna iunie 2007. Au fost inculpați 43 de adepți sau membri MISA pe baza unor argumente ce acopereau aproape 600 de pagini având ca anexe circa 100 de volume de „mărturii”. Iată în ce termeni se deschide preambulul amenințătorului document :

În perioada 1990-2004, inculpatul GREGORIAN BIVOLARU a inițiat și condus, sub acoperirea și în interiorul Asociației „Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut” (MISA), un grup infracțional organizat (cu valențe sectare), alcătuit din aproximativ 45 de persoane – o mare parte învinuți în prezenta cauză, ce acționa coordonat în baza unei structuri piramidale bine definite, sub conducerea autoritară a acestuia, în scopul extorcării și exploatării muncii neretribite prestate de către adepții MISA depersonalizați (sub pretextul practicării unei ramuri de yoga, respectiv KARMA-YOGA), atât în țară, cât și în străinătate, abuzându-se de autoritatea spirituală incontestabilă exercitată asupra lor de inculpatul BIVOLARU GREGORIAN în calitatea sa de „profesor de yoga”, „iluminat”, „guru” și „maestru spiritual”. Aservirea practicanților de yoga în cadrul MISA față de inculpatul BIVOLARU GREGORIAN și inducerea stării de deplină obediență a acestora s-au realizat cu ajutorul nemijlocit al persoanelor din

---

1. Rodica Culcer, „Cine se teme de MISA ?”, 22, 13 aprilie 2004.

eșaloanele de conducere a organizației prin recrutarea posibililor adepți, îndoctrinarea acestora, izolarea lor de familie, societate, locurile de muncă, cazarea acestora în comunități închise, autarhice (numite „ashramuri”), în condiții precare de subsistență, fiindu-le interzis aproape orice contact cu alte persoane non-aderenți MISA.

În acest context, inculpatul BIVOLARU GREGORIAN și ceilalți susnumiți în cauză au procedat atât la exploatarea sexuală, cât și a muncii fizice sau intelectuale a adepților MISA precum și la săvârșirea unor infracțiuni privitoare la viața sexuală, contra libertății persoanei, contra patrimoniului, de evaziune fiscală, spălare de bani, încălcarea legislației muncii și asigurărilor sociale de stat și a celei privitoare la protecția drepturilor de proprietate intelectuală.

Pe de altă parte, în perioada 1996-2004, în demersul de inducere în conștiința adepților MISA a unor stări de teamă, frustrare, neîncredere, generatoare de reacții atipice de comportament și care ar fi fost de natură să-i polarizeze pe aceștia în jurul său, inculpatul BIVOLARU GREGORIAN a inițiat și condus în interiorul acestei mișcări o grupare de factură naționalist-extremistă și xenofobă din care făceau parte inv. ROȘU PETRU, ROȘU CAMELIA, BURUIANĂ OVIDIU EUSEBIO, CHIȘCĂ CAMELIA, MAYER ANGELA și alții, ce a promovat în rândurile adepților MISA idei și concepții ce instigau la ură rasială, etnică, religioasă și antisemitism, această propagandă fiind realizată atât verbal, cât și prin intermediul publicării și difuzării în masă a unor cărți și reviste, având conținutul menționat anterior.

Pentru a se asigura de controlul total asupra acțiunilor aderenților săi, inculpatul BIVOLARU GREGORIAN a procedat la instalarea de plontoane, la organizarea unor echipe de ordine de inspirație paramilitară, la încurajarea delatunii între adepți, precum și la utilizarea unor mijloace electronice de interceptare a convorbirilor la distanță (microfon unidirecțional), iar pentru a înlesni comunicarea dintre el și locatarii ashramurilor a dispus instalarea unor stații de radio emisie-recepție a căror putere de emisie depășea limita legală.

În același scop inculpatul a dispus achiziționarea și utilizarea de aparatură electronică proprie manipulării psihice a adepților săi (inclusiv prin apelarea la mesaje subliminale).

De asemenea s-a reținut că, expresie a poziției pe care o avea inculpatul BIVOLARU GREGORIAN în conștiința colectivă a membrilor MISA, în noaptea de 12/13.03.2002 în incinta Sălii Polivalente din București aceștia din urmă, la dispoziția și cu nemijlocitul concurs al inculpatului, au pus în scenă un spectacol închinat lui cu ocazia aniversării a 50 de ani de viață, moment în care un mare număr de persoane între care se aflau și o parte dintre învinuiți au prezentat spectatorilor atât scene artistice „live” precum și imagini filmate anterior, toate cu un pregnant caracter obscen și care au fost de natură să aducă o puternică atingere bunelor moravuri.

## Punerea rechizitoriului DIICOT pe Internet

Cum se întâmplase și anterior, autoritățile au recurs la mijloace care transgresau standardele actului de justiție. Rechizitoriul a fost pus de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism la dispoziția presei, iar aceasta s-a grăbit, cum de altfel se premeditase, să-l ofere cititorilor. Procedeu a adus atingere prezumției de nevinovăție a inculpaților. Pentru instituțiile implicate în actul de justiție, necesitatea protejării datelor din dosare constituie un principiu de lucru afirmat și reafirmat de creatorii de doctrină. Iată, de exemplu, poziția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei în Recomandarea R (2000) 19 din anul 2000: „Procurorii trebuie să păstreze confidențiale informațiile obținute de la terți, în special atunci când prezumția de nevinovăție este pusă la îndoială, cu excepția cazului în care divulgarea este necesară în interesul justiției sau este permisă de lege (pct. 30)”.



Pentru opinia publică, standardele profesionale ale unui magistrat procuror sunt puțin cunoscute, de aceea enunțul Comitetului de Miniștri este util: el subliniază o dublă obligație a Parchetului. Pe de o parte, cea de a strânge probe menite să confirme vinovăția prezumtivă a inculpaților și de a se asigura că acestea sunt convingătoare. Pe de altă parte, în calitate de componentă a ansamblului instituțiilor justiției, Parchetul trebuie să evite tot ceea ce afectează corectitudinea procesului. Or, cum observa organizația SoJust într-un raport, rechizitoriul echivala cu un comunicat oficial. El „nu conține[a] precizări din care publicul să înțeleagă că vinovăția persoanei nu poate fi stabilită decât de o instanță de judecată și că până atunci datele culese în timpul anchetei penale sunt simple presupuneri. Din punct de vedere subiectiv, aceste comunicări au puterea de a induce publicului impresia vinovăției persoanelor la care se referă, la aceasta contribuind atât limbajul tehnic și specializat folosit, cât și autoritatea formală a instituției emitente”<sup>1</sup>.

În contextul dat, divulgarea rechizitoriului nu era în interesul justiției și nici permisă de lege. Este de amintit în special art. 12 din Legea nr. 544/2001 care exclude din categoria informațiilor de interes public acele date<sup>2</sup> a căror divulgare aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces. În consecință, „*acele date*” nu pot fi făcute publice.

Este în interesul justiției să vegheze asupra menținerii, în diferite etape, a prezumției de nevinovăție. Or, prin publicarea rechizitoriului, au devenit publice afirmații ale Parchetului care, în interpretarea SoJust<sup>3</sup>, erau „făcute fără rezervă, într-un limbaj tehnic și specializat, fiind analizate și descrise ca sigure atât faptele săvârșite, cât și vinovăția învinuitului sau inculpatului în ce privește comiterea acesteia”<sup>4</sup>. Procedul se adăuga de altfel unei lungi serii de acțiuni anterioare, provenind de la DIICOT, menite să mobilizeze opinia publică și instituțiile în jurul ideii de vinovăție a persoanelor anchetate.

Dacă asupra intenției de a înfrânge prezumția de nevinovăție în cazul inculpaților MISA mai exista vreo îndoială, plasarea rechizitoriului pe Internet a eliminat-o în totalitate, căci prezumția „presupune, de asemenea, că autoritățile au obligația de a nu pune la dispoziția mass-mediei informații care, prin forma și conținutul lor, pot prejudicia judecarea vinovăției unei persoane în urma unui proces echitabil în fața judecătorului”<sup>5</sup>.

Pentru profesioniști, prezumția de nevinovăție nu este o idee abstractă oarecare, utilă în interpretarea comportamentelor, ci o cerință codificată prin garanțiile internaționale ale procesului echitabil și prin reglementări interne lipsite de orice ambiguitate<sup>6</sup>.

1. SoJust, „Respectarea prezumției de nevinovăție în România”, [www.sojust.ro](http://www.sojust.ro).

2. Privitoare la procedurile judiciare în legătură cu persoane fizice identificate sau identificabile.

3. Analiza și critica SoJust în ceea ce privește acțiunile autorităților reprezintă un fapt remarcabil în contextul evenimentelor. Organizația înființată de persoane interesate de reforma sistemului juridic (magistrați, avocați, consilieri juridici, ziariști, studenți, politologi) a spălat, am putea spune, prin acțiunile unora dintre membrii ei, onoarea magistraților din România. Este remarcabil că, din luna ianuarie 2011, fondatorul SoJust, Cristi Danileț, a devenit membru al CSM, ales din partea Judecătorilor. Și tot remarcabilă, dar într-un sens negativ, este revocarea lui din Consiliu în luna februarie 2013.

4. SoJust, loc. cit.

5. *Ibidem*.

6. Art. 23 (8) din Constituție („până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare persoana este considerată nevinovată”), art. 4 din Codul de procedură penală (intitulat „Prezumția de nevinovăție”: „1. Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă. 2. După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului”) și o serie de articole din Codul penal.

În concluzie, chiar prin modul în care s-a procedat la lansarea rechizitoriului, Ministerul Public a recurs la un abuz. S-a mers până la a se indica, în cazul unor inculpați, date personale precum domiciliul, telefonul, punându-i, practic, pe cei în cauză, în mâinile cetățenilor indignați, la a căror intoxicare contribuisese cu atâta succes presa alimentată de Parchet și SRI. Prin divulgarea acestor informații, procurorul Marian Delcea a încălcat Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor, cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. Există și argumente pentru a vorbi despre incitarea potențialilor turbulenți la atacarea inculpaților.

Abuzul principal se află însă în conținutul rechizitoriului ca atare. Documentul semnat de către procurorul Marian Delcea din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial București, a fost construit astfel încât să diabolizeze inculpații. Calificativele, scenariile și interpretările domină analiza penală și probatoriul. Limbajul este unul al urii și disprețului. Locul argumentelor este luat de formulări falsificatoare sau tendențioase.

## Forțarea încadrării juridice

În procesul intentat adeptilor MISA, intențiile manipulative încep cu plasarea acuzațiilor sub competența DIICOT, structură cu personalitate juridică specializată a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Implicarea DIICOT a sugerat automat opiniei publice că membrii MISA, practicantii yoga și adepții ai unui mod alternativ de viață<sup>1</sup>, ar fi autorii prezumtivi ai unor fapte extrem de grave și amenințătoare. Legitimarea investigațiilor DIICOT – și nu a unor parchete obișnuite – în cazul MISA a avut la bază acuzarea unor membri ai Mișcării de „trafic de persoane”. Am prezentat preambulul rechizitoriului DIICOT cu referirea acestuia la trafic și am arătat pe larg în capitolul anterior cum s-a fabricat acuzația traficului și care sunt implicațiile acestei acuzații.

## Calificativele nonjuridice, injurios-bășcălioase și manipulative

Limbajul rechizitoriului, injurios-bășcălios, disprețuitor și manipulator la adresa tuturor adeptilor MISA, contribuie vădit la strategia de eliminare a prezumției de nevinovăție. Lexicul folosit demonstrează gradul de desconsiderare, de către procurorii DIICOT, a oamenilor asupra cărora fac investigații. Este manifest disprețul față de demnitatea umană, valoare consacrată drept „supremă” prin textul Constituției României, pe care profesioniștii din sistemul de justiție se presupune că au studiat-o și și-au însușit-o. Referiri la demnitatea umană apar și într-o serie de prevederi ale Codului de procedură penală.

Procurorul Marian Delcea se referă la inculpatul Gregorian Bivolaru în formulări precum „zis «Scumpi», și „Gurul dâmbovițean”. Asemenea termeni intimi folosiți de apropiatii

1. Este descrierea din Raportul lui Karl Erik Nylund – vezi „Decizia Curții Supreme suedeze în cazul Gregorian Bivolaru”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 3-4, 2005, p. 171.

lui Gregorian Bivolaru, ca și etichetele disprețuitoare utilizate de presă nu aveau ce să caute în documentul DIICOT. Anumite formulări sunt poate necesare identificării penale – cum ar fi „Grieg”, sau chiar „Guru” –, dar acestea sunt excepții.

Grupul MISA ar fi, spune rechizitoriul, un grup infracțional organizat „cu valențe sectare”, iar apartenența la MISA este descrisă, într-un alt punct, ca „apartenență la un grup religios cu valențe sectare”. Deși sintagma „valență sectară” poate căpăta un sens în metalimbajul juridic<sup>1</sup>, ea nu are nici un corespondent în Codul penal românesc. În consecință, nu există nici un motiv să apară în documentul DIICOT; este chiar contra-productivă, de vreme ce creează în opinia publică și, apoi, a judecătorilor o reacție adversă.

Nu ar fi singurul exemplu de etichetare nonjuridică manipulative. Referindu-se la o presupusă instruire a adepților MISA „să-și nege propria participare”, procurorul Marian Delcea folosește sintagma „această atitudine similară conceptului de «omerta»”. Singura rațiune a prezenței cuvântului „omerta”, fără sens juridic, este cea denigratoare, căci e împrumutată dintr-un context al amenințărilor și violenței. Nu există nici o probă privind „instruirea” adepților pentru negarea activităților la care au participat în cadrul Școlii MISA. Din contră, declarațiile arată asumarea practicilor Școlii de către cursanți<sup>2</sup>. Chiar dacă acuzația de mai sus ar fi fost probată de procuror, inculpații nu au de ce să fie incriminați: o persoană acuzată are dreptul să nu facă declarații ce-i sunt defavorabile.

Despre practicanții disciplinei yoga în cadrul MISA, rechizitoriul afirmă că ar fi „depersonalizați”. Ei s-ar afla în deplină obediență față de Gregorian Bivolaru întrucât au fost îndoctrinați, izolați de familie, de societate și de locurile de muncă. Aderarea la Școala MISA ar fi urmarea insatisfacțiilor lor personale și greutăților cotidiene. Adepții Mișcării ar fi persoane „racolate” care au acceptat să li se interzică „aproape orice contact cu alte persoane non-aderenți MISA”. În perioada 1996-2004 ei ar fi trăit „stări de teamă, frustrare, neîncredere, generatoare de reacții atipice de comportament și care ar fi fost de natură să-i polarizeze pe aceștia în jurul său”. Rechizitoriul își asumă, iată, rolul unui portret psihologic injurios, contrar, desigur, imaginii de sine a adepților MISA, incompatibil cu natura unui rechizitoriu strict reglementat. Codul de procedură penală impune respectarea inculpaților fără a lăsa loc de interpretare: „Orice persoană care se află în curs de urmărire penală sau de judecată *trebuie tratată cu respectarea demnității umane* (subl.n.)”<sup>3</sup>. Nu e vorba numai despre o prevedere a legislației penale, ci de principiile mai generale ale unei doctrine care este urmată oriunde există democrație<sup>4</sup>.

Activităților curente ce țin de organizare li se sugerează, prin etichete, un caracter criminal. În legătură cu atribuirea unor responsabilități în ashramuri, se spune că Gregorian Bivolaru ar fi procedat „la instalarea de plantoane”. Persoanele care se ocupă de pregătirea manifestațiilor MISA ar face parte din „organizarea unor echipe de ordine de inspirație paramilitară”. Discuțiile privind viața în comun sunt expresia „încurajării

1. De exemplu, când se face o analiză sociologică asupra percepției opiniei publice privitoare la un grup de tip MISA.
2. Refuză, în schimb, interpretările pe care le dă DIICOT acestei practici.
3. Art. 11 (1) din Codul de procedură penală, publicat în *Monitorul Oficial*, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010.
4. Legea puterii judecătorești din Spania precizează ca abatere disciplinară utilizarea în cadrul hotărârilor judecătorești a unor expresii nenesecare extravagante sau care pot fi jignitoare sau lipsite de respect, din punct de vedere al raționamentului juridic.

delatiunii între adepți”. Pentru a înlesni comunicarea dintre Gregorian Bivolaru și locatarii ashramurilor, acesta ar fi dispus instalarea unor stații de radio emisie-recepție<sup>1</sup> care, împreună cu alte instalații audio și video oarecare ar reprezenta „aparatură electronică proprie manipulării psihice a adepților săi (inclusiv prin apelarea la mesaje subliminale)”. Celor mai banale activități ale vieții în comun li s-a dat o aură conspiraționistă. Aproape comic, despre grup se spune că este alcătuit din aproximativ 43 de persoane care ar acționa „coordonat în baza unei structuri piramidale bine definite”.

Conform rechizitoriului, actul înființării Mișcării Integrării Spirituale în Absolut ar arăta astfel: „După o perioadă de «ucenicie» a mișcării, necesară atragerii de prozeleți în jurul grupului inițial alcătuit din persoane care se cunoșteau anterior anilor '90, aceasta s-a structurat, fiind organizată pe paliere de comandă și execuție”. Actul oficial al DIICOT dă pașilor creării MISA o aură criminală, deși sunt pașii inerenti oricărei organizații neguvernamentale: în momentul inițierii și constituirii unui ONG, mulți dintre viitorii membri au scopuri și entuziasme, dar o slabă înțelegere a procedurilor și exigențelor. În consecință, unii dintre asociați explică ordinea pe care o impune legea, alții propun regulile pe care le doresc însăși asociații, mai întotdeauna există și câțiva care învață regulile specifice ONG-urilor. De ce organele de conducere impune chiar de lege sunt descrise ca „palier de comandă”? De ce membrii sunt numiți „prozeleți”, termen peiorativ care urmează cariera unor cuvinte precum „jidan”, „bozgor” etc.? Persoanele palierului de comandă ar fi ajuns în aceste poziții „prin ascensiune treptată, după atente selecții și dovezi de loialitate”. Rechizitoriul îi acuză chiar de faptul de a se fi „specializat”. Procurorul declară că „membrii palierului de comandă nu mai au legături directe cu adepții MISA – vulgul, contactul cu marea masă fiind realizat de persoanele din eșalonul imediat inferior”. Aceștia, reprezentând „palierul de execuție”, s-ar implica doar în activități bine stabilite, ordonate. Ei nu ar avea o viziune de ansamblu asupra întregului complex infracțional.

Rechizitoriul susține că există un „eșalon doi” căruia i-ar cădea în atribuții materializarea efectivă a dispozițiilor date de lideri. Unii membri MISA, „persoane de încredere participând susținut la activitatea ilicită”, nu își implică șefii și nu dau declarații împotriva acestora întrucât ar fi fost instruiți în acest sens. Printr-un astfel de enunț, DIICOT îi face implicit vinovați de participare pe cei împotriva cărora nu există probe. Confirmarea vinovăției ar rezulta, în perspectiva magistratului, din faptul că persoanele vizate nu dau declarații împotriva lor însele și împotriva liderilor! Autorii rechizitoriului ajung să introducă „prezumția de vinovăție” în cazul persoanelor care nu confirmă prin declarații așteptările Parchetului.

Folosirea unor astfel de enunțuri de către DIICOT este incompatibilă cu cerințele unui proces echitabil. Presumția de nevinovăție ce trebuie respectată în absolut toate fazele procesului „subzistă și după finalizarea procesului penal, atunci când acesta nu se finalizează cu o hotărâre de condamnare”<sup>2</sup>. Susținând că absența probelor este rezultatul ascunderii acestora prin coordonarea dintre inculpați, procurorul Marian Delcea sugerează că „eșecul” condamnării nu va confirma nevinovăția persoanelor aduse în fața instanței. Ideea este reluată în concluzia procurorului DIICOT: „Această atitudine, similară conceptului de «omerta», îngreunează sau chiar face imposibilă demantelarea întregii activități infracționale sau deconspirarea tuturor membrilor rețelei, iar în cazul în care, prin

1. Tot ceea ce era de menționat de către organul de anchetă consta în faptul că stația avea o putere de emisie ce depășea limita legală – dacă nu cumva și această afirmație reprezintă un fals.

2. SoJust, loc. cit.

intervenția organelor judiciare, o parte este anihilată, palierele de comandă, a căror implicare nu întotdeauna poate fi documentată în mod eficient, dispun racolarea de noi membri, pentru continuarea activității în baza aceluiași mod de operare”.

Afirmațiile anterioare, conform cărora rețeaua adepților MISA ar fi inerent criminală, iar acest „adevăr” se află dincolo de succesele sau insuccesele autorităților de a dovedi faptele criminale, compromit documentul care poartă egida Ministerului Public.

Rechizitoriul trebuia, în principiu, să demonstreze specificul infracțiunii, adică să prezinte „descrierea și interzicerea conduitei contrare celei dorite”<sup>1</sup>. Iată cum arată prezentarea DIICOT :

Odată ajunse acolo, persoanele racolate rup legăturile cu familia și se izolează de restul semenilor, formându-și propriul univers specific yoghinilor, contribuind cu munca fizică la activitățile desfășurate în ashram, implicându-se în suportarea diverselor cheltuieli financiare pe care le presupune plata cursurilor, manualelor, legitimațiilor, taxelor de participare la simpozioane, tabere, aceasta reprezentând în fapt o importantă componentă a modului de finanțare a organizației în cauză.

Nici una dintre faptele enumerate în acest pasaj, dacă ar fi adevărate – cel puțin unele sunt –, nu intră în conflict cu vreuna dintre legile României.

Daunele aduse inculpaților de limbajul defăimător sunt amplificate de larga răspândire a acestuia în ziare și pe Internet. Acțiunea DIICOT înfruntă fățiș jurisprudența CEDO care a stabilit ca reprezentanții statului să se abțină să declare public faptul că cel pus sub urmărire penală sau trimis în judecată este vinovat de săvârșirea infracțiunii ce i se reproșează, mai înainte ca vinovăția acestuia să fie stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă<sup>2</sup>.

Procurorul Marian Delcea a operat și la un nivel ceva mai subtil al limbajului. În prezentarea acuzațiilor, domnia sa nu a făcut clară distincția între asociația „Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut” și „grupul infracțional organizat” pe care dorește să îl deconspire prin rechizitoriul său. Nu este singurul exemplu al unei derive a sensurilor menite să producă confuzii în mintea cititorului și/sau judecătorului.

## Invocarea incorectă, parțială și tendențioasă a documentelor internaționale

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București a propus, în rechizitoriul său, o analiză a felului în care apar, dintr-o perspectivă internațională, faptele cu care s-a confruntat DIICOT<sup>3</sup>. Formula, deloc obișnuită pentru un act de deschidere a acțiunii penale, exprimă o nevoie suplimentară de legitimare, forțând retorica trimiterii în judecată. Pentru a preîntâmpina nedumeririle, documentul a invocat nevoia înțelegerii mai aprofundate a cazului, căci „în vederea identificării *naturii* organizației constituite și dezvoltate de către persoanele din eșalonul

1. Costică Bulai, *Manual de drept penal. Partea generală*, ALL, București, 1977, p. 146.

2. Dispozițiile art. 6 (2) al Convenției Europene a Drepturilor Omului – vezi SoJust, loc. cit.

3. Vezi, pentru o primă analiză, Gabriel Andreescu, „Rechizitoriul DIICOT în cazul MISA : prezumția de nevinovăție”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 2, 2007, pp. 15-36.

de conducere al MISA, a condițiilor care au făcut posibilă săvârșirea faptelor ce fac obiectul prezentului rechizitoriu și a atitudinii adoptate de către mai multe state ale căror autorități s-au confruntat cu situații similare, se impune o expunere a textelor de lege cu incidență în această materie la nivel european și mondial precum și o enumerare descriptivă a unor entități similare”. Aceste texte de lege, susține procurorul Marin Delcea, ar reprezenta „Reglementări internaționale privitoare la secte și Noile Mișcări Religioase”.

Rechizitoriul enumeră ca titluri Declarația universală a drepturilor omului, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. Citează prevederi cum ar fi: „nimeni nu va fi ținut în sclavie, nici în servitute”, „nimeni nu va fi supus la tortură, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante”. Deși aceste documente internaționale au o anumită relevanță în definirea activităților infracționale, ele nu spun ceva specific asupra problematicei activității sectelor. De fapt, în paradigma drepturilor omului, termenul „sectă” este de evitat din cauza conotațiilor sale peiorative. Nici unul dintre documentele enumerate nu-l folosește.

Rechizitoriul se referă și la un număr de recomandări și rezoluții dedicate problematicii acelor comunități religioase cunoscute în opinia publică sub numele de „secte”. Acestea nu au statut de reglementări internaționale, cum enunță documentul DIICOT, ci de propuneri adresate statelor care aparțin organizațiilor interguvernamentale respective. Prima este Recomandarea nr. 1178/1992 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind „sectele și Noile Mișcări Religioase”. Conform rechizitoriului, recomandarea Consiliului Europei

exprimă îngrijorarea acestui organism internațional cu privire la activitatea desfășurată de secte și alte „Noi Mișcări Religioase” solicitându-se statelor membre: să înființeze autorități independente care să monitorizeze activitatea sectelor și să facă publice activitățile negative ale acestora (art. 7, pct. 1); să aplice riguros o legislație de protejare a minorilor, iar celor care fac parte din secte să li se aducă la cunoștință că au dreptul să iasă din acestea (art. 7 pct. 5); să înregistreze la autoritățile de protecție socială toate persoanele care muncesc pentru secte și să ia măsuri pentru a garanta accesul la asigurările sociale atât a persoanelor sus-arătate, cât și acelor care decid să părăsească sectele (art. 7 pct. 6).

Cităm în continuare :

La data de 22 iunie 1999, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a adoptat Recomandarea nr. 1412/1999 privind activitățile ilegale ale sectelor. Prin acest document, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei înțelege: să își exprime îngrijorarea cu privire la activitatea sectelor, indiferent de natura (religioasă, ezoterică sau spirituală) pe care acestea o revendică (art. 5); subliniază importanța deosebită a culegerii de informații veridice asupra activității sectelor și aducerea lor la cunoștința publicului larg (art. 7); acordă o mare importanță protejării împotriva relelor tratamente, abuzurilor sexuale, îndemnurilor la abandon școlar, îndoctrinarea prin „spălarea creierului” („brainwashing”), săvârșite de membrii grupărilor (sectelor) religioase, ezoterice sau spirituale față de persoanele vulnerabile (în special minori) (art. 9).

Rechizitoriul adaugă :

Prin art. 10 din acest document, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei solicită statelor membre: să înființeze autorități naționale independente pentru monitorizarea activității grupărilor (sectelor) religioase, ezoterice sau spirituale (art. 10 pct. 1); să declanșeze proceduri

penale și civile împotriva activităților ilegale realizate de grupările sus arătate (art. 10 pct. 3); să combată apariția cazurilor de încălcare a îndatoririi de a urma cursurile școlare obligatorii (art. 10 pct. 4); să încurajeze înființarea de organizații neguvernamentale ale victimelor și ale familiilor victimelor grupărilor (sectelor) religioase, ezoterice sau spirituale, în special în țările din centrul și estul Europei (art. 10 pct. 5).

Prezentarea pe care DIICOT o face celor două recomandări este realizată printr-o manipulare flagrantă a conținutului acestora. Direcția trece sub tăcere insistența cu care ambele documente cer statelor să asigure protecția tuturor persoanelor față de orice formă de discriminare și, în consecință, să respecte libertatea de conștiință și religie a membrilor grupărilor numite de societate „secte”. Autoritățile publice trebuie să evite judecățile de valoare cu privire la credințele specifice – ceea ce DIICOT face în mod sistematic în rechizitoriul său –, în conformitate cu principiul mai general al neutralității statului în materie de valori filozofice sau religioase<sup>1</sup>.

Manipularea documentelor nu se face doar prin interpretare, ci și prin falsificarea textelor. Conform rechizitoriului, articolul 5 al Recomandării nr. 1412/1999 ar avea următorul conținut: „Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei înțelege să își exprime îngrijorarea cu privire la activitatea sectelor, indiferent de natura (religioasă, ezoterică sau spirituală) pe care acestea o revendică”. Traducerea corectă a documentului este alta: „Adunarea [Parlamentară] a ajuns la concluzia că [...] există o preocupare cu privire la acele grupuri considerate ca secte, oricare ar fi descrierea religioasă, ezoterică sau spirituală pe care acestea o adoptă, și este necesar să se aibă acest lucru în vedere”.

DIICOT a transformat ideea recunoașterii de către Adunarea Parlamentară a existenței unei preocupări cu privire la grupurile considerate secte în „exprimarea îngrijorării față de secte”.

Schimbarea textului internațional nu poate fi o scăpare, căci interesul Adunării Parlamentare apare explicat în art. 4 al Recomandării: a fost determinat de incidentele ce au avut loc în cadrul câtorva secte. Cu alte cuvinte, nu activitatea sectelor în sine constituie subiect de îngrijorare, grupările respective bucurându-se de exercitarea deplină a libertății de conștiință, ci apariția unor manifestări cu caracter ilegal în cadrul unor comunități ce se autodefinesc ca religioase, ezoterice sau spirituale. Recomandarea revine în mod repetat asupra obligației statelor de a interveni împotriva oricărei acțiuni ce discriminează sau marginalizează aceste grupări religioase ori spirituale minoritare (vezi și art. 10, vii). Nu „lupta împotriva sectelor” constituie motivația Recomandării nr. 1412, cum sugerează DIICOT, ci apărarea persoanelor vulnerabile, în special, a ființelor celor mai vulnerabile, copiii, ce pot suferi rele tratamente, viol, neglijare, îndoctrinare prin spălarea creierului și nefrecventarea școlii.

Copiii care au participat la activitățile MISA sunt puțini și, de asemenea, puțini sunt părinții care și-au adus copiii la unele manifestări ale Mișcării. Regulile MISA prevăd, de la începutul anilor 2000, ca tinerii interesați de practica Școlii să aibă peste 16 ani la înscriere. Dacă nu depășesc 18 ani, ei completează un formular contrasemnat de părinți sau vin împreună cu aceștia. Regulile organizației sunt deci mai stricte decât prevederile Legii privind interesul superior al copilului, care dă tinerilor care au împlinit 16 ani dreptul deplin să-și manifeste opțiunea în materie de conștiință și credință. În ciuda

1. Vezi reiterarea recentă a principiului în cauza Lautsi c. Italia: „Obligația de neutralitate și de imparțialitate a statului este incompatibilă cu orice evaluare de către stat a legitimității convingerilor religioase sau a modului în care aceste convingeri sunt exprimate” (Diana Olar, „Cauzele Lautsi c. Italia și Kuliš și Różycki c. Polonia”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 4, 2009, p. 108).

eforturilor ample făcute de DIICOT, ai cărei procurori au mers de la familie la familie (de practicanți MISA), nu s-au putut găsi dovezi în sensul abuzului<sup>1</sup>. Relele tratamente aplicate copiilor, violul, neglijarea, îndoctrinarea și nefrecventarea școlii, pe care le invocă textul Recomandării nr. 1412, nu au nimic comun cu practica Yoga<sup>2</sup>. Probatoriul DIICOT nu conține date privitoare la categorii de persoane vulnerabile, preocupare a documentelor internaționale citate de procurorul Marian Delcea, care s-ar afla sub influența perturbatoare a MISA. Adulții cu putere de discernământ care s-au constituit părți civile în cadrul procesului, în condiții care ridică întrebări, nu aparțin unor grupuri vulnerabile.

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism citează și documente provenind de la Uniunea Europeană. Este invocată Rezoluția Parlamentului European 2002/2013 (INI) cu privire la situația drepturilor fundamentale în UE<sup>3</sup>:

Potrivit art. 35 din acest act, sunt avertizate statele membre cu privire la activitatea grupărilor cu caracter sectar care „pun în pericol integritatea fizică sau psihică a persoanelor”, îndemnând statele membre să combată, folosind legislațiile penale și civile naționale, activitățile (pericolele) ilegale ale acestor organizații.

Este de subliniat că avertizarea se referă nu la grupările cu caracter sectar în general, ci la acelea „care pun în pericol integritatea”. Enunțul, tradus de această dată corect de DIICOT, apare la secțiunea „Libertatea de gândire, conștiință și religie”, în care este exprimată totodată preocuparea pentru exercitarea libertății de conștiință.

Este amintită și Rezoluția W-10 a Parlamentului European, al cărui text a fost pregătit de Direcția Generală de Studii cu titlul „Sectele în Europa”, cu afirmația că

unele secte cu răspândire internațională desfășoară activități cu caracter penal, care încalcă drepturile omului, cum ar fi: rele tratamente, abuz sexual, lipsire ilegală de libertate, sclavie, încurajează comportamentele violente și propagă idei rasiste, evaziune fiscală, spălare de bani, trafic de arme și droguri, încălcări ale legislației muncii, practicare ilegală a medicinei etc. (pct. E). Ca urmare, Rezoluția „îndeamnă statele membre să ia măsuri ca autoritățile judiciare naționale (inclusiv poliția) să aplice legea cu fermitate și să coopereze strâns între ele pentru a combate încălcările drepturilor fundamentale ale omului de către anumite secte (pct. 2)”.

Traducerea DIICOT a fost și la acest punct corectă, dar a avut grijă să fie parțială. Direcția nu face referire la sublinierea Parlamentului European, complementară, conform căreia multe organizații religioase și secte „sunt perfect legitime și deci modul lor de organizare și activitățile lor se bucură de garanțiile libertății individuale și de religie fundamentate în Convenția europeană a drepturilor omului”<sup>4</sup>.

1. În privința acuzațiilor referitoare la „relațiile sexuale cu minori”, aduse lui Gregorian Bivolaru, vezi capitolul anterior.
2. Prin comparație, Ministerul Public pare indiferent față de situația din așezămintele Autorității Naționale de Protecție a Drepturilor Copilului, unde cei internați se află într-un permanent pericol. Am amintit investigațiile făcute de asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință”: numai în anul 2006, la așezământul din Buzău, condus de o persoană care nu îndeplinește condițiile profesionale și deci ocupă ilegal funcția de director, au murit trei copii. Ministerul Public nu a deschis nici o investigație în acest caz, în ciuda sesizărilor repetate ale lui Emil Moise, președintele asociației. Vezi și dezvăluirile din anul 2013 privitoare la legarea copiilor de paturi în spitale.
3. European Parliament resolution on the situation as regards fundamental rights in the European Union 2002 (2002/2013 [INIS]), OJC 76E/412, 25 March 2004.
4. Punctul D, [http://www.europarl.europa.eu/workingpapers/cito/w10/annex1\\_en.htm](http://www.europarl.europa.eu/workingpapers/cito/w10/annex1_en.htm).



Documentele internaționale pun în lumină cele două dimensiuni care intră în sarcina statelor. Una este să ferească societatea de infracțiunile oamenilor certați cu legea, căci grupări și activități criminale au existat și încă mai există. Dar cealaltă este garantarea exercițiului drepturilor și libertăților pentru persoanele aflate sub jurisdicția statului. Pentru ca tabloul să fie complet, Rezoluția W-10 din 1997 a Parlamentului European se simte obligată să reafirme importanța asigurării exercițiului libertății de gândire, conștiință și religie și al libertății de asociere. Limitarea exercitării unui drept nu poate fi legitimată decât în urma unor considerente precum afectarea securității naționale, a ordinii publice, a drepturilor și libertăților celorlalți și alte criterii strict circumscrise.

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a evitat să pună în lumină ansamblul reglementărilor în raport cu care instituția este legitimată să acționeze. Prin prezentarea parțială ori incorectă a instrumentelor internaționale pe care le citează, ea le-a transformat în sursă de propagandă a atitudinilor ostile față de inculpați și le-a descris ca susținătoare ale propriilor acuzații. Și prin această operație, DIICOT a lucrat la subminarea prezumției de nevinovăție. Judecătorul sau simplul cititor care va citi Capitolul II al rechizitoriului va avea impresia că, asemenea DIICOT, comunitatea internațională este pornită să vâneze și să acuze grupările religioase, ezoterice sau spirituale – MISA fiind plasată între acestea. Procedul DIICOT de a ține în obscuritate anumite prevederi ale documentelor internaționale citate *care au relevanță centrală în proces* reprezintă o încălcare directă a prevederilor procedurii penale care vin în întâmpinarea dreptului la un proces corect. Urmărirea penală are ca obiect obținerea probelor ce clarifică actele infracționale, dar, în aceeași măsură, și identificarea probelor de nevinovăție, între care sunt incluse stările, împrejurările și circumstanțele – cum ar fi exercitarea libertății de gândire, conștiință și religie – al căror efect constă în atenuarea răspunderii penale (când e cazul).

## Plasarea MISA în categoria sectelor

Plasarea unui grup în categoria sectelor nu are, în sine, implicații juridice. Cuvântul e folosit mai rar sau mai des, în funcție de contextul sociocultural. În România sunt deseori numiți sectanți bapțiștii, adventiștii, martorii lui Iehova ș.a., persoane care aparțin unor biserici cu statut de cult<sup>1</sup>. Încălcarea legii se incriminează în același fel, indiferent dacă vinovații sunt sau nu membri ai unor secte. Iată de ce includerea în rechizitoriul DIICOT a unui documentar privind „Evoluția fenomenului sectar pe plan mondial” și activitățile ilegale, respectiv, măsurile luate de autorități contra unor grupări sectare ridică o obiecție de principiu. Tema rămâne de interes pentru cercetările sociologice, antropologice, religioase sau culturale, dar nu are ce să caute într-un act oficial de trimitere în fața instanțelor a unor învinuiți.

Procurorul Marian Delcea susține în rechizitoriul semnat de domnia sa că „atât la momentul constituirii [MISA] cât și ulterior, [Gregorian Bivolaru] s-a inspirat după modul de organizare și funcționare al unor entități de o natură și scop similare care își aveau ființă atât în spațiul european cât și pe alte continente, după cum rezultă din capitolul intitulat «Evoluția fenomenului sectar pe plan mondial»”. În dosar nu există nici o probă

1. Vezi, printre altele, Gabriel Andreescu, „Manualele : discriminare ori îndoctrinare ?”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 4, 2007, pp. 28-37.

care să arate că procurorul DIICOT ar fi avut acces la gândurile care l-au inspirat pe domnul Bivolaru să creeze MISA, nici un înscris al celui în cauză care să probeze o documentare privind înființarea „unor entități similare”. Astfel de alegații au doar rolul de diabolizare a liderului spiritual al MISA și a susținătorilor săi.

Informațiile oferite de DIICOT în documentarul privind evoluția fenomenului sectar sunt precare. Ele nu pot oferi baza unei judecăți, cu atât mai mult în contextul unui proces penal. Lista cazurilor alese de procurorul Marin Delcea începe cu Lalit Mohan, conducătorul sectei „Bractwo Zakonne Himavanti”, condamnat la 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de violență și pentru amenințarea de natură teroristă de a arunca în aer lăcașe de cult aparținând Bisericii Catolice din Polonia.

Cazul lui Lalit Mohan este însă cunoscut pentru ambiguitățile sale, iar unele organizații îl consideră victima unei Polonii aflată în faza unui fundamentalism catolic. Oricum, exemplificarea rechizitoriului cu un caz de terorism nu își găsește contextul.

O altă referire se face la James Donald Walters – numele spiritual: Swami Kriyananda –, fost lider al sectei „Ananda Assisi” din Italia. Conform documentarului DIICOT, ar fi fost expulzat din SUA ca urmare a condamnării sale pentru abuz sexual săvârșit asupra a patru minore. Ajuns în Italia, a organizat o comunitate spirituală. Adepții grupării sale, cazați în ashramuri, ar fi fost determinați să muncească fără plată în folosul său și al sectei, încasând o sumă de bani pentru acest „privilegiu”. Tribunalul Civil și Penal din Perugia – Italia a dispus în anul 2004 arestarea preventivă a lui James Donald Walters și a încă 9 membri ai conducerii „Ananda Assisi” pentru asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni: extorcare, ținerea adepților sectei în stare de sclavie și obligarea acestora, prin amenințări morale și psihice, să muncească gratis, să-și abandoneze propriul loc de muncă, să facă „donații” și „cadouri” în bani sectei.

Sursele pe care am putut să le consultăm nu vorbesc însă despre abuzul sexual al lui Donald Walters asupra a patru minore. Susținerea pare din primul moment absurdă, căci este de neînchipuit ca justiția americană să lase liber, expulzându-l, pe cineva care a săvârșit o astfel de infracțiune. În plus, au fost bine documentate suspiciunile privind celelalte reclamații împotriva lui Walters. Urmărirea penală din 2004 împotriva conducerii „Ananda Assisi”, de care amintește DIICOT, urmare a unei plângeri din interiorul comunității, era stinsă în anul 2006<sup>1</sup>. În concluzie, DIICOT a falsificat cazul Donald Walters împachetându-l într-o aură neagră care să-i servească demonstrației. Justiția nu l-a găsit pe liderul „Ananda Assisi” vinovat<sup>2</sup>, dar procurorul român își întemeiază opiniile pe acuzații, și nu pe hotărârea instanței.

Exemplul următor, al lui Uffe Hove, conducătorul sectei „Emankaya” din Danemarca, se sprijină pe date confirmate. A fost condamnat la 7 ani închisoare pentru lovituri cauzatoare de moarte aplicate unei femei în vârstă de 50 de ani, în cursul unui ritual sado-masochist. Rechizitoriul, plecând de la aceste aspecte tragice, le manipulează când ajunge să se refere la cei 4 membri ai sectei condamnați în 2003 la pedepse privative de libertate „pentru atragerea și cazarea într-un stabiliment al sectei (similar ashramurilor) a unei minore de 17 ani”. Sursele arată că minora în cauză, aflată de mai demult în comunitatea lui Hove, avea în 2003 vârsta de 15 ani<sup>3</sup>. De ce schimbarea de vârstă în documentul

1. În 2006, Walters/Swami Kriyananda a devenit membru al Clubului de la Budapesta, ca prețuire pentru „serviciul adus viitorului spiritual al omenirii”. Din Club fac parte personalități precum Dalai Lama, Desmond Tutu, Jane Goodall ș.a.
2. Cazul este cel mult neclar ori multivalent.
3. Vezi [http://www.countsixart.com/visionculturemagazine/articles/ekstrabladet10aug\\_eng.html](http://www.countsixart.com/visionculturemagazine/articles/ekstrabladet10aug_eng.html).

DIICOT? Atât avea Mădălina Dumitru, 17 ani, în luna martie 2004, când Direcția a încercat să o folosească împotriva lui Gregorian Bivolaru.

Documentarul amintește „sectele organizate de gurul Maharishi Mahesh Yogi” în SUA („Misiunea luminii divine”) și Olanda („Terra Universală a Păcii Lumii”) întrucât acesta este și inițiatorul „Meditației Transcendentale”, al cărui adept a fost în anii '70-'80 și Gregorian Bivolaru. Procurorul Marian Delcea vede în scandalul Meditației Transcendentale proba vinovăției lui Bivolaru. Magistratul român își însușește astfel, în anul 2007, poziția Securității din anul 1982, contestând implicit că aceasta ar fi fost instrumentul de represiune al regimului comunist.

Cunoscutul autor spiritual Osho este prezentat drept un infractor oarecare ce se ocupă cu depersonalizarea aderenților „prin diverse mijloace”. Se susține că în anul 1985 „a fost arestat de FBI, fiind ulterior judecat pentru 34 de capete de acuzare și deportat din SUA”. Surse credibile se referă la arestarea lui Osho în luna octombrie 1985, în Carolina de Nord, din cauza unei violări minore a legislației privind imigrația. S-a realizat o înțelegere în urma căreia i s-a dat o pedeapsă cu suspendare, cu condiția de a părăsi America.

Despre „Ananda Marga”, DIICOT repetă calomniile pe care SRI le proferase mai demult la adresa acestei grupări. Între timp, Organizația dăduse în judecată Serviciul Român de Informații și câștigase procesul, ceea ce obliga Direcția, chiar în sens juridic, să evite colportarea lor<sup>1</sup>. „Ananda Marga” a realizat fapte remarcabile de asistență umanitară în România – printre altele, deschiderea unor centre pentru copii.

Cazurile unor secte cu adevărat problematice – precum Biserica Unificării fondată de Sun Myung Moon; Biserica Scientologică inițiată de Lafayette Ron Hubbard; „The Spiritual Human Yoga” al cărei lider, Master Dang, a fost închis timp de 65 de zile din cauza tulburărilor create printre adepții de profețiile sale apocaliptice – sunt tratate în rechizitoriu la nivelul presei de scandal. Lipsește tocmai miza juridică a exemplificărilor. Acestea ar fi putut deveni un studiu de caz util din perspectiva conflictului de drepturi, a posibilităților și limitelor de intervenție a autorităților statului în viața unei comunități străne în jurul unor opțiuni de conștiință sau credință.

Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București a enumerat și câteva secte legate de evenimente care au zguduit lumea: Aum, din Japonia, autoarea atacului cu gaz sarin în metroul din Tōkyō; Centrul Lumii Divine din Elveția, al cărui lider, Swami Omkarananda, a fost condamnat la 14 ani de închisoare pentru instigarea unui adept al sectei la uciderea unui oponent al acesteia; Templul Popoarelor, înființat în SUA, mutat apoi în Guyana, unde liderul Jim Jones a convins 924 de adepți să se sinucidă colectiv; Ordinul „Templului Soarelui”, o grupare ai cărei lideri au organizat sinucideri rituale în Franța, Canada și Elveția. Care este legătura dintre MISA și aceste comunități care propagă o viziune apocaliptică asupra lumii? Alăturarea este sugerată sistematic, printre altele prin susținerea repetată că „adeptii trebuiau să muncească fără plată în beneficiul [comunității] și al gurului” și că locuiau într-un fel de ashramuri.

Faptul că Aum, Centrul Lumii Divine etc. se reclamau, ca și MISA, de la discipline ezoterice nu justifică conexiunea. Asocierile făcute de DIICOT între sectele amintite și MISA sunt de rea-credință, mistifică și stigmatizează. Ele reprezintă probe ale strategiei sistematice prin care DIICOT încalcă prezumția de nevinovăție a inculpaților. Existența

1. Gabriel Andreescu, „Evoluția culturii drepturilor omului *versus* evoluția culturii de securitate”, *Revista Română de Drepturile Omului*, nr. 28, 2004, pp. 54-55.

unor proceduri comune precum munca voluntară, eventual viața în comunitate nu are nici ea vreo relevanță juridică. Analogia este tot atât de greșită pe cât ar fi compararea DIICOT-ului cu Gestapo-ul ori procuratura lui Vișinski, pe motiv că toate cele trei instituții au investigat și acuzat „inculpați” și au folosit mijloace de urmărire și pedepsire.

## Acuzația de propagandă antisemită

Un alt element al rechizitoriului este acuzarea lui Gregorian Bivolaru că ar fi creat în interiorul MISA o grupare de factură naționalist-extremistă și xenofobă, din care făceau parte Petru Roșu, Camelia Roșu, Ovidiu Eusebio Buruiiană, Camelia Chișcă, Angela Mayer și alții, ce ar fi promovat în rândurile adeptilor ideii și concepții care instigau la ură rasială, etnică, religioasă și antisemitism :

Fapta inculpatului Bivolaru Gregorian, constând în aceea că împreună cu înv. Buruiiană Ovidiu Eusebio, înv. Roșu Camelia și înv. Roșu Petru [...], prin publicarea și vânzarea cărților *Dezvăluiri cutremurătoare despre modul în care francmasoneria încearcă să distrugă România, SIDA și francmasoneria, România în fața unui alt Israel și Francmasoneria – misterele dezvăluite ale unei gigantice conspirații satanice planetare*, în care sunt promovate ideile antisemite, reluate ulterior în cursurile de „yoga” susținute de aceștia în fața adeptilor MISA, au instigat la ură rasială și națională împotriva poporului evreu, *întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 317 Cp.* ; Fapta inculpatului Bivolaru Gregorian, constând în aceea că, în interiorul MISA, în cadrul căreia activează și ca instructori de yoga, inculpatul Bivolaru Gregorian, împreună cu înv. Roșu Camelia, înv. Roșu Petru și înv. Buruiiană Ovidiu Eusebio au constituit un grup de persoane care promovează, printre altele, ideii și concepții ce instigă la ură rasială, etnică, religioasă și antisemitism (inclusiv în cadrul cursurilor de yoga pe care le susțin în fața adeptilor MISA) *întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 3 al. 1 coroborat cu art. 2 lit. e din OUG nr. 31/2002.*

Textele invocate de DIICOT au fost într-adevăr promovate în anii '90 de instructorii numiți. Ele exprimă o viziune inadecvată și întunecoasă, intrând în categoria teoriilor conspiraționiste, în acest caz, a celor care diabolizează francmasoneria, cum o și exprimă direct titlul : *Francmasoneria. Misterele dezvăluite ale unei gigantice conspirații universale satanice planetare*<sup>1</sup>. Preocupările conspiraționiste sunt incompatibile cu orice variantă a disciplinei yoga. Gregorian Bivolaru descrie Francmasoneria ca o „grupare mondială satanică [...] care încearcă să dobândească prin toate mijloacele [...] dominația asupra întregii planete și nu numai atât. [...] în spatele oricăror guverne oficiale se găsesc și acționează nebănuite, din umbră, grupări francmasonice secrete care le dublează și le manipulează în conformitate cu scopurile lor planetare îngrozitoare”<sup>2</sup>. Uneori, Bivolaru declară Francmasoneria „supermafia satanică”, „cea mai îngrozitoare și mai numeroasă grupare satanică ce există pe această planetă”, „mare flagel al lumii contemporane”, „sinistră sectă”. Francmasoneria ar avea o „încăpățănare diabolică”, se dedică la „manipulări mârșave” etc.

Tezele instructorului yoga se regăsesc la unii discipoli, chiar mai accentuate. În 1997, Camelia Roșu și Viorel Roșu au publicat la Editura Ananta broșura *SIDA și francmasoneria*.

1. Gregorian Bivolaru, *Francmasoneria. Misterele dezvăluite ale unei gigantice conspirații universale satanice planetare*, Shambala, București, 1995.
2. *Ibidem*, p. 9.

*Cum a fost cerut, creat și răspândit virusul HIV de către anumiți lideri masoni sioniști, pentru instaurarea în viitorul apropiat a noii „ordini” mondiale. Ei scriu :*

[...] modul nostru de a gândi (al românilor) este total diferit de modul de a gândi al unor diabolici lideri sioniști. Aceștia nu au nici un fel de scrupul, practică magia neagră, se închină diavolului, sacrifică pe cei care aparțin propriului lor popor, pentru a se îmbogăți cât mai mult, pentru a deține un control planetar la toate nivelele<sup>1</sup>.

Pasajul e relevant, căci face distincția între „evrei” și „liderii sioniști masoni” care și-ar sacrifica neamul și-l plasează în categoria gesticulației antifracmasonice, cu un trecut important și un prezent multiform<sup>2</sup>.

O evaluare de doctrină asupra volumului lui Ovidiu Buruiană confirmă adăugarea la propaganda antifracmasonă a unei dimensiuni antisemite (o excepție). Broșura *România în fața unui alt Israel* enunță : „[Francmasoneria], această organizație (cu caracter sectar), care nu este nici pe departe umanitară, ci profund malefică și satanică, este de fapt instrumentul Mișcării Sioniste de impunere a dominației planetare”<sup>3</sup>. Pe capitole, domnul Buruiană tratează comportamentul evreilor în România și în război conform tezelor „clasice”, ale conspirației împotriva poporului român :

[...] elementul etnic evreu, dominant în mistica sionistă internaționalistă și xenofobă, în loc să se integreze în structura societății românești (care l-a primit și găzduit) va căuta să dețină toate frâiele conducerii economice (în primul rând), bazându-se pe aptitudinile native în această direcție, dominând astfel încetul cu încetul și viața politică, prin trafic de influență sau prin diverse metode ortodoxe ori mai puțin ortodoxe<sup>4</sup>.

Site-ul [www.yogaesoteric.net](http://www.yogaesoteric.net), declarat la un moment dat „site-ul oficial al Mișcării pentru Integrare Spirituală în Absolut” și „reflectând poziția oficială a MISA, a domnului Gregorian Bivolaru și a conducerii Școlii de Yoga”, are o secțiune specială dedicată și ea demascării masoneriei. Tot aici se regăsesc accente naționaliste, cum ar fi cele din articolul postat la 1 decembrie 2005 semnat de Maria Nicola, cu titlul : „De ziua națională, numai bine, dulce Românie !”. Iată un scurt pasaj :

Mai recent, manipularea datelor și resurselor istorice a devenit ea însăși o armă de temut în mâinile celor care, dintr-un motiv sau altul, vizează să exploateze bogățiile României sau să împiedice împlinirea anumitor profeții referitoare la viitorul măreț al acestei țări. Căci, într-adevăr,

1. Camelia Roșu, Viorel Roșu, *SIDA și francmasoneria. Cum a fost cerut, creat și răspândit virusul HIV de către anumiți lideri masoni sioniști, pentru instaurarea în viitorul apropiat a noii „ordini” mondiale*, Ananta, București, 1997, p. 5.
2. Liderii MISA fac parte dintr-o mulțime largă de actori care atacă Francmasoneria, între care unii cu influență asupra societății, precum Biserica Ortodoxă Română. Conform acesteia, „Materialismul și oportunitismul cel cras în toate acțiunile omului este concluzia necesară din premisele Francmasoneriei. În lojile francmasonice se adună la un loc evreii și creștinii și Francmasoneria susține că numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul și se înalță deasupra celorlalți oameni. Aceasta înseamnă că creștinismul nu dă nici un avantaj în ce privește cunoașterea adevărului și dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai dușmanii de moarte ai lui Hristos să fie considerați într-o situație superioară creștinilor din punct de vedere al cunoașterii adevărilor celor mai înalte și al mântuirii” (Condamnarea Francmasoneriei de Sinodul BOR din 1937 asupra căreia BOR nu a revenit niciodată).
3. Ovidiu Buruiană, *România în fața unui alt Israel*, Deceneu, București, 1997(?), p. 35.
4. *Ibidem*, p. 6.

există profeții uimitoare (bine cunoscute în mediile oculte, dar prea puțin cunoscute de români) care afirmă că în viitorul apropiat România va deveni focarul spiritual predominant al planetei, Bucureștiul va fi Noul Ierusalim, poporul român este „poporul ales” și a doua venire a lui Iisus va avea loc aici, în România.

Dacă dimensiunea naționalistă a discursului unor persoane importante în MISA este atât de clară, atunci virulenta campanie împotriva fracmasoneriei, organizație care a jucat un rol considerabil în crearea statului național, este inconsecventă și incoerentă<sup>1</sup>.

Am citat din lucrările lui Gregorian Bivolaru, Camelia și Petru Roșu și Ovidiu Buruiană pentru a arăta care este contextul acuzațiilor DIICOT. Nu intră în obiectivul acestui volum să analizăm cauzele și semnificația derivei conspiraționiste și naționaliste

1. Având în vedere amploarea și straniețea discursului antifracmason al unor adepți ai Școlii de yoga MISA, considerăm că se impune precizarea unor date de context. Tineri boieri care mai târziu vor juca un rol hotărâtor în apariția statului român au luat contact cu loji fracmasonice (prințul Barbu Știrbei, pașoptistul Ioan Deivos) sau au creat societăți secrete de inspirație masonică (Dinicu Goleșcu, Ion Heliade Rădulescu, Stanciu Căpățineanu) menite să asigure modernizarea principatelor. Cea mai importantă dintre aceste societăți de tip masonic rămâne „Frăția”, care a inspirat evenimentele din 1848, înființată de Nicolae Bălcescu, Ion Ghica și Christian Tell în anul 1843. Deviza acesteia, „Dreptate! Frăție!”, îi indică foarte bine sorgintea. C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu și Dumitru Brătianu au fost membrii lojei „L’Athénée des Étrangers”, apoi ai lojei „Trandafirii liniștei desăvârșite”, unde au mai fost inițiați viitorul pictor al revoluției române de la 1848, Constantin Daniel Rosenthal, Nicolae Rucăreanu, Nicolae Crețeanu, ca și filoromâni precum Armand Désiré Pilette și Paul Bataillard. Aceștia au fost implicați în evenimentele revoluționare din februarie 1848, din Paris. Rețelele de tip masonic au avut apoi rolul lor în procesul ce a dus la apariția Principatelor Unite. Dacă implicarea lojii bucureștene și a uneia invocate, dar de negăsit, „Steaua dunăreană”, la Iași în dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor al celor două principate românești (actul fondator al statului român) este contestată (vezi, în acest sens, Dan Berindei, *Românii și fracmasoneria*, Teșu, București, 2009), în schimb, folosirea relațiilor francmasonice în promovarea intereselor românești în fața Marilor Puteri este general acceptată. Multe personalități politice implicate în schimbările politice care s-au finalizat prin aducerea în țară a principelui Carol de Hohenzollern au fost membrii unor loji. Nicolae Racoviță, G.C. Filipescu, Apostol Mănescu, Gr. Lahovary, George Lahovary, G.Gr. Cantacuzino, Dimitrie Sturdza, George M. Ghica, Vladimir Ghica, membri ai lojii „Înțelepții din Heliopolis”, au participat la evenimentele din 11/23 februarie 1866. Loja arborase drapelul național românesc în luna mai 1860. Ioan Bălăceanu și Ion C. Brătianu, care au pregătit înțelegerea cu Casa de Hohenzollern, erau și ei membri ai lojii și persoane de legătură cu Marele Orient al Franței. Iată concluzia istoricului Dan Berindei: „Totul lasă a se presupune că s-a recurs la sprijinul acestei înalte instanțe masonice în dificila perioadă prin care a trecut România în prima jumătate a anului 1866, când ea a trebuit să-și facă drum înainte, convingând Marile Puteri și evitând primejdiiile și obstacolele ce i se ridicau în cale și când ajutorul Marelui Orient al Franței nu putea și nu trebuia să fie neglijat în acțiunea de slăbire a împotrivirii unor mari puteri față de cursul evenimentelor dorit de români în momentul de cotitură istorică prin care trecea România” (Dan Berindei, *op. cit.*, pp. 63-64). În acest context este de înțeles proliferarea și întărirea lojilor francmasonice în România la sfârșitul secolului al XIX-lea și la începutul celui următor. În semn de recunoaștere a rolului lor, în anul 1906 s-a conferit Marii Loji a României Medalia de Aur. Mai mulți prim-miniștri ai României: Ion Brătianu, Dimitrie Brătianu, Theodor Rosetti, George Cantacuzino, Dimitrie Sturdza, Petre P. Carp, Titu Maiorescu au fost fracmasoni. Un episod de o relevanță istorică excepțională este încercarea reușită a membrilor Delegației române la Conferința de Pace de la Paris – Alexandru Vaida-Voevod, Caius Brediceanu, Ion Pillat, Traian Vuia, Mihail Șerban, George Crișan, Voicu Nițescu – de a primi sprijinul Marelui Orient pentru realizarea României Mari. Aceasta s-a făcut prin adeziunea celor șapte la loja „Ernst Renan” – cu acordul lui Ionel Brătianu și Iuliu Maniu –, ca urmare a promisiunii de creare a unor loji în România. Am insistat cu aceste informații pentru a sublinia caracterul contradictoriu sau neinformal al opțiunilor unor adepți ai lui Gregorian Bivolaru implicați în această aventură ideologică.

a unor persoane care au un rol determinant în viața Școlii de yoga MISA<sup>1</sup>. Întrebarea la care dorim să răspundem aici este în ce măsură autorii trebuie să fie trași la răspundere conform rigorilor legii penale.

## Aplicarea abuzivă a prevederilor OUG nr. 31/2002 în cazul scrierilor semnate de adepți MISA

Textele incriminate sunt ambigue și reflectă lipsa de cunoaștere a subiectelor de către autori. Nu e clar cine sunt sioniștii și cine sunt francmasonii, de unde și schimbarea numelui *Protocoalele înțelepților Sionului* în *Protocoalele secrete ale maeștrilor fracmasoni*. Nu se cunoaște nici faptul că *Protocoalele...* reprezintă un fals devenit de mult notoriu. Exceptând textul semnat de domnul Buruiană, celelalte fac referire clar la francmasoni și nu la evrei. Totuși, DIICOT insistă că textele sunt antisemite. Pentru a exploata confuzia, nu le declară niciodată „antifracmasone”. Slabul interes al DIICOT pentru justiție și marele său interes pentru aplicarea Codului penal se vede și din acest detaliu: rechizitoriul acuză pe autorii cărților de „ură rasială”. Or, antisemitismul a reprezentat o atitudine clar rasistă în ideologia nazistă<sup>2</sup>, dar nu și în alte cazuri și, în orice caz, nu în context românesc: antisemitismul clasic este un antisemitism religios.

Marea problemă a acuzării nu este însă ambiguitatea scrierilor, în orice caz, în privința a trei dintre ele, ci data apariției lor: toate cele patru volume au fost scrise înainte de anul 2002, data intrării în vigoare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 31. Legea nefiind retroactivă, acest capăt de acuzare nu poate fi susținut. În timpul desfășurării audierilor au apărut afirmații că materialele incriminate au fost difuzate după 2002. Dacă ar fi așa, pot fi acuzate persoanele care le-au difuzat, nu autorii lor.

Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 31/2002 a ridicat la momentul adoptării ei mai multe critici, printre altele asupra caracterului ei neconstituțional<sup>3</sup>. Probleme de altă natură sunt ridicate de interpretarea și aplicarea ei. Numărul organizațiilor antisemite a fost substanțial în toată perioada 1990-2013<sup>4</sup>. Dacă ne-am lua numai după Rapoartele SRI<sup>5</sup>, în această categorie ar intra Partidul Dreptei Naționale, fundațiile Bunăvestire, Asociația Foștilor Președinți și Fruntași ai Organizațiilor Studentești din Epoca 1919-1948, publicațiile *Gazeta de Vest* (Timișoara), *Puncte cardinale* (Sibiu), editurile Gordian,

1. Am luat poziție în această chestiune și ne-am delimitat în alte ocazii de acest limbaj al Școlii MISA atât de contrastant principiilor nonviolentei practicate de yoghini (vezi și Gabriel Andreescu, „Rechizitoriul DIICOT în cazul MISA: prezumția de vinovăție”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 2, 2007, pp. 15-36).
2. Preluată înainte de al doilea război mondial și de alte state, precum Ungaria.
3. Nu se poate argumenta caracterul de urgență al OUG nr. 31/2002 de vreme ce ea reglementa raporturi sociale de principiu, la fel de „presante” în anul 2002 pe cât au fost în 1992, 2000 sau în 2010 (pe baza acestui argument, OUG nr. 22/1999 privind modificarea și completarea Legii administrației locale a fost declarată neconstituțională). Apoi, în conformitate cu art. 115 (6) din Constituție, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul drepturilor, libertăților și îndatoririlor prevăzute în Constituție – cazul OUG nr. 31/2002.
4. Gabriel Andreescu, *Extremismul de dreapta în România*, Centrul de Resurse pentru Diversitate Etnoculturală, Cluj-Napoca, 2003.
5. În România, identificarea acțiunilor totalitariste sau extremiste cade în competența Serviciului Român de Informații, în conformitate cu Legea privind siguranța națională a României.

Marineasa, filialele Mișcării Legionare din Alba, Brașov, Constanța, Cluj, Dâmbovița, Dolj, Iași, Galați, Gorj, Prahova, Neamț, Sibiu, Suceava, Timiș, Vâlcea, Vrancea, București; de asemenea, Cuiburile Moța și Marin și Horia Sima<sup>1</sup>. Raportul SRI iunie 1998 – iunie 1999 indica în anul 1999 un număr de 28 de organizații, asociații ori diverse nuclee clandestine de extremă dreaptă. Cel puțin 12 fundații și asociații erau considerate a fi adevrate ale legionarismului, dintre care unele făceau în mod deschis apologia violenței și crimei politice.

Enumerarea din rapoartele SRI nu era completă și cu atât mai puțin corectă de vreme ce lipseau piesele grele, formațiuni precum Partidul România Mare, Partidul Unității Naționale a Românilor, Mișcarea pentru România, Vatra Românească, publicații de genul *Europa*, *România Mare*, *Totuși iubirea*, *Vremea*, *Mișcarea*. Un număr considerabil de preoți și monahi ortodocși de notorietate publică fac deschis propagandă legionară<sup>2</sup>.

După intrarea în vigoare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 31/2002 și introducerea prevederilor ei în Codul penal, au fost trimiși în judecată doi tineri care au scris volume negaționiste, condamnați în instanța de fond și scoși de sub acuzare de instanța finală. Nici una din sursele importante și periculoase ale discursului naționalist și antisemit nu a fost trimisă de Ministerul Public în judecată. Organizația Noua Dreaptă este activă, Mișcarea Legionară prosperă, iar pe site-uri se promovează un intens discurs al urii. Publicistul și omul politic Ion Coja a scris texte antisemite de o virulență extremă, Federația Comunităților Evreiești din România și Asociația Evreilor Români Victime ale Holocaustului au depus plângeri pentru mai multe articole publicate de către acesta după 2006, dar prin ordonanța procurorului din 16 februarie 2009 s-a dispus neînceperea urmăririi penale<sup>3</sup>.

În anul 2013, autoritățile române au pus sub acuzare gruparea extremistă de dreapta „Naționaliștii Autonomi din Timișoara, Heil Hitler”. La Judecătoria Timișoara a fost deschis un dosar penal, membrii grupării au fost supuși anchetei, la domiciliile lor s-au făcut percheziții. Parchetul a intervenit după protestele asociației Romani CRISS și ale Centrului pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului din România. Organizația Naționaliștilor Autonomi anunțase că va plăti fiecărei femei romă care acceptă să fie sterilizată suma de 300 de lei ca parte a campaniilor pentru „rezolvarea urgentă a problemei țigănești”, „conservarea genotipului rasial” și „opozitie totală față de [...] metisaj”.

Cazul este semnificativ întrucât pronaziștii timișoreni fac limpede diferența între propaganda politică agresivă, amenințătoare pentru securitatea comunității, prelungită prin fapte penale, și opiniile desuete ale unei subculturi a Internetului de tipul ideilor conspiraționiste ale unora dintre adepții MISA. Obsesia lor antifracmasonă, teoretizată abstract și retoric, are sensul unui „dualism exemplar”: „Totul este ori bun, ori rău,

1. SRI făcea referire la plângerea reprezentanților etnicilor evrei, în legătură cu apariția unor astfel de grupări.

2. Printre ei, Părintele Justin Pârnu: „[...] noi știm cine conduce omenirea acum. Nu mai e nevoie să explicăm. Acești conducători care nu sunt din neamul nostru [evreii], care nu au nici o rădăcină aici, că și un fir de iarbă dacă îl scoți din pământ se opune, caută să distrugă tocmai aceste fundamente ale poporului nostru, să amestece totul, să fie străini la conducerea tuturor sectoarelor vieții în societate” (interviu cu Părintele Justin Pârnu: „Nu, noi nu vom pieri! Rezistența noastră stă în dreapta credință”, [www.ziarionline.ro](http://www.ziarionline.ro), 19 august 2011).

3. Ca și în cazul lui Șerban Suru și al altor membri ai Mișcării Legionare (vezi răspunsul lui Victor Ponta, ministrul pentru Relația cu Parlamentul, la întrebarea senatorului Raymond Luca adresată în ședința Senatului din 9 iunie 2009).



aparținând fie Domnului, fie lui Satan, iar această viziune tăios dihotomizată a lumii conferă o dimensiune escatologică profundă conflictelor politice și sociale ale momentului, făcând ca miza să depindă de victoria sau înfrângerea imediată în bătăliile lumești”<sup>1</sup>.

DIICOT a căutat să valorifice orice element care putea să-i trimită pe yoghini în spatele grațiilor. A depus eforturi considerabile să dovedească aplicarea OUG nr. 31/2002 unor adepți MISA pentru texte scrise în anii '90, cu conținut conspiraționist, dar greu de probat a avea și un sens antisemit<sup>2</sup>. Numeroșii cetățeni israelieni atrași de atmosfera Școlii, de a căror prezență se știa, ofereau și ei un argument pentru identificarea acuzației de antisemitism cu un pretext menit să trimită liderii MISA în închisoare. Obiecția centrală în aplicarea OUG nr. 31/2002 rămâne faptul că textele incriminate au fost publicate înainte de adoptarea ei.

## Observații generale

Înțelegerea felului în care a fost construit rechizitoriul și recunoașterea viciilor sale de detaliu adaugă o valoare juridică acestei deconstrucții a fenomenului represiunii împotriva adepților MISA. În concluzie<sup>3</sup>:

- (a) Supunerea unei persoane procedurilor penale trebuie să respecte rigorile prezumției de nevinovăție<sup>4</sup>. Acțiunea împotriva adepților MISA a încălcat brutal acest principiu. Rechizitoriul DIICOT a continuat și întărit strategia conjugată a mai multor autorități ale statului de a crea în opinia publică românească imaginea unei secte amenințătoare, imagine pe care să o folosească în încercarea de a convinge judecătorii de vinovăția inculpaților adepți MISA.
- (b) Procedura DIICOT de punere a rechizitoriului la îndemână opiniei publice prin intermediul presei a demonstrat voința Direcției de a convinge opinia publică de vinovăția inculpaților. Subminarea drepturilor inculpaților din dosarul finalizat de procurorul Marian Delcea a urmat imediat încheierii investigațiilor. Semnificația comportamentului DIICOT reiese limpede din următorul comentariu al organizației SoJust: „Caracterul efectiv al prezumției de nevinovăție impune obligația instituirii unor garanții legale și de ordin practic că reprezentanții autorității de stat nu vor afirma în mod public că o persoană bănuită de săvârșirea unei fapte penale, față de care se exercită urmărirea penală ori care este trimisă în judecată, este vinovată de săvârșirea infracțiunii care i se impută, înainte ca vinovăția acesteia să fie stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Orice persoană are dreptul de a fi prezumată nevinovată și tratată ca o persoană nevinovată până ce o instanță judecătorească nu va stabili, printr-o sentință penală definitivă, în urma unui proces public

1. Lorne L. Dawson, *Comprehending Cults: The Sociology of New Religious Movements*, Oxford University Press, Oxford, 1998, p. 128.

2. Către presă s-a transmis informația că Federația Comunității Evreiești – Centrul pentru Studiul Istoriei Evreilor ar fi făcut plângere penală împotriva celor care au semnat textele. Directorul Centrului neagă o astfel de inițiativă, instituția primind doar volumele, de la Parchet, pentru a-și exprima opinia cu privire la conținutul lor. Parchetul a încercat să asociez Centrul demersului său pentru a se legitima în fața opiniei publice.

3. Gabriel Andreescu, „Rechizitoriul DIICOT în cazul MISA: prezumția de vinovăție”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 2, 2007, pp. 15-36.

4. SoJust, loc. cit.

și corect, că ea este cea care a săvârșit o infracțiune. De aceea, prezumția presupune ca autoritățile publice, inclusiv procurorii și polițiștii, să nu facă aprecieri publice asupra vinovăției unei persoane înainte ca o instanță de judecată să statueze acest lucru”<sup>1</sup>.

- (c) Rechizitoriul DIICOT a înlocuit sistematic faptele pe care afirmă că le probează cu „prezumții de fapte”, încălcând obligația de a respecta strict dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală referitoare la aflarea adevărului. Doctrina e fermă în a sublinia că „Adevărul, indiferent dacă se referă la vinovăție sau nevinovăție, nu se poate sprijini pe denaturarea probelor, după cum nu se poate baza pe păreri, probabilități, aproximații, eventualități. Când vinovăția nu este stabilită cu certitudine, prezumția de nevinovăție este aceea care împiedică pronunțarea unei hotărâri de condamnare. Deducțiile și presupunerile martorilor nu pot duce la stabilirea cu certitudine a realității și nu pot sta la baza unei soluții de condamnare. După cum nici prezumțiile organelor judiciare nu pot justifica o asemenea soluție. *A acorda valoare de fapt unei prezumții de fapt înseamnă a admite ca dovedite împrejurări ori situații puse în sarcina învinutului sau inculpatului fără să existe administrate probe directe sau indirecte cu privire la ele.* Presumțiile de fapt nu sunt probe și, deci, nu pot forma convingerea judecătorului cu privire la existența unei infracțiuni și a vinovăției ori nevinovăției celui supus judecății. Faptele imputate, ca și vinovăția, se dovedesc numai prin probe (subl.n.)”<sup>2</sup>.
- (d) Rechizitoriul DIICOT a încălcat Codul deontologic al Magistraților adoptat în anul 2005 de Consiliul Superior al Magistraturii, care enunță fără ambiguitate: „În cursul procedurii judiciare, magistrații trebuie să aibă o atitudine echidistantă, fără influențe de rasă, sex, religie, naționalitate, precum și de statut socioeconomic, politic și cultural al unei persoane. De asemenea, magistrații au îndatorirea de a proteja egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, de a respecta și apăra demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă în orice calitate la procedurile judiciare”.
- (e) În aceeași măsură, prin refuzarea sistematică, pe diferite căi, a prezumției de nevinovăție, rechizitoriul a încălcat flagrant cerințele profesionale ale statutului de procuror. Într-adevăr, „Concluzia după care prezumția de nevinovăție nu poate fi înlăturată decât prin administrarea de probe temeinice de nevinovăție, probe care verificate de instanța de judecată să fie puse la baza pronunțării unei hotărâri definitive de condamnare, pune în fața organelor judiciare sarcini de o deosebită însemnătate. Nu este vorba numai de a determina aceste organe să aducă o cantitate mai mare de probe în sprijinul dovezii vinovăției învinutului sau inculpatului, ci de a reuși să ridice calitatea probatoriului, să-și perfecționeze formele și metodele de activitate, să-și sporească capacitatea de reflecție și măiestria profesională, în așa măsură încât să facă și cât mai adecvate și convingătoare probele administrate”<sup>3</sup>.
- (f) În urma felului în care a fost redactat documentul DIICOT, inculpații au depus o serie de plângeri împotriva acestora pe motivul încălcării prezumției de nevinovăție, componentă a dreptului la un proces echitabil garantat printre altele, de art. 21 al Constituției României și de art. 6 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. Cum

1. *Ibidem*.

2. Gheorghe Șuhan, „Prezumția de nevinovăție – principiu de bază al procesului penal care garantează libertatea persoanei”, DNA, *Buletin documentar*, nr. 2, 2003.

3. *Ibidem*.

observa raportul SoJust citat de mai multe ori aici, „față de «consecvența» cu care autoritățile publice nesocotesc prezumția de nevinovăție, o condamnare a statului român pe acest motiv la Curtea Europeană a Drepturilor Omului este previzibilă și inevitabilă”<sup>1</sup>.

- (g) O altă procedură incompatibilă cu statutul instituției a fost transformarea rechizitoriului într-un atac bășcălios, jignitor la adresa inculpaților. Prin publicitatea rechizitoriului, acest limbaj injurios și umilitor aduce atingere art. 6, alin. 2, al Convenției europene. Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat deja în acest sens în cauza *Mircea vs. România*: „Curtea subliniază importanța termenilor aleși de agenții Statului cu referire la o persoană care nu a fost încă judecată și condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni”.

---

1. Condamnarea a fost deja evitată la limită în cauza *Notar c. România*, făcându-se apel la procedura împăcării amiabile: „Reclamantul Gheorghe Notar a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului la data de 30 martie 1998, invocând printre altele încălcarea art. 6, alin. 2, din Convenție care consacră dreptul la prezumția de nevinovăție întrucât identitatea sa a fost dezvăluită în cadrul unei emisiuni de televiziune, în cursul căreia a fost identificat ca autor al unei infracțiuni, deși vinovăția sa nu fusese încă stabilită în mod legal. Emisiunea a fost înregistrată în sala de conferințe a unei secții de poliție, în fața polițiștilor, iar în timpul difuzării ei pe un post de televiziune prezentatorul a dezvăluit identitatea reclamantului și a menționat că acesta a comis o tâlhărie”. Pentru această soluție, statul român a trebuit să achite suma de 50.000 de euro; vezi [http://www.hotnews.ro/articol\\_281-CEDO-arata-ca-nerespectarea-prezumtiei-de-nevinovatie-persista-in-Romania.htm](http://www.hotnews.ro/articol_281-CEDO-arata-ca-nerespectarea-prezumtiei-de-nevinovatie-persista-in-Romania.htm).



## 17. Expertizele: psihologi, sociologi, teologi, ONG-iști

Rechizitoriul DIICOT reflectă și constanta preocupare pentru obținerea surselor de legitimare externă. Direcția a cerut și apoi a expus opinii „profesionale” și luări de poziție oficioase semnate de actori privați a căror pliere pe declarațiile organelor de ordine, în esență și în detaliu, fără nici o notă discordantă, era flagrantă. Este relevant și faptul că introducerea lor pe agenda de activitate a Parchetului s-a făcut după o lungă perioadă de măsuri represive împotriva adepților MISA, și nu la începutul cercetărilor, când ar fi putut fi utilizate ca argument auxiliar pentru intervenția autorităților. Cu alte cuvinte, rolul lor era să confirme, nu să orienteze comportamentul instituțiilor. Datorită relevanței lor pentru procesul de fabricare a dosarelor împotriva adepților MISA, vom face o analiză de detaliu a expertizelor incluse în rechizitoriu – calificate ca „tehnico-științifice”.

### „Constatarea tehnico-științifică” făcută de psihologul criminalist Tudorel Butoi

Un prim autor care apare pe această listă este psihologul criminalist Tudorel Butoi, cunoscut mai ales pentru introducerea în România a testelor la poligraf. În anul 2004, domnia sa avea și titlul de conferențiar universitar<sup>1</sup>. Domnul Butoi este autorul raportului de constatare din 25 iunie 2004 elaborat în urma contractului de efectuare a unei constatări tehnico-științifice stabilit între Agenția Internațională de Investigații „Croma”, condusă de Viorel Croitoru, și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, care solicitase firmei să răspundă la următoarele întrebări<sup>2</sup>:

1. Dacă, având în vedere izolarea de mediul social, familial și instituțional al „părților vătămate” Dumitru Mădălina și Mureșan Agnes Arabela, precum și „întreținerea de relații sexuale cu acestea”, s-a creat o stare de aservire a celor două părți vătămate față de inculpat, respectiv, care este mecanismul psihologic de producere, precum și modalitatea de afectare a personalității victimelor<sup>3</sup>.
2. Dacă „practicile utilizate de inculpatul Bivolaru Gregorian în activitatea sa infracțională” pot fi circumscrise unui abuz de activitate exercitat de către inculpat față de

---

1. În 2007 era deja profesor universitar.

2. Conform ordonanței emise în dosarul 720/P/2003 privind efectuarea unei constatări tehnico-științifice.

3. A fost necesară reformularea întrebărilor și pentru a evita greșelile de gramatică și semantică din textul „specialiștilor”.

cele două părți vătămate prin folosirea calității de profesor și mentor spiritual în cadrul desfășurării unor cursuri de yoga (și care este mecanismul psihologic specific).

3. Dacă, în situația reținerii, aservirii și abuzului de autoritate, s-a creat o stare de pericol.

Ceea ce frapează, de la început, în cererea Parchetului este caracterul sentențios al enunțurilor acolo unde ar fi trebuit să apară dubiul prezumției de nevinovăție și al nefinalizării cercetărilor: referirea la izolarea de mediul social, familial și instituțional a Mădălinei Dumitru, deși interpretarea este speculativă; numirea ei „parte vătămată”, deși aceasta nu s-a constituit niciodată ca atare. Apoi, invocarea relațiilor sexuale dintre instructorul de yoga și Mădălina Dumitru, deși adolescenta le-a negat constant, și, respectiv, Arabela Mureșan<sup>1</sup>. Parchetul vorbește despre activitatea infracțională a inculpatului Bivolaru Gregorian, în ciuda faptului că nici o instanță nu l-a găsit vinovat de așa ceva. Sintagma „abuz de activitate” asupra căreia i se cere clientului să se pronunțe nu are relevanță juridică, putând fi ea însăși ușor abuzată<sup>2</sup>; iar tema „stării de pericol” este la rândul ei expusă în termeni prea vagi.

„Expertul” își însușește discursul incriminator al Parchetului. Indică data primului contact sexual al Mădălinei Dumitru – vârsta de 16 ani –, deși are drept documentație doar un presupus jurnal al minorei<sup>3</sup>. Cu privire la cele două adolescente a căror stare psihică o evaluează fără să fi avut cu ele o discuție față în față, face considerații de maximă generalitate referitoare la multiplele modificări atât în plan biologic, cât și în plan psihic și comportamental la această vârstă, precum și la dezvoltarea unor „structuri pozitive sau negative, dependente de condițiile factorului educațional, social, ereditar”. Citează următoarea idee: „când conflictul și frustrația îmbracă forme acute și când se prelungesc în timp, intervin o serie de manifestări, inclusiv tulburări de comportament”. Face aprecieri despre o autoare care ar fi introdus „noțiunea de inserție în viața adultă și socială”<sup>4</sup>.

Din astfel de considerații, care nu pot conduce la vreo concluzie specifică, și din jurnalul intim al colegei din ashram, Mirona Maria Farcași – ale cărei notații pot fi interpretate în felurile chipuri –, Tudorel Butoi stabilește că minora Mădălina Dumitru are deja un discernământ diminuat devenind victima sigură a alternativei „fugii de acasă”. Gregorian Bivolaru ar oferi o alternativă hedonistă care se dovedește a fi încetul cu încetul „aservire sexuală, depersonalizare, refuzul competiției reale, inițiativei constructive și asimilării valorilor pozitive în morală, caracter și conștiință juridică [*sic!*]”.

Practic, „expertiza” se transformă în punerea de calificative, enunțarea a ceea ce a propus deja Parchetul.

Despre Gregorian Bivolaru, Butoi scrie că nu face nimic gratuit: mai întâi prezintă lesbianismul drept iubire și joc nevinovat; apoi practică aservirea prin trecerea unor bariere precum rușinea, scârba, dezgustul vizavi de practica urineră [*sic!*] sexuală. Clientul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București le numește „perverse”, folosind într-o analiză tehnică un termen specific gândirii populare. În locul

1. În ce o privește pe minora Agnes Arabela Mureșan, vezi condițiile constituirii ei ca parte vătămată.
2. Prin confuzia cu abuzul de încredere (art. 236), abuzul în serviciu (art. 287) și abuzul de autoritate (vezi art. 208, Cod penal: „Traficul de persoane”), numerotarea de aici, ca și în referințele precedente și ulterioare la acuzațiile rechizitoriului, este conformă Codului penal de dinainte de 8 decembrie 2008.
3. Este vorba despre un „presupus jurnal”, căci nu există nici o dovadă privind caracterul realist, și nu fantezist (cum susține autoarea acestuia), a ceea ce era scris în caietul confiscat de Parchet.
4. Universitarul nu pare să facă diferența dintre noțiuni, idei, teme, descrieri.

unei cercetări cu relevanță propriu-zis psihologică, „expertul” propune opinii demne de un tabloid :

Experimentele de psihologia animală și sexologia umană evidențiază voluptatea catharsisului sexual, plăcerea sexului, realitate pe care Gregorian Bivolaru o exploatează exacerbând-o în maniere perverse la cele două minore cu discernământ încă nedefinit, cu experiență de viață puțină, anulând libertatea de opinie a persoanei mature deplin responsabile și aptă de a decide într-un câmp de alegeri posibile.

Psihologul vorbește despre „abordarea prioritară a relației sexuale dintre minoră și adultul pervers cu mod de operare conturat și explicit”, ca să recurgă apoi la exclamații : „Iată așadar progresele minorei Mădălina Dumitru de la «inofensivele discuții asupra mărimii sânilor» la «am făcut pipi la el în guriță...»” ; „Iată de ce nu surprinde pe nimeni opțiunea la 16 ani a adolescentei Mădălina Dumitru...”.

Toate aceste „concluzii” sunt rezultatul citirii notițelor din caietele Mădălinei Dumitru și Mironei Maria Farcași de către un psiholog fără contact direct cu persoanele despre care vorbește. Cităm : „aservirea este demonstrată, note jurnal intim anexe la lucrare”.

Citatele de mai sus sintetizează „analiza” lui Tudorel Butoi. Urmează concluziile, începând cu „explicațiile specialistului” privind aservirea. Se afirmă : actele materiale precum și consumarea actelor sexuale perverse creează o stare de certă aservire a celor două părți vătămate față de inculpat ; aservirea este indusă prin cultivarea sugestiv-persuasivă de către Gregorian Bivolaru a valențelor sexualității exacerbând voluptatea hedonismului erotic ; ea este fundamentată și pe exploatarea de către Gregorian Bivolaru a derivei existențiale specifice celor două adolescente aflate în etapa contradictorie a identificării reperelor. Ca mecanism psihologic, aservirea devine nu numai dependență sexuală, de protecție etc. mental-afectivă, ci și volitivă. Manipularea celor două adolescente se realizează „în perimetrul îngustării câmpului lor de reflexie critică [*sic* !]”.

Consecința ar fi „orbirea morală”, iar punctul final, anularea totală a personalității minorelor.

În ce privește abuzul de autoritate, acesta ar fi bazat pe subordonarea atitudinal-comportamentală [*sic* !] a clișeele sociale interiorizate de minore. Rezultă, conform domnului Butoi, că actele materiale finalizate de Gregorian Bivolaru sunt consecințe indubitabile ale abuzului de autoritate, comportamentul acestuia fiind atribuit de minore purtătorului unei entități superioare (mentor spiritual, guru, profesor, doctor etc.)<sup>1</sup>.

În sfârșit, cu privire la starea de pericol despre care i s-a cerut să se pronunțe, psihologul criminalist susține că aceasta ar fi obiectivată prin : modificarea personalității minorelor către perversiuni sexuale, contemplație inactivă etc. ; anihilarea inițiativelor personale ; polarizarea prioritară pe consumarea hedonistă a actului sexual orientat pervers.

Tudorel Butoi merge mai departe decât o ceruse Parchetului și propune o caracterizare (psihologică) a lui Gregorian Bivolaru. Acesta ar avea o personalitate condiționată hedonist-erotică cu lipsa frânelor sexuale disimulate în autoritate persuasiv-acțională și joc actoricesc. Maestrul ar identifica minorele labile emoțional, aflate în criză existențială,

1. Accentul pus de criminalist asupra acestui aspect răspundea dorinței Parchetului de a valorifica prevederile art. 218 (3) din Codul penal : „Fapta prevăzută în alin. (1) comisă de un minor cu vârsta între 13 și 18 ani, de către o persoană care a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi”. Altfel, relația sexuală cu un minor peste 16 ani nu constituie o infracțiune.

le-ar inocula fascinația practicilor yoga din perspectiva purificării personalității și ar cultiva hedonismul sexual erotic și pasiunile voluptuos-sexuale prin depersonalizarea și aservirea minorelor.

Toată această înșiruire necenzurată de etichete la adresa lui Gregorian Bivolaru ce contravin obligațiilor deontologice ale unui psiholog<sup>1</sup>, ca și opiniile despre situația adolescențelor Mădălina Dumitru și Agnes Arabela Mureșan sunt numite „prezentul raport de constatare tehnico-științifică – opinie de specialitate”. Așa-zisa perspectivă teoretică a cercetării este descrisă ca „perspectiva interpretării și evaluării comportamentelor umane pe baza studiului documentelor și analizelor de caz (jurnale intime, notițe, casete video, declarații etc.) [...] raportate la experiența psihologiei judiciare (teoretice și practice) demonstrată și validată public [*sic!*]”.

Introducerea și utilizarea termenilor de referință în această pseudoevaluare încalcă cerințe elementare ale precauției științifice. Cuvinte precum „aservirea” și „abuzul de autoritate” exprimă relații de putere ce implică numeroși factori extrapsihologici. Desigur, astfel de situații pot avea o dimensiune psihologică, dar extragerea lor din ansamblul de interdependențe se supune unor rigori care desfid caracterul artizanal al utilizării poli-grafului. Probele aservirii și abuzului enunțate de autorul expertizei se reduc exclusiv la enunțarea pe hârtie de către adolescente a unor cerințe așa-zis comunicate lor de instructorul de yoga. Psihologul încearcă să dea greutate presupuzițiilor repetând și dramatizând aceeași idee într-o lungă înșiruire: „interdicții, porunci, prescrieri, rețete, precepte «filozofice», cereri de înscriere, bilete de voie, programe, regulamente de ordine internă, pedepse”.

Prin transformarea prescripțiilor în acte infracționale, ar urma să tragem concluzia că în toate instituțiile din România și din lume, ca familia, asocierile voluntare, întrunirile, chiar spontane, dar implicând o minimă ordine, determină aservire și abuz de autoritate. Această caricatură de știință este plătită de la bugetul de stat și, în plus, se cere recunoașterea ei de către instanțe.

Lucrarea trimisă Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București se construiește în jurul temei perversității: plăcerea sexului ar fi exacerbată în maniere perverse, se vorbește despre adultul pervers, de întreținerea sporadică a unor relații de perversiuni sexuale, de actul sexual cu perversiuni. Domnul Butoi își asumă statutul de autoritate normativă și decide ce este pervers sau nu în comportamentul uman. Or, invocarea „perversităților” nu doar este desuetă, nu numai că nu poate fi o specificitate propriu-zis psihologică (deoarece „normalitatea” presupusă ține de o funcționare colectivă), ci în raport cu obligațiile lui este și irelevantă, de vreme ce invocarea perversității în Codul penal se referă doar la actele care sunt săvârșite în public sau dacă au produs scandal public.

Acest aspect este doar o componentă a haosului conceptual arătat de expertiză. Unele idei, precum „deriva existențială specifică celor două adolescente”, implică chestiuni de cu totul alt ordin decât cel al unei „constatări tehnico-științifice”. Formulări de genul „anularea totală a personalității” sau „orbire morală” nu pot fi tratate decât ca metafore, întrucât dacă le-am lua ca atare, ne-am afla în fața unei situații tragice care impune intervenția imediată a forțelor de ordine. În schimb, o temă atât de precisă precum cea a „discernământului diminuat”, care permite și obligă la verificări directe pe subiecți, este enunțată declarativ, fără nici o preocupare de testare tehnică, în acest caz chiar posibilă.

1. Vezi și art. I.3. al Codului deontologic al profesiei de psiholog: „Psihologii vor utiliza un limbaj ce exprimă respectul față de demnitatea celorlalți, atât în comunicarea scrisă, cât și în cea orală”.



Întrebat de către Parchet despre starea de pericol care planează asupra celor două adolescente, autorul „constatării” enumeră modificarea personalității minorelor, contemplația inactivă, dezinsertia socială, anihilarea inițiativelor personale, polarizarea prioritara în jurul actului sexual. Caracterizările ar implica evaluarea globală și complexă atât a Mădălinei Dumitru și Arapelei Mureșan, cât și a mediului în care acestea trăiau. Or, aceste cercetări lipsesc cu desăvârșire.

La fel de declarativ, dar în termeni cu care se poate opera mult mai greu, este descrisă „starea de pericol” rezultând din însăși existența lui Gregorian Bivolaru, căruia i se pun în cărcă practici de identificare a minorelor labile emoțional, inocularea fascinației practicilor yoga și cultivarea hedonismului sexual erotic.

În raport cu cele scrise, felul în care expertul aduce complimente evaluărilor sale capătă o puternică dimensiune ludică: mecanismul psihologic generator al stării de aservire ar fi *extrem de subtil*; abuzul de autoritate s-ar obiectiviza printr-un mecanism de transfer și acesta *extrem de subtil* etc.

Numai ludic nu este cadrul în care s-au cerut și operează opiniile domnului Butoi. Parchetul, adolescentele și liderul spiritual al MISA sunt părți într-un proces în care expertizei i se cere să evite orice urmă de partizanat și să demonstreze completă autonomie. Rigoarea științifică nu se reduce, într-un astfel de context, la un deziderat epistemic, ci reprezintă condiția ca investigația specialistului să facă față condițiilor de ordin normativ. Or, produsul Domnului Butoi este exact contrariul acestor cerințe. Psihologul cu experiență în utilizarea poligrafului folosește o lungă serie de declamații, acuzații, declarații, epitețe, etichete și stigmatizări în mod vădit enunțate pentru a servi intențiilor pe care procurorii și le-au enunțat în chiar solicitarea lor de „constatare tehnico-științifică”.

Se poate remarca un tip specific de colaborare între doi actori care au interese și dependențe comune, ofertantul-Parchetul și clientul-autorul recunoscut oficial ca expert. Cât de fidel putea fi domnul Butoi standardelor profesionale într-un astfel de caz rezultă și din faptul că domnia sa fusese criminalist pe vremea regimului comunist. Prin urmare, avusese o profesie care implica relații speciale cu organele represive ale vechiului regim. Ajunsese colonel de poliție, Șef al Laboratorului psihologic de detecție a comportamentului simulat – Serviciul Criminalistic al Poliției Capitalei. Făcuse și făcea parte deci din nucleul sistemului instituțional implicat în vânarea yoghinilor.

După cum era de așteptat, odată ajuns la Parchet, raportul a fost mediatizat, ziarul *Gardianul* implicat în campania anti-MISA prezentându-l aproape integral<sup>1</sup>.

Și iată detaliul care ar fi trebuit să anuleze expertiza: lui Tudorel Butoi i se recunoaște dreptul de exercitare a profesiei de psiholog cu dreptul la liberă practică în luna... aprilie 2007<sup>2</sup>. Își asumase această calitate prin semnarea raportului de constatare tehnico-științifică cu doi ani înainte de a căpăta statutul oficial. Încă un caz epatant al șirului de ilegalități făcute de reprezentanți ai unor instituții ce își justificau asprimea acțiunilor prin invocarea statutului lor de apărători ai legii.

Opinia publică va descoperi mai multe despre calitatea profesională și umană a expertului ales de Parchet în luna februarie 2010, când Tudorel Butoi a dat câteva declarații la Realitatea TV, într-o emisiune care dezbătea violența asupra femeilor, pe stradă. Expertul criminalist deja profesor universitar a făcut atunci câteva declarații „care ne-au provocat multora indignare și stupeoare”: cea mai mare parte a femeilor agresate pe stradă, în parcuri și ascensoare, ar avea un comportament de leliță balcanică, caracteristic

1. „Minorele lui Grieg, sclave”, *Gardianul*, 28 ianuarie 2005.  
2. Certificatul de înregistrare nr. 328 din 24.04.2007.

pițipoanțelor. Femeile ar trebui să fie prudente, nu să bată parcurile și să se prezinte după aia la poliție c-au fost violate<sup>1</sup>.

Nu mai puțin de 30 de ONG-uri au depus atunci o plângere la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), iar pe Facebook s-a format un grup de susținere a plângerii, semnat de peste 2.000 de persoane<sup>2</sup>. Verdictul CNCD, de sancționare a lui Tudorel Butoi, a calificat astfel declarațiile discriminatorii ale expertului criminalist, „trec dincolo de ceea ce ar fi necesar pentru prevenirea violenței împotriva femeilor, transferând responsabilitatea victimelor. [...] efectul stereotipului promovat de reclamat este crearea unei temeri pentru femei de a recunoaște un viol sau alte agresiuni fizice, ceea ce duce la nepedepsirea vinovaților, dar și la crearea sentimentului de dezvinovățire, mai mult, de impunitate pentru persoanele violente”.

## Opinia Asociației Psihologilor din România

Lucrarea psihologului criminalist Tudorel Butoi șochează prin nivelul ei intelectual. Expertizele comandate de către Parchet ar fi trebuit să răspundă cerințelor profesionale, dar și de onestitate, în măsură să asigure standardele specifice de neutralitate și independență.

Un al doilea „raport de constatare tehnico-științifică psihologică”, privind, de această dată, MISA și pe Gregorian Bivolaru, a fost transmis Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București la data de 11 octombrie 2004, fiind întocmit de profesorii universitari Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu în numele Asociației Psihologilor din România. Conform acestei analize destinate unei investigații penale, asociația MISA ar fi un

[...] sistem cvasiînchis autopertuant și alienant pentru individ, al cărui rezultat este o pseudocultură orientală predominant împotriva normelor de conviețuire socială general acceptate. Utilizarea unor practici și concepte împrumutate din spiritualitatea orientală și „transformarea” lor astfel încât să înglobeze elemente din creștinism au generat un sistem doctrinar cu o aură de valabilitate universală și extrem de adaptabil la cerințele individului; sub această aparență însă, liderii MISA – îndeosebi Gregorian Bivolaru, ca maestru absolut al grupării – au aplicat numeroase tehnici de manipulare și îndoctrinare a căror finalitate este reprezentată de *fanatizarea majorității membrilor MISA*, aceștia ajungând să-și raporteze existența exclusiv la mișcare și la liderul acesteia.

Această descriere, indiferent dacă este corectă sau nu, iese complet din cadrul unei expertize psihologice. Faptul că în cadrul Școlii MISA nu s-ar dezvolta o formă autentică de cultură orientală, iar sistemul doctrinar ar fi adaptat cerințelor individuale iese din sfera de competențe a Parchetului. Numai sistemele totalitare incriminează inadecvarea față de „interpretarea științifică” a unor fapte materiale ori spirituale adoptată oficial. Dacă ideea existenței unor tehnici de manipulare și îndoctrinare capabile să fanatizeze

1. „Victorie la CNCD împotriva prof. univ. Tudorel Butoi”, 15 ianuarie 2010, <http://blogul-medusei.blogspot.ro/2010/11/victorie-la-cncd-impotriva-prof-univ.html>.
2. Printre ele, Anca Boagiu, Dan Mihalache, Gabriela Crețu, Ileana Savu, Zoe Petre, Sandra Pralong, Mihaela Miroiu, Vasile Ernu, Liliana Popescu, Otilia Dragomir, Theodora Eliza Văcărescu, Michael Shafir, Adrian Hatoș, Alexandra Olivotto, Mirel Palada.

oamenii pare autorităților precisă și relevantă criminalistic, se ridică întrebarea de ce campaniile candidatului la președinție care la 20 mai 1990 au dus la obținerea a 83% din voturile populației (văzută deseori pe televiziunea națională strigând transfigurată la vederea „Celui iubit”) nu a dus la fanatism; și, în consecință, de ce candidatul Ion Iliescu nu a fost chemat pentru acest motiv la Parchet? De ce clerul ortodox, catolic, musulman, baptist, adventist ș.a.m.d. nu este adus în fața instanțelor pentru fanatizarea membrilor acestor biserici prin tot felul de tehnici care includ promisiunea norocului pe Pământ și mai ales a vieții veșnice în lumea de apoi?

„Psihologii” autori ai prezentării par a argumenta diferența dintre cazul MISA și celelalte cazuri invocate mai sus chiar prin rândurile enunțate de ei în pasajul imediat următor: „Societatea [...] ridiculizează și respinge clar «inovațiile» spirituale ale MISA și pe cei care le practică, astfel încât membrii Mișcării sunt (auto)excluzi și tind să-și accentueze izolarea prin raportarea exclusivă la mediul MISA, asigurând în acest mod automentținerea sistemului”.

Trecând peste contextul care a indus în opinia publică ferventa ostilitate împotriva MISA, este de menționat că adoptarea unui limbaj batjocoritor, exprimarea satisfacției – atât de vizibile – pentru mobilizarea opiniei publice împotriva subiectului pe care echipa este chemată să-l evalueze psihologic constituie o încălcare flagrantă a Codului profesiei, dar nu numai a acestuia, ci și a obligațiilor instituției care a comandat și acceptă drept expertiză un text insultător. Parchetul este primul care ar trebui să protejeze, în virtutea competențelor sale publice, integritatea asistenței de specialitate.

„În cadrul mișcării”, continuă analiza,

unul dintre criteriile majore de acceptare a individului și de valorizare pozitivă a acestuia este *supunerea necondiționată față de Gregorian Bivolaru și față de sistemul doctrinar* impus de acesta. Acest fenomen este de proporții extreme, întrucât dincolo de aura spirituală (falsă) a activităților din cadrul MISA, membrii acestei grupări practică *un cult absolut al personalității liderului*, acesta fiind adorat și considerat o *întrupare a divinității*, un „iluminat în viață” ce și-a asumat un destin mesianic în beneficiul lor. Adepții săi îl acceptă necondiționat pe Gregorian Bivolaru drept „părinte spiritual” și par a executa fără împotrivire orice activitate le este cerută de acesta sau în numele lui.

Din această perspectivă, putem considera că membrii MISA se află într-o stare de aservire totală și necondiționată față de lider, stare ce îi determină să execute chiar activități umilitoare și/sau care contravin unor drepturi și libertăți profund umane.

Karl-Erik Nylund, expert în domeniul sectelor, a fost solicitat să pregătească un raport privitor la MISA și la Gregorian Bivolaru pentru Curtea Supremă din Suedia în procesul de extrădare judecat de Curtea Supremă din Stockholm în 11-12 octombrie 2005<sup>1</sup>. Specialistul a pus problema măsurii în care MISA este sau nu o sectă manipulativă, i.e., o mișcare religioasă sau de alt gen „în care crizele de credință sunt activ reprimare, negare sau pedepsite. Într-o sectă manipulativă se urmărește conștient ștergerea identității eului și înlocuirea acesteia cu o pseudoidentitate care este condusă de un ideolog sau de o ideologie”.

1. Karl-Erik Nylund este doctor în teologie, preot, cunoscut specialist în materie de secte. Una dintre lucrările sale importante este *A te juca cu focul – lumea sectelor* (2004). De mai bine de 30 de ani îi ajută pe cei care au devenit victimele unor grupări sectare și pe familiile acestora. Este adeseori angajat ca expert în astfel de situații și este citat de multe ori în mass-media. În munca de cercetare depusă pentru a scrie raportul cerut de Curtea Supremă din Suedia și în timpul interviurilor, Nylund a colaborat cu doctorul în sociologie Örjan Hultåker, fondatorul și conducătorul institutului de sondaje de opinie SKOP (Skandinavisk Opinion AB).

Preocuparea lui Karl-Erik Nylund este concurentă cu cercetarea psihologilor Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu în pasajul anterior. Doar că tema cere o expertiză în domeniul studiilor de grup, nu (atât) al celor psihologice, și, în orice caz, din perspectiva relevantă în fața Curții Supreme din Suedia, ca și în fața instanțelor românești, a măsurii în care grupul încalcă ori nu drepturile și libertățile fundamentale ale membrilor săi. Dacă le încalcă, este ilegal. Dacă nu, orice discuție asupra doctrinei și simpatiei publice iese din competențele autorităților pentru a intra în dezbateră culturală.

Cum era de așteptat pentru un profesionist, Karl-Erik Nylund a urmărit punct cu punct diferitele alegeri făcute la adresa MISA și a lui Gregorian Bivolaru, a conexas informații și a adăugat ceea ce este indispensabil într-o astfel de situație : a făcut interviuri cu adepți și membri MISA. El a observat că, în timp ce într-o mișcare rigidă, manipulativă, nu sunt permise criticile, în cadrul MISA fiecare e liber să critice aspecte legate de activitate sau pe instructori. Fiecare este liber să părăsească școala de yoga fără să se teamă de represalii.

În speță, ca o mișcare să fie o sectă manipulativă, ea trebuie să îndeplinească *cele patru A-uri* :

*Agresiunea* – pedepsirea membrilor care critică conducătorul sau mișcarea ;

*Aversiunea* – critică și persecuții ale celor din afara grupării, ca, de exemplu, părinții, mass-media etc. ;

*Alienarea* – circuit închis în sectă, sub formă de colectiv geografic sau ideologic. Secta devine noua familie ;

Adevărul *absolut* – nu există decât în cadrul sectei și conducătorul/conducătorii au drept *absolut* în a interpreta adevărul.

Iată concluziile expertului suedez :

În discuțiile purtate cu practicantii și instructorii din MISA nu am regăsit nimic din primii doi A (Agresiune și Aversiune). În ceea ce privește viața în *ashram*, doar o parte trăiesc acolo, iar activitățile nu sunt în circuit închis, cursurile sunt accesibile oricui din afară. La aceste cursuri poate participa oricine. Deci nu poate fi vorba de *alienare*. Ar putea fi vorba despre o ușoară formă de alienare a celor care sunt dedicați mai mult ashramului. Contactul lor cu lumea din afară ar putea fi mic. Totuși, conducătorii urmăresc în mod activ să se opună acestei forme de *alienare*, încurajându-i pe aceștia să se întoarcă la serviciu și la familie. Gregorian Bivolaru nu pretinde că are monopol de necontestat asupra adevărului. El este un îndrumător spiritual alături de alții și este convins de faptul că are o misiune în societate. În schimb, el nu a avut și nici nu are nici un fel de pretenții politice. Dacă lumea se va transforma prin dieta lacto-vegetariană și prin meditație, atunci aceasta se va produce treptat. Autoritatea lui Bivolaru are la bază chiar smerenia de care dă dovadă.

Afirmația finală : „Conform acestei descrieri a sectelor manipulative reiese clar că MISA nu este o sectă manipulativă”.

Concluziile sunt diametral opuse, cine are dreptate este evident : Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu fac pur și simplu declarații fără investigarea persoanelor despre care scriu. Nu e nevoie de nici un efort să identifiți carențele de ordin logic și metodologic. Când referindu-se la adepții lui Gregorian Bivolaru ele scriu : „par a executa fără împotrivire orice activitate le este cerută”, își asumă în fața cititorului acestor cuvinte lipsa lor de contact cu faptele. Adepții *par* a executa activitățile, dar nu se știe dacă ceea ce pare este și realitate. Sunt enunțuri fără relevanță juridică.

Ar fi de așteptat ca atunci când autorii „expertizei” se ocupă de o chestiune concretă, cum ar fi ceea ce ei numesc „mecanismul de aservire a adeptilor MISA”, să fie pusă în valoare meseria în numele căreia semnează. Iată însă care ar fi probele, acele „etape distincte, bine compartimentate și organizate de conducătorii Mișcării” care ar duce, din perspectiva psihologilor, la aservire :

1. Primul contact este participarea neofitului la cursul de yoga organizat de MISA. Aici, adeptului îi sunt expuse avantajele aderării la curs și la Mișcare (fie ele reale sau doar aparente), fiind trecute sub tăcere constrângerile la care va fi supus adeptul.
2. Tehnicile practicate inițial (exerciții fizice moderate, posturi și regimuri alimentare), ce produc efecte pozitive asupra organismului uman în mod natural, ameliorarea prin autosugestie a unor afecțiuni somatice moderate, apariția unor fenomene somatice și psihosomatice asimilabile unor stări modificate de conștiință, îi conferă adeptului MISA *percepția caracterului benefic al apartenenței la Mișcare*.
3. Pe acest fond intervin instructorii desemnați de inculpatul Gregorian Bivolaru care induc adeptilor ideea ascultării ordinelor maestrului Gregorian Bivolaru până la atingerea obediinței absolute față de acesta, folosind în acest sens texte orientale ce înfățișează modele ale relației maestru-discipol, care susțin obediința totală a acestuia din urmă ; alt argument folosit față de adepti este ideea că Gregorian Bivolaru este urmașul acelor maeștri yoghini consacrați, având totodată o natură „divină”.  
La aceste acțiuni externe asupra adeptului se adaugă și o presiune socială a grupului din care face parte MISA, așa încât adeptul va năzui, prin ascultarea față de guru, să fie și el apreciat pozitiv de acesta, ca membrii marcanți ai sectei.
4. Izolarea socială a adeptului în interiorul MISA se realizează prin :
  - exercitarea de către adept a ridiculizării sale în societate, care în general apreciază negativ fenomenul respectiv ;
  - folosirea „limbajului sectar, cu falsă profunzime spirituală, expresii prolixе și abstracte” ;
  - inducerea către adept a ideii că familia reprezintă pentru el un pericol potențial, care se opune „evoluției sale spirituale”.

Iată interpretarea aceluiași fapt de către expertul Karl-Erik Nylund :

Diferitele roluri într-un grup nu au exact aceeași valoare. Fondatorul unui grup se bucură adeseori de un respect special. Acest *aspect* este în particular valabil în cazul grupărilor religioase.

Unul dintre aspectele cele mai importante în viața grupului este presiunea exercitată de grup. Există o tendință spontană de a urma comportamentul majorității sau al conducătorului grupului. Aceasta se petrece pe nesimțite. Începătorul, cel nou-venit sau cel care se află pe o poziție inferioară nici nu remarcă rapiditatea cu care caută să se adapteze la normele grupului sau, cel puțin, să le accepte. Conducătorii puternici îi pot face pe indivizii grupului să devină uniformi și să urmeze normele și valorile morale din acel grup. În asemenea cazuri, cel cu autoritate are control asupra oamenilor prin diferite mijloace, ca de exemplu recompense sau pedepse (izolări, pedepse corporale, amenzi etc.). În studiul pe care l-am realizat asupra MISA nu am remarcat nici un fel de astfel de comportamente sau de pedepse.

Grupări religioase radicale, ca de exemplu mișcarea Guyana din anii '70, mișcarea Heaven's Gate din anii '90 sau David Koresh din Waco SUA, sunt exemple de grupuri care impuneau o disciplină strictă membrilor lor. Cuvântul conducătorului era lege pentru ceilalți până la *moarte*. Școala de yoga MISA nu este o astfel de grupare.

Punerea în paralel a celor două evaluări are meritul de a sublinia, cum greu s-ar putea realiza altfel, diferența de metodă a autorilor. Karl-Erik Nylund se raportează

la schema situației ilegite, definită constant, deși implicit, în termenii prezervării, sau nu, de către adepții a drepturilor lor fundamentale. Apoi, compară această situație cu „datele de pe teren”, cu ceea ce a descoperit interacționând direct cu membrii MISA.

Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu fac inventarul unor lucruri elementare, precum practicarea unor exerciții și apariția unor stări reconfortante, asumate desigur de către adepții MISA, pentru ca apoi să adauge două tipuri de comentarii: unele prin care își manifestă și inoculează disprețul față de subiecții materialului (referiri lipsite de sens în context la „falsa profunzime spirituală”, la „expresiile prolixе și abstracte”), iar altele constituind susțineri grave în conținut și pur declarative în natură. Autorii raportului tehnico-științific vorbesc despre obediența absolută față de Gregorian Bivolaru, despre prezentarea lui ca având o natură „divină”, despre tratarea familiei drept un pericol potențial pentru adepți fără să indice o singură probă.

Expertiza lui Karl-Erik Nylund, ca și investigațiile noastre de teren dezminț aceste susțineri. Sunt pur și simplu mistificări. Și cum ar putea fi ele luate în considerare de vreme ce autorii nu au făcut nici o investigație în rândul adepților MISA? Cum ar putea fi acestea legitimate în fața unei instanțe dacă nu au un suport empiric? În sfârșit, ce spune din punct de vedere intelectual o afirmație de genul: „Izolarea socială a adeptului în interiorul MISA se realizează prin exercitarea de către adept a ridiculizării sale în societate”?

Logica celor expuse de psihologi mai sus este întărită de aceștia cu alte afirmații:

5. Adeptul este determinat să-și părăsească locul de muncă și locuința, pentru a deveni dependent de locul de cazare și masa pe care i le oferă MISA. [...]

Reversul medaliei este constituit din faptul că MISA nu oferă în mod gratuit, iar forma de plată este constituită de „karma yoga”. Înțelesul original al conceptului de karma yoga – yoga acțiunilor dezinteresate, din care cel ce le întreprinde nu urmărește profit personal – a fost denaturat de doctrina MISA, urmărind să constituie un mod eficient de justificare a regimului de muncă forțată la care sunt supuși membrii organizației.

Îndeplinirea „normei” este considerată ca o condiție a aderării la planurile spirituale înalte, cu atât mai mult cu cât cuantumul ei este stabilit de Bivolaru Gregorian, „părintele spiritual” absolut al sectei. Întrucât acestuia i se atribuie o calitate supra umană, el este deasupra erorilor, iar dispozițiile sale sunt considerate ca imbatabile.

Urmare a supunerii sale la așa-zisa karma yoga (muncă nereturnată), adeptul MISA suferă de epuizare, diminuarea semnificativă a lucidității și voinței, iar carența alimentară la care este supus atrage diminuarea rezistenței fizice, alterarea bioritmului, hiperexcitabilitatea, halucinații, alternanță depresie-euforie, incoerență ideativă cu potențial de risc, stări psihotice tranzitorii.

Efectul rezultat al tuturor acestor fenomene este *apariția și consolidarea dependenței patologice față de liderul Bivolaru Gregorian, ceea ce atrage, sistematic, obediența adeptului față de acesta.*

Menținerea dependenței adeptului față de guru se realizează prin:

- cultul personalității liderului Bivolaru Gregorian;
- manipularea instinctului sexual al adepților MISA, prin practicarea „sexului în grup”;
- culpabilizarea continuă și infantilizarea adepților, uzând de pedepse aplicabile acestora;
- limitarea spațiului personal de mișcare (acțiune) al adeptului, prin folosirea de regulamente excesiv de severe pentru ashramurile și locurile de muncă nereturnate;
- inducerea stărilor modificate de conștiință.

[...] Situațiile de izolare, aservire și dependență de MISA și de liderul acesteia se constituie în tot atâtea modalități de constrângere a membrilor Mișcării în direcția îndeplinirii indicativelor emise de Bivolaru Gregorian.

Iată, prin comparație, rezultatul investigațiilor suedezului Karl-Erik Nylund :

Cineva ar putea să spună că una dintre modalitățile prin care cei care practică yoga în cadrul MISA urmăresc realizarea de sine este karma yoga. Nu este absolut deloc vorba aici de trafic de persoane, ci de o cale aleasă prin proprie voință de a-și atinge scopul spiritual, cu ajutorul unui îndrumător spiritual. În cadrul MISA fiecare participant are îndrumarea spirituală a unui instructor care-l ajută pe calea spirituală sau îl temperează când este cazul. Practicanții nu se izolează de societate sau de familie. [...]

Cealaltă acuzație care i s-a adus [lui Gregorian Bivolaru] [...] și anume traficul de persoane, este pur și simplu o neînțelegere a ceea ce înseamnă karma yoga [...]. Se pune problema de muncă voluntară, ca o modalitate de autoperfecționare și de atingere a adevărului. Mulți dintre cei care locuiesc în ashram nu au bani să plătească șederea lor aici, și prin karma yoga au posibilitatea să participe la activitățile ashramului. Cei din MISA subliniază că karma yoga este o formă de meditație care îl ridică pe cel care o practică din îndoială și rătăcire și aceasta poate transforma în bine lumea în care trăim. [...]

În fiecare an, în România se adună 10-12.000 de oameni, majoritatea tineri, pentru a participa la activitățile organizate de MISA. Practicanți din toată lumea vin aici unde umplu un întreg sat de vacanță. MISA este proprietara unui mic teren de pe coasta mării, unde tinerii se adună uneori să practice și helioterapie. Participanții la simpozion sunt admiși pe baza unei legitimații, pentru care trebuie să trimită poze, uneori în costum de baie, conducătorului MISA. Conform credinței care există în MISA, anumiți yoghini au capacitatea să «citească» aura celor care vor să participe, pentru a-i alege pe cei sănătoși. Conform MISA, fiecare ființă – oameni, animale, plante – este înconjurată de un câmp energetic numit aură. Capacitatea de a vedea aure poate fi dezvoltată prin antrenament.

Pentru selectarea participanților, printre care se află și mulți tineri, la aceste tabere se adună un număr mare de fotografii. Aceste fotografii au fost confiscate de autoritățile române și clasate ca poze pornografice, evident pentru că aceștia nu vor să realizeze care este scopul fotografiilor.

Karl-Erik Nylund nu e preocupat dacă „oamenii lui Bivolaru” fac sau nu sex în grup, ori dacă se induc ori nu stări modificate de conștiință. Acestea țin de viața privată a unor oameni, ies din domeniul de jurisdicție a autorităților. Nylund nu comentează alte afirmații din expertiză, care ar fi putut avea un grad de interes și pentru specialistul în domeniul sectelor, întrucât, având experiență cu cursanții yoga, nu consideră că are de ce să înfrunte aberațiile care susțin că adepții MISA suferă de epuizare și diminuarea lucidității din cauza unor munci pe care le fac, iar regimul lacto-vegeterian pe care-l duc atrage diminuarea rezistenței lor fizice, alterarea bioritmului, halucinații etc.

Cu greu se poate gândi că astfel de fabulații sunt expresia completei necunoașteri a realităților de către „expertii” români. Niște oameni cu exercițiu universitar sunt evident conștienți că, atât timp cât nu au nici o probă în acest sens – și nu au cum să aibă de vreme ce nu au făcut nici o cercetare de teren –, nu sunt îndrituiți să scrie despre manipularea instinctului sexual al adepților MISA prin practicarea „sexului în grup”. Constatarea tehnico-științifică pare planificată să stârnească oprobriul celui care o citește sau o ascultă. Autorii propun pseudofapte pe care le corelează cu expuneri pur retorice. Se afirmă că starea în care ajung yoghinii „poate duce, la rândul său, la apariția unor tulburări psihice

și psihosomatice cu posibile efecte nocive în planul individual și în cel al integrării sociale. Aceste posibile tulburări pot fi :

- *simptome nevrotice* (anxietate, dispoziție depresivă, labilitate emoțională, tulburări de somn, scăderea capacității de concentrare a atenției, reacții de tip obsesiv-compulsiv) ;
- *simptome psihosomatice* (cauzate de regimuri improprii de alimentare, odihnă și activitate, de tratarea neadecvată a unor afecțiuni medicale și care ar putea afecta funcționarea unor aparate și sisteme ale organismului – aparatul digestiv, respirator, cardiovascular, sistemul endocrin) ;
- *stări psihotice tranzitorii* (care pot îmbrăca forma unui delir indus pe bază de sugestie și hipnoză aplicate fără discernământ și care includ simptome precum : halucinații, idei delirante, depersonalizare și derealizare, dezorganizarea ritmului ideativ) ;
- *activarea unui potențial psihotic preexistent (schizofrenie)* care în condiții normale de viață nu s-ar fi activat sau s-ar fi putut activa mai târziu ;
- *accentuarea unor tulburări de personalitate la indivizi cu structură dizarmonică etc.*”

Autorii „constatării tehnico-științifice” (!) se referă la lucruri ce „pot fi”, „ar putea”, „pot îmbrăca” pentru a inventaria o simptomatologie patologică care „poate fi”, deoarece nu există nici o singură investigație concretă. Este ca și cum avocații ce apără adepții MISA ar depune în instanțe contestații susținând că procurorii *pot fi* instrumentele unor politicieni, *ar putea* să răspundă unor comenzi precise, iar acuzele lor *pot îmbrăca* formularea transmisă direct de comanditari.

Iată și opinia profesorilor Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu cu privire la *mecanismul de aservire* a adepților MISA. Gregorian Bivolaru s-ar baza pe mai multe tactici de influențare : persuasiunea, utilizarea sofismelor, seducția, sugestia, hipnoza, manipularea, profetia autoîndeplinită, imitația și contagiunea.

*Tehnicile de influențare* a adepților sunt următoarele :

- a) apropierea dinamică pe bază de influențare ;
- b) izolarea prin aberație ;
- c) exacerbarea sexului ;
- d) ritualuri de culpabilizare a adepților ;
- e) imitație ierarhică ;
- f) scotomizarea (procesul mental prin care individul trece cu vederea contradicția dintre „vorbe” și „fapte”) ;
- g) distorsiunea cuvintelor și a limbajului ;
- h) afirmarea supunerii adeptului ;
- i) reguli de igienă ;
- j) competiția continuă între adepții MISA ;
- k) identificarea cu învățătorul (Gregorian Bivolaru) și esența comună ;
- l) analiza.

*Tehnici de condiționare fizică a adepților :*

- a) privarea de hrană (regimurile Oshave) ;
- b) privarea de somn ;
- c) munca forțată ;
- d) izolarea ;
- e) aporturile chimice ;
- f) deprivarea senzorială ;
- g) utilizarea sunetului și a muzicii („mantra”) ;
- h) infantilizarea membrilor ;
- i) proiecții video cu inversări de arhetipuri ;
- j) specularea inflației egotice a adepților (care „încep să simtă” că au puteri supranaturale – „siddhi”).

Efectele nocive ale practicilor MISA în plan biopsihosocial ar fi :

- a) *restructurarea posibilității adepților* prin anularea discernământului critic și crearea dependenței patologice a adepților față de grup (MISA) care *favorizează crearea unor indivizi capabili de a da curs unor sfaturi și îndemnuri aberante, imorale și antisociale* (întrucât aceștia sunt supuși unor tehnici de psihoterapie – persuasiune, sugestie, hipnoză etc. – *cu efect de dezadaptare socială a aderenților* ;
- b) *aderarea la MISA* conduce la diverse schimbări în plan biopsihosocial (generatoare de stres psihic), ce se pot constitui în factori declanșatori ai unui complex de afecțiuni



psihice asimilabil așa-numitei „nevroze a deplasării”, ce poate determina tulburări de comportament, reacții depresive majore, energii consumate.

Iată prezentarea lui Karl-Erik Nylund :

Ashramul este un loc izolat în care se trăiește simplu, pentru a putea practica mai mult timp meditația. Chiar și practica yoga este o formă de meditație. Scopul unui ashram este să îi înlesnească practicantului recuperarea sănătății și o viață spirituală. De fapt, orice locuință poate fi numită ashram. În cadrul MISA, ashramurile sunt o formă de a locui în comun, asemănătoare cu un internat sau cămin. Fiecare internat are anumite reguli pentru ca viața în aceeași casă să funcționeze. Ashramurile din MISA au următoarele reguli :

1. Nu este admis consumul de carne, alcool sau cafea. Nu este permis fumatul. Aceste reguli sunt valabile atât pentru cei care locuiesc în ashram, cât și pentru cei care vin în vizită.
2. Sunt recomandate două ore de practică yoga zilnic, în afara orelor de curs yoga.
3. Toți contribuie la treburile gospodărești din ashram, ca de exemplu curățenie, întreținerea casei, întreținerea grădinii, cumpărături pentru casă.
4. Toți trebuie să ia parte, dacă este posibil, la întâlnirile de ashram (similare ședințelor de bloc).
5. Fiecare face curățenie singur atunci când a murdărit ceva.
6. Trebuie să se respecte liniștea după ora 23 : 00.
7. Trebuie să se anunțe în prealabil dacă vin oaspeți care rămân peste noapte în ashram, cu excepția cazurilor în care oaspetele vine în vizită în mod constant.
8. Toți sunt rugați să anunțe dacă pleacă în concediu sau vacanță.

Aceasta este și viața dintr-un cămin sau internat pentru oricine este o persoană responsabilă. Este normal ca, dacă cineva strică ceva, să înlocuiască obiectul, de exemplu, un geam. Aceasta nu este o pedeapsă, ci ceva destul de natural într-un colectiv în care ai stricat ceva ce ținea de proprietatea comună. Fiecare grup are norme proprii, care exprimă valorile morale comune și ce se așteaptă de la fiecare individ în parte.

Aceste activități, karma yoga, meditații și practica exercițiilor fizice, îl ajută pe individ să devină un om împlinit. Cei din MISA cred și în posibilitatea de a se vindeca și aceasta este numită terapie. Yoga nu este doar un antrenament spiritual, un antrenament de realizare de sine, ci și terapie pentru trup și suflet.

Explicațiile ultime ale domnului Nylund nici nu au nevoie de altă cunoaștere decât cea a bunului-simț. În ce privește textul care poartă egida Asociației Psihologilor din România, apar dificultăți de urmărire datorate când falsificării flagrante (impunerea muncii forțate, deprivarea senzorială), când ridicolului unei bune părți a raționamentului. Cum să contraargumentezi idei de genul „apropierea dinamică pe bază de influențare” ? Sau „izolarea prin aberație” ? Ori „distorsiunea cuvintelor și a limbajului” ? Parcă nici cele mai urâte rechizitorii comuniste nu se construiau acuzând „regulile de igienă”, „analiza”, „utilizarea sunetului și a muzicii” și „proiecțiile video cu inversări de arhetipuri”. Textul semnat de Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu compromite însăși eticheta de psiholog. El readuce în actualitate utilizarea psihiatriei în scopuri politice de altădată<sup>1</sup>.

1. Documentată și recunoscută, cel puțin implicit, de un foarte mare număr de psihiatri (vezi, în acest sens, Ion Vianu, *Exercițiu de sinceritate*, Polirom, Iași, 2009).

## MISA și ingineria socială

Rechizitoriul conține și un al treilea „Raport de constatare tehnico-științifică”, întocmit de comisarul-șef psiholog Luminița Petrescu, care enunță: „În termeni sociologici și așa cum definesc specialiștii sectele, MISA este o organizație de dimensiuni relativ mici care respinge majoritatea stilurilor de viață și valorile sociale dominante și care estompează credințele majorității într-un sincretism filozofico-religios”. Lucrarea apreciază că: „MISA răspunde unor nevoi individuale de «evadare» din dificultățile existențiale ale perioadei postdecembriste, expansiunea activității sale fiind vizibilă după 1990. Pe fondul pierderii de credibilitate a instituțiilor statului, charisma relativă a liderului are un rol esențial”.

După acest început, urmează, rapid, câteva afirmații dezarmante. Comisarul psiholog apreciază că „fenomenul MISA este un transparent exemplu de «inginerie socială»”. Or, sintagma „inginerie socială” are trei înțelesuri. Unul privește reconstrucția globală a societății și manipularea maselor. Exemple tipice ar fi Marele Salt Înainte din China anilor '50-'60, Revoluția culturală inițiată de Mao, regimul impus de khmerii roșii. Nu de aceste puteri poate fi suspectată MISA. Un alt sens se referă la manipularea indivizilor, dar contextul este unul tehnic: manipularea are în vedere persoane cu care nu te afli în contact – cum ar fi cele cu care comunică prin telefon și Internet – și are ca scop obținerea unor informații sau influențarea unui comportament de tip comercial. În ce privește sensul sociologic al sintagmei, el ține de metodologie și este cu totul irelevant în context.

Cum nu se aplică sensurile tehnice, sintagma „inginerie socială” are în contextul discutat doar un rol stigmatizator. Luminița Petrescu susține și că MISA „utilizează conflictul cu opinia publică [...] ca factor de sporire a coeziunii interne a organizației”. Cu alte cuvinte, vânătoarea publică împotriva MISA ar răspunde interesului acestei organizații pentru strângerea rândurilor. Nu e clar dacă autoarea vede în MISA chiar inițiativa propriei reprimări ori rămâne la stadiul de „beneficiară”.

Interpretării paradoxale i se adaugă una misterioasă: „[...] opinăm pentru disimularea motivației reale a dorinței de asociere și de diseminare, prin prozelitism agresiv, a doctrinei asociației, în scopul manipulării masei de practicanți și pregătirea lor pentru, *deocamdată, necunoscute misiuni* (subl.n.)”.

Conform comisarului-șef psiholog, categoriile cele mai expuse persuasiunii și manipulării, favorizate de sugestibilitatea lor crescută, „sunt alcătuite din:

- bolnavi psihic sau persoane cel puțin cu antecedente medicale patologice psihiatrice, ex.: schizofrenii cu remisie defectuală, sindroame discordante, simptomatologie bazată pe clivaj disociativ;
- persoanele cu vulnerabilități psihice sau psihosociale, celibatate sau solitari proveniți din separații în fapt sau căsătorii încetate, deces sau desfăcute prin divorț;
- persoanele cu insuficiențe adaptative majore, de obicei intelectuali sau cu preocupări exclusiv intelectuale marcați de tendința de retractivitate din fața dificultăților adaptative și de preferința pentru meditații”.

Ar fi fost firească o investigație a prezenței acestor categorii între simpatizanții și practicanții yoga din Școala MISA prin comparație cu prezența lor în populație în

general. Nu a existat o asemenea cercetare, totuși autoarea raportului afirmă : „Aceste exemple aduc în atenția noastră pericolul social major reprezentat de «experimentul educativ» practicat de MISA”. Reproducem și formulările următoare pentru ciudățenia lor specială :

având în vedere că, prin acordarea de gratuități persoanelor cu vulnerabilități și cu evidente riscuri de îmbolnăvire sau decompensare psihiatrică, interdicția cuprinsă în actualul buletin de adeziune de a expune „procedee secrete, periculoase pentru cei care nu au nivelul practic necesar” apare superfluă și/sau contradictorie, iar intenția lui Gregorian Bivolaru este tocmai aceea de a le coopta sau de a nu le pierde din comunitatea membrilor afiliați cu scopul de a le supune „experimentelor educative” ale căror riscuri le cunoaște, deci le poate anticipa. Și pe care în fapt le favorizează în apariția lor cu intenția „experimentatorului”.

Între afirmațiile ce-l privesc pe Gregorian Bivolaru sunt inserate generalități de genul : „Stări de depersonalizare apar în 80% din cazurile din populația psihiatrică, mai frecventă la femei și adolescenți” și un gen de notițe de curs cu privire la schizofrenie, „boală de etiologie multiplă cu manifestări clinice, complexe și nespecifice”, și la simptomele ei. Urmează concluziile, apoteotice :

Sindromul de spălare a creierului, remodelarea gândirii, persuasiunea coercitivă și controlul minții se referă la același fenomen de depersonalizare forțată, controlată și premeditată, prezente în MISA, în care voința unui individ și principalele atribute ale personalității sale sunt înlocuite cu un sistem opus și deci contrar convingerilor educaționale și spirituale ale sale, schimbări obținute prin metode de natură psihologică.

Îndoctrinarea poate atinge stadii foarte avansate de disociere intrapsihică și stări similare cu cele din sindromul de stres posttraumatic.

Tulburarea de depersonalizare are drept caracteristică esențială apariția unor senzații persistente bizare, de detașare sau înstrăinare de propria persoană cu sentimentul că persoana respectivă devine un observator al propriilor sale procese mentale.

La acestea de adaugă amnezia, derealizarea, confuzia de identitate și modificările de identitate.

„Expertiza” face afirmații radicale fără nici o cercetare asupra subiecților asupra cărora se pronunță. Evaluările se reduc la un discurs fantasmagoric.

## Expertizarea expertizelor

Dosarul de instanță prin care a fost trimis în judecată Gregorian Bivolaru conține, pe lângă expertizele cerute de DIICOT, și evaluarea elaborată de medicul primar psihiatru Alexandru Cătălin Micu, la solicitarea apărării. Comentariile specialistului Alexandru Cătălin Micu care privesc rapoartele de constatare ale Agenției Internaționale de Investigații „Croma” sunt relevante pentru toate cele trei expertize anterioare, căci punctează aspecte fundamentale ale metodologiei domeniului. Diferența dintre această evaluare și pseudoexpertizele „expertilor” e frapantă, seria următoare de contraargumente fiind transparentă pentru orice om de știință, indiferent de domeniu, ce a făcut cercetare aplicată :

- în cadrul rapoartelor de constatare tehnico-științifică, întrebările procurorului nu sunt transformate în ipoteze științifice verificabile ;

- termenii de bază utilizați în aceste rapoarte au fost preluați *ad litteram* din solicitarea procurorului, nu au fost transpuși în limbaj psihologic, nu au fost definiți și, uneori, au fost folosiți în mod inadecvat contextului prezentat ;
- conceptele de bază nu au fost operaționalizate ; conceptele juridice de „aservire” și „abuz de autoritate” ar fi trebuit transpuse în limbaj psihologic, fiind absolut necesară determinarea tipurilor de comportamente pe care le presupune existența unei stări de aservire și a unor abuzuri de autoritate ;
- termenii utilizați în rapoarte conduc la concluzia că persoanele evaluate prezintă tulburări psihice majore, dar psihodiagnosticarea acestor tulburări nu poate fi realizată decât în urma unui examen psihoclinic, care nu este prezent în evaluări ;
- nu s-a luat legătura cu subiecții evaluați ;
- în câteva cazuri, insuficiența cantitativă a documentelor folosite ca sursă de informare exclude orice posibilitate de evaluare psihologică obiectivă a situațiilor ;
- a fost ignorată analiza declarațiilor cu caracter contradictoriu și au fost selectate doar declarațiile care se potrivesc cu punctul de vedere al procurorului ;
- manuscrisul olograf al adolescenței Mădălina Dumitru, intitulat de autorități „jurnal cu însemnări”, are un grad ridicat de subiectivitate.

Concluzia finală a medicului primar psihiatru Alexandru Cătălin Micu este că „Rapoartele în discuție nu sunt realizate științific și încalcă flagrant principiile deontologice și metodologice de evaluare psihologică. Într-o lucrare științifică, nu este permis ca un specialist să greșească prin nerespectarea criteriilor de obiectivitate științifică și nici să prezinte concluzii apriorice. Dacă el procedează astfel, induce în eroare pe cei ce citesc concluziile sale, în cazul de față instanțele de judecată”.

## Viciul lipsei de neutralitate

Parchetul a primit ceea ce aștepta : raportul lui Tudorel Butoi vorbește cu nonșalanță despre spălarea creierelor, persuasiunea coercitivă, depersonalizarea forțată, controlată și premeditată. Dar care sunt probele acestui „raport” ? Pe ce se bazează ? Asumpțiile și declarațiile nu au nici o valoare în descifrarea unor acuze. Ideea că diplomele sau recunoașterile oficiale ale instituțiilor sunt suficiente pentru a da autoritate discursului delirant reprodus mai sus compromise însăși ideea de expertiză.

În cazul ultimelor două rapoarte apare și o altă problemă : cea a neutralității. Ultima lucrare este întocmită de un comisar-șef psiholog. Autoarea Luminița Petrescu face parte din Poliție. Or, în condițiile în care Poliția și Parchetul au colaborat strâns în campania împotriva MISA, există toate motivele să se conteste neutralitatea, obligatorie, a expertei și a expertizei sale.

Acesta nu este singurul subiect de contestație. A doua o privește pe Irina Holdevici. Domnia sa nu este doar psiholog și profesor universitar, cum a reținut rechizitoriul, ci și, în 2005, director adjunct al Laboratorului de Evaluare Psihologică al SRI. Fusese decană a Facultății de Psiho-Sociologie din cadrul Academiei Naționale de Informații<sup>1</sup>. Mai precis, a devenit ofițer al Serviciului Român de Informații după o istorie destul de transparentă. În anii '70 fusese angajată ca instruitoare de yoga să predea tehnici specifice

1. Vezi *Gardianul* din 26 mai 2005.

la Casa de Cultură a Ministerului de Interne. A lucrat cu ofițerii Ministerului de Interne gimnastică yoga, respirație și relaxare, a pregătit și un doctorat în acest domeniu<sup>1</sup>. S-a intersectat accidental cu Meditația Transcendentală și a suferit consecințele ca toți ceilalți : a fost dată afară din serviciu, supusă unui regim de marginalizare socială. Totuși, împreună cu alte excepții care au avut cariere spectaculoase după decembrie 1989, doamna Holdevici a fost reangajată în a doua parte a anilor '80 într-o poziție pe măsura studiilor sale și a câpătat în vremea unei întunecate cenzuri dreptul de publicare.

Lăsând deoparte subiectul interesant al carierei, rămâne faptul că, ofițer al SRI, supusă ordinilor acestei instituții implicate în deschiderea dosarului MISA, Irina Holdevici este incompatibilă cu postura de autor al unei expertize, presupusă neutră și independentă, a cazului. Dacă nu ar exista atâtea situații similare, ar părea ciudată această lipsă de precauție în implicarea unui expert ce anulează valabilitatea documentului cerut de către DIICOT.

## Mario Sorin Vasilescu despre MISA

Un caz și mai greu de descifrat la prima vedere este apariția în rechizitoriu a unui studiu privitor la MISA realizat de Federația Română de Yoga – Grupul Național Yoga pentru Restaurare Umană (membru al Uniunii Europene de Yoga UEY, cum se precizează). Ziarul *Gardianul*, care a făcut nu doar prezentarea lui, ci și o dezbatere în ce-l privește, indică și autorul : Mario Sorin Vasilescu, inițiatorul și instructorul Federației.

Studiul apreciază că MISA este un fenomen marginal de tip sectant care resuscitează concepția și practica alimentate de mult din arsenalul yoghin sau le deformează pe cele existente. Practicile MISA nu sunt de natură yoghină, ci doar inspirate sau deviate de la acestea. Prozelitismul practicat de MISA și de alte secte pretinse yoghine constituie o preocupare permanentă întrucât numai astfel își poate asigura existența, transmiterea mesajului și acumularea de capital financiar și moral. Adepții MISA sunt racolați prin „afișe kitch cu mențiunea... curs intensiv superior” (ceea ce constituie o aberație în domeniul yoga) și fals protectoare – „instructorii MISA sunt autorizați de Ministrul Sănătății”. Or, „yoga tradițională interzice orice formă de prozelitism”.

În MISA s-ar produce o alienare (dependența de grup), cu extensia sa „dependența de guru”, acest fenomen fiind inexistent în cadrul Școlilor tradiționale de yoga. MISA inversează concepțiile și practicile yoga, pentru că în timp ce yoga urmărește să aducă sub control conștient pornirile și impulsurile, pseudoyoga propagată de MISA este o practică deformată care tinde deliberat spre abolirea conștientului în fața pretensei libertăți și spontaneității a impulsurilor și pornirilor instinctive.

Exacerbarea sexului reprezintă pentru MISA principala sursă de atragere și menținere a practicilor, deviind și în acest caz de la scopurile urmărite de yoga tradițională.

Spre deosebire de yoga clasică ce și-a manifestat întotdeauna interesul pentru familie, „pseudoyoga MISA” ar îndemna la renegarea părinților (văzuți drept „simple vehicule biologice”) și la eliminarea „egoismului conjugal” (îndemnând la relații sexuale multiple) pentru amplificarea dependenței de guru, care devine „părintele ideal, fratele înțeleghător și protector, partenerul vizat etc.”.

1. Doina Jela, Cătălin Strat și Mihai Albu, *Afacerea Meditației Transcendentale*, Humanitas, București, 2004, pp. 69-80.

Instructorii MISA supralicitează performanțele yoghine în scopul atragerii de noi adepți (în special cei frustrați, inhibați, marcați de „ratare” etc.), pe când yoga reală abordează prudent capacitățile neobișnuite. Oferta pseudomedicală a MISA este, de asemenea, una dintre modalitățile de racolare a noilor adepți (proslăvirea vindecărilor miraculoase prin virtuțile „gurului”, reunind forțat sub eticheta yoghină un conglomerat amorf de discipline medicale sau paramedicale – medicina ayurvedică, tratamentul cu urină – urinoterapie etc.), deși adevărata yoga nu a fost niciodată panaceu sau substitut al actului medical.

MISA ar avea un profit material bazat pe taxele de curs, societățile comerciale controlate de sectă, comercializarea publicațiilor sectei, donațiile impuse adepților, în timp ce pentru yoga tradițională, „ideea de profit moral și cu atât mai mult material este *un nonsens*”.

În plus, MISA, spre deosebire de școlile reale de yoga, încearcă să-și construiască o față de respectabilitate și legalitate, prin promovarea publică a unor activități ce nu au nici o legătură cu yoga (precum ecologia), în scopul obținerii unei imagini mediatice cât mai favorabile. Pe de altă parte, MISA a racolat permanent adepți ce făceau parte din structura autorităților publice, Justiție, MAI, MAPN, pe care apoi i-a utilizat pentru a-și asigura atât protecție informativă, cât și sprijin prin acțiuni concrete ale persoanelor în cadrul sectei.

În sfârșit, este de notat și implicarea ei politică. Textele yoghine tradiționale exclud orice partizanat sau implicare politică a unei școli de yoga; în schimb MISA s-a angajat în contracte directe cu mișcări politice din spectrul radical-extremist.

\*

Am terminat aici sinteza evaluărilor făcute de Federația Română de Yoga. Observațiile enunțate sunt legitime, în sensul că reprezintă, cu câteva excepții, un răspuns la obiect, ca urmare a unei solicitări de interpretare a practicilor Școlii de yoga MISA din perspectiva specifică Federației. Referirile la legătura dintre yoga și controlul conștient al pornirilor, respectiv abolirea conștientului în fața spontaneității impulsurilor instinctive, la faptul că yoga nu a fost niciodată gândită ca panaceu sau substitut al actului medical etc. nu transgresează aria ori metodologia de expertiză a evaluatorilor.

Se ridică însă întrebarea: ce caută acest set de comentarii în rechizitoriul DIICOT? De ce ar accepta Federația Română de Yoga să contribuie la o acțiune represivă a cărei injustețe nu poate să-i scape?

Rechizitoriul indică drept autoare a studiului Federația, omițând, printr-o excepție față de cazurile precedente, persoana sau persoanele care a făcut (au făcut) analiza sub egida unei organizații. Doar că *Gardianul*, cum spuneam, a indicat și autorul materialului: Mario Sorin Vasilescu, inițiatorul și instructorul Federației.

Or, dintr-odată totul apare într-o altă lumină. În anul 2005, când a fost lansat studiul Federației Române de Yoga, despre Mario Sorin Vasilescu nu se știa ce s-a aflat în anul 2008: că instructorul yoga a fost informator plătit de Securitate<sup>1</sup>. Cel care declară sentențios: în yoga tradițională „ideea de profit moral și cu atât mai mult material este *un nonsens*” – desigur, un mare adevăr – fusese răsplătit de Securitate cu următoarele recompense între anii 1975 și 1979:

1. Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008.

Data	Suma	Motivul
18.09.1975	200 lei	Aport muncă informativă
28.10.1975	200 lei	Aport muncă informativă
26.12.1975	300 lei	Aport muncă informativă
03.06.1976	200 lei	Aport muncă informativă
27.12.1976	300 lei	Aport muncă informativă
19.04.1977	200 lei	Aport muncă informativă
07.05.1977	300 lei	Aport muncă informativă
29.12.1977	300 lei	Aport muncă informativă
22.08.1078	300 lei	Aport muncă informativă
18.12.1978	300 lei	Aport muncă informativă

Sursa : Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008, p. 56.

În dosarul de rețea apar chitanțele semnate de yoghinul-informator cu nume de cod „Daniel”. Nota de analiză din 30 septembrie 1980 arată și care erau serviciile oferite :

[...] „Daniel” aplică în practică instructajul făcut dând cursului de Yoga un caracter științific și nu mistic cum vor unii să-l folosească.

„Daniel” și-a adus soția în Buc., fiind convins că a fost sprijinit de organele noastre, fapt pentru care manifestă interes în stabilirea unor relații care ar prezenta interes ptr. org. de Securitate. În acest sens a început să frecventeze multe cămine de studenți străini, chipurile pentru explicarea științifică a cursurilor predate de el. A reușit ca din două în două săptămâni să prezinte lecții teoretice timp de 10' la emisiunile noastre de radio, fapt ce-i cresc posibilitățile sale informative deoarece este prezentat ca profesor specializat în probl. de yoga.

„Daniel” ne-a informat despre soția lui „Ambrus” că a revenit în țară urmând a intra în legătură cu ea ptr. obținerea de [neclar ; nota este olografă] despre obiectiv.

Va fi folosit în cunoașterea stării de spirit din rândul cursanților de yoga, cursul fiind în prezent de cca 50 persoane și se va urmări interpunerea sa și pe lângă unele obiective ce formează profilul unității noastre.

Col. [indescifrabil]<sup>1</sup>.

Notele informative care se găsesc în dosarele lui de urmărire informativă și în cel de rețea sunt relativ benigne și apără constant ceea ce pentru el reprezintă yoga autentică. Pentru a înțelege racolarea lui Mario Sorin Vasilescu de către Securitate trebuie percepută vulnerabilitatea acestui om născut cu o condiție fizică precară și a cărui supraviețuire se datorează posibilității de a practica yoga. Cine ajunge să urmărească filele dosarelor create pe numele lui va înțelege cât de greșit arată un verdict abstract în ce-l privește. Implicarea instructorului în vânătoarea lui Gregorian Bivolaru, astăzi, reprezintă adevăratul său test moral.

În comunitatea persoanelor interesate de yoga este bine cunoscut că Mario Sorin Vasilescu se află în dezacord sincer cu ideile și practicile Școlii create de Gregorian Bivolaru. Criticile reciproce și adversitatea dintre cei doi instructori de yoga erau, de altfel, notorii încă în Bucureștiul anilor '70. Mario Sorin Vasilescu este un om cu discernământ social, nu poate fi decât conștient de excesele autorităților împotriva adepților

1. Arhiva CNSAS, R243569, Ministerul de Interne, Departamentul Securității Statului, UM 0620 Buc./nr. 31/CI/001624/30 sept. 1980, f. 39.

Școlii pe care o repudiază căci, așa cum a spus-o el însuși, „Un om care face cu adevărat yoga este un om care nu se mai poate minți, ca urmare, nu mai poate fi mințit”<sup>1</sup>. Faptul că yoghinul a pus la dispoziția DIICOT opinii menite să susțină un dosar fabricat în scopul aruncării unor oameni nevinovați în spatele gratiilor nu poate fi legitimat prin nimic. Dosarul său de Securitate l-a făcut dependent de cei care în România postdecembristă îi exploatează arhivele și au împins astăzi până și instituții de stat precum Serviciul Român de Informații și Parchetul să deschidă o bătălie personală împotriva adeptilor MISA.

## Biserica Ortodoxă Română despre paralela dintre mănăstiri și ashramuri

Un interes aparte prezintă ultima solicitare a unui raport de constatare tehnico-științifică făcut de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București, prin care să se stabilească dacă relațiile între adepți și persoanele din conducerea MISA au o natură religioasă ori pseudoreligioasă. Raportul a sosit la 3 septembrie 2005, semnat de preotul conferențiar universitar doctor Sterea Tache, conducător al catedrei de „Îndrumări Misionare și Ecumenism” din cadrul Facultății de Teologie „Patriarhul Justinian” a Universității din București.

Se poate sesiza și în acest caz confuzia demersului DIICOT. Caracterul religios ori pseudoreligios nu este o problemă teologică, ci una sociologică. Nu teologii ca „teologi” sunt chemați să dea un răspuns acestei chestiuni. Raportul preotului Sterea Tache o și demonstrează cu prisosință.

În plus, în cadrul Bisericii Ortodoxe obligațiile de „ascultare” ierarhică sunt foarte severe. Biserica Ortodoxă Română lansase deja mai multe declarații ostile la adresa MISA. Era imposibil ca preotul Sterea Tache să conteste, într-o formă sau alta, ceea ce BOR decisese anterior.

Raportul susține că MISA poate fi încadrată în contextul Noilor Mișcări Religioase, sinonimă, susține autorul, cu sectele ale căror idei le sintetizează astfel :

[...] fiecare *soluție sectară* este prezentată ca unica valabilă, toate celelalte fiind socotite periculoase [...] se pornește de la ideea că omul este rău și trebuie reeducat sau recreat [...] (pentru secte) lumea este rea și [...] nu există altă soluție decât distrugerea [...] vor supraviețui doar adepții sectelor respective [...] ordinea socială este contestată. Statul cu toate instituțiile sale este socotit instrument satanic. Satanice sunt socotite și toate instituțiile internaționale : ONU, NATO etc. [...]

Manipularea ar constitui cheia de boltă a oricărui edificiu sectar, aceasta desfășurându-se, afirmă autorul, în etape : prozelitismul furibund, seducția, distrugerea personalității omului și reconstrucția acesteia după instrucțiunile gurului. Or, Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut este o sectă, iar prin sincretismul ei haotic, ridiculizează atât religiile și filozofia orientală, cât și creștinismul. Cităm :

1. Gabriel Andreescu, *op. cit.*, p. 9.



MISA nu urmărește altceva decât manipularea adeptilor în vederea includerii într-un sistem malformat și deviant, care atentează asupra integrității spiritului uman, provocând distrugerea sau alienarea personalității, prin „produsul” pe care îl urmărește : omul-jucărie, inapt de orice exercițiu rațional sau voluțional.

Metodologia teologului revine la această schemă : se declară MISA sectă și de aici se trag concluziile privitoare la manipulare, anularea relațiilor familiale, dependența de guru, alienarea personalității, degradarea socială și profesională a adeptilor MISA etc.

Raportul trimis la DIICOT devine la un moment dat de-a dreptul virulent – ceea ce nu se potrivește cu o „constatare tehnico-științifică” –, atunci când se invocă paralela pe care o face MISA între activitățile tip karma yoga din ashramuri și ce „se desfășoară curent în cadrul mănăstirilor, inclusiv în cele ale Bisericii Ortodoxe Române. Exploatarea adeptilor este asociată de către instructorii MISA «cu activități cotidiene desfășurate în incinta mănăstirilor» și astfel justificate și îndreptățite”.

Argumentele împotriva paralelismului ar fi, din perspectiva celui care predă studenților Facultății de Teologie „Patriarhul Justinian”, următoarele :

Organizarea și funcționarea mănăstirilor [...] n-au nimic comun cu practicile MISA.

Potrivit Statutului pentru Organizarea și Funcționarea Bisericii Ortodoxe Române (act normativ publicat în *Monitorul Oficial* al României nr. 47/25.02.1949) :

- mănăstirea este un așezământ în care trăiește o comunitate religioasă de călugări [...] (art. 74) ;
- monahii trebuie să ducă o viață de obște, iar acolo unde o astfel de viață lipsește, conducătorii mănăstirii trebuie să o introducă (art. 83) ;
- viața mănăstirească trebuie să îmbie rugăciunea cu învățătura și munca (art. 62-82 ; 67-73 ; 74-75 ; 76-82) ;
- Consiliul Economic va rândui ca venitul din asemenea îndeletniciri să se întrebuințeze pentru îmbunătățirea vieții de obște, pentru dezvoltarea diferitelor meșteșuguri din mănăstire și pentru fapte de milostenie (art. 80).

Concluzia : „Așezămintele MISA nu sunt mănăstiri și nici nu pot fi comparate cu mănăstirile [...] adepții MISA nu sunt călugări [...]”.

Se adaugă precizarea „că spre deosebire de MISA, care este o sectă pseudoreligioasă, Biserica Ortodoxă Română este un cult religios recunoscut legal, iar modul de organizare și funcționare a mănăstirilor este reglementat prin «Statut» (act normativ cu putere de lege, publicat în *Monitorul Oficial*), spre deosebire de «regulamentele de ashram», stabilite de guru Bivolaru Gregorian și «publicate» [*sic!*] pe pereții ashramurilor MISA”.

O altă mare deosebire ar fi că produsele muncii monahilor și monahiilor (călugărițelor) revin exclusiv obștii acestora, în condițiile stabilite clar de „Statut”, în timp ce rezultatul karmei yoga depuse de adepții MISA s-a concretizat nu în patrimoniul Asociației MISA, „ci prin îmbogățirea ilicită a conducătorilor sectei (inculpatul Bivolaru Gregorian, învinuții Catrina Nicolae, Trandafir Claudiu Petre ș.a.), prin cumpărarea pe numele acestora a zeci de imobile, folosind în acest scop fondurile provenite din exploatarea în stare de aservire spirituală a adeptilor MISA”.

Iritarea preotului Sterea Tache era motivată de lunga serie de declarații ale adeptilor MISA victime ale presiunii și, în special, a intervențiilor brutale din 18 martie și 1 aprilie 2004. Cum s-a arătat în partea a V-a, mulți yoghini au invocat fie experiența lor personală privind activitățile de autogospodărire desfășurate în cadrul mănăstirilor Bisericii Ortodoxe Române, fie informațiile obținute pe alte căi în ce le privește, pentru

a le pune în oglindă cu activitatea din ashramuri, ultimele utilizate pentru fabricarea acuzației de trafic de persoane.

În acest context, relevantă este argumentația și plauzibilitatea unei astfel de intervenții. Cele două aspecte sunt de altfel legate unul de altul. Atunci când explică de ce viața monahală ar fi legitimă, nu și cea din ashramuri, autorul invocă diferența religioasă dintre cele două comunități (adeptii MISA nefiind, evident, călugări ortodocși), precum și faptul că viața mănăstirilor este reglementată printr-un document aprobat oficial (Statutul pentru Organizarea și Funcționarea Bisericii Ortodoxe Române). În ce privește fructificarea rezultatelor muncii din mănăstiri și ashramuri, explicația teologului se bazează pe un eufemism (produsele muncii monahilor și călugărițelor revin exclusiv obștii acestora) și pe o falsificare: imobilele ar fi fost cumpărate din munca cu valoare de karma yoga.

Există, într-adevăr, diferențe, chiar enorme, între o situație și alta, dar aceasta nu ține de legitimitatea vieții în comunitate – căci ea nu depinde de natura credinței împărtășite –, ci de standarde și tradiție. Nu se cunosc cazuri în care practicantii yoga să fi cedat MISA toate bunurile lor, precum unii monahi și măicuțe, astfel încât să devină total dependenți de locuirea în mănăstiri și de superiorii lor. Nu puteau fi forțați la acte sexuale de colegii lor de la yoga, așa cum află opinia publică românească, din ce în ce mai des, că se întâmplă cu tinerii refugiați în mănăstiri, căci imediat cel abuzat ar fi găsit asistența entuziastă a polițiștilor. Nu există acte de supunere, de totală umilință, cum manifestă femeile și bărbații din așezăminte față de stareții locului. Nu au apărut în ashramuri, și nici nu puteau datorită ethosului nonviolent al yoga, crime precum cea de la Tanacu<sup>1</sup>.

În ce privește munca yoghinilor, ei o prestează fie pentru ridicarea unui spațiu necesar locuirii lor, fie în scopul asigurării celor obligatorii vieții în comun, pe când, în mănăstiri, dincolo de efortul cerut de gospodărirea proprie, se face o intensă muncă cu valoare comercială. Destinul acesteia depinde de ierarhi, care au o putere discreționară în folosirea fondurilor. În timp ce activitatea din ashramuri este făcută „printre altele”, nu are continuitate și se desfășoară fără intensitate, cea din mănăstiri ajunge deseori strivitoare. Frapantă apare, de altfel, și deosebirea dintre viața modestă a instructorilor yoga acuzați de a fi abuzat de munca practicantilor și luxul așezămintelor destinate înaltului cler<sup>2</sup>.

Faptul că mănăstirile sunt organisme ale unui cult recunoscut ca atare prin lege, pe când MISA este o asociație neguvernamentală, nu are relevanță cu privire la dreptul adeptilor MISA de a-și desfășura viața precum doresc. Prin însuși faptul că yoghinii au

1. Vezi, pentru o analiză de detaliu, Gabriel Andreescu, „Cazul Tanacu: necesitatea amendării legii penale cu privire la tortură, tratamente inumane sau degradante”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 1, 2008, pp. 30-47.
2. Un singur exemplu: „Mănăstirea de la Gheorgheni a fost construită în anul 2004, sub dealul Barnarelul, una din multele înălțimi din zonă unde pădurea a fost defrișată [...]. Porțile masive, sculptate în lemn, clădirile uriașe, scările și fundația pavate cu marmură, prezența limuzinelor, bucătăriile largi, zidăriile în piatră, pereții sculptați pretențios în lemn, «casă de oaspeți» elegantă apropiată de mănăstirea de la Gheorgheni mai degrabă de conceptul de «palat», decât de cel de așezământ monahal. Mănăstirea are 24 de clopote care sunt acționate de la distanță, prin telecomandă. «Îs nemțești! Preoții le folosesc pe rând, câte cinci clopote, că-s uriașe», ne-a spus un localnic. Peste gard există chiar și o crescătorie de struți. Totul este pus la locul lui, începând cu europubelele pentru gunoi, până la lampadarele de noapte, fără a se putea remarca ceva din sărăcia invocată de capii Bisericii” („Rețeta de post strict secretă”, *Ziua*, 23 februarie 2009).

o opțiune spirituală străină, iar BOR susține un adevăr spiritual unic, ei sunt considerați ilegitiți, amenințatori pentru o biserică ce are ca scop să devină unica referință confesională a populației românești și care, în acest scop, acționează pentru eliminarea oricărui competitor, fie acesta Biserica Greco-Catolică, fie gruparea The Family International ori MISA. Obiectivele dogmatice ale BOR, asumate mai mult sau mai puțin transparent de Biserică, duc la incompatibilitatea între aceste scopuri și folosirea unei „expertize” elaborate de cineva care nu poate fi decât purtătorul de cuvânt al BOR.

\*

În concluzie, Direcția de Investigare a Infracrițiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București a hotărât să susțină rechizitoriul său prin cinci expertize distincte : prima a fost elaborată de un criminalist care a lucrat timp de decenii în sistemul organelor de ordine ; a doua a implicat o fostă instructoare de yoga ce lucra cu Ministerul de Interne încă din anii '70, devenită după schimbările din 1989 ofițer al Serviciului Român de Informații. A treia autoare este „comisar-șef”, al patrulea specialist, un informator plătit al Securității aflat de mult în dispută cu Gregorian Bivolaru, iar ultimul, un purtător al vocii BOR, biserică care se consideră singurul reper spiritual legitim al românilor. Ca urmare, expertizele nu respectă criteriile de imparțialitate și independență cerute de instanță. DIICOT și-a ales un număr de autori gata să susțină asumțiile sale anterioare transformate deja în decizii instituționale concrete pe care expertizele cerute nu trebuiau decât să le confirme. Introducerea lor în rechizitoriu face parte din operația mai generală de fabricare a dosarului destinat să arunce adepții MISA în închisoare.

Nici una dintre aceste așa-zise expertize nu răspunde unor criterii elementare de profesionalitate. Lipsește investigarea persoanelor asupra cărora se pronunță, materialul pe care „specialiștii” au lucrat constând în câteva notițe și înregistrări cu totul insuficiente pentru a dezvălui natura cazului. Ideile teoretice invocate sunt generale, cu o prea mică legătură cu chestiunile concrete ce erau studiate, care nu decurg automat din primele. Sunt susținute fapte, evenimente, procese la care autorii nu au avut acces și pe care nu au cum să le cunoască. Afirmările constatărilor tehnico-științifice trec de cele mai multe ori dincolo de domeniul propriu de expertiză<sup>1</sup>. „Specialiștii” fac speculații, iar uneori fabulează. Toate materialele folosesc un limbaj ostil, insultător la adresa persoanelor devenite subiectul lor de lucru. Privite global, așa-zisele expertize, haotice și precare intelectual, compromit nu doar rechizitoriul, ci și însăși ideea de expertiză.

---

1. Psihologii își arogă statutul de specialiști și în nutriție și acuză, ca autori de expertiză, regimul *oshave* recomandat unor practicanți yoga, constând într-un regim sărac în calorii. Recent, la capătul unui studiu care s-a desfășurat timp de 20 de ani, cercetătorii americani au descoperit că reducerea numărului de calorii cu până la 30% față de nivelul recomandat de nutriționiști pare să contribuie la creșterea speranței de viață cu o treime și la înjumătățirea șanselor îmbolnăvirii de cancer sau de afecțiuni de inimă (Cristian Bandea, „Malnutriția, secretul vieții lungi și sănătoase”, *Cotidianul*, 10 iulie 2009).



Partea a VII-a

De la discriminare la tratamente degradante  
și inumane



## 18. Formele represiunii

La adresa membrilor MISA s-a produs, cel puțin de la mijlocul anilor '90, o discriminare sistematică, greu de comparat cu oricare alta din ultimele decenii, deși nu s-a dus lipsă de exemple. O perioadă, discriminarea instituțională gravă a vizat Martorii lui Iehova: împiedicarea acestora să-și distribuie materialele de cult, sabotarea tinerii Congresului internațional la București, refuzul de a elibera autorizațiile de construcție pentru lăcașurile de cult. Totuși, Martorii lui Iehova au câștigat procesele deschise în justiție, iar lucrurile s-au îmbunătățit, până într-atât încât, în anul 2003, organizației i-a fost acordat statutul de cult.

O comunitate cu grave probleme de discriminare rămâne, fără îndoială, minoritatea romilor. Trebuie totuși notat că de cele mai multe ori termenul „discriminare” este folosit, în cazul lor, într-un sens extensiv, ca lipsă a egalității de șanse. Romafovia este generalizată în societatea românească, totuși funcționarii statului de mult nu-și mai permit să-și etaleze ostilitatea față de țigani<sup>1</sup>. Mesaje de condamnare a discriminării romilor sunt asumate de demnitari publici și de personalități publice. Iată de ce, în ciuda amplitudinii fenomenelor de discriminare care-i vizează pe romi, acestea nu mai sunt de mult asumate, pe față, de către societate.

Or, discriminările care afectează direct sute de oameni și indirect zecile de mii de persoane adepte ale Mișcării de yoga se desfășoară de peste zece ani fără nici cea mai mică încercare de escamotare a lor. Ele acoperă un evantai de situații privind condițiile de muncă, accesul liber la servicii, demnitatea personală, negarea unor drepturi și libertăți fundamentale – printre care dreptul la viață privată, dreptul la asociere și la conștiință. La o analiză atentă, rezultă că, aproape de fiecare dată, situațiile nu se reduc la acțiuni discriminatorii, ci includ fapte care cer aplicarea Codului penal. Motivația discriminatorie constituie un factor agravant.

Victime nu sunt doar persoanele, ci și grupul, comunitatea MISA ca atare. Atitudinea față de tot ceea ce pare că poartă eticheta MISA a devenit o „școală” a coalizării împotriva diferenței, a vânătorii colective, a agresiunii nepedepsite. Dimensiunea identitară care „deranjează” ar fi descrisă, conform declarațiilor celor ce își manifestă antipatia față de yoghinii acestei mișcări, prin următoarele atribute :

- persoanele nu fumează, nu beau alcool, nu mănâncă carne și nu beau cafea, nu răspund la violență în mod violent, ceea ce le deosebește de majoritate, le pune într-o situație de minoritate în raport cu colegii, cu angajatorii, cu opinia publică ;
- practicarea yoga i-ar rupe pe adepți de credința creștină ortodoxă, considerată obligatorie în măsura în care aceștia sunt români ;

---

1. Vezi, printre altele, sondajul Gallup efectuat la cererea Institutului de Politici Publice în anul 2003 ([www.ipp.ro](http://www.ipp.ro)).

- ar avea manifestări care merită oprobriul public, precum practicarea urinoterapiei ori libertinajul sexual, până la forma sexului în grup.

Ultimele două etichete – care privesc, oricum, viața privată a persoanelor – sunt folosite în afara oricăror probe pe care acuzatorii le-ar putea arăta. Se adaugă susțineri precum folosirea de droguri, traficul de ființe umane ș.a., care, până la dovedirea lor, rămân niște calomnii.

Membrii MISA sunt percepuți ca puternic „diferiți” de ceilalți și aflați într-o situație de minoritate ce poate fi ușor victimizată. Persoanele private și funcționarii publici care acționează împotriva lor găsesc aliați și se bucură de imunitate. În ce-i privește, criteriile morale și ale legii nu mai contează. Membrii MISA atrag ostilitatea până la violență întrucât nu fumează, nu beau și nu răspund cu agresivitate la agresivitate, deși un astfel de comportament corespunde în principiu celor mai raționale și morale criterii. Se poate bănuși că majoritatea celor ce le pun în cârcă acte precum consumul de droguri ori traficul de arme și persoane își dau prea bine seama că acuzele sunt aberații: având în vedere felul în care sunt vânați, ar fi suferit de mult rigorile legii. Agresorii sunt stimulați de intervenția autorităților de stat. Comportamentul acestora din urmă invită populația la acțiuni ostile împotriva adepților MISA.

Plângerile victimelor, descriind un pattern al discriminării, nu au fost tratate de către autorități, cu mici excepții, așa cum trebuie să se întâmple în cazuri de discriminare. Oricât de impresionante vor părea ele, mărturiile următoare nu reușesc să ofere decât o palidă sugestie asupra acestui fenomen. De altfel, ele parcă vorbesc despre o altă lume și alt timp, atât sunt de incompatibile cu regulile unei societăți care a ajuns parte a celei mai selecte comunități a democrațiilor, membră cu drepturi depline a Uniunii Europene.



## 19. Mărturiile discriminărilor

### Carmen-Elena Andrei<sup>1</sup>

Mă numesc Andrei Carmen-Elena, m-am născut în orașul Târgoviște pe data de 27 aprilie 1972. Acum, datorită părinților mei, locuiesc în București.

Deși pasiunea mea alături de medicină este acum astrologia, sunt de profesie arhitect. Arhitect cu drept de semnătură și membru al Ordinului Arhitecților din România. Pot dovedi cu acte și proiecte, cât și cu contracte încheiate între Biroul Individual de Arhitectură Carmen-Elena Andrei (în cadrul căruia îmi exercit meseria) și beneficiari existența a peste 70 de locuințe : case parter, etaj și mansardă. Acesta este adevărul. Alți oameni fac copii, familie, avere. Eu fac case, vreau să unesc familiile și să dau fiecăruia sentimentul de siguranță. Altă realizare paralelă celei de proiectare ar fi cei 38 de tineri intrați la Facultatea de Arhitectură „Ion Mincu” București în urma meditațiilor pe care le predau pentru specialitățile : desen tehnic, geometrie descriptivă, geometrie în spațiu, istoria arhitecturii și desen liber. Meditațiile le țin în timpul liber din zilele de vineri, sâmbătă și duminică, aproximativ 6-7 ore pe zi.

În urma campaniilor de presă am început să primesc întrebări de genul : „Doamnă, sunteți yoghină la Bivolaru ? ” ; „Doamnă, acolo se fac orgii și dumneavoastră participați la ele ? ”.

Aceste întrebări mi-au fost puse de copiii de la meditații. Unii dintre ei plecând pentru simplul motiv că au auzit că practic yoga în cadrul școlii de yoga MISA. Unii dintre părinții elevilor de la meditații, mai exact în vara anului 2004 (înainte de începerea anului școlar), după ce copiii dâșilor au făcut meditații cu mine și au intrat la facultate, m-au sunat să mă jignească pentru că au aflat că fac yoga. Mi-au fost adresate jigniri umilitoare și amenințări : „Te dăm pe mâna poliției dacă copilul meu vine la tine acasă”. Bineînțeles că relația profesor-elev a fost întreruptă chiar dacă elevul ar fi avut nevoie de sfaturile mele și după admitere.

Acasă, cu familia, am avut dese discuții, deoarece părinții mei sunt adepți ai știrilor de seară. Seara, prin televiziune, ei „află” tot ce se „petrece” la Școala de yoga MISA. Au considerat adevărat ce s-a scris în presă și s-a spus la televizor și au început o luptă psihologică absolut malefică la adresa mea. Cel mai aprig s-a dovedit a fi tatăl meu, care în urma țipetelor, înjurăturilor, agresiunilor și a deselor reclamații la poliție, în care a spus : „Băgați-o la pușcărie, e amanta lui Bivolaru, face sex cu Bivolaru”, și-a luat pur și simplu dreptul de a mă linșa, ultima tentativă fiind în data de 5 noiembrie 2004. Atunci, în acea zi, prin persoana tatălui meu am văzut moartea cu ochii.

---

1. Din declarația dată la 14 iunie 2005, aflată în Arhiva MISA.

A luat un obiect contondent și m-a lovit, a urlat că îl chinui, a dat cu obiectul în masă până când a spart și masa, și obiectul și apoi s-a repezit la mine să-mi sucească gâtul la spate. [Cea] care m-a salvat a fost mama mea, care a intrat în bucătărie unde se producea scandalul și a țipat de frică. Atunci a fost un moment de slăbiciune în care am reușit să mă desprind din mâinile lui și am plecat desculță la poliție. Acolo a venit după mine și a început să urle: „Face yoga cu Bivolaru, e adepta MISA; eu am făcut-o, eu o omor!”.

Am pentru ziua respectivă certificat medico-legal și pot oricând obține declarație în favoarea mea de la mama, care a văzut totul.

Am avut un singur beneficiar care a aflat că fac yoga și că sunt vegetariană. Acesta, mai precis soția dânsului, mi-a impus în urma contractului încheiat cu dânsii o soluție de arhitectură. I-am rezolvat cu succes spațiul de Arhitectură cerut, proiectul a fost verificat de către verificatori testați MLPAT, după care doamna respectivă mi-a impus autoritar să refac proiectul în aceiași bani. Am refuzat, după care a mers și mi-a făcut reclamație la Ordinul Arhitecților din România, filiala București, cu cerința expresă să fiu dată afară din Ordinul Arhitecților. Atunci, în vara anului 2004, m-am apărat cu argumente credibile, am dovedit că nu eram în afara codului deontologic al executării meseriei de arhitect și am reușit să nu primesc nici măcar un vot de blam. Îmi amintesc că această victorie a dreptății m-a maturizat și mi-a adus o rază de fericire.

Acum, riscăm în aceste momente grele ca mulți dintre noi, nevinovați fiind, să fim umiliți în continuare. Umilire care poate pleca chiar din sânul familiei.

## Anamaria Bădilă<sup>1</sup>

Mă numesc Anamaria Bădilă, locuiesc în București, sunt studentă în anul I la Psihologie.

Abia acum, după ani de persecuții și suferințe, mă simt în sfârșit liberă să vorbesc despre toate mizeriile și nedreptățile pe care le-am îndurat doar pentru că practicam yoga în cadrul școlii MISA.

Încă din școala generală, în urma unei tabere în care mama m-a lăsat să merg explicându-i doamnei învățătoare că eu urmez un regim lacto-vegetarian și rugându-o pe aceasta să țină cont de acest lucru, nu numai că doamna învățătoare nu și-a respectat cuvântul, băgându-mă la porție împreună cu ceilalți, cerându-mi să nu mă prostesc și să mănânc (iar eu am făcut foamea timp de două săptămâni, mâncând numai biscuiți, napolitane, sticksuri cumpărate cu banii mei de buzunar), dar am devenit și ținta tuturor micilor răutăți ale colegilor mei, care, în timp, au căpătat dimensiuni incredibile, uriașe; glume și răutăți care s-au perpetuat de-a lungul întregului ciclu primar și gimnazial, iar ulterior m-au urmărit chiar și în liceu.

În ciuda faptului că îmi plăcea să studiez și eram o elevă foarte bună la învățătură (patru ani la rând am terminat școala cu media generală 10, iar apoi nu am scăzut sub 9,80), refuzam să răspund la oră atunci când nu mi se solicita aceasta pentru a evita glumele proaste, ironiile, înghiontelile cu care colegii mei mă chinuiau de fiecare dată când li se ivea prilejul. Eram bătută zilnic, trasă de păr, fugărită prin clasă sau prin curtea școlii dacă îndrăzneam să ies în pauze și pentru mine mersul la școală devenise un coșmar, nu din pricina faptului că nu îmi plăcea să învăț, ci pentru că eram chinuită

1. Arhiva MISA.

și maltrată într-un mod care începuse să-mi devină familiar. La început, am spus acasă ce mi se petrece, cu timpul însă, văzând că vizitele de protest ale mamei la școală, discuțiile acesteia cu copiii și profesorii aveau efecte contrare celor scontate, am început să ascund [aceste lucruri] de teama de a nu fi bătută și batjocorită mai tare.

Prin clasa a VII-a, în urma unor articole denigratoare la adresa yoghinilor și a domnului profesor Gregorian Bivolaru, au început și presiunile împotriva mea din partea profesorilor, debutând cu acuzațiile doamnei profesoare de religie, care îmi cerea să aprob faptul că eu nu cred în Iisus și în timpul orei m-a ridicat în picioare și mi-a cerut să confirm aceasta în fața întregii clase. Evident că în momentul în care am început să vorbesc despre credința mea în Iisus, făcând uz de cunoștințele obținute în urma unei lecturi asidue și a unei practici spirituale susținute, aceasta m-a oprit cu un val de acuzații pline de ură. Aproape că nu-mi venea să cred că e real când aceasta m-a acuzat că, împreună cu colegii mei yoghini, am scos organele genitale de la capre și oi și le-am atârnat de gardul de sârmă ghimpată undeva în apropierea mănăstirii din Costinești. Credeam că sunt victima unei glume proaste, dar aceasta a continuat să țipe la mine plină de ură, spre deliciul colegilor mei, așa că am ajuns acasă plângând... De atunci, colegii mei mă ocoleau și nu-mi mai vorbeau nici măcar din milă.

Au urmat apoi obstrucționările profesoarei mele de limba și literatura română, care a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a mă împiedica să particip la olimpiada de română, neprimindu-mă la pregătiri. Aflând accidental ziua examenului, m-am prezentat și am obținut pe rând calificarea mai întâi la faza zonală, apoi la faza municipală și, în final, la faza județeană, unde, spre stupoarea mea, după ce s-au afișat rezultatele și eu urma să reprezint județul Constanța la faza națională, profesoara mea de română a intervenit făcând contestație împotriva mea, motivând că am scris urât și unele subiecte nu au fost tratate la obiect. Motiv pentru care s-a întocmit urgent o nouă comisie ad-hoc, care a reevaluat lucrarea mea, și decizia a fost că lucrarea mea a fost cea mai bună, așa că... m-am prezentat la olimpiada națională de limba și literatura română de unde m-am întors cu mențiune.

Rezultatele bune la examenul de capacitate mi-au asigurat un loc la cel mai bun liceu din Constanța, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, unde persecuțiile și nedreptățile m-au urmărit într-o formă mult diluată față de școala generală până la evenimentele din martie 2004. [Atunci] acestea s-au intensificat, culminând cu persecuția [din partea] domnului profesor de matematică, care în timpul orei m-a ridicat în picioare și m-a întrebat dacă am urmărit la televizor acuzațiile și descinderile făcute în sediile MISA și arestarea gurului nostru Bivolaru și mi-a cerut să spun acolo ce anume făceam eu la yoga, fixând într-un mod insistent, aproape obraznic, o anumită parte a corpului meu, pentru că de nu, îmi va pune 4. I-am răspuns cât am putut eu de calmă că dacă dumnealui consideră corect să mă noteze cu 4 pentru un astfel de motiv este liber să o facă. Și așa am luat eu primul 4 din cariera mea de elev.

În ciuda tuturor acestor nedreptăți, am luat și examenul de bacalaureat cu media 9,45, iar acum toate aceste amintiri fac parcă parte dintr-un film vechi. Ca și când aș retrăi clipe din el, oftez adânc sau îmi șterg pe furis o lacrimă.

Ceea ce mi-a alimentat permanent credința într-o viață mai bună și în ideea că sunt o ființă cu drepturi depline, o ființă liberă și cu capacități nelimitate de exprimare a fost maestrul meu spiritual, domnul profesor Gregorian Bivolaru. Numai datorită învățaturii domniei sale și practicii spirituale în cadrul școlii MISA sunt acum întreagă la trup și la minte, perfect sănătoasă și știu exact ceea ce vreau de la mine: SĂ FIU UN OM! UN OM ADEVĂRAT!

## Daniel Manole<sup>1</sup>

Numele meu este Daniel Manole, sunt de profesie inginer electronist, locuiesc în București. În 1990 am absolvit Liceul de matematică-fizică „Mihail Kogălniceanu” Vaslui și în același an am intrat la Facultatea de Electrotehnică din Iași cu media 9,29.

După absolvire, în 1995, mi-am îndeplinit stagiul militar la Institutul de Aviație Boboc, județul Buzău, obținând gradul de sublocotenent în rezervă, apoi am profesat ca programator, inginer sisteme de securitate electronice, iar în prezent am propria firmă în domeniul IT și electronică aplicată.

În timpul liceului am avut reale probleme cu sănătatea și, printr-un șir fericit de coincidențe, am reușit să obțin cu împrumut câteva cărți de yoga, yoga fiind interzisă la acea vreme, sub regimul comunist.

Deoarece am fost fascinat de această știință încă de la primele pagini și neputând procura un alt exemplar al cărților, am copiat cuvânt cu cuvânt aceste cărți, inclusiv fotografiile posturilor corporale pe foaie de calc. Practicând yoga ca autodidact, am reușit în scurt timp să-mi întăresc imunitatea, mi-am format un corp fizic flexibil și armonios, o gândire profundă, o memorie și o concentrare foarte bune.

Principiile extraordinare ale acestei științe milenare le-am regăsit apoi aplicate la Școala de Yoga MISA pe care o frecventez de 15 ani cu rezultate remarcabile în toate dimensiunile existențiale: fizic, psihic, mental și spiritual.

În urma campaniilor furibunde de calomniere la adresa principiilor noastre de viață, purtate de mass-media la scurt timp după 1992, fără a ni se da nici un fel de drept la replică, yoghiniilor din MISA au fost considerați niște ratați și această emblemă ne-a fost pusă de toți cei care știau că practicăm yoga lui Gregorian Bivolaru.

În această situație, în timpul stagiului militar, am precizat superiorilor că practic yoga, că sunt lacto-vegetarian și, fiindcă în total ne-am adunat 7 persoane, am solicitat înțelegere în ceea ce ține de convingerile noastre lăuntrice și modul nostru de viață. În loc de înțelegere, am fost luați în derâdere, iar pentru faptul că mass-media prezenta aberant că în sălile de curs MISA se face urinoterapie în grup eram mereu jigniți de ceilalți, spunându-mi-se că vor strânge găleți de urină să ne dea să bem.

Cu toate constrângerile, nu am renunțat la modul meu de viață. Comandanții direcți au fost profund impresionați de realele calități morale și organizatorice de care am dat dovadă, în plus nu fumam, nu consumam alcool, nu pronunțam injurii, glumeam tot timpul, fiind astfel promovat comandant peste cele 3 escadrile, ce însumau aproximativ 80 de profesori și ingineri.

Prin modul meu de viață am reușit să câștig încrederea și prietenia superiorilor și camarazilor. Comandanții, ori de câte ori mă vedeau, îmi mai cereau niște „grăunțe”, cum le spuneau ei, care de fapt erau cereale coapte, soia, polen sau fructe uscate, aflate din belșug în buzunarele pantalonilor și vestei militare. La terminarea stagiului militar, un singur lucru au avut de spus comandanții mei: „Mare nevoie ar avea armata de oameni ca tine! Suntem impresionați de activitatea susținută în sprijinul camarazilor!”.

O „luptă” câștigată, puțini oameni convingși că mass-media aberează la comandă politică, colegi profund impresionați de discuțiile purtate pe seama adevăratei istorii, religii, științe exacte sau de frontieră...

1. Declarație dată la 1 iunie 2005, aflată în Arhiva MISA.

Mass-media nu a conținut o clipă să aducă injurii și calomnii la adresa yoghinilor de la școala de yoga MISA, cultivând ura și discriminarea, asmuțind asupra noastră tot oprobiul public. Sunt victimă a discriminării datorită convingerilor mele personale, sunt adeptul nonviolentei și țintă a injuriilor și linșajului public.

Nu de puține ori, în taberele yoghine organizate de MISA am fost atacat pe stradă cu ouă, cu roșii, cu pietre doar pentru simplul fapt că practic yoga cu Bivolaru. În alte dăți am fost huiduit și s-a strigat după mine: „Bivolarii!”.

Mass-media s-a întrecut în reportaje care de care mai aberante, ajungându-se până la ingrata metodă de a urmări și fotografia (pentru a publica) yoghinii când se bronzau la nudism. Fără a avea acceptul nostru, împotriva voinței noastre, ni s-a violat astfel cel mai banal drept la intimitate. Am alergat în dese rânduri și am scos filmul din aparatul foto al acestor reporteri care acționează orbește la comandă politică, fără vreo formă de moralitate și respect față de semenii.

Evenimentele cele mai degradante însă aveau să se petreacă după 18 martie 2004, când yoghinii împreună cu mentorul nostru spiritual Gregorian Bivolaru, au fost asociați cu ce este mai decăzut într-o societate: consum de droguri, prostituție, trafic de arme și organizație paramilitară. Nu a fost adusă nici o probă în acest sens, dar ziarele și televiziunea au prezentat intenționat această imagine.

Au fost ridicate ilegal bunurile personale ale prietenilor mei, care au venit la mine să se împrumute de bani fiindcă li s-au luat din buzunare abonamentul de transport în comun și ultimii bani pe care îi mai aveau. Zile în șir am trăit în teroare și coșmarul tirului de știri al ziarelor și posturilor TV care prezentau colaje din ce filmase tocmai PROCURATURA, în comentarii fără acoperire care ne-au degradat imaginea și care ne-au proscris în fața întregii națiuni.

Părinții, cunoștințele și apropiații ne-au bombardat cu telefoane, au intrat în panică, au avut depresii și ne-au implorat să renunțăm la yoga, că „uite ce nenorocire este!”. Această imagine degradantă construită cu atâta „trudă” de autoritățile statului a făcut ca mii de cetățeni ai acestei țări să fie persecutați doar pentru simplul motiv că practică yoga la MISA cu Gregorian Bivolaru.

Lucrurile au luat amploare, procuratura a confiscat din câteva boxe închiriate din demisolul blocului vecin multe cursuri tipărite, cărți în original, traduceri de ezoterism, casete video și aparate electrocasnice de uz intern, iar mass-media la fața locului a transmis la unison, în direct, că s-au ridicat „tone de materiale pornografice”.

Afirmațiile calomnioase, precum „pornografia și urinoterapia obligatorie” precizate pe posturile de televiziune, au încins năprasnic spiritele persoanelor fără ocupație din zona unde locuiesc eu. Mi-a fost luată factura de telefon din cutia poștală și noaptea târziu, pe la 2 sau 3, am primit telefoane anonime în care mi se cereau „fete de închiriat!”.

Peste câteva zile, într-o dimineață, am constatat cu stupeoare cum mașina mea era pictată și zgâriată cu tot felul de blestemății pornografice și [pe ea era] scris mare „BIVOLARU!”. Am simțit că înnebunesc, mă simțeam străin în propria mea țară, nu credeam că este posibil așa ceva. Dar aceste picături de amar erau doar începutul calvarului, presiunii și terorii ce aveau să se petreacă peste câteva zile. [...]

Fiindcă sunt persecutat, hărțuit și maltratat, fiindcă practic yoga la Școala de Yoga MISA al cărei mentor este dl Gregorian Bivolaru, fiindcă nu fumez, nu beau alcool, sunt lacto-vegetarian, nu mă droghez, nu folosesc injurii, studiez mereu și acesta este modul meu de a trăi viața, cred că în curând voi fi nevoit să-mi depun actele pentru a cere azil politic oriunde îmi vor fi respectate cu adevărat drepturile fundamentale ale omului pe care și România doar le-a semnat, dar nu le-a aplicat niciodată.

## Oana Mirela Munteanu<sup>1</sup>

Mă numesc Munteanu Oana Mirela, domiciliată în București. Am absolvit Facultatea de Filozofie de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în anul 2001. De la începutul anului II de facultate frecventez cursurile școlii de yoga MISA, îndrumată spiritual de către Gregorian Bivolaru.

Am fost atrasă de modul tradițional de viață yoghin prin adoptarea unui regim vegetarian, prin practicarea unor tehnici yoga (asane, meditații etc.) menite să mă armonizeze și să mă purifice fizic, psihic, emoțional, precum și prin amplificarea credinței în Dumnezeu. Acest mod de viață nu a fost niciodată în contradicție cu principiile morale creștine insuflăte și de părinți. Dar, contrar așteptărilor mele, colegii mei, prietenii și, în principal, părinții mei nu au privit cu ochi buni această opțiune a mea, și în cele ce urmează voi relata ceea ce mi s-a întâmplat încă de la începutul practicii yoga în cadrul acestei școli. Datorită mediatizării negative din presa scrisă și televiziune, oamenii din jurul meu au avut o imagine distorsionată în ceea ce privește învățătura yoghină predată la aceste cursuri, precum și despre mentorul spiritual Grieg (Gregorian Bivolaru).

În primul rând, colegii mei de facultate luau în râs principiile mele de viață, unii considerau că a face asane, în special posturile de yoga inverse (shirshasana etc.), nu face decât să-ți sucească mințile și că învățătura yoghină predată de profesorul de yoga Gregorian Bivolaru nu este învățătura autentică orientală. Orice opinie cu privire la spiritualitate o desconsiderau doar pe ideea că era predată de Grieg. De asemenea, s-a afirmat la televizor că Grieg obligă pe adepții lui să bea urină și că se practică sexul în grup la cursuri. Și despre aceste subiecte, colegii și prietenii mei mă luau peste picior și spuneau că este grotesc să-ți bei propria urină (cu toate că în alte țări au avut loc simpozioane despre urinoterapie, în care se subliniază efectele profund terapeutice și benefice ale propriei urine) sau mă „invitau” să le arăt cum se face „amor tantric, așa cum mi se predă la curs”.

În București, în cartierul în care locuiesc, copiii strigă după mine câteodată : „Bivolarule”, sau : „yoghină care bea urină”, punându-mă într-o situație jenantă în public. De asemenea, rudele mele au fost nemulțumite încă de la început. În special, părinții mei au considerat că principiile yoghine mă îndepărtează de religia creștină doar pentru că nu au fost învățate și de ei.

Datorită publicității negative făcute de mass-media în România, de-a lungul anilor, profesorului de yoga Gregorian Bivolaru, părinții mei, aflând că el este liderul meu spiritual, au făcut tot posibilul să mă determine să nu mai merg la curs. De la violență verbală, injurii la adresa lui Grieg („că el nu te-a crescut”, „că face sex cu minore și manipulează tinerii” și alte cuvinte foarte urâte pe care nu le pot scrie aici) [până] la violență fizică, m-au bătut, mi-au rupt cursurile de yoga (după aceea eram nevoită să le ascund), m-au obligat să rup legitimația de yoga ca să nu mă mai duc la cursurile de yoga, mă tentau cu carne spunându-mi că sunt slabă, ceea ce mă demoraliza și mă îndepărta sufletește de ei deoarece nu mă acceptau așa cum sunt.

Dacă nu fumam sau nu mâncam carne sau nu mă duceam în discotecă așa cum făceau ceilalți tineri, considerau că sunt ciudată. Mă acuzau că mă droghez, cu toate că mie îmi plăceau complet țigările și eram împotriva drogurilor. Mă instigau la ceartă, doar-doar renunțam la cursuri și nu mai mergeam la București să vorbesc cu Grieg. Totul a culminat

1. Arhiva MISA.

cu evenimentele din data de 13.11.2004, când, venind în vizită la casa părinților mei din Onești, au fost foarte violenți cu mine, atât verbal, cât și fizic, ceea ce m-a îndemnat să chem poliția, deoarece mă sechestraseră și-mi interziceau cu desăvârșire să plec la București „la yoghinii mei și Bivolaru”.

Mama mea îmi spunea și mă amenința cu toporul că „eu te-am făcut, eu te omor” și că tot ce au dat la televizor și tot ce le-a spus un inspector, Vlad Mihai, îi determină „să-mi bage mințile în cap”, că eu sunt pe o cale greșită, că m-am dat Satanei și că am renunțat definitiv la creștinism.

Mărturisesc, aici și acum, că sunt ortodoxă și, prin practica yoga și avându-l ca exemplu pe Grieg, am și mai multă încredere în Dumnezeu. Această învățătură yoghină m-a învățat multe despre credință, iubire și Dumnezeu.

Când a venit poliția acasă la părinții mei, auzind că sunt de la yoga „de-a lui Bivolaru”, cum s-au exprimat ei, mi-au spus că sunt nebună, că nu am pic de respect pentru părinții mei, că-i fac să sufere și că trebuie să merg la casa de nebuni. Reușind să plec de acolo, cei doi ofițeri de poliție m-au luat la secția de poliție, m-au percheziționat crezând că am droguri (după cum părinții mei le declaraseră mai înainte) și, negăsind nimic, au considerat că a avut loc o dispută casnică și au spus că pot să plec și să încerc să vin mai rar pe acasă dacă părinții mei nu acceptă ceea ce fac. Am vrut să depun plângere împotriva lor (a părinților), dar ei au considerat că nu este necesar, cum de altfel nu este necesară nici prezența unui avocat. Plângerea penală împotriva părinților mei am depus-o a doua zi, când m-am întors în București.

Toate aceste atitudini defăimătoare din partea persoanelor din anturajul meu și a părinților mei m-au integrat într-un grup exclus de societate doar pentru că practicăm yoga în România cu mentorul nostru spiritual Gregorian Bivolaru.

## Elena-Eugenia Petrea<sup>1</sup>

Subsemnata Petrea Elena-Eugenia, domiciliată în municipiul Câmpulung-Moldovenesc, studentă a Facultății de Drept din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, cunoscând dispozițiile legale privind falsul în declarații, prin prezenta declar următoarele :

Am început să urmez cursurile de yoga organizate de MISA acum 12 ani, în anul 1993, la Câmpulung-Moldovenesc, fiind minoră la acea dată și având acordul verbal al părinților mei. La scurt timp după ce am început practica yoga, în urma apariției în presă a unor articole defăimătoare la adresa MISA și a mentorului său, dl Gregorian Bivolaru, articole în care se susținea, fără a se verifica și proba în nici un fel, faptul că la aceste cursuri ar avea loc orgii, practicându-se sexul în grup, că yoghinii și-ar abandona școala și familiile, că în urma practicii yoga ar apărea boli psihice grave și că deci cei ce practică yoga ar prezenta pericol social sau că yoghinii se înfometează, părinții și cei din jurul meu au început să provoace nenumărate discuții pe această temă, unele chiar foarte dure, acuzându-mă de lucrurile enumerate mai sus și umilindu-mă astfel. Deși în școala primară și gimnazială am fost o elevă exemplară și pe toată perioada liceului am învățat bine, părinții mei au început să se teamă că în curând voi începe să lipsesc nemotivat de la liceu, că nu voi mai învăța deloc și că nu voi fi capabilă să promovez examenul de bacalaureat și mă umileau spunându-mi mereu și mereu aceste lucruri.

1. Arhiva MISA.

Datorită faptului că mass-media vehicula ideea că la cursurile MISA s-ar face sex în grup și întrucât fratele meu practica și el yoga, oamenii din orașul meu deveniseră convinși că eu și cu acesta am fi săvârșit acte incestuoase, deși noi am avut întotdeauna doar o relație frățească și de prietenie profundă, nu ne-am manifestat niciodată în public în mod indecent și, la acea dată, nu îmi începusem încă viața sexuală, putând dovedi aceasta printr-un eventual examen medical, care însă, la vârsta de 15-16 ani, ar fi fost profund umilitor pentru mine. Oriunde ne duceam eram priviți cu suspiciune, reținere, dispreț și chiar ostilitate de către ceilalți oameni. La acea dată aveam o relație de prietenie și de iubire sinceră cu un coleg de liceu, care practica și el yoga și cu care nu întrețineam raporturi sexuale, acea relație având de suferit de pe urma modului în care eram privită în societate. Sunt convinsă că nu aș fi fost victima acestor situații penibile dacă mass-media ar fi oferit și ar oferi opiniei publice informații reale, verificate în prealabil, și nu doar speculații mai mult sau mai puțin absurde privitoare la ceea ce înseamnă practica yoga.

În anul 1995 mama mea a decedat în urma unei boli care debutase cu 7 ani înainte, suferind nu mai puțin de 4 intervenții chirurgicale în acest interval de timp. Deși boala debutase cu mult înainte ca eu să încep practica yoga și deși mama mea fusese diagnosticată de specialiștii de la Institutul Oncologic din Cluj-Napoca cu cancer în faza de metastază, chiar la înmormântare, de față cu toți ceilalți oameni, o vecină foarte pornită împotriva yoghinilor mi-a spus că eu și fratele meu suntem niște criminali, că am fi omorât-o pe mama, căci, spunea ea, a citit ea în presă că yoghinii ar face satanism și ar omorî oameni. E lesne de realizat ce impact pot avea asemenea acuzații asupra unor tineri de 16-17 ani, cum eram noi atunci! Culmea este că această femeie ne știa de mai mult timp și fusese cu noi în raporturi foarte bune până când a citit în ziare ce se spunea despre yoghinii de la MISA. Am fost șocată să văd ce impact și ce putere de persuasiune extraordinară are mass-media în timpurile noastre și la ce situații aberante poate să conducă acest lucru.

Tot că urmare a campaniei mediatică anti-MISA și anti-Gregorian Bivolaru am fost martora unui incident petrecut în locul unde avea loc cursul de yoga din Câmpulung-Moldovenesc, în iarna anului 1995 sau 1996. În timpul desfășurării cursului, am fost întreruptă în mod violent de părinții unuia dintre cursanți, care urlau că le-am fi răpit copilul și să le dăm copilul înapoi că „știi ei că la aceste cursuri se spală creierile oamenilor, că așa zice la televizor, și că le nenorocim copilul”. „Copilul” avea la acea dată 23 de ani, era în deplinătatea facultăților mentale și le-a răspuns că nu dorește să plece de acolo, că vrea să continue să participe la cursurile de yoga, că este major și are dreptul să decidă asupra persoanei sale. Tatăl cursantului respectiv a spart unul din geamurile sălii unde se țineau cursurile și, având asupra sa un cuțit, a sărit să îl omoare pe instructorul de yoga. Ne-am baricadat împreună cu acesta în sala de curs, temându-ne pentru viețile noastre. Omul era foarte violent și s-a liniștit doar când fiul lor a plecat cu ei. Deși, din câte îmi amintesc, instructorul a făcut în repetate rânduri plângeri la organele de poliție împotriva părinților acestui cursant, nu-mi amintesc să fi primit vreun răspuns.

La data de 8 martie 1996, aflându-ne în incinta Liceului teoretic „Dragoș-Vodă” din Câmpulung-Moldovenesc, ai cărui elevi eram, atât eu, cât și prietenul meu de atunci, Codrean Cătălin, și el practicant yoga, am fost conduși la sediul Poliției din localitate de două persoane în uniformă, care nu s-au legitimat, nedându-mi seama ce grade aveau. Nu au fost anunțați reprezentanții legali, deși amândoi eram minori, iar a doua zi directorul din acea vreme al liceului a susținut în mod mincinos că el nu știe absolut nimic despre motivul pentru care am fost conduși la secția de poliție, deși, minori fiind, am fost ridicați în timpul programului de învățământ din incinta liceului pe care îl conducea. La sediul



poliției am fost puși să dăm două rânduri de declarații referitoare la un incident petrecut cu câteva zile înainte la liceu când, discutând cu prietenul meu într-o sală de clasă, a intrat și domnul profesor de limba română, a întrebat ce facem, i-am răspuns că discutăm, apoi am ieșit cu toții îndreptându-ne în direcții diferite. După ce au citit declarațiile care nu ne incriminau în nici un mod deoarece amândoi povesteam situația exact așa cum s-a petrecut, nefiind de altfel nimic ieșit din comun, polițiștii ne-au pus să le rescriem, zicând că așa „nu sunt bune”, fără să vrea să ne spună dacă suntem acuzați de ceva. La insistențele noastre și văzând că nici al doilea rând de declarații nu conține nimic incriminator, ne-au spus că profesorul a făcut plângere că făceam sex și perversiuni sexuale în clasă.

Nu știu dacă acest lucru este adevărat, deoarece nouă nu ni s-a arătat nici denunțul scris, dacă a existat, nici înregistrarea vreunui denunț verbal privind infracțiunile de ultraj contra bunelor moravuri și perversiuni sexuale. Inițial nu ni s-a spus în ce calitate ne aflăm acolo, ni s-au luat declarații fără a ni se asigura prezența unui avocat, deși amândoi eram minori, și nici nu ni s-au anunțat reprezentanții legali, deși tatăl meu este un avocat foarte cunoscut în acel oraș. Am fost ținuți apoi să așteptăm în față clădirii, în zăpadă și frig, la o temperatură sub -20 grade Celsius, timp de două ore, pentru a intra în audiență la comandantul de atunci al poliției. Solicitând să așteptăm în interiorul clădirii, deoarece afară era foarte frig, am fost refuzați vehement. Tatăl meu a aflat de situația în care ne aflam abia peste două ore, când, fiind chemat la sediul poliției în calitate de avocat din oficiu într-o cauză penală, ne-a văzut în curtea instituției. Când am intrat în audiență la comandantul poliției, acesta a strigat la noi că suntem niște „yoghini împuțiți și nesimțiți care necinstim liceul în care a învățat și el” și ne-a zis „să ne lăsăm de yoga aia că altfel ne bagă la închisoare cu Bivolaru cu tot”, că el „n-are nevoie de yoghini în oraș” și că ne-ar împușca pe toți. Nu a vrut nicicum să asculte ce spuneam în apărarea noastră și, continuând să urle și să ne amenințe, ne-a dat afară. Am ieșit de acolo plângând în hohote, acasă am avut o discuție penibilă cu tatăl meu, care nu voia să creadă că a fost doar o invenție și reaua-voință a profesorului respectiv, coroborată cu reaua-voință a comandantului poliției, iar a două zi directorul liceului, susținând că nu știe, m-a întrebat de față cu toți colegii mei de ce am fost luată la poliție.

Colegii mei văzuseră incidentul și, ca și el, știau că practic yoga. M-a umilit astfel în fața lor, dând impresia că sunt cercetată pentru infracțiuni sexuale și ultraj contra bunelor moravuri. Sunt convinsă că toată această acțiune a avut drept scop intimidarea, umilirea noastră și expunerea mea și a prietenului meu disprețului public, pe motiv că practicăm yoga, după cum ne-a dat foarte clar de înțeles comandantul poliției, deoarece nu s-au mai făcut nici un fel de alte acte de cercetare sau urmărire, dar nici nu ni s-a dat vreo soluție, așa cum ar fi fost firesc dacă ar fi existat într-adevăr un dosar.

De asemenea, în primii ani de practică yoga am avut nenumărate discuții dure și obositoare cu părinții referitoare la regimul vegetarian, deoarece ei auziseră din presă că yoghini s-ar înfometa, deși eu am avut întotdeauna o greutate optimă pentru vârsta și înălțimea mea. Deși nu practic yoga, tatăl meu a văzut în timp că afirmațiile răuvoitoare făcute de presă referitor la practica yoga sunt neadevărate, deși campania mediatică a reînceput furibund la data de 18 martie 2004. Nu același lucru pot spune despre alte cunoștințe și prieteni și chiar rude, care după ce au aflat că practic yoga au început să mă privească suspicios și să mă evite.

Deși afirmațiile făcute inițial, cum că yoghini ar consuma droguri, nu au fost probate în nici un fel, fiind contrazise de testele antidrog făcute de toți cei ce au fost prezenți la perchezițiile din data de 18 martie 2004, faptul că aceste afirmații nu au fost retractate, așa cum ar fi fost firesc, a făcut să fiu privită cu suspiciune și chiar dispreț în cercul de

cunoștințe și chiar a existat o situație în care tatăl meu, văzându-mă în mână cu o seringă de 10 ml, pe care o folosisem pentru a hrăni un pui de pisică, m-a întrebat repede dacă mă droghez. Situația a fost absolut penibilă, pentru că nu cred că cineva ar folosi vreo dată o seringă de 10 ml pentru a-și injecta droguri, pe de o parte, iar pe de altă parte eu nu am agreat niciodată ideea de a folosi droguri, și tatăl meu știa acest lucru.

Am fost și sunt discriminată atât de autorități, care în urma perchezițiilor din 2004 au formulat public acuzații grave la adresa practicanților yoga, față de care susțineau că au probe, dar care nu au putut fi probate nici până în prezent, cât și de mass-media, care a preluat și difuzat informații și a făcut afirmații calomnioase la adresa celor ce urmează cursurile de yoga organizate de MISA fără a le verifica în prealabil. Asta a făcut să se formeze un curent de opinie ostil practicanților yoga și să-mi fie lezată demnitatea, ajungând până la a mă teme pentru siguranța personală în urma amenințărilor cu bătaia din partea celor care locuiesc în apropierea sălilor din București unde au loc activitățile MISA. Deoarece în urma scandalului fabricat de mass-media mulți colegi de-ai mei de la cursul de yoga au avut probleme la locul de muncă, fiind concediați fără justificare, singurul motiv fiind acela că practică yoga la MISA, am ajuns să mă tem și evit să discut acest subiect cu colegii sau cu profesorii de la facultate.

## Carmen Popescu<sup>1</sup>

Subsemnata Popescu Carmen [...], de profesie pictor restaurator decorator, scriu această declarație pentru a arăta discriminările la care am fost supusă din 1993 până astăzi, 2005, deoarece am optat să practic yoga în cadrul MISA, ce are ca mentor spiritual pe Gregorian Bivolaru, și datorită convingerilor mele de viață, care sunt comune și celorlalți yoghini, ca de exemplu vegetarianismul.

Să începem cu începutul.

Februarie 1993: eu, R.C. de atunci, încep cursurile yoga din cadrul MISA în Constanța, oraș în care m-am născut și locuiam la acea dată cu întreaga familie, compusă din soț, R.I., și cei doi copii, Oana, 10 ani, și Vlad, 4 ani. R.I. era un om gospodăru, nu bea, nu fuma, inventiv și îndemânat. Relația noastră era bună. Amândoi lucram, el naviga, fiind mecanic de navă, eu lucram de 13 ani ca decorator la cea mai mare întreprindere de comerț textile-încălțăminte din orașul Constanța și întreg litoralul românesc. Aveam bani, casă, firmă, mașini etc.

Sfârșitul lunii martie 1993: R.I. pleacă în voiaj; menționez că până la data aceea soțul meu nu a avut nici cea mai mică obiecție la adresa faptului că practicam yoga sau a cursului în sine. Numai că, în răstimpul de 8 luni în care R.I. a fost plecat, cumnatul, C.A., a strâns toate articolele denigratoare despre Gregorian Bivolaru și Școala de yoga MISA, din toate ziarele din țară.

Campania de denigrare abia începuse și ziarele preluau aceleași date cu poze picante, falsificate, despre Gregorian Bivolaru, căci pe el îl vizau în primul rând și, prin extrapolare, Școala yoga MISA. Astfel încât, la întoarcerea în țară, lui R.I. i-a fost prezentată o colecție de articole de-a dreptul colosală despre MISA. Altfel spus, despre ce face soția lui la yoga. Chiar dacă cumnatul era într-un stadiu pronunțat de alcoolism (neputând să se adapteze încă situației sociale de după 1989), acest aspect a pălit în fața bogatului

1. Arhiva MISA.

material denigrator prezentat. R.I. a devenit extrem de gelos, suspicios în orice caz, impunător, impulsiv și agresiv. După nenumărate încercări de a salva căsnicia, arătându-i cât de eronat și rău intenționat este prezentat totul în ziare despre Gregorian Bivolaru, când păreau să se liniștească lucrurile, apărea un nou val de articole denigratoare în ziare și totul reîncepea.

Astfel, situația a escaladat rapid și dramatic. R.I. considera că nu mai trebuie să trăiesc pentru că practic yoga și a încercat să mă omoare prin strangulare, incidentul începând în baia apartamentului cu 4 camere în care locuiam. Copiii erau fiecare în camera lui și nu adormiseră încă. Astfel, Oana, 10 ani, auzind ce se petrece, a căutat să deschidă ușa la baie, închisă pe dinăuntru, strigând: „Nu o omori pe mama!”. În disperarea cu care trăgea să deschidă ușa, a reușit să rupă clanța. O văd ca acum, cu ochii mari, plină de spaimă, cu clanța în mâna dreaptă, privea cum tatăl, având în pumnul mâinii stângi ceasul cu brățară metalică pe degete, mă lovea numai în cap, desfigurat de furie. Aproape leșinată, îmi adun ultimele puteri și îi strig Oanei să deschidă ușa apartamentului și să strige după ajutor.

Strânsoarea și loviturile s-au oprit la azul vecinilor care reacționau la strigătele de ajutor ale copilului. Totuși, nimeni nu intră în casă. Mă ridic, căci eram trântită pe jos, și încep să fug, împleticindu-mă, către ușă, la care parcă nu mai ajungeam și pe care Oana o deschisese. O văd ca prin vis pe Oana intrând în casă. Îi spun: „Ieși!”. Pumnii mă ajung din spate și încep din nou să aud cum sună în cutia craniană fiecare lovitură. Oana strigă la R.I. să nu mă omoare. Îi văd fața acestuia foarte mult lăsată pe spate, având o grimasă. Nu înțeleg la început. Oana se agățase cu încrâncenare de părul tatălui ei și realmente stătea suspendată în aer în disperarea de a-l opri. Îi strig: „Lasă-l și ieși!”.

Slavă Domnului, mă ascultă. Vedeam lumina de pe holul scării apropiindu-se, știam că acolo este salvarea, dar lumina dispare. Nu înțeleg, „eram ca și ieșită din casă!”. O durere ascuțită în umărul drept, loviturile în cap au reînceput. Realizez că sunt prinsă cu ușa, am mâna și piciorul drept afară, iar capul, mâna și piciorul stâng sunt în casă. Nu scăpasem. R.I., gâfâind, îmi repetă în șoaptă: „Te omor, te omor ca pe un pui”. Nu mai vedeam aproape nimic, ochii [îmi] erau umflați și lăcrimau. Mă rugam la Dumnezeu să nu țip, să nu-l sperii pe cel mic, Vlad, care era în camera lui. Loviturile curgeau, fiecare părea o veșnicie. Simt ceva pe gâtul meu căutând parcă ceva, beregata mea! „Dumnezeule, chiar vrea să mă omoare!” A găsit-o, caută să o prindă bine pentru a trage de ea, acum înțeleg ce a vrut să spună cu „Te omor ca pe un pui”. Spun în gând: „Doamne ajută-mă” și o forță nebănuită din mine duce palma dreaptă pe ușa care mă imobiliza și o împinge ca pe un fulg, lipind-o de perete cu R.I. cu tot. Tușind și cu greu redobândindu-mi respirația, ies în sfârșit din casă, pe holul scării. Cad cu fața în jos. Două mâini mă întorc cu fața în sus. Din nou pumnii, de data asta în față. Aud voci ce spun: „Las-o în pace!”. R.I. Strigă: „Am găsit-o cu unul!”. „Ce spune? Ce unul? Doamne, ce-i trece prin minte!” Vecinii, când aud aceasta, tac. Realizez că sunt pierdută, nimeni nu va interveni, doar o minune mă poate salva. Pumnii cad pe față, nu-i mai simt, parcă sunt fulgi de nea căzându-mi pe față. Sunt în zăpadă, ninge cu fulgi mari care-mi cad pe față.

„Ajunge, o omori!”, strigă o voce de fată. Era asistenta de la etajul 1. Abia a terminat liceul. E un copil... Minunea! Pune mâna pe R.I. și îl împinge, trăgându-mă în același timp dintre genunchii lui. „Dacă ai prins-o cu unul, rezolvați la tribunal, dar nu o omori!”, strigă vecinul de la etajul 2, și-l ține pe R.I., care, redresându-se, se avântă către mine. Mă sprijin de perete. „Copiii, copiii unde sunt?”, și strig: „Oana, adu-l pe Vlad!”. Oana intră în casă, R.I. îmi tot spune să intru și eu în casă. „Niciodată!”, îi răspund.

„Doamne, ce face Oana de nu mai vine?” Iese în sfârșit cu Vlad în brațe. „Nu-l găseam, era în coșul cu jucării!” Cum o fi intrat în el? Era un coș din rafie și era plin cu jucării. Ca să intre în el trebuia să le fi scos pe toate, iar coșul era aproape încă o dată cât el. Cât de tare s-a speriat! Îl iau în brațe, îi văd ochii mari, uimiți, fără lacrimi, dar triști. „Gata, mami, plecăm”, îi spun. „S-a terminat, nu-ți mai fie frică!” Mă ținے atât de strâns de gât! Nu-i spun nimic.

O iau pe Oana de mână, are mânuța rece, este albă ca varul la față și tremură. Toți trei suntem în pijamale și desculți. Mă întorc cu spatele și plec, știu că pentru totdeauna. Și mai știu: copiii vor fi cu mine mereu. Nu știu unde, dar știu că nicicând nu mă voi mai întoarce la ce a fost. Doar părinții mei consider că aveau dreptul să mă bată. Și sunt morți. Dumnezeu mi-a dat viață și doar El are dreptul să mi-o ia. Iar R.I. nu este Dumnezeu. S-a terminat!

Cobor pe scări spunând: „E nebun de-a binelea!”. Vecina de la etajul 1 mă întreabă unde mă duc, căci știe că nu-i mai am pe ai mei. „Oriunde, numai înapoi nu.”

Îmi spune să intru în casă la ea cu copiii. Ezit, este prea aproape, doar un etaj ne desparte. Dar realizez încă o dată că suntem în pijama și desculți. „Nu o să afle”, mă liniștește vecina mea. Dimineața mă îmbrac cu hainele fiicei ei și merg la serviciu. Când mă vede șeful în halul în care arătam, merge la director, acesta îmi pune la dispoziție mașină cu șofer, să merg la medicul legist și să-mi scot certificat medico-legal. „De ce?”, întreb, fără să știu ce va urma. „O să-ți trebuiască. Du-te.” Așa am făcut. Mi-am luat apoi copiii și ne-am instalat la o colegă de serviciu și yoga care, nefiind căsătorită, locuia singură într-un apartament cu două camere, punându-mi-l la dispoziție cât va fi necesar. Și toate acestea pentru că am optat să practic yoga aici, în țara mea.

Și faptele nu s-au oprit aici.

Am înaintat divorțul, mă stabilesc în București la un unchi, vorbesc cu directorul și-mi spune că este de acord să mă transfer. Merg la București să aranjez la noul loc de muncă transferul. Vorbesc joi la telefon și directorul îmi spune să vin luni la ora 12, să-mi iau transferul. Îmi urează succes, bucuros și el că s-a rezolvat. Vineri, R.I. îl ia pe Vlad de la grădiniță, nemailăsându-l cu noi. „Doamne, l-am pierdut pe Vlad!” Ne este tare greu! Luni, ora 12, mă prezint la director și primesc în loc de transfer desfăcerea contractului de muncă cu litera I. Nici nu trebuie să întreb de ce. Văd alături pe birou ziarul *Telegraf* și chipul meu la 16 ani pe prima pagină, cu numele scris în josul fotografiei ca la deținuți! Stupefiată, iau ziarul în mână și citesc articolul despre mine intitulat (ca și cum eu aș fi declarat): „Dacă ar fi să aleg între familie și yoga, aleg yoga” și: „Și-a părăsit soțul și cei doi copii”.

Deodată m-am văzut prin ochii celor care au citit ziarul și am înțeles de ce mi s-a desfăcut contractul de muncă. Fuseseră doar manipulați. Articolul despre mine era inclus într-un amplu material denigrator despre Gregorian Bivolaru. „Dar nu este corect!”, exclam eu. „Sunt în divorț! Nu este legal ceea ce au făcut, și cu mine nu au vorbit deloc!”

„Nu contează, faci yoga și e de ajuns”, mi-a replicat directorul și iese din birou. Motivul în scris al desfăcerii contractului de muncă cu litera I fiind nici mai mult nici mai puțin [decât] absentarea nemotivată 7 zile de la locul de muncă (după 13 ani în care nu am avut nici cea mai mică abatere). Menționez că invocarea celor 7 zile nemotivate este falsă, deoarece acele 7 zile mi-au fost aprobate și plătite chiar din concediul de odihnă ce mi se cuvenea pe anul în curs, 1994. După apariția dublului articol mincinos la adresa mea și inclus în cel denigrator la adresa lui Gregorian Bivolaru și a mea, mi s-a refuzat retroactiv aprobarea celor 7 zile de concediu de odihnă, cerându-mi-se să dau

înapoi banii pe concediul de odihnă aprobat înainte de apariția articolului. Fotografia mea la 16 ani publicată în ziar pe prima pagină a făcut să fiu recunoscută de orice om care m-a cunoscut din copilărie. Rezultatul a fost că am fost marginalizată de toată lumea, nerăspunzându-mi-se nici măcar la salut.

Și faptele nu s-au oprit aici!

Am scris eu însămi replica la articolul din *Telegraf* și am mers la redacția ziarului, cerând dreptul la replică. Ce replică? Ce drept? Nu mi se admite nici un drept la nici o replică pe motiv că „ziarele trăiesc din chestii senzaționale. Iar ce arăt eu în materialul scris nu este ceva senzațional”. Senzațional era însă faptul că reporterul de la *Telegraf* încalcă legea și fabrică probe false pentru R.I. în cadrul procesului de divorț. Evident că în articol nu se spunea nimic de tentativa deucidere, pentru că nu fusesem și eu interviuată, ba mai mult, așa cum am evidențiat mai devreme, mi se refuzase total dreptul la replică, afirmându-se mincinos că am părăsit copiii și am luat și o sumă mare de bani din casă, fiind amanta lui Gregorian Bivolaru.

Două ore am insistat să mi se dea un loc de intrare pentru replica pe care am scris-o și în care arătam că sunt în divorț de o lună și că articolul nu este legal, prejudiciindu-mi imaginea și devenind o probă mincinoasă împotriva mea scrisă de un reporter dornic de senzațional care-l interviuase doar pe R.I., neprezentând obiectiv situația. Mizând pe instabilitatea socială declanșată de articolul mincinos, cei de la *Telegraf* mi-au spus cu nonșalanță că n-am decât să-i dau în judecată dacă vreau drept la replică.

Și faptele nu s-au oprit aici!

Toate rudele (cu excepția unei mătuși de mamă) și toți prietenii mi-au întors spatele, refuzându-mi un oricât de mic ajutor, aruncându-mi din mers că „le este rușine și frică să fie văzute că vorbesc cu mine sau că mă salută”.

Și faptele nu s-au oprit aici!

Stabilită în București, trebuia să-mi găsesc de lucru fără carte de muncă, deoarece litera I cu care mi se desfăcuse contractul de muncă nu-mi permitea reangajarea nicăieri.

Și faptele nu s-a oprit aici.

Locuind în București la unchiul meu, care era doar cu 10 ani mai mare ca mine, eram și eu, și el chemați la circa de poliție arondată străzii unde locuiam, suspectați că suntem concubini. Acesta era doar motivul de suprafață, căci câte cupluri nu trăiesc împreună fără să fie căsătorite! Pentru a anula această supoziție ce dădea mari dureri de cap poliției ca și când ceva mai grav nu ar fi existat, unchiul meu și cu mine a trebuit să dovedim cu acte că suntem unchi și nepoată.

Și faptele nu s-au oprit aici! La circa de poliție arondată sectorului în care se afla locuința unchiului la care locuiam absolut legal, exista o copie a articolului din ziarul *Telegraf* din Constanța. Deci o etichetă prin care eram abordați. Astfel, de la Poliția județului Constanța se cereau mereu anchete la locuința unchiului meu și prezentări ale acestuia și ale mele aproape săptămânal la poliție, cerându-ni-se declarații referitoare la yoga.

Și faptele nu s-au oprit aici!

Am fost „căutată” cu poliția din Constanța în București, și aici menționez pe maior I., pe care l-am reclamat la LADO, Liga de Apărare a Drepturilor Omului de atunci, pentru depășirea atribuțiilor profesionale, deoarece mă hărțuia să tot vin la poliția din Constanța când eu locuiam în București, mă aflu încă în divorț și mi se cunoștea adresa din București. Menționez că ulterior acest maior a fost destituit și chiar închis în urma abuzurilor făcute și față de alte persoane.

Și faptele nu s-au oprit aici! Deoarece până la emiterea deciziei judecătorești R.I. era deosebit de agresiv în vorbă și faptă, invocând încă dreptul de soț, am făcut cerere la Poliția Constanța pentru protecția mea și a minorilor Oana și Vlad. Din 01.03.1994, când am depus cererea, și până în 07.09.1994, nu numai că nu am primit nici un răspuns, dar când l-am primit, pe plic era scrisă data pe ștampilă 06.04.1994, iar în interior, pe răspuns, era data 07.09.1994, data reală la care am primit acest răspuns.

Iată deci cum poliția – prin șef poliție, semnătura indescifrabilă –, la cererea mea de a mă proteja pe mine și cei doi copii minori, Oana și Vlad, de agresivitatea lui R.I., îmi scrie după 6 luni o scrisorică prin care mi se spune că R.I. a „fost avertizat” pentru faptele sale. Adică: după 6 luni puteam să fim maltratați și eu, și copiii de zeci de ori. Menționez că acest pseudorăspuns a fost trimis după deschiderea anchetei LADO, nemai-punând la socoteală faptul că cererea mea era de protecție, iar măsura (după 6 luni) a fost de avertizare. Fără un nume descifrabil al șefului poliției, fără concordanță între datele de pe plic și răspunsul din plic, se vede clar că „răspunsul” a fost dat pentru a nu avea valoare în nici o situație, fiind doar formal. De ce? Nu contează, este vorba de un adept al MISA, pentru care statutul de cetățean al României cu toate drepturile constituționale ce derivă din acesta nu mai au valoare.

Și faptele nu s-au oprit aici! Neputând să se obișnuiască cu gândul că am divorțat de el, fostul soț depune plângere penală împotriva lui T.C., cursant yoga din Constanța, cu care bănuiește că este „combinat” fosta lui soție, adică eu.

Timp de 2 ani, patru anchetatori, pe rând, resping plângerea penală a lui R.I. din lipsă de martori și probe. Când venea răspunsul unei anchete, R.I. depunea încă o dată plângerea. Astfel, au existat patru anchetatori diferiți. [Insistența a făcut] să fie numit al cincilea anchetator, care, spre deosebire de ceilalți care au văzut că nu era nimic adevărat din ceea ce declara R.I., dă curs reclamației penale, deschizându-se dosar penal cu acuzație de tentativă de ucidere pentru T.C. și instigare la ucidere pentru mine. De-a dreptul stupefiant, dar posibil pentru că e vorba de cursanți yoga MISA. Menționez că la ancheta penală R.I. a adus ca martori pe sora lui și o persoană care nu făcuse parte din anturajul familiei, cum invocă el, dar care depunea mărturie despre mine, fosta soție, încă din perioada căsătoriei. Fusese evident pentru ceilalți patru anchetatori că acest martor era fals. T.C. a chemat ca martori ai acelei conjuncturi patru persoane, dintre care trei yoghini – unul fiind eu –, doi domiciliați în București. La ancheta penală care a avut loc în Constanța, am fost chemați din București de mai multe ori fără să fim anchetați propriu-zis. Eram chemați la o dată, așteptam întreaga zi, după care seara târziu ni se spunea să plecăm că nu mai au timp și pentru noi și eram rechemati după 3-4 zile din București. După ce acest scenariu s-a repetat de trei ori, a patra oară am fost ținuți două zile pe holurile Poliției Constanța, fără să fim băgați în seamă, și apoi chemați duminică, spunându-ni-se că pentru yoghini există program și protocol special. Domnul anchetator a fost foarte nemulțumit când a văzut că toate cele cinci declarații – inclusiv a mea – se terminau cu bararea foarte exactă a spațiului liber rămas pe foaia declarației. Iar nemulțumirea și-a manifestat-o cu înjurături, urlete și intimidări la adresa „mamei voastre de yogari”, după care au urmat amenințări cu bătaia și închiderea la beci.

Numai că „cel mic” a rămas de neclintit, neschimbând nici un cuvânt din declarație sau întreaga declarație cum cerea anchetatorul, urlând de-a dreptul, dacă voia să nu „aibă parte de bătaie și nopți la beci”. Acest „joc” cu M. a durat circa 8 ore. În timp ce acest proces penal se derula, în ziua de 05.06.1997, în ziarul *Eveniment* – care este un ziar de București ce este distribuit în toată țara – apare încă un articol calomniator despre Gregorian Bivolaru, în care se vorbește, printre alte exemple, despre mine, R.C.,

făcându-se referire la articolul din 1994 (căci exista un precedent!). Doar că în acest articol, pe lângă faptul că se spune explicit de această dată că eu am declarat ceva ce eu nici nu am fost măcar întrebată, mai apare ceva nou. Și anume, „că am contribuit la molestarea fostului soț”. Această afirmație arată că de la apariția articolului din *Telegraf*, în 1994, viața mea a fost urmărită în contextul yoga. Să fie vorba despre dosarele pe care se spune că poliția le are pentru supravegherea în parte a yoghinilor? În mod sigur este vorba de o constatare clară a acestui fapt. Dovada: se știa foarte clar despre procesul în curs în care eram implicată. Judecătorul a fost o femeie tânără de o verticalitate exemplară, ce nu a plecat urechea [la afirmațiile] că suntem yoghini. Singura, de altfel, în tot periplul proceselor în care m-a dus R.I., pornind – să nu uităm! – de la articolele denigratoare din ziar, unelte directe și eficiente în campania de denigrare a lui Gregorian Bivolaru, yoga, MISA și de aici a tuturor simpatizanților acestora. Procesul s-a încheiat cu achitarea lui T.C., găsit, evident, nevinovat, implicat a mea, nu înainte de cererea de expertiză medico-legală, la care R.I. nu s-a prezentat. Și acestea nu au mai făcut subiectul vreunui articol cât de mic în presă.

Și faptele nu s-au oprit aici! Astăzi, această campanie a atins dimensiuni inchiziționale, yoghinii devenind o clasă socială – pentru că sunt foarte mulți – discriminată, iar exemplul meu este elocvent pentru ce înseamnă să optezi să practici yoga în România sau, altfel spus, cum am fost împiedicată să optez pentru a-mi realiza aspirațiile cultural-educative și filozofice.

Din anul 1990, la Școala 43 din Constanța s-au desfășurat cursurile de yoga în sala de sport a școlii, închiriată de MISA. În 1994, ca urmare a apariției articolului din ziarul constănțean *Telegraf* despre mine, Gregorian Bivolaru și MISA, inspectoratul de învățământ din Constanța a interzis desfășurarea cursului de yoga în sala de sport a Școlii nr 43. Drept pentru care, împreună cu instructorii de yoga din Constanța, G.A. și S.T., am mers la inspectoratul de învățământ pentru a relata faptele reale și a fi văzută eu cea reală, nu cea descrisă de articolul din *Telegraf*. Atunci am aflat că fostul soț a decis să „se lupte cu MISA”, drept pentru care a depus această reclamație. Menționez că articolul din ziarul *Telegraf*, xerocopiat, era „proba” imoralității cursului de yoga. Dar era o probă pentru cei incuți, căci inspectorul-șef al inspectoratului învățământ Constanța, de atunci, după ce a vorbit cu mine și a văzut că nici pe departe nu sunt cea zugrăvită în articolul din *Telegraf*, mi-a arătat reclamația care era „susținută” de versurile lui Shankara, din ilustrul poem indian „Shiva”, versuri scoase din contextul artistic spiritual, care erau prezentate ca „ideologie a sectei MISA”. El a spus că-și dă seama că nu este real ce se reclamă, dar că a primit instrucțiuni „de mai sus” să interzică susținerea cursurilor de yoga MISA în Școala 43.

Reiau ideea și o continui: sau, altfel spus, cum am fost împiedicată să optez pentru a-mi realiza aspirațiile cultural-educative și filozofice și cum am fost și suntem lezate în mai multe circumstanțe și eu, și fiica mea Oana.

De exemplu:

- În familie, cu excepția unei mătuși, toate rudele nu mai vorbesc cu mine, trecând pe partea cealaltă a străzii dacă ne întâlnim pe stradă. Ocazional, abordându-le direct și cerându-le explicații pentru comportamentul pe care îl au, răspunsul a fost: „Nu vrem să avem probleme pentru că tu ești yoghină”.
- Cu vecinii trebuie să suport priviri suspicioase sau obraznice, având parte de vorbe ca din întâmplare spuse când se trece pe lângă mine, de genul „yoghiștii”, „vai, ai lui Bivolaru”, „o faceți lată în grup!”. Trebuie să barez insinuările la adresa faptului

- că sunt văzută cumpărând multe verdețuri, pozând într-o „obsedată” de siluetă, ceea ce este în regulă, căci a fi vegetarian, în România, este ceva dubios.
- Cu cunoștințele trebuie să mă feresc să mă manifest ca o vegetariană dacă nu vreau să provoc suspiciuni în cadrul relațiilor de orice fel, căci a recunoaște că ești vegetarian înseamnă, în general, invariabilii ochi întrebători și exclamația: „Ești de-a lui Bivolaru!”. Ceea ce în alte țări din lume este o opțiune de viață, aici, acum, în România, datorită imaginii create de ziaristii anchetatori părtinitori, mincinoși și meschini, deoarece fac un „joc” murdar față de Gregorian Bivolaru, de yoga și „yoghinii lui Bivolaru”, este ceva infracțional de-a dreptul, încât ești privit ciudat fără alt motiv. Este suficient să fii vegetarian, căci dai de bănuț că ești yoghin, iar „yoghin” este egal cu „terrorist”, „infractor”, „depravat”, și cine dorește să fie văzut în preajma unui asemenea „specimen” ?
  - La serviciu, în cadrul relațiilor de muncă, la fel, trebuie să ascund că sunt vegetariană sau yoghină dacă doresc să nu-mi pierd clienții sau angajații.

Și faptele nu s-au oprit aici !

În urma procesului de divorț, prin decizie judecătorească, cu toate că tatăl este violent în vorbă și faptă, copiii sunt încredințați tatălui, deoarece „este în interesul lor” mai ales din „punct de vedere moral”, mama fiind „preocupată de yoga”. Și astfel, Vlad a fost bătut la vârsta de 5 ani de către tatăl lui – cu decizie judecătorească în regulă –, provocându-i-se deviere de sept prin lovituri în față, pentru că seamănă cu mine, mama lui. Iar instanța de judecată a fost cea care a decis pe baza articolelor din ziar în care se vorbea tendențios de Gregorian Bivolaru și MISA – aduse ca probă și luate în considerare ca atare într-un proces de divorț! – că eu, pentru că practic yoga, nu prezint garanții morale ca să-mi cresc copiii, iar în interesul lor, al copiilor, este să rămână cu „tatăl, agresiv în vorbă și faptă”, după cum s-a constatat prin martori și o arată chiar decizia judecătorească. În ce privește certificatele medico-legale pe care le-am prezentat în instanță, nu numai că nu au fost luate în seamă, pentru că eram o practicantă yoga, dar, după cum se poate vedea din decizia judecătorească, apar menționate doar ca „certificate medicale”, nu medico-legale, care din punct de vedere juridic au altă valoare. Și nu se specifică nimic despre atentatul asupra vieții mele, în schimb minciuna sfruntată că am încălcat obligația de fidelitate a devenit motivul vinei care, a considerat instanța, îmi revine în ruperea căsniciei, alături de adevărul că practicam yoga. Căci, dintre cele trei motive invocate, doar cel că practicam yoga este adevărat. Aceasta este vina principală în baza căreia nu am prezentat garanția morală pentru a-mi crește copiii, la concurență cu agresivitatea dovedită prin martori a lui R.I. și continuată de acesta asupra lor cum am arătat în cazul lui Vlad. Cât despre absentarea nemotivată a Oanei, era vorba de 3 zile, în 4 ani!, care în ochii instanței „cumpărate” însemna lipsă de interes în creșterea copiilor. Intenționat, de altfel, nu se face referire la numărul de zile absente ale Oanei. Iar cele patru anchete sociale efectuate în București care specificau că am condiții materiale și morale să-mi cresc copiii nici nu sunt amintite măcar !

Și faptele nu s-au oprit aici :

Fiul meu Vlad, pentru că de la vârsta de 4 ani nu a fost lăsat să-și vadă sora și mama – deoarece, practicând yoga, este „depravată” –, la 8 ani a suferit de peladă. Boala se manifestă prin căderea părului pe porțiuni ale capului și se datorează unei suferințe emoționale intense pe care ființa nu o poate surmonța. Respectiv, Vlad nu mai putea de dorul surorii și mamei lui. Menționez că boala a încetat la scurt timp după ce a fost lăsat să ne viziteze, fără a urma un tratament sofisticat.



Și faptele nu s-au oprit aici :

La un an după tentativa de ucidere, Oana a suferit de „pavor nocturn”, având coșmaruri că tatăl urmărea să o omoare ca pe mine. Pe mine, care, practicând yoga în modul în care scriau ziarele, nu meritam să trăiesc ! Iar ea era crescută de mine !

Și faptele nu s-au oprit aici :

Fiica mea, acum în vârstă de 22 ani, de 6 ani de când merge să-și viziteze fratele, trebuie să ascundă că este vegetariană.

Și faptele nu s-au oprit aici :

Îmi desfășor activitatea proiectând și executând ambientări, restaurări de case și ambientări acvatice. La începutul lunii martie 2004, tocmai terminasem de predat o pictură murală de 30 de metri pătrați în București, iar beneficiarul, mulțumit, se arătase dornic să colaborăm în continuare, oferindu-mi un subiect la care să lucrez pentru apropiatul contract de la sfârșitul aceleiași luni martie 2004.

În anul 2003, sunt contactată să proiectez și să execut ambientarea unui minihotel dintr-o zonă turistică focșăneană, împreună cu C.B., care urma să execute mobilierul întregului hotel. Lucrările aveau să înceapă la 25.03.2004. Menționez că în ambele situații beneficiarii cunoșteau despre mine și C.B. că suntem yoghini. Lucrările de calitate executate pentru alți beneficiari făceau decuplarea de la eticheta pe care ziarele au pus-o pe „Bivolaru și ai lui” de-a lungul anilor.

Doar că modul în care au fost făcute publice descinderile din 18.03.2004, prezentarea incendiară și ilegală au aruncat asupra lui Gregorian Bivolaru, asupra MISA, membrilor ei și simpatizanților acesteia o umbră înfiorătoare : grupare paramilitară, drogați, proxeneți, pericol social, ba chiar statal, teroriști... și alte abominabile acuzații, toate nedovedite, în schimb, mediatizate din abundență. Acel principiu care se aplică și unui criminal notoriu și care se numește prezumție de nevinovăție nu a existat pentru Gregorian Bivolaru, yoghini și MISA, iar teroarea a fost aruncată tocmai de posturile TV și presă – cei ce mediatizau vehement că suntem grupare paramilitară – asupra sufletelor de yoghini din România, care peste noapte s-au trezit cu pușca la tâmpă, în propriul pat, în propria casă, furați de bunuri, bani și acte. Toate imaginile cu chipuri nevoalate de yoghini, sumar îmbrăcați, căci erau în paturile lor, tocmai treziți de cagulați, erau reluate la intervale regulate, telespectatorilor spunându-li-se că sunt reale și aceia sunt yoghini MISA, avându-l ca mentor spiritual pe Gregorian Bivolaru. Se filmau yantre și portretul lui Iisus, spunându-se că sunt materiale pornografice. Este incredibil ! Și se poate verifica !

Cu o asemenea imagine în spate, nu numai că nu am mai avut parte subit de cele două contracte de care am vorbit mai sus, dar nici de altele, timp de un an și trei luni. De groaza trăită și imensele semne de întrebare asupra integrității vieții noastre și a copiilor noștri, asupra libertății în propria țară nu vă mai spun, pentru că nu există cuvinte care să le cuprindă.

Menționez că tot ce am scris aici sunt doar fragmente din ce am trăit și trăiesc deocamdată ca yoghin în România, țara mea, pe care o iubesc și pe care o doresc liberă de năpârcile care au invadat-o și care ne vor afară din țară pe cei ce simțim românește.

## Cătălin Rusu<sup>1</sup>

Sunt Rusu Cătălin, domiciliat în Târgu Mureș, de profesie inginer electronist, cu vechime de 12 ani în domeniul telecomunicațiilor.

Din anul 1990, am început să frecventez cursurile de yoga organizate de MISA și consider că ele au reprezentat pentru mine o ocazie excepțională de a înțelege mai profund viața și întregul univers, pe mine însumi și pe ceilalți. Am venit la aceste cursuri cu soția mea Brândușa și de 15 ani continuăm să le frecventăm cu aceeași satisfacție, convinși în totalitate că tot ceea ce am învățat la aceste cursuri este benefic.

În primii aproximativ 5 ani de curs, relațiile cu familiile noastre (părinții mei și ai soției mele) s-au menținut normale, apropiate și armonioase. Aproximativ din 1995, odată cu apariția în câteva ziare a unor articole ce conțineau presupuneri despre orgii care s-au desfășurat la aceste cursuri, în relația cu părinții noștri au apărut tensiuni, care se mențin și în ziua de azi. Ori de câte ori vine în discuție faptul că noi doi practicăm yoga, părinții își exprimă dezacordul, folosind de multe ori expresii calomnioase la adresa dlui Bivolaru.

Însă cel mai grav caz de discriminare și calomniere pe care l-am trăit s-a declanșat în luna octombrie 2003, când pe postul local de televiziune Antena 1 a început o campanie de denigrare a mișcării yoga, care a durat aproximativ două săptămâni, cu multe emisiuni difuzate dimineața și seara în care numele meu și al soției mele apăreau explicit, alături de numele altor colegi de curs din Târgu Mureș, emisiuni care au avut aspectul unor anchete al căror rezultat se știa de la bun început. Menționez că eu cunosc foarte bine ce se întâmplă în mica comunitate a celor ce practică yoga în Târgu Mureș, dar niciodată nu am fost apelați cu onestitate și transparență de către cineva de la Antena 1 pentru a afla cu adevărat cine suntem și ce facem în cadrul acestor cursuri. În schimb, s-au asociat imagini cu nuduri în care nimeni dintre cei care practică yoga în Târgu Mureș nu se regăsește, cu numele noastre, insinuându-se că noi suntem aceia și că, pe lângă orgiile pe care le practicăm, ne ocupăm cu droguri și corupere de minori. Numele meu, al soției mele și al altor aproximativ 20 de colegi de yoga au apărut în șase sau șapte emisiuni, citit și scris pe ecran, împreună cu locul de muncă, pentru a fi bine reținut de către telespectatori. În același timp, într-unul din ziarele locale a apărut, în același interval de timp, un articol în care se spunea că la școala generală unde ne desfășurăm cursurile portarul ne-ar fi surprins masturbându-ne în grup, ceea ce era scandalos de fals. Am luat imediat legătura cu directorul școlii, cu care ne aflăm în relații foarte bune de colaborare, și acesta ne-a confirmat că nu a existat niciodată o asemenea reclamație din partea vreunui portar al școlii, că totul este o minciună, că el ne susține cauza în fața oricărei comisii, dar nu a fost cazul să se declanșeze vreo anchetă corectă. Inspectoratul școlar a făcut presiuni asupra directorului și am fost obligați să întrerupem colaborarea cu școala generală și să ne desfășurăm cursurile în casele noastre.

Concomitent cu aceste evenimente, am început o serie de întrevederi cu directorul postului local de televiziune Antena 1. După ce am depus o plângere la dumnealui, semnată de o bună parte din cei care se aflau pe lista „neagră”, cerere pe care cu greu am reușit să-i conving pe cei din secretariatul televiziunii să o înregistreze, am fost din nou la dumnealui pentru a afla ce a hotărât în această privință. El a negat că a primit o astfel

1. Declarație dată la 12 iunie 2005, aflată în Arhiva MISA.

de plângere din partea noastră. După ce în prealabil am discutat un pic pe seama acestei plângeri, dumnealui a susținut că nu ne-a făcut nouă nici un deserviciu. Am redactat apoi o nouă plângere, pe care am depus-o iarăși la sediul televiziunii, a fost înregistrată în alt registru, dar de această dată am trimis o copie a adresei și prin poștă, recomandată și cu conținutul menționat explicit pe recipisa de la poștă.

Anticipând însă atitudinea negativă a conducerii televiziunii, am solicitat Primăriei dreptul de a organiza un miting de protest în față televiziunii. Am fost refuzați pe motiv că la data solicitată se vor organiza niște manifestări culturale în zona respectivă, deși s-ar fi putut găsi o soluție pentru a nu ne suprapune. Am acceptat o amânare, după care am depus la Primărie o nouă cerere de organizare a mitingului, într-o perioadă în care nu mai era nici un motiv legal și constituțional de a fi refuzați. După ce am depus a doua cerere la registratura Primăriei, la doar 15 minute, am făcut o nouă vizită directorului televiziunii locale Antena 1 pentru a-l întreba dacă a decis ceva în privința noastră. Noi solicitaserăm dreptul la replică absolut legal, considerând că punctul nostru de vedere nu era reflectat în emisiunile lor. Directorul deja avea în față sa, pe birou, faxul cu organizarea mitingului. Bineînțeles că iar a negat că a primit o cerere de drept la replică, iar în aceeași seară a fost difuzată o nouă emisiune cu caracter belicos la adresa yoghinilor din Tg. Mureș, în care se sugera, pe un ton foarte disprețuitor, că dacă vom organiza miting vom fi linșaji pe stradă de populația de bună-credință. A doua zi am și primit din partea Primăriei un răspuns negativ în ceea ce privește aprobarea mitingului, pe motiv că există informații privind existența unor grupuri care ar putea pune în pericol integritatea corporală a demonștranzilor. Mai mult decât atât, la una din vizitele inopinate pe care le-am făcut directorului televiziunii în biroul său, am observat un raport al dumnealui despre cursul „anchetei MISA” adresat unui oarecare colonel de Securitate<sup>1</sup>. Era evident că toate organismele oficiale locale erau în „cârdășie” cu televiziunea locală pentru a ne denigra, astfel că am urmărit să obținem o audiență la Consiliul Național al Audiovizualului.

Am fost prezent la acea întâlnire-ședință împreună cu un avocat, iar din partea televiziunii a venit dl director Gedo Gabriel. După ce a negat cu vehemență că ar fi primit vre-o cerere pentru acordarea dreptului la replică, dumnealui a fost nevoit să accepte organizarea unei emisiuni pe post de drept la replică, însă CNA a evitat să ia vre-o măsură administrativ-corectoare împotriva televiziunii Antena 1, deși fuseseră încălcate flagrant multe din prevederile legii audiovizualului.

În cadrul grupului nostru de yoghini trecuți pe „lista neagră” a televiziunii, ne-am hotărât ca eu să fiu cel care să reprezinte grupul în cadrul emisiunii pe care o obținuserăm. Ni s-a solicitat cu insistență de către televiziune să trimitem o listă cu numele celor care vor veni la emisiune, iar noi, desigur, ne-am conformat. La scurt timp după ce această listă a ajuns la Antena 1, directorul instituției unde lucrez, care nu are nici o legătură cu audiovizualul, m-a chemat în biroul lui și mi-a sugerat „prietenește” că dacă voi apărea în emisiunea respectivă există șanse foarte mari să fiu dat afară din această instituție. M-am eschivat spunând că mă voi mai gândi, conștient că și eu, și soția mea, care lucrează în aceeași instituție cu mine, ne expunem la un risc. După doar câteva ore, directorul mi-a cerut un răspuns final, întrucât „prieteni” vor să știe care este decizia mea. Am răspuns că nu mă voi duce la emisiune, mai mult de teamă ca soția mea să nu fie disponibilizată. Mai știu că ședința la care urma să meargă directorul meu era una a

1. Este vorba despre un ofițer al Serviciului Român de Informații. Eroarea autorului declarației este semnificativă pentru impresiile lăsate de experiența avută (n.n.).

partidului de guvernământ, filiala locală, la care participau toți directorii celor mai importante instituții din oraș și care, în același timp, aveau funcții în partid; de altfel, prefectul și șeful finanțelor locale, care aveau și cele mai înalte funcții în partid, au apărut și la televiziunile locale, arătându-se „indignați” de activitatea cursului de yoga din Târgu Mureș.

În cursul aceleiași luni în care s-a consumat emisiunea cu „dreptul la replică”, care, în mod evident, nu a putut anihila efectul zecilor de emisiuni defăimătoare, eu și alți treisprezece colegi yoghini am dat în judecată televiziunea și pe directorul său și, de asemenea, și pe realizatorul emisiunilor calomnioase. Acesta a fost momentul în care emisiunile au încetat brusc, cei dați în judecată au fost mutați în alte județe și a început un lung șir de tergiversări juridice. La un an și jumătate de la începerea procesului, suntem abia în faza în care a început audierea pârâtului. Deși poliția a primit mandat de aducere a lui, acest lucru nu s-a întâmplat într-un an și jumătate.

Pentru mine este evident că partidul de guvernământ din acea perioadă împreună cu mulți factori de decizie ai organismelor locale au acționat abuziv și la unison, pentru a denigra mișcarea yoghină din Târgu Mureș, mișcare organizată de MISA. Cunosc foarte bine un caz în care doi colegi de-ai mei au fost intervievați de Inspectoratul pentru Combaterea Crimei Organizate și amenințați.

În ce privește efectul acestor emisiuni asupra vieții mele, voi da doar un singur exemplu. Una din colegile mele de serviciu, pe care o aduceam zilnic acasă la sfârșitul programului, deoarece eram vecini, și care mă vizita și în birou destul de des (fiind într-o relație de prietenie), a încetat brusc să ne mai vorbească, atât pe mine, cât și pe soția mea, nu ne mai vorbește deloc, ne spune doar „Bună ziua” și nici nu se mai urcă în mașina noastră. Deși bănuiam motivul, ea nu ni l-a dezvăluit, doar un alt coleg mi-a spus că a surprins o discuție între ea și directorul companiei, care ar fi întrebat-o pe un ton disprețuitor: „Încă mai ești cu ăștia?”. Toate aceste evenimente au avut loc în perioada acelor emisiuni difuzate la televiziune. Chiar după primele emisiuni, mama soției mele a fost atât de afectată încât a făcut o criză de fiere, după care relațiile dintre noi au devenit foarte tensionate, dumneaei fiind foarte angoasată de perspectiva oprobriului vecinilor.

## Soare Teodorescu<sup>1</sup>

Mă numesc Teodorescu Soare, am 39 de ani, sunt de profesie cadru didactic la matematică. Am activat în mai multe unități școlare din județul Suceava. Sunt profesor de 8 ani de zile. Acum locuiesc în București.

Practic yoga la această școală (MISA) din anul 1990, iar din anul 1994 sunt și instructor yoga. Menționez că fascinația exercitată de acest curent spiritual autentic yoga a început în anul 1985, când eram student. Pe atunci, în regimul ceaușist, yoga era interzisă, așa că practicam de unul singur.

La această vârstă sunt sănătos și am reușit să-mi rezolv cu ajutorul practicii yoga micile probleme de sănătate care apăreau, neavând nevoie de doctori pe parcursul a 15 ani de viață. De asemenea, am reușit să-mi vindec o ruptură de ligamente la genunchiul drept, de dinainte de a fi la această școală și care nu se rezolva după tot felul de tratamente. Îmi

1. Declarație dată la 20 iulie 2005, aflată în Arhiva MISA.

sărea genunchiul din locul său, deplasându-se prin ruperea ligamentelor, în diferite momente când nici nu mă așteptam, așa încât nu aveam siguranță.

Mi-am rezolvat cu ajutorul practicii yoga și diferite probleme interioare, mai ales pe linie spirituală, așa încât consider că yoga este viața mea. Am înțeles, de asemenea, ce înseamnă o integrare armonioasă în societate.

În anul 1994 m-am prezentat la unul dintre liceele din municipiul Câmpulung-Moldovenesc pentru a mă angaja ca profesor. Datorită rezultatelor foarte bune pe care le-am avut în timpul liceului la matematică, fiind olimpic național, am fost recomandat și am primit acel post.

În momentele respective apăruseră primele atacuri prin ziare și televiziuni asupra școlii de yoga MISA și a mentorului ei spiritual, domnul Gregorian Bivolaru. Profesori, colegi care în timpul cât am urmat liceul mă apreciau acum au început să nu mă mai salute, să întoarcă capul când mă întâlneau cu ei sau chiar să-mi spună: „Ai fost bun, ai fost cineva, dar acum, de când practici yoga, te-ai prostit”.

La o conferință din cadrul unui simpozion la care luau parte personalități științifice și literare, ținută pe 1 aprilie la Câmpulung-Moldovenesc, pe teme științifice și spirituale, am dorit să particip și eu cu niște teme de genul „De la fizică la metafizică”. Cei care conduceau acel simpozion m-au refuzat pentru faptul că practicam yoga cu Bivolaru. La acea conferință, în momentul când erau discuții libere, am intervenit și eu, dorind să-mi spun părerile într-un mod cât mai politic, dar organizatorii s-au ridicat și au afirmat că dacă eu deschid gura ei pleacă, și chiar au făcut-o. Menționez că acești organizatori erau personalități cunoscute la noi în țară, unul fiind asistentul marelui fizician Procopiu, iar altul editorul unui ziar național. De asemenea, acolo erau mai mulți profesori universitari.

Am fost marginalizat numai pentru faptul că făceam yoga cu Bivolaru.

În ziarul local au apărut câteva articole denigratoare la adresa mea, tot datorită acestei prejudecăți că „yoga cu Bivolaru este rea”.

De asemenea, la un moment dat am avut o inițiativă de a deschide în acel oraș o librărie cu cărți spirituale. Am aranjat cu mai multe edituri, printre care și Humanitas, iar în Câmpulung-Moldovenesc am obținut spațiul necesar cu ajutorul unui profesor care ulterior a devenit parlamentar. În momentul în care am dorit să aduc și cărțile domnului Bivolaru sau alte cărți autentice de yoga s-a stopat totul, datorită faptului că aceste persoane (care mă ajutaseră atunci), deși erau culte – unii erau poeți, scriitori –, aveau ideea preluată din ziare și televiziuni că „Bivolaru este un șarlatan” și „el nu face yoga autentică” și că deci orice colaborare cu vreo persoană apropiată lui este exclusă.

Am avut momente în care preoții locali vorbeau în mod denigrator în slujbele de la bisericile ortodoxe locale la adresa yoga, iar odată un preot care mergea cu o înmormântare s-a oprit în timpul procesiunii religioase când m-a văzut pe stradă și a strigat în mod ironic după mine: „Ce faci credinciosule?”.

Altă dată, un alt preot local, care este și doctorand în religie, după ce m-a atacat de mai multe ori în fața oamenilor, a venit la o conferință de deschidere yoga și mi-a spus să plec din oraș cu yoga, pentru că de spiritualitate se ocupă el și ceilalți preoți, iar eu să rămân eventual să fac doar matematică.

Același preot care m-a atacat, când a fost invitat să facă la radioul local o emisiune de dezbatere yoga-creștinism, a refuzat să vină, cu toate că el este doctorand, iar lucrarea sa este pe specialitatea „secte”.

Am consultat acea lucrare și mi-am dat seama că are foarte multe greșeli în legătură cu yoga, care este menționată ca o sectă (chiar școala MISA), și că nu poate niciodată

să stea pe plan internațional, sau chiar național, alături de lucrările valoroase, fiind cel puțin în domeniul yoga foarte superficială.

Altă dată, un călugăr local a intervenit la primarul orașului să nu-mi dea o sală în care să fac conferințe în legătură cu mari eroi ai neamului. El a spus că întâi să merg la Mitropolitul Moldovei sau la Arhiepiscopul Sucevei și Bucovinei pentru a obține aprobare, ca și cum spiritualitatea ar fi „moșia Bisericii”.

Altă dată, când am participat la o conferință legată de spiritualitate cu mai mulți membri ai Fundației „Memoria”, cea care a organizat la televiziune „Memorialul durerii”, la intervenția mea binevoitoare din public în legătură cu locul yoga în spiritualitatea românească, un domn Dumitrescu a perorat într-un mod foarte violent, arătând că „yoga nu are nici o legătură cu specificul național și că este un hibrid care nu poate fi altoit pe sufletul românesc”. Aceasta, cu toate că marele istoric al religiilor, Mircea Eliade, român fiind și fiind chiar o figură marcantă a sufletului neamului românesc, a scos yoga din zona indiană și a redat-o universalității și chiar României prin studiile sale și prin teza sa de doctorat cu tema yoga.

De nenumărate ori s-a strigat după mine pe stradă sau în alte situații în mod jignitor și răuvoitor. De asemenea, unele rude ale mele mă priveau cu suspiciune și evitau contactele cu mine pentru faptul că aș fi „sectant” sau „că sunt cu Bivolaru”. Mulți amici din copilărie, din liceu și cunoștințe se fereau de mine, iar în același timp mă vorbeau pe la spate.

Menționez că în acele discuții directe în care am putut să-mi afirm punctul de vedere în legătură cu yoga și într-un mod civilizât mi-am dat seama că oamenii renunțau repede, pentru că își dădeau seama că sunt slab pregătiți în acest domeniu și că atitudinea lor este foarte superficială. Dar preferau să mă evite.

Fiind instructor yoga în mai multe orașe, am avut foarte multe probleme cu închirierea sălilor pentru a practica. De cele mai multe ori eram refuzat, iar alteori jignit, numai pentru faptul că fac și predau yoga.

Am fost amenințat de membrii „Partidului Pentru Patrie”, continuatorii epigoni ai mișcării legionare, că atunci când ei vor ajunge la putere eu voi fi primul pus și legat în sârmă ghimpată și bătut și închis pentru a-mi scoate yoga din cap și pentru a nu o mai răspândi.

De asemenea, în momentul în care am organizat o tabără internațională pe tema „Eroul Spiritual”, la care au participat numai bărbați din țară și străinătate și care a fost condusă de Swami Vivekananda Saraswati, pe numele românesc Narcis Tarcău (cel care a deschis o școală de yoga în India, Danemarca și Thailanda și a avut și are succes deosebit), reprezentanții „legionari” care aveau relații la primăria Câmpulung Moldovenesc (primarul de atunci având afinități cu ei) au urmărit să ne interzică să ne desfășurăm liberi întâlnirea și să ne oprească de la activitățile noastre.

## Ionuț Eugen Pohariu<sup>1</sup>

Mă numesc Pohariu Ionuț Eugen, am 37 de ani, locuiesc în București, sunt actor profesionist și mă aflu în anul X de curs yoga, instructor Camelia Roșu.

Aș dori să fac câteva precizări în legătură cu ceea ce s-a petrecut de-a lungul timpului vis-à-vis de „statutul” meu de artist yoghin în societatea românească, de reacțiile

1. Arhiva MISA.

unora dintre semeni față de concepțiile mele de viață (în care predomină nonviolența, nonfurtul, studiul scrierilor sacre, libertatea conștiinței și iubirea), față de regimul meu lacto-vegetarian, lucruri pe care nu credeam că voi fi nevoit să le explic vreodată, deoarece mi se par destul de intime și profund conexe convingerilor proprii.

Iată că situația incredibilă prin care a trecut țara noastră în ultima vreme în ceea ce privește încălcările flagrante din justiție (mai ales în legătură cu yoghini și cu mineriadele, majoritatea acestor atacuri fiind instrumentate politic sau obținute prin răstălmăcirea voită a adevărului cu ajutorul mass-mediei) mă determină să afirm cele ce urmează, ca un strigăt de alarmă pentru stoparea oricăror forme ale discriminării și ale persecuției o dată pentru totdeauna, în această țară care se dorește a fi parte integrantă a unei civilizații moderne, armonioase, democratice.

Am încheiat Liceul de matematică-fizică „Spiru Haret” din orașul Tulcea și în continuare am mai făcut 2 ani de studenție în București, în cadrul ingineriei mecanice-auto. În această perioadă, deși mă aflam într-un domeniu de studiu de tip realist, anumite conjuncturi și inspirații scoteau la lumină ceea ce urmam și doream cu adevărat să devin.

Astfel, la vârsta de 17 ani luam primul loc pe țară la pantomimă cu ajutorul unui inedit număr comic, în cel mai mare concurs național de artă de pe atunci ; la 19 ani, de asemenea, dar cu alt număr de pantomimă, adăugându-se tot atunci și locul întâi la recitare ; pentru ca în scurt timp să primesc și Marele premiu pentru interpretare („Ștefan Vodă”) în piesa de teatru studențesc cu același titlu, sub bagheta regizorului și profesorului Cătălin Naum.

Toate aceste realizări artistice mi-au întărit convingerea că ceea ce trăiam interior putea să capete formă și să se materializeze într-un mod amplu și elocvent, găsindu-și sorți de izbândă în sufletele celor care mă priveau.

Vorba înțeleptului : Ce e înăuntru este și în afară ! Ce este sus este și jos !

Iată-mă deci, încă de atunci, cu totul în artă, într-o asiduă și inspirată muncă de regăsire a adevăratei armonii și frumuseți universale în mine însumi, travaliu ce-și avea roadele în stările înalte de liniște sau de bună dispoziție, în torențele cathartice de lacrimi sau cascadele de râs revărsate în nesfârșite nuanțe multicolore pentru cei dragi, pentru public, pentru lumile înconjurătoare !

Am absolvit Academia de Teatru și Film cu note maxime la arta actorului de teatru și film, fiind angajat într-un teatru profesionist încă din anul IV de studii, făcând numeroase turnee în țară și peste hotare, soldate cu premii și satisfacții sufletești deosebite, reprezentând România la înălțime în cadrul Uniunii Europene a Teatrelor.

Și, ca o sublimă încununare a ceea ce am început, a mai apărut ceva minunat în viața mea : yoga și învățătorul spiritual !

Începusem deci să practic yoga, ceea ce m-a ajutat să renunț la fumat, la jocuri de noroc, la minciună, conferindu-mi o sănătate mai robustă, un tonus și-un trup mai tineresc, o voce scenică mai viguroasă și, de ce nu, mai multe economii, pentru că nu mai aveam nevoie de țigări, cafea, carne, medicamente.

Poate că unii dintre dumneavoastră vă întrebați : „De ce yoga ?”.

Pentru că am realizat că cele două, arta și yoga, merg împreună mână în mână.

Menirea unui artist este aceea de a trăi în armonie deplină cu lumea.

Sincronicitate : la fel ca și menirea unui yoghin.

Dacă lumea este un teatru, atunci primul rol al actorului este jucat pe scena propriei lui existențe, iar modul în care o face este măsura trezirii sufletului și a conștiinței sale față de valorile arhetipale ale frumuseții, binelui și armoniei universale !

Din nou sincronicitate : acestea sunt și idealurile unui autentic yoghin.

Și pentru că așa cum pomul se cunoaște după roade, tot la fel atât yoghinul, cât și actorul se cunosc după stări. După stările minunate !

Dar iată că odată cu venirea acestor dimineți superbe au început să apară și probele inerente evoluției spirituale !

Despre ce probe este vorba ?

În ziare și la TV începeau să se toarne minciuni despre cursul de yoga, despre existența unor așa-numite orgii sexuale, droguri, arme ; gogoși aberante și măsluiri evidente pentru noi, cei care ne aflam la curs săptămânal și care vedeam adevărul din viața noastră de zi cu zi. Mai ales că în urma tuturor descinderilor nu s-a găsit absolut nimic din ceea ce ziarele sporovăiau de zor. (Pen' că nici nu aveau ce ! Și chiar și autoritățile știau asta ! Că doar erau destui „unși” printre cursanți !)

La început mi-am zis :

Bazaonii,ăștia nu mai știu ce să scrie și inventează știri senzaționale ! Nu-i nimic, eu doar sunt trecut prin sita criticii teatrale !... Se rezolvă și asta : critica este un lucru pe care poți să-l eviți nespunând nimic, nefăcând nimic și nefiind nimic. Dar iată că aceste minciuni creșteau pe zi ce trece, iar oamenii începeau a ne privi ca pe niște paria. Nu înțelegeam ce se petrece..., ce imensă prăpastie între ceea ce trăiam în viața de zi cu zi și gogomăniile din presă... de s-a ajuns să se fabrice și dosare penale despre... prostituție fără prostituate, despre trafic de arme fără arme, despre drogărie fără droguri !

Și chestia cu Mădălina, silită de procurori să dea o declarație împotriva voinței ei, că cică în *Jurnalul* ei se povestesc tot felul de idile nocturne, la fel cum Cătălina din „Luceafărul” geniului nostru, îmbătăta de feeria adolescenței, se închipuia în brațele sburătorului !

Și fie vorba între noi : numai fetele cumiți țin un jurnal. Fetele „rele” n-au timp de asta... Apoi chestia cu Jandarmeria, cu cagule, să intre înarmată până-n dinți peste oameni pașnici (Da ! Peste dragii mei colegi de curs !), spărgând ușile nezăvorâte, doborând fără a exista motive reale și fără a avea nici măcar mandate de percheziție ! ! Mai rău ca pe vremea lui Ceaușescu !

Abia mai târziu am început să-mi explic de ce nu eram lăsați în pace, de ce incomodam pe unii sau pe alții.

„Când apare un înțelept pe lume, poți să-l recunoști după faptul că toți proștii îl urăsc”, spunea Bisanne de Soleil.

Imaginea denaturată a lui Grieg era creată voit prin ordin politic, iar cei din vechiul regim (și care se mai aflau încă la putere dincolo de cortină și în spatele decorului de mucava) aveau câte ceva de împărțit încă de mai demult cu învățătorul nostru, ale cărui vederi spirituale depășeau marginile întregii teorii a materialismului dialectic al comunismului ! Iar mass-media (presa și televiziunea) era acea ideală scenă turnantă prin care se putea face acest joc, profitându-se astfel de credulitatea maselor.

Numai că nu era doar o învărteală pe o podea din cherestea și nu era doar un rol utopic : era chiar viața noastră, iar spectacolul care avea tenta unui thriller era chiar un LifeShow ! *INSIDER* ! *MATRIX* ! în România, dincoace de ecrane și de cortina roșie ! Dincolo... de urma ascunsă de „haz de necaz”, cu adevărat vă zic : ne-au fost create prejudicii imense la serviciu, la domiciliu și chiar în familie, iar cei cu care intram în contact ne priveau ca pe niște intruși.

Și odată cu ele au apărut și aburii iluziei, tenebrele fricilor de a spune adevărul, umbrele celor care treceam temători pe lângă zidurile caselor, ascunzându-ne de propria identitate ca nu cumva să fim arătați cu degetul !



Abia atunci vorbele învățătorului au răsunat în inima mea : „Nu te teme niciodată de umbre ! Ele arată doar că există lumină în apropiere”.

Abia atunci am realizat că... este real, că nu trebuie să ne fie teamă să spunem adevărul, că trebuie făcut ceva pentru a transforma imaginea despre noi, că noi nu suntem niște *insider*-i, că ne aflăm aici de când ne-am născut, că vorbim aceeași limbă, că suntem din același neam, de daci și de Traian, că n-am venit pe lume ca „intruși”, ci ca ființe umane cu aceleași drepturi ca și ceilalți...

Așa că am început să-mi apăr dreptatea și adevărul „și nevoile și neamul”, precum Mircea cel Bătrân în *Scrisoarea a III-a* a lui Eminescu, să renasc din cenușa-mi precum pasărea Phoenix, chiar dacă uneori părea că mă lupt cu morile de vânt, precum Don Quijote al lui Cervantes.

Iată, în continuare, câteva din situațiile-limită prin care am trecut :

– Am fost nevoit să părăsesc Teatrul Odeon, în urma deselor insistențe ale directorului adjuncți, care spunea că îi fac viața dificilă cu prezența mea acolo – deși din punct de vedere profesional și uman nu avea ce să obiecteze, eu jucând în multe piese de calibru din repertoriul teatrului, atitudinea ei față de mine fiind excelentă, de simpatie și prietenie, până-n momentul în care a aflat că eram yoghin.

– În momentul în care am creat o piesă spirituală (*Eu sau EU*) în cadrul Teatrului Sophrozin, deoarece noi nu aveam un spațiu propice de joc, am mers la o fostă cunoștință de-a mea, director al Teatrului de Comedie pe vremea aceea, și l-am rugat să ne înlesnească închirierea sălii, atunci când sala avea să fie liberă (această acțiune urmând a se soluționa cu un contract și cu bani, evident!). Mi-a răspuns ușor intimidat că nu prea are cum, eschivându-se în diverse chipuri (mie nu mi-a fost greu să dezvălui jocul său de teatru, dincolo de măști)... confirmându-mi într-un final că nu poate să o facă pentru că există o circulară de la Primăria Capitalei, în care se stipulează să nu fie primiți actori care practică yoga pe nici o scenă a teatrelor finanțate de Primărie ! Adică aproape toate : Odeonul, Nottara, Teatrul Mic, Foarte mic, Bulandra ș.a.m.d.

„Cum adică ? Indiferent că sunt profesioniști sau nu, indiferent de talent sau nu, indiferent că facem contract sau nu – am întrebat eu –, păi cum vine asta ?”

„Ioane – mi-a răspuns –, între scaunul de sub mine și prietenia cu tine, îl prefer pe ăsta !”

Și-mi arătase scaunul – evident !

Nu rareori în Odeon a trebuit să fiu cu simțul improvizației ascuțit la maxim pentru a evita sau a mă preface că nu văd ironiile sau bătaia de joc a colegilor de breaslă (de tipul : „Ce mai faci măi ierbivorule ?”, „Merge cu rumegatul ?”, „Tu când faci, faci verde ?”).

Noroc cu umorul românului de pe urmă, că uneori îi de parcă s-a îmbăiat în copăia cu pilde și snoave !

Și le ziceam și eu așa : că și elefantul e ierbivor, și iaca ce ditamai malacu' de animal e, că te poate sfărma în picioare chiar de nu-i carnivor, iar fildeșul lui e mai tare ca toți dințișorii ăstora ce se dau cu Colgate și mănâncă hamburgeri, și rămâne cu adevărat strălucitor dincolo de veacuri, de se omoară oamenii după el ca să-l poarte apoi cioplit în mii de giuvaeruri și să se dea mari că uite ce au ei !

Iar cu verdele, le spuneam că după cum le-o fi norocu' ! Că... culoarea (și frumusețea) o dau mintea și ochiul ăluia de privește, nu ceea ce alchimizez eu !

După una dintre repetiții, un actor vestit al Teatrului Național din București a venit către mine cu o violență de neînțeles, izbindu-mă de pereții clădirii, întrebându-mă mai

mult monologând : „Ce, mă, ești bun?”. Zbang – una! „Ia zi, măi, ești armonios?” Zbang, încă una! „Zi, măi, nu te aperi?”...

La un moment dat, văzând că tirul loviturilor nu încetează, i-am apucat mâinile și l-am rugat să înceteze că deja nu mai mirosea a glumă... La care mi-a spus : „Păi, nici nu este glumă! ... Măi, Yoghi, nu vezi că există și bine, și rău pe lumea asta?”.

Și a continuat seria loviturilor, până am început să iau varul de pe pereți pe mine.

Nu-mi venea să cred : era un actor pe care-l stimam pentru meseria lui, și era o notă discordantă între ceea ce juca și ceea ce era în realitate ! Profita de statutul său de vedetă, de faptul că eu eram la început de drum și că știa că practic nonviolența !

Nu știam ce să fac, și atunci mi-am văzut pentru o fracțiune de secundă gândul ieșind parcă prin acoperișul culisant al teatrului dincolo de nori, către o lume plină de blândețe, de gingășie și iubire, către împărăția Bunului Dumnezeu !

Atunci, mi-au revenit puterile, i-am prins încă o dată mâinile și i-am spus în șoaptă, privindu-l drept în ochi : „Există un bine absolut dincolo de dualitatea despre care vorbești ! Și încetează să mai fii violent, pentru că toate acestea se vor întoarce împotriva ta ! ”.

La care el a amuțit și și-a lăsat mâinile pe lângă corp, spunând : „Vezi, asta ești tu de fapt, un neputincios, o legumă, care te-ai dat după Grig ăla al vostru ! Nici să te bat nu meriți ! ”.

Să vă mai spun că trebuia totuși să mă asculte ? La o săptămână, marele nostru actor a fost internat la Spitalul de Urgență, făcându-i-se operație estetică la nas pentru că un alt actor i l-a spart cu capul în urma unei încăierări. Diferența era că, de data aceea, celălalt actor nu era yoghin !

În urma descinderilor din luna martie 2004, am trecut printr-o perioadă foarte grea, pentru că nimănui din cei cărora le-am povestit nu-i venea să creadă că poate fi adevărat așa ceva într-o țară din secolul nostru, că mai există influențe medievale într-un stat de drept, că justiția poate să facă și să dreagă numai pentru că așa dictează un om politic !

Și în acele momente dificile multe uși ni s-au închis în nas, unii făcând-o din frica de a nu fi destituiți pentru că aveau de-a face cu noi, alții făcând-o chiar cu rea-voință, ca în exemplul care urmează.

Echipamentul audio și video, computerele, toate materialele specifice din dotare de la sediile firmelor și ale Studioului Lotus au fost confiscate de către autoritățile care primiseră ordin să facă aceasta, ca urmare mulți dintre noi nemaiputând să-și exercite meseriile.

Atunci l-am apelat telefonic pe un fost prieten, pe care cu câțiva ani în urmă îl ajutasem artistic (voce) în afacerea sa de a pune pe picioare un studio audio-video, de care avea mare nevoie, el fiind un cântăreț de prestigiu în România și făcând și reclame de profil pentru a se întreține.

În momentul în care l-am sunat i-am spus că a venit și rândul meu să-i cer ajutorul, aflându-mă într-o situație similară cu cea a lui din trecut, cerându-i astfel sprijinul pentru un job în domeniul artistic (reclamă voce). Răspunsul lui a fost sec : „Îmi pare rău, Ioane ! Sunt mulți alții la rând ! Chiar voiam să-ți spun mai de mult ! Erai plin de optimism, spunând că dacă faci bine, primești bine ! Uite-ți binele acum ! Libertatea se plătește ! ”.

Și mi-a închis telefonul. Nu-mi venea să cred, nu înțelegeam nimic. Am vrut să-l mai sun o dată, să-mi explice care-i problema, dar am aflat imediat că fusese cooptat într-un anumit cerc... de influență. Am înțeles atunci că avea o sarcină în legătură cu mine ca yoghin... Odată intrată politichia, iese prietenia ? Odată ieșită politica, intră yoga ! Păi ce treabă are una cu cealaltă ?

Amândouă sunt milenare, doar că una singură se sprijină pe adevăr !

Foarte multe dintre zvonuri erau legate de sexualitate, despre orgii pe scenă sau alte astfel de minciuni întreținute de către mass-media, dar, *chiar dacă ar fi fost așa*, asta nu contravenea nici unei legi. În plus, cele afirmate erau exact opuse realității, acele posturi TV transmițând nu doar la ore înaintate secvențe erotice, ci chiar și în timpul zilei, iar unii dintre actorii care făceau astfel de afirmații și care mă priveau uneori ca pe un destrăbălat jucând ei înșiși în piese (*Au pus cătușe florilor, Danaidele, Zooeroticon* etc.) sau filme (*Cel mai iubit dintre pământeni*) în care apăreau scene cu nuditate și care ridicau homosexualitatea la rang de temă principală într-o „operă artistică”.

Spun acestea pentru că, în artă, actorul este pe deplin răspunzător de emoțiile pe care le generează în timpul spectacolelor. El trebuie să înțeleagă că a trăi și a evoca stările negative ale angoasei și deziluziei înseamnă a aduce și a genera rezonanțe stranii, otrăvind psihicul său și al celorlalți, iar a chema și a dăruți bucurie, dragoste, încredere înseamnă a chema în ființa lui și a spectatorilor sentimente frumoase și înălțătoare, care nu pot decât să folosească tuturor.

Aceste fabricări de zvonuri au avut efecte nocive și printre vecini : una dintre vecine (pensionată de altfel de tânără pe fond psihic) a început să-mi bată la ușă urlând că „știe ea ce facem noi aici”. (Care noi, că eram singur ? ! ) „că a văzut ea la TV cine suntem noi” (mă văzuse la TV, la un miting în care ceream să ni se returneze bunurile confiscate acum un an), „că ne facem de cap cu orgiile astea”. Și atunci a început să-și verse tot amarul, urlând despre toate cele prin care a trecut în viața ei. Bătea în ușă cu mâinile și cu picioarele. Nu știam ce să fac : să ies să vorbesc cu ea..., am mai avut astfel de tentative eșuate, sau să chem poliția ca să mă apere? Dar care poliție? Cea care ne-a confiscat lucrurile personale și ale firmelor și care nu ni le-a returnat încă, după 14 luni de promisiuni ?

Am recurs atunci la o variantă pur spirituală : binecuvântarea acestei ființe umane. Pe cuvântul meu de onoare că după această acțiune, în câteva minute, din spatele ușii nu se mai auzea nimic.

Se așternuse liniștea !

La un moment dat în Teatru a existat o mică „legendă tantrică” chiar și despre mine, despre blândul acela misterios aparent inofensiv, dar care de fapt „rade tot”, și cum că din cauza aceasta sărmana mea iubită, actrița și ea a Teatrului Național, m-a părăsit, pentru că nu mai rezista la cât „i-o puneam pe la toate colțurile și prin toate găurile !” (îmi cer scuze, dar v-am reprodus cuvânt cu cuvânt din cele ce mi le-a spus însuși actualul rector al UATC), zvon care a distrat-o și pe fosta mea iubită, pentru că noi nu mai făceam dragoste de cam după primul meu an de yoga, pe când eram „boboc”, iar aceste bârfe s-au stârnit după anul IV de curs, când relația mea cu ea se stinsese de mult din punctul ei de vedere.

Adeseori am avut parte de injurii pe stradă în momentul în care ieșeam din curtea incintei unde se țineau cursurile, cei care intrau în contact cu noi fiind bărbați solizi, cu tupeu, destul de violenți, recalcitranți, căutând pricină de ceartă din orice, de obicei aflându-se la volanul unui automobil și strigând vorbe pe care nu doresc să le expun acum.

Așa s-a petrecut într-o zi când o mașină a frânat brusc chiar în dreptul porții de la intrare, loc în care mă aflam împreună cu încă trei colege, urmând să mergem spre mijloacele de transport în comun pentru a ne deplasa fiecare spre domiciliile noastre. În interiorul acestui automobil se aflau patru bărbați destul de arătoși, dar care se străduiau să pară „de cartier”, personaje ce doreau cu orice preț să se lege de fete, știind că acestea sunt yoghine : „Ce faceți voi aici înăuntru, măi, orgii ?”. Am răspuns eu, plin de

calm : „Nu, aici se practică yoga, asanas, meditații și...”. La care acela, vădit deranjat, dar niciodată privindu-mă în ochi, mi-a zis : „Nu vorbeam cu tine ! Auziți, fetelor, nu facem și noi una mică ? Că suntem și noi buni”. Fetele nu le-au răspuns, văzându-și de drum. Cel mai neobrăzat a început să forțeze nota, începând să le înjure că nu-i bagă în seamă.

Am intervenit verbal pentru a abate atenția atacatorilor de la fete și a devia discuția înspre altceva, mai benefic. „Vă rog frumos să vă calmați, păreți oameni în toată firea. Aceste atitudini nu vă fac cinste.” La care acesta, indignat : „Bă, nu vorbeam cu tine, ce te bagi ? Vezi poate te iau la secție, că sunt de la Circa 3 ! ” „Iar eu sunt de la Direcția 5 ! ”, am răspuns eu prompt. Între timp, fetele, ușor zâmbind, luaseră distanță de locul cu pricina, rămânând doar eu cu cei patru. Cel mai solid, rămas cu gura întredeschisă, începu aproape a spumega, vrând să coboare din mașină la mine. Dar exact atunci veneau încă două automobile, din sensuri opuse, începând a claxona, ceea ce i-a determinat să pornească din mijlocul străzii, unde opriseră. „Trage pe dreapta să cobor la ăsta, să vezi ce-i fac ! ”, zise acela către șofer, arătând spre mine.

Dar când să ajungă în fața porții, ia-mă de unde nu-s ! Și nu apelasem la nici o tehnică de invizibilitate !

Așa cum era de așteptat, în perioada aceasta majoritatea firmelor, asociațiilor și fundațiilor în care își desfășurau activitatea practicanți yoga au fost controlate financiar. Astfel, am fost și eu chemat de mai multe ori la audiere pentru a fi martor la unul dintre dosare și pentru a se verifica legalitatea unor sponsorizări și contracte din cadrul Fundației la care sunt vicepreședinte.

La prima întrevvedere (cea de la IPG), recunosc că întrebările au fost legate doar de obiectul de activitate, fiind vorba despre o expertiză economică, ceea ce se încheiase cu bine, deoarece totul era în regulă la Fundație. Era clar că cei de acolo primiseră ordin pentru a ne controla, iar ei au făcut aceasta în conformitate cu legile în vigoare, rezumându-se la ceea ce aveau de întrebat strict în legătură cu nota din citație.

Dar iată că peste câteva luni, chiar înainte de alegerile prezidențiale (!), am fost citat și la Parchet, deși aveam OK-ul gărzii financiare, iar cei de la Inspectoratul General al Poliției Capitalei au afirmat că este totul în regulă. Ceva deci nu era în ordine cu noua citație ! Care credeți că era motivul ? Participarea mea la mitingul de joi de susținere a MISA (citația având data când eu mă aflam acolo !), când ceea ce aveam de spus reflecta un adevăr indubitabil : faptul că eram persecutați și discriminați. La acel moment, PSD-ul era partidul de guvernământ și forța de decizie pe toate planurile era a premierului A.N., principalul acuzator al lui Grieg. Doar că aceste ordine politice, ședințe secrete în miez de noapte la Procuratură, citații semnate când au chef cei care le dețin, trimise după simpatii și antipatii, fără să aibă vreo legătură cu realitatea judiciară nu dovedesc decât că ne aflam într-un stat în care dictatura începea a se stabili.

Iată cum a decurs acea întrevvedere. Nici nu am intrat bine împreună cu avocatul meu în camera de la parterul sediului Parchetului de pe lângă Curtea de Apel, că unul dintre comisarii de acolo a început a mă jigni vis-à-vis de meseria mea, de locul meu de muncă și de însăși viața mea, vorbind vulgar, tăios și insinuant la adresa mea, a MISA și a lui Grieg. Am spus că mă ridic și plec, pentru că nu acesta era motivul chemării înscris în citația mea. Am fost oprit verbal, după care comisarul a ieșit el, în locul lui venind alți trei bărbați arătoși, coborâți parcă din filmele cu James Bond, persoane care conduceau cazurile legate de MISA și pe care avocatul meu îi cunoștea bine. Pe un ton cald și primitor, aceștia au început să mă descoase (cu întrebări de genul ce legătură este între mine și Grieg etc. etc.). Mereu spuneam că vreau să revin la ceea ce scrie în citație, ei afirmând

însă că nu pentru asta m-au chemat acolo și că pot scrie oricând, chiar și în fața mea, o altă citație ! Astfel am rămas acolo 4-5 ore, urmărind să fac slalom printre întrebările-capcană sau ironiile fine, urmărind să vorbesc doar despre activitatea profesională, și nu despre viața mea particulară sau despre intimitățile pe care aceștia le doreau etalate, doar-doar să mai atașeze ceva la dosarul în care era implicat pe nedrept Grieg.

În ceea ce privește părinții, pot spune că am avut parte de multă dragoste și înțelegere din partea lor și, deși au fost mici tensiuni pe la început legate de regimul lacto-vegetarian (doar cu tata : „Hai, mă, să nu bem și noi un pahar de țuică împreună ? !”, „Hai, mă, nici o bucățică de carne ? ! Una mică, un copănel, de pui, că-i mai ușor ! Hai doar acum, că-i sărbătoare !”), acestea au dispărut ca prin farmec prin fermitatea-mi blândă, explicațiile spirituale și de bun-simț și mai ales prin minunea iubirii reciproce !

Cât despre basmele orgiastice, părinții știau că acestea nu sunt decât niște fabulații, cunoscând bine originalul, adică pe mine, că doar cu ajutorul lor am fost adus în această manifestare !



## 20. Alungarea din serviciu

Mulți practicanți yoga s-au trezit că au „probleme” la serviciu cu colegii sau cu conducerea, iar unii au trebuit să părăsească locul de muncă. Mijloacele de excludere a lor au luat forme diverse, de cele mai multe ori brutale. Cât de mare a fost gradul de presiune asupra angajatorilor se recunoaște din faptul că acțiuni discriminatorii au ajuns să practice companii internaționale, vulnerabile la ele acasă în cazul unor acțiuni în justiție.

În primăvara anului 1998, Palade Maricica (psiholog, 37 de ani) lucra la firma de telefonie mobilă Connex, în cadrul departamentului de Producție-Aprovizionare-Desfacere, colaboratoare pe perioadă nedeterminată. Într-o dimineață a fost chemată de șeful direct, Răzvan Marinescu, în biroul directorului de departament, doamna Carol Fleck. Își amintește :

Această persoană vizibil stânjenită de ceea ce avea de făcut, cerându-și mii de scuze, mi-a comunicat că nu de la ea vine ceea ce are de spus, ci „de mai sus”, de la „șefii de sus” ai firmei Connex din România. Mi s-a cerut să semnez o declarație scrisă în limba engleză (eu cunoscând foarte puțin această limbă), care mi-a fost tradusă doar oral de către șeful meu direct [...], în care nu aveam foarte mare încredere. Am întrebat dacă pot avea și eu o copie a acestei declarații pe care urma să o semnez, însă am fost refuzată politicos. Prin acea declarație mi se cerea să renunț la a mai practica yoga la cursurile domnului Gregorian Bivolaru. Mi se cerea să aleg între a mai lucra în cadrul firmei Connex și continuarea cursurilor yoga. Am fost șocată de ceea ce mi s-a cerut și am refuzat să semnez în acea zi, rugând să mi se dea o perioadă de gândire de o zi-două, pentru a putea reflecta la decizia ce o aveam de luat. Pe atunci eram studentă la Universitatea „Titu Maiorescu” și mă costau destul de mult facultatea, chiria casei, deci banii erau foarte importanți pentru mine în acel moment, însă practica yoga însemna foarte mult pentru mine : era modul meu de viață, la care nu puteam renunța atât de simplu cum îmi cereau ei (la acea vreme practicam yoga de 8 ani de zile). Nu înțelegem motivul acestui amestec în viața mea privată, care, din câte știu eu, îmi aparține în totalitate. Mi-au explicat că pot periclita imaginea firmei dacă se află că la ei, la firma Connex, lucrează „una de la Bivolaru”.

După eveniment, atmosfera din departamentul unde lucra a devenit foarte încărcată. În aceste condiții, doi dintre colegii de birou i-au oferit o atenție protectivă. La începutul anului 1999, Palade Maricica a fost dată afară de la Connex, împreună cu cei doi colegi ai ei, sub pretextul că nu se mai putea lucra cu contract de colaborare. Apoi, cei care inițial au fost dați afară odată cu practicanta yoga, la o săptămână au fost rechemati și reangajați printr-o altă modalitate de angajare. Ea și colegii solidari nu au mai fost rechemati.

\*

Din mulțimea de cazuri de alungare din serviciu din cauza practicilor yoga, câteva au o relevanță aparte și pentru că implicau poziții cu statut aparte – poliție, armată, magistratură –, și pentru că persoanele afectate s-au luptat împotriva abuzului la care au fost supuse.

## Lucian Grădinaru<sup>1</sup>

Mă numesc Grădinaru Lucian, cu domiciliul în municipiul Giurgiu. După terminarea școlii de poliție am fost repartizat la Inspectoratul de Poliție al județului Giurgiu, unde am activat ca subofițer operativ principal în cadrul Serviciului Evidența Populației până în anul 1997, după care am solicitat transferul în cadrul Serviciului Financiar-Contabilitate al aceluiași inspectorat de poliție. În cadrul acestui serviciu am ocupat funcția de subofițer casier principal, desfășurând și alte activități : ajutor analist programator.

În anul 2002 am solicitat transferul din cadrul Inspectoratului de Poliție al județului Giurgiu în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, cu sediul în municipiul București, strada Ștefan cel Mare, nr. 13-15, sector 2, Serviciul Financiar-Contabilitate (Biroul Salarii), acesta fiindu-mi aprobat. Aici am ocupat funcția de agent operativ timp de 2 ani. În data de 06.05.2004, ora 08 : 30, am fost chemat la biroul domnului chestor principal Sorescu Dumitru – șeful Inspectoratului General al Poliției Române. Aici eram așteptat și de domnul chestor principal Drajneanu Gelu, adjunctul șefului Inspectoratului General al Poliției Române. Totodată, în acest birou se mai aflau 4 persoane : contabilul-șef al IGPR, comisar-șef de poliție Zidu Ovidiu, șeful Direcției Management Resurse Umane, precum și două persoane pe care nu le cunoșteam. Aici evenimentele au decurs în felul următor : domnul chestor principal de poliție Sorescu Dumitru m-a acuzat că sunt membru MISA (Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut) și datorită acestui fapt „trebuie să-mi dau imediat demisia din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, deoarece practica yoga în cadrul MISA este incompatibilă cu funcția pe care o dețin”. Am fost întrebat de cât timp sunt membru MISA. Le-am specificat destul de clar că nu sunt membru MISA, ci doar practicant yoga de aproximativ 10 ani de zile (încă de când am fost admis la școla de subofițeri de poliție). Am motivat aceasta ca fiind o practică sportiv-recreativă – fiind totodată o prelungire a activității mele sportive (am practicat arte marțiale, înot, fotbal etc.). Le-am spus că în Statutul Polițistului e precizat că ai posibilitatea să aderi la orice asociație nonguvernamentală, apolitică, umanitară, profesională, tehnico-științifică, religioasă, sportiv-recreativă, fără a aduce atingere îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. Am făcut referire la problemele mele familiale (părinții bătrâni și bolnavi, pe care-i ajutam financiar, fratele meu, pe care îl luasem în întreținere pentru deduceri suplimentare, fiind încadrat în gradul II de invaliditate), cu alte cuvinte, eram întreținător de familie, aveam datoriile la Bancpost de 18.000.000 lei, plus obiecte casnice achiziționate de la firma Flanco în valoare de 8.000.000 lei. Le-am spus că făcusem raport pentru a mi se da locuința de serviciu cu aproximativ 4 luni înainte de acest eveniment. Tot în cadrul acestei „discuții”, le-am adresat domnilor chestori principali întrebarea : de ce mă urmăresc pe mine ca pe un infractor periculos, în condițiile în care sunt unii care încalcă flagrant legea și nu sunt așa de hăituiți cum sunt eu ?

1. Arhiva MISA.



Explicațiile mele n-au reușit decât să-l scoată din sărite pe domnul chestor principal Sorescu Dumitru, „ordonându-mi”, de acum în mod insistent, să-mi dau demisia imediat din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, căci „locul meu nu este printre ei, ci printre practicantii yoga de la MISA” – totodată amenințându-mă „că-mi dă și una”. Domnul chestor principal de poliție Sorescu Dumitru m-a acuzat că sunt „agent secret, vrăjitor”.

Au fost amenințați cu demisia din cadrul Ministerului Administrației și Internelor/IGPR atât domnul contabil-șef, comisar-șef de poliție Zidu Ovidiu, cât și șeful Direcției Management Resurse Umane. Domnul chestor principal de poliție Sorescu Dumitru i-a acuzat de faptul că nu știau de mine că practic yoga în cadrul MISA

Pe parcursul celor aproximativ 10 ani de când lucrez în poliție nu am primit nici o muștrare, nu am săvârșit nici o abatere care să contravină statutului de polițist, nu am încălcat cu vinovăție îndatoririle de serviciu, nu am avut nici o răspundere disciplinară, materială, civilă sau penală. Nu am încălcat jurământul de credință față de patrie. Timp de aproximativ zece ani de când lucrez în poliție am fost apreciat cu calificativul „Foarte bun”. Specific toate aceste lucruri întrucât consider că este de datoria mea să vă aduc la cunoștință că nu am fost un lucrător care să fi avut probleme de comportament sau vreă atitudine ce nu este demnă de cea a unui funcționar public cu statut special (polițist). Întotdeauna am executat ordinele legale date de superiori. Am respectat demnitatea umană, am apărut și susținut respectarea drepturilor omului în orice împrejurare. Am intervenit, în limitele competenței deținute, inclusiv în afara orelor de program, din proprie inițiativă și nu o singură dată, pentru contracararea actelor de tulburare a ordinii și liniștii publice și pentru protejarea cetățeanului și a comunității. Am dovedit responsabilitate profesională, simț justițiar, deschidere spirituală, precum și disponibilități de comunicare cu ceilalți membri ai societății. Am manifestat corectitudine, respect și solitudine. Nu am utilizat sistemul relațiilor profesionale în interes personal.

Cu toate acestea, domniile chestori principali de poliție nu au manifestat nici un fel de interes pentru activitatea pe care am desfășurat-o pe parcursul acestor ani, nedându-mi nici o alternativă, neluând în seamă nici măcar dosarul meu, care le-a fost adus – de față cu mine – de către șeful Serviciului Management Resurse Umane.

Din modul cum s-au comportat față de mine, ca subaltern, domniile chestori principali de poliție reiese destul de clar că au fost determinați, motivați să mă constrângă să-mi dau demisia imediat din structurile Ministerului Administrației și Internelor de anumite „presiuni” care s-au făcut și asupra domniilor lor. Oare practica yoga făcuse din mine o persoană așa de periculoasă? ! Oare faptul că nu beam alcool, nu fumam, nu mâncam carne, nu mințeam, nu primeam mită însemna pentru „anumite servicii secrete” că sunt o persoană indezirabilă, un polițist care nu merită să facă parte din această instituție, poate chiar un „terorist”? Chiar le-am spus acelor „generali” că mai bine ar fi ca aceste servicii secrete să fie cu ochii pe unii „colegi” care au vile de se întorc după soare, mașini ultimul tip și să nu mai stea cu ochii pe unul ca mine, care îmi câștig existența în mod cinstit – asta pentru că așa îmi este felul de a fi, nu pentru că acest lucru mi-ar fi impus de statutul profesional pe care îl am.

Menționez că din discuțiile pe care le-am avut cu foștii mei colegi din poliție am aflat că s-a emis o circulară de către Ministerul Administrației și Internelor în care se făcea referire la trecerea mea și a unui coleg din municipiul Cluj în rezervă pe motiv că practicam yoga în cadrul MISA. Această circulară s-a trimis la toate inspectoratele județene de poliție din țară, unde a fost pusă în discuție la ședințele cu toate cadrele din subordine,

atrăgându-li-se atenția că dacă vor fi indentificați și alți polițiști care practică yoga în cadrul MISA, vor fi dați afară din poliție în condițiile în care nu renunță la aceste cursuri de yoga. Ba chiar mai mult, șefii serviciilor management resurse umane au primit „dispoziții” să aibă în vedere ca nu cumva să angajeze sau să mai facă vreun dosar pentru admiterea în instituțiile de învățământ ale Ministerului Administrației și Internelor pentru cei care au ca hobby practica yoga. Unii colegi mă privesc de parcă aș fi infractor de ultimă speță, aceasta datorându-se modului cum am fost prezentați că fiind „sectanți”. Pentru ce atâta discriminare ? ! Consider că s-a făcut o denigrare a persoanei mele fără nici o justificare legală. Pentru simplul fapt că practic yoga sunt catalogat ca fiind o persoană ingrătă în această societate ? ! Oare așa au înțeles domnii chestori principali de poliție Sorescu Dumitru și Drăjneau Gelu (șefii Poliției Române ! ! ! ) să respecte drepturile omului într-o țară care se pretinde a fi democrată ! ?

Toate acestea s-au întâmplat cu ocazia campaniei de denigrare a celor care practică yoga în cadrul MISA, provocată în mod tendențios de către SRI, Servicii informativ-operative, Poliție, Jandarmerie, mass-media. Eu mă consider a fi o victimă a acestei campanii discriminatorii din partea autorităților statului la acea vreme.

Această situație a fost prezentată și Asociației Pentru Apărarea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki (APADOR-CH), unde deja am fost monitorizat ca fiind o persoană discriminată pe motiv că practică yoga în România. Ulterior am aflat din presă (*Evenimentul Zilei* nr. 3979/vineri, 21 ianuarie 2005, precum și din alte publicații : *România Liberă, Libertatea, Ziarul*) că domnul chestor principal Sorescu Dumitru (Șeful Poliției Române ! ! ! ) a girat controlul PSD (Partidul Social Democrat) asupra Poliției și că „este implicat în arderea a 40 de cadavre ale revoluționarilor timișoreni din decembrie 1989”. Titlul cu caracter mare pe prima pagina a cotidianului *Evenimentul Zilei* este „POLIȚIA LUI NĂSTASE DECAPITATĂ”. Relatez un scurt fragment din *Evenimentul Zilei* :

Dumitru Sorescu, schimbat cu Fătuloiu Dan-Valentin. Alături de Zaharia Toma – botezat „Generalul Heroină” (fost ministru-secretar de stat în cadrul MAI ! ! ! ) – își face bagajele și chestorul principal Dumitru Sorescu, șeful Inspectoratului General al Poliției Române. Potrivit rechizitoriului revoluției de la Timișoara, Dumitru Sorescu a făcut parte, în decembrie 1989, din echipa care a preluat transportul celor 40 de cadavre ale victimelor represiunii și le-a dus la Crematoriul din București. Potrivit unor mărturii din timpul anchetei, Dumitru Sorescu, pe atunci maior, a făcut parte din echipa care s-a ocupat de incinerarea și deșertarea cenușei într-o gură de canal. În locul lui Sorescu a fost numit chestorul Dan Fătuloiu – până ieri (joi, 20 ianuarie 2005) adjunct al Direcției Generale de Combatere a Crimei Organizate și Antidrog (DGCCOA). Generalul Dan Fătuloiu a fost demis de la șefia Poliției Capitalei, în 2000, la numai două luni după instalarea sa în funcție. Anunțul oficial a fost făcut într-o conferință de presă, chiar de către Zaharia Toma, pe atunci prim-adjunct al ministrului. Acesta a oferit la momentul respectiv și o motivație pentru schimbarea din funcție a lui Fătuloiu : „După analiza activității instituției, s-a ajuns la concluzia că nu a reușit să stăpânească fenomenul infracțional.

Mă întreb și eu ca fost polițist cum este oare posibil ca acești oameni să ocupe funcții atât de înalte în instituții atât de importante precum SRI, Poliția Română, Servicii informativ-operative ! ? Cum este posibil ca structurile informativ-operative din cadrul MAI să nu aibă cunoștință de aceste infracțiuni-genocid ale acestor șefi ai Poliției Române ? ! Cine și de ce a avut interesul să-i pună în funcții de conducere pe acești „oameni” de o probitate morală mai mult decât îndoielnică ? !

De ce în urma acestor articole din ziare nu s-a sesizat nimeni din oficiu pentru a-i trage la răspundere pentru aceste grave încălcări ale legii? Cum putem să avem încredere în instituțiile statului (SRI, IGPR și alte instituții de investigații-operative), pentru care cetățeanul plătește bani din buzunar, când ele înseși permit acestor ființe degradate să ocupe în continuare funcții care le permit să ia anumite hotărâri „legale”? De ce aceștia sunt încă menținuți în funcții de conducere când se știe că au încălcat în mod flagrant legea? ! Cine și de ce îi protejează pe aceștia? !

Vom afla vreodată ADEVĂRUL acestor încrengături dubioase dintre politică și instituții abilitate cu „Apărarea Cetățeanului”? ! Mie personal mi-e rușine de modul lor de a conviețui nestingheriți cu ceilalți oameni cărora le-au provocat suferință. Am asistat la o discuție între ofițeri cu funcție de conducere din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, fără ca aceștia să știe că eu sunt practicant yoga în cadrul MISA. Acest lucru se petrecea la puțin timp după începerea operațiunii „CHRIST” – operațiune ce viza distrugerea școlii de yoga MISA și implicit a profesorului de yoga Gregorian Bivolaru. „De ce nu a fost distrusă MISA până acum? !” „Pentru că aduce străini și... implicit bani în țară!” „Fătuloiu Dan a primit dispoziții să distrugă MISA!”

Pentru o persoană care a lucrat în sistem se vede destul de clar că multe din informațiile furnizate poliției și jandarmeriei (de către SRI și alte servicii informativ-operative) nu sunt altceva decât crase neadevăruri la adresa practicanților yoga și a școlii de yoga MISA (organizație apolitică, nonguvernamentală), astfel încât să poată permite intervenția în forță a Poliției și Jandarmeriei – acestea fiind asistate de procurori (18.03.2004). Voiau scandal public, astfel încât să ațâțe opinia publică împotriva practicanților yoga din MISA fabricând diverse mijloace de probă. Menționez că inclusiv prietena mea, Matei Gabriela, a fost contactată de către un procuror, care i-a promis în schimbul unei declarații date împotriva profesorului de yoga Gregorian Bivolaru un loc de muncă în cadrul MAI – ea urmând să susțină un examen pentru a fi angajată în MAI.

Chestorul Fătuloiu Dan (fost adjunct-șef al Direcției Generale de Combatere a Crimei Organizate și Antidrog), actualmente șef al Poliției Române, și „procurorii” care au fost desemnați să „rezolve” cazul MISA au luat acest caz ca pe o răzbunare personală întrucât nu au reușit anul trecut (2004) să-l „închidă” pe profesorul yoga Gregorian Bivolaru. Nu erau îndeajuns ilegalitățile pe care le-au făcut atunci: continuă cu ele și acum, întocmindu-le câtorva instructori de yoga dosare penale pentru „trafic de persoane” sau eu mai știu ce infracțiuni fabricate cu ajutorul unor martori plătiți de ei.

Timp de zece ani (poate și mai bine), toți practicanții yoga au fost monitorizați de către SRI. Cum se face că tocmai acum poliția se implică în soluționarea acestor „infracțiuni”? Până și un necunoscător al legislației și-ar da seama că aceste acțiuni ale unor persoane influente din SRI, poliție și alte structuri informativ-operative nu sunt altceva decât mașinațiuni abjecte de incriminare a unor yoghini astfel încât cei însărcinați cu soluționarea cazului Gregorian Bivolaru să poată face credibilă pentru autoritățile suedeze cererea de extrădare a profesorului de yoga Gregorian Bivolaru. Aceștia vor să creeze o imagine de tip organizație paramilitară acestei mișcări care se ghidează după principii yoghine milenare.

N-am crezut vreodată ca în fruntea poliției să fie puși oameni care nu știu să respecte drepturile omului. Se vede destul de clar că în structurile statului există încă persoane cu funcții de conducere care sunt încă tributare vechilor orientări comuniste. Suntem considerați ca fiind paria societății (oameni cu câte două facultăți, studenți, medici, elevi eminenți). Nici criminalii de ultima speță nu sunt priviți cum suntem noi. Asta au făcut SRI, Serviciile operativ-informative, Poliția, Jandarmeria și nu în ultimul rând mass-media – ne-au discreditat în fața lumii folosindu-se de diverse „legende”.

## Pavel Ivanov<sup>1</sup>

Sunt Ivanov Pavel, domiciliat în Botoșani, de profesie asistent medical. Actele împotriva mea ale unor persoane din cadrul MAPN au culminat cu desfacerea contractului de muncă prin ordinul TU 317/04.05.2004 emis de Comandantul Corpului I Armată, general Palaghia Mihai, și general Bădălan Eugen – Comandantul Statului Major al Forțelor Terestre.

În perioada 1992-1994 am studiat la Centrul de Pregătire a Subofițerilor Sanitari din cadrul Ministerului Apărării Naționale, absolvind cu media 9,40 (fiind clasat pe locul al 6-lea din 23 de cursanți).

Din 31.07.1994 până pe 05.05.2004 am fost angajat în cadrul Ministerului Apărării Naționale pe funcția de subofițer sanitar, având meseria de asistent medical. În anul 2001 am primit gradul de asistent medical principal în urma unui concurs organizat în cadrul Ministerului Sănătății și Familiei. În decursul a 10 ani, mi-am îndeplinit cu conștiinciozitate și responsabilitate toate îndatoririle de serviciu ordonate de către comandanții ierarhici, am participat la diferite misiuni specifice în taberele și poligoanele militare, fiind recompensat cu premii trimestriale și semestriale. De asemenea, în anul 1997 am primit și salariu de merit, fiind încadrat în cadrul UM 02266 Botoșani.

Faptul că, în afara activității mele profesionale, am participat la diferite cursuri de yoga organizate de MISA, începând cu anul 1992, nu mi-a afectat în nici un fel îndeplinirea atribuțiilor funcționale și calitatea de cadru militar. Totuși, începând cu anul 1995, am fost anchetat de către personalul specializat din cadrul serviciului de contrainformații (Protecția și Siguranța Militară) în legătură cu activitatea personală pe care o aveam ca practicant yoga. Din 1995 și până în prezent, am purtat diferite discuții cu comandanții unităților unde am fost încadrat, cu personalul care se ocupa de protecția și siguranța militară, iar toate controalele care au fost efectuate asupra mea la locul de muncă sau în misiuni, acasă sau în concedii de odihnă au arătat că există o bună compatibilitate între viața mea particulară ca practicant yoga și statutul de cadru militar în activitate.

În anul 2000 eram angajat ca asistent medical și gestionar la magazia de medicamente indigene a UM 02464 București când, într-una din zile, în biroul colonelului Dumitrescu (comandantul unității), un căpitan al serviciului de contrainformații m-a chemat și m-a pus să mă dezbrac de cămașa militară, dorind să verifice astfel dacă nu prezint pe corp urme de înțepături de ace, care ar fi dovedit (în opinia sa) că eu mă drogăm. M-am supus acestui „tratament”, deși nu eram într-un cabinet medical sau în fața unui medic specialist, deoarece nu m-am drogat niciodată, lucru interzis foarte ferm în cadrul cursurilor organizate în cadrul MISA. Consider că aceasta este una din acțiunile prin care mi-au fost lezate atât demnitatea umană, cât și cea de cadru militar în activitate, urmare a unor suspiciuni generate de faptul că sunt simpatizant MISA.

Pe parcursul celor 10 ani de serviciu în cadrul MAPN am avut nenumărate discuții cu colegii de serviciu din cauza faptului că practicam yoga, că am un regim alimentar lacto-vegetarian, ajungându-se uneori chiar la atitudini jignitoare și expresii de genul „sectantule”, „bivolarule”, sau aluzii de natură sexuală: „Când ai fost ultima oară la sex în grup?”. În ciuda acestor atitudini de marginalizare și dispreț din partea colegilor mei de serviciu, mi-am desfășurat întocmai toate atribuțiile ce-mi reveneau, având o

1. Declarație dată la 7 iunie 2005, aflată în Arhiva MISA.

preocupare permanentă pentru corecta gestionare a bunurilor materiale aflate în grija mea, m-am ocupat mereu de starea de sănătate a militarilor în termen, precum și a cadrelor militare în activitate. Doresc să subliniez și faptul că nu am făcut niciodată propagandă despre cursurile de yoga în unitățile militare, nu am consumat niciodată droguri, nu am venit niciodată la serviciu sub influența băuturilor alcoolice, iar din toate aprecierile comandanților direcției reiese că „adeseori m-am situat peste cerințele funcției”.

Cu toate acestea, de-a lungul celor 10 ani de serviciu am fost permanent discriminat pentru opțiunile mele personale de a practica exerciții yoga în timpul liber și m-am simțit permanent exclus din societate și din rândul colegilor mei de serviciu pentru curajul de a avea o opinie diferită, chiar dacă aceasta este profund sănătoasă și profund benefică pentru mine, fără să afecteze pe ceilalți.

Din luna decembrie a anului 2002 am fost încadrat pe funcția de asistent medical în cadrul Cabinetului de Medicină a Muncii al UM 02214 București. La data de 01.04.2004 am fost amendat pentru o presupusă participare a mea la o adunare publică spontană în curtea sediului Institutului Medico-Legal din București împreună cu mai mulți colegi de la cursurile de yoga organizate de către MISA.

În urma intervenției violente, brutale, a trupelor speciale (SPIR, ANTITERO, POLIȚIE, JANDARMI), am fost prins și bătut, apoi suit în dubă pentru a fi dus la secția 2 Jandarmi. În timpul transportului, jandarmii au creat permanent un climat de tensiune și teroare, folosind mereu injurii la adresa mea, gesturi de amenințare și chiar au spus că pot să mă bată deoarece ei pot considera că ei sunt în „LEGITIMĂ APĂRARE”. Menționez că eu eram singur, iar ei erau 4 (3 jandarmi cu arme, băte de cauciuc, cătușe, plus un șofer). La secție mi s-a aplicat o amendă contravențională în valoare de 5.000.000 lei și mi s-a încheiat proces-verbal pentru „tulburarea ordinii publice prin strigăte”.

Când mi-am exprimat dorința de a solicita prezența unui avocat, jandarmii m-au amenințat verbal, mi-au luat telefonul, au folosit gesturi violente, tratându-mă ca pe un infractor periculos sau ca pe un criminal. În același timp, mi-au verificat actele de identitate și când au observat că sunt cadru militar activ m-au amenințat că vor face tot posibilul să fiu dat afară de la serviciu și chiar să mă bage în închisoare. Locotenentul Fratea Cornel și sublocotenentul Chesaru Cosmin din UM 0477 București au efectuat o percheziție corporală asupra mea, punându-mă să mă dezbrac complet, deși nu exista nici un mandat de percheziție și nici nu a fost prezent un avocat. Au fost reținute, fără să mi se aducă la cunoștință acest lucru, 33 de acte personale care arătau calitatea mea de simpatizant MISA și au fost trimise la Procuratura de pe lângă Curtea de Apel București. Nu mi s-au precizat motivul și justificarea acestei acțiuni (reținerea documentelor personale), nu mi s-a dat nici un număr de înregistrare și nici nu am luat la cunoștință pe semnătură pentru acest act, ceea ce aduce aminte de metodele abuzive și ilegale de confiscare folosite de către regimul comunist împotriva celor care aveau o altă opinie decât cea oficială de partid. Doresc să precizez că nici până în momentul de față nu am reușit să intru în posesia celor 33 de acte personale, deși au trecut de atunci 14 luni.

Între timp a fost chemat acolo (la secția 2 Jandarmi) unul din comandanții mei direcți (căpitan Vieru Lucian), căruia i-am fost *predat* pe bază de proces-verbal în care se specifica faptul că nu prezint leziuni, urme de lovire și nu am obiecții asupra evenimentelor desfășurate până în acel moment. Menționez că eu nu am știut de acest proces-verbal și nu mi s-a cerut părerea, care ar fi fost în totală contradicție cu ceea ce era scris acolo. Aceasta este o altă atitudine de persecuție din partea autorităților și de încălcare flagrantă a drepturilor fundamentale ale omului.

Deși am fost amendat contravențional de către jandarmerie pentru participarea la această adunare publică spontană, am contestat procesul-verbal de contravenție și l-am anulat în instanța de judecată.

Cu toate acestea, conducerea unității s-a autosesizat vis-à-vis de participarea mea la acea adunare publică spontană și a decis trimiterea mea în fața Consiliului de Onoare de pe lângă UM 02214 la data de 02.04.2004, unde s-a hotărât trimiterea mea în fața Consiliului de Judecată de pe lângă UM 02450 București (Corpul I Armată). Nu mi-a fost permis accesul în sala unde s-a desfășurat Consiliul de Onoare și nu am avut posibilitatea să contest decizia luată, ceea ce reprezintă un alt abuz săvârșit asupra mea de către persoanele „competente” din MAPN. În data de 16.04.2004, Consiliul de Judecată de pe lângă UM 02450 București s-a întrunit și m-a judecat pentru încălcarea prevederilor art. 29, lit. D, E, G, din Legea nr. 80/1995.

Deși am pus în vedere Consiliului de Judecată faptul că am contestat procesul-verbal de contravenție prin care am fost sancționat pentru participarea la adunarea publică din data de 01.04.2004, arătând că am fost amendat nelegal, întrucât nu participasem efectiv la acea adunare publică (neavând intenția de a participa la acea adunare publică), Consiliul de Judecată nu a așteptat rezultatul contestației mele împotriva procesului-verbal de contravenție, care ar fi stabilit fără dubii dacă eu am participat efectiv la acea adunare spontană, și nu a pornit de la prezumția de nevinovăție în judecarea mea, dorindu-se astfel, cu orice preț, scoaterea mea din rândurile cadrelor militare active. Astfel, ca o încununare a atitudinilor abuzive și discriminatorii din cadrul MAPN referitoare la opțiunile personale și în speță cea de simpatizant MISA, s-a luat, de către Consiliul de Judecată, măsura propunerii de trecere în rezervă în temeiul dispozițiilor art. 85, lit. J, din Legea 80/1995 (considerându-se că am adus grave prejudicii onoarei și demnității militare), fără a se dispune, cum era normal într-o asemenea situație, suspendarea mea din funcție până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești cu privire la anularea procesului-verbal de contravenție și numai după aceea, dacă era cazul, trecerea mea în rezervă.

În urma acestei propuneri, Comandantul Statului Major al Forțelor Terestre – general Bădălan Eugen – a dispus trecerea mea în rezervă începând cu data de 05.05.2004, prin Ordinul TU 317/04/05/2004.

Am depus o contestație la hotărârea Consiliului de Judecată, prin care subliniam că au fost încălcate prevederile art. 20 din RG 8, în sensul că: nu s-a ținut cont de împrejurările în care s-au desfășurat evenimentele, nu s-a ținut cont de experiența de viață a celui învinuit și nu s-a ținut cont de activitatea depusă de mine de-a lungul celor 10 ani de serviciu militar, realizându-se astfel un abuz împotriva mea. Am subliniat faptul că s-a aplicat o pedeapsă foarte mare în raport cu gravitatea evenimentelor, ceea ce arată încă o dată, într-un mod foarte clar, că cei din conducerea UM 02450 și-au dorit sau au primit ordine să mă elimine din rândul cadrelor militare datorită faptului că sunt simpatizant MISA și practicant yoga.

În luarea acestor decizii, atât membrii Consiliului de Onoare, cât și membrii Consiliului de Judecată au luat în considerare faptul că sunt cursant yoga la cursurile MISA, având față de mine, ca și față de practicantii yoga ai acestei asociații, o atitudine profund discriminatorie și abuzivă.

Mi s-au reproșat verbal de către ofițerii superiori din cadrul unităților respective apartenența și adeziunea mea la această mișcare (MISA), deși le-am comunicat acestora că prin faptul că sunt simpatizant MISA și practicant yoga nu sunt încălcate prevederile invocate de Consiliul de Judecată, mai precis art. 29, lit. D, E, G, din Legea 80/1995.

Această încadrare (abateri *grave* de la prevederile regulamentelor militare) conform art. 85, lit. J, din Legea 80/1995 a însemnat o adevărată „dezrădăcinare socială” a mea, deoarece nu pot beneficia de ajutorul social de șomaj, îmi este foarte greu să îmi găsesc un nou loc de muncă, creează stări conflictuale cu părinții și cunoscuții mei, afectează profund echilibrul meu psihic și emoțional și reprezintă punctul culminant al celor 10 ani de discriminare și atitudine abuzivă din rândul armatei față de cei care practică yoga, prin care se dorea scoaterea mea în afara structurilor MAPN, atitudine care de cele mai multe ori a fost „sugerată”, și nu declarată într-un mod deschis.

Mai arăt că, la toate cererile mele efectuate pe lângă Biroul Personal din cadrul UM 02450 București de a mi se pune la dispoziție copii xerox după dosarul înaintat Consiliului de Judecată și după celelalte hotărâri ale UM 02214, UM 02450, UM 02490 București (SMFT), am primit un răspuns negativ și permanent am fost primit cu ostilitate și dispreț, ceea ce arată o dată în plus acțiunea profund discriminatorie din cadrul MAPN față de persoanele care practică yoga la cursurile organizate de către MISA.

Arăt că, deși am câștigat procesul intentat Jandarmeriei, obținând anularea procesului-verbal de contravenție și recunoașterea faptului că nu am participat la acea „manifestație”, prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, sunt în continuare ostracizat și marginalizat, refuzându-mi-se primirea oricărei cereri, petiții sau solicitări cu privire la repunerea mea în drepturi.

Cu toate acestea, plângerea mea penală împotriva persoanelor vinovate de aceste grave abuzuri a fost respinsă ca neîntemeiată (prin rezoluția 20/P/2005 din 26.04.2005 emisă de Secția Parchetelor Militare de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție), fără a se face vorbire despre aspectul discriminatoriu al acțiunilor abuzive ale superiorilor mei, deși în plângerea penală formulată făceam referire și la discriminarea la care am fost supus (conform art. 247 Cod penal).

\*

Pavel Ivanov a dat Ministerul Apărării Naționale în judecată pentru trecerea sa ilegală în rezervă din cauza apartenenței la MISA. În anul 2005, discriminarea subofițerului de către MAPN a fost recunoscută de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. După un periplu judiciar de peste 8 ani, o instanță civilă a stabilit că MAPN l-a discriminat pe Ivanov la locul de muncă și l-a dat afară din serviciu abuziv, din cauza convingerilor sale și a asocierii cu MISA. Pierderile financiare nu au fost însă recuperate. Procesul continuă.

## Simona Florina Lungu<sup>1</sup>

Numele meu este Lungu S. Florina. Am 36 de ani și am absolvit Facultatea de Drept din București, Institutul Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Magistratilor, alte cursuri de formare profesională și specializări. După absolvire am lucrat ca procuror, avocat și judecător. În particular, am studiat tradiții religioase și culturale diverse și, printre persoanele preocupate de cultura Orientului, l-am cunoscut personal pe dl

1. Arhiva MISA.

Gregorian Bivolaru, ca pe un erudit, autor al mai multor lucrări și practician al metodelor yoga.

Formația mea de jurist mi-a imprimat o atitudine obiectivă față de cei pe care îi cunoșteam, inclusiv față de dl Bivolaru, și când au început campaniile violente de presă care l-au prezentat ca pe o persoană imorală și nedemnă de încredere am devenit chiar și mai vigilentă.

În această situație, am urmărit și să mă conving personal de bunele intenții ale dlui Bivolaru, pentru a afla care sunt scopurile sale adevărate și cele ale asociației pe care el o fondase împreună cu alți prieteni. Am observat că dl Bivolaru este o persoană extrem de modestă comparativ cu pregătirea și cunoștințele sale excepționale. Nu am aflat vreodată ca el să accepte vreo răsplată pentru vreo acțiune a sa, chiar dacă recomandările sale erau extrem de prețioase.

Această persoană e uimitoare, deoarece preocupările sale vizează mereu aspecte de ordin spiritual, ceea ce este în disonanță cu goana permanentă a celorlalți oameni pe care îi cunosc după bunuri și experiențe pragmatice. Am constatat astfel că prezentarea negativă din mass-media nu avea la bază informații reale. S-au împletit în acest caz niște interese evidente de compromitere a acestei persoane cu nevoia de senzațional a maselor de oameni.

Într-o vacanță de vară, când locuiam în același complex de vile din Costinești – Amiral –, dl Bivolaru a fost atacat ziua în amiaza mare de o bandă de huligani. Ei îl atacaseră în propria cameră și îl bătuseră. De asemenea, am aflat de efectele devastatoare ale unei explozii ce a avut loc în apartamentul dlui Bivolaru în 1994. Aceste evenimente extrem de îngrijorătoare, dublate de campaniile de presă negative și de pasivitatea autorităților față de identificarea autorilor agresiunilor, m-au condus la concluzia că dl Bivolaru are dușmani înverșunați și extrem de influenți.

În luna martie 2004, am aflat despre acțiunea frontală contra dlui Bivolaru, al cărui domiciliu a fost practic vandalizat. Am fost surprinsă că autoritățile au mobilizat pentru percheziționarea unor yoghini forțe adecvate pentru capturarea unor infractori periculoși.

Activitatea mea profesională se desfășura atunci în cadrul aceleiași instanțe ce a eliberat mandatul de percheziție și mai târziu pe cel de arestare pentru dl Bivolaru. Acest aspect a determinat dorința furibundă a dușmanilor dlui Bivolaru de a mă înlătura din poziția de judecător, astfel încât dl Bivolaru să nu aibă un proces echitabil. Subsemnata ar fi avut acces la dosar și ar fi putut chiar să-l judece în deplină cunoștință de cauză.

Modalitatea prin care procurorii și serviciile secrete române au ales să mă înlătore din cadrul Tribunalului București a fost lansarea în presă a zvonului că semăn cu o persoană ce joacă într-un film pentru adulți din Danemarca. Faptul că am negat această absurditate i-a făcut să încerce să amplifice scandalul oferind informații neoficiale presei, care mi-au distrus imaginea, fiind astfel transformată dintr-o persoană cu rezultate excepționale într-o „judecătoare porno”, fiind forțată să mă retrag din viața socială. Toate relațiile mele de prietenie și unele chiar familiale, în cele din urmă, s-au rupt.

Atacurile virulente la adresa mea (200 de articole de ziar denigratoare și emisiuni TV) m-au determinat să-mi dau demisia după 10 ani de activitate în magistratură. Unii dintre foștii mei colegi au conștientizat faptul că eram victima unei înscenări datorate deciziei mele de a nu accepta compromisuri și minciuni legate de acest context, dar nu au îndrăznit să reacționeze.

Cu ocazia așa-zisei anchete disciplinare desfășurate împotriva mea, am fost surprinsă într-un mod foarte neplăcut să văd că fusesem obiectul unei supravegheri informativ-operative a serviciilor de informații române în ultimii 10 ani, ceea ce reprezenta o ingerință



foarte gravă în viața mea privată. Au fost trimise la CSM unele hârtii scrise de mine în 1994, când eram studentă, din care reieșea că doream să particip la conferințe pe teme de yoga, acestea dovedind în viziunea lor legătura dintre mine și dl Bivolaru. De asemenea, am fost șocată să constat că la dosarul meu profesional a fost atașată o fotografie a mea făcută pe plajă, fotografie ce dispăruse cu ceva timp în urmă de la domiciliul meu, chiar dacă nu exista nici o urmă de efracție.

În acest fel am fost obligată să renunț complet la viața mea socială, fără a avea un suport financiar și fiind deposedată de drepturile elementare ale unui cetățean al unui stat „democratic”.



## 21. Supunerea la tratamente degradante

Mărturiile anterioare, confirmate între ele, coroborate cu alte surse și documente, transformate în acțiuni în justiție, vorbesc despre o varietate de abuzuri împotriva practicantilor yoga ai Școlii MISA, cu autori persoane private și altele acționând în virtutea poziției lor publice. Ce a fost reprodus mai sus reprezintă o parte limitată din istoria represiunii împotriva adeptilor yoga. Numai declarațiile date în 2005 de oameni a căror viață a intersectat activitățile MISA și care au suferit consecințe din acest motiv sunt peste 600. Se adaugă alte sute de plângeri, petiții, mărturii păstrate de Arhiva MISA sau trimise pe adresa unor instituții.

Cazurile prezentate constituie doar o parte a ansamblului și deoarece, cum se întâmplă în situații de această natură cu membrii comunităților vulnerabile, victimele preferă să uite necazurile. A fost cazul lui G.P., practicantă yoga, angajată la o companie internațională puternică, cu o dezvoltare spectaculoasă în România. Conducerea companiei a fost sesizată de existența unor angajați simpatizanți ai MISA și care se evidențiază profesional, sunt promovați în posturi de conducere și periclitează astfel situația companiei. În urma unui interogatoriu de două ore, unde nu i-a fost permisă aducerea avocatului la înfruntare și nici nu i s-a dat vreo copie a documentului, a fost pusă să semneze o declarație prin care se obliga să nu mai practice yoga.

După semnarea declarației, a fost avansată într-un post de coordonare în compania respectivă. Inițial, G.P. a lăsat la MISA o declarație detaliată privind cele întâmplate, cerând însă să nu se publice nimic fără a fi anunțată. Ulterior, când i s-a cerut acceptul să i se citeze declarația, a refuzat

Și astăzi, mii de oameni ascund faptul că practică yoga, întrucât trăiesc într-un mediu isterizat la auzul numelor MISA și Gregorian Bivolaru. Să fii nevoit să ascunzi un aspect esențial din identitatea, din viața ta, de frica represaliilor celor din jur, iată o condiție care ea însăși constituie o grea povară pentru ființa umană.

Yoghinii suportă toată această situație tulburătoare întrucât urmează un tip de viață care este diferit de al altora. „Oare faptul că nu beam alcool, nu fumam, nu mâncam carne, nu mințeam, nu primeam mită însemna pentru «anumite servicii secrete» că sunt o persoană indezirabilă, un polițist care nu merită să facă parte din aceasta instituție?”, se întreba Lucian Grădinaru și, asemenea lui, mulți alți practicanți cărora le este greu să înțeleagă cum felul lor de a fi îi poate deranja, aici, în România, pe alții. Având în vedere numărul celor ce au terminat cursurile de yoga deschise de Școala MISA, putem evalua numărul persoanelor stigmatizate, marginalizate și abuzate din cauza opțiunii lor de conștiință la câteva zeci de mii.

\*

Autorii declarațiilor reproduse se referă la discriminarea lor din cauza convingerilor personale și a apartenenței la comunitatea adeptilor MISA. Calificarea ostilităților pe care le-au suferit yoghinii din Școala MISA ca „discriminare” este totuși prea slabă în raport cu gravitatea faptelor.

Hărțuirea sistematică și agravată care afectează profund viața victimelor prin marginalizare și dispreț devine de la un nivel încolo „tratament degradant”. În special, ce li s-a întâmplat adeptilor MISA care au suportat și intervențiile brutale din 18 martie și 1 aprilie 2004 este de privit din perspectiva acestei grave violări a demnității umane. Vine în sprijinul interpretării jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a pus pe lista tratamentelor degradante faptele „ce cauzează victimelor sentimente de teamă, de neliniște și de inferioritate, de natură a le umili și a le înjosi”<sup>1</sup>. Atunci când primește o plângere care invocă încălcarea de către un stat a art. 3 al Convenției<sup>2</sup>, CEDO examinează și dacă scopul aplicării tratamentului la care sunt supuse victimele „este acela de a umili sau înjosi victima și dacă, prin efectele produse, a fost adusă o atingere personalității acesteia, într-o manieră incompatibilă cu art. 3”<sup>3</sup>. Or, acțiunile sistematice având ca scop înjosirea și umilirea femeilor și bărbaților implicați în activitatea Școlii de yoga MISA sunt flagrante.

România a mai fost condamnată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru supunerea unor oameni la condiții ce intră în categoria tratamentelor degradante: cazul victimelor de etnie romă de la Hădăreni<sup>4</sup>. Când și-a dat seama că va fi condamnat, Guvernul și-a pus cenușă în cap și a încercat să rezolve situația pe cale amiabilă:

Guvernul României va plăti *ex gratia* aplicanților o sumă totală de 262.000 Euro în vederea soluționării pe cale amiabilă a plângerilor acestora înregistrate cu nr. 41138/98 și 64320/01. Plata va constitui soluționarea definitivă a cazului, inclusiv plângerile civile ale reclamantilor în fața instanțelor interne. Guvernul regretă sincer eșecul anchetei penale de a clarifica pe deplin circumstanțele care au dus la distrugerea caselor și bunurilor reclamantilor, în urma cărora aceștia locuiesc în condiții improprii, obligând o parte dintre ei să își părăsească satul și îngreunând posibilitatea reclamantilor de a iniția o acțiune civilă. Regretă, de asemenea, durata procedurilor civile în fața instanțelor interne și anumite remarci ale unor autorități la adresa reclamantilor de etnie romă. Se admite că astfel de evenimente ridică probleme, conform articolelor 3, 6 și 8 ale Convenției și, ținând cont de circumstanțele distrugerii caselor și ale traumelor emoționale, pot apărea aspecte excepționale, potrivit articolului 3 din Convenție, precum și articolului 14<sup>5</sup>.

1. *Kudla vs. Poland*.

2. Titlul „Interzicerea torturii”.

3. *Vezi cauza Raninen vs. Finland*. Chiar și absența unui asemenea scop, odată prezente consecințele, nu exclude definitiv constatarea unei încălcări a art. 3 (*Peers vs. Greece*).

4. Petiționarii erau 25 de romi cărora le fuseseră distruse proprietățile în timpul incidentelor din 20 septembrie 1993, din comuna Hădăreni. Aceștia fuseseră nevoiți, drept urmare, să locuiască în condiții precare, suferind disprețul și amenințarea celorlalți săteni, sau să părăsească localitatea, iar autoritățile au tergiversat procesele deschise de victime. Prin decizia din 3 iunie 2003, CEDO a declarat aplicațiile parțial admisibile.

5. Scrisorile din 18 mai, respectiv 19 octombrie 2004 – *Case of Moldovan and others v. Romania*, Applications nos. 41138/98 and 64320/0, JUDGMENT No. 1, friendly settlement, STRASBOURG, 5 July 2005 ([www.echr.coe.int](http://www.echr.coe.int)).

Suma era pusă de guvern la dispoziția aplicanților care acceptaseră formula amiabilă, căci alții o refuzaseră. O parte dintre ei au cerut pronunțarea Curții, care a stabilit încălcarea, de către statul român, a mai multor drepturi și libertăți garantate de Convenția Europeană. În particular: „discriminarea rasială la care au fost supuși reclamanții în mod public prin modul în care li s-au soluționat plângerile de către diferite autorități și condițiile de viață ale acestora constituie o interferență cu demnitatea umană care, în circumstanțele speciale ale acestui caz, constituie «tratament degradant», în sensul articolului 3 din Convenție”<sup>1</sup>.

Iată unul dintre argumentele cele mai relevante ale CEDO :

De asemenea, referirile la onestitatea reclamanților și la modul acestora de viață, efectuate de unele autorități publice investite cu soluționarea plângerilor reclamanților (a se vedea deciziile instanțelor civile și penale și observațiile primarului comunei Chețani, paragrafele 44, 66 și 71 de mai sus), par a fi, dată fiind absența oricărei fundamentări, esențialmente discriminatorii. În acest context, Curtea reamintește că orice discriminare rasială poate constitui prin ea însăși un tratament degradant, în sensul art. 3 din Convenție<sup>2</sup>. Asemenea observații trebuie apreciate ca fiind un factor agravant în analiza plângerii reclamanților referitoare la încălcarea art. 3 din Convenție.

Curtea a apreciat că discriminarea etnică la care reclamanții au fost supuși în mod public prin modul de soluționare a petițiilor acestora de către autorități, precum și condițiile de viață ale reclamanților, urmare celor întâmplate în anul 1993, au adus atingere demnității lor umane, constituind, în lumina circumstanțelor cauzei, tratamente degradante în sensul art. 3 din Convenție.

Este de așteptat ca suferințele psihice intense ale adeptilor MISA, afectarea demnității lor umane și crearea de sentimente de natură a-i umili și înjosi, comportamentul ostil tocmai al autorităților chemate să le facă dreptate, aspecte enunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru a explica hotărârea de condamnare a statului român în cauza *Moldovan și alții c. România*, să fie recunoscute de CEDO în momentul în care adeptii vor ajunge în fața Curții. Faptul că discriminarea care a atins cotele tratamentului degradant a fost în cazul Hădăreni de natură rasială, iar în ce privește adeptii MISA este una de conștiință nu schimbă lucrurile în substanța lor.

1. Cauza *Moldovan și alții c. România*.

2. A se vedea East African Asians împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, Commission Report, 14 decembrie 1973, DR 78, p. 5, paragraful 62.



## 22. Tratamente inumane.

### Cazurile Mădălina Dumitru și Dana Crăescu

În cauza *Moldovan și alții c. România*, statul român a fost condamnat pentru că nu și-a îndeplinit obligațiile asumate prin ratificarea Convenției care garantează dreptul persoanelor de a nu fi supuse tratamentelor inumane și degradante, de a avea acces la instanțele de judecată pentru o stabilire echitabilă a drepturilor și obligațiilor civile, de viață privată și de a avea o familie, un cămin și dreptul de a nu fi discriminate<sup>1</sup>. Exceptând distrugerea completă a locuințelor, analogia în termeni de drepturi între situațiile prin care au trecut victimele din Hădăreni și actele represive împotriva adeptilor MISA este aproape totală. Recunoașterea încălcării, în cazul lor, a articolelor 3, 6, 8 și 14 din Convenție beneficiază în mod esențial de precedentul judecat la CEDO.

Am arătat anterior că argumentele cu care Curtea a susținut existența unor tratamente degradante în felul cum au fost tratați romii din cauza *Moldovan și alții c. România* sunt valabile întocmai cu privire la adeptii MISA. Curtea a mers însă mai departe, căci, referindu-se la ce s-a întâmplat în timpul evenimentelor din anul 1993, a calificat tratamentul față de penenți ca inuman „în situația în care, *inter alia*, a fost premeditat, fiind aplicat pe durata mai multor ore, și a provocat fie leziuni corporale, fie suferințe intense de natură psihică sau mentală”<sup>2</sup>.

Cum arătau situațiile calificate de către CEDO drept tratamente inumane? O victimă a reclamat că în seara zilei de 20 septembrie 1993 a trebuit să fugă de acasă când a văzut sătenii adunați la poartă, care, în final, i-au distrus bunurile personale și i-au incendiat locuința. A doua zi, mulțimea furioasă a împiedicat-o să intre în casă. Lucrătorii de poliție Ioan Moga, Alexandru Șuşcă și Florin Nicu Drăghici au imobilizat-o, i-au pulverizat piper în față și au agresat-o fizic.

O.R. a susținut că a aflat ce se întâmpla în Hădăreni de la fiica sa în vârstă de 11 ani. Temându-se pentru siguranța copiilor săi, reclamanta i-a dus la locuința mamei sale. Când s-a întors acasă, în cursul aceleiași seri, a văzut în fața curții mai multe persoane și cum acestea i-au incendiat casa. Când, a doua zi, reclamanta a încercat să se întoarcă la locuința sa, a fost amenințată verbal și fizic de sătenii de etnie nonromă și de lucrători de poliție. Un sătean a amenințat-o cu o lopată, iar alții au aruncat cu pietre în ea. Sătenii, printre care și polițiștii prezenți, au împiedicat-o să pătrundă în ce mai rămăsese din locuință. O.R. și alți romi care încercau să se întoarcă la casele lor au fost urmăriți de o mașină de poliție, ocupanții autoturismului trăgând asupra lor și strigându-le să părăsească localitatea.

---

1. „Discriminarea” din hotărârea CEDO avea în vedere exercitarea drepturilor și libertăților stipulate în Convenție. Între timp a fost adoptat Protocolul 12 la Convenție, care vizează și discriminările în raport cu exercitarea unor drepturi cetățenești.

2. Punctul 110, cauza *Moldovan și alții c. România*.

Lui P.L. i s-a distrus locuința. Din cauza bățăilor și a stării de frică, soția sa, însărcinată la momentul incidentului, a dat naștere unui copil cu handicap mental.

Dincolo de detaliile formelor de acțiune și violență, comportamentul forțelor de ordine în zilele de 18 martie și 1 aprilie 2004 față de tinerii și tinerii aflați în ashram-uri și respectiv față de cei care protestau în fața INML intră în același complex al violenței fizice, al amenințărilor care produc sentimentul intens al primejdiei acute până la pericolul morții, al înjosirii și umilirii premeditate. În plus, în cazul adeptilor MISA, vârful de lance au fost instituțiile, acționând concertat. Iar faptul că aceste instituții s-au pretat ele înseși la incitări, la manipulări ale opiniei publice, și încă de la cel mai înalt nivel, reprezintă un factor de o gravitate colosală.

Interpretarea tratamentelor suferite de mulți dintre yoghini la 18 martie și 1 aprilie 2004 ca „degradante” și „inumane” rămâne o temă provocatoare pentru judecătorii Curții de la Strasbourg. În alte două cazuri, caracterul inuman a ceea ce au trebuit să suporte două practicante yoga din cadrul Școlii MISA este dincolo de orice îndoială<sup>1</sup>: situațiile pe care le-au suportat minora Mădălina Dumitru și tânăra Dana Crăescu.

## Mădălina Dumitru: brutalizată, terorizată, supusă batjocurii publice (Interviu cu Mădălina Dumitru<sup>2</sup>)

### *Evenimentele din 18 martie 2004*

La data de 18 martie 2004 mă aflam acasă cu prietena mea Mirona Maria Farcași. Tocmai ne sculaserăm, eram îmbrăcată ușor, cu ce dormisem. Dintr-odată am auzit bubuituri puternice. Nu-mi venea să cred ce se petrece. Eram atât de speriată, am crezut că visez. La un moment dat am crezut că o să mor, nu mai știam de mine. Am crezut că sunt hoți, când i-am văzut cu berbecul. Am fugit în camera Mironei: „Mirona, Mirona, a venit cineva să ne omoare!”, am strigat. Am vrut să ne ascundem în dulap. Apoi m-am gândit să sărim pe fereastră (eram la etaj). Îmi simțeam pulsul în urechi, atât de tare îmi bătea inima. N-am avut timp să facem nimic. Au intrat în cameră. Au strigat: „Jos, jos! Culcat!”. Unul dintre ei a venit spre mine și mi-a dat cu piciorul în sân. „Culcat! Culcat!” Eu nu făcusem nimic, doar mă uitam speriată la ei.

Au spus că au mandat de percheziție, să nu ne opunem că e foarte rău pentru noi. Au început să percheziționeze parterul, apoi și sus. Din când în când spuneau să nu mai vorbim, că ne împușcă. Eu îi spuneam Mironei: „Ăștia ne omoară”.

Au venit doi băieți, să mă îmbrac și să merg cu ei. Procuoarea mi-a spus să mă duc cu ei, să nu mă opun, că altfel va fi foarte rău. Nu mai recunoșteam parcă nici casa, nu mai știam unde îmi e geanta să le dau buletinul. Ei oricum spuneau prin casă: „Unde e minora? Unde e minora?”.

M-au dus la Parchet, m-au lăsat pe hol, mi-au zis să nu plec, pentru că oricum mă vor găsi. M-au dus la camera 113. M-au lăsat singură. Au venit tot felul de bărbați, nu s-au prezentat. Unul mi-a spus: „Am auzit că te pricepi la astrologie”. Mi-a spus că o să-mi aducă o ciocolată: „O să trimit pe altcineva, să te mai liniștești”.

1. În asemenea cazuri, hotărârea cu putere juridică nu mai este principala „creatoare de semnificație”.

2. Interviu luat la 7 februarie 2005 de Gabriel Andreescu și Oltea Mutulescu.



M-au dus la niște fete aflate pe un culoar. M-au întrebat : „Nu cunoști pe aici nici o fată?”. Erau prostituate. Au continuat : „Dar nici ele nu te cunosc pe tine? Ești sigură că nu te cunosc?”. Eram atât de șocată încât în momentul în care m-au întrebat de mama, dacă știe că sunt în București, am întrebat : „Care mama mea?”.

După două ore jumătate a venit un procuror. Mi-a zis să fac bine să scriu ce îmi dictează ei, că o să fie bine și cu Mirona. „O să fie bine și pentru Bivolaru ăsta al vostru.” Între timp vorbea prin stație și cei de acolo îi comunicau despre obiectele pe care le găseau acasă.

A venit o femeie care a spus că e psiholog și va face tot posibilul să mă liniștesc. Mi-a spus : „Tu n-ai auzit niciodată cum face el sex cu femeile prin ashram-uri?”. Mi-a spus să scriu Grig, să-i scriu pe nume. Mă împotriveam. Mă opream, știam că e o minciună. Procurorul mi-a spus atunci să desenăm. Să desenez un copac. Am desenat o yantră. S-a supărat, mi-a cerut să aleg între mai multe culori. Am ales negru din toate culorile pe care mi le-a arătat psiholoaga.

M-au întrebat dacă Bivolaru mă poate influența prin telepatie. M-au întrebat când am venit la curs. În 2002. Ei erau foarte surprinși, făceau parcă un calcul. Au insistat să scriu că am venit în 2001. N-am vrut. De ce sunt rea, așa mă învață Bivolaru, să fiu rea? Dacă nu scriu așa, de aici nu mai plec. Psiholoaga a venit, m-a luat de păr, mi-a zis : „De ce ești încăpățânată, de ce nu scrii ce îți spune procurorul?”. Am început să plâng, să tremur. De ce fac așa? Așa mă învață ei pe mine?

A început să mă doară foarte tare capul. Au dat un telefon să mi se aducă niște pastile. M-am liniștit. Mi-au spus să scriu că am venit la o conferință la București și m-am dus la Grig la sfârșit și i-am spus că vreau să fiu iubita lui.

A început procurorul să se grăbească, îmi spunea că va veni altcineva în locul lui și o ia de la început cu întrebările dacă nu vreau să închei acum. Din când în când mă puneau să cânt, încercau să îmi distragă atenția, ca să mă liniștesc și să scriu. Mi-au zis : „Dacă tu te-ai înhăitat cu ăștia ai lui Bivolaru, ce să-ți facem? Scrie ce îți spunem noi și o să fie bine și pentru Mirona, și pentru Bivolaru ăsta al vostru”<sup>1</sup>.

\*

Au dus-o înapoi cu mașina, după 12 noaptea.

### *Evenimentele din 1 aprilie 2004*

Pe 1 aprilie 2004, Mădălina Dumitru și avocata ei Adina Solomon au vrut să dea o nouă declarație privind evenimentele din 18 martie. Motivul era situația confuză creată de procurori : deși în dosarul de la Parchet apărea ca martoră, fusese transformată fără voia ei în parte vătămată. Când venise anterior la Parchet să depună o plângere contra procurorilor care o audiaseră în calitate de martor, nimeni nu a băgat-o în seamă. Depusese plângerea într-un târziu, prin registratură, dar ea nu a fost atașată în original la dosarul de cercetare penală. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, George Bălan, a respins-o ca neîntemeiată pe motiv că Mădălina este martoră, și nu parte vătămată.

1. În timp ce dădea declarația, Adina Solomon, avocata Mădălinei Dumitru, încerca să intre la ea, dar nu i s-a permis.

La 1 aprilie, Mădălina Dumitru și avocata Adina Solomon au intrat amândouă, din proprie inițiativă, în incinta Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, moment în care li s-a înmănat un mandat de aducere pe numele minorei. De atunci nu au mai avut voie să iasă. Li s-a spus: „Sunteți sub puterea unui mandat de aducere”. Mădălinei Dumitru i s-a refuzat solicitarea de a depune o nouă declarație. Fără să fie audiată, i s-a dat ordonanță pentru efectuarea expertizei ginecologice la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici”. Minora a refuzat să i se facă controlul motivând pudoarea – există un proces-verbal la dosar în acest sens.

Mai multe mașini au dus-o la IML. La IML ușile erau blocate, nu mai intra nimeni, nu mai ieșea nimeni. Adina Solomon a dorit să o însoțească pe clientă, dar mascații s-au interpus între ele. Îi contestau mandatul. Mădălina Dumitru fusese ținută trei ore la Parchet, au urmat alte cinci petrecute la IML, timp în care s-a încercat forțarea ei să efectueze expertiza ginecologică<sup>1</sup>.

Tot voiam să ies, am refuzat să îmi facă acel control. Așa ne-au lăsat să ieșim, când au venit yoghini, când au făcut mitingul spontan de la IML. Doctorii erau stupefiați. Jandarmii și procurorii trăgeau efectiv de noi. Un polițist efectiv mă ciupea, mă învinețise, era atât de nervos...

Când am ieșit afară, ne-au băgat într-o mașină mare, cu jandarmi mascați, ne-au scos prin spate. Cred că erau 30 care alergau pe lângă noi. Ne-au dus pe toți trei cu forța la Poliția Capitalei, zicând că mă așteaptă acolo familia. Pe Adina [Solomon] și Remus [logodnicul] i-au oprit să vină înăuntrul Poliției, că n-ar avea dreptul.

Mi s-a făcut rău la Poliție. Nu mă mai puteam ține pe picioare. O femeie mi-a adus două fiole de calciu. Au zis să îmi aștept familia. Din când în când îmi spuneau că o să vină să mă ia, că dau o declarație la un etaj sau altul. După vreo oră mi-au spus că ai mei au plecat deja spre Constanța și că o să ne întâlnim acasă. Nu m-au lăsat să vorbesc cu Remus.

M-au scos afară. I-am văzut pe yoghini vlăguți, pe străzi. Am mers până la Constanța, cu sirena pusă, cu o viteză extraordinară. „Faceți coloană, trageți pe dreapta!”, strigau. Femeia care a spus că e doctoriță mi-a dat cu țigara prin față atunci când m-am plâns că mă deranjează fumul. „Ce, domnișoară, așa v-a învățat Bivolaru, doar cu aer condiționat?”

M-au dus într-o mașină de deținuți, m-au băgat în spate. M-au dus la sora mea. M-au dus cu Poliția. Șapte zile am fost sechestrată la sora mea, până am fost încredințată prin Autoritatea Tutelară. Nu am avut voie să ies din casă, că le fac lor probleme. Am vrut să merg să iau niște absorbante, am trimis-o pe nepoțica mea. Am vrut să îl sun pe Remus, nu au vrut să-mi dea voie, că e urmărit telefonul și le fac lor probleme. Luaseră telefonul la ei în cameră. Cumnatul și-a luat concediu ca să poată sta cu mine. I s-a spus surorii că dacă vor coopera cu ei i se va da un post de secretară la Poliția din Constanța. Nu i s-a mai dat.

Au venit trei persoane de la Autoritatea Tutelară. Una a spus că vrea să fie cea mai bună prietenă a mea, că vrea să mă ajute, să îi spun tot ce am pe suflețel. Am crezut-o, speram să mă ajute. Era în cele șapte zile, până am fost plasată în familia surorii. Nu voiam să locuiesc la sora mea. M-au dus de două ori la sediul Direcției pentru Protecția Copilului, s-au purtat foarte frumos cu mine atunci.

A avut apoi loc o ședință. M-au întrebat dacă sunt de acord să rămân la sora mea. Una dintre femei m-a întrebat dacă mi-am trezit puterile paranormale. Dacă în Costinești sunt grupuri de yoghini. Am răspuns sincer că da. Se pare că voiau să mă rupă de grup. Am spus foarte clar că nu vreau la sora mea. Că vreau să mă întorc în București, să îmi continui studiile.

Pe Remus nu m-au lăsat să îl văd decât 5 minute. Am început să plâng, să tremur, am făcut o criză. Mi-au spus că trebuie să stau la familia mea până fac 18 ani, să mă mut cu școala. Am

1. Prezentarea avocatei Adinei Solomon.

refuzat. Au spus că pot să îmi ofere un însoțitor permanent în București. Sora mea s-a opus, a vrut să locuiesc la ei.

Eram foarte agitată când ne-am întors. Sora mea a spus că vine cineva de la spital care o să-mi facă niște injecții, să văd cum o să mă liniștesc. M-am închis în cameră. Am adormit. Seara, mergând spre baie, l-am văzut pe Pavel, polițist, vorbind cu sora și cumnatul meu. Le zicea să aibă grijă de mine, să nu ies pe stradă, să nu mă vadă lumea, să fiu cât mai izolată, să nu îmi dea voie să vorbesc cu nimeni de la MISA. „Dar dacă fuge?”, l-au întrebat. Polițistul a spus că sunt filtre care mă vor descoperi și mă vor aduce înapoi acasă.

Ar fi trebuit să îmi dau și eu acceptul pentru transferul la un liceu din Constanța. Am spus că nu vreau. „Dacă nu vrea, rămâne fără”, a zis directoarea aceluia liceu. (Am fost însoțită până acolo de cineva de la Direcția pentru Protecția Copilului.)

Viața la ai mei a devenit tot mai grea. Eram în baie la sora mea. Ușa era puțin crăpată. Nu m-am gândit că poate intra cineva peste mine. „Ce faci, abuzato?”, mi-a strigat Marian, cumnatul meu, intrând în baie. „Ce, nu îți place să te privesc?” I-am spus surorii, nu m-a crezut. De atunci au început tot felul de discuții între ei. Au început să se ciondănească. Într-o dimineață sora mea a venit la mine, după o ceartă cu Marian. M-a făcut în toate felurile: târfa etc.

Era în perioada Paștelui. Au adus un miel. „Hai să mă ajuți să fac friptură”, mi-a zis sora mea. „Nu pot, nu-mi vine”, i-am spus. „Ce, te-a învățat Bivolaru? Ești tot timpul cu nasul pe sus!” Îmi aducea sandvișuri cu friptură, dar eu nu mâncam. Doar pâine și lapte am mâncat trei săptămâni, nu voiau să îmi ia altceva. Mă injurau, vorbeau foarte urât cu mine.

O dată l-au lăsat pe Remus să vină la mine. M-a dus în oraș. Mi-a adus el bagaje, acte, bani, haine. Am fost la un restaurant arăbesc. La o masă alăturată erau doi bărbați foarte solizi, au ieșit odată cu noi. Am mers pe malul mării, iar ei ne urmăreau de sus.

La un moment dat am ieșit pe poartă, am ajuns la colțul străzii, erau niște polițiști. Într-o mașină. Erau doi. M-au dus la un McDonald. Mi-am comandat de mâncare. Mi-au plătit polițiștii. Zona s-a împânzit de alți supraveghetori. Dacă ocupau o masă, în jurul lor erau alte trei ocupate.

Am fost bătută de sora mea și de Marian. Plecasem cu Remus în oraș. Am întârziat cam 15 minute. I-au dat telefon lui Remus, l-au amenințat că îl bagă în închisoare. Mă așteptau la poartă. M-au smuls din poartă, sora mea m-a lovit peste față, avea un inel cu o piatră proeminentă. M-a urmărit până în cameră, m-a tras de păr.

Mă țineau într-un corp de casă dărăpănat. Am fugit. Cu o zi în urmă veniseră la mine de la Direcția pentru Protecția Copilului. Le-am spus cum se poartă cu mine ai mei. Ei veneau cam la două-trei zile. Psihologa care spunea că vrea să fie prietena mea, după ce a ieșit de la mine, a dat o declarație televiziunii, că mă simt bine, încep să mă adaptez. M-au amenințat că dacă încerc să fug mă vor duce la Poliție și mă vor ține acolo.

Am fugit. Am fost pe străzi. Era ca un coșmar din care voiam să mă trezesc și nu mai găseam ieșirea. Am nimerit într-o junglă. Mi-a fost frică să nu expun pe nimeni. Am trimis o scrisoare mamei mele. Auzisem de la Pavel că dacă voi fugi și voi lua legătura cu cineva din MISA imediat acea persoană intră în pușcărie.

Am fost prin toate orașele din țară. Numai cu hainele pe care le aveam pe mine. Eram dată în urmărire generală. Aveam și interdicție de ieșire din țară.

### *Reținerea la Constanța: extrase din declarația lui Cojocarul Costică*

În data de 6 aprilie 2004 mă aflam în Constanța împreună cu soția mea Cojocarul Nadia și cu Lomoș Remus [logodnicul Mădălinei Dumitru] și împreună am mers la Centrul General Județean (CGJ) pentru protecția minorilor pentru a o căuta pe Dumitru Mădălina, viitoarea soție a lui Remus Lomoș. Aflasem din ziar că ea se află la Centrul General Județean pentru protecția minorilor. La sediul CGJ am purtat o discuție cu doamna

directoare Munteanu Eugenia, care ne-a explicat că Mădălina se află în evidența lor și chiar în acea zi se va întruni o comisie care va avea rolul să stabilească ce se va petrece cu ea. Dânsa ne-a promis că o să putem purta o discuție particulară cu Mădălina, dar discuția cu ea o vom avea după ce se va întâlni comisia respectivă. Noi am rămas pe holul instituției până când am auzit vocea Mădălinei, care spunea îngrijorată, citez : „Ia mâna de pe mine”. M-am dus să văd ce se petrece în acea parte a clădirii, dar deja pe acel hol se închidea o ușă. Mădălina intrase într-o încăpere cu mai multe persoane. Pe o altă ușă a aceleiași încăperi a ieșit la un moment dat domnul Iordache Marian, cumnatul Mădălinei, care l-a invitat pe Remus Lomoș în încăpere ca să stea de vorba cu Mădălina. În acea încăpere erau mai multe persoane, ulterior am aflat că era și sora ei Florentina, alți domni de la poliție și de la instituția respectivă. În cameră s-a declanșat la un moment dat o ceartă. Noi nu puteam să vedem ce se petrece, dar auzeam foarte clar că Mădălina țipă, spunând că vrea să fie cu Remus. Pe hol mai erau și persoane de la posturile de televiziune din Constanța și cu toții am încercat să vedem ce se petrece în interiorul acelei încăperi, dar nu am fost lăsați să deschidem ușile, deoarece acestea erau ținute cu forță din interior. Cert este că scandalul a luat proporții. Auzeam cum Mădălina strigă din ce în ce mai tare și la un moment dat începe să plângă în hohote și în acel moment mi-am permis să o sun pe doamna Munteanu și să o informez de ceea ce se petrece.

Din acel moment am asistat la un joc de alergare pe holuri și de deschidere a ușilor și a geamurilor între reprezentanții televiziunilor și persoanele aflate în încăperea respectivă. Apoi, o mașină a poliției a venit și l-a reținut pe Remus Lomoș. Din acel moment scandalul a căpătat o și mai mare amploare. Ceea ce se petrecea era de neconceput. Mădălina a fost violentată de cumnatul ei și luată cu forța de cumnatul și sora ei, scoasă pe o ușă din încăperea respectivă și dusă la o mașină. [...]

După aceea ne-am dus la poliție să-l căutăm pe Remus, l-am găsit și el ne-a precizat că în interiorul încăperii în care s-a aflat împreună cu Mădălina erau și polițiști în civil și ei au chemat echipajul respectiv ca să-l ducă la Poliție. Unul dintre ei i-a sucit mâna la spate și l-au forțat să urce în mașina de poliție. Acolo au vrut să îi dea o amendă pentru că ar fi deranjat liniștea publică, aspect care în mod evident este de neînțeles, pentru că Remus nu a făcut scandal. L-au invitat în acea cameră, ca apoi să-l scoată cu forța prin altă parte și să-i mai dea și amendă. După ce am plecat de la Poliție ne-am dus în piață, de unde am cumpărat mâncare și un buchet de flori pentru Mădălina, apoi ne-am dus la familia Iordache. Am oprit mașina în fața porții și a ieșit cumnatul Mădălinei, domnul Iordache. Inițial a fost destul de violent verbal și ne-a spus să plecăm de acolo, că el este șef acum și face ce vrea el, și să nu o mai căutăm pe Mădălina. Până la urmă am reușit să dialogăm cu el. [...]

Între timp am mai discutat cu doamna Munteanu, căreia nu îi venea să creadă că nu am fost lăsați să vorbim cu Mădălina, că nu a fost primită mâncarea, că ni s-a reproșat de ce nu i-am adus haine, că noi i-am cumpărat haine, că telefoanele sunt urmărite ; dânsa ne-a explicat că Mădălina este liberă să facă ce dorește, dar noi totuși am constatat că practic nu era deloc așa. [...]

Pe la 19 : 20 am sosit acasă. Cele două surori și cumnatul erau în stradă și ne așteptau. Nici nu am coborât bine din mașină, când el s-a repezit la Mădălina, i-a luat telefonul din mână și mi l-a dat mie, apoi a împins-o brutal pe Mădălina spre trotuar, de unde a fost preluată de surorile ei, care au început să o bată peste față și peste cap și să o injure. Domnul Iordache a început să țipe la noi și să ne amenințe cu bătaia, era foarte violent. Ne-a obligat să plecăm din acel loc. Consternați fiind, am plecat. Nu puteam să purtăm

nici un dialog, cu el nu se putea discuta. Nu știam cum să acționăm ca să o ajutăm pe Mădălina. Am telefonat la doamna Eugenia Munteanu și i-am povestit ce s-a petrecut, iar dânsa a promis că o să trimită o echipă la față locului. Dar după mai multe insistențe la doamna Munteanu, adică abia la ora 21 : 30, a sosit o echipă la fața locului. [...]

În acest timp au sosit și persoanele trimise de doamna Munteanu, care ne-au întrebat ce s-a petrecut, noi le-am dat explicațiile necesare și echipa formată din două doamne și un domn a intrat în curtea familiei Iordache. Noi am rămas mai departe în mașină până când au ieșit și ne-au spus că acum Mădălina este liniștită, că într-adevăr au lovit-o, dar nu este grav și nu o să se mai petreacă. [...] a doua zi la oră 8 dimineața am fost la Centrul General Județean pentru protecția minorilor, unde am depus o cerere de audiență către doamna directoare Munteanu cu speranța că o să purtăm o discuție cu dânsa și o să avem ocazia să îi povestim ce s-a petrecut. Această discuție a avut loc doar cu Remus Lomoș câteva ore mai târziu și el a fost asigurat că situația este sub control. Din acel moment noi nu am mai avut cum să o vedem pe Mădălina sau să discutăm cu ea.

\*

Relația Mădălinei cu familia sa a fost distrusă, ca și viața întregii familii<sup>1</sup>. Mădălina a fost exmatriculată din cauza absențelor și nu a mai putut relua școala, din cauza atmosferei care se creează în jurul ei imediat ce pătrunde într-o instituție. De zece ani, se află alături de Remus Lomoș. Ultimele certificate medicale confirmă episoade depresive severe, stări de anxietate și atacuri de panică la întâlnirea cu polițiști, jandarmi, procurori, judecători<sup>2</sup>.

## Dana Crăescu: sechestrată, internată în spitale psihiatrice, supusă la tratamente inumane (Interviu cu Dana Crăescu<sup>3</sup>)

Mai jos este vorba despre acte de sechestrare, internare în spitale psihiatrice, atingând aspecte de natura torturii. Sunt fapte petrecute în România secolului XXI. Victima se numește Dana Crăescu, o tânără firavă care începuse cursurile de yoga cu instructorii MISA după ce presa a început să diabolizeze organizația<sup>4</sup>. Cele întâmplare Danei Crăescu sunt narate de însăși autoarea. Nimic nu poate echivala autenticitatea vorbelor ei<sup>5</sup>.

1. În luna februarie 2005, minora se afla în proces cu fosta tutoare, care i-a oprit obiectele personale și banii și nu voia să-i înapoieze. I s-a propus de către sora sa ca, în schimbul acestora, să renunțe la partea de moștenire de la tată, decedat. Un al doilea proces o implică pe mama Mădălinei Dumitru, bătută de fosta tutoare cu lopata, de față cu vecinii. (Femeia, în stare de șoc, a fost dusă la Spitalul Medico-Legal.) Mama a chemat-o pe sora ei în judecată pentru vătămare corporală. Intervenția organelor de ordine nu a afectat doar viața Mădălinei Dumitru, ci a tuburat și relațiile din întreaga familie.
2. Vezi certificatul emis de Cabinetul individual de psihologie Remus Constantin Crângu și, respectiv, evaluarea dr. Camelia-Elena Hriban, medic primar psihiatru, din 1 martie 2012.
3. Interviuul a fost luat în luna octombrie 2005, după venirea ei în București, de Gabriel Andreescu și Oltea Mutulescu.
4. Dana Ruxandra Crăescu avea în 2005 vârsta de 21 de ani. S-a născut la Bârlad, unde a locuit până la 19 ani.
5. Din păcate, cititorul nu are șansa să o asculte pe viu pe naratoare. Figura luminoasă a acestei fete intră într-un contrast tulburător cu calvarul prin care a trecut. O încercare de portret aparține Oltei

\*

Am absolvit Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, este o școală renumită în oraș. Tata, bunicul, mai multe rude au învățat acolo, eu sunt prima femeie din familie care l-a absolvit.

Eram într-a X-a, aveam 16 ani împliniți când am aflat despre cursurile de yoga. Făceam parte dintr-un grup care participa la conversații în limba engleză, cu voluntari din străinătate, în afara orelor de curs. Dezbăteam tot felul de subiecte cu un profesor american de filozofie care coordona întâlnirile. La un moment dat a venit vorba de Zen și un coleg de-al meu mi-a spus că există un curs de yoga în Bârlad.

Am fost foarte interesată, citisem și eu cărți despre yoga, în perioada aceea aveam un câmp foarte larg de preocupări. Conduceam cenaclul de poezie al liceului, mergeam la olimpiade. În clasa a X-a și a XI-a am câștigat locul întâi la concursul „Tineri condeie”, secțiunea „Poezie”, fapt consemnat și în ziarele locale, în al doilea an nu mi s-a publicat doar numele, a apărut chiar și fotografia mea în ziar. Eram și într-un grup de pregătire a tinerilor care vor să ajute persoane cu handicap... Tot într-a X-a am participat la un concurs de teatru cu *Târgovețele din Beth*, parcă așa se chema piesa. Am fost personajul principal, aveam un rol de comedie, jucam o femeie bătrână și urâtă care trebuia să facă un tânăr fermecător să se îndrăgostească de ea și până la urmă devenea tânără și frumoasă.

Chiar și înainte să încep practica yoga, părinții nu erau mulțumiți de mine. Eram la un liceu cu profil de matematică și informatică, iar eu nu prea eram bună în domeniu. Matematica de liceu era foarte densă și nu mai țineam pasul. La limbi străine și la literatură în schimb... nu aveam nici un fel de probleme, îmi plăcea să citesc, să scriu.

Mama este profesoară de română, ea nu a fost mulțumită de notele mele nici când eram mai mică. În clasa a II-a m-a dus la psiholog pentru că aveam media generală 9,70, nu 10, și am luat în clasa întâi doar mențiune. Atunci, în clasa a II-a, am făcut un test de inteligență și am avut 120 punctajul IQ-ului.

Mama crede că sunt opera vieții ei și ar vrea să fiu perfectă. A fost profesoara mea într-a VIII-a, dar nu s-a putut să mă pregătesc pentru examenul de capacitate cu ea, nu reușeam să ne înțelegem, așa că am făcut meditații la română cu altă profesoară.

Era supraprotectoare, tot timpul se îngrijora unde sunt, ce fac, nu aveam voie să merg în tabere, nu aveam voie să merg singură cu trenul nici după ce am crescut, doar o dată mi-au permis, când aveam 19 ani și m-am dus să-mi iau rochia de bac, la o mătușă în altă localitate. A fost o întârziere a trenului, am stat câteva ore într-o gară, a ieșit iar mare dramă, pentru că mama se alertase foarte tare și plângea la telefon când am putut să o sun...

La început, când le-am spus părinților că vreau să urmez cursul de yoga, au fost de acord și erau bucuroși să fac asta, în loc să merg prin discotecă sau să mă îmbăt pe la petreceri.

Cursul de yoga din Bârlad se ținea într-o sală de gimnastică recuperatorie, într-o casă privată, al cărei proprietar a fost și el o vreme practicant. Era o persoană cu handicap și

---

Mutulescu, care a publicat un text despre Dana Crăescu în *Yoga Magazin*: „Dana Crăescu are o vitalitate interioară remarcabilă. Povestește transparent. În privire nu i se zărește nici un grăunte de dușmănie, e doar o continuă uimire. Surâsul ei face gropițe în obraji, e inocent, dezarmant. Orelle în care îmi spune cu detalii istoria acestei crime morale par senine. Nu-i tremură niciodată glasul, nu i se umplu ochii de lacrimi”.

deschisese această sală. În primii doi ani am prins predarea asanelor (Hatha yoga), aproape toate care se predau în cadrul cursurilor organizate de MISA, primele mantre pentru Laya yoga și primele tehnici de pranayama.

Dar în anul al doilea de curs deja au apărut probleme cu ai mei. La școală era încă bine. Eram în clasa XI-a, învățam bine la materiile care îmi plăceau. La engleză am susținut un examen foarte complex, examenul Cambridge, care s-a ținut la Universitatea „Al. Ioan Cuza” și a fost evaluat în Marea Britanie. Am primit A, calificativul maxim, asta însemna că cel puțin 80% din răspunsuri fuseseră corecte.

Mama nu prea mai era mulțumită, cursul de yoga începea la 19 și ținea uneori până la ora 23. În perioada aceea nana (nașa) fratelui meu i-a spus mamei că domnul Bivolaru trimite fete în Japonia și le exploatează. Și nana fusese la curs, dar renunțase la un moment dat. Era prin 2001, când apăruseră deja asemenea acuzații în presă, presupun că citise prin ziare, nu știu de unde aflase nana absurditățile astea.

Atunci mi-au interzis să mai merg la curs. Câteva luni le-am zis că am renunțat la yoga. Acum era o adevărată aventură să găsesc pretexte să plec de acasă, ca să fie totul în regulă ajunsesem să spun că merg la discotecă și eu mă duceam la yoga, nu puteam să le cer bani, nu plătisem mai multe luni taxa de curs, cu greu, strângând banii din alocația mea, am reușit să o achit. Oricum, instructorul meu de yoga, colegii știau că am probleme și se purtau foarte frumos, erau înțelegători cu mine, deși nu puteam veni în fiecare săptămână, vedeau că îmi doresc să continui și că îmi place mult să fac yoga.

În anul trei de curs au fost scandaluri mari de tot cu ai mei, la școală eram într-a XII-a. Împlinisem deja 18 ani. Mama avea și probleme de sănătate, făcuse datorii, pentru că se împrumutase să construiască o casă, era stresată, se îmbolnăvisese. De când eram copii, noi n-aveam voie să spunem nici „mișto” în casă, dar atunci a început mama să vorbească urât, să înjure. Și era și violentă în unele situații. Ea voia să am întotdeauna părul prins. Într-o zi spălam vasele la bucatărie și mi-a spus să-mi pieptăn claiă, să nu mai stau ca o vrăjtoare. Eu n-am vrut, i-am răspuns că e părul meu și fac ce vreau cu el. Mama a venit pe la spate, mi-a apucat o bucată bună din păr și a tăiat fără milă. Dacă n-ar fi intervenit tata, să-i smulgă foarfeca din mână, mi l-ar fi tăiat pe tot.

În general, acasă era o atitudine de ostilitate față de mine: că nu sunt în stare de nimic, că nu mâncam carne, nu eram îmbrăcată cum voia ea, lucruri mărunte...

Mama mă înjura și îmi vorbea urât. Dacă mă bătea era mai bine, cred că aș fi suportat mai ușor. Ultima oară când m-a bătut memorabil a fost tot cam pe atunci. M-a bătut cu o curea, pentru că i-am răspuns. A început să mă plesnească în forță peste pulpe. Mama este voinică și dădea cu sete, dar nu am plâns, nu m-am apărat, nu m-am clintit, am lăsat-o să dea în mine, am lăsat-o să mă bată până a obosit. Am fost plină de vânătăi mai multe săptămâni.

Tata e rigid, nu este și nu a fost niciodată de acord cu yoga, este o fire mai calculată. Totuși, era de părere că mama are dreptate, doar că vorbește urât. Ea îmi spunea foarte des că sunt urâtă, proastă, impoastă, că nu-s bună de nimic, că-s grasă. Nu eram grasă! Eram mai subțirică decât acum... Acum m-am îngrășat 15 kilograme de la medicamentele pe care mi le-au dat când m-au internat iar la nebuni.

În anul trei de yoga a fost foarte greu, veneam numai la predare, mă fofilam și mă duceam doar la teorie. Nu puteam veni din cauza presiunilor din familie. Mi-era greu să ies din casă, duminică la amiază era cursul, spuneam că mă duc la o prietenă să învăț pentru bacalaureat.

În perioada când ei credeau că nu mai practic yoga, m-a mai surprins mama făcând unele tehnici învățate la curs, era un adevărat scandal, ba chiar mi-a rupt toate materialele

despre yoga pe care le-a putut găsi. La un moment dat, tata mi-a luat toate CD-urile cu muzică de meditație și le-a spart bucată cu bucată în mijlocul bucătăriei, a făcut bucăți mărunte până și carcasele CD-urilor.

Era problemă mare că nu mâncam carne, dar nu mâncam înainte de a face yoga, evitam, nu îmi plăcea pur și simplu. „Dacă nu mănânci carne riști să ajungi la demență.” Așa a auzit mama la televizor și mi-a făcut scandal. „Ești dementă de la atâta ulei de mentă”, mai obișnuia să spună, pentru că îmi plăcea să fac aromoterapie cu ulei de mentă.

În ziua cu scandalul că sunt vegetariană m-au trimis pe mine să cumpăr pește, l-au gătit și cu mare tam-tam m-au pus să mănânc. Eram într-o meditație când au intrat nervoși în cameră, m-au luat pe sus și m-au așezat cu forța la masă: „Mănânci carne”. „Nu mănânc.” „Nu te ridici până nu mănânci.” Mama mi-a spus că n-o să mai vorbească cu mine dacă nu mănânc. Nu am mâncat, iar mama nu mi s-a mai adresat o săptămână. Sinceră să fiu... nu am regretat, că zilele acelea a fost mult, mult mai liniște în casă.

În clasa a XII-a nu-mi mai ardea de nimic, nu mai făceam nimic cu tragere de inimă, n-am mai fost la nici o olimpiadă, mi-a scăzut sub nivelul mării interesul pentru școală..

Am terminat liceul cu 9,20, cam așa ceva. La fizică, chimie, matematică aveam note mai slăbuțe, 6, 7... La începutul clasei a XII-a m-au pus părinții să semnez un fel de declarație că dau la două facultăți, m-au obligat. Una dintre ele era Relații Internaționale, cealaltă... nu mai știu. Eu voiam să dau la facultate, dar mă stresa impunerea asta, voiam să fie alegerea mea.

În ultimele luni de școală îmi puneam problema ce să fac, simțeam că nu mai rezist la atâtea tensiuni, voiam să termin liceul, să dau bacul și mă gândeam să mă mut undeva singură și să-mi găsesc de lucru. Aveam o posibilitate să fiu distribuitor, tata a aflat dintr-un răspuns pe care l-am primit prin poștă de la o firmă și m-a rugat atunci să nu plec. I-am promis că rămân acasă, dar regimul meu de viață nu s-a schimbat cam deloc.

Ajunsesem că puteau să și țipe, să-mi facă orice, eu nu mă apucam să fac scandal, plângeam pe ascuns, fără să mă vadă nimeni și mă rugam în camera mea, nu puteam să fac altceva.

Tot într-a XII-a, când erau discuțiile cele mai dure și eu mergeam pe ascuns la cursul de yoga, tata m-a urmărit cu mașina prin oraș. Spusesem că mă duc la o prietenă, dar nu m-au crezut. Au sunat-o pe prietena mea să verifice, eu nu apucasem să mai vorbesc cu ea, să o rog să mă acopere. Când m-am întors de la curs a fost din nou scandal. Mama mi-a pus mâna în tocul ușii și a zis că închide ușa peste degetele mele. N-a făcut-o până la urmă, m-a luat de gât și m-a dat cu capul de perete. Să mă las de yoga, să fiu cuminte! Altă dată mi-a spus că-mi plătește și aerul pe care-l respir și că trebuie să fac ce vrea ea.

La bac am avut o medie dezastruoasă: 7,70. Tocmai la examenul de limba română îmi fusese foarte rău fizic și nu m-am putut concentra, am luat notă mai mică. Mama a fost foarte supărată. Îmi reproșa des și avea o atitudine disprețuitoare. La fizică am luat 6, la istorie și psihologie am luat 9 și 8 și ceva.

După bac eram hotărâtă să plec. Eram oricum majoră. Aveam 19 ani și trei luni. Voiam să plec și nu prea aveam unde să mă duc. La vremea aceea m-am gândit să văd dacă pot să vin în București, în ashram. Auzisem de la unii colegi care locuiseră și ei în ashram cum e atmosfera într-un asemenea loc. Știam că e liniște, sunt oameni civilizați, eu nu eram stilul care să stea într-un cămin de nefamiliști pasionați de manele și fum de țigară.

Cunoșteam mai multă lume în București, nu ar fi fost un oraș străin, erau colegi care fuseseră în Bârlad la curs și se mutaseră acolo.



M-am gândit să dau la facultate în București, am vrut să merg la Psihologie. Erau 3-4 pe un loc, așa că până la urmă am ales Sociologia. Tata a pus pe cineva să afle unde m-am înscris. A aflat de Sociologie, a fost iar mare tambălău, cum să lucrez eu cu handicapații..., plângea mama. Adevărul este că la examen n-am făcut nimic, nici nu învățasem prea mult, dar după toate scandalurile acelea nici nu mai aveam putere. Așa că nu am intrat.

Mă trimiseseră în București cu bunica, ea mă supraveghea. Am reușit să plec de lângă ea, să mă duc să văd dacă pot rezolva cu ashram-ul. Am sunat-o întâi pe bunica să-i spun că nu mă mai întorc acasă, poate să plece, dacă vrea, eu rămân în București. I-am sunat și pe părinți, să știe de mine, să-i liniștesc. Ei oricum aflaseră mai demult de la mine că mi-a trecut prin minte să fiu în București la facultate și să stau în ashram, pentru că e un loc civilizată și liniștit.

După o săptămână m-am dus până acasă, în Bârlad, să vorbim în liniște, să-mi iau hainele, să ne luăm rămas-bun, să-i îmbrățışez, să îi asigur că vom ține în continuare legătura... Ei anunțaseră între timp Poliția, deși le spuseseam că sunt bine, nu știau exact unde, nu le-am dat nici o adresă, de teamă să nu vină cu scandal, le-am spus totuși că sunt la o prietenă din București. În schimb, ei au făcut plângere că sunt dispărută de acasă și că sunt sechestrată de MISA.

În zilele când am lipsit, părinții au căutat pe Internet, să afle despre MISA și despre Gregorian Bivolaru. Am găsit în casă niște foi cu tot felul de articole, o sinteză de presă care vorbea de toate internările, de pușcăria pe care o făcuse în timpul lui Ceaușescu, se spunea că e obsedat... că racolează fete... numai absurdități!

Părinții credeau însă cu sfințenie că MISA e periculoasă, nici nu putea fi vorba să rămân în ashram.

\*

În cele trei zile cât am fost eu acolo, mama a plecat în pelerinaj. S-a dus la o mănăstire și a vorbit cu un călugăr cunoscut, care, așa mi-a zis ea, a sfătuit-o să mă bată cu funia udă, ca „să mă salveze de sectă”.

În ziua când s-a întors, tocmai voiam să ies până în oraș. Nu aveam nici un bagaj, nu aveam de gând să plec în momentul acela la București... Dar ea a vrut să mă oprească. M-au smucit, m-au trântit amândoi, și mama, și tata, au venit și bunicii, mă îngrămădiseră toți într-un colț, m-au înfășurat strâns și m-au legat cu două cearceafuri, m-au suit cu forța în mașină, m-au scos pe variantă din oraș.

Mama și bunicul erau cu mine pe bancheta din spate. Nu puteam să fac nici o mișcare. Eu mă temeam că mă duc la vreo mănăstire, să mă închidă undeva, cine știe unde. Mama i-a făcut la un moment dat semn bunicului să-mi smulgă poșeta în care aveam actele, dar, observând că i-am surprins gestul, au renunțat.

Abia când am intrat pe poartă la Spitalul de Psihiatrie Socola mi-am dat seama unde mă duc. Mama mi-a spus că m-a adus aici pentru că vor să vadă dacă sunt sănătoasă psihic. Era la sfârșitul lui iulie 2003.

Am intrat la doctor, eram într-o stare... Tremuram toată. Întâi a discutat mama cu psihiatra, apoi am vorbit și eu cu ea, cu doctorița Carmen Grigorovici<sup>1</sup>.

1. Mugurel Atudorei – soțul Danei Crăescu: „Am ajuns la doamna Grigorovici, care mi-a confirmat povestea cu internarea aceasta și a spus că oricând dă declarație în sprijinul Danei. Am rămas șocat când doamna doctor mi-a mărturisit că mama Danei a cerut la Socola ca Danei să i se spele creierul! Și, culmea, că mama Danei acuză MISA că i-ar fi spălat fiicei ei creierul!”.

I-am povestit doamnei doctor tot ce se petrecuse, discuțiile, amenințările, violențele. Dânsa a rămas șocată, a spus că este un abuz emoțional ce mi-au făcut părinții mei. M-a sfătuit să mă internez, însă pe actele mele, că îmi dă drumul în 3 zile. „Tulburare anxioasă depresivă situațională”, asta a scris în fișa mea atunci, dar asta nu înseamnă afecțiune psihică...

Mama s-a internat cu mine, să nu fug. Într-o rezervă, numai noi două. Noaptea mă ținea trează și îmi reproșa că sunt satanică, spunea că nu mai sunt virgină... De la povestea cu acel călugăr care o sfătuisese să mă bată cu frânghia udă până îmi scoate prostiile cu MISA din cap îmi făcea tot felul de acatiste, să mă întorc pe calea cea dreaptă.

Noi eram internate într-un pavilion construit pentru alcoolici, dar n-am văzut nici unul pe acolo. Erau doar bătrânele cu nervii zdruncinați și noi printre ele. Dar pavilionul era conceput pentru persoane cu dependență, avea o curte micuță înconjurată de un gard cu gratii. Toți pacienții ieșeau pe poartă, să se plimbe, să-și mai cumpere de mâncare. Aici nu erau internați oameni periculoși. Pe mine nu mă lăsa mama să ies din curtea aceea micuță, aveam voie să mă plimb doar în jurul pavilionului, însoțită de ea.

Un singur telefon am putut să dau, pentru că era tot timpul cu mine și nu mă lăsa, dar atunci m-a ajutat doctorița Grigorovici, a luat-o pe mama să vorbească între patru ochi cu ea și am putut să-mi sun prietenul din Bârlad, să-i spun unde m-au dus părinții.

Mi-a fost greu în perioada aceea, abia puteam să mai înghit mâncarea din cauza stresului. Mama era nedezlipită de mine, și la baie venea după mine, nu voia nici să iasă din cabinet când mergeam la discuții cu doctorița<sup>1</sup>.

Doctorița Grigorovici a plecat în concediu vreo cinci zile. Între timp a venit un doctor cu burtă mare. El nu a stat prea mult de vorbă cu mine, a început să mă certe, ce îi fac eu mamei, în ce hal am adus-o cu MISA asta a mea!

În zilele acelea, cât a lipsit doamna Grigorovici, tata și mama m-au îngărmădit într-un pat și mi-au luat actele din poșetă, eu țipam după ajutor, rezerva mea era chiar lângă cabinetul doctorului „Burtă mare”, ușa era deschisă, dar s-a făcut că nu aude, nu a reacționat nici el și nici nu a trimis pe cineva să vadă ce se petrece.

Cât a fost plecată doctorița Grigorovici, „Burtă mare” ne-a dat și mie, și mamei Xanax, eu am refuzat să iau și m-a șters de pe listă. Mama în schimb a luat calmante și în spital, și după, timp de încă o lună.

„Burtă mare” m-a dus într-o zi la dr. profesor Boișteanu, cred că așa îl chema, șef pe Socola, să-i arate ce caz interesant sunt eu.

Mama a intrat și vorbea cu ei, eu așteptam pe coridor și am început să discut cu o asistentă care se mira ce caut acolo. Am vorbit despre cărți, despre yoga, era foarte interesant, nu am avut impresia că mă consideră bolnavă psihic.

În cabinetul profesorului Boișteanu a fost altfel. Nu știu ce le-a spus mama înaintea mea, cei doi doctori aveau o atitudine disprețuitoare față de mine, m-am simțit foarte vulnerabilă. Mi-a ținut Boișteanu o prelegere, să nu practic tot ce citesc, că și el citește, dar yoga nu e bună, să dau la facultate, ca să scap de problemele cu părinții. „Ai tu fața asta de îngerăș, dar cine știe ce ascunzi tu.”

Cât am fost la Socola, ai mei m-au înscris la o facultate de psihologie cu taxă. Mi-au spus că o să ducă actele și eu am acceptat, sperând să scap cât mai repede din spital.

1. Mugurel Atudorei : „Doctorița Grigorovici mi-a spus că mama i s-a plâns de faptul că Dana citește Kama Sutra. Doamna doctor a liniștit-o și i-a spus că e normal, e un text tradițional, de sute de ani... «Aoleu, înseamnă că am nimerit cum e mai rău, și dumneavoastră sunteți la MISA !», a spus mama Danei”.

În cele zece zile de internare am făcut terapie cu o psiholoagă din policlinică. Nu-i mai știu numele. Ideea era să mergem la terapie amândouă, și eu, și mama, să facem împreună, ca să se rezolve problemele din relația noastră. Am fost de acord, pentru că am sperat să fie mai bine. Îmi iubesc foarte mult mama, o iubesc la fel de mult și acum. Doamna psiholog i-a și spus în timpul unei ședințe de terapie când ea se plângea că am să plec din nou de acasă, a încercat să o calmeze: „Nu pleacă fata, nu vezi că te divinizează?”.

Psiholoaga propusese ca mama să mă lase singură în spital, să vină doar la terapia pe care o făceam împreună, dar doctorul „Burtă mare” a răsturnat lucrurile și mama a rămas în continuare în salon.

Înainte de a mă externa, psiholoaga mi-a spus să nu mă duc la yoga și la ashram și m-a avertizat că aici, la Socola, am avut noroc, pentru că în altă parte, dacă mă mai duc părinții, doctorul care va auzi de yoga îmi pune ștampila de schizofrenie. Într-o discuție, dânsa mi-a spus că Bivolaru are grave probleme psihice. Am întrebat-o de unde știe, iar doamna psiholog mi-a răspuns: „I-am văzut poza”.

După externare am fost o săptămână la mânăstiri, cu tata și fratele meu. Apoi m-au trimis la bunici, unde a venit unchiul meu care e preot și au reînceput tot felul de discuții despre yoga și despre MISA, în care mi-a explicat, printre altele, că nu e creștinește să stai cu picioarele încrucișate. Eu nu m-am contrazis cu el, știam că orice discuție în contradictoriu e o cauză moartă.

În toamnă m-am dus la Iași, la facultate, la unchiul tatălui. El este cel mai vârstnic membru al familiei Crăescu, dar a fost mult, mult mai deschis, era oricum interesat de spiritualitate și naturism, chiar s-a înscris și el la cursurile de yoga și le-a frecventat o vreme. Lucrurile începuseră să meargă iar bine, mi-am făcut atunci și un prieten, student la Informatică, yoghin și el. Părinții veneau în Iași să mă vadă, cam o dată pe săptămână, credeam că se linișțiseră.

\*

Dar când am plecat prima dată la București i-au terorizat cu telefoanele pe toți prietenii mei de la curs, reproșându-le că le-au furat fata... Au luat desfășurătorul de la telefon și au sunat la toată lumea, chiar și la prietenii și colegii mei care nu aveau nici o legătură cu yoga. Când am ieșit de la Socola, mama mi-a zis: dacă mă duc la facultate în Iași, ea lasă cursul de yoga din Bârlad în pace. Asta fusese convenția. Eu am respectat-o.

M-am dus la Iași la facultate, dar mama mea nu s-a cumișit. În toamnă trebuia să fie conferința de deschidere a cursului, la biblioteca „Stroe Beloescu”. Mama a dat telefoane la bibliotecă și a făcut presiuni asupra celor de acolo, le-a spus tot felul de grozăvii despre MISA și angajaților le-a fost teamă să mai accepte desfășurarea conferinței.

Am plecat cu prietenul meu la spirala din octombrie 2003. Am plecat fără să le cer voie. Dar i-am sunat să le spun să nu fie îngrijorați, că sunt la București, sunt bine. La telefon iar mare dramă, lacrimi, reproșuri și amenințări.

După spirală m-am dus cu prietenul meu la Bârlad, să mă vadă, să-l vadă și pe el, să-l cunoască, să vorbim, să se liniștească. Nu am putut să comunic cu ei. Nimic nu mergea.

M-am întors în Iași, la facultate. Presiunea a continuat, părinții veneau neanunțați să mă verifice și îmi căutau prin lucruri când eram la școală... În Bârlad continuau să le facă scandal foștilor colegi de curs...

Am renunțat la facultate și am venit în București la sfârșitul lui octombrie. Nu m-am dus la facultatea din Iași să-mi ridic actele, pentru că mi-a fost frică să nu afle cumva, să nu vină să mă ia pe sus de acolo. Certificatul meu de naștere a rămas la ei, de când mi-l furaseră, la Socola, iar la o altă facultate nu puteam să mă înscriu doar cu buletinul, îmi trebuia neapărat certificatul de naștere.

Când am ajuns în București am trimis Poliției din Bârlad o hârtie în care declarăm că am plecat de bunăvoie de acasă. Totuși, după o lună și ceva am aflat că sunt chemată la Crimă organizată. Părinții mei iar reclamaseră și mă dăduseră dispărută.

Era la începutul lui decembrie 2003. Am fost cu avocatul Mihai Rapcea și am vorbit. A fost un adevărat circ, ca să scriu două pagini a fost nevoie de două ore. Domnișoara de la Poliție nu voia doar o declarație, de fapt voia să-mi dicteze ce să scriu. M-am opus și am întrebat-o ce relevanță are de câți ani practic yoga. „Eu hotărâsc ce este relevant sau nu”, mi-a răspuns nervoasă, bătând cu palma în masă. Eu am insistat că nu are relevanță și că e declarația mea.

A ridicat tonul. Domnișoara mă întreba la cine am fost în București, [cerându-mi] să dau tot felul de nume ale colegilor de curs. I-am acoperit pe părinții mei, nu am spus că m-au internat cu forța la Socola, poate că ar fi fost mai bine dacă povesteam atunci despre asta. Cine e instructorul, cum am plecat, la ce prietenă stau? Domnișoara mă întreba tot felul de chestiuni care aveau legătură cu yoga și cursul, dar n-aveau legătură cu așa-zisa dispariție.

Oricum, eu sunam mereu acasă și vorbeam cu părinții mei, să nu fie îngrijorați, să știe că sunt bine. Tot timpul avuseseră vești de la mine, și înainte să ajung să dau declarația la Crimă organizată, și după.

18 martie 2004 a fost alt moment important. N-am fost la percheziții, am scăpat ca prin urechile acului, atunci te luau și de pe stradă. Eram în Ferentari, auzeam sirene, vedeam mașinile cu jandarmi, o prietenă de-a mea a dispărut o zi întreagă, n-am știut nimic despre ea, unde e, dacă mai trăiește, dacă i-au făcut ceva rău... Eram foarte speriată. Mai târziu am aflat că au ținut-o desculță pe cioburi, i-au luat actele, au amenințat-o, nu s-a putut duce acasă, în Basarabia, de ziua ei. A fost foarte aproape de mine toată povestea. Prietena mea a copilărit în Transnistria, în timpul războiului, iar atunci când i-au pus mitraliera la cap ea a retrăit momente din timpul războiului. A fost greu.

După aceste percheziții, să le spunem așa, dar n-au fost percheziții, au dat pur și simplu buzna. Pe 23 martie mă anunță cineva că mama mea e la Știri. Vorbea foarte dramatic și îmi cerea să vin acasă. Poza mea era mare cât ecranul, la Pro Tv, iar sub poză scria: „AFECȚIUNI PSIHICE”. Mama mea a zis că am fost internată și că am avut mari probleme din cauza practicii yoga.

Pe 30 martie mă odihneam, tocmai venisem de la un miting de protest față de abuzurile împotriva practicantilor yoga. La TVR 1, invitați domnul Nicolae Catrina și domnul Claudiu Trandafir. Iar m-a anunțat o prietenă: „Mama ta e la televizor!”. Am apucat să o văd un pic, tocmai când se plângea în direct, pe postul național de televiziune, că nu mai sunt virgină... Iar a spus că sunt bolnavă psihic și asta datorită cursului de yoga...

Am făcut rost de o mașină să mă duc și eu la televiziune, să vorbesc și eu, să spun adevărul. Am ajuns, dar emisiunea se încheiase, m-am întâlnit cu mama la poarta TVR. Erau mama, producătorul emisiunii și prezentatorul. Am început să vorbim, relizatorii emisiunii au fost surprinși de ceea ce povesteam eu, dar nu au mai dat nici o dezmințire pe post.

În perioada aceea am găsit și prin presă date despre mine, în varianta mamei. Ba chiar am regăsit expresia ei, „turma lui Bivolaru”, într-un articol din *Evenimentul Zilei* în care

jurnalistul spunea că ar trebui să fiu cercetată de Poliție. În lunile acelea am vorbit la multe mitinguri de protest ale MISA, deja eram un caz public, povesteam cum m-au internat abuziv la Socola. La Știri a apărut informația că niște părinți au depus o plângere penală împotriva MISA, deoarece MISA i-a cauzat o dizabilitate psihică permanentă fetei lor, iar fata era din Bârlad. Am vrut să mi se dea dreptul la replică, să fiu ascultată și eu, dar singura televiziune care m-a primit și mi-a permis să explic situația a fost OTV. Am participat la o emisiune în care am putut să povestesc tot.

La o altă emisiune a sunat mama și a spus că MISA i-a sechestrat fata și iar mi-a dat numele. I-am recunoscut vocea, am reușit să sun și eu, să spun care este adevărul. Am vorbit cu ea în direct și am acceptat invitația lui Dan Diaconescu de a veni la OTV, să am o întâlnire cu mama, în care să discutăm noi două, să se liniștească lucrurile.

Ne-am văzut la OTV, îmi era dor de ea și atunci i-am cerut o fotografie, dar abia s-a îndurat să-mi dea dintr-un album întreg una în care nici nu se vedea prea bine, iar asta doar pentru că o filmau.

Chiar și înainte de 18 martie părinții mei sunau peste tot, la prietenii și cunoștințele mele. Mai ales mama. Și dădea nu un telefon, ci multe. Îi pisa pe cursanții din Bârlad. Pe una din prietenele mele, în casa căreia era ea convinsă că se petreceau orgii, mama a amenințat-o că îi dă foc la ușă.

În viziunea ei toți erau vinovați și pe toți îi acuza. A fost un scandal întreg cu tatăl unei prietene de la curs. Mama credea că am fost amanta acestui domn, care și el practică yoga. Ai mei l-au sunat și l-au amenințat că o să-i răpească fata. La un moment dat au telefonat și au dat chiar peste fata lui și i-au spus că tatăl ei este încarnarea lui Satan. Și pe prietenul meu din Iași, pe care îl văzuseră după ce m-am întors cu el de la spirala din octombrie 2003, l-au stresat cu acuzațiile. A fost o poveste nu prea frumoasă. În orice caz, el s-a săturat de tot ciroul și ne-am despărțit până la urmă, relația n-a rezistat în condițiile astea.

Întâlnirile cu părinții, în București, aveau loc în prezența avocatului meu, de teamă. Mă temeam că pot să mă lege din nou și să mă ducă la nebuni.

La facultate nu am putut merge. Am pierdut și 2004, cu toate scandalurile – și îmi lipseau și actele necesare pentru înscriere. Mama spunea că nu are certificatul meu de naștere, deși i l-am cerut de multe ori și de multe ori am rugat-o să mi-l înapoieze. Spunea că l-a pierdut.

Pe 19 ianuarie 2005 am plecat la Bârlad să-mi ridic de la Starea Civilă o copie după certificatul de naștere, fără care nu puteam face nimic – nici să încep școala, nici să mă căsătoresc cu Mugurel. Îl cunoscusem în București, în noiembrie 2003, eram îndrăgostiți și voiam să ne căsătorim.

De data aceea nu am vorbit cu părinții la telefon, nu le-am spus că vin în Bârlad. Nu știu cum au aflat că sunt acolo. Ulterior mi-au spus că au angajat un detectiv particular să mă găsească.

Am mers la Starea Civilă și am depus dimineață cererea pentru duplicatul certificatului de naștere. La trei după amiază ne-am întors să-l luăm. Eram împreună cu Mugurel, trebuia să fim cât mai discreți, să plecăm de acolo cât mai repede, mai ales că tata lucrează la Primărie. Eram la ghișeu când am observat acolo o cunoștință de-a familiei, m-am întors brusc cu spatele, ca să nu mă vadă. La foarte scurt timp după ce femeia aceea a plecat de la ghișeu și credeam că a trecut pericolul, apare mama în fugă, mă smucește de lângă Mugurel, mă ia în brațe. M-am trezit înconjurată – mama, tata, fratele meu și femeia pe care o văzusem mai devreme, prietenă cu părinții mei. Mama voia să mă

convingă să vin cu ei afară și se plângea de mine : „Dana, cum de ne-ai făcut tu asta ? ”. Cum am plecat eu, adică, în București ?

În timp ce noi vorbeam, am văzut un domn cu mustață (probabil un coleg de-al tatei din Primărie) cum le-a spus ceva doamnelor de la ghișeu care priveau spre noi. Mă duc la ghișeu să-mi iau duplicatul certificatului de naștere, iar mama vine și ea și spune că certificatul original nu-i pierdut, de fapt. Atunci l-a și arătat, certificatul meu de naștere pe care declarase de față cu martori că nu-l mai are. Funcționarele de la Starea Civilă nu mi-au mai dat, bineînțeles duplicatul. Mama mă ruga să mergem afară, că afară o să ne dea certificatul. M-au rugat și funcționarele să ies că poate o conving pe mama să mi-l înapoieze. Înainte să ies le-am rugat pe funcționare să cheme Poliția dacă nu mă întorc în zece minute. Dar ele n-au intervenit în nici un fel, nu ne-au ajutat deloc.

Am ieșit cu toții. În fața clădirii erau bunicul și încă un bărbat, înalt, blond, cu coadă, care ținea un dosărel în mână. Nu știu dacă acela era detectivul. Înăuntru fuseseră lapte și miere, dar odată ce am ajuns în stradă și-au schimbat atitudinea, a fost o discuție destul de urâtă, erau agresivi cu mine, îi reproșau tot felul de lucruri și lui Mugurel, cu un ton pe care nu ne puteam înțelege în nici un fel.

Eu am vrut să plecăm, nu avea nici un rost să mai discutăm, nu doream să-mi înapoieze certificatul și nici să mă lase să-mi ridic o copie. L-am luat pe Mugurel de mână și i-am spus că vreau să mergem acasă. Bunicul și fratele meu l-au trântit pe Mugurel, l-au lovit, în timp ce mama și tatăl meu se străduiau să mă urce în mașină. M-au împins și m-au forțat și m-au izbit destul de tare, că am făcut o vânătăie serioasă la picior. Eu mă opuneam și încercam să ajung la Mugurel. Pe el îl băteau bunicul, fratele meu și bărbatul acela pe care nu-l cunoșteam. N-am reușit să mai ajung la el. Mă luaseră pe sus. Tot ce am putut să fac a fost să mă agăț de mașină cu toate puterile și să strig : „Chemați Poliția ! ”.

Un trecător a vrut să intervină, dar mama i-a spus : „Ne salvăm copilul, că yoghiniilor lui Bivolaru vor s-o trimită în Japonia”, și omul n-a mai făcut nimic.

Toată povestea n-a durat mult. M-au împins în mașină și tata a plecat în mare viteză. Am ieșit din oraș pe scurtătură. Tata conducea foarte agitat, a lovit la un moment dat o mașină. Când s-a oprit să discute cu șoferul, am strigat : „Chemați Poliția ! ”. Dar tata a strigat la șoferul celălalt că o să-i plătească mai târziu și a plecat în viteză... Nu-mi dau seama ce-și imaginau cei cărora le-am cerut ajutorul atunci...

I-am spus mamei pe drum că nu au dreptul să mă ducă nicăieri, pentru că nu vreau să merg cu ei, iar dacă mă iau împotriva voinței mele se numește răpire, și mi-a răspuns că nu-i nimic, face și pușcărie, dar tot mă scapă de MISA. Pe drum au telefonat unui văr să-i aștepte cu mașina la intrarea în Bacău. Mie îmi luaseră mobilul, iar mama m-a ținut mult timp de mâini. Cred că înainte să intrăm în Bacău mi-a dat drumul. Am deschis ușa, eram în viteză, eu țineam portiera cu picioarele, ea trăgea de mine, mă luptam să scap, voiam să sar și strigam la oamenii care se uitau la noi dintr-un autobuz : „Chemați Poliția ! ”. Plângeam, eram disperată că nu pot face nimic și nimeni nu poate să mă ajute. Mama m-a tras înapoi în mașină.

Ne-am întâlnit cu vărul mamei și m-au mutat în mașina lui, în timp ce eu plângeam și țipam, și m-au dus la bunicii de pe mamă, la Asău, lângă orașul Comănești, în județul Bacău.

Când am ajuns în casă m-au pus să mă dezbrac. Mi-au luat hainele, au spus că sunt cu vrăji. Cred că le-au ars, așa zicea mama. Mi-au luat și ghetetele... Nu aveam cum să plec din casă în papuci, era iarnă și frig. Mama mi-a dat niște haine vechi, o pereche de

pantaloni care îmi erau scurți de-o palmă și o bluză care avea mâneci foarte lungi, și m-a pus să le îmbrac. Stăteam ziua în hainele acelea, dormeam în hainele acelea...

De pe 19 ianuarie până pe 3 februarie am stat cu mama și bunicii. Mama nu s-a mai dus șase luni la serviciu, și-a luat special concediu fără plată, ca să stea cu mine. La bunici îmi dădeau mâncare vegetariană, dar nu prea puteam eu să mănânc, eram atât de stresată, că nu reușeam să înghit. Am încercat de mai multe ori să vorbesc cu mama, dar nu se putea. Îmi spunea că sunt satanică, îmi arăta articole din ziare în care MISA și domnul Bivolaru erau acuzați că au distrus viața unor familii... Pentru mine a fost teroare atunci. Eram tot timpul cu mama și bunica în cameră, nu puteam să fac nimic, nu aveam voie să dau nici un telefon, nu aveam voie să scriu nici o scrisoare sau să iau cumva legătura cu Mugurel, cu prietenii, cu colegii... Eram tensionată, nu puteam să dorm noaptea, mă supravegheau permanent, și la WC în fundul curții venea mama cu mine.

Reușisem să ascund în chiloței o cartelă și 150.000 de lei. Am vrut să fug într-o noapte când m-au lăsat să merg singură la WC. Dar tocmai în noaptea aia ninsese mult, se făcuse zăpada până la brâu, nu aveam ghete, unde să plec în papuci ?

Cât m-au ținut acum la bunici nu m-a bătut. Eu mă simțeam rău, nu puteam să mă mișc normal, să dorm ca lumea, să înghit, aveam senzația că îmi tremură imaginea în fața ochilor.

Bunica a spus că vrea să cheme ghicitoarea, eu i-am spus că nu vreau. Au chemat-o totuși, ca să-mi dea în cărți și să-mi facă nu știu ce descântec, să mă rupă de vrăjile pe care zicea mama că mi le-a făcut MISA. Femeia aceea nu era rea, a făcut ce i-au cerut. Mi-a dat în cărți, a turnat plumb topit în niște vase pe care le ținea deasupra capului meu, cu pene și cu alte obiecte. Mama și bunica au fost și ele de față.

Peste câteva zile au chemat un călugăr de la Mănăstirea Măgarul. Au venit trei, părintele stareț și doi călugări, de la mănăstire, de lângă Bârlad. Cred că mi-au făcut Sfântul Maslu sau cam așa ceva, erau niște rugăciuni speciale, să iasă duhurile rele din mine, cum spunea mama. Dar nu m-a deranjat să-mi facă cineva slujbă, eu mă duc la biserică, cred în Dumnezeu.

La sfârșit, părintele stareț a rămas de vorbă cu mine, singur. Cred că el este duhovnicul mamei. I-am spus ce mi-au făcut părinții mei, cum m-au luat cu forța și tot ce a urmat. Iar părintele mi-a răspuns că au fost îndreptățiți să facă asta, pentru binele meu : „Părinții tăi au vrut să facă ceva bun, să te ajute”. M-a pus să promit că o să rup toate relațiile cu prietenii mei de la yoga. Eu chiar voisem să vorbesc cu el, dar când mi-a răspuns în felul ăsta mi-am dat seama că degeaba vorbesc.

Tata îi adusese pe călugări și înainte să plece mi-a promis că se întoarce după mine. Eu deja mă bucuram că o să merg în Bârlad, că o să fie mai bine.

Pe 3 februarie s-a întors și mi-a spus că mă duce la un psihiatru. „Iar începeți, tata... Ați spus că n-o să mai faceți niciodată așa ceva...” În mașină, când mă aduceau de la Bârlad la Bacău, îmi promisese că nu mă duc la nici un spital, nu mă mai duc la psihiatrie niciodată. Dar acum tata m-a anunțat că mergem la psihiatru. Și dacă psihiatrul spune că sunt bine ei mă lasă să plec unde vreau eu.

Așa am ajuns la Spitalul de Psihiatrie „Nifon”, o secție exterioară a Spitalului de Psihiatrie Săpoca, la 40 km de Buzău, într-o pădure. Decorul e frumos, dar atmosfera... nu vă puteți imagina. Când am intrat pe poartă aveam o stare de frică... „Doamne”, mă gândeam, „iar începem cu spitale, cu psihiatrii ! Ce-o să fie cu mine acum ?...”. Mi-era o frică ! Nu mai suportam tensiunea asta, scandalurile, supravegherea, izolarea... La bunici nu mai putusem să dorm de-o săptămână. Nu vedeam bine, de câteva zile vedeam ca prin ceață, nu reușeam să-mi focalizez privirea.

Întâi a intrat tata, să vorbească singur cu medicul. Eu am rămas în mașină cu mama și bunicul. Când mi-au spus să cobor și am mers și noi în spital, am văzut, cât stăteam și așteptam la ușa doctorului, că asistenta îmi făcea deja internarea, tatăl meu îi dăduse actele mele. (Interesant este cum a ajuns buletinul meu la tata. Când părinții mei au dat buzna în Casa Căsătoriilor și au vorbit cu funcționarele să nu-mi dea nici duplicatul după certificatul de naștere, nici buletinul, Mugurel mi-a luat buletinul și a încercat să mai discute și el o dată cu funcționarele. În momentul în care m-au răpit, buletinul meu era la Mugurel. El l-a arătat polițiștilor bârlădeni când a făcut plângere, ca aceștia să-mi ia datele. Polițiștii i-au luat lui Mugurel buletinul meu sub pretextul că nu are de ce să rămână la el, că o să mi-l înapoieze ei. Poliția Bârlad nu mi-a dat niciodată buletinul înapoi, dar l-au dat în schimb tatălui meu, ca el să aibă cu ce face internarea mea, altfel o internare abuzivă.)

Eu nu voiam să mă internez și i-am spus asistentei că nu vreau, dar ea mi-a răspuns: „Lasă, o să stai aici câteva săptămâni și o să te liniștești”. Am intrat singură la doctor. Domnul doctor în științe medicale Adrian Ștefan Ionescu, mare om de știință, de reputație internațională, așa am înțeles. Influent și respectat în lumea medicală. Când am ajuns în fața lui aveam o senzație de vulnerabilitate totală și de teroare. Mă chinuiam să mă uit la el și aproape că nu reușeam să-l văd. Avea un stil rece, sarcastic. Observase că sunt agitată și foarte, foarte speriată – tremuram chiar – și mi-a făcut observație că îmi mișc mâinile prea mult.

I-am răspuns la o întrebare și domnul doctor a zis în barbă: „Da, ești...”. Nu știu cuvântul pe care l-a folosit, pentru că vorbise prea încet, cred că e trecut de șaptezeci de ani și când vorbește nu-l înțelegi întotdeauna. L-am rugat atunci să repete. „Nu te interesează pe tine ce spun eu”, m-a repezit.

Aveam o trimitere cu diagnosticul „Tulburare de comportament tip schizo-paranoid”. Nu știu ce medic semnase așa ceva, pe mine nu mă văzuse și nu mă consultase nimeni înainte să venim la „Nifon”. Tata are doi colegi din liceu care sunt medici, bănuiesc că unul dintre ei a semnat trimiterea, dar nu știu care, nu mi s-a permis să văd documentul respectiv. În cabinet i-am spus doctorului Ionescu: „Eu sunt sănătoasă”. Dumnealui a scos din bibliotecă o carte în engleză: „Uite, 97 la sută din oamenii cu problema ta susțin că sunt sănătoși”. Dar nu mi-a arătat decât o cifră, nu m-a lăsat să citesc despre ce problemă era vorba.

A vorbit foarte puțin cu mine și după primele zece minute a chemat-o pe asistentă să-mi dea medicamente, nu știu ce am luat atunci, asistenta m-a verificat sub limbă, să fie sigură că le-am înghițit.

La sfârșit, doctorul Ionescu i-a chemat pe părinții mei înăuntru. Mama a spus la un moment dat că eu am susținut că venea mobila spre mine. Am negat, niciodată nu avusesem această impresie și nu spusese niciodată asta. „Dar voci ai auzit vreodată?”, m-a întrebat doctorul Ionescu. Am negat ferm, dar doctorul nu a părut să ia considerare ce spun eu.

Când am ieșit din cabinet o asistentă m-a pus să semnez ceva. Știam că voi fi internată, știam că voi primi medicamente, nu știam cât voi sta acolo, nu știam ce se va întâmpla cu mine. Nu voiam să mă internez, dar am semnat. Eram paralizată de frică atunci, nu mă puteam opune.

Nu știam ce înseamnă să internezi nevoluntar pe cineva, ce presupune din punct de vedere legal. Acum știu ce scrie în lege. Medicul care te vede prima oară spune dacă ai într-adevăr problema cu care ai fost adus de rude. Dacă da, se formează o comisie din alți doi medici psihiatri din spital și un medic de altă specialitate sau un reprezentant al



societății civile. Comisia te examinează și hotărăște dacă e cazul să fii internat sau nu. La „Nifon” sunt doar doi medici, doctorul Ionescu și un tânăr care mai venea uneori la vizită împreună cu el, dar acest tânăr doctor (am auzit de la o pacientă că fusese și el internat, cu ani în urmă, la „Nifon” și că acum devenise învățăcelul doctorului Ionescu) nu se implica în nici o decizie, nu făcea internări, nu stabilea diagnostice și tratamente, doar venea și se uita cum ne băga Ionescu pastilele în gură (la „Nifon”, domnul Ionescu, directorul spitalului, ne dădea cu mâna lui, dimineața, la prânz și seara, medicamentele în gură). Așa că la „Nifon” nici măcar nu sunt condițiile să internezi pe cineva nevoluntar, oricum m-ar fi obligat să semnez, chiar dacă eu aș fi știut legea și aș fi știut că pot să mă opun.

Dar eu nu am avut la cine să apelez, să explic în ce situație mă aflu. Era acolo o stare de vulnerabilitate totală. Dacă doctorul Ionescu ar fi chemat o pacientă în biroul lui și ar fi vrut s-o violeze, cred că putea să o facă, pe el am avut impresia că nu-l verifică nimeni.

Nu mai știu când am aflat diagnosticul pe care l-am primit la Spitalul „Nifon” – „borderline în evoluție”. În prima zi eram așa de speriată, că nu-mi mai amintesc dacă doctorul Ionescu mi-a spus chiar atunci. Dar mi-a prescris Leponex – un medicament foarte scump, costa un milion cutia, pe bază de Clozapin, care se dă la schizofrenie. Am primit și Orfiril și Propanolol, acestea din urmă mai îmblâzesc efectele secundare ale Leponexului, care sunt foarte dure. Domnul doctor Ionescu a studiat Leponexul ani de zile, a scris și cărți, există și un centru de monitorizare a persoanelor care au tratament cu Clozapin, substanța activă din Leponex. El studiază cum reacționează oamenii la tratamentul Leponex.

Ce mă surprinde foarte mult acum, după ce am vorbit cu psihiatri și psihologi, este cum a putut el, dacă știa așa de bine Leponexul, să-mi dea mie acest medicament, chiar dacă eu aș fi avut într-adevăr borderline. Pentru așa ceva nu se dă Leponex, borderline-ul nici măcar nu este o boală psihică, este o tulburare de personalitate. Un psihiatru mi-a spus: „E ca și cum te-a internat pentru răceală și ți-a dat medicamente pentru cancer!”.

Tratamentul cu Leponex se face pentru o perioadă între 3 și 5 ani. În prima fază are efecte foarte agresive și pacientul trebuie ținut sub observație 6 săptămâni. Pe mine m-au ținut mai mult la „Nifon”, m-au ținut 8 săptămâni.

În prima săptămână cu Leponex de două ori am făcut pe mine în timpul somnului. Mama era internată cu mine, în patul de alături, mi-a făcut scandal că nu i-am spus să mă trezească la miezul nopții să mă ducă la baie. În a doua noapte îmi era atât de rău, că nici nu mă puteam deplasa singură, mi-era atât de rău, că nu-mi puteam controla mișcărilor. Eram foarte amețită, trebuia să mă ducă cineva, să mă țin de cineva. Mama m-a târât până la baie. Nu-mi mai aduc aminte cum m-am întors în salon. A doua zi nu mai aveam cartela și banii pe care le ascunsesem în chiloței mai demult, când eram la bunici. „De ce mi-ai luat cartela și banii?”, am întrebat. „Nu ți-am luat nimic”, mi-a zis mama, uitându-se la mine de parcă eram chiar ne bună.

Leponexul dă amețeli foarte puternice, iar noaptea în somn ți se umple perna de salivă, nu mai ai nici un control. Toți pacienții care iau Leponex dorm cu un prosop sub cap, pentru că fac literalmente baltă de salivă în timp ce dorm.

Efectele secundare, adică greață, amețeală, dureri de cap, se mai estompează după câteva luni, dar pe tot timpul tratamentului somnolența, căderile de tensiune, salivarea fără putință de a te controla, constipația (aveam scaun la 3-5 zile) se mențin. Pe tot parcursul tratamentului și chiar după terminarea lui, pacientul trebuie să-și facă analizele, pentru că Leponexul afectează numărul de leucocite, sistemul imunitar este șubrezit,

pacientul devine vulnerabil la orice fel de infecție. Dacă, Doamne ferește, te îmbolnăvești, nici nu te poți trata foarte ușor, deoarece Leponexul reacționează cu mai toate medicamentele.

Domnul doctor Ionescu venea dimineața, la prânz și seara să dea medicamentele. Erai pus să deschizi gura, să ridici limba, ca să vadă dacă le-ai luat. Nu puteai să trișezi. Venea și de multe ori mă întreba ironic cum mai e cu yoga. Urmărea să mă intimideze. Chiar și-a permis într-o dimineață să stea în picioare și să-și așeze un genunchi pe patul meu, mă privea de sus, își exprima o poziție de forță.

La „Nifon” sunt persoane cu probleme speciale, dar în general e liniște. E o zonă frumoasă, cu pădure. Ne plimbam acolo, dar mergeam la bucătărie, să facem prăjituri pentru domnul doctor și pentru asistente. Ca să nu stăm letargici, să avem o activitate. De mai multe ori chiar eu i-am dus farfuria cu prăjituri, de la noi, laboratorul culinar.

Odată mi-am făcut curaj : „Eu nu înțeleg cum un psiholog poate spune că sunt sănătoasă, iar dumneavoastră să spuneți că sunt bolnavă”, i-am zis atunci, gândindu-mă la doctorița Grigorovici. De fapt am greșit, pentru că dumneaei este psihiatru, nu psiholog, dar luam medicamentele acelea... Domnul doctor Ionescu mi-a răspuns : „Psihologii sunt niște impostori”.

Mama a stat cinci săptămâni din opt, cât am fost eu acolo. Mereu aveam discuții. Venea peste tot după mine. Era portar, era zăpadă, era gard înalt, n-aveai unde să fugi. Dar ea tot timpul era după mine și nu mă lăsa să iau legătura cu Mugurel sau cu altcineva dintre prietenii mei. Spunea că ei m-au distrus, că mi-au spălat creierul... Ei m-au îmbolnăvit...

Acolo, toți pacienții aveau dreptul să dea telefon. Eu nu aveam voie. Și nici după ce a plecat mama nu am putut să iau legătura cu nimeni. Nu mai aveam cartelă și telefonul public de afară era sub supravegherea asistentelor, mi-era frică să nu mă vadă și să mă spună.

Încercasem o dată, înainte să plece mama, să vorbesc cu o fată de acolo. Am rugat-o să-l sune cu cartela ei pe Mugurel, dar mama a intrat la bănuiele și ne-a luat pe amândouă la discuții, a amenințat-o că o spune domnului doctor că m-a ajutat pe mine. Fata s-a temut și nu a mai dat telefon, dar asistentele i-au luat și ei cartela a doua, a treia zi, nici ea nu a mai avut voie să sune acasă. Nu puteam să am încredere să cer cuiva să-mi împrumute un pic telefonul mobil, dacă m-ar fi pârât, asistenta-șefă mă rădea.

Chiar dacă aș fi vrut să fug de acolo, era un microbuz care se ducea în oraș cu asistentele, așa că nu puteam decât dacă aș fi luat-o prin pădure... Nu știam locurile, eram în papuci și în halat... Ar fi scris pe mine oricum „spitalul de nebuni”.

Nici după ce s-a externat mama regimul meu nu s-a schimbat prea mult. Singurul avantaj era că puteam să mă plimb prin curte singură. Bani mei erau la asistenta-șefă. Dacă voiam să-mi cumpăr un pachet de biscuiți, îi spuneam asistentei-șefe, care trimitea cu mine o altă asistentă. Ea îmi ținea banii până la chioșc, ea cumpăra pentru mine. Vânzătoarea trimitea un cartonaș pe care scria ce am cumpărat și cât a costat.

La secția de femei, numai eu și fata aceasta care a vrut să mă ajute nu aveam voie să facem cumpărături singure. Eu aveam chiar regim special. Uite, o fată cu schizofrenie catatonică, grav de tot, rămânea încremenită și nu mai vorbea, nu mai auzea pe nimeni, a plecat mai repede decât mine. Ea a stat șase săptămâni, eu am stat opt săptămâni.

L-am întrebat pe doctor ce se petrece dacă nu iau medicamentele pe care mi le-a prescris el : „Dacă îți iei tratamentul ai să poți duce o viață relativ normală, dacă nu-l iei, te-ntorci la MISA și te distrugi”.

Eu am aflat la un moment dat că am diagnosticul „bordeline în evoluție”, nu mai știu cine mi-a spus, domnul doctor Ionescu, mama, o asistentă... Dar fișa medicală nu mi-au arătat-o, deși sunt obligați să o arate pacientului. Scrie în lege, am căutat legea și am citit-o foarte atent. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să am un doctor sau altul. Eu pur și simplu nu contam. Nu m-am uitat niciodată pe fișa mea.

Doar când a venit Compotecras<sup>1</sup> și a cerut-o. M-a chemat domnul doctor: „Prietenii tăi de la MISA fac scandal. A venit domnul polițist din Bârlad să verifice situația, ești de acord să-i arăți fișa ta?”. Doar atunci mi-au dat fișa, dar nu m-au lăsat să o citesc, am văzut în treacăt că scria mare, cu litere de tipar, „MISA” pe fișa medicală, nu am avut timp s-o studiez. Nu am avut încredere în Compotecras să i-o dau, când am văzut că scrie MISA... Mă gândeam că iar îi acuză pe colegii mei, iar îi pisează cu cine știe ce aberații.

Am avut într-o zi o discuție cu una dintre asistente, care m-a luat deoparte și mi-a spus: „Să nu te mai întorci la MISA, că uite ce le-ai făcut părinților tăi, părinții tăi te iubesc, te iubesc și bunicii...”. Eu nu vorbisem cu ea niciodată despre mine, despre yoga, despre cursurile MISA, probabil că citise în fișă<sup>2</sup>.

După prima perioadă groaznică pe care o ai când faci tratament cu Laponex urmează altceva. Dacă nu mănânci, simți că leșini. Nu e foame, e o necesitate a corpului care trebuie să reziste la șocul toxic. Toți pacienții se îngrașă. Am pus pe mine 15 kg, a fost o îngrașare artificială (efectiv a pocnit pielea pe mine, mi-au ieșit vergeturi mari, roșii-vineții, de la genunchi până la solduri am pielea brăzdată de astfel de șanțuri în piele), mai ales că dormeam doisprezece ore pe zi.

De la „Nifon” m-au dus din nou la Asău, la bunici. Tot așa, dormea mama cu mine în pat. Își luase din nou concediu fără plată. Toate lunile astea cât m-au ținut sechestrată și internată în spital, era o stare... Îmi petreceam ziua ca s-o văd că trece, trebuia să rabd ca să se termine.

Atunci am mai trișat cu medicamentele. A fost mare scandal când și-a dat seama. Mă controla tot timpul. Dacă se întâmpla cumva să nu adorm imediat ce mă așezam în pat, iar mă bănuia că nu am luat medicamentele.

Nu i-am mai contrazis pe ai mei. De data asta mai aveam voie să ies un pic în sat, pe la rude, la pâine, la lapte. A durat aproape două luni și jumătate până am strâns 100.000 de lei (din restul de la pâine și banii de înghețată) să pot cumpăra o cartelă. Nu am apucat să-i folosesc, era prea departe telefonul în sat și trebuia să fac rost de cartelă și să reușesc să și vorbesc de la unicul telefon din sat, aflat în centru, unde erau magazinele, târgul, Primăria, Poșta, Poliția, o crâșmă, un biliard, un frizer și dispensarul, fără să mă vadă nimeni. Nu puteam nici să fug, pentru că mama spusese povestea mea la toata lumea și toată lumea mă credea sărită.

Am trimis o plângere la Bârlad, știam de la tata că Mugurel e în proces cu ei și m-am gândit că ar fi ajutat. Am spus că sunt sechestrată de părinții mei. A venit domnul

1. Anghel-Gheorghe Compotecras, polițistul din Bârlad implicat în mușamalizarea lipirii de libertate a Danei Crăescu.
2. Mugurel Atudorei povestește că a fost la Spitalul de Psihiatrie „Nifon” pe 30 iunie 2005 și a discutat cu doctorul Ionescu. De față s-a aflat Pavel Ivanov, prietenul care l-a adus cu mașina. „Am cerut relații despre ea, i-am spus doctorului că am aflat despre internarea ei, l-am luat pe căi ocolite, dar mi-a spus că informațiile sunt confidențiale. Am vrut să aflu despre Dana și am întrebat când consideră dumnealui că un pacient e vindecat. «Criteriul de vindecare nu e integrarea socială», mi-a spus doctorul Ionescu. «Nouăzeci la sută din bolnavii psihici nu sunt tratați corect. În SUA e o mișcare a bolnavilor psihici care nu vor să se trateze, dar eu cred că ar trebuie tratați cu forța.»”

Compotecras, polițistul bârlădean, cu tata, deși nu scrisesem unde sunt sechestrată, de teamă să nu pun în pericol persoana care m-a ajutat. Tatăl meu este vecin și prieten cu un om foarte bogat din Bârlad, comisarul Fânaru, un personaj important din Poliție, care, după cum am aflat ulterior de la Mugurel, chiar a pus bețe în roate investigațiilor care mă priveau. În prima fază, Poliția Bârlad nici nu a vrut să primească plângerile lui Mugurel, iar Mugurel a aflat, de la un polițist, că domnul Fânaru a ordonat: „Fata este de la MISA, părinții și-au luat fata acasă. Nu primiți nimic!”.

A fost un moment dificil, pentru că eu nu mă așteptam ca acea hârtie să parvină părinților mei și nici nu o puteam explica fără să deconspir persoana care m-a ajutat (rudele mele puteau să-i facă mult rău persoanei în cauză). Domnul polițist m-a pus să scriu o nouă declarație, în care am insistat să povestesc exact ce mi s-a petrecut, cum m-au răpit, cum am fost tratată la „Nifon”, am scris că nu am voie să plec de la Asău. Compotecras a fost foarte revoltat că am scris asta. El mi-a dictat să scriu că nu-i voi acționa în judecată pe părinți, să scriu că vreau doar să fiu lăsată în pace și că voi da la facultate, dacă domnul doctor Ionescu îmi permite.

Am insistat, i-am spus polițistului că sunt ținută cu forța de ai mei. „Aici e frumos... și eu aș vrea să stau aici”, mi-a spus Compotecras. „Ai să vezi, ai să te duci la Iași... la facultate, totul o să fie bine”.

La „Nifon”, tata mi-a reproșat că Mugurel a depus plângere de vătămare corporală împotriva lui, a mamei și a fratelui meu. L-au lovit rău când m-au răpit pe mine din fața Stării Civile, iar el nu i-a lovit în nici un fel, am fost acolo, Mugurel are și certificat medical. După ce multă vreme îl rugasem să-mi dea voie să iau cumva legătura cu Mugurel, tata a spus că-i dă un bilețel pe care i l-am scris, dar bilețelul n-a ajuns nicio dată la Mugurel, l-am văzut între hârtiile lui Compotecras când a venit la Asău. Nu știu cum a ajuns la Poliție și de ce trebuia să-l țină Poliția...

În fiecare lună mergeam la „Nifon”, la control. De la trei pastile de Laponex am ajuns la o pastilă și jumătate. La un moment dat, când i-am spus domnului doctor cum se poartă părinții cu mine, a recunoscut că sunt prea autoritari, dar n-a vrut să discute și cu ei despre asta.

După patru luni la bunici, părinții au vrut să plece prin țară, în concediu. Am fost la mânăstiri, i-am vizitat pe nașii mei la Bacău. La un moment dat făcusem rost de niște bani, cadou de la niște rude, aveam chiar și de tren, dar nu am putut să mă mișc deloc, fratele meu era cu mine când am ieșit în oraș, se ținea scai.

Ne-am întors la Bârlad. Aici, mama mi-a cerut banii „împrumut”. Am stat două luni și un pic, în casa părinților. Nu puteam să folosesc telefonul, nu mergea. Nu am avut voie să vorbesc cu nimeni dintre prietenii și colegii yoghini. Chiar dacă aș fi vorbit, i-aș fi cauzat persoanei respective mari probleme. Nu am primit nici o scrisoare, nimic din tot ce mi-a trimis Mugurel în cele nouă luni, ce mi-au trimis alți prieteni. Au fost nu știu câte scrisori, au fost pachete... A fost un număr imens de scrisori și de colete<sup>1</sup>...

În ultima vreme, la Bârlad se mai relaxaseră treburile. Mai ieșeam câteodată din casă, m-a dus tata la bălci, am fost și la o prietenă de-a mea împreună cu mama, au venit la mine două prietene, sigur, nu de la curs... dar nu puteam să merg singură nicăieri, cineva din familie, mama, tata, fratele, vreunul din bunici, tot timpul mă supraveghea.

Înainte să plec la facultate, în Iași, mama m-a pus să jur: „Noi te iubim, te rog jură că nu mai pleci, faci ce vrei tu, dar să nu te mai întorci la MISA”.

1. Mugurel Atudorei spune că a trimis pachete pe adresa din Bârlad, la părinții Danei. În unele pachete a trimis hârtie, plicuri, timbre și pix, pentru ca Dana să poată corespunda cu el. Scrisorile și pachetele se întorceau cu mențiunea „refuz primire”, iar semnătura nu era a Danei.

Am aflat că Mugurel a făcut plângere la Colegiul Medicilor, tata mi-a spus că domnul doctor Ionescu are probleme, să dau o declarație că s-a purtat bine cu mine. Dacă n-aș fi reușit să plec, ai mei m-ar fi obligat să scriu o asemenea declarație.

M-am înscris la Universitatea „Petre Andrei” din Iași, Facultatea de Jurnalism. În primele patru zile de școală tata a stat tot timpul cu mine. După aceea el a plecat la Bârlad. Luni, 10 octombrie 2005, a fost prima zi după nouă luni când eram relativ singură. Era doar fratele meu, și el student la Iași, care avea sarcina să mă supravegheze. În ziua aceea am plecat singură spre școală.

Când am ajuns în oraș, mă uitam mereu în urmă să văd dacă nu sunt urmărită, m-am ascuns, am luat-o pe tot felul de străduțe lăturalnice, de teamă că e iar vreun detectiv particular pe urmele mele. L-am sunat pe Mugurel la București, i-am spus unde sunt, a zis că vine cu o mașină, am stabilit să ne întâlnim la cinci după-amiază. Unchiul la care locuim și fratele meu știau că am plecat la facultate. Am fost și la cursuri, dar m-am dus acasă să mănânc, n-am rămas până la sfârșitul orelor.

Fratele meu m-a verificat, s-a dus la facultate să mă caute, s-a uitat la orar, a văzut că nu sunt, m-am pomenit cu el acasă. Era patru fără douăzeci și mi-era teamă că nu mai am cum să mă întâlnesc cu Mugurel. Până la urmă, fratele meu m-a dus cu mașina la facultate și a plecat. L-am sunat iar pe Mugurel, ca să-i spun să schimbăm locul de întâlnire, să ne vedem pe lângă Mitropolie, unde e multă lume.

Când ne-am întâlnit acolo, întâi ne-am luat de mână și ne-am ascuns în mulțime, abia apoi ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat. Am fugit până la mașina cu care venise Mugurel, mi-era frică să nu ne urmărească cineva. Până n-am trecut de Bârlad, îmi tremura stomacul, am stat culcată pe bancheta din spate, să nu mă vadă cumva cineva dintre cunoscuți.

Când am ajuns în București, n-aveam decât buletinul în buzunar (pe care reușisem să-l iau de la tata într-un moment de neatenție), mapa de la școală și o adeverință că am dat bacul. Am trimis pe cineva cu procură să-mi ia dosarul de la facultatea din Iași, să mă transfer în București. Tatăl meu fusese chiar înaintea acelei persoane și a retras dosarul fără permisiunea mea. L-a văzut omul care venise din partea mea cum a intrat la decanat și a luat actele mele cu aprobarea decanului.

„Dana, ești diabolică, cum ai putut să ne faci așa ceva?”, mi-a reproșat mama, după ce i-am sunat să le spun să nu se îngrijoreze că am plecat din Iași. Am vrut să știe că sunt bine, nu am putut să nu-i anunț ce-i cu mine. Am obținut cu mare greutate certificatul de naștere ca să mă pot căsători. Am de umblat prin oraș, dar mi-e frică să merg singură pe stradă. Nu știu cum am să mă descurc cu facultatea, am absențe, pentru că mie îmi este frică să merg pe stradă.

Din ziua în care am fugit, 10 octombrie, nu am mai luat nici o pastilă. Vreau să spun că fizic nu mă simt grozav. Dereglările menstruale pe care le-am avut la „Nifon” au continuat, am avut ciclul o lună continuu și apoi mi-a revenit menstruația după două săptămâni, am stări de greață, de multe ori nu pot să mănânc sau după ce mănânc vomit spontan... Am vorbit cu un medic, medicamentele mi-au afectat stomacul și ficatul.

Dar cel mai grav este că medicii mi-au interzis să fac copii cel puțin un an de zile de acum înainte, iar dacă eu îmi doresc totuși un copil, oricât de mult timp ar trece de când am încetat tratamentul cu Leponex, [trebuie] să consult neapărat un genetician. Pentru că nu numai eu, dar și copiii pe care îi voi naște pot fi afectați în urma acestui tratament.

Am aproape 22 de ani și abia m-am căsătorit...

### *Hotărârea Comisiei Superioare de Disciplină – Colegiul Medicilor din România*

În luna august 2005, Mugurel Atudorei a înaintat Colegiului Județean al Medicilor Buzău o plângere împotriva doctorului Adrian Ionescu întrucât dispusese internarea Danei Crăescu la Spitalul „Nifon” contrar voinței acesteia și contrar procedurilor și îi aplicase un tratament dăunător. Membrii Comisiei județene și-au apărat colegul.

Contestația lui Atudorei a ajuns la Comisia Superioară de Disciplină a Colegiului Medicilor din România. Cităm din hotărârea Comisiei superioare, adoptată la 20 aprilie 2006 :

Din relatările prezentate reiese existența unei stări conflictuale între familie și pacientă, precum și dezacordul acesteia din urmă față de decizia de a fi internată. În această situație, medicul trebuia să aprecieze starea clinică a pacientei, dar și contextul situațional în care aceasta se afla. Indiferent de decizia luată, medicul trebuie să aibă în vedere în primul rând protecția persoanei cu tulburări psihice [...]. În condițiile acestei legi, când există opoziția bolnavului, dacă medicul apreciază că starea clinică a pacientului prezintă risc iminent pentru sine sau alții sau neinternarea ar putea duce la o deteriorare gravă a stării sale, trebuie instituită internarea nevoluntară [...]. Nu reiese că această măsură a fost inițiată de medic. Pe de altă parte, criteriile unei decizii de internare nu pot fi altele decât cele medicale [...]. Or, la motivele internării în F.O. de la „Nifon” este menționat, printre alte motive (nici unul de intensitatea psihotică care să sugereze decompensarea psihotică a tulburării borderline), „agregă în grupuri informale disculturale” [...].

Tratamentul cu Laponex este ultima alegere a unui tratament antipsihotic în cazul schizofreniei rezistente, una din cele mai dificile condiții din practica psihiatrică. Administrarea de la început a acestui antipsihotic în cazul unei tulburări de personalitate, cum reiese că prezenta Crăescu Dana, este neobișnuită. Laponex poate genera agranolucitoză în 0,5% din cazuri. Medicii care prescriu acest produs trebuie să respecte integral măsurile de siguranță cerute. Or, în acest caz nu am găsit informația dacă tratamentul a fost monitorizat prin efectuarea săptămânală a hemocucogramei [...]. Monitorizarea hemocucogramei este însă totdeauna obligatorie.

Comisia Superioară de Disciplină a aplicat doctorului Ionescu sancțiunea „avertisment”. Doctorii care au salvat onoarea comunității psihiatrice din România se numesc Ioan Beatrice, Gabriel Mihalache, Carmen Sârbu, Jean Ciurca, Tereza Franciuk. Rămâne totuși o întrebare : cum e posibil ca un medic care a participat la sechestrarea unei persoane, abuzând de puterea profesiei, și a supus-o unui tratament cu nefaste efecte fizice și psihice să mai aibă voie să practice medicina ?

Partea a VIII-a

Dreptate și justiție în cazul MISA





## 23. Apărarea MISA

Excesul desfășurării de forțe din 18 martie 2004 și implicarea, într-un asemenea grad, a mass-media, gândite ca un actor auxiliar, totuși important, implicarea directă a Serviciului Român de Informații arată scopul acțiunilor concertate de atunci : distrugerea definitivă a Mișcării. Campania ostilă inițiată chiar la începutul anului 1990 avea mai multe explicații, cu adversități care variau de la caz la caz, fără a fi fost neapărat concertate conform unui plan. Însă, de la mijlocul anilor '90, obiectivul final fusese clar definit : anihilarea „adversarului”. În 2004, scopului i se adăugase un plan vast, elaborat până la detalii.

S-a comentat prea puțin ratarea obiectivului. Deși încercarea de a distruge MISA a implicat aproape toate structurile de ordine ale statului, deși manipularea opiniei publice a reușit să solidarizeze societatea cu actul represiv într-un consens aproape covârșitor, Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut a rezistat. O explicație constă, desigur, în natura a ceea ce unise oamenii în MISA, virtuțile umane ale disciplinei yoga. Nu contează în acest context cât de integral sau cât de fidel sunt urmărite principiile yoghine de Școala deschisă de MISA, cât de autentică sau nu este varianta propagată de către liderul Mișcării, Gregorian Bivolaru. Tot astfel cum în anii '80 mijloacele respingătoare ale Securității nu au ajuns să înfrângă cele câteva zeci de practicanți yoga, nici incredibila energie colectivă mobilizată după 1990 împotriva adepților acestei Școli nu i-a îngenucheat pe yoghini. Faptul probează intensitatea convingerilor pe care le-au asumat adepții, natura comunității generate de Școala MISA, de grup clar distins ca o grupare de conștiință.

Etosul uman care a dat forță adepților la nivel individual a fost prelungit printr-o amplă acțiune colectivă, iar aceasta a constituit cheia pereche a rezistenței. Definirea acțiunilor represive nu a mai putut avea loc în umbră, cum planificaseră opresorii. Adepții yoga au făcut zeci de marșuri, cerând clarificarea celor întâmplare. Au pichetat de zeci de ori parchetele unde victimele erau aduse pentru a juca rolul de infractori. Au întocmit zeci de rapoarte pe care le-au tradus în engleză, în ele au sintetizat fărădelegile la care au fost supuși și le-au trimis organizațiilor pentru drepturile omului (Amnesty International, Comitetul Helsinki Român, Federația Internațională Helsinki, Human Rights without Frontiers), reprezentanțelor străine la București, Parlamentului European și Adunării Parlamentare a Consiliului Europei. Împreună cu Soteria International, organizație daneză pentru promovarea drepturilor de practică spirituală, au obținut audieri la Conferința OSCE<sup>1</sup> și în Parlamentul European<sup>2</sup>. Au făcut CD-uri cu interviuri, declarații, preluări de imagini din presă. Au elaborat filme documentare în mai multe limbi. S-au adresat persoanelor publice, demnitarilor la care au avut acces, unor oameni de cultură, ziariștilor, dintre care tot au rămas câțiva onești sau pur și simplu lucizi. Revista Mișcării, *Yoga Magazin*, în nr. 50 din 2004, a reușit să adune interviuri cu Lucian Georgescu,

1. Conferința OSCE de la București, din 7-8 iunie 2007.

2. Audierea din 11 aprilie 2012.

Andrei Gheorghe, Mihai Coman, Aurora Liiceanu, Cosmin Zidurean ș.a., care, măcar implicit, prin ceea ce au spus și prin însuși actul participării, s-au solidarizat cu victimele<sup>1</sup>.

Centrală în apărarea adeptilor MISA a fost obligarea instituțiilor de justiție ale statului să dea un răspuns agresivilor de care se făceau vinovați jandarmi, procurori, ofițeri ai SRI. Consiliul Național al Audiovizualului, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, Ministerul de Justiție, Comisiile Parlamentare, Președintele României au fost solicitați să ia o poziție, și chiar dacă nu s-au exprimat, au luat act de plângerile celor supuși represiunii. Dar, mai ales, MISA a reușit să determine instanțele de judecată să se pronunțe conform unor proceduri standard, pe care nu aveau cum să le ocolească.

Crearea unei echipe care să se ocupe unitar de asistența celor aduși în fața instanțelor și demararea proceselor împotriva agresorilor a reprezentat un pilon al strategiei de apărare a adeptilor MISA. Apărarea și acuzarea erau strâns legate una de alta. Coordonarea celor două aspecte ale actului de dreptate a asigurat coerența, precizia și poziția ofensivă a actelor juridice. Numărul pieselor – probe, documente etc. – implicate în acțiunile în justiție, uriaș, sute de dosare cu sute de pagini fiecare, dă o sugestie pentru dimensiunea operației în care a fost nevoită și a reușit să se implice MISA<sup>2</sup>.

Toate acțiunile enumerate au putut fi împlinite prin mobilizarea amplă a membrilor Mișcării. Ele au fost posibile datorită faptului că în cadrul comunității MISA s-au adunat artiști fotografi, pictori, jurnaliști sau ex-jurnaliști, specialiști în comunicare, manageri, oameni de știință, avocați și chiar o ex-judecătoare. Prezența ultimilor explică și precizia luărilor de atitudine, patosul indignării care a definit multe din rândurile adresate autorităților publice. Vom reproduce aproape integral, în acest context, Apelul adresat Consiliului Superior al Magistraturii de delegația MISA și dezbătut în ședința CSM din 23 ianuarie 2006, o adevărată sinteză a situației, documentată și probată, pe care o are de soluționat justiția română. Apelul oferă acces la ceea ce am putea numi „vocea MISA”.

---

1. Interviu luat de redactorul-șef Oltea Mutulescu.

2. Acțiunile în justiție (o parte a ansamblului) deschise ca urmare a intervenției forțelor de ordine din 18 martie 2004 au privit cele 81 de victime aflate în ashram-uri sau care au fost luate de pe stradă în acea zi, la care se adaugă alte 7 persoane cărora li s-au încălcat la acea dată drepturile.

## 24. Apelul adresat Consiliului Superior al Magistraturii de delegația MISA

În ultimii doi ani am adresat nenumărate memorii autorităților pentru a reclama aceste abuzuri. În 99% din cazuri, instituțiile cărora ne-am adresat au redirectionat memoriile noastre către CSM sau ne-au îndrumat să ne adresăm CSM-ului. CSM-ul însă nu ne-a dat nici un răspuns concludent, după opinia noastră refuzând să ia în considerare declarațiile noastre privind abuzurile unor procurori asupra noastră.

Știați că la perchezițiile din 18 martie 2004 procurorul Delcea Marian a ordonat ca o practicantă yoga să fie spânzurată cu cătușele de lustră? Știați că un alt procuror a năvălit în baie peste o femeie, a luat-o cu forța dezbrăcată de pe toaletă și a interogat-o brutal timp de 15 minute ținând-o cu pantalonii în vine și cu mâinile la spate, sub amenințarea a cinci jandarmi înarmați, ordonând cameramanului să filmeze scena? Știați că avocatei minorei Mădălina Dumitru nu i s-a permis accesul la aceasta pentru a o asista juridic și chiar a fost lovită cu armele în cap, lucru confirmat de un certificat medico-legal? Știați că procurorii au încercat să „planteze” probe pentru a „dovedi” că yoghinii se droghează? Știați că procurorii participanți la percheziții le-au furat yoghinilor bani, telefoane, bijuterii și alte bunuri?

Știați că procurorii care au condus perchezițiile au refuzat să dea cea mai mică explicație sau să se legitimeze, percheziționând printre altele o casă pentru care nu aveau mandat (au greșit adresa), dar au produs distrugerii majore aceluiași imobil? Știați că aproximativ 20 de cetățeni străini au fost practic sechestrați și au fost supuși perchezițiilor fără a li se pune la dispoziție un translator? [...]

Știați că decizia de reținere a lui Gregorian Bivolaru a fost anunțată la televizor cu mult înainte de a fi formulată în instanță? Știați că în momentul în care s-a dat un mandat de arestare a lui Gregorian Bivolaru pentru o presupusă infracțiune de raport sexual cu o minoră respectiva minoră denunțase deja într-o plângere oficială faptul că a fost brutalizată de procurori, reținută și interogată aproape 18 ore, fără să i se permită accesul la avocat, fără să i se dea să mănânce, fiind supusă unui tir de amenințări și forțată apoi să semneze o declarație dictată?

Știați că 80 de oameni au fost ridicați în 18 martie 2004 pentru a da declarații ca martori, deși au fost tratați ca niște infractori și prezentați opiniei publice ca cei mai periculoși infractori din România? Știați că după aceasta sute de oameni au fost chemați din toată țara pentru a da declarații în care s-au pus mai degrabă întrebări care vizează convingerile spirituale și practica yoga, fără nici o legătură cu obiectul declarat al anchetei? Știați că în dosarele care vizează mișcarea de yoga nu există nici un fel de probe ale acuzațiilor care se aduc yoghinilor, deși sute de oameni au fost supravegheați de SRI de mai bine de 10 ani?

Știați că în continuare practicanții yoga sunt citați pentru a fi audiați, dar citațiile sunt uneori trimise la serviciu, sau sunt contactați telefonic șefii instituțiilor la care lucrează yoghinii, pentru a li se face acestora „atmosferă” la serviciu? Știați că o cantitate impresionantă de bunuri personale confiscate nu au fost nici acum, după aproape doi ani, returnate... ?

[...] cu siguranță ați luat cunoștință de faptul că acțiunea brutală coordonată de procurori în martie 2004 a fost mediatizată într-un mod de-a dreptul obscen, yoghinii fiind acuzați de cele mai abominabile și înspăimântătoare fapte posibile. Sursele judiciare citate de presă au vorbit în martie-aprilie 2004 despre trafic și consum de droguri, prostituție, trafic de carne vie, evaziune fiscală, organizație paramilitară, trafic de arme, s-a vorbit despre 100 de posibile arestări, ca apoi totul să se stingă într-o suspectă tăcere. Imaginea yoghinilor a fost iremediabil afectată, ceea ce a generat un val de discriminări la nivel social.

## 25. Luarea de poziție a Consiliului Superior al Magistraturii

Urmare a Apelului adresat CSM de avocații victimelor și a discuției din ședința din 23 ianuarie 2005, Consiliul Superior al Magistraturii a deliberat și apoi, în ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii ținută două săptămâni mai târziu (7 februarie 2005), a adoptat o Notă. Documentul CSM spune, prin detalii și stil, lucruri esențiale despre cea mai înaltă instituție a Puterii Judecătorești. Orice observații pe marginea ei ar părea suspendate în lipsa textului CSM, care vorbește prin el însuși mai mult decât o poate face orice interpretare. Este ceea ce motivează reproducerea celei mai mari părți a Notei CSM :

Cu privire la solicitarea de a se stabili dacă procedurile judiciare în care este urmărit și judecat Gregorian Bivolaru au fost declanșate la comandă politică arătăm că, din examinarea tuturor circumstanțelor cauzei, nu rezultă indicii care să conducă la concluzia că acuzațiile formulate împotriva acestuia s-au datorat unei comenzi politice.

În opinia Inspecției Judiciare, prin „comandă politică” se înțelege situația în care o persoană este pusă sub acuzație deși nu există indicii temeinice sau probe din care să rezulte presupunerea că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, procedura judiciară fiind declanșată exclusiv ca urmare a intervenției unei persoane din sfera politică.

Însă, așa cum s-a arătat în raportul de inspecție restituit pentru completare, încă din anul 1995, rude ale unor membri MISA au adresat plângeri Comisiilor Parlamentare pentru Drepturile Omului și pentru Siguranța Națională, Apărare și Ordine Publică, Ministerului Sănătății și Familiei, Ministerului Educației și Cercetării, Avocatului Poporului, Bisericii Ortodoxe, Parlamentului, Președintelui României, Ministerului Justiției, Serviciului Român de Informații, Parchetului și organelor de cercetare penală, prin care sesizau cu privire la desfășurarea unor activități ilicite de către respectiva organizație și criticau practicile lui Gregorian Bivolaru și ale celorlalți lideri, solicitând efectuarea de cercetări și interzicerea activității asociației (anexa vol. VII, pag. 1-177). Printre aceste sesizări se află și cea a unui jurnalist, colaborator la ziarul *Ziua*, prin care acesta reclama un incident din 24 august 1995 în care, în încercarea de a efectua un reportaj împreună cu alți doi jurnaliști despre practicile MISA, a fost victima agresiunilor exercitate de membrii organizației, care participau la o întrunire ce se desfășura la Costinești.

În 20 februarie 1997, la sediul redacției ziarului *Ziua* a avut loc o conferință de presă organizată de 17 jurnaliști de la diferite ziare, care a avut ca temă presupusa activitate ilegală desfășurată de MISA, exprimându-se nemulțumirea față de lipsa de reacție a autorităților în raport cu această activitate.

La această conferință au fost invitați să participe și reprezentanți ai Ministerului de Interne, Ministerului Public și Ministerului Sănătății, care, în virtutea competențelor legale, urmau să preia oficial probele ce le vor fi oferite (anexa vol. VII, pag. 177-184).

În aceeași perioadă, pe posturile de televiziune a fost difuzată o înregistrare video ce reda ritualuri cu tentă sexuală, în cadrul unei întruniri MISA de la Sala Palatului.

Toate aceste informații au fost verificate de către organele de cercetare penală în cadrul unor dosare începând din anul 1996. Exemplificăm în acest sens dosarul nr. 500/P/1999 al Parchetului

de pe lângă Curtea de Apel București, în care lideri ai MISA au fost cercetați sub aspectul mai multor infracțiuni contra siguranței statului și la viața sexuală. De asemenea, în dosarul nr. 624/II/2003 al Parchetului de pe lângă Judecătoria sector 3 București în care era cercetată numita Boloaje Luminița, în urma percheziției domiciliare efectuate la imobilul în care locuia, s-a descoperit desfășurarea unor activități de tip „video – chat”, fapt constatat nemijlocit de organele de poliție.

Informațiile astfel obținute au furnizat date suficiente pentru sesizarea din oficiu a organelor de urmărire penală în dosarul nr. 720/P/2003 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București. Rezultă așadar că procedurile judiciare declanșate împotriva lui Gregorian Bivolaru nu au fost determinate de intervenția politicului, ci au avut la bază date și informații adunate de organele judiciare în diverse lucrări penale, unele dintre acestea fiind finalizate, iar altele în curs de derulare. De altfel, aceste aspecte au rezultat și din discuțiile individuale purtate cu procurorii implicați în instrumentarea cauzelor, care, negând orice intervenție de orice fel, și-au manifestat indignarea față de încercarea de a induce opiniei publice ideea că punerea sub acuzare a lui Gregorian Bivolaru ar fi fost declanșată la comandă politică. Mai mult, au arătat că, în ipoteza în care s-ar fi încercat exercitarea unor asemenea presiuni, s-ar fi prevalat de dispozițiile legale în vigoare la acel moment, care le garantau independența.

În ceea ce privește soluțiile dispuse în faza de urmărire penală și posibila influențare a procurorilor de o eventuală presiune politică, aceștia și-au manifestat dezamăgirea față de atitudinea Consiliului Superior al Magistraturii, care le pune la îndoială profesionalismul și buna credință în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Au arătat că, de la declanșarea prezentelor verificări, au simțit cea mai puternică presiune ce s-a exercitat în principal din partea ministrului Justiției, dar și a celor pe care i-au mandatat să le reprezinte interesele în Consiliu.

Aceeași atitudine au manifestat-o, în cadrul discuțiilor purtate cu aceștia, și judecătorii care au pronunțat soluții în cauzele privindu-l pe Gregorian Bivolaru. Judecătorul care a exprimat nemulțumiri a fost doamna Viorica Costiniu și [acestea] sunt referitoare la aducerea dosarului în sala de ședință și la modalitatea în care s-a solicitat completului de judecată, care a dispus trimiterea cauzei pentru soluționarea propunerii de arestare la instanța competentă, înaintarea de îndată a dosarului de urmărire penală la Judecătoria sectorului 5 București. [...]

În ceea ce privește împrejurările în care au fost furnizate mass-media imagini ale înregistrărilor efectuate cu ocazia perchezițiilor domiciliare și pasaje din jurnalul Mădălinei Dumitru, menționăm următoarele :

Așa cum s-a arătat și în raportul inițial, perchezițiile domiciliare au fost efectuate de echipe formate din procuror, polițiști și jandarmi, înregistrarea video fiind asigurată de un specialist din cadrul Ministerului de Interne. La finalizarea perchezițiilor, casetele video ce constatau desfășurarea activității derulate au rămas în posesia specialistului de la Ministerul de Interne în vederea trecerii imaginilor pe casete în format standard, care să poată fi vizionate pe aparatura deținută de Parchet, ulterior fiind predate procurorului.

Din discuțiile purtate cu procurorii care au participat la percheziție și care au coordonat efectuarea acestora a rezultat că respectivele casete au fost predate Parchetului după două trei săptămâni de la efectuarea percheziției, deci după difuzarea imaginilor în mass-media.

În ceea ce privește bunurile ridicate, acestea au fost depozitate într-un imobil aparținând Jandarmeriei Române, iar desigilarea și inventarierea acestora au avut loc în prezența unor martori asistenți și, când a fost posibil, în prezența persoanelor care s-au aflat în imobil la momentul efectuării percheziției.

În aceste condiții, așa cum s-a arătat și în raportul restituit, nu se poate susține că procurorii sunt responsabili de furnizarea unor probe din dosar către mass-media. Dimpotrivă, procurorii care au instrumentat dosarul nr. 720/P/2003 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București au arătat că, în interesul bunei desfășurări a anchetei, au depus toate diligențele pentru păstrarea confidențialității lucrărilor, mergând până la a depune la Biroul Documente Secrete jurnalul Mădălinei Dumitru.

Foarte important de menționat este faptul că, pe parcursul efectuării perchezițiilor, la fiecare imobil au fost prezente și persoane care nu făceau parte din echipele operative și care au filmat neautorizat, din exterior, aspecte de la pătrunderea în imobile.

O dovadă în acest sens o constituie conținutul proceselor-verbale încheiate cu ocazia efectuării perchezițiilor domiciliare la două dintre imobile, în care se reține prezența numiților Cojocaru Costică și respectiv Dunăre Haralambie Dănuț, care aveau asupra lor camere și casete video cu care efectuau înregistrări [...].

De asemenea, după efectuarea perchezițiilor, au fost chemați jurnaliști la locuințele percheziționate, de către cei ce locuiau în imobile, ziariști care au filmat interiorul locuințelor percheziționate.

Mai mult decât atât, așa cum s-a arătat în raportul inițial, și avocații apărării au amplificat evenimentele prin intervențiile lor în mass-media și prin conținutul declarațiilor făcute cu intenția de a denigra și a induce opiniei publice ideea unei cercetări nejustificate și abuzive. În acest sens, facem trimitere, exemplificativ, la declarația avocatului lui Gregorian Bivolaru din cotidianul *Ziarul* din data de 28 aprilie 2004, publicată sub titlul „Avocatul lui Bivolaru face dezvăluri șocante despre presupusa amantă a liderului MISA”, unde se aduce în discuție conținutul jurnalului minorei Mădălina Dumitru [...].

În același ton se situează și conduita membrilor MISA care, uzând de dreptul constituțional al libertății de întrunire, au pichetat Parchetele și instanțele (în prezent și Consiliul Superior al Magistraturii), aducând grave acuze, jigniri și amenințări judecătorilor și procurorilor și făcând chiar încercări de denigrare și obstrucționare a actului de justiție.

În acest sens, pe lângă aspectele prezentate deja în raportul restituit, referitoare la agresionarea polițistului, la instigarea unor persoane vătămate la schimbarea declarațiilor etc., menționăm și încercarea de a discredita autoritățile române, prin înregistrarea pe casete video a unor fapte de violență și agresiune pretinse a fi comise de agenții publici și polițiști asupra unor practicanți yoga din cadrul MISA. În realitate, cu ocazia verificărilor, s-a constatat că persoanele ce purtau uniforme agenților publici și polițiștilor ce se urmărea a fi denigrați nu făceau parte din corpul jandarmilor sau al organelor de poliție, totul fiind de fapt o înscenare, așa cum rezultă din dovezile din anexa III la prezenta lucrare.

La această formă de presiune, este de apreciat atitudinea procurorilor și judecătorilor implicați în soluționarea cauzelor, care, în interesul bunei soluționări a acestora, nu au replicat, care au ales să se abțină de la orice comentarii de natură să pună în discuție aparența de imparțialitate în înfăptuirea actului de justiție. [...]

Așa cum s-a arătat în raportul inițial, respingerea cererii de extrădare a lui Gregorian Bivolaru s-a făcut pe motive politice, iar în aceste condiții, solicitarea ministrului Justiției adresată Consiliului Superior al Magistraturii de a verifica dacă în cauzele în care Gregorian Bivolaru are calitate de parte sunt respectate drepturile și garanțiile unui proces echitabil, adică dispozițiile procesual penale, reprezintă nu numai o încercare de a determina inspectorii ca prin verificările efectuate să înfrângă principiul independenței judecătorilor și procurorilor în înfăptuirea actului de justiție, dar și o încercare de a determina Plenul ca prin hotărârea ce o va adopta să transfere răspunderea în principal în sarcina procurorilor, în scopul satisfacerii interesului ministrului Justiției, acela de a proceda eventual la propunerea de eliberare din funcție a unor procurori cu funcții de conducere. Iar în aceste condiții revolta judecătorilor și procurorilor, cu care s-au purtat discuții, este justificată dacă se are în vedere faptul că, în propria țară, aceștia sunt acuzați de incompetență și grave infracțiuni, găsind însă recunoașterea profesionalismului lor la experții din străinătate.

De asemenea, apreciem că, la luarea hotărârii, trebuie avut în vedere și punctul de vedere al judecătorilor și procurorilor cu care s-au purtat discuții, care au arătat că membrii Consiliului sunt mandatați de către aceștia și orice hotărâre a Plenului referitoare la cariera judecărilor și procurorilor trebuie să fie bine chibzuită, obiectivă, dar mai ales predictibilă, astfel încât să aibă deplină încredere că vor fi apărați ori de câte ori independența, pentru care, din păcate, anumite persoane militează doar formal, le este știrbită.

## Conținutul și semnificația Notei CSM din 7 februarie 2005

MISA solicitase Consiliului Superior al Magistraturii să se pronunțe asupra disfuncțiilor justiției în cazul adeptilor Școlii de yoga, după ce alte instituții ale statului, ca și opinia publică manipulată de actori importanți în societate, puseseră o presiune formidabilă asupra victimelor, le distruseseră imaginea, le aduseseră într-o situație de maximă vulnerabilitate. Într-un astfel de context, magistrații sunt singurii care mai permit dreptății să triumfe. Încălcarea de către procurori a îndatoririlor profesionale sau administrative, fie prin acțiune, fie prin inacțiune, într-un asemenea context, are o gravitate sporită. În cazuri-limită – iar ce li se întâmplase adeptilor MISA reprezenta o situație-limită – reaua-voință ori greșeala erodează demnitatea magistratului și încrederea acordată de societate acestui corp profesional.

În contextul de excepție al acțiunilor împotriva MISA, care pune la încercare demnitatea instituției, Consiliul Superior al Magistraturii s-a prezentat în fața opiniei publice și comunității profesionale cu textul tocmai reprodus. Este relevant să așezi pasajele Notei CSM între judecățile marilor curți constituționale ori ale unor curți supreme precum cele ale Statelor Unite și Germaniei. Limbajul instituțiilor destinate să asigure onoarea actului de justiție au o astfel de reverență în fața principiilor, o astfel de cadență a rosturilor, se ridică atât de limpede deasupra conjuncturilor încât oferă cititorului o autentică experiență a nobleței actului de dreptate. Textul Consiliului Superior al Magistraturii – instituția-garant al independenței justiției și unic reprezentant al autorității judecătorești – poate impresiona la rândul lui : o face printr-un cinism merit să amuțească.

Ca să respingă acuzația de „comandă politică” cu privire la procesele începute împotriva adeptilor MISA, CSM invocă o lungă și dubioasă serie de plângeri : ale rudelor unor membri MISA, a unui jurnalist care s-a prezentat drept victima agresiunilor exercitate de membrii organizației, a 17 jurnaliști nemulțumiți de „lipsa de reacție a autorităților” în ce privește MISA, înregistrările de la spectacolul MISA cu scenariu shivaic de la Sala Palatului și chiar desfășurarea unor activități de tip video-chat de către o persoană care a urmat cursuri MISA. Apoi, reacția mândră a procurorilor care trebuiau cercetați dacă au făcut sau nu abuzuri.

Or, tocmai această listă demonstrează încă o dată imposibilitatea actorilor judiciari de a explica măsurile luate împotriva practicantilor yoga. Falsele argumente au fost asumate chiar de către CSM. Plângerile rudelor unor membri MISA exprimau dezacordul unor oameni față de felul de viață al celor apropiați, poate de înțeles uman, însă fără nici o relevanță juridică. Antecedentele jurnaliștilor invocați sugerează că nemulțumirile lor sunt mai curând o continuare a hărțuirii MISA : o probează chiar textele lor. În raport cu care Constituție, cu care legi și care realități contextuale incriminează CSM spectacole shivaice și video-chaturi ? Dacă cineva putea să se aștepte la apariția unor astfel de idei în dispozițiile unui procuror lipsit „întâmplător” de profesionalism, „pierdut” printre magistrați, emiterea lor de însuși Plenul CSM violentează însăși ideea de justiție. Faptele luate ca argument al legitimității de CSM sunt tocmai cele care acuză.

Consiliul Superior al Magistraturii legitimează brutalitatea atacului trupelor speciale din 18 martie 2004 susținând că procurorii „s-au temut” de reacțiile yoghinilor. Totul arată că autoritățile – incluzând Serviciul Român de Informații – cunoșteau amănunțit cine se afla în locuințe, vizitatorii potențiali, atmosfera care plutea în comunitatea de yoghini. Autoritățile urmau „să se lupte” cu tineri și tinere complet inofensivi, cunoscuți mai ales prin faptul că le repugnă violența. Imaginile aflate la dispoziția membrilor CSM, ale luptătorilor cu cagule ținând arme îndreptate împotriva unor tinere aproape goale, înfricoșate, acuză prin ele înseși absurditatea interpretării date de CSM.



În timpul perchezițiilor, insistă autorii Raportului asupra acestei interpretări, s-ar fi găsit obiecte ce ar fi putut fi folosite pentru autoapărare. Astfel s-ar explica percheziția din locuința lui Gregorian Bivolaru, desfășurată în timp ce el lipsea de acasă întrucât fusese chemat la circa de Poliție: „Pătrunderea în forță în imobil a fost determinată de temerea justificată a unui răspuns violent la acțiunea organizată”. Care putea fi răspunsul violent al unui obiect când persoana absentă de acasă? Cum se poate judeca faptul că CSM asumă un raționament atât de ilotic?

Cerându-i-se să explice încălcarea procedurilor, CSM susține în Nota sa că declararea, de către un procuror, a faptului „că nu a putut să respecte procedurile” îl exonerează pe acesta de responsabilitate. Deși Raportul recunoaște existența a 13 mandate de percheziție eliberate de judecător pentru imobile și a unuia pentru un autovehicul, în condițiile în care s-au efectuat inițial cel puțin 16 percheziții în ashram-uri și au avut loc mai multe intervenții în mașinile personale, CSM afirmă legalitatea perchezițiilor.

Adeptii MISA au cerut CSM să tragă la răspundere magistratii vinovați de transmiterea către presă a filmelor făcute de cameramanii aduși de forțele de intervenție. Consiliul Superior al Magistraturii afirmă, pur și simplu, că imaginile filmate la percheziții au ajuns la presă prin intermediul membrilor MISA care ar fi filmat evenimentele la fața locului. Evidența este că nici un membru MISA nu ar fi putut face nici cel mai mic gest, în acele condiții. Orice persoană necunoscută nu doar din imobilele atacate, dar și din apropiere a fost brutalizată, legitimată și reținută ori alungată. Dacă prin absurd astfel de filme ar fi ajuns până la adepty, ei nu ar fi avut motive să le trimită presei.

Urmând aceeași logică, CSM a acuzat-o pe avocata Mădălinei Dumitru că ar fi dat presei jurnalul minorei. Or, jurnalul era confiscat de procurori în dimineața zilei de 18 martie 2004, unde a rămas până în prezent. Era imposibil ca acest jurnal să fie luat din depozitul Parchetului pentru a fi transmis presei.

Și mai șocantă – dacă este posibil – pare argumentarea CSM privind cele întâmplate la data de 1 aprilie 2004. Atunci, circa 100 de yoghini s-au adunat la sediul INML pentru a cere eliberarea Mădălinei Dumitru, adusă cu forța. Jandarmii îi împrăstiaseră cu violență, victimele putând prezenta imagini cu probele brutalității. Consiliul Superior al Magistraturii a răspuns afirmând că „persoanele ce purtau uniforme ale agenților publici și polițiștilor ce se urmărea a fi denigrați nu făceau parte din corpul jandarmilor sau al organelor de poliție, totul fiind de fapt o înscenare”. O înscenare a MISA în condițiile în care aducerea minorei la INML și derularea evenimentelor nu aveau cum să fie imaginat de cineva din afara Parchetului! Yoghinii ar fi înscenat totul, venind îmbrăcați în polițiști și bătându-și propriii colegi pentru a discredita autoritățile române.

Ca probă, CSM a invocat un film umoristic realizat cu ani înaintea evenimentelor din martie 2004 de o trupă de actori yoghini unde apar actori în costum de polițist. Numai că aceștia apar în scenetă fără însemne oficiale, prezente, evident, pe uniforme ale jandarmilor din filmarea de la INML.

Unul dintre punctele sesizate de victime privește nerestituirea bunurilor și valorilor ridicate cu ocazia perchezițiilor. Consiliul Superior al Magistraturii susține contrariul, deși verificarea celor afirmate cerea doar punerea unei întrebări Parchetului. Susținerea CSM a fost contrazisă, în anii următori, nu doar de continuele reclamații ale victimelor, ci și de returnarea unora dintre obiectele confiscate.

Disprețul, tenta provocatoare și cinismul domină și referirile din Nota CSM la poziția luată de noul ministru de Justiție, Monica Macovei. Aceasta s-a aflat în anul 2005 în fața unei probleme lăsate în spate de puterea politică anterioară. Fosta membră a organizației neguvernamentale care investigase și condamnase acțiunea autorităților împotriva MISA nu putea lupta împotriva capitalului simbolic care o ajutase să ajungă în înalta

funcție raliindu-se la poziția CSM<sup>1</sup>. Cum procedurile de extrădare ce-l priveau pe Gregorian Bivolaru erau semnate la Ministerul de Justiție, solicitarea verificării măsurilor luate de magistrați împotriva liderului MISA intra în atribuțiile specifice. În plus, reprezenta o condiție minimă de autoprotecție față de consecințele greșelilor făcute de predecesori. „Indignarea judecătorilor și procurorilor” pentru faptul de a li se fi pus la îndoială, în propria țară, competența și respectarea legii, motivându-se profesionalismul judecătorilor Curții Supreme de Justiție a Suediei, aparținerea unei retorici teatrale<sup>2</sup>. Gesticulația autoprotectoare a magistraților era până la un punct de înțeles. Însă ralierea CSM la atitudinea magistraților răspunzători pentru încălcări flagrante ale legilor năruia însăși speranța de a se mai face dreptate.

Consiliul Superior al Magistraturii a justificat brutalitatea intervenției jandarmilor chemați de Parchet, nerespectarea procedurilor, supunerea acuzaților de către organele de cercetare la acțiuni de defăimare în fața opiniei publice, dând explicații fără suport ori unele atât de absurde încât sugerează fie o atitudine provocatoare, fie una disprețuitoare, fie ambele. Prin Nota sa, Consiliul Superior al Magistraturii a demonstrat un neobișnuit cinism, în stare să transforme independența justiției într-un arbitrar al puterii cu consecințe monstruoase<sup>3</sup>.

Poziția CSM era decisivă și pentru viitor, pentru modul în care justiția română era chemată să rezolve cazurile de încălcare a legii de către procurori și judecători în cazul adeptilor MISA. Prin apărarea magistraților responsabili și, în particular, prin caracterul sfidător al argumentelor, CSM a trasat, practic, regulile de conduită pentru toți ceilalți procurori și judecători care erau ori urmau să intervină în cauză. O asemenea atitudine a instituției care se află în fruntea comunității magistraților din România a fost echivalentă, în cazul victimelor, cu o negare de dreptate. Nota Consiliului Superior al Magistraturii era suficientă pentru ca adeptii MISA să se adreseze direct Curții Europene a Drepturilor Omului, fără să aștepte verdictul instanțelor din țară. Cum ar putea judecătorii să judece numai după propria conștiință procesele adeptilor MISA după ce instituția de care depinde cariera lor a putut să-și pună semnătura pe o notă atât de sfidătoare față de principiile de justiție<sup>4</sup>? Faptul că magistrata Daniela Czika de la Tribunalul Sibiu a urmat la 23 aprilie 2010, în procesul în care erau inculpați Gregorian Bivolaru, Farkas Zsolt și Mirona Farcași, o judecată independentă, iar colegele Monica Felicia Farcas și Sanda Trif au repetat atitudinea pune în relief exemple umane care nu contrazic semnificația notei din 7 februarie 2005.

1. În 2004, când s-au derulat cele mai brutale acțiuni împotriva adeptilor MISA, Monica Macovei, care avea să devină ministrul Justiției în 2005, era încă președintă a Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki, organizația care a elaborat principalele rapoarte privitoare la „cazul MISA”. Deși Monica Macovei lucra în acea perioadă la Strasbourg și nu era implicată în investigațiile APADOR-CH în cazul MISA, ea trebuise să-și asume, ca președintă, concluziile asociației.
2. Iată comentariile lui Cristian Părvulescu și Monica Macovei în această chestiune la emisiunea „Știrea zilei”, 10 ianuarie 2006, *Antena 3*: Cristian Părvulescu: „Trebuie să înțelegem că un stat care respectă drepturile omului și care funcționează pe baza regulilor statului de drept de câteva sute de ani, un stat în care funcționează, spre exemplu, accesul liber la informații publice de câteva sute de ani, este un stat care încearcă să protejeze toți cetățenii lumii care sunt în primejdie de a fi persecutați în statele lor”. Monica Macovei (atunci ministrul Justiției): „Standardele lor sunt mult mai înalte. Adică, vă dați seama, asta vrea să spună!”.
3. Investigația noastră a dorit să evite pe cât posibil calificativele acuzatoare în favoarea termenilor descriptivi. Referirea, în aceste pasaje, la „cinismul” CSM a fost determinată de nevoia descrierii sintetice și a adecvării. Nu am găsit nici un termen neutru care să poată înlocui impresia de „cinism afișat” al Notei CSM făcute publice la 7 februarie 2005.
4. Păstrând proporțiile, este relevantă condamnarea Turciei de către Marea Cameră a CEDO în cauza *Öcalan c. Turcia*, la 5 mai 2005, pentru încălcarea art. 6 (1) privind dreptul la un proces corect întrucât acuzatul nu se bucurase de un tribunal independent și corect.

## 26. Purtarea magistraților

Unele dintre victimele desfășurării de forțe din 18 martie 2004 și-au închipuit că atacatorii erau „hoți”, „tâlhari” etc. Aceste cuvinte definesc situația pe care o putem numi, din generozitate, „bizară” că niște oameni înarmați intră peste tine fără să spună ce și pe cine reprezintă, te amenință, îți iau bunurile fără a le înregistra sau înregistrându-le parțial, te sechestrează, te ridică împotriva voinței tale și te duc cu forța. Puteau fi oricine. Reluăm doar comentariul fotografului francez Pierre Crie, și pentru că exprimă mentalitatea unui om care trăiește într-o democrație de mult timp funcțională :

În jurul orei 3, toți cei care ne aflam în clădire am fost îmbrânziți către dubele poliției și duși undeva către centrul orașului, pentru interogatorii. În clădirea Parchetului, o clădire înaltă de câteva etaje, am rămas aproximativ până în jurul orei 9 seara. Atunci a devenit pentru mine evident că am fost vandalizați chiar de autorități. Întrucât ne aflam în clădirea oficială a Parchetului, înseamnă că nu erau bandiți mascați în oameni ai legii, ci chiar autoritățile române.

Numele infracțiunilor de care sunt responsabili autorii actelor enumerate mai sus apare în lista avocaților MISA : violare de domiciliu, amenințare, divulgarea secretului profesional, furt calificat, tâlhărie, distrugere, abuz în serviciu contra persoanei, abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, purtare abuzivă, încercarea de a determina mărturia mincinoasă, arestare, reținere nelegală, cercetare abuzivă, tortură. Rămâne ca instanțele să judece reclamațiile primite pe baza probelor avute la dispoziție. Până în anul 2013, majoritatea victimelor pierduseră în procedurile interne și se adresaseră Curții de la Strasbourg contra statului român. Soluționarea plângerilor va lua ani de zile.

Putem verifica de pe acum actele procurorilor și judecătorilor care vorbesc despre măsura în care aceștia au respectat principiile de independență, profesionalism și bună-credință pe care le-au invocat cu emfază magistrații români reclamați la CSM. Actele emise de cele două categorii de magistrați trebuie analizate împreună, în ciuda diferențelor de statut : plângerile urcă de la procurori la judecători. Toate plângerile depuse la Parchet de victimele MISA judecate până la începutul anului 2013 au primit decizia de neîncepere a urmăririi penale.

Totuși, ce s-a întâmplat până acum în desfășurarea acțiunilor împotriva MISA indică o asimetrie în privința responsabilității procurorilor și judecătorilor, scoasă la lumină de scrisoarea adresată de europarlamentara Renate Weber vicepreședintei Mecanismului de Cooperare și Verificare, Viviane Reding. „În opinia mea”, scrie fosta co-președintă a Comitetului Helsinki, „de la înființarea sa, CSM a fost conceput greșit, aducând împreună judecătorii și procurorii, doar pentru că ambele categorii sunt magistrați”<sup>1</sup>. O astfel

---

1. Informare despre CSM și abuzurile DNA, *Lumea Justiției*, 3 martie 2013, <http://www.luju.ro/international/ue/informare-despre-csm-si-abuzurile-dna-renate-weber-ii-cere-viviane-reding-sa>

de construcție, care se regăsește și în alte țări europene, este neadecvată în România întrucât, „în timpul comunismului, procurorii serveau regimul înaintea legii și aproape niciodată oamenii. Ei erau cei mai puternici din sistem, nu doar pentru că interpretau și implementau legea așa cum doreau, deseori inventând infracțiuni sau amenințând avocații care îndrăzneau să-și apere clienții, ci și pentru că de foarte multe ori dictau deciziile pe care judecătorii trebuiau să le pronunțe și întreprindeau diferite acțiuni împotriva judecătorilor care îndrăzneau să nu se supună”.

Renate Weber acuză poziția de putere a procurorilor în sistemul de justiție românesc, fapt care nu asigură calitatea și, cu atât mai puțin, independența lui. Alegerea în anul 2013 ca președintă a CSM a unei procursoare, Oana Schmidt-Hăineală, „un lucru nefiresc și nelalocul lui”<sup>1</sup>, confirmă ideile scrisorii și dificultatea de a pune capăt actelor de ilegalitate care au intervenit în cazul MISA.

## Exemple

Întrucât nu avem la dispoziție spațiu pentru a analiza ansamblul actelor efectuate de procurori și judecători în cauzele pe care le-au tratat și care implicau petenți practicanți yoga, ne vom opri la câteva exemple ilustrative. Precaritatea lor sub aspectul atitudinii și al gândirii juridice explică de ce raționamentele prezentate nu se pot bucura de respectul datorat actelor emise de un magistrat.

### *Plângerea Danei Crăescu. Opiniile prim-procursoarei Rodica Fântână*

Revenim la opiniile prim-procursoarei Rodica Fântână și rezoluția acesteia din 23 mai 2005, la plângerea formulată de Mugurel Atudorei împreună cu Asociația pentru Apărarea Libertăților Publice împotriva soluției de neîncepere a urmăririi penale împotriva lui Dan Crăescu, Marian Crăescu și Radu Crăescu, acuzați de lipsirea de libertate a Danei Crăescu. Prim-procursoarea reia tema că victima, în vârstă de 21 de ani, abandonase în anul 2003 cursurile universitare și încetase legăturile cu familia, care intrase în panică și sesizase organele statului. Amintește faptul că în urma scandalului mediatic mama Danei Crăescu a făcut declarații privitoare la fiica sa la mai multe posturi de televiziune. Ea recunoaște reținerea acesteia, în ziua de 19 ianuarie 2005, de către cei trei membri ai familiei, în momentul în care venise la Bârlad însoțită de către Mugurel Atudorei pentru ridicarea certificatului de naștere. Notează și internarea ei în diverse unități spitalicești și ținerea ei o perioadă de timp la bunică. Rodica Fântână reproduce opiniile părinților privind stilul de viață al fetei lor și folosește pentru urcarea fetei cu forța în mașină, act prin excelență al lipsirii de libertate, formularea eufemistică: „Datorită țipetelor, mama și fiica au urcat în mașină, plecând cu toții”.

-spuna-de-ce-comisia-europeana-a-tacut-in-cazul-conflictului-din-csm-si-a-abuzului-comis-impotriva-judecatorilor-dumbrava-si-neacsu-weber-ii-aminteste-comisarului-european-pentru.

1. „Alegerea procursoarei Oana Schmidt Hăineală în fruntea CSM provoacă reacția Asociației Magistratilor: «Un lucru nefiresc și nelalocul lui»”, *A.M. Press*, 5 ianuarie 2013, <http://ampress.ro/stiri/alegerea-procursoarei-oana-schmidt-haineala-in-fruntea-csm-provoaca-reactia-asociatiei-magistratilor-un-lucru-nefiresc-si-nelalocul-lui/>.

A urmat interpretarea faptelor. Mai întâi, prim-procuroarea Rodica Fântână argumentează neaudierea Danei Crăescu, tocmai a victimei, prin faptul că aceasta se afla sub medicație psihotropă. Or, situația prin care trecea tânăra cerea cu atât mai mult pregătirea condițiilor pentru audiere.

Apoi, magistrata afirmă că privarea de libertate este infracțiune doar dacă este ilegală. Un cunoscător ar putea corela enunțul cu prevederea art. 5, alin. 1, al Convenției europene a drepturilor omului, care permite restrângerea dreptului la libertate și siguranță personală în câteva condiții. Prim-procuroarea nu pare să ia act de reglementarea Convenției, ci aduce argumente de cu totul altă natură. Ea asumă șocantele opinii, „admirate” într-un capitol anterior, că „este moral să considerăm că părinții au privat-o pe fiica lor de libertate atâta timp cât aceștia au văzut condițiile în care trăia aceasta”; și că „numitul Atudorei Mugurel Calistrat este mult mai în vârstă decât numita Crăescu Dana (16 ani diferență) și nu s-a putut dovedi că este logodnicul acesteia. În sfârșit, în contextul în care părinții au văzut la televizor și au aflat din presă ceea ce se întâmpla la sediile MISA cu persoanele de sex feminin și de vârstă tânără, a fost firesc ca, *pe toate căile*, să-și aducă fiica acasă... (subl.n.)”. Ca urmare, prim-procuroarea Rodica Fântână a respins plângerea.

Este greu de distins în argumentația de mai sus unde se termină absența bunei-credințe și unde începe lipsa de profesionalism. Prim-procuroarea confundă, întâi și-ntâi, legalitatea cu moralitatea. Apoi, legitimarea intervenției părinților prin diferența de vârstă dintre Dana Crăescu și Mugurel Atudorei nu doar că reprezintă un abuz, ci este rizibilă, mai ales în contextul moravurilor din societatea românească. Iar ultima susținere, că părinții puteau folosi *toate căile* pentru a-și aduce fata acasă, sfidează însăși ideea că putem face distincție între mijloace legale și ilegale.

Petenții au acuzat-o pe Rodica Fântână de abuz în serviciu și au făcut plângere. Pentru orice autoritate responsabilă, rezoluția prim-procuroarei crea nu doar o problemă de natură penală, ci și una de compatibilitate cu exigențele meseriei de procuror: aceasta acoperea un act flagrant de lipsire de libertate după ce recunoscuse faptele. Totuși, magistratul la care a ajuns plângerea a considerat că nu e nimic de reținut în soluția Colegei sale și a hotărât, și în acest caz, NUP-ul (neînceperea urmăririi penale). Întrucât, probabil, nu-și putea asuma ideile ajuridice ale prim-procuroarei Rodica Fântână, decizia s-a redus, în afara descrierii cazului, la o aserțiune lipsită complet de argumentare.

În aceste condiții, Dana – acum Dana Atudorei, fostă Crăescu –, reprezentată de avocata Adina Solomon, a depus Înaltei Curți de Casație și Justiție o cerere de admitere a plângerii inițiale, desființare a rezoluției anterioare și reluarea cercetării penale a procurorilor Rodica Fântână și Nicolae Curea pentru abuz în serviciu. Cererea a fost respinsă.

### *NUP-ul procuroarei Elena Iordache*

Un număr de 22 de adepți MISA i-au reclamat pe procurorii Delcea Marian și George Bălan pentru interogatorii calificate de către ei drept „presiuni prin care li se cerea să facă declarații incriminatoare”, împiedicarea accesului la telefoane în perioada consultării dosarelor, postarea rechizitoriului pe Internet, neprezentarea materialului de urmărire penală, atitudini care „au bulversat, tulburat, confuzat și șocat”, hărțuiri, tratamente amenințătoare și umilitoare în timpul perchezițiilor însoțite de jandarmi. Prin rezoluția din 7 august 2008, procuroarea Elena Iordache din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât neînceperea urmăririi penale împotriva celor doi

magistrați. Nu rezultatul investigației în sine este relevant pentru analist, căci evaluarea nu poate fi făcută din exterior, doar pe baza alegațiilor, ci presupune mijloacele specifice aflate la dispoziția Parchetului. Ca și în cazul anterior, „argumentele” proprii oferă radiografia mentalității și profesionalismului magistratei. După ce insistă asupra nevoii de operativitate și mobilitate a organelor de urmărire penală și pe caracterul secret al multora din fazele cercetării, procurorul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție notează :

Procesul penal – analizat în cele două faze ale sale (urmărirea și judecata) – trebuie să se desfășoare într-o atmosferă de solemnitate, care – percepută subiectiv – poate fi considerată constrângere.

De asemenea, unele mijloace de probă prin natura lor au un caracter oarecum dur, însă chiar și așa desfășurarea lor are loc cu respectarea drepturilor și garanțiilor procesuale (așa cum este cazul percheziției). Ori [sic!], în raport cu aceste câteva aspecte prezentate și care sunt de esența procesului penal, plângerile persoanelor sus menționate (în sensul că nu au avut acces la telefon pe parcursul audierilor, că perchezițiile efectuate au fost resimțite ca acte de hărțuire etc.) nu reprezintă nicicum acte „abuzive” ale magistraților procurori.

Acestea au fost desfășurate conform dispozițiilor procedurale, aplicându-se noțiunile de criminalistică din punct de vedere tactic.

Procurorul Elena Iordache avea ca orientare în investigația sa Statutul judecătorilor și procurorilor. Conform acestuia, activitatea exercitată *în interesul justiției* e incompatibilă cu reaua-credință și grava neglijență<sup>1</sup> și cu încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabili<sup>2</sup>. Principiul independenței magistraților, pe care îl asumă implicit când vorbește despre libertatea de organizare a investigațiilor de către Delcea Marian și Bălan George, exprimă cerința ca procurorul să acționeze în interesul public al efectuării justiției și al apărării intereselor generale ale societății<sup>3</sup>. Procurorii au obligația să-și subordoneze comportamentul exigențelor îndatoririlor profesionale și normelor deontologice ale profesiei<sup>4</sup>; chiar și o îndoială legitimă asupra felului în care acționează pune în discuție independența lor<sup>5</sup>.

Or, încălcările de procedură în cazurile analizate erau evidente și pentru o persoană care are doar o minimă pregătire juridică. În schimb, procurorul Elena Iordănescu, ce pare să nu conteste constrângerile reclamate, stabilește că acestea nu au fost percepute corespunzător, *ca acte de solemnitate* (!). Duritatea mijloacelor de probă nu ar afecta – se pare că din principiu, de vreme ce nu au fost făcute circumstanțieri – drepturile procesuale. Resimțirea perchezițiilor ca acte de hărțuire nu ar ridica preocupări asupra naturii lor abuzive, căci ar fi fost, consideră domnia sa, o aplicare *tactică* a dispozițiilor procedurale.

1. Conform art. 96 (2), Legea nr. 303/2004.

2. Conform art. 97 (1), Legea nr. 303/2004.

3. Acesta este etalonul *procurorului diligent*, în conformitate cu poziția Comisiei de disciplină pentru procurori din cadrul CSM, care a stabilit că *grava neglijență* la care face referire Statutul judecătorilor și procurorilor corespunde *culpei lata*: aprecierea acestei vinovății are la bază criteriile profesionale și deontologice invocate mai sus.

4. Tamara Manea, „Aspecte din practica Consiliului Superior al Magistraturii în legătură cu răspunderea disciplinară a procurorilor pentru exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune”, *Dreptul*, Anul XVIII, nr. 4, 2007, p. 129.

5. Este perspectiva Convenției Europene a Drepturilor Omului: vezi cauzele *Belilos c. Elveția*, *Sramek c. Austria* și *Campbell and Fell c. Regatul Unit*.

O singură reținere în rezoluția nr. 966/P/2007 : „Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului”. Nu s-a cerut punerea lor pe spatele reclamantilor.

## Episodul Dan Voinea

Mai mulți dintre autorii violărilor de domiciliu, amenințărilor, tâlhăriilor, distrugerilor, purtării abuzive, reținerilor nelegale, cercetării abuzive etc. din 18 martie și 1 aprilie 2004 aveau statut militar. Acest lucru a făcut ca reclamațiile, având la bază probe solide, să ajungă pe masa Parchetului militar condus, în acel moment, de generalul Dan Voinea.

Or, Dan Voinea este o personalitate neobișnuită, impredictibilă pentru sistem, între procurorii români. A devenit o persoană publică ca autor al rechizitoriului pe baza căruia Elena și Nicolae Ceaușescu au fost condamnați la moarte și executați. A finalizat dosarul morților Timișoarei<sup>1</sup>. În primele luni după revoluție a investigat cauzele morții lui Gheorghe Ursu. Rezultatele se îndreptau spre final când i-a fost luat dosarul<sup>2</sup>. Dan Voinea a instrumentat importante dosare postdecembriste, cel al mineriadei din 13-15 iunie 1990 și cel al Revoluției din decembrie 1989. După inculparea lui Ion Iliescu, i-au fost luate cauzele<sup>3</sup>. Începând cu luna aprilie 2006 până în octombrie 2007, a deținut funcția de procuror militar șef adjunct al Secției Parchetelor Militare, din cadrul Parchetului General, și interimatul șefiei Parchetelor Militare. Din această poziție, a anchetat plângerile susținute de cele circa 200 de victime și MISA împotriva persoanelor cu statut militar participante la represiune.

Generalul Dan Voinea a redeschis ancheta, după ce subordonatul său pusese vestitul NUP (neînceperea urmăririi penale) peste acțiunile deschise de victime. A început urmărirea penală *in rem*, pentru a putea solicita expertize, face percheziții, accesa datele de stare civilă etc. Au fost audiate părțile vătămate. Au urmat audierile unor jandarmi, au fost identificate cadrele de Poliție. A dovedit că persoanele implicate în represiune aparțineau Serviciului Român de Informații, Ministerului de Interne, Institutului Medico-Legal, Parchetului. În cuvintele procurorului, „principalul supraveghetor al Mișcării MISA, principalul coordonator al milițienilor și jandarmilor și chiar al procurorului erau cei care aparțineau Serviciului Român de Informații, de fapt care proveneau din fosta Securitate”<sup>4</sup>. În interviul dat după ce a fost scos din funcție, a continuat să invoce legătura dintre actualii strategii ai atacurilor împotriva MISA și cadrele fostului regim : „Acești ofițeri au continuat să-și facă treaba la fel ca și înainte de '89, deci nu i-a deranjat nimeni,

1. Vlad Teodorescu, Horia Tabacu, „Generalul Voinea : Lui Iliescu i s-a făcut rău când a văzut dovezile”, 22 decembrie 2012, <http://www.evz.ro/detalii/stiri/generalul-voinea-lui-iliescu-i-s-a-facut-rau-cand-a-vazut-dovezile-video-1016836.html>.
2. Totuși, dovezile obținute în 1990 au putut fi valorificate peste ani, în procesele deschise de către fiul celui ucis în temnița Securității, Andrei Ursu.
3. Este un paradox ca șefa Ministerului Public, Laura Kövesi, să fi cerut în toamna anului 2008 revocarea lui Dan Voinea din funcția de adjunct al șefului Secției Parchetelor Militare pentru nefinalizarea dosarelor revoluției și mineriadelor. Dosarul mineriadei i se repartizase de-abia în anul 2005. Rezoluția de urmărire penală pe care o semnase împotriva mai multor responsabili ai crimelor din timpul revoluției a fost anulată împotriva prevederilor legale. Este semnificativă pentru culisele istoriei noastre postdecembriste mobilizarea organizațiilor de revoluționari, s-ar zice, cei mai interesați, împotriva lui Dan Voinea.
4. Interviul luat de Mihaela Feraru lui Dan Voinea la 24 februarie 2011, pentru postul de televiziune AXA Tv Transilvania.

au continuat să investigheze aceleași dosare care le-au construit tot ei înainte de '89 împotriva acelorași persoane”.

Dan Voinea și echipa cu care lucra au fost atenționați de persoane din conducerea Ministerului Justiției și a Parchetului General asupra direcției pe care o lua ancheta. Ulterior, a fost declanșată o cercetare disciplinară împotriva lui. În final, a trebuit să părăsească instituția. În ciuda faptului că s-a ocupat o perioadă relativ scurtă de dosarul MISA, a reușit să obțină rezultate esențiale : în urma anchetei sale, putem astăzi să citim mărturiile jandarmilor, probe palpabile ale caracterului arbitrar, cu rol de scenariu, al atacurilor din 18 martie 2004.

Dan Voinea a pus accentul pe natura politică a „cazului MISA” : „el face parte [...] din marile dosare care privesc victimele comunismului. Sunt foarte multe probe în acest sens. Nu poate fi despărțit de celelalte dosare. [...] E clar că membrii MISA au fost tot timpul urmăriți, așa demonstrează toate lucrările de filaj, de cercetare, de supraveghere întocmite de Securitate. [...] De fapt represiunea împotriva MISA a fost o replică, dacă vreți, a represiunii făcute împotriva mișcării yoga”.

Este singura voce din cadrului aparatului de ordine care a asumat gravele fapte din cazul MISA.

La 19 februarie 2008, după ce „scăpase” de generalul Dan Voinea, Secția Parchetelor Militare a adoptat rezoluția de clasare a plângerilor privitoare la cadrele militare care acționaseră la 18 martie 2004. Apreciind rezoluția drept netemeinică și nelegală, MISA (la care se adăugase APADOR-CH) a adresat o nouă plângere în care critica actul Parchetelor Militare cu argumentele :

- s-a efectuat urmărirea penală fără ca aceasta să înceapă cu privire la o anumită persoană ;
- cu privire la alte persoane (procurori, judecători, polițiști) implicate în săvârșirea infracțiunilor sesizate au fost adoptate, separat, soluții de netrimitere în judecată ;
- rezoluția a fost dispusă de un magistrat militar cu grad inferior persoanelor cercetate ;
- anchetatorul nu și-a exercitat rolul activ, nu a identificat și audiat, nu a coroborat și nu a interpretat obiectiv probele, nu a studiat cu temeinicie dosarul, nu a identificat posibili martori, nu a avut în vedere mijloacele de probă etc. ;
- rezoluția nu a respectat obligația confruntării persoanelor implicate și a martorilor de la fața locului ;
- rezoluția a fost dispusă fără ca procurorul să se pronunțe asupra cazului particular privind percheziția efectuată fără autorizație de percheziție și fără prezența unui procuror în imobilul situat în str. Sergent Turturică ;
- rezoluția a fost dispusă fără lămurirea temeiului de drept al prezenței trupelor și ofițerilor SRI ;
- procurorul nu a respectat Codul deontologic și Legea magistratului, aplicând un tratament juridic discriminatoriu și părtinitor și manifestând prejudecăți din perspectiva apartenenței victimelor MISA.

La 18 iulie 2008, colonelul magistrat Ion Vasilache<sup>1</sup> a pus capăt investigațiilor, dispunând respingerea plângerilor formulate. Documentul nu dovedea că vreuna din faptele semnalate nu ar fi avut loc. Ci doar aserta că acestea erau legale. Intrând într-o polemică personală care nu-și are locul într-o rezoluție, colonelul Ion Vasilache acuza petenții de

1. Procurorul militar șef al Secției Parchetelor Militare.



---

subiectivismul pronunțat al criticilor, ca și de „caracterul lor oarecum tendențios”, întrucât aceștia solicitaseră cercetarea activității profesionale a ultimului procuror militar care dăduse rezoluția NUP, acuzând „modul total ilegal, vădit discriminatoriu și profund neprofesional în care a soluționat dosarul [...] manifestând prejudecăți din perspectiva apartenenței noastre la MISA [...]”.



## 27. Biserica Ortodoxă Română implicată în campania împotriva Mișcării Yoga

Între actorii care au marcat cu prezența și insistența lor procesul de vânare a comunității de yoga a Școlii MISA, Biserica Ortodoxă Română are un rol aparte. Implicarea BOR în discreditarea MISA a devenit din ce în ce mai importantă cu trecerea timpului, a acoperit o mulțime de fațete și a adăugat elemente de strategie subterană.

Una din căile deschise a fost cea a propagandei antiyoghine. Limbajul teologic de susținere a propriei credințe a fost transformat într-unul retrograd. Părintele Ioan Filaret începe, în volumul său *Creștinism sau yoga ?*, cu o diatribă la adresa religiilor asiatice<sup>1</sup>. În conformitate cu poziția dintotdeauna a Bisericii, creștinii ortodocși nu ar avea același Dumnezeu cu cei care urmează învățăturile lui Buddha sau ale lui Krishna, aceștia fiind demoni<sup>2</sup>. Experiențele și puterile pe care dumnezeii păgâni le au și le dau sunt de natură satanică. Oamenii care, împotriva credinței creștin-ortodoxe, susțin că nu există înviere din moarte sau că Dumnezeu, fiind bun, nu îi pedepsește pe cei răi sunt „niște mincinoși și vicleni fățarnici, făgăduiesc slobozenie înșelând pe mulți”<sup>3</sup>. Ideea reîncarnării este „cea mai mare nebunie, păgânitare și rătăcire”<sup>4</sup>, iar cei care cred în ea „au ajuns la atâta nebunie și împreună cu satana, în ziua judecății celei de apoi, vor merge la muncile cele veșnice”<sup>5</sup>. Părintele îi numește pe adeptii practicilor necreștinești „niște dobitoace fără minte” și anunță prinderea și nimicirea lor, precum și pieirea lor în stricăciune.

Preotul ortodox pare cuprins – luându-ne după limbaj – de o mânie nemăsurată față de orice nu intră în propriul lui tipar. Întâmpină principiile lui Sai Baba („Respectul egal față de toate religiile. Toate religiile învață [predică] același adevăr” ; „Aceleași învățături divine apar în toate religiile”) cu vorbele „dracii cred și se cutremură”. „Câtă nebunie, câtă rătăcire!”, exclamă părintele Filaret<sup>6</sup> ca răspuns la ideea că evoluția spirituală te poate face parte din Sinele Suprem. O atitudine precum introspecția duce „la reprezentarea naturii omenești stricate”<sup>7</sup>. Meditația zen, yoga și antrenamentul autogen,

1. Ioan Filaret, *Creștinism sau yoga ?*, pp. 3-4. Volumul nu are dată, nici loc de apariție, nici numele editurii, nici măcar ISBN, ceea ce poate sugera intenția escamotării unor conexiuni instituționale compromițătoare. Având în vedere raporturile de autoritate din cadrul BOR, volumul nu putea să apară fără încuviințarea ierarhului. Ca urmare, el exprimă o (altă) luare de poziție la nivel instituțional. Volumul este de altfel larg citat și apare și pe pagina de web „Sfaturi ortodoxe” ([www.sfaturiortodoxe.ro](http://www.sfaturiortodoxe.ro)).
2. Dincolo de invocarea Bibliei în susținerea sa, părintele Filaret caută dovezi practice ale erorii acestor concepții și le găsește în chiar „starea cea nenorocită” a țării lor, India ; în faptul că numărarea anilor se face după Iisus Hristos, și nu după Buddha sau Krishna ș.a.
3. *Ibidem*, p. 16.
4. *Ibidem*, p. 22.
5. *Ibidem*, p. 28.
6. *Ibidem*, p. 33.
7. *Ibidem*, p. 47.

forțele autovindecătoare și transformatoare nu sunt deloc benefice, ci malefice, ducând la pierderea irecuperabilă a personalității și la „posedarea demonică”. Budismul ar fi o ghețarie, o algebră, un sistem, ca și yoga, ca și taoismul.

Odată acest teren dogmatic pregătit, părintele Ioan Filaret se dezlănțuie împotriva lui Gregorian Bivolaru și a MISA. Invocă „mărturii” despre amorul în grup, comportamentul de „roboți teleghidați” al apropiaților lui Gregorian Bivolaru, desfrâul grupului „condus” de surorile Ambăruș înainte de anul 1989 etc.<sup>1</sup>. Scenariul cărții combină, la acest punct, fantezia și grotescul. O victimă ar fi scăpat de mirajul grupului după ce, în urma unui telefon, a citit „Tatăl nostru”. Imediat, aceasta își revine ca prin minune și realizează că „Grig este diavolul pe pământ”<sup>2</sup>. Un alt povestitor vorbește despre yoghini care în timpul exercițiilor scoteau zgomote urâte și cădeau leșinați, despre două pisici negre care au sărit din gura lui, spirite care umblau pe acoperiș în timpul ședinței de yoga. În final, se hotărăște să citească Biblia, iar când termină Sfânta Scriptură, se hotărăște să urmeze calea Bisericii și să se lepede de „toată minciuna asta yoghină”<sup>3</sup>.

Volumul părintelui Filaret se adresează creștinilor pentru a lupta cu disciplina yoghină, indiferent dacă vine pe calea MISA ori pe calea liderilor spirituali ai acestei învățături. Apelul păstrării credinței este direct și patetic : „Tu care te numești creștin, de ce te lași înșelat de filozofia păgânilor? De ce cauți pe Hristos în învățatura acestor oameni fără de Dumnezeu și nu îl cauți în învățatura Bisericii Sale, acolo unde se găsește? Care dintre înțelepții acestei lumi ți-a mai oferit viață veșnică sau care dintre ei și-a mai dat viața pentru mântuirea noastră, a oamenilor?”<sup>4</sup>.

Pagina „Sfaturi ortodoxe” pe care este postat volumul părintelui Filaret are și un interviu cu părintele Arsenie Papacioc, intitulat „Despre yoga”, care susține în esență : „Nu vă mai înșelați și cu yoga, [...] Biserica o consideră erezie”. Cât dialog ecumenic și câtă cucernicie se află în spatele acestor poziții ale portavocilor ortodoxiei se poate vedea din următorul comentariu :

M-a întrebat o altă „doamnă”, o profesoară – *îmi venea să-i dau și câteva palme*, atât de mult m-a supărat ! „Numai două vorbe, numai două vorbe !” – să-mi spună. Și zice : „Mântuitorul n-a apărut de la vârsta copilăriei până la propovăduire, a fost în India”. „Cum să se ducă în India, doamnă, că era Dumnezeu ! Trebuia să învețe de la indienii, El, Care a creat pe indienii ? Era Dumnezeu, doamnă, ce tot mai întrebi ?” Ce să mai înveți de la budiști, când Dumnezeu a zis Eu sunt Cel ce sunt ?

Dacă la preotul Arsenie Papacioc se poate percepe o iritare doctrinară, cartea preotului Gheorghe Istodor, *MISA și yoga, în lumina ortodoxiei*, apărută în 2005 la Editura Arhiepiscopiei Tomisului, exprimă deja un îndemn violent – în numele BOR – împotriva MISA. Cităm :

Din perspectiva Bisericii strămoșești, MISA reprezintă un real pericol pentru stat, familie și persoana umană, având caracteristicile unei secte satanice [...]. Cel care cunoaște învățatura

1. Aceste alegații sunt ferm contrazise de analiza arhivelor Securității (vezi Gabriel Andreescu, *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*, Polirom, Iași, 2008 ; „De la Meditația Transcendentală la Gregorian Bivolaru”, *Timput*, nr. 12, 2005). Se adaugă întrebarea de unde ar avea părintele Filaret date despre yoghini ale căror activitate și existență erau cunoscute doar de securiști, din dosarele ferecate în arhiva SRI aflată atunci sub voința directorului Virgil Măgureanu.

2. *Ibidem*, p. 73.

3. *Ibidem*, p. 93.

4. *Ibidem*, p. 34.

Bisericii realizează că tot ceea ce spune MISA despre Iisus reprezintă blasfemii și sacrilegii de neacceptat [...]. Secta MISA are o doctrină antistatală, o atitudine antifamilială, o doctrină antipersonală și o doctrină antiecleziastică [...]. Obrăznicia deplină apare când secta susține că ea cunoaște adevărata învățătură ezoterică a lui Hristos, și nu Biserica și preoții. Astfel, avem de-a face cu un atentat la adresa Bisericii, la adresa ființei noastre naționale și personale<sup>1</sup>.

Specifică în luarea de poziție a acestui „purtător de cuvânt al BOR”, ca și în alte apeluri ale slujitorilor Bisericii Ortodoxe, este invitarea organelor de ordine la reprimarea grupării :

În concluzie, secta MISA, prin promovarea unui mod de viață și a unei învățături contrare Bisericii, statului, familiei și persoanei umane, prin izolarea și depersonalizarea adepților, prin practicile inumane și neigienice pe care le recomandă (urinoterapia), se constituie ca una dintre cele mai periculoase grupări din România. De aceea, instituțiile fundamentale ale societății române, toți factorii de decizie, autoritate și competență trebuie să-și unească forțele spre combaterea acestei maladii, scoaterea în afara legii a acestor traficanți de suflete și spre o coerență profilaxie prin educație a celor mai vulnerabili, care pot deveni în viitor membri rocolați de această grupare<sup>2</sup>.

Dogmatica în numele căreia preoții vorbesc este doar o legitimare a încercării de a exclude și pedepsi cursanții de yoga. Întrucât slujitorii BOR nu au dreptul de investigație și sancționare, ei incită autoritățile publice să dea viață îndemnurilor lor, apelând între altele la tradiționalul „atentat la adresa ființei noastre naționale”.

În prezentarea dogmei ortodoxe despre „Adevărul învierii și cei care i se împotrivesc”, preotul Ilie Macar se referă la „gruparea lui Gregorian Bivolaru”, colportând calomniile presei. MISA, susține credinciosul teolog :

a stârnit oprobiul public datorită manifestărilor imorale și ritualurilor obscene pe care le săvârșeau deschis pe plaja de la Costinești, în stațiunea Durău (județul Neamț), pe muntele Rarău (prin gruparea „Elta Universitate”) și în alte locuri. Este știut faptul că asociațiile yogine au făcut multe victime și la noi în țară, unele fiind prezentate de mass-media în repetate rânduri, iar altele rămânând înscrise în documentele spitalelor de psihiatrie sau păstrate în taina familiilor greu afectate<sup>3</sup>.

Un specific al campaniei ortodoxe este includerea „cazului MISA” în campania de condamnare a disciplinei yoga. Mulți ziariști ori agenți publici au simțit nevoia să distingă între ostilitatea lor îndreptată împotriva MISA și atitudinea față de yoga. Or, în ce privește BOR, invocarea lui Gregorian Bivolaru și a Mișcării inițiate de acesta pare mai curând „ocazia” de a incita populația contra mișcărilor de sorginte orientală care își găsesc simpatizanți în România.

Implicarea BOR în hăituirea Școlii de yoga MISA își trage resursele atât din atitudinea dogmatică naționalistă și discriminatorie care distinge mai general ortodoxismul de alte culte creștine occidentale, cât și din tradiția instituțională care a transformat ierarhia Bisericii într-o categorie aleasă a colaboraționismului cu regimul comunist. Este probat astăzi ceea ce era evident dintotdeauna, și nu doar din activitatea CNSAS, anume că

1. Adina Anghelescu, Răzvan Savaliuc, „Jurământul lui «Guru»”, *Averea*, marți, 24 ianuarie 2004.

2. *Ibidem*.

3. Vezi [http://www.referat-scoala.ro/citeste-referat-Adevarul\\_invierii\\_si\\_cei\\_care\\_i\\_se\\_impotrivesc-6043.html](http://www.referat-scoala.ro/citeste-referat-Adevarul_invierii_si_cei_care_i_se_impotrivesc-6043.html).

întreaga conducere a BOR era un instrument al autorităților atee. În particular, bisericile românești din Occident erau adevărate centre de spionaj și de penetrare informativă. În planul de măsuri al Securității îndreptat împotriva a ceea ce regimul numea „activități reacționare”, reprezentanțele religioase din străinătate jucau un rol-cheie. Iată un citat dintr-un ordin comun dat de conducerea Securității unităților sale :

Direcția I, UM 0544, UM 0195, Serviciul D, Securitățile județene și a municipiului București vor acționa pentru exploatarea posibilităților existente la Departamentul Cultelor, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Episcopate, Dioceze și la alte niveluri, pentru inițierea unor combinații operative, în vederea prevenirii și neutralizării încercărilor organizațiilor reacționare din exterior de a angrena emigrația de origine română la acțiunile ostile statului.

După 1989, clericii care au adus servicii regimului în străinătate au rămas în sistem și unii chiar au urcat. Existau toate motivele ca legătura dintre colaboratorii din Biserică și serviciile de informații de după 1990 să se mențină, să devină mai sofisticată și mai nuanțată, având în vedere schimbarea raporturilor de putere și a contextului de acțiune<sup>1</sup>. Este mai mult decât sugestivă legătura dintre acțiunile unor înalți ierarhi împotriva MISA și ce spune trecutul lor. Astfel, organizatori ai taberelor MISA s-au plâns de presiunile pe care fostul arhiepiscop-vicar al Timișoarei și Caransebeșului și actual arhiepiscop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, Timotei Sevcicu, le-a făcut pentru interzicerea întrunirilor MISA de la Băile Herculane. Trecutul? Arhiepiscopul a urcat în ierarhie cu susținerea Mitropolitului Nicolae Corneanu al Banatului, un agent foarte activ al Securității în vechiul regim, care și-a recunoscut după 1990, excepție notabilă, rolul jucat în acea perioadă. Actualul vânător al MISA a făcut studii ecumenice în Elveția, la Facultatea de Teologie protestantă din Neuchatel (1967), la Institutul Ecumenic de la Bossey (1967-1968) și la Facultatea de Teologie din Friburg (1971-1972), traectorie care implica colaborarea cu serviciile. În anul 2007, pe când era episcop de Arad, s-a făcut publică existența unui dosar de rețea al lui Timotei Sevcicu cu numele de cod „Radu Viorel”<sup>2</sup>.

Conexiunea dintre atitudinile anti-MISA ale unor ierarhi ai Bisericii și ale liderilor politici apare uneori la suprafață, este directă și actuală și nu are nevoie de explicații apelând la rădăcini comune<sup>3</sup>. Este cazul Arhiepiscopului Tomisului, Teodosie, ale cărui legături cu Adrian Năstase și PSD nu au fost doar notorii, ci și subiect de scandal mediatic. Imprecațiile arhiepiscopului la adresa adeptilor MISA, făcute cu diferite ocazii în mass-media, reprezentau o incitare a opiniei publice împotriva yoghinilor.

Și în cazul de față, ca și în multe altele asemănătoare pe care le-am documentat, apare un contrast lămuritor între activismul moralizator și propria viață. Arhiepiscopul Tomisului, IPS Teodosie, este cunoscut pentru luxul extravagant al ctitoriilor sale<sup>4</sup>, pentru neplata

1. Gabriel Andreescu, „International Relations and Orthodoxy in Easter and South-Eastern Europe”, *International Studies*, nr. 4, pp. 3-35.

2. Vezi <http://www.mediafax.ro/social/exclusiv-ips-pimen-sidorovici-pentru-securitate-petru-pentru-die-911095>.

3. În Arhiva CNSAS există un „Angajament” al actualului arhiepiscop, dar formularea nu este concludentă: „Subsemnatul Petrescu Macedon, fiul lui Procopie și al Elisabetei, născut la 12 decembrie 1955 în localitatea Vatra-Dornei, județul Suceava, mă angajez să nu divulg față de nimeni faptul că am fost de acord cu organele de Securitate privind colaborarea cu acestea în problemele de interes major ale statului nostru. 29 septembrie 1987. Dat în fața mea V. Crainteanu”.

4. „Cu bani din donații, IPS Teodosie, arhiepiscopul Tomisului, a construit în satul natal din județul Suceava un hotel de lux, unde se cazează vizitatorii mănăstirii pe care tot Teodosie a ridicat-o, pe

impozitelor la stat<sup>1</sup>, iar ulterior a intrat sub cercetare penală pentru luare de mită și complicitate la fals intelectual<sup>2</sup>. Nu e vorba despre o investigație pe fapte prezumate, ci despre un delict flagrant<sup>3</sup>.

Intenția ofițerilor Serviciului Român de Informații de a distruge Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut și interesele manifestate repetat de către ierarhia BOR de a-și defini și controla spațiul confesional par a oferi un domeniu amplu de colaborare între cele două instituții. Implicarea SRI în definirea religiilor „bune” sau „rele”, regăsirea, în mod aproape identic, în rechizitoriul DIICOT a acestei concepții răspund și așteptării exprimate de teologii ortodocși<sup>4</sup>. Nu avem și nu putem avea o dovadă asupra existenței unui program de cooperare formalizat în acest sens. Nici nu e nevoie. Cele două instituții se asistă oricum una pe alta în virtutea tandemului crescut pe un sprijin solid: vinovăția istorică comună și convergența intereselor economice și de putere.

\*

Adăugăm în final un caz concret, metaforă a convergenței celor două instituții în intenții și în modul de lucru, actul de intoxicare/dezinformare pe care George Enache, cercetător la CNSAS<sup>5</sup> și universitar<sup>6</sup>, un apropiat al Bisericii Ortodoxe Române<sup>7</sup>, cu lucrări dedicate represiunii împotriva BOR<sup>8</sup> în vremea regimului comunist, l-a încercat într-o întrunire ce a avut loc la Sibiu, pe data de 8 decembrie 2009. În cadrul seminarului inițiat de Evangelische Akademie pe tema „Rezistență, opoziție și disidență în România comunistă – Analiză și amintire după 20 de ani”, George Enache, invitat de organizatori, a ținut la un moment dat să vorbească, fără legătură cu subiectul, despre Gregorian Bivolaru. „Lucrurile sunt mult mai obscure”, a caracterizat el cazul în fața unei audiențe preponderent germane. „Cum credeți, oare, că ar fi putut fugi liderul spiritual al MISA în Suedia? Înainte de anul 1989, Gregorian Bivolaru – aceasta spun arhivele, susținea

---

pământul moștenit de la părinți” (George Lăcătuș, „Mănăstirea privată a cucernicului Teodosie”, *Cotidianul*, 7 noiembrie 2005).

1. „Arhiepiscopia Tomisului a intrat în executare silită întrucât nu a achitat impozitul pe venitul din salarii, a obligațiilor la bugetul asigurărilor sociale, la bugetul pentru șomaj și pentru sănătate” (George Lăcătuș, „Mănăstirea privată a cucernicului Teodosie”, <http://nihil2010.wordpress.com/2011/11/29/manastirea-privata-a-cucernicului-teodosie>).
2. „Arhiepiscopul Tomisului, IPS Teodosie, este cercetat penal pentru luare de mită”, *Homews*, 5 mai 2009 (<http://www.hotnews.ro/stiri-esential-5671067-arhiepiscopul-tomisului-ips-teodosie-este-cercetat-penal-pentru-luare-mita.htm>).
3. „[...] arhiepiscopul Tomisului, în luna martie 2009, deși trecuseră 6 luni de la începerea anului școlar, în schimbul sumei de 3.000 Euro, din care a fost oferită suma de 850 Euro, a intermediat înscrierea, pe bază de documente false, antedatate la Facultatea de Teologie, a unui reporter de la ziarul *România Liberă*, fiind ajutat în acest sens de către inspectorul Biroului Catehizare, părintele Emil Cosmin Brăescu” („Comunicat cercetare penală Arhiepiscopul Tomisului – 05.05.2009”, *Ziua de Constanța*, 5 mai 2009).
4. Vezi, exemplificată mai sus, poziția preotului Filaret.
5. Cu tema: „Cercetarea documentelor intrate în custodia CNSAS privind istoria cultelor din România în perioada comunistă”.
6. Cadru universitar la Facultatea de Istorie, Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați.
7. Vezi printre altele reprezentarea Episcopiei Dunării de Jos la întocmirea martirologiului inițiat de Fundația Sf. Gerhard din Germania.
8. Vezi în special George Enache, *Ortodoxie și putere politică în România contemporană*, Nemira, București, 2004.

cercetătorul de la CNSAS – a fost un om al Securității. Era implicat în afaceri tenebroase de obținere de valută pentru instituțiile de securitate”.

Pentru cunoscători, aceste afirmații au patina tipică intoxicărilor securiste. Mai întâi, prin aberația lor : victima închisorilor și a spitalului psihiatric, cum o demonstrează chiar dosarele Departamentului Securității Statului, era transformată într-un interlop de clasă. Apoi, prin caracterul intens stigmatizator al etichetei : Gregorian Bivolaru s-ar fi ocupat cu obținerea de bani murdari pentru o instituție odioasă. În sfârșit, prin chiar acuzarea lui Gregorian Bivolaru că ar fi fost un colaborator al Securității – unul dintre zvonurile cele mai îndrăgite de Securitate în încercările ei de compromitere a persoanelor ce-i dădeau bătaie de cap în interiorul sau în afara țării.

Nu avem de unde ști dacă dezinformarea lansată de dl George Enache urma unei colaborări acoperite cu SRI sau conivențelor cu ierarhii BOR, ori era vorba pur și simplu de o fantezie personală<sup>1</sup>. Încercarea destinată unei audiențe germane, considerată probabil mai vulnerabilă în fața unor astfel de invenții, era aproape să reușească, ajutată de statutul și stilistica inițiatorului, să așeze peste cazul lui Gregorian Bivolaru umbra împreună a organelor bisericești și a serviciilor a informații<sup>2</sup>.

- 
1. În toate cazurile, ea face ca lucrările ce poartă semnătura istoricului să fie lipsite de credibilitate.
  2. Intoxicarea a eșuat totuși. Întâmplător, în sală se află o cunoscătoare a chestiunilor românești, Anneli Ute Gabani, care citise volumul *Reprimarea mișcării yoga în anii '80* și a reclamat, în luarea ei de cuvânt, speculația lui George Enache. Autorul acestui volum era de asemenea prezent.



## 28. Parlamentul

Având în vedere anvergura operațiilor îndreptate împotriva adeptilor MISA, relevantă este și poziția față de evenimente a Parlamentului României. Ca organ reprezentativ suprem al poporului român, Parlamentul este chemat să ia apărarea democrației când alte instituții eșuează, să intervină direct când ceva grav încalcă dreptatea socială în înseși fundamentele ei.

Implicarea Parlamentului în cazul MISA apare, cum s-a arătat, de la mijlocul anilor '90, când pe adresa acestuia au fost trimise sesizări ale unor ziaristi, ale unor părinți și ale Poliției. Intervenția politicianului PUNR Viorel Sălăgean din ședința Senatului de pe 18 septembrie 1995 va marca intrarea subiectului MISA în plină dezbateră parlamentară. Politicianul PUNR i-a numit pe practicanții yoga din Școala MISA „demenți și sectanți”, iar pe Gregorian Bivolaru l-a portretizat ca un stăpân absolut care-și controlează adepții rupându-i de muncă și carte. Viorel Sălăgean a adăugat limbajul batjocoritor referitor la urinoterapie.

Carierea lui Viorel Sălăgean spune multe despre mixtura colaborționistă și politicianistă asociată campaniilor anti-MISA. În anul 1983, a beneficiat de o bursă în Statele Unite, fapt care îl plasează într-o categorie specială, definită de fostul ofițer de informații externe Liviu Turcu<sup>1</sup>. În 1989 a devenit membru fondator al ziarului *Adevărul*, despre a cărui relație cu serviciile de informații s-a amintit. A fost implicat în procesul de privatizare prin metoda MEBO, una din strategiile de însușire de către o comunitate privilegiată a bunurilor economiei socialiste. A devenit membru al PUNR, partid de extremă dreaptă în care s-a concentrat ramura antimaghiară a foștilor agenți. Candidând pe lista PUNR, a ajuns senator și președinte al Comisiei de privatizare. În 1997 a participat la fondarea acelei strănii aventuri politice numită Alianța pentru România, căreia i-a devenit vicepreședinte. A fost cercetat în scandalul implicării unor ofițeri SRI în strângerea de semnături pentru candidatura sa la Președinție.

S-a amintit că șefii de Comisii parlamentare au cerut organelor de cercetare clarificarea alegațiilor – Victor Babiuc, atunci președintele Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor, Corupției și pentru Petiții –, altele, precum în cazul deputaților PDSR Romulus Dabu și Nicolae Mischie, luarea de măsuri înainte ca respectivele organe să confirme conținutul sesizărilor. În luna februarie 1998, președinta Comisiei pentru drepturile omului, Rodica Stănoiu, și secretarul acesteia, Ion Vasile, au trimis Ministerului Justiției, celui de Interne și SRI o adresă în care invocau declarațiile unor „părinți care se plâng și sunt disperăți pentru că li s-au racolat copiii” și cereau verificarea lor. Cităm finalul: „[...] dacă din cercetări ar rezulta că numai o mică parte din cele relatate sunt adevărate, vă rugăm să inițiați procedura de ridicare a autorizației de funcționare a sectei ca «lezând bunele moravuri și ordinea publică»”. Adresa avea atașate memoriile părinților invocați.

---

1. Liviu Turcu, „Linșaj public de proporții”, *Jurnalul Național*, 9 noiembrie 2006.

De sus în jos, scrisorile au ajuns la Procurorul general, iar investigațiile nu au putut confirma acea „mică parte din cele relatate” care să ducă la ridicarea autorizației de funcționare a Mișcării pentru Integrare Spirituală în Absolut<sup>1</sup>. În fapt, astfel de plângeri ofereau de fiecare dată ocazia să se clarifice pentru opinia publică „cazul MISA”. Niciodată instituțiile nu au anunțat: „Reclamațiile făcute nu s-au confirmat”, măsură obligatorie atunci când subiectul plângerilor capătă notorietate. Istoria asumării unor calomnii de către reprezentanții autorităților statutului este în aceeași măsură o istorie a tăcerii în jurul investigațiilor care au infirmat acuzațiile la adresa adeptilor MISA. *Căci dacă acuzațiile ar fi avut la bază fapte, fără nici o discuție, adeptii MISA ar fi intrat la închisoare din momentul începerii campaniilor furibunde la adresa lor : din anii '90.*

Dovezi privind implicarea directă a unor oameni politici în vânarea adeptilor MISA apar odată cu publicarea stenogramelor Delegației Permanente a Partidului Social Democrat, din 27 martie 2004.

În ceea ce îl privește pe ministrul de Interne de la acea dată, Ioan Rus, acesta a adăugat acțiunilor de birou și intervenții publice. El a fost citat de mai multe cotidiane, printre care *Ziua* din 5 aprilie 2004, cu propriul său verdict privind felul în care s-a derulat procesul instructorului de yoga: „Apreciez drept ciudată punerea în libertate pe motive de procedură a lui Gregorian Bivolaru”, sau *Realitatea Românească* din aceeași dată: „Ioan Rus îl vrea pe Grieg la pușcărie”.

Dintre toți demnitarii cu mare putere decizională din România, Adrian Năstase a fost cel mai constant numit de Gregorian Bivolaru drept omul politic cu rol determinant în încercarea de distrugere a MISA. Subiectul trebuie să aibă multe nuanțe, de vreme ce actorii implicați în vânătoria practicantilor yoga lucrau în Securitate înainte de 1989, iar după această dată numărul celor motivați s-a multiplicat brusc. Printre actorii represiunii se află jurnaliști, părinți, agenți ai statutului cu propria agendă. Adrian Năstase avea funcția de premier în vremea violențelor din 18 martie și 1 aprilie 2004. Este de bănuț că o desfășurare de forțe de o asemenea anvergură nu putea fi declanșată fără încuviințarea Guvernului. În plus, premierul avea statutul de nod în rețeaua care lega oamenii din vârful piramidei – Ristea Priboi, Marian Ureche, Rodica Stănoiu – implicați direct sau indirect în hăituirea lui Gregorian Bivolaru și a adeptilor săi. Totuși, într-o emisiune „Știrea Zilei” de la Antena 3, din seara de 8 aprilie 2009, Adrian Năstase a negat implicarea sa în evenimente. „Eu nu am știut de acea operație”, a susținut el, afirmând că „a fost o mare greșeală ce s-a întâmplat” atunci.

Nu am putut tranșa contradicția dintre raționamente și susținerile fostului premier. Chiar dacă Adrian Năstase este sincer, el poartă principala responsabilitate pentru cele întâmplate. Dacă autorii marilor acțiuni din martie și aprilie nu l-au informat, iar șeful Guvernului a descoperit că totul „era o greșeală” (repetată la interval de două săptămâni),

1. Reprezentanții ai MISA au arătat că „minorii” la care s-a făcut referire în plângeri erau majori (Fătu Marian – 47 de ani; Aniscenco Adriana – 27 de ani; Cecal Anca – 22 de ani; Avram Florentina – 20 de ani; Hangan Liana – 27 de ani; Hangan Mihai – 31 de ani). Ca exemplu, cităm un pasaj din scrisoarea trimisă Procurorului General de Foianu Delia-Marga, în vârstă de 27 de ani în momentul acelei declarații: „Fire autoritară și foarte puțin flexibilă, mama mea dintotdeauna a urmărit să-mi impună respectarea unor principii, norme și alegerea unor anumite obiective existențiale. Considerându-și autoritatea părintească «clătinată» prin decizia mea de a-mi organiza viața după propria mea voință și imputând practicii yoga «nesupunerea» mea față de dânsa, a pornit un mic război împotriva celor ce promovează yoga”. Alți părinți care apăreau ca semnatari ai memoriilor către Parlament (P.M. din Bistrița-Bârgăului; R.V. din București) au contestat semnarea memoriilor ori existența vreunui consimțământ în acest sens.

avea competența și puterea să o repare. Așa cum fostul președinte Ion Iliescu este legat de mineriade, Adrian Năstase este de asociat cu „misaniada” din 2004.

Ar fi de remarcat felul aproape obsesiv în care Adrian Năstase a revenit, de-a lungul timpului, asupra rolului MISA și al liderului său. În noiembrie 2009 susținea că aceștia făceau parte din grupul pregătit pentru o revoluție portocalie de genul celei care a avut loc la Kiev, fapt ce l-a făcut să renunțe la contestarea alegerilor: „Se aflau deja adunate grupuri portocalii, cu cărămizi, cu borduri [...] Foarte mulți tineri MISA au venit la vot în secțiile speciale din Gara de Nord”<sup>1</sup>.

\*

Sunt câteva momente în care Parlamentul, o instituție cel puțin în principiu a respectabilității, a devenit cadrul unora dintre cele mai vulgare atacuri la adresa liderului MISA și a adepților săi. În ședința Camerei Deputaților din 23 martie 2004, politicianul PRM Alexandru Raj Tunaru a ținut o alocuțiune care merită reprodușă în întregime datorită expresivității sale, capacității de a sintetiza viziunea despre principiile statului de drept a deputatului, ca și a tuturor celor ce l-au aplaudat:

Domnule președinte,

Suntem o țară care ne pregătim să intrăm în Uniunea Europeană. Suntem o țară care este membră a NATO. Suntem un stat democratic cu o poliție și alte 7 structuri neputincioase în fața unui „schizofrenic”, unui „mutant genetic”, atât la propriu, cât și la figurat. Este vorba de Gregorian Bivolaru, acest psihopat care a făcut tot ce a vrut pe teritoriul țării noastre, timp de mai bine de 14 ani, iar instituțiile mai sus amintite au reușit acum 3 zile să-l prindă pe acest nenorocit. Cum este posibil așa ceva, domnilor colegi, cum este posibil ca acest nenorocit, care prin faptele grave pe care le-a comis, 39 de tineri ajungând la psihiatrie, alte câteva sute se droghează și se dezumanizează, bând urină umană și făcând sex în grup. Acest „satana cu chip de satana” este considerat de mine la fel de periculos ca Râmăru<sup>2</sup>, dr. Hannibal ș.a.m.d. Este posibil ca sute de mii de angajați ai instituțiilor mai sus amintite și miile de procurori și judecători să-l lase pe acest golan să facă tot ceea ce vrea în țara aceasta și să distrugă viața a sute de mii de tineri, scuzându-se aberant că, autointitulata „Gregorian Bivolaru” și secta sa MISA nu au fost reclamați. Domniile sale nu au auzit de autosesizare? Se zvonește că printre adepții „monstrului” sunt copii de procurori, judecători de la Curtea de Apel București, iar ieri am fost sunat de 2 redactori și am fost întrebat dacă am auzit în acest mandat precum că în spatele acestei secte s-ar afla și vreun parlamentar sau ministru. Am răspuns sec că nu știu, dar că mă pot aștepta la orice dacă acest nenorocit, pe care putem să-l asimilăm cu un „terrorist” după victimele pe care le face pe unde trece, a fost lăsat 14 ani în pace și libertate.

Rog insistent organele de cercetare, în special pe Procurorul General al României, să emită urgent un mandat de arestare – conform legislației în vigoare – și acesta să fie prelungit de judecători, conform legii, până când se vor strânge probele pentru arestarea ticălosului. Numai așa vom salva și alte sute de tineri de acest ticălos și, Doamne ferește, chiar pe copiii noștri, deoarece banditul are o slăbiciune pentru copii ai căror părinți pot fi șantajați, pentru a scăpa de pedeapsa legii. De asemenea, el trebuie urgent reținut, pentru a avea semnele clare că foarte mulți părinți care au aflat din presă despre ce le-a făcut acest „satana” copiilor lor vor să-și facă dreptate singuri, mergând până la a-l linșa pe ticălos.

O ieșire stânjenitoare pentru Parlamentul României a avut-o politicianul Nati Meir. În Ședința Comisiei pentru drepturile omului a Camerei Deputaților ținută la 4 aprilie

1. „Adrian Năstase, învins de MISA”, *Evenimentul Zilei*, 15 noiembrie 2009.

2. Ion Râmăru, student, a terorizat Bucureștiul în anii 1970-1971 din cauza unor asasinat în serie. A fost condamnat la moarte și executat la 23 octombrie 1971.

2006, deputatul a întrebat-o pe avocata care reprezenta petenții MISA, provocator, pe un ton onctuos și cu o privire pe măsură, dacă a avut „relații intime” cu liderul spiritual MISA, Gregorian Bivolaru. Fostul membru PRM făcea un contrast absolut cu avocata, care a replicat pe un ton liniștit și nobil că nu va cobori la nivelul de a-i da un răspuns<sup>1</sup>.

Cine sunt acești oameni politici care, asumând postura de reprezentanți ai valorilor morale și publice – ceea ce sunt formal, având în vedere competențele –, cereau pedepsirea practicanților Școlii de yoga MISA, chiar fără încheierea procedurilor judiciare, sau îi batjocoreau?

Alexandru Raj Tunaru, om de afaceri, a ajuns deputat pe lista Partidului România Mare între 2000 și 2004. Devenise la un moment dat o prezență grotescă pe ecranele unor canale de televiziune, și mai cunoscut prin participarea la alegerile prezidențiale din anul 2004. Apartenența sa la partidul antisemit și xenofob e în sine un calificativ. Dar și mai relevant e faptul că fostul deputat moralist a fost arestat de poliția americană din Los Angeles la 30 septembrie 2006 întrucât și-a bătut amanta, „pe care ar fi prins-o cu altul în apartamentul din Los Angeles”<sup>2</sup>. A fost eliberat o lună mai târziu, după ce soția a adunat 500.000 de dolari pentru cauțiune. A revenit în arest, sub acuzația că și-a amenințat telefonic fosta amantă cu moartea.

În anul 2009, era din nou cercetat penal (de data aceasta împreună cu soția sa), acuzat de înșelăciune, falsificare de instrumente oficiale de plată, folosire de instrumente oficiale de plată false și furt calificat în perioada decembrie 2002 – septembrie 2004, când a exploatat hotelul „Tomis” din Constanța<sup>3</sup>.

Nati Meir a obținut cetățenia română în anul 1999, a devenit consilier pe probleme de politică externă al președintelui PRM, Corneliu Vadim Tudor, și apoi deputat. A fost exclus din partid în anul 2005 după o ceartă cu liderul PRM. A fost anchetat de-a lungul timpului în mai multe dosare. Între anii 1985 și 1987, israelianul născut din părinți plecați din România ar fi fost găsit culpabil într-o serie de procese de impostură, în ultimul primind 30 de luni de închisoare<sup>4</sup>. Interpolul a confirmat existența a peste 100 de condamnări în țara sa de origine pentru înșelăciune, violențe sau loviri, amenințări și tulburarea liniștii publice<sup>5</sup>. La 11 decembrie 2006, procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție l-au trimis în judecată pentru fals intelectual și evaziune fiscală prin sustragerea de la plata taxelor și impozitelor și pentru înșelarea a 129 de persoane cărora le-a promis contracte de muncă în Israel<sup>6</sup>. În octombrie 2009, a fost arestat din nou sub acuzația de a fi falsificat bancnote euro. La 3 martie 2010, Tribunalul București l-a condamnat pe Nati Meir la trei ani de închisoare pentru înșelăciune, cu un spor de pedeapsă de un an<sup>7</sup>.

\*

Câțiva parlamentari au luat distanță implicit față de acțiunile împotriva MISA, atenționând asupra transformării acestui caz într-o țintă falsă, menită să atragă atenția de la

1. Am participat la ședința Comisiei.
2. „Raj Tunaru – film indian într-o închisoare din America”, *Zoon*, 16 martie 2007 (<http://stiri.zoot.ro/Raj-Tunaru-film-indian-intr-o-inchisoare-din-America.212615.html>).
3. Antonia Maer, „Tunaru a dat un... tun de 1.000.000 euro”, *Liderul de Opinie*, 10 februarie 2009.
4. Pentru 80 de cazuri de escrocherie, conform unor publicații.
5. Lidia Bobeș, „Nati Meir are deja 108 condamnări”, *Libertatea*, 14 noiembrie 2009.
6. Marin Raica, Nati Meir, reținut pentru înșelăciune”, *Jurnalul Național*, 20 octombrie 2009.
7. După un an și o lună a fost eliberat condiționat.

corupție, de la responsabilitățile guvernului<sup>1</sup>. Dar între toți membrii forului suprem există o singură excepție care să fi arătat cu adevărat sensibilitate la gravele abuzuri care făcuseră victime printre adeptii MISA și să o fi exprimat: senatorul Peter Eckstein. „Am impresia ca au fost violate drepturile omului. Este vorba, în primul rând, de documente confiscate care nu par a fi compromițătoare. Nu este o temă foarte populară pentru marele public, dar nu putem face rabat de la anumite principii”, susținea reprezentantul UDMR la un seminar al Ligii Pro Europa menit să sensibilizeze opinia publică față de situația practicanților yoga<sup>2</sup>. Senatorul a promis cu acea ocazie inițierea unei discuții în Comisia juridică, al cărei președinte era. La inițiativa sa, la 4 aprilie 2006 a avut loc Ședința Comisiei pentru drepturile omului a Camerei Deputaților ce a luat în discuție constituirea unei comisii parlamentare care să ancheteze abuzurile față de membrii și cursanții MISA<sup>3</sup>. Parlamentul nu a aprobat constituirea comisiei.

- 
1. Vezi cuvântarea deputatului PNL Eugen Nicolaescu din ședința Camerei Deputaților, 6 aprilie 2004.
  2. Seminarul fusese inițiat de Smaranda Enache (Diana Stirlea, „Scandalul MISA pe masa Comisiei juridice din Senat”, *Curentul*, 7 noiembrie 2005).
  3. „MISA cere comisie parlamentară privind abuzurile asupra membrilor săi”, Agenția de presă MEDIAFAX, 4 aprilie 2006.



Partea a IX-a

Cât de bună  
și cât de rea poate fi o democrație?  
Rezumat-concluzii





## 29. Procesele: Sibiu, Alba Iulia și București

„Cazul MISA” și în special contradicții precum cele inventariate mai sus sugerează că România nu poate oferi siguranță nimănui. Dacă responsabilii pentru abuzuri de o asemenea gravitate nu răspund în fața legii, dacă manipulatorii se pot retrage liniștiți pentru o nouă discuție de scenarii, dacă jandarmii, procurorii, ofițerii serviciilor văd că felul în care se comportă, oricât de agresiv, nu are consecințe pentru ei, dacă politicienii, oricât de nedrepti, vor fi votați din nou, toți aceștia vor găsi motive de a recidiva. Oamenii care au puterea în această societate vor avea mână liberă, păstrând fațada așa-zisei democrații, *să facă orice, cu oricine*. Vor putea să transforme diferite categorii umane în țapul ispășitor, vor avea capacitatea să asmută populația împotriva lor, iar după represalii și violențe, vor face probele dispărute. Cazul MISA pare să hrănească sentimentele cele mai pesimiste asupra prezentului și viitorului democrației românești.

Iată că totuși, din diferite motive, printre care drumul parcurs de instituțiile românești și contextul european în care se mișcă statul român, apoi, capacitatea impresionantă de mobilizare a adepților MISA, loviturile din 18 martie și 1 aprilie 2004, ce se doreau fatale, nu au reușit. Din contră, rezultatele asaltului asupra ashram-urilor au fost atât de lipsite de conținut, încât, în ciuda mobilizării instituțiilor și presei la un nivel niciodată atins anterior în istoria României postdecembriste – și datorită faptului că niciodată presa nu a fost anterior atât de bogată –, principalele persoane active în MISA nu au putut fi aruncate în închisoare. În mod neașteptat, instituțiile implicate în încercarea de reprimare a Mișcării au trebuit să deschidă și o linie defensivă. Ceea ce reprezenta anterior o cooperare relaxată s-a transformat într-un demers chinuit de a „duce lucrurile la capăt”. Din 2004 până astăzi, principalele instituții ale statului fac un efort ce pare uneori disperat de a fabrica și a finaliza dosarele represiunii. În același timp, sunt obligate și la alte exerciții de imaginație ca să oprească dosarele deschise de victime împotriva responsabililor de abuzul de putere. Acordarea azilului politic lui Gregorian Bivolaru în Suedia a creat o complicație uriașă, neimaginată de către persoanele implicate. Nu este o situație obișnuită să vezi cum principalele autorități publice, până la un punct reprezentând democrația, sunt târate într-un conflict fără sens.

### Procesul de la Sibiu

Dacă totuși comunitatea MISA a rezistat, acest lucru a fost posibil întrucât democrația, și în forma ei pur procedurală, este altceva decât nondemocrația. Un prim exemplu, de excepție, pentru forța democrației într-o societate care pare făcută să batjocorească sensul ei a fost chiar eliberarea lui Gregorian Bivolaru din arest în anul 2004. În ciuda

faptului că vameșii, poliția, Parchetul, ziaristii trăgeau de el să îl zidească între pereții unui penitenciar, yoghinul a scăpat, cu consecințe hotărâtoare pentru evoluția lucrurilor. Gregorian Bivolaru a fost reținut pentru 24 de ore, la 29 martie 2004, în urma unei înscenări de trecere ilegală a frontierei. Totul era pregătit pentru acuzarea lui penală, obținerea arestării lui preventive și „păstrarea” lui într-o închisoare cât de mult permitea legea pentru infracțiunea repartizată. Or, bătălia în justiție, descrisă într-un capitol anterior, a fost câștigată de avocații apărării la capătul unui maraton parcurs ca și cum ar fi fost o cursă de 100 de metri. Pentru popirea acuzatului, a intervenit Tribunalul București, dar competența a fost contestată la Curtea de Apel București. Judecătoria Sectorului 5 l-a pus în libertate, totuși el a fost reținut mai departe, timp de 10 ore, în arestul Inspectoratului General de Poliție, în așteptarea unei alte hotărâri și încălcându-se evident legea. S-a revenit la Curtea de Apel, care a încercat judecarea de urgență, în aceeași zi, a cauzei, în Camera de Consiliu. Întreaga instanță a Judecătoriei Sectorului 5 a fost recuzată, dosarul a ajuns din nou la Tribunalul București, dar s-a declarat recurs și s-a cerut pronunțarea Curții Constituționale pe un articol de Cod penal. Orele au trecut, iar autoritățile nu au mai avut ce face: liderul Șolii MISA a fost eliberat. Avea să fugă în Suedia.

Revanșa a fost, cum am văzut, pe măsură. Acuzațiile s-au îmbogățit, au fost obținute colaborări ale unor foști practicanți yoga și s-a scenarizat o acuzație de trafic de persoane. A urmat primul mare test al confruntării dintre acuzatori și acuzați, procesul de la Tribunalul Sibiu – unde fusese strămutat procesul –, pregătit timp de câțiva ani de autorități. Gregorian Bivolaru era judecat pentru act sexual cu un minor, perversiune sexuală continuată, corupție sexuală, tenativă de trecere frauduloasă a frontierei, trafic de minori. Mai erau puși sub acuzare în acel proces Farkas Ferencz Zsolt și Mirona Maria Farcași.

Presiunea asupra instanței, din 2005, când a fost deschis dosarul, până în anul 2010, părea impresionantă. Ritualul ședințelor închise publicului, prezența totuși la ele, încontinuu, a unor civili aparținând evident corpului de ofițeri de informații, vehemența opiniei publice, luările de poziție anterioare la nivelul ierarhiei judecătorești și în special al CSM, dificultățile sau chiar hărțuirile reclamate pe parcurs de avocații apărării sugerau că era dificil ca judecătorii să-și asume altceva decât condamnarea inculpatului Gregorian Bivolaru și a apropiaților săi<sup>1</sup>. Și iată, hărțurile se rup, procesul scapă de sub control: la 23 aprilie 2010, președinta instanței, Daniela Czika, îl declară nevinovat.

Mai întâi, judecătoarea reține că termenul de prescriere a răspunderii penale în cazul mai multor fapte fusese deja depășit. Dar tematica acestor fapte e oricum marginală în raport cu ce rămâne fondul procesului. Și iată ce găsește tânăra magistrată.

Consideră plângerea Arabelei Agnes Mureșan, care s-a declarat victimă în condițiile ciudate explicate în Partea a V-a, nesuținută de probe. În ce o privește pe Mădălina Dumitru, căreia Parchetul i-a folosit două declarații, instanța notează: „În contextul în care declarația părții vătămate a fost luată imediat după efectuarea acestei percheziții [18 martie 2004], pe fondul tensiunilor psihice create de timpul îndelungat și de modul de desfășurare a percheziției, apar ca relevante declarațiile părții vătămate din faza de judecată, în care aceasta arată că a fost amenințată și presată de organele de cercetare penală să declare că a avut relații sexuale cu inculpatul Bivolaru”.

Mama, în mărturia căreia Parchetul își pusese speranța, confirmă în fața instanței că Mădălina Dumitru „s-a mutat la București cu acordul părinților, ajutată de prietenul ei, Remus, și arată că nu a văzut-o în vreo împrejurare [pe M.D.] în compania inculpatului...”. Sora revine și ea asupra declarației inițiale, recunoscând că susținerea precedentă

1. În proces mai erau acuzați Farkas Ferencz Zsolt și Mirona Maria Farcași.

privind dezvirginarea Mădălinei de către inculpat era doar o bănuială. Un alt martor chemat de Parchet, pus în situația de a vorbi în fața judecătorei, „nu relatează nici un aspect relevant...”. În ce privește mai multe bunuri luate din ashram și considerate de Parchet drept probe, „tribunalul apreciază că s-a făcut dovada apartenenței acestor bunuri și a motivului pentru care se găseau în imobilul locuit [de M.D.]”.

Iată termenii în care este evaluată expertiza lui Tudorel Butoi: „În acest context [al opiniilor altor specialiști], apreciem că materialul pus la dispoziție pentru evaluare (jurnale intime, notițe, bilețele) nu este de natură a permite formularea unor concluzii științifice, în lipsa unui contact direct cu subiectul evaluat, cu atât mai mult cu cât însemările [lui D.M.] denotă o imaginație bogată a acesteia...”.

În ce privește interceptările convorbirilor telefonice ale inculpatului, tribunalul constată că autorizarea lor s-a făcut anterior începerii urmăririi penale, astfel că acestea nu pot avea calitatea de probe în cadrul procesului penal. Concluzia: „Față de acest material probator tribunalul apreciază că, în cauză, nu s-a dovedit, cu certitudine, existența unui act sexual între inculpatul Bivolaru și partea vătămată Dumitru Mădălina, motiv pentru care [...] achită inculpatul [...]”.

Astfel cade una din acuzațiile care au stârnit fantezia opiniei publice: relația sexuală dintre instructorul de yoga și Mădălina Dumitru nu este probată. Argumentele sunt consistente, analiza e clară. Ce poate contesta Parchetul? Nici acuzațiile Ilincăi Simionescu, cu privire la existența unor acte sexuale cu Gregorian Bivolaru, pe vremea când era minoră, revelate peste ani, nu rezistă. Persoanele chemate de aceasta să depună mărturie nu susțin cele afirmate. Unul din martorii protejați care susținuse alegațiile Ilincăi Simionescu și-a schimbat declarația în fața unui notar. Alte mărturii sunt date în favoarea lui Bivolaru. În concluzie: „Tot acest probatoriu este în măsură să infirme susținerile [reclamantei]”.

În ce privește acuzația de trafic de minori, relativ la Mădălina Dumitru, judecătoreia Daniela Czika a reținut că în latura obiectivă a infracțiunii „intră activitatea de recrutare, transport, transferare, găzduire, primire a unui minor. Or, nici una dintre aceste modalități alternative de săvârșire a infracțiunii nu este dovedită în cauză”. Nu s-au probat nici împrejurările în care s-ar fi săvârșit faptele, conform rechizitoriului: „acte de violență, amenințare, constrângere”. Teza exploatării victimei [M.D.] pică de asemenea, căci nu se regăsesc „foloase materiale sau de altă natură de către subiectul activ al infracțiunii de trafic, [...] folos pe care inculpatul l-ar fi obținut din exploatarea victimei”.

Acuzația de trafic de minori a fost susținută și de Ilinca Simionescu. Or, judecătoreia găsește că nu este probată vreo acțiune de influențare a adolescentei să vină în București, cum reclama, căci s-a deplasat aici din proprie inițiativă pentru a o căuta pe sora ei. Abuzul de autoritate asupra presupusei victime nu a putut fi dovedit prin nimic. Vizita de 45 de minute la Gregorian Bivolaru, confirmată de martori, nu poate fi echivalată cu o găzduire, cum afirmă Simionescu. După ce au fost evaluate punct cu punct susținerile și probele, tribunalul l-a achitat pe inculpat și față de această acuzație<sup>1</sup>.

Argumentele instanței de la Sibiu par banale prin precizia lor juridică și claritatea ce le face accesibile bunului-simț.

1. Ca și pe ceilalți doi inculpați, Farkas Ferencz Zsolt și Farcași Maria Mirona.

## Procesul de la Alba Iulia

A urmat, desigur, apelul. Procesul, de data aceasta desfășurat la Alba Iulia, a evoluat relativ repede, ședințele instanțelor au fost, cu excepția primelor, secrete, oamenii în civili și-au luat locul în sală. Nu s-au remarcat incidente. Doar periodic, în așteptarea ședințelor, ziariștii „cazului” publicau articole cu grozăvii despre MISA și Bivolaru<sup>1</sup>. Și iată hotărârea completului format din Monica Felicia Farcaș (președintă) și judecătoarea Sanda Trif, din 14 martie 2011: prima instanță „a interpretat judicios materialul probator administrat în cauză, stabilind în mod corect starea de fapt dedusă judecății și dispozițiile legale aplicabile”. Din nou, inculpații sunt găsiți nevinovați.

Dincolo de pronunțare, contează motivarea. Judecătoarele Monica Felicia Farcaș și Sanda Trif au reluat argumentele expuse la Sibiu, le-au întărit rigoarea și au adăugat unele noi. Au refuzat niște probe, căci cele adunate în faza de urmărire penală servesc numai pentru trimiterea în judecată, neputând constitui temei de condamnare. În faza procesuală a judecății, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate de instanță, deoarece numai în urma unei asemenea verificări instanța poate ajunge motivat la o soluție temeinică și legală.

O piesă-cheie în rechizitoriul Parchetului sunt primele declarații date de Mădălina Dumitru, cum că ar fi întreținut relații sexuale cu inculpatul începând cu primăvara anului 2002. Instanța de la Alba Iulia a notat că în toate celelalte demersuri aceasta a negat consumarea unor astfel de raporturi, poziția exprimată inițial rămânând singulară. Luând în considerare circumstanțele concrete ale luării depozițiilor Mădălinei Dumitru, după efectuarea percheziției la imobilul de unde a fost dusă la Parchet, instanța a stabilit că declarațiile inițiale nu pot constitui probe certe de vinovăție care să fundamenteze o soluție de condamnare a lui Gregorian Bivolaru.

Declarațiile martorilor cu identitate atribuită „Marinescu Vasile”, „Popescu Claudia”, „Rădulescu Lavinia” au fost infirmate chiar de susținerile părții vătămate, Dumitru Mădălina. Martorii relatează aspecte legate de viața intimă a unei persoane, care le neagă. În termenii instanței, „o atare situație ridică dubii privind veridicitatea celor relatate”.

Referitor la interceptările convorbirilor telefonice, redată în procesele-verbale depuse la dosarul de urmărire penală, Curtea a constatat că luarea lor în considerare contravine garanțiilor oferite de art. 8 al Convenției europene. În cauză s-au evidențiat o serie de nereguli și din perspectiva dreptului intern. Întrucât organele de urmărire penală nu au depus la dosar autorizațiile de interceptare, susținând că acestea sunt clasificate secret de

1. În urmărirea cazului MISA/Gregorian Bivolaru în ultimii ani s-a „distins” Emil Berdeli, care a postat constant articole în ziare (cât au existat – *Gardianul*, *Puterea*), bloguri etc. menite să păstreze în memoria publică și a magistraților stereotipiile despre adepții MISA și liderul spiritual al Mișcării (ca exemple Emil Berdeli, „Gelu Voican Voiculescu le spunea securiștilor că Gregorian Bivolaru are priză la oameni labili, exaltați ori cu dereglari mintale”, 21 noiembrie 2010 – <http://www.confidentialpress.ro/?p=256>; Emil Berdeli, „Nimbul de erou anticomunist a lui Gregorian Bivolaru, tantricul lider al sectei porno MISA, n-are putere să strălucească”, 11 decembrie 2010 – [http://www.puterea.ro/articol/nimbul\\_de\\_erou\\_anticomunist\\_a\\_lui\\_gregorian\\_bivolaru\\_tantricul\\_lider\\_al\\_sec](http://www.puterea.ro/articol/nimbul_de_erou_anticomunist_a_lui_gregorian_bivolaru_tantricul_lider_al_sec); Emil Berdeli, „Universitatea” porno a lui Bivolaru”, 29 septembrie 2011 – <http://www.agentia.org/timp-liber/universitatea-porno-a-lui-bivolaru-35227.html>; „Scandal: Efectul sectei porno MISA asupra comisarului Dacian Cioloș și a europarlamentarului Petru Luhan”, 12 ianuarie 2012 – <http://www.agentia.org/teoria-conspiratiei/scandal-efectul-sectei-porno-misa-asupra-comisarului-dacian-ciolo-i-a-europarlamentarului-petru-luhan-36090.html>.

stat, nu se poate proceda la verificarea legalității imixtiunii organelor de urmărire penală în viața privată a persoanelor ascultate. Este justă susținerea părții vătămate Dumitru Mădălina, care a subliniat pasivitatea autorităților, în contextul în care din interceptări ar fi rezultat o eventuală exploatare sexuală a acesteia încă din data de 11 decembrie 2002. Primele măsuri au fost luate abia la data de 26 martie 2004, o ignorare nejustificată a unei situații calificate drept vătămătoare pentru dezvoltarea unei minore, pretins cunoscută încă din cursul anului 2002.

CD-urile și DVD-urile porno din imobilul unde a locuit Dumitru Mădălina, despre care s-a demonstrat că aparțineau martorului Manea Alexandru, înscrisurile ridicate la percheziție, provenind de la partea vătămată – jurnale, scrisori, bilețele, respectiv fotografiile existente la dosarul de urmărire penală – nu conduc prin ele înseși la concluzia consumării unor raporturi sexuale între minoră și inculpatul Gregorian Bivolaru.

Nici situația intrărilor și ieșirilor din țară ale părții vătămate nu susține acuzațiile. Conform mărturiilor existente, fiecare participant suporta costurile aferente deplasărilor. Pe de altă parte, simpla participare a părții vătămate la conferințele și simpoziioanele organizate de MISA în străinătate nu echivalează cu întreținerea unor raporturi sexuale cu Gregorian Bivolaru.

Evaluarea psihologului Tudorel Butoi a fost întocmită doar pe baza documentelor furnizate de organele de urmărire penală, fără a exista un contact direct între evaluatorul psiholog și persoana vizată, iar pe de altă parte, concluziile acestui raport au fost combătute în cursul cercetării judecătorești prin opiniile altor specialiști. Cum probatoriul administrat nu confirmă comiterea infracțiunii de act sexual cu un minor, nu se poate reține nici exercitarea unor acte de perversiune sexuală asupra părții vătămate Dumitru Mădălina.

În ce o privește pe Ilinca Simionescu, declarațiile acesteia cum că atunci când ea avea vârsta de 16 ani inculpatul a întreținut raporturi sexuale cu dânsa, profitând de calitatea sa de profesor de yoga, rămân singulare și nu pot conduce la stabilirea vinovăției inculpatului. Chiar declarațiile martorului cu identitate atribuită „Marinescu Vasile”, care în faza de urmărire penală susținuse poziția părții vătămate, au fost retractate printr-un înscris autentic. Declarațiile părții vătămate, nesusținute de alte probe certe de vinovăție, nu pot conduce la o soluție de condamnare a inculpatului. Ca urmare, acțiunea civilă formulată de Ilinca Simionescu, ca și a Arabelei Mureșan, în cazul căreia intervenise prescripția răspunderii penale, a fost respinsă.

Prima instanță concluzionase că nu au existat fapte de trafic de minori, nedovedindu-se acțiuni certe de recrutare, respectiv găzduire a părților vătămate, în scopul special prevăzut de lege, respectiv în vederea exploatării sexuale a acestora. Curtea de la Alba Iulia a remarcat în privința Mădălinei Dumitru și că aceasta s-a stabilit în București din proprie inițiativă, având acordul mamei sale pentru transferul școlar, astfel că nu se poate reține că a fost recrutată de inculpat în vederea exploatării sale sexuale. Nu s-a demonstrat nici implicarea lui Gregorian Bivolaru în găzduirea părții vătămate la locuința sa. Și Ilinca Simionescu s-a deplasat în București din proprie inițiativă pentru a-și căuta sora, iar vizita efectuată la imobilul unde locuise Gregorian Bivolaru nu are semnificația unei găzduiri. În contextul în care nu s-a dovedit existența unor raporturi sexuale între inculpat și părțile vătămate, și nici nu se regăsesc la dosar alte elemente din care să rezulte intenția acestuia de a le exploata sexual, instanța a hotărât că nu se poate adopta o soluție de condamnare pentru infracțiunea de trafic de minori. Din actele dosarului nu a rezultat nici recrutarea sau găzduirea minorelor, nici exploatarea părților vătămate.

## Confruntarea de la București

Ședințele instanțelor de la Sibiu și Alba Iulia se desfășuraseră în condiții de maximă presiune asupra judecătorilor, sugerând împingerea acestora spre o hotărâre de condamnare. Verdictul a fost totuși cel de nevinovăție, iar argumentația judecătorilor a excelat prin acribie. Cum să te lupți cu observația de bun-simț a instanțelor că nu e de luat în serios acuzația Parchetului privind exploatarea sexuală a unei minore, de vreme ce acesta și SRI-ul au calificat ca atare presupusele fapte în decembrie 2002, dar au intervenit ca să oprească „exploatarea” de-abia în martie 2004? Ce alt detaliu ar fi putut să distingă mai bine adevăratele motivații de pretextele ofițerilor de informații și procurorilor care au semnat documentele de urmărire și inculpare?

După două faze procesuale pierdute, Parchetul a depus recurs, contestând soluțiile instanței de fond și de apel prin care au fost înlăturate în totalitate probele administrate în cursul urmăririi penale – act motivat de instanțe prin jurisprudența CEDO și prevederile Codului de procedură penală românesc<sup>1</sup>.

În anul 2011, procesul a luat-o de la capăt, la ultima instanță posibilă. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, a început să judece recursul formulat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia cu motivația „erorii grave de fapt” a instanțelor care-i achitaseră pe Greorian Bivolaru, Farkas Zsolt și Mirona Farcași. După ședințele procedurale, a urmat confruntarea în jurul argumentelor, în ziua de 23 februarie 2012.

Parchetul pregătise o surpriză. Instanțele din Sibiu și Alba Iulia înlăturaseră probele rezultând din ascultarea și interceptarea convorbirilor telefonice din anii 2002-2003 întrucât nu fuseseră prezentate mandatele. Or, cu două zile înaintea ședinței din 23 februarie, Parchetul le-a pus la dispoziția completului ICCJ. Se întâmpla la 8 ani de la începearea cercetării judecătorești. Anterior, refuzase sistematic să le înainteze instanțelor de judecată cu argumentul „secretului de stat”. Ce anume putuse între timp să le desecretizeze? Neutilizarea mandatelor fusese probabil motivată de conștientizarea caracterului lor ilegal<sup>2</sup>. Mandatele fuseseră emise în baza Legii siguranței naționale, or infracțiunile de drept comun pentru care au fost trimiși în judecată Greorian Bivolaru, Zsolt Farkas și Mirona Farcași ieșeau de sub competența acestei legi. E posibil ca Parchetul să le fi gândit drept „asul din mânecă”, păstrat pentru confruntarea finală, de utilizat numai într-o situație critică – precum cea creată de instanțele Sibiu și Alba Iulia –, când merita să riște reproșarea ilegalității.

La apariția documentelor, avocații apărării au cerut amânarea ședinței pentru a lua cunoștință de noile probe și a pregăti apărarea. Contrar logicii, completul a respins cererea. Depunerea în ultima clipă a mandatelor, astfel încât inculpații și părțile vătămate să nu le poată evalua înaintea dezbaterii, și evitarea discutării lor în ultima ședință dinaintea verdictului sugerează conivența procurorilor cu judecătorii<sup>3</sup>.

1. Instanțele au luat în considerare numai probele administrate în faza cercetării judecătorești. În recursul său, Parchetul a mai invocat particularitățile cauzei, precum afinitățile dintre părțile vătămate, inculpat și martori și timpul îndelungat de derulare a procedurilor (8 ani de la data sesizării).
2. CEDO a sancționat în mod repetat România, în situații similare, pentru încălcarea dreptului la viață privată (cauzele *Calmanocivi c. România*, *Pantea c. România*, *Dumitru Popescu nr. 2 c. România*, *Vioarel Burzo c. România*, *Răducu c. România*, *Pop Blaga c. România*).
3. La acel moment, s-a refuzat și cererea ca Parchetul să depună la dosar documentul prin care SRI solicitase emiterea și apoi prelungirea autorizației de interceptare.

Curtea compusă din judecătorii Ionuț Matei, Cristina Rotaru și Ioana Bogdan s-a întrunit peste mai bine de o lună și jumătate, la 12 aprilie 2012, pentru a anunța admiterea recursului înaintat de Parchet. Hotărârea nu a fost făcută în ședință publică – cum obligau procedurile –, iar reprezentanții inculpaților au trebuit să aștepte 12 ore la ICCJ ca să le fie adusă la cunoștință. Instanța a casat hotărârile instanțelor de la Sibiu și Alba Iulia și a stabilit rejudecarea cauzei de către același complet. O altă ilegalitate : hotărârea nu este motivată.

Decizia din aprilie 2012 a mai surprins și prin neluarea în considerare a prescripțiilor pentru trei infracțiuni din dosar, constatate de instanțele din Sibiu și Alba Iulia. ICCJ a ținut totuși să le rejudece. Iar seria acțiunilor neprocedurale nu s-a oprit aici. Motivând cu erorile enumerate mai sus, Gregorian Bivolaru a depus împotriva hotărârii de casare o contestație în anulare. Or, același complet, intrând într-o situație de incompatibilitate, a respins contestația... la propria decizie. Motiv pentru alte cereri de recuzare, toate respinse.

## Cum se desfășoară unul dintre cele mai importante procese postdecembriste

Hotărârea finală în procesul lui Gregorian Bivolaru, importantă pentru inculpat, are implicații asupra întregii Școli de yoga ; direct, asupra a ce vor face câteva mii de adeți care urmează astăzi programele concepute de acest instructor. Ce se va întâmpla cu fostul lor ghid spiritual poate dezorienta viața altor zeci de mii de oameni care au urmat, după anul 1990, cursurile Școlii. Dar felul în care se va încheia procesul lui Gregorian Bivolaru va avea consecințele cu cea mai mare miză asupra celorlalți inculpați din rechizitoriul DIICOT. La Cluj au început procesele a 21 de persoane, ale căror dosare au fost disjuncte din dosarul DIICOT. Procesele se vor raporta, într-un fel sau altul, la verdictul dat în cauza judecată acum la ICCJ<sup>1</sup>. Dacă Parchetul va pierde, va fi greu să se explice condamnarea altor inculpați considerați a fi acționat sub îndrumarea lui Gregorian Bivolaru. Având în vedere presiunea întreținută de presă și cea politică asupra judecătorilor, vinovăția liderului va agrava acuzele aduse tuturor „participanților la grupul infracțional”<sup>2</sup>.

Procesul nu are ca miză doar destinele unor oameni. Rezultatul califică sistemul instituțional care a inițiat, a permis sau coordonat uriașa mașinărie a represiunii asupra a mii de oameni de-a lungul a două decenii. Dacă Gregorian Bivolaru va fi găsit nevinovat, verdictul va conta cât o radiografie făcută acestui sistem. Dacă alegațiile Parchetului sunt susținute de către completul ICCJ, atunci întreaga greutate a acestei istorii va fi așezată pe umerii celor care vor conduce sistemul de justiție din România în viitor. Un stat ai cărui cetățeni se pot adresa Consiliului Europei și Uniunii Europene nu are cum să scape de sub presiunea sistemului instituțional european care protejează drepturile omului. Mobilizarea miilor de adeți ai MISA, dintre care câțiva au rezistat teribilei

1. Dar nu este acceptabil din perspectiva drepturilor unui proces corect, căci un acuzat, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, nu are de ce să poarte pe umerii săi, ani de zile, greutatea urmăririi penale.
2. Aceasta, chiar dacă dosarul de la București este în principal pe raporturi sexuale cu minore și trafic cu minore, iar cel de la Cluj, pe trafic de persoane.

hăituirii a Securității, iar mulți, asaltului jandarmilor la 18 martie și 1 aprilie 2004, ar putea avea consecințe greu de evaluat acum.

Toate acestea explică de ce procesul lui Gregorian Bivolaru are anvergura unuia dintre cele mai importante procese din România postcomunistă. Or, într-un astfel de context care cheamă la solemnitate, desfășurarea lui până la începutul anului 2013 urmează o linie deconcertantă. Cu câteva excepții, ședințele procesului au fost secrete. În consecință, informațiile care ies în afara sălii de judecată rămân limitate<sup>1</sup>. Totuși, în memoriile trimise CSM, Ministerului Justiției, Președintelui României, conducerii ICCJ, putem găsi alegațiile avocaților apărării privind asimetria completă în tratarea martorilor : cei ai Parchetului au fost audiați cu respect, uneori ore întregi, deseori orientați în sensul declarațiilor defavorabile inculpaților ; cei ai apărării au fost intimidați, ironizați, hărțuiți, amenințați că vor fi învinuiți de mărturie mincinoasă. Marea majoritate a întrebărilor puse de apărători au fost respinse, chiar și atunci când ele păreau esențiale pentru caz, apte să deslușească adevărul. Unul dintre cei mai importanți martori ai apărării, Lomoș Remus, logodnicul Mădălinei Dumitru, care fusese citat pentru ședința din 23 octombrie 2012, a fost anunțat de instanță că s-a decis neaudierea lui<sup>2</sup>.

Avocații apărării au făcut plângeri și cu privire la atitudinea pe care o califică drept „nedemnă, profund neprofesională” a președintelui completului, judecătorul Ionuț Matei. Au reclamat interpelarea lor agresivă, întreruperea nemotivată, admonestarea, amenințarea, tratarea „cu dispreț și ironie”. Susținerile nu sunt „simple alegații” : asistenții și părțile prezente în sală au consemnat spusele din timpul procesului, iar acestea pot fi confirmate prin înregistrările luate la ședințe<sup>3</sup>. În textele reproduse, descoperim un lexic și un ton de neasociat statutului de magistrat. Judecătorul Ionuț Matei atenționează avocata : „*să nu fiți impertinentă pentru că vă și amendez, da ?*” ; „Este atât de greu să vă concentrați la cele 2-3-5 ore cât ține această ședință ?” ; „dvs. încălcați niște reguli elementare de procedură”<sup>4</sup>. Uneori răbufnește : „nu văd limitele în care dumneavoastră exercitați *dreptul acesta nenorocit la apărare !*”. Și, ca și cum vrea să dovedească părerea anterioară despre actul de justiție, decide contrar principiilor lui de bază : „față de insistențele apărătorului ales al părții vătămate, [Curtea] respinge *generic* întrebările pe care apărătorul acesteia înțelege să le pună în condițiile sus menționate”.

Alte mostre : „Încercați să vă păstrați totuși limita [...]. Dacă nu m-aș fi prins de lucrul ăsta, puteați să continuați...” ; „Acestea sunt niște ABC-uri pe care trebuie să le știți” ; „de vreme ce dvs. încălcați niște reguli elementare de procedură, pot să-mi pun asemenea întrebări”<sup>5</sup>.

Tonul intimidant are un și mai mare impact asupra martorilor, vulnerabili : „Sunteți chestionată, dvs. *nu trebuie să vă inflamați acum pentru că nu sunteți chestionată [...]* nu sunteți cercetată că ați fost sau nu ați fost... *deci nu trebuie să aveți alte manifestări. Da ! ?*”.

Gravă este neconsemnarea unor pasaje-cheie din declarațiile martorilor. Iată o informație, evident semnificativă, a Erikăi Manea :

1. Teren fertil pentru ca mass-media să manipuleze evenimentul.

2. O astfel de măsură nu există în codul de procedură penală.

3. Obligatorii în cazul ședințelor penale.

4. Avocata solicită consemnarea întocmai a declarațiilor martorei acuzării, Manea (fostă Tusa) Erika – ședința din 21 noiembrie 2012.

5. Afirmațiile urmau întrebărilor puse de avocat martorului apărării Robert Murariu.



În primul rând, am fost luată de pe stradă. Nu mi s-a solicitat nici un fel de act de identitate sau ceva. Pur și simplu au venit trei bărbați, care m-au văzut în tramvai și când am coborât m-au luat pe sus și m-au băgat într-o Dacie, m-au dus la procuratură. Era un domn foarte înalt și solid așa, părea foarte drăguț pe de altă parte, care, în momentul în care am ajuns să mă pierd cu firea, m-a intimidat și zicea : „Domnișoară, intri la pușcărie ! ”.

Și încă :

Când am plecat de la yoga, am plecat la niște cursuri de tai chi. Când m-au întrebat [cei care o ridicaseră de pe stradă], cunoșteau tot. Și că practic tai chi, și că am făcut revelionul unde făcusem revelionul, cu toate persoanele cu care fusesem. Probabil verificau dacă spun adevărul sau nu. Eu n-am nimic de ascuns, așa că de-aia am spus adevărul...

Declarația a fost expediată cu comentariul : „Ați pățit ceva până la urmă ? ”<sup>1</sup>.

\*

La data finalizării acestei cercetări, la sfârșitul lunii februarie 2013, a fost anunțată audierea lui Gregorian Bivolaru prin comisie rogatorie în Suedia. Împotriva prevederilor procedurale, autoritățile suedeze au primit odată cu cererea de asistență judiciară internațională doar întrebările instanței. Au fost refuzate întrebările propuse de avocații lui Gregorian Bivolaru și ai Mădălinei Dumitru. Doar un alt detaliu despre atmosfera în care se desfășoară ultima etapă a unuia dintre cele mai responsabile procese ale perioadei postcomuniste.

---

1. Citate din consemnările participanților la ședințe.



## 30. Rezumat-concluzii: cine și ce a făcut posibilă represiunea?

### Un rezumat al faptelor: represiunea MISA ca manipulare

Investigația din acest volum a privit exclusiv tema reprimării Mișcării pentru Integrare Spirituală în Absolut, atât a organizației ca atare, a membrilor organizației, cât și a adepților mai mult sau mai puțin activi și apropiați care au trecut prin sistemul de formare al Școlii MISA. Cercetarea nu a avut în vedere problematica doctrinară a Școlii și nici semnificația ei în termeni culturali ori spirituali. Nu au fost supuse analizei luările de poziție private ori instituționale care au denunțat represiunea împotriva Mișcării. Deși nesemnificative ca număr, ele au contat, însă referirile la ele au fost introduse atât cât să clarifice contextul.

Acțiunile împotriva MISA și adepților ei, la început în secret, apoi fățiș, au durat exact atât cât și România postdecembristă. Represiunea împotriva MISA se desfășoară de peste 20 de ani și nu a încetat la momentul apariției acestei lucrări. Prin proporții, nu a fost depășită decât de reprimarea opoziției politice în timpul mineriadelor, alt fenomen care constituie marca tranziției românești. Însă mineriadele au reprezentat o confruntare conjuncturală, esențialmente politică, și au ținut cât timp Puterea a reluat frâiele în mâna ei. Represiunea împotriva MISA a traversat toate etapele tranziției, de la perioada „patru-laterului roșu”<sup>1</sup> până la momentul aderării la Uniunea Europeană și după acest mare eveniment. Pare să nu fi fost afectată de trecerea de la un guvern la altul, nici de alternanța președinților, care au schimbat la rândul lor șefii serviciilor de informații și procurorii generali.

Spre deosebire de mineriade, în care și mecanismul acțiunilor repressive, și miza lor erau relativ clare, impresiunea manifestare de forță îndreptată împotriva adepților MISA a fost dificil de înțeles. Ce anume putea explica formidabila ostilitate publică? Ce anume poate determina implicarea întregului sistem instituțional al statului într-un adevărat război împotriva Mișcării pentru Integrare Spirituală în Absolut? Să fie credința că yoghinii practicau sexul în grup? Într-o țară în care imaginile licențioase se lăfăie în spațiul public pe ecrane, tonete cu reviste, panouri? Unde licenții postează pe YouTube mici filme cu fete care-și masturbează colegii în timp ce profesorul se obosește să rezolve ecuații la tablă? În care volume de proză cu un limbaj erotico-pornografic dezlănțuit primesc premii<sup>2</sup>, iar intelectuali de succes fac referiri, cu mândrie vizibilă, la virilitatea lor neafectată de munca creierului? Practica privată a sexului în grup, oricum ținând de

---

1. Coaliția naționalistă PDSR-PUNR-PRM-PSM care a condus țara între 1992 și 1996.

2. Vezi, de exemplu, romanul Ioanei Bradea *Băgău* (Editura Est, 2004), care s-a bucurat de premii pentru debut al Uniunii Scriitorilor, cel al revistei *România literară*, ca și un premiu al Municipiului Bistrița pe 2005. Un alt volum din această categorie este *Letopizdef*, al lui Alexandru Vakulovski.

libertatea vieții private a practicantilor, chiar dacă s-ar dovedi adevărată, s-ar pierde în vacarmul erotic din jur.

Să fie oare această ostilitate izvorâtă din credința că Gregorian Bivolaru a avut o relație sexuală cu o adolescentă care nu a împlinit 18 ani? Prezența copiilor străzii, imaginile copleșitoare care apar din când în când din orfelinate, părinții care-și vând copiii unor oameni asupra cărora planează suspiciunea că fac afaceri din recoltarea de organe nu au generat reacții care să sugereze o sensibilitate deosebită a societății românești față de minori.

Eventuale afaceri ilegale? Austeritatea majorității adeptilor MISA face ca o astfel de idee să fie ridicolă. Temerea este oricum strivită de apariția unei elite de miliardari îmbogățiți esențialmente prin apropierea unor foste bunuri publice; ca să nu mai vorbim despre amplitudinea scandalurilor de corupție implicând tocmai oficiali care vânează adeptii MISA.

## Continuitatea: cum sunt legate Securitatea și SRI în evenimente

Am arătat în paginile acestei cărți că istoria represiunii împotriva lui Gregorian Bivolaru și a grupului său a început în anii '80, când ofițerii de Securitate au primit sarcina să distrugă mișcarea yoga. El și instructorii antrenați de el, Nicolae Catrina, Eugen Mărtz, Narcis Tarcău ș.a., au rezistat acțiunilor represive circa opt ani. La sfârșitul deceniului, în 1989, Securitatea avea pe umerii ei responsabilitatea unor măsuri polițienești care merseseră până la închiderea unor rezistenți și trimiterea liderului lor într-un spital psihiatric.

În faza postdecembristă a reprimării, actorii instituționali fără de care nu s-ar fi ajuns la evenimentele descrise în această lucrare, care au inițiat represiunea și au coordonat-o pe parcurs, au fost, inițial, Securitatea Municipiului București, regrupată în UM 0215, și Serviciul Român de Informații. Preluând în luna martie 1990 mare parte a ofițerilor de Securitate implicați în afirmarea și perpetuarea sistemului comunist, SRI a interiorizat instituțional interesele, mentalitățile și dosarele cărora unii dintre ei le-au dat o nouă viață. Există argumente puternice pentru a susține rolul oamenilor care în martie 1990 au obținut un acoperământ instituțional stabil prin noul Serviciu Român de Informații în inițierea vânătorii MISA. Operația de supraveghere a yoghinilor a fost inerentă în lunile tulburi ale postrevoluției. Amplificarea Mișcării i-a determinat pe foștii securiști să intoxice ziaristii și opinia publică direct, prin agenții acoperiți din presă, ori indirect, prin livrarea de informații incitatoare unor tineri lucrători care nu aveau nici experiența meseriei, nici autocenzura normală în cazul unui jurnalist responsabil. Aceștia au creat adeptilor MISA o imagine atât de respingătoare, încât cetățeni „vigilenți” și familiile yoghinilor au început să se adreseze instituțiilor. Câțiva parlamentari au găsit ocazia să facă din temă un capital politic, Poliția și alte forțe de ordine au „luat măsuri”, din inițiativă proprie, pentru a se arăta utile ori simțindu-se presate și au acționat cu desconsiderarea completă a principiilor și reglementărilor. Scandalurile instituționale au alimentat mai departe campaniile mass-media, iar acestea au produs noi presiuni asupra instituțiilor.

---

Prin acest comentariu nu punem în discuție valoarea operelor, nici nu sugerăm că am fi adeptii unui limbaj pudibond. Nu dorim decât să așezăm lucrurile în context.

Cel mai probabil în 1996, după atingerea pragului considerat critic al ostilității opiniei publice față de MISA, SRI a decis implicarea sa fățișă în reprimarea victimelor care scăpaseră de măsurile letale din 1989<sup>1</sup>. Serviciul Român de Informații a găsit calea să trateze comunitatea MISA ca pe o problemă de securitate națională și, în consecință, să încerce să o distrugă plasând-o în curtea proprie. Caracterul dramatic al unei astfel de hotărâri a fost amplificat de legătura explozivă dintre foștii ofițeri de Securitate și lumea politică. Rețeaua subterană care leagă ofițerii serviciilor de informații, guvernul, parlamentul, conducerea instituțiilor de ordine și-a asumat o sarcină pe măsura aroganței acestor legături: să lovească o mișcare formată din mii de oameni cu asemenea forță încât să îi disperseze, să îi transforme pe aceștia în paria ai societății, iar pe principalii lideri să îi arunce în închisoare. Nici nu era nevoie ca astfel de planuri să fi fost enunțate explicit la o oarecare masă de decizie. Acțiunile s-au condiționat și întreținut una pe alta, ducând prin natura lucrurilor spre un astfel de final.

Prima mare lovitură dată mișcării yoga a fost chiar includerea în SRI a foștilor securiști autori ai represiunii împotriva yoghinilor din anii '80. Era inacceptabil moral, dar și ilegal, ca tortionarii să reocupe funcții în noul serviciu de securitate, căci Legea de organizare și funcționare a Serviciului Român de Informații nu permite angajarea oamenilor Securității responsabili de a fi încălcat drepturile și libertățile fundamentale<sup>2</sup>. Prin încălcarea de către SRI a legii, persoanele aflate înainte de anul 1990 sub anchetele Securității au redevenit vulnerabile, victime ale acestei instituții – iar o altă victimă este însuși statul<sup>3</sup>.

Consecințele sfidării prevederilor legale s-au văzut rapid. Primul lucru pe care l-au făcut foștii securiști a fost să-și continue meseria; să își satisfacă curiozitatea cu privire la ce mai fac vechii lor clienți; să facă poliție politică prin deschiderea unor dosare care nu aveau nimic comun cu securitatea națională. E posibil ca intoxicările presei privitoare la organizația lui Gregorian Bivolaru să fi reprezentat în primii ani o bătălie proprie a vechilor urmăritori, iar evenimentele să fi fost dominate de întâmplări pur personale. Intersecția cazului MISA cu Gelu Voican Voiculescu ar fi o dovadă a fenomenului. Se pot recunoaște din natura intoxicărilor obsesiile foștilor securiști, agresivitatea pe care le-o declanșează sexualitatea, iar din calificativele penale pe care le folosesc, fidelitatea față de ce au făcut.

Din a doua parte a anului 1993, avalanșa de date care apar în presă clarifică implicarea SRI ca instituție în operația contra MISA: sursele campaniei împotriva yoghinilor veneau din interiorul Serviciului. În 1996, SRI și-a asumat deschis, cum s-a arătat, rolul de poliție politică. Mai multe dezvăluiri ale celor supravegheați sugerează că operația de punere sub urmărire a MISA era în plină desfășurare la mijlocul anilor '90, deși activitățile organizației nu aveau și nici nu puteau să aibă legătură cu atribuțiile SRI. Cum nu mai exista, ca pe vremea Securității pe care o moștenise, o direcție care să facă treaba murdară, precum Direcția a VI-a, în 1999 SRI a trebuit să-și finalizeze operațiunea înaintând Parchetului cereri de trimitere în judecată a unor yoghini. Motivele erau explicit de natură politică: trei membri ai MISA exprimaseră opinii critice la adresa planurilor

1. Detaliile implicării fostei Securități a Municipiului București, transformată în UM 0215, în convenția sau nu cu SRI, rămân o chestiune încă obscură.
2. Se contraargumentează, printr-un sofism, că ar trebui să se dovedească, de către o instanță, încălcarea acestor drepturi și libertăți.
3. Rămâne de văzut care va fi soarta confruntării juridice dacă cei supuși amenințărilor, bătailor, tratamentelor inumane, trimerii în închisoare ori în spitale psihiatrice se vor plânge în justiție împotriva încălcării legii de către SRI.

de integrare a României în structurile euroatlantice. Acestea ar fi adus atingere siguranței naționale.

Acuzația are arbitrariul unei răfuiei. Cum altfel se poate califica o operație în care Serviciul însuși a excelat? Nu a fost oare SRI inițiatorul, ani de zile, al unor atitudini extremist-naționaliste sabotând exact idealul integrării europene? Nu conțin rapoartele sale de la mijlocul anilor '90 acuze la adresa maghiarilor și romilor care vorbeau despre neajunsurile de acasă<sup>1</sup>? Nu a inflammat el, dintr-o logică naționalistă, relația cu Republica Moldova, afectând politica externă a României până astăzi? Nu lansa generalul Lupu, prin 1996, avertismente la pătrunderea Internetului la noi în țară? Nu făceau în acei ani agenții săi acoperiți din presă campanii împotriva valorilor europene? Cum poate explica SRI trimiterea către Parchet a plângerilor împotriva unor oameni inofensivi politic, dar nu împotriva liderilor Partidului România Mare? Sau a liderilor minorității sârbe, care mobilizaseră comunitatea pentru a împiedica asistența dată de România, în 1999, Organizației Tratatului Atlanticului de Nord?

La mijlocul anilor 2000, SRI avea să etaleze întregul instrumentar al poliției politice. A organizat desantul *manu militari* împotriva unor tineri și tinere îmbrăcați în pijama. A ridicat ștacheta dezinformării la nivelul celor mai aberante acuze. În ultimii ani, a reactivat programele securiste de destabilizare a grupurilor, obținând compromiterea unor adepți MISA și a unora dintre cei care cereau adevărul despre represiune. Zvonistica ce a început să afecteze relațiile dintre unii membri ai MISA, inclusiv dintre unii vechi, poartă marca serviciului specializat din fosta Securitate. Serviciul Român de Informații a acționat după mentalitatea și instințele vechii Securități și doar pierderea atribuțiilor specifice l-a împiedicat să treacă direct la actul reprimării propriu-zise, cum făcea altădată instituția pe care a moștenit-o.

## Rolul unic al presei

Al doilea mare actor al represiunii împotriva adepților MISA a fost presa postdecembristă. Responsabilitate și rigoare deontologică în prezentarea cazului au existat numai ca excepție. Există câțiva ziariști care au fost păcăliți și au revenit asupra susținerilor greșite; doar câțiva au luat distanță față de ceea ce s-a scris în ziare și reviste sau a apărut pe canalele de televiziune. Numărul celor care s-au ocupat de caz cu o curiozitate reală de jurnalist rămâne infim. O excepție a fost emisiunea „Reflector”, unde au fost transmise câteva episoade dintr-un documentar despre MISA realizat de Denisa Anghel și Marius Georgescu<sup>2</sup>. În luna februarie 2011, cazul MISA a făcut subiectul a două episoade ale documentarului „Cel ce gândește altfel”, realizat de regizorul Cornel Mihalache, la TVR 1. Consiliul Național al Audiovizualului a sancționat postul de televiziune cu argumente rizibile<sup>3</sup>. Din miile de intervenții de presă, un număr insignifiant au urmat principiile jurnalismului onest. (În schimb, din luna martie 2004 până în luna octombrie 2005, și numai pe televiziunile naționale TVR 1, Realitatea TV, Pro TV, Antena 1, 2 și 3, Național

1. Vezi în acest sens Gabriel Andreescu, Renate Weber, „Naționalism și stabilitatea statului de drept”, *Studii Internaționale*, nr. 1, 1995, pp. 48-62.
2. Episoadele au fost transmise în anul 2006, pe TVR 1, la câteva luni distanță (Gabriel Andreescu, „Televiziunea română liberă”, *Ziua*, 1 iunie 2006).
3. Vezi Gabriel Andreescu, „Societatea oportunistă. Militanți și instituții”, *Timpul*, nr. 2, 2013.

TV, Prima TV, B 1 TV, N 24 și OTV, au fost difuzate 570 de știri ostile la adresa MISA și a lui Gregorian Bivolaru.) Cu atât mai puțini au fost ziaristii care să-și fi asumat statutul de apărători ai democrației ori cel, atât de invocat, de *watch-dog* al sistemului de putere. Meritul celor care au făcut-o este cu atât mai mare, însă nu poate salva onoarea comunității.

În cazul MISA, presa cea atât de diversă a funcționat ca un sistem aproape unitar. Invocarea interesului acesteia pentru rating, deci pentru spectaculos, ca explicație, nu se poate susține decât parțial. Motivația implicării presei în cazul MISA a fost într-un fel confirmată prin tăcerea la apariția volumului *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*. Această carte aducea informații esențiale asupra oamenilor despre care ziaristii scriseseră anterior mii de articole. Dacă MISA era subiect de interes public, atunci apariția unor informații de asemenea miză ar fi motivat aducerea lor imediată în discuție. Dacă vânătoria ziaristilor după orice detaliu privindu-i pe adepții MISA mizase doar pe curiozitatea cititorilor, era de asemenea de așteptat ca ziaristii să îi servească prompt prin articole. Iată însă că în ziarele obsedate de Gregorian Bivolaru și de adepții săi nu a apărut, cu o excepție, nici un articol despre cartea plină de date relevante<sup>1</sup>. Puține lucruri pot radiografia mai bine natura operației jurnalistice în cazul MISA precum tăcerea completă la apariția cărții despre reprimarea principalilor adepți yoga în anii '80.

Sunt motive să bănuim că principala responsabilitate pentru transformarea presei într-un hăituitor al unor oameni nevinovați se datorează agenților plătiți sau neplătiți. Primul argument ar fi rolul-cheie al serviciilor de informații în represiune. Apoi, implicarea directă în răspândirea calomniilor a unor reviste asistate de foști securiști (*Europa*), foști comuniști (*România Mare*), a unor foști informatori (Cornel Ivanciuc) și statutul patronilor de mijloace de presă (Sorin Ovidiu Vintu, magnat înconjurat de ofițeri de Securitate – precum fostul colonel Gheorghe Rațiu, comandant al Direcției I a Securității, care condusese mult timp acțiunile de reprimare a mișcării yoga înainte de anii '80) etc.

Imensa majoritate a materialelor de presă au pus pe umerii adepților MISA lucruri care nu aveau nimic în comun cu ei și nici nu puteau avea. Au fost acuzați că poartă arme, deși nu a existat vreodată nici cea mai mică probă în acest sens. Au fost tratați drept oameni periculoși, de care e bine să-ți ascunzi identitatea, deși practică nonviolența. Au fost prezentați drept scandalagii, deși ei sunt cei care au constituit subiectul represaliilor fizice. Au fost acuzați că folosesc droguri, în ciuda faptului că refuză și drogurile banale, cele pe care le consumă (puțin conștientă de natura lor) o bună parte din populație: cafeaua, alcoolul, țigările. Practicanții yoga au fost descriși ca purtători de boli venerice, deși atenția pe care o dau sănătății sexuale este neobișnuită în raport cu standardul societății în care trăiesc. Au fost prezentați drept profitori, deși cultivarea ajutorului între practicanții yoga – și nu doar între ei – face parte din viața comunității. Transformarea negrului în alb și a albului în negru a atins, în cazul MISA, proporții orwelliene.

Prezentarea unor date nu doar neverificate, ci vădit falsificate, nu este nici măcar aspectul cel mai dramatic a ceea ce s-a întâmplat în presa interesată de MISA în acești 20 de ani. A contat mult felul în care a fost făcută: sub forma unei vânători care a avut o certă capacitate de a incita, de a provoca instinctele violente ale cititorului sau telespectatorului.

Succesul mobilizării consumatorilor de presă în procesul hăituirii a fost întărit de pasiunea cu care ziaristii au încercat, cu succes și în această privință, să producă repulsie

1. Excepția este *Jurnalul Național*, unde a fost publicată o recenzie la *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*.

față de participanții la cursurile MISA. Subiectul urinoterapiei a fost subliniat cu nesaț, deși singura conexiune cu Școala MISA era predarea unor învățături de ayurveda în care urinoterapia, metodă indiană multimilenară, era prezentată printre alte tehnici milenare. Formulările scabroase la adresa practicanților MISA au fost folosite nu doar în presa de nișă – *Academia Cațavencu, România Mare* –, ci și de cotidienele de informații și televiziuni. Chiar pe TVR 1, la emisiunea „Lumea în care trăim” din 4 aprilie 2004 (ora 13:00), prezentatorul vorbea despre MISA cu aceste cuvinte: „Viața bate filmul, realitatea întrece orice imaginație: bani, sex, păcatele tinereții, dezvăluiri spectaculoase, mister și răsturnări de situație. [...] Se amestecă activități de producții pornografice cu băutul de... pardon, urină, cu practici cel puțin ciudate pentru noi, neinițiații”.

Dar marginea de jos – sau de sus – a practicilor a fost chemarea directă, concretă, la violență împotriva adeptilor MISA. Mai mulți ziariști s-au transformat în incitatori. Uneori, reporterii au cerut public, organelor, să pedepsească adeptii MISA: „Așteptăm cu toții în clipa de față o decizie juridică, legală, dar radicală. Și această decizie trebuie să țină cont [...]: tolerăm asemenea manifestări, asemenea personaje, asemenea organizații dubioase pe teritoriul României sau nu” (*Realitatea TV*, „Jurnal”, 29 martie 2004, ora 21:00). Invitația redactorului Emanuel Isopescu, făcută la o oră de maximă audiență, era clară: asemenea oameni nu trebuie tolerați!

Alteori, incitarea a ținut de reținerea și maltratarea practicanților yoga. Cotidianul *Ziua* a făcut un demers unic în istoria presei din România, posibil doar într-o societate anarhică: a anunțat punerea unei recompense pe capul lui Gregorian Bivolaru!

## Alte puteri-simbol ale democrației

Acțiunile împotriva MISA au fost „desăvârșite” de instituțiile menite să facă dreptate. Fabricarea de dosare în scopul inculpării și condamnării unor oameni care optaseră pentru o viață diferită de a altora reprezintă o gravă violare a profesiei de magistrat. Vina fundamentală a fost completată de mulțimea faptelor mărunte care au făcut posibilă trădarea profesiei. Standardele (ne)profesionalității, (i)logica argumentelor prin care s-au justificat deciziile de aplicare a legii sunt impresionante.

În istoria represiunii împotriva MISA, Parchetul a jucat rolul spărgătorului de gheață. Despre experiența și mentalitatea care domină instituția povestește lista celor care au condus Parchetul după revoluție. Primul procuror general al României, Gheorghe Robu, a fost responsabil pentru arestarea a peste 85 de oameni (unii minori) victime ale mine-riadelor și mușamalizarea atrocităților din iunie 1990. Cel care i-a urmat în funcție în perioada 1993-1996, Vasile Manea Drăgulin, fusese implicat în acțiunea de abuz psihic împotriva lui Gregorian Bivolaru și mușamalizarea asasinării lui Gheorghe Ursu. Joița Tănase (2001-2003) a devenit celebru pentru recursurile în anulare prin care i-a pus în libertate pe Victor Atanasie Stănculescu și Mihai Chițac, condamnați întrucât reprimaseră manifestațiile de la Timișoara din decembrie 1989<sup>1</sup>. Procuror general la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în perioada de vârf a vânării MISA (2003-2006) a ajuns Ilie Botoș. După ce s-a retras din fruntea Parchetului General, acuzat de a fi unul dintre groparii dosarelor lui Sorin Ovidiu Vîntu și responsabil pentru

1. Sorin Moisescu (1996-1998) și Mircea Criste (1998-2001), reformatori, sunt o excepție. Au fost aleși și numiți în funcție sub președinția lui Emil Constantinescu.



fuga lui Omar Hayssam, a devenit adjunctul șefului Direcției Generale de Informații a Apărării. Ilie Botoș poartă pe umeri acuzații grave privind afaceri ilegale finanțate din fonduri externe și de la bugetul de stat<sup>1</sup>. În ce-l privește pe George Bălan, procurorul care a semnat actele menite să reprime Școala de yoga a MISA, cel care anunța public pe 18 martie 2004, la Antena 1: „Din toate informațiile pe care le avem [rezultă]: trafic de droguri, prostituție, crimă organizată...”, acesta a ajuns în anul 2011 vicepreședinte al CSM. Ulterior a fost scos din magistratură în urma acuzațiilor privind negocierea unor funcții publice și complicitatea la folosirea de informații nedestinate publicității<sup>2</sup>.

Seria acestor „agramatismе” ale purtării magistraților a primit undă verde tocmai de la instituția menită să vegheze onoarea meseriei: Consiliul Superior al Magistraturii. Răspunzând victimelor-adepti ai MISA în logica ironiei și chiar a bășcăliei, negării evidenței și apostrofării, CSM sugerează că în materia actului de judecată, la noi, totul ar fi permis. Refuzul sistematic al membrilor Consiliului Superior al Magistraților de a lua în considerare plângerile apărătorilor și martorilor tratați cu dispreț și amenințator în ultima fază a procesului lui Gregorian Bivolaru, Farkas Ferencz Zsolt și Farcași Maria Mirona, în ciuda accesului la probe indubitabile<sup>3</sup>, promovează un „drept la impunitate”. „Demnitatea magistratului”, reclamată de câteva ori de CSM, devine într-un asemenea context un simbol al ipocriziei.

Aceste comportamente ale instituțiilor, dintre care unele reprezintă coloana vertebrală a statului român, nu ar fi fost posibile dacă nu ar fi fost susținute ori trecute cu vederea de cei aflați pe treapta cea mai înaltă a puterii în stat: parlamentarii României, membrii „forumului suprem în stat”. Cu două excepții<sup>4</sup>, când au dat atenție cauzei, parlamentarii s-au situat doar în postura de hăituitori. Nivelul interesului parlamentarilor pentru una dintre cele mai grave încălcări ale drepturilor omului, a cărei seriozitate a devenit, de la un moment încolo, vizibilă<sup>5</sup>, a fost exprimat de deputatul Nati Meir, când acesta s-a interesat dacă avocata petenților MISA are „relații intime” cu Gregorian Bivolaru.

1. Au fost făcute referiri la relațiile cu Bogdan Chireac, locul geometric al intersecției ziaristilor cu serviciile de informații (în particular, cu Serviciul de Telecomunicații Speciale), în dezvoltarea de afaceri din bugetul statului (Dan Badea, „Generalul locotenent Ilie Botoș, adjunctul Șefului DGIA, fals în declarația de interese”, 6 martie 2012).
2. Președintele României a semnat la 15 ianuarie 2013 decretul de eliberare a lui Bălan din funcția de magistrat (Adina A. Stancu, Răzvan Savaliuc, „Scaun liber în CSM”, *Lumea Justiției*, 16 ianuarie 2013 – <http://www.luju.ro/dezvaluiri/evenimente/scaun-liber-in-csm-presedintele-traian-basescu-a-semnat-decretul-de-eliberare-din-functia-de-procuror-a-lui-george-balan-fost-membru-csm-interimatul-ar-putea-fi-asigurat-de-procuroarea-elena-hach-de-la-parchetul-curtiei-de-apel-brasov-dupa-validarea-sa-de->).
3. Magistrații (inspectorii judiciari din CSM) au acces la înregistrările ședințelor care probează reclamațiile.
4. Reamintim poziția senatorului UDMR Peter Eckstein Covaci, cel care a inițiat ședința Comisiei Juridice a Senatului pentru a face cunoscute plângerile MISA membrilor Comisiei și a participat și la conferința de presă a Ligii Pro Europa, asociindu-se criticii pe care Liga a făcut-o acțiunilor represive împotriva MISA.
5. Căci duse la hotărârea Curții Supreme a Suediei de a acorda azil politic lui Gregorian Bivolaru. Se contesta astfel capacitatea statului român, aspirant la statutul de coleg al Suediei în Uniunea Europeană, de a administra actul de justiție la el acasă.

## Triplul exercițiu al puterii, falsității și vulgarității

ABC-ul democrației invocat mai sus constă în chiar dispersarea funcțiilor și puterii, fapt ce duce la controlul reciproc al actorilor privați și instituționali. Nici serviciile de informații, nici presa, nici sistemul magistraturii și nici măcar Parlamentul nu ar fi putut sfida în așa măsură, atâta timp, standardele profesiilor, dacă ele ar fi fost cu adevărat independente. Or, ceea ce a permis fenomenul hăituirii private și instituționale a adeptilor MISA timp de 20 de ani este sarabanda conivențelor corupte între diferiți oameni politici, principali decidenți din administrație, procurori și judecători. Un exemplu expresiv al fenomenului este scandalul din 2010, „unul dintre cele mai explozive dosare de mare corupție”<sup>1</sup>, cel care a legat numele senatorului PSD Cătălin Voicu de cel al unor judecători din Înalta Curte de Casație și Justiție<sup>2</sup>. Cătălin Voicu a fost acuzat de trafic de influență în formă continuată și fals în înscrisuri după ce a încercat să obțină de la magistrații Secției Contencios administrativ și fiscal din cadrul ÎCCJ soluționarea unui dosar în favoarea unei companii.

Stenogramele publicate de HotNews.ro după înregistrările telefonice aflate în raportul procurorilor arată dimensiunile vaste ale unei rețele în care sunt implicați politicieni, oameni de afaceri, înalți magistrați și șefi ai Poliției.

Această istorie își are locul ei aici, deși nu intersectează direct represiunea împotriva yoghinilor, întrucât ea explică înfruntarea dintre o mișcare din tipologia contraculturii și exercițiul unei puteri abuzive care, deși falsificatoare și vulgară, își asumă definirea moralei publice. Într-o societate liberă, cultura și contracultura se contestă spre beneficiul ambelor. Nu și în una în care instituțiile sunt dominate de personaje precum Cătălin Voicu. Înțelegem mai bine „fenomenul MISA” când aruncăm o privire în trecutul lui Cătălin Voicu<sup>3</sup>. Între 1986 și 1997 a fost ofițer activ, iar înainte de revoluție ajunsese până la poziția de aghiotant al Procurorului general al României, Gheorghe Robu. Cel care îi sprijinea cariera în acea vreme era Dumitru Iliescu, viitorul comandant al Serviciului de Protecție și Pază<sup>4</sup>. După schimbări, a devenit ofițer al SPP, a căpătat gradul de general, a fost decorat în două rânduri de președintele Ion Iliescu și, la un moment dat, a fost detașat la Consiliul Suprem de Apărare a Țării. Apoi, Cătălin Voicu a intrat în Camera Deputaților și, ulterior, a ajuns senator. În anul 2008, PSD l-a propus pe Cătălin Voicu, acest „exponent al său”, în poziția de ministru de Interne. Doar la limită Voicu a pierdut poziția de înalt diriguitor al legalității, când în mod excepțional dedesubturile acestei afaceri sordide au ieșit la suprafață. Iată deci, încă o dată, teribila legătură, astăzi, între instituțiile cu caracter militar, afaceri, poliție, procurori izvorâtă din frăția celor cu poziții-cheie înainte de anul 1989, patronată de cei mai importanți lideri politici ai perioadei.

1. Vezi <http://www.romaniacurata.ro/saptamana-15-21-martie-stenogramele-catalin-voicu-scandalul-reteaua-908.htm>.
2. Direcția Națională Anticorupție a reușit să încheie probatoriul în cazul de corupție implicându-i pe politicianul PSD Florin Costiniu, judecător la ÎCCJ, fost președinte al Secției civile și de proprietate intelectuală al ÎCCJ, și alți complici („Cătălin Voicu, trimis în judecată de DNA alături de Costiniu, Cășuneanu și Locic”, *The Epoch Times*, 21.05.2010 – [http://www.epochtimes-romania.com/articles/2010/05/article\\_81686.html](http://www.epochtimes-romania.com/articles/2010/05/article_81686.html)).
3. „Despre Cătălin Voicu”, *Ziare.com* (<http://www.ziare.com/catalin-voicu/biografie>).
4. Cu care avea să înființeze, peste ani, și o firmă privată: SC Agenția Națională de Pază, Protecție, Investigații și Protocol SRL.

Cazul senatorului PSD Cătălin Voicu scoate la lumină statutul real al atâtoră dintre cei care „administrează” normele sociale. Iată câteva mostre din discuțiile purtate de către senator, reproduse după stenogramele ajunse în mass-media :

Cătălin Voicu : Ascultă-mă un pic ! Dacă eu m-am dus la Interne, omule, ai toată Procuratura României, ai toată Justiția în mână, ai toată Curtea...

Alexandru Mazăre : Da' ai să arestezi ? Dumneavoastră ?

C.V. : Da, am Poliția, vreau să-l arestez pe Onțanu, vreau să-i fac dosare lu' Oprea, credeam că poate vine de la... de la... de jos dosaru', sus merge șnur ! Pentru că eu sunt singuru' personaj care am tot... toată cane... conexiunea în mână, și-ai văzut că Procuratura, în Justiție și [...].

A.M. : Sunteți cu Vanghelie, da ?

C.V. : Da. [...] Colegule, ascultă ce-ți spun ! Dacă mă duc acolo, în trei ani de zile pot face toată rețeaua din România ! Acu', dacă pierdem alegerile, rețeaua e în funcțiune... Ai rețea, rezisti ca să facem gherilă urbană... [...]

C.V. : Nouăzeci și nouă la sută dintr-un dosar, colegule, ascultă ce spun eu... sunt lucrate de polițiști... Polițiștii au și cărciumile, au și casele de c..., au și economicu' în mână, au și buticarii. Deci, procuroruu' lucrează prin mâna polițistului, el supraveghează dosaru'. Sunt foarte puține cauze care le ia direct de la procuror... Procurorii fac o p... ! Sunt pe post de lemn. [...]

A.M. : Da' la Parchet, acolo, pe la DNA, pe la Parchet. Pe acolo aveți și niște variante ?

C.V. : Peste tot ! Domnule, ți-am spus că în decembrie 1989 am fost numit aghiotant al primului Procuror General al României libere, când nu mai asculta nimeni de nimeni și a funcționat '89, '90, toată perioada și toate relațiile mele, am crescut cu ele, odată.

A.M. : Eu pot să obțin în speță, acuma, niște achitări ?

C.V. : Sigur ca da... Dom'ne, dacă eu ți-am demonstrat că în vremurile astea de restricte sunt eu. Și am, am un sistem în mână pe telefoane ci... Telefoanele astea civile... Cum să spun așa ? Am toată România aici...

## De la brutalități cotidiene la brutalități care duc cu gândul la pogromuri

Dintr-un asemenea amestec între afaceri, poziție politică, control al instituțiilor, corupție, limbaj agramat și vulgaritate s-a născut cea mai mare parte din campania de represiune împotriva adeptilor MISA.

Brutalitatea a fost o experiență constantă a relațiilor adeptilor MISA cu bărbații, dar și femeile ce poartă haina autorității. Oamenii în costume de jandarm sau polițist, civilii care se prezentau drept procurori le-au părut multora dintre victimele asalturilor din 18 martie 2004 niște infractori. În fața ușii unde locuia prietena sa, Cristi Boerescu s-a trezit cu doi civili care voiau să-l înșface și să-l introducă în apartament, și asta în absența proprietarului. „Chiar mă gândeam că sunt niște infractori, nu am vrut să intru și m-am opus, m-am tras îndărăt”, a fost comentariul lui, deja citat. La fel este și impresia lui Pierre Crie, care doar ajuns într-o clădire oficială se convinge că el și colegii au fost agresați de autorități : „Întrucât ne aflam în clădirea oficială a Parchetului, înseamnă ca nu erau bandiți mascați în oameni ai legii, ci chiar autoritățile române. Nici măcar în filmele cu cowboy nu se întâmplă așa. Chiar și acolo, când un polițist oprește pe cineva, îi prezintă un act. Se pare că în România această regulă nu funcționează”. Francezului

i-a fost pur și simplu greu să-și imagineze că un reprezentant al forțelor de ordine se poate comporta cu asemenea dispreț față de lege.

După ce Iulia Tapalagă a văzut ușa de la camera unde dormea scoasă din balamale, s-a trezit cu un pistol în dreptul frunții: „Am crezut că voi muri. [...] Am simțit cum încep să-mi tremure picioarele, tremuram toată. Eu credeam că sunt niște hoți. Dar nu puteam să fac legătura în acel moment..., că un hoț poate să-mi pună pistolul la cap”.

Ce etichetă poate descrie dezlănțuirea de ură, această suspendare a însăși ideii de legalitate față de adepții MISA din perioada 18 martie 2004 – 1 aprilie 2004? Ce cuvânt poate sintetiza atacurile dezlănțuite care combinau violența fizică cu agresiunea psihică? Loviturile și batjocorirea unor persoane care par o întrupare a însăși ideii de vulnerabilitate: tinere fete luate din somn, într-o ținută sumară, tremurând, amuțite sau plângând?

Singurul termen care ar aspira să surprindă natura atacurilor din martie-aprilie 2004 este poate cel de „pogrom”. Evenimentele conțin multe dintre ingredientele, începând cu distrugerea bunurilor ce aparțineau persoanelor hăituite sau deposedarea de ele. Ca și în cazul pogromurilor, obiectivul principal al atacurilor au fost oamenii, pentru realizarea unui obiectiv similar cu atâtea alte cazuri din manualul de istorie: lovirea în însăși identitatea unei comunități, dorința de dispersare și de anihilare a acesteia. O altă asemănare ține de pasiunea mobilizării majorității, a „normalilor”, împotriva oamenilor arătați de autorități cu degetul, diabolizarea și transformarea lor în subiectul urii colective.

Este adevărat că, spre deosebire de exemplele „clasice” de pogrom, actorii principali ai atacurilor nu au fost persoanele private – atacuri ale mulțimii – acționând cu sprijinul ori sub oblăduirea autorităților, ci chiar organele statului. Au existat și incitări publice pentru generarea de agresiuni împotriva yoghinilor. În special după 18 martie 2004, jandarmii, procurorii, criminaliștii și ziarisții implicați în brutalități îi asmut pe vecinii cursanților MISA împotriva lor. Aceștia strigă „Moarte yoghinilor!”, „Luați-le casele și dați-le Bisericii!” etc. Ofițerii din serviciile de informații, procurorii și jandarmii nu par să fi mizat însă prea mult pe efectele acestor demonstrații sau să fi acceptat pierderea monopolului asupra violenței legitime.

Când ne gândim la pogromuri, avem în minte vânarea unor comunități definite național, etnic, rasial – precum evreii. În cazul Școlii MISA, grupul-țintă era unul definit pe bază de conștiință; identificat prin faptul că adepții nu consumă carne, nu beau băuturi alcoolice, evită violența, au în general o atitudine aparte față de practicile sexuale comparativ cu majoritatea populației. Contextul a făcut ca soarta membrilor MISA să nu semene cu soarta evreilor, să nu aibă loc pierderi de vieți omenești și alungări colective. Dar excluderea socială și disprețul public au avut o intensitate similară, arătând că în România orice este posibil.

## Furia și agresivitatea iscate de sexualitate

Hărțuirea, hăituirea și declasarea socială a adepților MISA au început printr-o insistentă intoxicare a opiniei publice cu obsesiile foștilor angajați ai Securității față de sexualitate. Interesele și limbajul proveneau din dosarele pregătite de ofițerii ceaușiști de altădată pentru incriminarea practicanților yoga de dinainte de anul 1989.

Vânarea MISA și a liderului său a adus la zi vechile mijloace ale Securității, incluzând folosirea vieții private ca mijloc de discreditare, corupere sau amenințare<sup>1</sup>. Angajații instituției de opresiune erau cunoscuți pentru brutalitățile lor legate de sexualitate. La fel, purtătorii uniformelor de Miliție. Tradiția instituțiilor de ordine, unde domină o cultură macho, combină paradoxal tratarea sexualității și a erotismului ca pe ceva înjositor, deci compromițător, și, pe de altă parte, incitarea și scenarizarea unor astfel de manifestări pentru a le folosi.

Temele care obsedau altădată ofițerii Securității se regăsesc, iată, la ofițeri SRI, fixați pe faptul că Școala de yoga MISA are o componentă implicând valorificarea energiilor erotice. Nimic din practicile specifice nu ridică o problemă de legalitate. În ceea ce privește principiile disciplinei Tantra Yoga, precum importanța parteneriatului și continența, ele contrastează cu intensa vulgaritate a atitudinii față de sexualitate promovată de mass-media românească și cultura macho a instituțiilor de ordine publică. Serviciul Român de Informații a fost implicat într-o stranie etică socială care transformă o viziune jalnică despre sexualitate într-un standard pentru societate. În ce privește Poliția, am fost anterior informați prin cuvintele senatorului Cătălin Voicu: „Politiștii au și cârciumile, au și casele de c...”. Cercetările de teren dau o imagine impresionantă asupra comportamentului oamenilor de ordine față de prostituate. Le rețin, le tâlhăresc, le bat și le violează. Când vor să scoată o prostituată din activitate, o „înzebesc”, adică o lovesc cu pumnii, cu picioarele, cu ghiulul de pe degete întors, astfel încât, prin lovirea feței, lasă urme ce rămân o lungă perioadă de timp<sup>2</sup>. Nu sunt ferite nici angajatele: folosirea de favoruri sexuale, hărțuirea sexuală a femeilor din Poliție, mergând până la violuri, par să fi ajuns cultură instituțională<sup>3</sup>.

Mărturiile din paginile anterioare<sup>4</sup> care descriu brutala violare de către soldați și însoțitorii lor – procurori, sri-ști – a intimității regăsesc acest fundal al defulării macho. Când Cherteș Emilia, aflată într-un ashram atacat de trupe, a vrut să urce într-o cameră, la etaj, pentru a-și lua cele necesare nevoilor ei fiziologice, o jandarmeriță a îndreptat pistolul spre ea, somând-o să se oprească: „Mi-a zis că trebuie neapărat să mă însoțescă. M-a însoțit până la baie, mi-a spus că trebuie să las ușa întredeschisă pentru a vedea ce fac. O situație umilitoare pentru mine”. În casă mai erau șase femei, care dormeau. Au fost scoase toate în hol cum se aflau când dormeau, în chiloți și maieu. Toate ușile erau deschise, era 18 martie, la 9 dimineața, era frig. La un moment dat, Cherteș Emilia a sesizat că au intrat în imobil două persoane, doi bărbați, unul în blugi, celălalt în geacă de piele. Primul filma: „L-am întrebat: «Ce se petrece?! Ce se petrece?!». Jandarmul care era lângă mine și mă amenința cu arma mi-a pus piciorul pe umăr, pe gât, nici nu mai știu, și mi-a îndreptat arma spre cap și a zis: «Gura și pe burtă!»”.

1. Ofițerii mergeau până la a plasa femeii pe lângă urmăriți, apoi erau anunțate soțiile și se aranja un flagrant, pentru a genera un scandal conjugal urmat de compromitere (Gabriel Andreescu, *Cărturari, opozanți și documente. Manipularea Arhivei Securității*, Polirom, Iași, 2013, pp. 240-241).
2. Vezi teza de doctorat a Alinei Tăriceanu (susținută în 2012, Facultatea de Științe Politice, SNSPA; coordonatoare Mihaela Miroiu), „Prostituție și geografie morală. Provocarea prostituției ilegale în România”.
3. Mihnea-Petru Pârnu, „Scandaluri sexuale pe bandă rulantă în Poliție”, evz.ro – 19 ianuarie 2013 – <http://www.evz.ro/detalii/stiri/scandaluri-sexuale-pe-banda-rulanta-in-politie-1018700.html#ixzz2HwYcSLco>; „Un nou scandal sexual în Poliția Română: O «jună» de la o secție din București ar fi fost promovată după ce a devenit iubita șefului”, evz.ro, 9 ianuarie 2013 – <http://www.evz.ro/detalii/stiri/un-nou-scandal-sexual-in-politia-romana-o-juna-de-la-o-sectie-din-bucuresti-ar-fi-fost.html#ixzz2LcFxbvU> ș.a.
4. Susținute și de imaginile filmate cu ocazia descinderilor din 18 martie 2004.

Acei indivizi care păreau obsedați să cerceteze dacă nu cumva practicanții yoga încalcă morala sexuală, între ei procurorii ocupând un loc aparte<sup>1</sup>, nu ezitau să umilească fetele pe care le găsiseră goale și, în tot acel context brutal din martie 2004, extrem de vulnerabile psihic. Menționăm scena în care R.A.A., în vârstă de 27 de ani la acea dată, a fost ținută în pat dezbrăcată complet, iar soldații urlau la ea când voia să se acopere. E de închipuit teroarea trăită de această fată la vederea acelor bărbați, mascați, în uniformă sau civili, care tot intrau sau ieșeau pe geam, holbându-se la ea, întinsă goală pe cearceaf. Sau a cameramanului însoțitor care a început să o filmeze în aceeași ipostază, deși nici normele scrise, nici cele nescrise nu-i permiteau.

Manifestări din aceeași tipologie l-au determinat pe Ștefan Borbély să califice represiunea împotriva yoghinilor în anii '80 drept una dintre cele mai brutale și mai primitive „fiindcă implica sexualitatea”<sup>2</sup>. Mobilizarea opiniei publice în cazul represiunii împotriva MISA a adăugat brutalității cu repere sexuale dimensiuni imposibil de exploatat anterior. În cazul lui R.A.A. s-a petrecut un fel un viol colectiv, doar că bărbații au înfăptuit actul cu ochii, nu și-au folosit și organul genital. Emisiunile exaltate ale televiziunilor cu imagini de la descinderi – iar mai târziu, cu fotografii de natură exclusiv privată – echivalau cu o siluire simbolică a persoanelor reale arătate dezbrăcate în fața opiniei publice. În fapt, acestea nu vorbeau despre felul cum se raportează adepții Școlii de yoga a MISA la sexualitate, ci despre voaiorismul și fanteziile unei mari părți a audienței.

## Ipocrizia „grijii față de minore”

Deoarece acuzațiile de trafic de droguri, de arme, de prostituție, de afaceri ilegale s-au dizolvat în neant, procurorii s-au refugiat în spatele grijii față de minore. Cum și-au exprimat-o? Au anchetat „potențialele victime ale abuzării” încercând să le păcălească, să le intimideze. Fetele își amintesc de formulări agresive – „n-o să-mi fie nici mie bine, și nici părinților mei” –, de amenințări care chinuie memoria: „Când am auzit asta, mi s-a tăiat un pic respirația”. Parchetul a popularizat audierile, iar elevele au fost vânaute de rude, vecini ori profesori cu sugestii ofensatoare, colegii le-au marginalizat.

Întrucât Carmen Popescu practica yoga, judecătorii i-au luat fiul și l-au încredințat fostului soț, cu antecedente de violență „în vorbă și faptă”. La vârsta de 5 ani, tatăl l-a bătut, provocându-i deviere de sept prin lovituri la față, „întrucât semăna cu mama sa”<sup>3</sup>. La 8 ani, copilul, care nu fusese lăsat să-și vadă sora și mama, a suferit de peladă: îi cădea părul pe porțiuni ale capului, expresie a unei suferințe emoționale pe care nu o putea surmonta.

Nimic nu poate depăși felul în care s-a manifestat „grija” autorităților și opiniei publice față de Mădălina Dumitru. Ducea o viață liniștită în București, urma școala, era înconjurată de prieteni, nu se plângea că i-ar fi lipsit ceva. Acest parcurs a fost distrus în „scopul protecției”. Minora a fost îngrozită în dimineața zilei de 18 martie 2004, dusă cu forța în anchetă, supusă la presiuni și umilită, fotografii în costum de baie și jurnalul

1. Obsesiile sexuale au pigmentat de-a lungul timpului și interogatoriile procurorilor. Aflată între multe alte victime ale descinderilor din 18 martie 2004 duse la Parchet, Kabiri Domnița povestea despre întrebările de genul în ce este îmbrăcată când face meditații sau dacă face nudism la mare.
2. Ștefan Borbély, „Yoga și securitatea în anii '80. Radiografia unei represiuni”, *Contemporanul*, martie 2009.
3. Brutalitatea a fost confirmată de instanță.

ei intim au fost livrate ziarelor și televiziunilor; a fost luată pe sus, amenințată să se supună unui examen ginecologic pe care-l refuza, a fost trimisă la Constanța și pusă sub autoritatea familiei, în condiții care au determinat-o să fugă. Mădălina Dumitru nu a putut termina școala. Și după ani, resimte traumele emoționale, trece prin atacuri de panică la vederea polițiștilor, jandarmilor, procurorilor, judecătorilor sau când, trecând pe stradă, aude sirena unei mașini.

Aceste comportamente ale agenților statului vorbesc despre o dramatică insensibilitate față de sufletul minorilor și în nici un caz despre căldura protecției. Dacă ar fi existat îngrijorări autentice pentru soarta copiilor și adolescenților aflați sub jurisdicția statului român, procurorii și polițiștii ar fi umblat de mult prin mulțimea de baruri de noapte și discotecă unde sunt atât de prezente drogurile. Abuzarea sexuală a fetițelor de 11-12-13 ani din comunitățile tradiționale de romi<sup>1</sup> promise de părinții lor „drept soții” unor tineri deseori majori are proporții de masă, dar la noi nu s-a auzit de vreo campanie a Parchetului împotriva acestor practici<sup>2</sup>. Chiar atunci când au fost atenționate despre iminența căsătoririi unui tânăr major și a unei fete, instituțiile abilitate nu au luat măsuri<sup>3</sup>. Dezbateră publică și promisiunile făcute de primul-ministru Adrian Năstase în urma intervenției baronei Emma Nicholson, care investiga situația copiilor din România, au dispărut rapid din preocuparea autorităților după plecarea rapoartei Uniunii Europene.

Cum putem oare califica „gândirea instituțională” a autorităților dacă în urma lipirii gurii unor copii de grădiniță cu bandă scotch, ca să facă liniște, inspectorul general adjunct găsea drept sancțiune „profilactică”... avertizarea educatoarei? Dar maltratarea fetelor instituționalizate din Centrul „Prietenia” din Botoșani, internarea lor în Spitalul de Psihiatrie, transferarea cu forță în alte centre dacă erau „indisciplinate”, anchetarea de către Poliție, mult prea târziu, a rețelei de prostituție care acționa în cadrul Centrului<sup>4</sup>? Ar fi trebuit prevenite racolarea fetelor, între 13 și 17 ani, aflate în Centrul de plasament Solca din județul Suceava, unde proxeneții își desfășurau activitatea sub acoperirea pedagogilor din instituție<sup>5</sup>, transformarea Centrului „Mihail și Gavril”, din Suceava, într-o sursă de prostituate minore pentru o grupare de proxeneți<sup>6</sup> ș.a.m.d.

În privința adolescentelor, investigațiile arată fenomene generalizate de abuz și prostituție, iar statul face prea puțin. Unele sunt răpite în plină stradă, sechestrare, forțate de

1. Faptul că fetițele și tinerii în cauză aparțin unor comunități tradiționale de romi nu are nici o semnificație pentru gravitatea situației și pentru responsabilitatea de a aplica legea.
2. Din contră, procurorii cer și judecătorii dau sistematic pedepse blânde și fără executare în aceste cazuri, încurajând, practic, obiceiul (Măriuca Oana Constantin, „Clauza culturală în jurisprudența penală din România. Studiu interdisciplinar privind mariajele timpurii în comunitățile rome tradiționale”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 3, 2011, pp. 21-36).
3. În 2007, profesorul Emil Moise, președintele asociației Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință, a anunțat Poliția din Buzău despre începerea unui ceremonial de nuntă între un tânăr de 19 ani și o fetiță de 11 ani, cerând o acțiune urgentă preventivă. Poliția nu a făcut nimic până când actul sexual a fost consumat, de-abia atunci luând măsuri pentru trimiterea în judecată a tânărului.
4. Emil Moise, „Drepturile copilului (III): un alt mod de a lega copiii – de țară”, Campus TV, 5 februarie 2013, <http://www.campusbuzau.ro/drepturile-copilului-iii-un-al-mod-de-a-lega-copiii-de-tara-editorial-de-emil-moise/>.
5. Constantin Zuzeac, „Fete din Centrul de Plasament din Solca – victime ale proxeneților din zonă”, 24 noiembrie 2012, <http://www.obiectivdesuceava.ro/v2/local/fete-din-centrul-de-plasament-din-solca-victime-ale-proxenetilor-din-zona/>.
6. Sergiu Rusu, „SCANDAL IMENS. Povestea Centrului de Plasament transformat în BORDEL. Bătăi cu pumnii și picioarele asupra fetelor care NU SE SUPUN. Cea mai mică avea 13 ANI!”, 24 noiembrie 2012, <http://www.evz.ro/detalii/stiri/scandal-imens-povestea-centrului-de-plasament-transformat-in-bordel-batai-cu-pumnii-si-p-10126.html>.

părinți să practice sexul comercial sau vândute pe importante sume de bani. Altele fug de acasă pentru a scăpa de abuzurile familiei și ajung în mâinile proxeneților<sup>1</sup>. Autoritățile responsabile în domeniu se scuză, se plâng de sărăcia resurselor, de lipsa de bani, pentru a explica faptele, în timp ce pentru vânzarea liderului MISA au fost alocate milioane de euro. Ce să înțeleagă o minte lucidă când pune față în față, de o parte, precaritatea mijloacelor cu care statul răspunde la seria de teribile abuzuri enumerate mai sus cărora le cad victime minore, de la vârsta cea mai fragedă până la adolescență, iar de cealaltă parte, mobilizarea de forțe împotriva lui Gregorian Bivolaru – în ultimul caz, pentru o prezumtivă relație sexuală cu o fată de 17 ani, care o neagă, și reclamațiile a două fete având o libertate totală de manifestare și mișcare, depuse după ani de zile de la „faptele” reclamate ?

Autoritățile au justificat campania dusă împotriva adepților MISA și imensele resurse umane și materiale consumate în această investigație prin responsabilitatea lor față de minori. Și faptele enumerate mai sus, și contextul lor dau măsura ipocriziei acelor declarații.

## Exercițiul privat al cruzimii

Exemplele anterioare au pus în discuție mai ales manifestarea publică a cruzimii. Represiunea împotriva adepților MISA a adăugat însă chipurile private ale neomeniei. Ce se poate compara cu drama lui Carmen Popescu, căreia instanța de judecată i-a luat copiii pentru a-i încredința unui soț cu antecedente violente întrucât mama practica yoga ? Cum să înțelegi ce se întâmplă cu niște oameni ai legii care fac rău fără milă unei mame și copiilor ei pentru simplul fapt că știi despre apartenența ei la o mișcare contrară concepției lor de viață ?

Exercițiul cruzimii față de elevii care provin din familii ce practică yoga a beneficiat de o neașteptată solidarizare între colegii acestora, cadrele didactice și, uneori, părinți. Anamaria Bădilă, elevă de școală generală, a ajuns să fie bătută zilnic de colegi, trasă de păr, fugărită prin clasă când s-a aflat că urma un regim lacto-vegetarian. Mama s-a adresat directorului, a vorbit cu copiii și cadrele didactice, dar intervenția a dus mai curând la ralierea profesorilor în batjocorirea ei. La câțiva timp după protestul mamei, profesoara de religie a acuzat-o pe Anamaria, în fața clasei, de practicarea unor ritualuri precum scoaterea organelor genitale de la capre și oi, pe care le-ar fi atârnat pe garduri de sârmă ghimpată : „Credeam că sunt victima unei glume proaste, dar aceasta a continuat să țipe la mine plină de ură, spre deliciul colegilor mei...”, rememorează fata.

1. „Exploatarea sexuală și notorietatea prostituției în rândul minorilor, în special al fetelor, au atins în România cote îngrijorătoare, potrivit unui studiu realizat de «Salvați copiii» [...] 86% din cele 505 eleve bucureștene chestionate au declarat că au auzit despre minore care se prostituează, 9% dintre elevele de 13-17 ani au declarat că au fost acostate pe stradă, ca să întrețină relații sexuale pentru bani. 8% au spus că au văzut adulți făcând sex, în afara filmelor, iar 7% au susținut că li s-a cerut să se dezbrace în fața cuiva. 5% dintre tinere au declarat că li s-au oferit bani pentru favoruri sexuale, 3% au fost supuse unor acțiuni indecente chiar de către părinți, 2% au fost victime ale tentativelor de viol. 2% dintre fetele chestionate au declarat că li s-au oferit bani pentru a poza goale și 2% au recunoscut că au fost violate. Modalitățile prin care minorele ajung să întrețină relații sexuale pentru bani sunt din ce în ce mai multe” („Prostituția, un fapt comun pentru adolescente”, miercuri, 13 februarie 2008 – <http://www.ziare.com/articole/relatii+sexuale+minora-s771-pag3>).



Gradul de abrutizare a opresorilor este pus în relief prin contrastul cu delicatetea sentimentelor pe care le trăiesc victimele. Trezită de asaltul forțelor de ordine din 18 martie 2004, în timp ce își caută actele, R.A.A. observă în cameră pisica: „[...] stătea în casa aceea, era într-un colț, mieuna speriată. Am vrut s-o iau în brațe, s-o liniștesc..., atunci jandarmul și-a ieșit din fire, a urlat la mine și m-a îmbrâncit..., a urlat să ascult de el. Nici nu mai țin minte ce a urlat, mi-a strigat că dacă vrea îmi taie pisica sub ochii mei... În momentul acela am paralizat”.

Crudă este și punerea pe umerii unor copii a responsabilității îngrozitoare de a fi determinat, prin opțiunea lor, decesul părinților. Elena Petrea, a cărei mamă murise din cauza unui cancer, s-a trezit la ceremonia înmormântării centrul unui scandal: o vecină pornită împotriva yoghinilor a început să îi acuze, pe ea și fratele ei, că ar fi cauza dispariției mamei, „căci, spunea ea, a citit ea în presă că yoghinii ar face satanism și ar omorî oameni”.

Cazul Elenei Petrea este un exemplu pentru o categorie amplă, pentru cruzimea implicată de batjocorirea și marginalizarea yoghinilor și, în consecință, pentru distrugerea relațiilor lor cu cei apropiați. Emilia Cherteș exprimă la un moment dat această nedumerire: „Doar pentru că am ales să-mi urmez calea proprie inimii mele, doar pentru că am ales ca mod de viață yoga, relațiile mele cu părinții, cu fratele, cu rudele, cu vecinii, cu vechii prieteni îmi sunt grav afectate și chiar nu pot să-mi exprim cu libertate sentimentele pe care le am față de ei, deoarece în mintea lor eu sunt o ființă ciudată, sectantă, iremediabil pierdută, anormală”.

## Disprețul și stigmatizarea

Batjocorirea și marginalizarea adepților MISA sunt doar forme particulare ale variatelor forme de supunere a acestora la dispreț și stigmatizare. Procurorii, polițiștii, jandarmii, parlamentarii se întrec în astfel de manifestări. Cuvintele tari, știute a lovi stima de sine, reprezintă instrumentul predilect. Când Luminița Bostan a răspuns negativ la întrebarea procurorului, acesta i-a replicat: „A, tu nu lucrezi, tu ghicești în spermă!”. „A fost cumplit”, își amintește victima, „...eram ultimul om de pe drum”. V.E. subliniază și ea tonul apăsător al celor care pătrunseseră în ashram-uri și li se adresau zicându-le „marfă”.

Cu cât sunt mai puțin sofisticăți, cu atât insulta opresorilor este mai directă. Comandantul unei secții de Poliție strigă la niște elevi că sunt „yoghini împuțiți și nesimțiți” care necinstesc liceul în care a învățat și el. Le cere să se lase de „yoga aia”, că altfel îi bagă la închisoare „cu Bivolaru cu tot”, că el „n-are nevoie de yoghini în oraș” și i-ar împușca pe toți.

Chiar și autorii expertizelor plătite de autorități se întrec în astfel de demonstrații. Lipsa de considerație față de persoanele la care se referă îl face pe Tudorel Butoi să amestece cu un absurd involuntar referințele de psihologie animală și sexologie umană, catharsisul și plăcerea sexului cu formulări emfatic tip: „autoritatea persuasiv acțională și joc actoricesc” ale lui Gregorian Bivolaru, liber de „a decide într-un câmp de alegeri posibile [sic!]”.

Preoții ortodocși s-au aflat în linia întâi a stigmatizărilor. Unii vorbesc în mod denigrator despre yoga în timpul slujbelor. „Odată un preot care mergea cu o înmormântare

s-a oprit în timpul procesiunii religioase când m-a văzut pe stradă”, povestește Teodorescu Soare, „și a strigat în mod ironic după mine: «Ce faci credinciosule?»”. Emisiunile la care preoții participă sau textele pe care le scriu sunt elocvente pentru plăcerea lor de a batjocori aceste „ființe ale lui Dumnezeu”. Impresionantă omogenitatea atitudinii și a discursului stigmatizant la toate categoriile sacerdotale: teologi cu statut universitar, înalți ierarhi, călugări cu aură de înțelepți, simpli preoți de țară.

Peste toate aceste demonstrații tronează ziariștii. Repetă în neștire, fără probe, uneori chiar împotriva lor, acuze aberante la adresa yoghinilor. Adepții MISA sunt când bolnavi psihic, când sclavi spirituali, când lipsiți de discernământ, când băutori de urină, când traficanți, când traficați. Am făcut anterior, de-a lungul multor pagini, referiri la insultele presei. Impactul a ceea ce spun este uriaș. Cunoștințele, vecinii, prietenii, familia cu care yoghinii aveau cele mai calde legături se rup de ei atunci când citesc ziarele sau privesc emisiunile de televiziune dedicate MISA. Deseori se transformă direct în prizonitori. Presa lansează campanii pentru a acuza Școala de yoga MISA că duce la distrugerea familiilor, când de fapt tocmai contrariul este adevărat: aceste campanii au un efect dramatic asupra relațiilor dintre părinți și copii, soți, rude.

Umilirea, subminarea brutală și vulgară a demnității adepților Școlii MISA au loc în ultimii ani pe fundalul asumării de către autoritățile publice a obligației de protecție a onoarei. „Demnitatea umană este inviolabilă. Aceasta trebuie respectată și protejată”, declamă Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, devenită normă în România. Constituie contravenție „acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită categorie [...] de convingere, [...] sex sau orientare sexuală etc.”, stabilește Ordonanța privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare<sup>1</sup>.

În fața a ceea ce li s-a întâmplat adepților Școlii MISA, această normă pare doar un șir de cuvinte mângălite pe o foaie de hârtie. Și totuși, un maghiar a fost amendat de către CNCD întrucât a afirmat că „Ungaria este singura țară care pas cu pas devine al doilea Israel”. Afirmatia ar fi afectat demnitatea evreilor. Directorul de cabinet al Prefecturii Mureș a fost amendat întrucât a postat pe pagina de Facebook mesajul: „*Arbeit macht frei* – asta să înțeleagă protestatarii”<sup>2</sup>. Deputatului Cosmin Nicula, CNCD i-a dat un avertisment întrucât a declarat: „Nu cred că o cioară, adică M.V., poate fi purtător de cuvânt al partidului nostru”<sup>3</sup>. Spotul publicitar al revistei *Academia Cațavencu* difuzat între 25 și 28 mai 2010 de postul Realitatea TV, care parodia stereotipiile privitoare la hoardele de unguri ce „foloseau o tactică de luptă specifică popoarelor de stepă” și la „poporul lenș din sud-estul Europei” (români), a trezit indignarea CNA și CNCD<sup>4</sup>. Judecătorii au amendat cu 10.000 de euro o profesoară care predă într-o comună din Mehedinți întrucât nu a primit la școală un copil de etnie romă<sup>5</sup>.

1. Articolul 19 al Ordonanței 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.
2. Gabriel Andreescu, „Societatea oportunistă. Militanți și instituții”, *Timpu*, nr. 2, 2013.
3. „Hotărârea CNCD privind declarațiile la adresa unui primar PSD”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 2, 2007, p. 78.
4. Gabriel Andreescu, „Spotul revistei Academia Cațavencu în lectura CNA și CNCD. Combaterea discriminării ca politică publică”, *Noua Revistă de Drepturile Omului*, nr. 2, 2010.
5. Vezi <http://www.ghidulbacaului.ro/2010/05/o-profesoara-va-plati-10-000-de-euro-daune-pentru-ca-nu-a-vrut-sa-primeasca-in-clasa-o-eleva-rroma-video/>.

Cum ar putea un observator din afara României să înțeleagă aceste uriașe diferențe la nivel de atitudine a instituțiilor? Cum de cele mai mici derapaje de limbaj față de romi, evrei, homosexuali, persoane cu dizabilități sau o insultă spusă la furie ori îndelung stăpânită înainte de a răbufni pot produce indignarea (chiar dacă deseori ipocrită) a oficialilor și a opiniei publice, iar o campanie sălbatică de stigmatizare și umilire care are drept țintă mii de oameni se desfășoară fără piedici? Iată o întrebare care pune în discuție însăși substanța democrației românești, rezonabilitatea și predictibilitatea mecanismelor care o susțin.

\*

Procesul intentat lui Gregorian Bivolaru se află în ultima fază, la cea mai înaltă instanță din România. Procese îndreptate împotriva celorlalte persoane din rechizitoriul DIICOT din 2007 ar putea să se deschidă oricând. Plângerile interne formulate de victime din 2004 până în prezent, circa 600 penale și câteva civile, au fost aproape în totalitate respinse<sup>1</sup>. Altele, trimise la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, au ani de așteptare până la soluționare. Au trecut peste două decenii de la începutul represiunii, 9 ani de la atacurile dezlănțuite în martie și aprilie 2004, circa 7 ani de când zeci de persoane stau cu o sabie a lui Damocles deasupra capului, și iată, implicațiile juridice ale acțiunilor împotriva adepților Școlii de yoga a MISA plutesc în continuare în obscuritate.

România este totuși o democrație. Ieșirea din închisoare și refugiarea liderului spiritual al MISA în Suedia, verdictele de achitare, atâtea câte au fost, contrare voinței principalilor actori instituționali și politici, nu erau posibile înainte de anul 1989<sup>2</sup>. În societatea românească lucrează și magistrați onești, ofițeri de informații responsabili și polițiști cinști, trăiesc profesioniști a căror imagine a ajuns și ea victima fărădelegilor unor colegi și lideri de instituții. De ce ei nu contează? Radiografia represiunii despre care povestesc sutele de pagini ale acestei cărți, în aceeași măsură o radiografie a societății românești, nu a identificat atât deficiențe de construcție instituțională, cât mai ales derapările de conștiință ale unor oameni aflați în poziții de influență în stat, ale generalilor, procurorilor generali ori adjuncți, teologilor, redactorilor și liderilor de presă, așa-zișilor experți, deputaților și senatorilor ale căror reflexe autoritare, dispreț și goană după interese deformează lumea în care trăim. În alte epoci, în alte contexte, din psihologii asemănătoare s-au întrupat figurile istorice ale lui Vișinski, Mengele, Roller, Goebbels. O autentică democrație, una cu scop, care duce la umanism, este incompatibilă cu acordarea de puteri publice unor oameni cu astfel de mentalități. Radiografia represiunii împotriva MISA demonstrează nevoia dramatică de regândire a instituțiilor chemate să înfrunte manifestările de cruzime și actele de injustiție – nu doar prin reconsiderarea mecanismelor, ci mai ales prin selectarea ființelor care le dau un conținut.

- 
1. Excepțiile sunt decizia prin care s-a stabilit caracterul politic al condamnării lui Gregorian Bivolaru la închisoare și al trimerii lui în spitalul psihiatric de la Poiana Mare, în anii '80; confirmarea cazului de discriminare în cadrul raporturilor de muncă în ce-l privește pe Pavel Ivanov (nemulțumitoare totuși în evaluarea daunelor; ca urmare, a fost declarat apel).
  2. Și atunci au existat magistrați curajoși. Dar nu contau. Dacă un judecător s-ar fi opus voinței venite de sus, ar fi fost găsit un altul obedient și mijloacele de a trece peste ce decisese primul.



## Index de nume

### A

Albu, Mihai 14, 253  
Aldulescu, Virgil 14  
Alexandru, Ion 78  
Alexandru, Radu 197  
Amarandei, Liliana 105, 163  
Ambăruș, Gabriela 18, 21-22, 30, 43, 73, 175, 356  
Ambăruș, Mihaela 18, 21, 30, 39, 43, 92, 356  
Andreescu, Florin 34  
Andreescu, Gabriel 16-17, 20, 22, 24-25, 33, 37, 39, 49, 53, 74, 85-86, 89, 92, 98, 171, 175, 206, 221, 225, 227, 231, 233, 254, 265, 258, 312, 317, 356, 358, 382, 389, 394  
Andrei, Carmen-Elena 265  
Andronescu, Monica 30  
Anghel, Denisa 382  
Aniscenco, Adriana 362  
Antonescu, Monica 21  
Arghir, Adrian 75  
Atudorei, Mugurel Calistrat 180, 321-322, 331-332, 334, 348-349  
Avădaniei, Mirela 108, 164  
Avram, Florentina 64-65, 362

### B

Baciu, Ana 57  
Badea, Dan 78, 385  
Bandur, Cristian 147  
Barbu, Dana 206  
Barbu, Mihail C. 206  
Barbu Stamatov, Cosmin 34, 58, 66

Baroga, Lazăr 13  
Baroga, Marta 13  
Bădălan, Eugen 79, 300, 302  
Bădilă, Anamaria 266, 392  
Bălan, George 84, 92-94, 136, 139, 141, 163, 181, 313, 349-350, 385  
Bălașa, Gabriela 21-22, 43  
Berdeli, Emil 372  
Berindei, Dan 13, 230  
Biriș, Z. 26  
Bivolaru, Gabriel 137, 169, 173-174  
Bivolaru, Gregorian 14, 18-40, 43, 47-71, 74-77, 83-84, 86-87, 92-93, 95-96, 106, 110-112, 118, 123, 125, 127, 132, 135, 136-143, 145, 147-148, 150, 156-159, 165-178, 181, 183-187, 191-192, 194, 197, 200, 202-205, 210, 215-216, 218, 219, 224-230, 237-248, 251, 255, 257, 259, 265-282, 285, 295, 299-300, 303, 304-305, 307, 313-315, 319, 321, 323, 324, 326-327, 337, 339, 341-343, 345, 346, 356-357, 359-364, 369-377, 380, 381, 383-385, 392-393, 395  
Boerescu, Cristian 110, 188, 387  
Bogdan, Ioana 375  
Boișteanu (profesor) 322  
Boloaje, Luminița-Gabriela 94, 342  
Bondoc, Andreea 139  
Borbély, Ștefan 390  
Borisova, Ivanka 13  
Bornea, Constantin 18, 48  
Bostan (Marin), Luminița 112, 393  
Botoș, Ilie 384-385  
Bozaru, Dan 43, 113, 190  
Bozaru, Florica 43  
Brăescu, Diana 43

Brețean, Cristina 114, 164  
 Brodeală, Natalia 18  
 Bucur, Maria 13  
 Budeș, Daniel 149, 157  
 Buhnici, George 135  
 Buruiiană, Ovidiu Eusebio 216, 228-231  
 Butoi, Tudorel 237-242, 371, 373, 393  
 Buzescu, Cati 115

## C

Catrina, Nicolae 18-22, 30-31, 33, 43, 48,  
 156, 175, 257, 324, 380  
 Căpâlnău, Octavia 147-148  
 Ceaușescu, Nicolae 17, 24, 33-34, 37-38, 48,  
 96, 109, 145, 148, 153, 175, 288, 321,  
 351  
 Cecal, Anca 362  
 Celan, Eugen 68-69  
 Ceșa, Lucian 146  
 Chebac, Irina 186, 188  
 Cherteș, Emilia 117, 389, 393  
 Chesaru, Cosmin 301  
 Chiaburu, Constantin 18  
 Chintoan, Corina 63  
 Chiricuță, Ion 75  
 Chiriac, Bogdan 85-86  
 Chișcă, Camelia 75, 216, 228  
 Ciurca, Jean 334  
 Cobuz, Marian 115-116, 118-119  
 Coca, Angela 119  
 Cojocaru, Costică 315, 343  
 Cojocaru, Nadia 187, 315  
 Coman, Mihai 338  
 Comișel, Sonia 27  
 Compotecras, Anghel-Gheorghe 331-332  
 Constantin, Dan 21  
 Constantinescu, Emil 74, 86-87, 384  
 Corneanu, Nicolae 358  
 Corsei, Laurențiu 152-153  
 Costache, Cristiana 43  
 Costache, Gabriel 146  
 Costea, Cornel 198  
 Costin, Tita 188  
 Costiniu, Viorica 342  
 Crainici, Nineta 14

Crăescu, Dana Ruxandra 180, 311-312, 317,  
 318, 321, 323, 331, 334, 348-349  
 Crăescu, Marian 348  
 Crăescu, Radu 348  
 Crângu, Remus Constantin 317  
 Crețu, Angela 18, 21, 30  
 Crie, Pierre 119, 347, 387  
 Crudu, Alexandrina 21-22  
 Culcer, Rodica 215  
 Curea, Nicolae 349  
 Czika, Daniela 346, 370-371

## D

Dabu, Romulus 70, 361  
 Danielevici, Marius 126  
 Dascălu, Monica 190  
 David, Anca 54-55, 57, 59  
 David, Silviu 157  
 Dănuț, Doina 200  
 de Hillerin, Patrick André 51-52  
 Deciu, Marian 165  
 Degeratu, Gabriela 141  
 Delcea, Marian 112, 124-125, 128, 199-201,  
 203, 218-222, 224-227, 233, 339, 349,  
 350  
 Demetrescu, Scarlat 26  
 Diaconescu, Dan 325  
 Dimian, Dan 21  
 Dindea, Mariana 145  
 Dinu, Emil 37, 95  
 Dinu, Măriuca 55, 59  
 Dinu, Roman 51  
 Dobrescu, Florin 21, 43  
 Dochinoiu, Diana 165-166  
 Dohotariu, Cornel 28  
 Dragomir, Doru 79  
 Drăjăneanu, Gelu 141, 296, 298  
 Dumitrescu (colonel) 300  
 Dumitru, Alina 190  
 Dumitru, Cristian 43  
 Dumitru, Ionela Cristina 198, 202-204  
 Dumitru, Mădălina 132, 137, 143, 145-147,  
 149-151, 153, 155-156, 167-169, 171,  
 176, 181, 186-189, 210, 227, 237-241,

252, 311-315, 317, 339, 342-343, 345,  
370-373, 376-377, 390-391  
Dunăre, Dănuț 126

## E

Eckstein, Peter 365, 385  
Eliade, Mircea 13, 26-27, 113, 197, 286  
Enache, Carmen 92  
Enache, George 359-360  
Enache, Smaranda 365  
Enuță, Mihai 146  
Esca, Andreea 137-138

## F

Farcaș, Monica Felicia 346, 372  
Farcași, Mirona Maria 137, 238-239, 312,  
346, 370-371, 374, 385  
Farkas, Ferenc Zsolt 169-171, 346, 370-371,  
374, 385  
Fazekas, Ianoș 16  
Fătu, Marian 362  
Fătuloiu, Dan 71, 298-299  
Fânaru (comisar) 332  
Fântână, Rodica 180, 348-349  
Feraru, Ramona 79  
Filaret, Ioan 355-356, 359  
Filipaș, Cornelia 16  
Florea, Maria 141  
Franciuk, Tereza 334  
Franti, Eduard 190  
Fratea, Cornel 301

## G

Gabani, Anneli Ute 360  
Galın, Carmen 13  
Georgescu, Lucian 337  
Georgescu, Marius 382  
Gheorghe, Andrei 338  
Ghiurco, Monica 140-141  
Gîrlea, Călin 21, 43  
Gogescu, Alina 190

Goran, Gheorghe 22  
Grancea, Alexandru 21  
Grădinariu, Lucian 79, 296, 307  
Grigorovici, Carmen 321-322, 330  
Groza, Petre 21, 23, 39, 43-44, 74, 175

## H

Hangan, Liliana 362  
Hangan, Mihai 362  
Harabagiu, Rodica 30, 43  
Hayssam, Omar 79-80, 385  
Heliade Rădulescu, Ion 197, 230  
Holdevici, Irina 14, 242, 244, 246, 248, 249,  
252-253  
Hove, Uffe 226  
Hrebenciuc, Viorel 60  
Hriban, Camelia-Elena 317

## I

Iacob, Bogdan Tiberiu 67  
Iancu, Ioan 60  
Ilie, Gaby 43  
Iliescu, Dumitru 386  
Iliescu, Ion 47, 49, 173, 178, 243, 351, 363,  
386  
Iliescu, Valeria 43  
Ioan, Beatrice 334  
Ionescu, Adrian Ștefan 328-334  
Ionescu, Elisabeta 188  
Ionescu, Ioan 98  
Ioniță, Ion 16  
Iordache, Elena 349-350  
Iordache, Marian 316  
Iosif, Nicolae 16  
Isopescu, Emanuel 175-176, 384  
Istodor, Gheorghe 356  
Ivanciuc, Cornel 52, 383  
Ivanov, Pavel 69, 79, 300, 303, 331, 395

## J

Jela, Doina 14, 253

## K

Kosyti, Iolanda 43  
Kövesi, Laura 351

## L

Learciu, Stere 98  
Levant, Christian 96, 173  
Lica, Ramona 79  
Liiceanu, Aurora 338, 397  
Lomoș, Remus-Dumitru 147, 150, 152-153,  
201-202, 315-317, 376  
Luca, Gheorghe 21-22  
Lucachi, Amalia 124  
Lungu, Simona Florina 303  
Lupescu, Ion 198  
Lupescu, Simion 189-190, 195, 198

## M

Macar, Ilie 357  
Macovei, Monica 345-346  
Maglaviceanu, Virgil 14  
Maharishi Mahesh Yogi 14, 227  
Maitec, Ovidiu 16  
Malinici, Adriana 23  
Man, Sanda 140  
Manea, Alexandru 187  
Manea, Erika 376  
Manea Drăguliu, Vasile 37, 95, 384  
Manole, Daniel 147, 152, 157-158, 268  
Marian, Ilie 123, 163  
Matei, Dumitru 34, 56-61  
Matei, Ionuț 375-376  
Mayer, Angela 37, 92, 175, 228  
Măgureanu, Virgil 49, 56, 83, 356  
Mârtz, Eugen 18-20, 22-23, 30, 36, 43, 67,  
380  
Meir, Nati 363-364, 385  
Miclăuș, Cristina 182, 184-186  
Miclăuș, Mihaela Nicoleta 155, 182, 184,  
186  
Micsik, Ștefan 21-22  
Micu, Alexandru Cătălin 251-252

Mihai, Ion 21  
Mihai, Marcela 43  
Mihalache, Cornel 382  
Mihalache, Gabriel 334  
Mihăilescu, Diana 187  
Mihăilescu, Ștefania 13  
Milanov, Asen 13  
Militaru, Aurel 146  
Minac, Maria Magdalena 107, 164  
Minulescu, Mihaela 242, 244, 246, 248-249  
Mironescu, Paul 36, 38, 54  
Mischie, Nicolae 70, 361  
Mîndruță, Lucian 137, 157  
Mîțu, Mihaela 108, 120-121  
Moldoveanu, Gabriela 21  
Monete, Marius 125, 163  
Moraru, Anca 59  
Munteanu, Eugenia 316-317  
Munteanu, Oana Mirela 270  
Mureșan, Arabela Agnes 186-189, 191, 201,  
237-238, 240-241, 370, 373  
Mureșan, Diana Isabela 186, 188, 198, 201,  
202  
Mureșanu, Mihaela 21-22, 43  
Mutulescu, Oltea 312, 317-318, 338

## N

Nap, Nicoleta 78  
Năstase, Adrian 90, 96, 173-174, 177-178,  
189, 358, 362-363, 391  
Neacșu, Cristian 188  
Neacșu, Ilie 50  
Necula, Marius 43  
Negăci, Mihai 188  
Nica, Iulian 16  
Nicholson, Emma 391  
Nicoară, Sorin 27  
Nicola, Maria 229  
Nicola, Sanda 137  
Nylund, Karl Erik 171, 218, 243-247, 249

## O

Oanță, Ovidiu 136-138, 158  
Olariu, Isabela 195



Onciu, Vasile 36  
 Oprea, Adriana 56, 65  
 Oprea, Marius 37, 47, 96, 173, 397  
 Orjanu, Andreea Cristina 182-184, 186  
 Orjanu, Ilie 182-184, 186  
 Osborn, David K. 55

## P

Palade, Brândușa 21, 43  
 Palade, Maricica 295  
 Palaghia, Mihai 300  
 Paler, Octavian 51  
 Palii, Paula Monica 194  
 Pană, Ionuț Cătălin 190, 201  
 Papacioc, Arsenie 66, 356  
 Papp, Sigismund 196  
 Pascu, Eduard 78  
 Paszar, Veronica 43  
 Pădureanu, Mihaela 21  
 Pănescu, Otilia Lucica 194  
 Păunescu (ofițer de Securitate) 23, 92  
 Pârvu, Justin 232  
 Pârvulescu, Cristian 346  
 Penescu, Bogdan 147, 151  
 Petcu, Mariana 54, 58-59, 64-65  
 Petrache, Natalia Elena 135  
 Petre, David 66  
 Petrea, Elena-Eugenia 271, 393  
 Petrescu, Luminița 250, 252  
 Piciu, Radu 33-34  
 Pisai, Dan 26-27  
 Pivniceru, Irina 139  
 Pleșu, Andrei 51  
 Pohariu, Ionuț Eugen 286  
 Pop, Romulus Gheorghe 74  
 Popa, Flavius 54, 56-59, 64-65  
 Popa, Gabriela 124  
 Popenco, Ioan 196  
 Popescu, Ana 140  
 Popescu, Carmen 71, 274, 390, 392  
 Popescu, Vanda 165  
 Priboi, Ristea 79-80, 96, 362

## R

Radoslav, Grigore 25  
 Radulian, Ion Gheorghe 22  
 Radulian, Virgiliu 14, 16-17, 30  
 Rapcea, Mihai 118, 324  
 Rațiu, Gheorghe 17, 19-20, 22, 47, 97, 383  
 Rădoi, Marin 16  
 Răduț, Vasilica 21  
 Rășcanu, Ruxandra 242, 244, 246, 248, 249  
 Riga, Ilie Th. 13  
 Robu, Gheorghe 384, 386  
 Roman, Alina 190  
 Ropceanu, Filaret 13  
 Roșu, Camelia 30, 43, 66, 75-76, 84, 86-87, 93, 228, 286  
 Roșu, Petre 23, 44, 84, 86-87, 93, 228, 230  
 Roșu, Viorel 61, 228-229  
 Rotaru, Cristina 375  
 Rus, Ioan 174, 362  
 Rusu, Cătălin 282  
 Rusu, Eugen 126

## S

Sauciuc, Svetlana 157  
 Sava, Cornelia 127  
 Savaliuc, Răzvan 56, 66, 357, 385  
 Sălăgean, George 107  
 Sălăgean, Viorel 361  
 Sârbu, Carmen 334  
 Sergiu, Silviu 99  
 Sevciciu, Timotei 358  
 Sicra, Marian 198  
 Simion, Ștefan 21-22  
 Simionescu, Ilinca 186-187, 189-191, 371, 373  
 Soare, Ovidiu 95-96  
 Solomon, Adina 129, 145, 147, 150, 154, 204, 313-314, 349  
 Sorescu, Dumitru 78-79, 296-298  
 Sorescu, Marin 16  
 Spornic, Aneta 16  
 Stanciu, Daniel 127  
 Stănoiu, Rodica 96-99, 361-362  
 Sterea, Tache 207, 256-257

Stoian, Mihai 17, 45  
 Stoian, Nicolae 14, 16, 29, 31  
 Stoicescu, Alessandra 137, 157  
 Strat, Cătălin 14, 253  
 Stroe, Cristina 200, 203

## Ș

Șerban, Constantin 36  
 Șeuleanu, Cristina 147  
 Șora, Mihai 16  
 Ștefănescu, Gabriel-Manuel 197  
 Știrbu, Tudor 63  
 Șteu, Sanda 188

## T

Tabacu, Horia 78, 351  
 Tabără, Cristi 137  
 Tapalagă, Iulia 128, 388  
 Tarcău, Narcis 30, 36, 43, 286, 380  
 Tănase, Joița 384  
 Temeșan, Răzvan 173  
 Teodorescu, Soare 284, 394  
 Teodosie (arhiepiscop) 358-359  
 Terenche, Cristiana 58  
 Tinu, Dumitru 85  
 Todea, Anca 105, 107  
 Tomulescu, Elena 60  
 Trandafir, Claudiu 20, 30, 43, 48, 50, 76,  
 113-114, 119, 156, 254, 324  
 Tranulis, Adrian 142  
 Treptow, Kurt 177-178  
 Triculete, Mihai 23, 43, 156  
 Trif, Sanda 346, 372  
 Tudoran, C. 36, 38  
 Tudose, Florin 139  
 Tufoi, Nicolae 13  
 Tunaru, Alexandru Raj 363-364  
 Turcu, Liviu 361

## Ț

Țuțu, Mihai 126

## U

Udrea, Șerban 57  
 Udriște, Rafael 64  
 Ureche, Marian 97, 362  
 Ursu, Andrei 37, 351  
 Ursu, Gheorghe 37, 95, 351, 384

## V

Vadim Tudor, Corneliu 50-52, 69, 86, 177,  
 178, 364  
 van Lysebeth, André 32  
 Vasian, Dragoș 114, 118-119  
 Vasilache, Ion 352  
 Vasile, Domnița 124  
 Vasile, Gheorghe 31, 35-36  
 Vasile, Ion 361  
 Vasilescu, Diana 14  
 Vasilescu, Mihai 17  
 Vasilescu, Sorin Mario 14, 33, 253-255  
 Vălean, Alina 202  
 Verdeț, Ilie 16  
 Vieru, Lucian 301  
 Vighi, Daniel 99  
 Vintilă, Al. 36, 38  
 Vintilescu, Răzvan Mihai 96  
 Vistirneanu, Lăcrămioara 92  
 Vîrtosu, Călin 21  
 Voican Voiculescu, Gelu 18, 34, 39, 47-50,  
 53, 83, 372, 381  
 Voicescu, Marin 21  
 Voicu, Cătălin 386-387, 389  
 Voicu, Costică 70-71, 78, 97  
 Voinea, Dan 351-352  
 Vrînceanu Firea, Gabriela 139-140  
 Vulcănescu, Ion 13-14

## W

Walters, Donald 226  
 Watts, Larry 178  
 Weber, Renate 347-348, 382

## Z

Zaharia, Laura 129

Zaharia, Letiția 135-136

Zaharia, Mariana 163

Zamfir, Marius 140

Zaschievici, Valentin 54-55, 66-67

Zărescu, Cristian 136

Zenovei, Irina 124

Zidu, Ovidiu 296-297

Zidurean, Cosmin 338



Colectia

document

au apărut :

- Pavel Câmpeanu – *Ceaușescu, anii numărătorii inverse*  
Aurora Liiceanu – *Rănilor memoriei. Nucșoara, rezistența din munți*  
Cristian Vasile – *Istoria Bisericii Greco-Catolice sub regimul comunist, 1945-1989. Documente și mărturii*  
Robert D. Kaplan – *Iarnă la Mediterana. Tunisia, Sicilia, Dalmația și Grecia*  
Dorin Dobrinu, Constantin Iordachi (editori) – *Țărâniștea și puterea. Procesul de colectivizare a agriculturii în România (1949-1962)*  
Mihaela Cristea (editor) – *Reconstituiri necesare. Ședința din 27 iunie 1952 a Uniunilor de Creație din România*  
Vasile Paraschiv – *Lupta mea pentru sindicate libere în România*  
\* \* \* – *Lotul Antonescu în ancheta SMERȘ, Moscova, 1944-1946. Documente din arhiva FSB*  
Cristina Anisescu (editor) – *Nicolae Mărgineanu. Un psiholog în temnițele comuniste*  
Mirela Bănică – *Biserica Ortodoxă Română, stat și societate în anii '30*  
Carmen Chivu, Mihai Albu – *Dosarele Securității. Studii de caz*  
Bogdan Murgescu (coordonator) – *Revoluția română din decembrie 1989. Istorie și memorie*  
Carmen Chivu-Duță – *Culte din România între prigonire și colaborare*  
Mihai Albu – *Informatorul. Studiu asupra colaborării cu Securitatea*  
Dorin Dobrinu (editor) – *Listele morții. Deținuți politici decedați în sistemul carceral din România potrivit documentelor Securității, 1945-1958*  
Marius Oprea – *Bastionul cruzimii. O istorie a Securității (1948-1964)*  
Gabriel Andreescu – *Reprimarea mișcării yoga în anii '80*  
Mircea Stănescu – *Reeducarea în România comunistă (1945-1952). Volumul I: Aiud, Suceava, Pitești, Brașov*  
Gabriel Andreescu, Mihnea Berindei (editori) – *Ultimul deceniu comunist. Scrisori către Radio Europa Liberă. Volumul I: 1979-1985*  
Dorin Tudoran – *Eu, fiul lor. Dosar de Securitate*  
Mircea Stănescu – *Reeducarea în România comunistă (1948-1955). Volumul II: Târgșor, Gherla*  
Mircea Stănescu – *Reeducarea în România comunistă (1949-1955). Volumul III: Târgu-Ocna, Oțele Mari, Canalul Dunăre-Marea Neagră*  
Gabriel Andreescu – *MISA. Radiografia unei represiuni*



*www.polirom.ro*

Redactor : Ramona Lupu  
Coperta : Laurențiu Midvichi  
Tehnoredactor : Gabriela Ghețău

Bun de tipar : aprilie 2013. Apărut : 2013  
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266  
700506, Iași, Tel. & Fax : (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;  
(0232) 21.74.40 (difuzare) ; E-mail : office@polirom.ro  
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,  
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728  
Tel. : (021) 313.89.78 ; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro

---

Tiparul executat la Tipografia LIDANA, Suceava  
Tel. 0230/517.518, 206147 ; Fax : 0230/206.268

---

